

Ôsin Nhà Bộ Trưởng

Contents

Ôsin Nhà Bộ Trưởng	1
1. Chương 1: Cùng Hoa Vào Thành Phố Kiếm Tiền	2
2. Chương 2: Tôi Không Làm “ôsin Lên Giường”	12
3. Chương 3: “ba Vòng” Của Ôsin	21
4. Chương 4: Tôi Tặng Ôsin Cho Cậu	31
5. Chương 5: Cô Nhà Quê Xinh Đẹp	42
6. Chương 6: Bí Mật Phòng Tranh	54
7. Chương 7: Ôsin Mới Nhà Bộ Trưởng	66
8. Chương 8: Bí Mật Của Giám Đốc Và Cục Trưởng	75
9. Chương 9: Bí Mật Dưới Gầm Giường	87
10. Chương 10: Lời Hứa Của Ôsin Với Giám Đốc Ngân Hàng	101
11. Chương 11: Ván Cờ Của Bí Thư Và Giám Đốc	109
12. Chương 12: Bữa Tiệc “hồng Môn”	116
13. Chương 13: Kế Hoạch Ăn Trộm Của Ôsin	128
14. Chương 14: “cô Lên Giường Với Tôi, Tôi Cho Cô Tiền Chữa Bệnh Cho Cha”	140
15. Chương 15: Ôsin Lên Giường Và Nhân Viên Kế Toán	149
16. Chương 16: Kiếm Đủ Tiền Chữa Bệnh Cho Cha	161
17. Chương 17: Ôsin Mang Thai	172
18. Chương 18: Hội Nghị Ba Người Họ Từ	179
19. Chương 19: Kì Xảo Thành Công	189
20. Chương 20: Hào Quang Cuối Cùng Của Cỗ Xe Ngựa	199
21. Chương 21: Sự Lừa Dối Cuối Cùng Của Ôsin	206

Ôsin Nhà Bộ Trưởng

Giới thiệu

Truyện kể về hành trình thoát khỏi cuộc sống nghèo khổ của cô gái tên là Cùng Hoa. Cùng Hoa là m

1. Chương 1: Cùng Hoa Vào Thành Phố Kiếm Tiền

Cùng Hoa năm nay hai mươi tuổi.

Cùng Hoa sinh ra trên mảnh đất nghèo cằn cỗi sát biên cương. Đó là khu cách mạng cũ và là khu dân tộc thiểu số, vô cùng nghèo khổ. Quê hương của Cùng Hoa có tới ba phần tư số dân là người dân tộc thiểu số, nhưng tổng kết lại thì đây cũng là điểm nổi bật nhất của khu vực này. Người dân địa phương có một bài về vui là: “Giao thông bằng hai chân, trị an bằng con chó, thông tin bằng đường miệng, vui chơi bằng đôi tay”.

Mẹ Cùng Hoa qua đời từ rất sớm, trong nhà chỉ có cha của Cùng Hoa là Ngô Giải Phóng và năm chị em gái sần sần tuổi nhau. Ngô Giải Phóng đặt cho năm cô con gái của mình năm cái tên rất dễ nghe: Kim Hoa, Ngân Hoa, Đào Hoa, Mai Hoa, Cùng Hoa. Ngô Giải Phóng đặt tên hai cô con gái đầu là Kim Hoa và Ngân Hoa là vì nhà nghèo quá, sợ nghèo nên phải đặt tên có vàng có bạc, nhưng mấy cô con gái sau liên tục ra đời, nếu cứ đặt theo thứ tự là Kim, Ngân, Đồng, Thiệt, Tích, không những càng ngày càng không đáng tiền mà cũng không hợp lắm với tên con gái. Ngô Giải Phóng vốn lanh lợi, lại nghĩ ra cách đặt tên khác. Cô con gái thứ ba sinh vào mùa xuân nên đặt là Đào Hoa, cô con gái thứ tư sinh vào mùa đông nên đặt là Mai Hoa.

Cô con gái thứ năm của Ngô Giải Phóng có tên là Cùng Hoa lại là vì một nguyên nhân khác.

Vợ Ngô Giải Phóng năm lần sinh con đều sinh ở nhà, trừ lần sinh Kim Hoa và Ngân Hoa có mời bà đỡ tới giúp, những cô con gái sau này đều tự đỡ vì không muốn tốn tiền. Thứ nhất là vì bà sinh con đã quen, thứ hai là thai của bà nhỏ, không lớn như những đứa trẻ nhà thành phố nên lúc sinh cũng không tốn mấy sức. Do đó lúc sinh Đào Hoa và Mai Hoa, bà đều sinh ở nhà, hơn nữa hai lần sinh con đều rất thuận lợi. Nhưng lúc sinh Cùng Hoa, bà lại gặp trục trặc. Không biết vì giấy vệ sinh không sạch, hay vì kéo cứt rốn không được khử trùng triệt để nên bị băng huyết sau khi sinh. Vì chút tiền ít ỏi có trong nhà khiến họ không đủ dũng khí đi tới bệnh viện nên Ngô Giải Phóng đành để vợ nằm nhà vài ngày rồi tính sau, tới lúc thấy vợ sắp không trụ được nữa, Ngô Giải Phóng mới vội vã tìm người khiêng vợ tới trạm y tế xã. Bác sĩ xem xét bệnh tình xong nói, điều kiện của trạm y tế quá sơ sài, thuốc men cũng không đủ nên phải lập tức đưa tới bệnh viện lớn xem thể nào, nhưng người bệnh đã bệnh tới mức này rồi mới đem đi chữa chỉ sợ bệnh viện lớn cũng phải trả về.

Ở trạm y tế về được một ngày, vợ Ngô Giải Phóng đã nhắm mắt xuôi tay.

Ngô Giải Phóng làm hậu sự cho vợ xong, nhìn mấy đứa con gái mất mẹ chen chúc đứng trước mặt, không biết sau này phải sống như thế nào. Chỉ mười ngày sau, Ngô Giải Phóng đã như già đi mười tuổi. Do vợ mất vì sinh con, nên ông gọi cô con gái cuối cùng không có mẹ là Cùng Hoa.

Những ngày tháng sau này của Ngô Giải Phóng không còn niềm vui hay nỗi buồn. Ngày nào ông cũng nhìn thấy mặt trời mọc lên ở đằng đông và lặn xuống ở đằng tây, cứ như vậy suốt hai mươi năm trời.

Cùng Hoa lớn lên ở cái thôn núi ấy bằng ăn gạo cứu tế của nhà nước, mặc quần áo quynh góp của người thành phố suốt hai mươi năm ròng.

Trong con đường cuộc đời hai mươi năm của Cùng Hoa, không có bất cứ việc gì kinh thiên động địa, đáng khốc đáng cười. Nhưng có một sự thực không phải tranh cãi là, Cùng Hoa bây giờ đã trở thành một cô gái trưởng thành và xinh đẹp. Cùng Hoa ăn mặc đơn giản, không bao giờ biết trang điểm, nhưng không những rất xinh đẹp mà lại còn khỏe mạnh.

Tất cả các cô gái sinh ra và lớn lên ở nông thôn đều được trời phú cho sự khỏe mạnh. Từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ nhìn thấy các món đồ ăn nhanh mà người phương Tây gọi là thực phẩm rác, bởi vậy họ không phải lo tới việc dậy thì sớm, hơn nữa, không khí ở vùng núi không bị ô nhiễm bởi khói ô tô, xe máy nên họ không cần phải lo hàm lượng chì trong cơ thể mình vượt quá tiêu chuẩn. Từ nhỏ họ đều ăn rau là chính, không bao giờ có việc thừa dinh dưỡng, do đó không giống như các cô gái thành phố, mất một đồng tiền để đi giảm béo, tập thể dục... Việc gì cũng có hai mặt của nó. Từ góc độ sức khỏe mà nói, nghèo cũng có cái hay của nghèo. Mặc dù nếu so sánh cái hay của nghèo với cái dở của nghèo, cái hay đó quả thực là vô cùng nhỏ bé.

Ba ngày trước tết Nguyên đán, con trai của anh họ Ngô Giải Phóng, Đại Xuân trở về. Đại Xuân đi làm thuê trong một thành phố lớn ở miền Nam, lần này về theo Đại Xuân còn có bạn gái của anh là Viên Quế Hương.

Đại Xuân không mệt mỏi gì sau chặng đường về nhà xa vời vợi, ngày hôm sau đã đưa bạn gái tới thăm ông chú họ Ngô Giải Phóng. Đại Xuân tặng chú một bao thuốc lá xong bèn giới thiệu bạn gái mình với chú:

- Chú, cô ấy là bạn gái của cháu, Viên Quế Hương, người Quý Châu. Cô ấy làm cùng trong tiểu khu của cháu. Cháu làm bảo vệ, cô ấy làm quét dọn.

Ngô Giải Phóng liếc mắt nhìn Viên Quế Hương, con gái Quý Châu nhỏ người, da ngăm ngăm, ngũ quan đoan chính. Con trai ở vùng núi chỉ cần tìm được vợ là được, không nên quá kén chọn. Ông hỏi Đại Xuân:

- Hai đứa vừa lòng nhau thì mau cưới đi thôi, bao giờ thì định tổ chức hả?

Câu trả lời của Đại Xuân làm Ngô Giải Phóng trở mắt:

- Lúc nào cưới còn chưa tính. Mà tổ chức hay không cũng không quan trọng, bọn cháu sống chung với nhau từ ba năm trước rồi.

- Thế làm sao được? Bọn mày không sợ người khác chê cười sao?

Đại Xuân kiên nhẫn giải thích với chú:

- Thời đại bây giờ khác rồi, thế giới bên ngoài thay đổi rất nhanh, càng ngày càng thú vị hơn, không những có những người sống chung (anh ta và Viên Quế Hương được coi là sống chung), còn có những người sống thử. Trong thời gian sống thử, nếu bên nào thấy không hài lòng thì cũng giống như đi mua hàng không vừa ý có thể trả lại, hai bên chia tay nhau, chẳng ai nợ ai cái gì. Đương nhiên có một số ít cô gái sau khi bị bạn trai “đá”, tâm lý mất cân bằng, bám lấy người con trai đòi bồi thường cho mình tuổi thanh xuân, nhưng cho dù cô gái đó có kiện lên tòa thì cũng vô ích vì pháp luật không bảo vệ những người sống chung phi pháp. Cơ thể người ta đã thử rồi, còn đòi tiền bồi thường cái quái gì? Chẳng qua là vì cô gái đó muốn kiếm chút ít tiền, lần sau về nhà mua thêm vài bộ quần áo mới để chuẩn bị cho lần sống thử tiếp theo mà thôi.

Ngô Giải Phóng vẫn cảm thấy không ổn:

- Con gái lớn tướng rồi còn sống thử với người khác thì ai người ta thêm nữa?

- Đàn ông thành phố bây giờ không quan tâm việc lấy vợ có còn là gái trinh hay không. Những cô gái khoảng hai mươi tuổi nếu vẫn còn trinh thì sốt ruột lắm. Vì điều này chứng tỏ không có người đàn ông nào thích cô ta.

Ngô Giải Phóng kinh ngạc không nói được thành lời.

Sự xuất hiện của Đại Xuân khiến Cùng Hoa vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Ngạc nhiên là vì màn giới thiệu của Đại Xuân về việc sống chung, vui mừng là vì lần này Đại Xuân mang về một chiếc ti vi màu 18 inch. Đây là hàng secondhand bị người thành phố thải đi, Đại Xuân chỉ mất có hai trăm sáu mươi tệ(1) để mua về. Đại Xuân nói ngày mai anh sẽ lắp ti vi và ăng ten, điều chỉnh lại ti vi rồi sẽ gọi Cùng Hoa tới xem đầu tiên. Cùng Hoa lớn bằng ngần này rồi mà chưa được xem ti vi bao giờ, với lại không thèm xem ti vi đen trắng mà một phát được xem ngay ti vi màu nên vui mừng lắm.

Đại Xuân nói đời sống văn hóa ở nông thôn nghèo nàn quá, không thể chỉ mãi dừng ở mức “giải trí nhờ đôi tay” được, lần này anh mua cho thầy anh chiếc ti vi màu để gia đình anh có chút dấu vết của thời đại. Anh còn nói chỉ cần Cùng Hoa và thầy cô thích xem ti vi, lúc nào tới xem cũng được.

Đại Xuân hỏi Ngô Giải Phóng:

- Chú, Cùng Hoa cũng không còn nhỏ nữa, đã tìm được đám nào chưa?

Mấy năm nay Ngô Giải Phóng lần lượt gả bốn cô con gái lớn đi, còn mỗi Cùng Hoa là ở nhà, định tìm ai đó đồng ý đến ở rể để ông còn có chỗ nương tựa lúc tuổi già. Đại Xuân nói:

- Cách nghĩ của chú không sai. Có điều cháu nghĩ là cho dù có ai đó chịu đến ở rể, nhưng nhà mình chỉ dựa vào đất đai để kiếm ăn, cả đời không thoát được khỏi chữ “nghèo”. Cháu thấy hay là cho Cùng Hoa đi làm

thuê, bao giờ vào thành phố làm thuê có cái gốc rồi thì đón chú lên đó an hưởng tuổi già, chẳng hơn là kiếm thàng rể rồi ở mãi cái xóm nghèo này à? Đắt ở đâu mà chẳng chôn được người?

Ngô Giải Phóng chỉ cười cười khi nghe Đại Xuân nói vậy. Dù sao ông cũng già rồi, lại chẳng hiểu biết gì, chỉ biết ỏ vàng ỏ bạc không bằng cái ỏ nghèo của mình. Ông chưa nghèo tới mức tận cùng nên không dám hạ quyết tâm vượt qua cái bước này.

Nhưng những lời nói của Đại Xuân lại khiến ý chí của Cùng Hoa lung lay. Cả đêm đó Cùng Hoa mất ngủ, cứ trằn trọc cho đến sáng.

Ngày hôm sau, Cùng Hoa tới nhà Đại Xuân tìm anh. Đầu tiên cô muốn xem ti vi của Đại Xuân đã lắp xong chưa để còn xem cho biết; nhưng cô cũng muốn hỏi Đại Xuân về chuyện mà tối qua anh đã nói.

Đại Xuân vừa mới lắp xong ăng ten cho ti vi, đang tuột khỏi mái nhà theo đường ống khói. Anh nhìn thấy Cùng Hoa đứng trước nhà bèn hỏi:

- Cùng Hoa, sao không vào? Viên Quế Hương ở trong đấy, thầy anh cũng trong đấy.
- Em ở ngoài này xem anh lắp ăng ten. Em chờ anh xuống rồi cùng vào xem ti vi.

Cùng Hoa và Đại Xuân cùng vào trong nhà, ông Ngô Tân Sinh đang ngồi xem ti vi. Ti vi đang có cuộc thi người mẫu bikini toàn quốc, những cô người mẫu đều đeo một tấm biển đề số ngay bên hông, trong tiếng nhạc du dương, mặc bộ bikini nhỏ xíu lượn qua lượn lại trên cái sân khấu hình chữ T. Những cô người mẫu đi ra phía trước sân khấu, chống tay lên hông đứng một lát rồi quay người lắc mông đi vào đằng sau, người nào cũng đi y hệt như nhau.

Ngô Tân Sinh ở trong làng cũng được coi là người hiểu biết nhiều, nhưng đây là lần đầu tiên ông thấy một đám con gái ăn mặc hở hang như thế nên hai mắt mở to, miệng há hốc không ngậm lại nổi. Ông không hiểu đám con gái này cứ đi qua đi lại như thế để làm gì, nhưng nhìn bọn họ lắc hông thì thật là đã con mắt, chỉ tiếc là lúc này ông không tìm được ai để nói chuyện nên mọi lời khen đành phải nuốt vào trong bụng.

Cùng Hoa bước vào cửa thấy đám con gái trên ti vi bèn đỏ mặt:

- Anh Đại Xuân, sao đám con gái trên kia lại không mặc quần áo?

Đại Xuân và Viên Quế Hương đều đã ở thành phố nhiều năm, các kì thi bơi, các bộ phim nước ngoài đều chiếu bọn đàn bà con gái mặc bikini nên đã quen, không còn lạ lẫm gì nữa:

- Sao lại không mặc quần áo? Bọn họ toàn mặc quần áo bơi, gọi là bikini.

Viên Quế Hương đang làm việc nhà bèn chen vào một tiếng cười:

- Quần áo này tiết kiệm vải, mua một mét vải may được bảy, tám bộ.

Cùng Hoa lại hỏi:

- Anh Đại Xuân, thế con gái thành phố toàn mặc thế này hả? Mặc thế này ở đây thì xấu hổ chết mất.
- Bikini không phải là quần áo do người thành phố phát minh ra đâu, là nông thôn có trước, người thành phố học theo đấy chứ.
- Ở quê mình có bao giờ thấy quần áo này đâu.

- Quê mà anh nói không phải là ở Trung Quốc, là một hòn đảo tên là Bikini ở Thái Bình Dương cơ, con gái ở đảo đó toàn mặc quần áo che đúng ba vị trí trên cơ thể để bơi dưới biển, sau đó người nước ngoài thấy thế bèn lên học theo. Người Trung Quốc lại học theo người nước ngoài. - Đại Xuân tự hào giảng giải cho Cùng Hoa nghe những kiến thức mà anh học lỏm được trên thành phố.

Cùng Hoa thấy chiếc quần mà mấy cô người mẫu đó mặc ngắn quá, chỉ là một miếng tam giác nhỏ bằng bàn tay, đủ che được cái chỗ “ây”, một sợi dây vải từ trên nối xuống, lọt hẳn vào trong khe mông, cặp mông săn chắc trắng trẻo lộ ra trước mặt bàn dân thiên hạ. Cùng Hoa thực sự không hiểu, lòng xấu hổ của họ đặt ở đâu nhỉ? Nhưng Cùng Hoa thấy áo họ mặc thì tốt, mặc dù cái áo nhỏ quá làm lộ cả nửa bầu vú ra ngoài cũng không đẹp, nhưng con gái mà mặc kiểu áo này thì khi đi đường, hai bầu vú sẽ không nhảy lên như hai con thỏ nữa, rất là có tác dụng. Cùng Hoa không biết chiếc áo này chỉ là chiếc áo ngực vô cùng bình

thường. Trong số các quần áo gửi quên góp cho những vùng quê nghèo, không bao giờ người ta quên góp áo ngực, bởi vậy cô chưa nhìn thấy và cũng chưa từng dùng tới nó. Áo ngực là món đồ mà đàn bà thành phố ai cũng có vài cái, áo ngực giặt sạch rồi thì treo lên cửa sổ để phơi. Cùng Hoa cũng muốn có áo ngực, nhưng trước mặt hai người đàn ông, cô ngượng không dám nói.

Cùng Hoa thấy mấy cô người mẫu trên ti vi cứ ra ra vào vào, chẳng có gì mới mẻ, cô bèn gọi Đại Xuân ra ngoài nói chuyện riêng với anh về kế hoạch và những tính toán của cô.

Đại Xuân theo Cùng Hoa ra đầu hè. Anh hỏi Cùng Hoa:

- Mà gọi anh ra đây có việc gì?

- Chuyện hôm qua anh nói ở nhà em là cho em ra thành phố làm thuê ấy, em nghĩ cả một đêm, muốn nói những điều em nghĩ cho anh nghe, anh tính giúp em xem em nghĩ có đúng không?

Đại Xuân nói:

- Ủ. Chuyện này chỉ sợ dăm câu ba lời không nói hết được. Em chờ ở đây, anh vào lấy cái ghế dài ra, anh em mình ngồi xuống rồi nói.

Đại Xuân nhanh nhẹn bê cái ghế dài ra đặt ở đầu hè. Sau khi hai người đã ngồi xuống, Đại Xuân nói:

- Em có suy nghĩ gì? Nói ra xem.

Cùng Hoa nhìn lên cái cột ăng ten lớn trên nóc nhà Đại Xuân một lúc, rồi quay đầu lại nhìn Đại Xuân, nói:

- Em ở thôn này hai mươi năm nay, nhớ lại hai mươi năm nay sống cũng như con gà, gà sống nhờ người cho ăn, em sống bằng gạo và quần áo cứu tế của nhà nước. Cứ sống như vậy, mặc dù không chết đói cũng không chết rét, nhưng tương lai của em với của thầy em, u em cũng chẳng có gì khác nhau. Sống thế này chán lắm.

Đại Xuân nói:

- Mọi người ở làng mình, có ai mà không sống như thế cả đời. Nhà khá giả hơn với nhà nghèo hơn một chút cũng chẳng có gì khác nhau. Mọi người đều quen với cái nghèo rồi, nghèo thì sống kiểu nghèo, cũng chẳng có ai cảm thấy có gì là không được. Dù sao trên thế giới này cũng nhiều người nghèo, ít người giàu, ngay cả ở trong thành phố cũng không ít người nghèo như chúng ta, cũng có người nghèo đến nỗi không được đi học, không được ăn thịt. Mấy năm nay rất nhiều doanh nghiệp nhà nước bị phá sản, công nhân thất nghiệp hàng triệu người. Họ ăn bằng tiền phúc lợi ở thành phố cũng chẳng khác gì chúng ta ăn gạo cứu tế ở nhà quê.

- Cái gì là ăn bằng tiền phúc lợi?

- Ở thành phố người ta quy định mức sống tối thiểu. Nhà nước đặt ra một mức sống tối thiểu hàng tháng cho người thành phố, ví dụ hai, ba trăm tệ. Thu nhập bình quân hàng tháng nhà em mà không đạt tới cái mức này thì nhà nước sẽ bù thêm cho, đảm bảo em không bị chết đói, cái này cũng chẳng khác gì phát gạo cứu tế cho người nhà quê chúng ta. Tiêu chuẩn sống tối thiểu của người thành phố có vẻ nhiều hơn gạo cứu tế của mình, nhưng thực ra nhà họ ở, nước họ uống rồi chi phí giao thông, than, ga, điện thoại... cái gì cũng phải tự bỏ tiền ra, thức ăn ở thành phố cũng đắt hơn ở quê rất nhiều, tính như vậy mới thấy cuộc sống của họ cũng tương tự như nhà mình.

Cùng Hoa không hiểu lắm:

- Thế sao họ không đi làm thêm kiếm tiền như anh? Họ là người thành phố gốc, tìm việc phải dễ hơn người nhà quê chứ.

- Công nhân thành phố kiêu ngạo lắm. Họ lớn tuổi rồi, trình độ văn hóa lại thấp, các doanh nghiệp bây giờ đều thích tìm người trẻ, có trình độ nên cố gắng để không phải nhận các công nhân thất nghiệp vào làm. Thanh niên trẻ tuổi tìm việc ở thành phố cũng nhiều như kiến, họ làm sao mà cạnh tranh được với bọn thanh niên chứ? Những việc còn lại đều là công việc bẩn thỉu, nặng nhọc, họ lại không chịu làm. Giả sử họ mà tranh giành làm những công việc này thì làm gì có chỗ cho bọn nhà quê chúng mình.

Cùng Hoa lại hỏi:

- Bạn gái anh Viên Quế Hương làm nhân viên quét dọn ở thành phố thì làm những cái gì?

- Khu mà anh làm bảo vệ gọi là khu nhà giàu. Quế Hương làm nhân viên quét dọn, ngày nào cô ấy cũng phải dậy từ khi trời chưa sáng, quét dọn sạch sẽ đường đi trong khu, đổ các thùng rác nhỏ vào một xe rác lớn. Quét dọn bên ngoài xong, còn phải quét hành lang, cầu thang, lau cửa kính. Khu đó lớn lắm, mỗi lao công lại phụ trách một khu nhỏ hơn. Người thành phố thích sạch sẽ, đường trong khu ngày nào cũng phải quét ba, bốn lần. Quế Hương bận từ sáng tới tối, hôm nào về tới nhà cũng mệt rũ rời.

Bây giờ Cùng Hoa cũng đã hiểu được một điểm, người nhà quê lên thành phố mưu sinh quả là không dễ dàng gì, những người ở tầng lớp thấp nhất trong thành phố cũng không sung sướng là bao. Nhưng thế giới nhiều màu sắc mà hôm nay cô vừa nhìn thấy trên ti vi vẫn thu hút cô. Từ chiếc áo ngực nhỏ bé, cô có thể hình dung ra được cuộc sống náo nhiệt nơi thị thành. Sở dĩ cả đêm qua cô không thể ngủ được là do trong đầu cô tràn đầy hoang tưởng về cuộc sống nơi đô thị. Cô vẫn ước ao một ngày nào đó có thể hòa nhập vào với thế giới thành thị nhiều màu sắc ấy.

Cùng Hoa lại hỏi Đại Xuân:

- Ra thành phố làm thuê, ngoài làm bảo vệ với lao công thì còn làm gì được nữa?

- Người nhà quê ra thành phố có người đi quét rác, làm vệ sinh các chỗ công cộng, đa số là làm phu hồ, còn có người bán hàng rong, tóm lại là những việc vừa bẩn thỉu vừa nặng nhọc, những cô gái như em chắc chắn là không làm được đâu.

- Trong thành phố không có việc gì phù hợp với em hả?

Đại Xuân bỗng nhớ ra cái gì đó:

- Anh nghĩ ra rồi, trong thành phố có một việc rất hợp với em.

- Việc gì?

- Làm ôsin.

- Làm ôsin là việc gì?

- Làm ôsin là làm việc nhà cho nhà chủ.

- Làm việc nhà cho nhà chủ? Em làm được.

- Tự tin thế? Anh thấy em được hay không còn chưa chắc.

- Tại sao?

- Nhà ở thành phố nhiều quy định lắm, cũng lắm đồ đạc. Em có biết dùng điều hòa, tủ lạnh, máy giặt, ti vi, máy rửa bát không?

- Những cái này thì em không biết. Quy định của nhà thành phố thì em học được, còn sử dụng mấy cái thứ đó thì em cũng có thể từ từ học. Trên đời này chẳng có việc gì là không học được cả.

- Nói thế cũng đúng. Thế em thực sự muốn đi làm thuê hả?

- Ừ.

Đại Xuân cố ý trêu Cùng Hoa:

- Thầy em không tìm con rể nữa hả?

- Tìm con rể là ý của thầy em. Anh thấy em nói muốn lấy chồng khi nào hả?

- Anh chưa nghe em nói bao giờ, đùa em thôi. Làm gì mà nóng thế?

Cùng Hoa không vui:

- Em nói chuyện nghiêm túc với anh, anh lại còn đùa với em. Đại Xuân thấy Cùng Hoa nổi cáu vội vàng xua tay:

- Em nghĩ cả đêm, hạ quyết tâm đi ra thành phố làm thuê rồi đấy hả?

- Em muốn đi làm thuê thì sao?

- Em không qua được cửa của chú đâu. Thầy em muốn giữ em lại để có người chăm sóc, chú không nỡ cho em đi đâu.

- Chuyện của em em tự làm chủ. Chỉ cần em đã quyết tâm rồi thì thầy em muốn ngăn cũng không được. Bây giờ thầy em vẫn chưa lớn tuổi lắm, vẫn còn khỏe mạnh, không có ai ở nhà cũng vẫn tự biết chăm sóc cho bản thân. Nếu em không nhân lúc này lên thành phố một chuyến, vài năm nữa thầy cần có người hầu hạ thì em có muốn đi cũng chẳng dám nữa.

- Em đã nói chuyện em muốn ra thành phố với thầy em chưa?

- Vẫn chưa nói. Thế nên mới phải tới bàn với anh trước. Em phải hỏi cho rõ ràng chuyện ngoài đấy, tính toán xong xuôi rồi thì mới nói với thầy em.

Qua những lời nói của Cùng Hoa, Đại Xuân rút ra kết luận, hôm nay Cùng Hoa tới tìm anh bàn chuyện đi làm thuê là đã suy nghĩ kĩ càng, không phải là ý thích nhất thời:

- Em định bao giờ nói cho thầy em biết?

- Mai là 30 tết rồi, để sang năm mới rồi nói. Lúc nào anh về thành phố?

- Anh mừng 5 đi.

- Sao anh đi gấp thế? Mang cả bạn gái về rồi thì còn gì ở thành phố mà lo? Sao không ở nhà thêm vài ngày?

- Ở thành phố đâu có núi vàng núi bạc, có gì đâu mà luyến tiếc. Chỉ là anh phải về đi làm, mấy anh em phân công nhau trực tết, anh đi sớm để họ còn về nghỉ. Công ty bảo vệ chỉ cho bọn anh nghỉ mấy ngày thôi, nếu nghỉ quá thì sẽ bị phạt.

- Anh ăn cơm của người ta nên bị người ta quản lí. Anh không tự do bằng em. Lúc nào anh tới nhà em đã thông tư tưởng cho thầy em với?

- Mồng 1 anh sang chúc tết chú rồi nhân tiện nói với chú về việc em đi thành phố làm thuê.

Cùng Hoa bỗng nhớ ra cái gì đó:

- Lúc tới nhà em, tốt nhất là anh đưa cả Viên Quế Hương đi cùng.

- Làm gì?

- Lúc anh nói chuyện với thầy em, kể thêm chuyện làm thuê của Quế Hương. Quế Hương ở tận Quý Châu mà cũng ra thành phố làm thuê, sao em lại không đi được? Nói chuyện Quế Hương trước rồi nói với thầy em chuyện em đi làm thuê sau, như thế sẽ tốt hơn.

Đại Xuân nghe rồi mỉm cười:

- Anh không biết là em lại khôn như thế.

Cùng Hoa thấy những điều cần nói đã nói hết, muốn hỏi đã hỏi hết, bèn đứng lên đi về.

Hôm sau là 30 tết, cả thôn vẫn sống yên bình như mọi ngày.

Chiều ngày mùng 1 tết, Đại Xuân và Viên Quế Hương cùng tới nhà Ngô Giải Phóng chúc tết.

Cùng Hoa mang nước lên cho mọi người, đem theo cả một đĩa hạt hướng dương, đây là món quà đãi khách trong ngày tết của thôn Hạo Sơn. Ngô Giải Phóng mời Đại Xuân hút một điếu thuốc. Đại Xuân bình thường không hút thuốc, nhưng hôm nay cũng hứng chí rút một điếu rồi châm lửa. Hút thuốc có thể làm không khí buổi trò chuyện sôi nổi hơn. Nhiều câu chuyện cũng bắt đầu từ việc hút thuốc.

Ngô Giải Phóng vẫn còn nhớ tết năm ngoái Đại Xuân tặng ông hai điếu thuốc lá hiệu Trung Hoa:

- Đại Xuân, chú còn nhớ lần trước mày về thôn Hạo Sơn cho chú hai điếu Trung Hoa, người thành phố có những ai đủ tiền để hút loại thuốc đắt đỏ đấy?

- Có hai loại người thành phố hút được loại thuốc này. Một loại là những ông chủ lớn đã phát tài. Trong số họ có không ít tỉ phú. Họ có biệt thự, xe hơi, mua một chiếc xe hơi cao cấp phải mất mấy trăm vạn tệ, thậm chí là hàng triệu tệ, mua một biệt thự phải mất hàng triệu tệ, thậm chí là hàng chục triệu tệ, chứ bảo bỏ ra tí tiền mua điều thuốc Trung Hoa thì đáng là bao? Còn một loại người nữa là: Người hút thì không mua, người mua thì không hút.

- Thế nào gọi là người hút thì không mua, người mua thì không hút?

- Các cán bộ có quyền trong tay và các lãnh đạo doanh nghiệp, họ hút thuốc Trung Hoa nhưng không cần phải bỏ tiền ra mua, toàn là người khác mang biếu cả, cái này gọi là hút nhưng không mua; những người mua thuốc mang biếu các cán bộ, lãnh đạo, bản thân họ không đủ tiền hút Trung Hoa nhưng vẫn phải mua, gọi là mua mà không hút.

Ngô Giải Phóng tỏ ra ngưỡng mộ:

- Tiền của người thành phố nhiều thật. Nếu tao có tiền, chỉ cần bằng cái ngón tay út của họ là đủ.

- Một ngón tay út của họ đủ cho chú tiêu cả đời không hết. Họ ăn một bữa cơm trong nhà hàng cũng mất mấy nghìn, mấy vạn tệ.

- Ăn vàng ăn bạc gì mà đắt thế?

- Nghe nói trong nhà hàng có vi cá, hải sâm, bào ngư, tổ yến, tôm hùm, tôm lại toàn là những đồ quý hiếm cả. Cháu cũng chỉ mới nghe người ta nói thôi chứ chưa nhìn thấy bao giờ, nên nó là cái gì cháu cũng không nói được.

Nghe những lời của Đại Xuân, Ngô Giải Phóng như được mở rộng tầm mắt. Bây giờ ông mới biết, mặc dù mọi người đều là người Trung Quốc, nhưng cuộc sống lại khác nhau một trời một vực. Ông cảm thấy mình thật đáng thương:

- Các tỉ phú bây giờ giỏi thật. Một cọng lông trên người họ còn đáng giá hơn cả mình.

Thấy Ngô Giải Phóng nói vậy, Cùng Hoa không bỏ lỡ thời cơ, vội chen vào:

- Thầy, anh Đại Xuân ở ngoài làm ăn mấy năm trời, hiểu biết nhiều lắm. Nếu mà anh ấy cứ ở mãi trong thôn Hạo Sơn, làm gì mà được như thế, thầy nói có phải không? Chị Quế Hương từ tận Quý Châu xa xôi cũng tới, chẳng phải là vì muốn mở mày mở mặt?

Ngô Giải Phóng không hiểu Cùng Hoa nói như vậy là vì muốn rào trước đón sau, thật thà nói:

- Tao sống mấy chục năm, đi xa nhất cũng chỉ ra tới thị trấn. Nhưng bên ngoài có cái gì mà tao không biết. Song Đại Xuân với Quế Hương còn trẻ tuổi, ra ngoài làm ăn cũng tốt, ít nhất thì cũng mở rộng được con mắt.

Đại Xuân tiếp lời Ngô Giải Phóng:

- Quê của Quế Hương ở Quý Châu, chỗ đó cũng nghèo như quê mình. Người ta nói Quý Châu “không có ba thước đất bằng, không có ba ngày trời nắng, không ai có ba lạng bạc”. Quế Hương hồi còn ở quê sống cũng vất vả lắm, sau này đi làm thuê mới khá khẩm hơn nhiều.

Cùng Hoa thấy Đại Xuân đã nói vào chuyện chính, bèn nói tiếp:

- Thầy, con cũng muốn lên thành phố đi làm thuê, thầy thấy được không?

Ngô Giải Phóng giật mình:

- Mày cũng muốn đi làm thuê?

- Vâng. Con không được hả?

- Mày chỉ là đứa con gái từ trước tới nay chưa ra khỏi cửa nhà, chỉ cần ra khỏi cái huyện này, sợ rằng đông, tây, nam, bắc còn không phân biệt được, làm sao mà làm thuê cho người ta?

Cùng Hoa không phục:

- Đường ở miệng còn gì. Con không biết đường thì chẳng nhẽ con lại không biết hỏi đường? Quế Hương, năm xưa chị ra khỏi Quý Châu như thế nào?

Viên Quế Hương nói:

- Năm đó chị với mấy chị em ở Trại Tử cùng bắt xe khách tới Quý Dương trước, mọi người mua vé tàu hỏa đi tới miền Nam, ngồi tàu hai ngày hai đêm thì tới nơi. Bây giờ giao thông phát triển, đi đâu cũng tiện.

Ngô Giải Phóng không hề có chút chuẩn bị nào về tư tưởng trước việc Cùng Hoa đòi đi thành phố, ông vẫn không nguôi ý định tìm chồng cho Cùng Hoa để có người nương tựa tuổi già. Bởi vậy ông phải tìm đủ mọi lí do để ngăn cản cô:

- Quế Hương đi cùng chị cùng em, trên đường có việc gì thì còn giúp đỡ lẫn nhau, không lo bị lạc mất. Mà một mình ra ngoài đi làm thuê, thầy làm sao mà yên tâm được? Chẳng phải Đại Xuân nói người xấu nhiều lắm sao? Thầy thấy mày cứ ở nhà cho yên ổn.

Cùng Hoa ngay lập tức lòi Đại Xuân vào cuộc:

- Anh Đại Xuân mừng 5 này là về thành phố, con đi cùng với anh Đại Xuân và chị Quế Hương thì không còn lo bị lạc nữa.

Đại Xuân thêm vào:

- Chú, nếu Cùng Hoa đi cùng bọn cháu, đảm bảo sẽ không bị lạc đâu.

Ngô Giải Phóng nghe Cùng Hoa và Đại Xuân nói như vậy, biết là hôm nay Đại Xuân tới chúc tết còn có mục đích khác. Đại Xuân với Quế Hương hôm nay đến là để làm thuyết khách cho Cùng Hoa, hơn nữa rất có thể bọn chúng đã bàn trước với nhau, kế hoạch tìm rể của ông có thể sắp tan thành bong bóng, nhưng ông vẫn không chịu nhượng bộ dễ dàng:

- Cùng Hoa, u con mất sớm, nếu con lại ra ngoài làm thuê, để thầy thui thủi một mình thì thế nào?

Cùng Hoa nói:

- Con có đi luôn không về đâu. Lúc con không ở nhà, chị Kim Hoa ở gần thầy nhất, bảo Kim Hoa thường xuyên về thăm thầy là được. Nếu con đi làm có cái gốc rồi, con đón thầy lên ở trên đấy cho sướng. Thầy, thầy thấy được không?

Đại Xuân cũng góp vào:

- Chú, cháu thấy suy nghĩ của Cùng Hoa được đấy. Bao giờ Cùng Hoa phát, chú có thể lên thành phố sống với em nó rồi.

Không ai hiểu con bằng tấm lòng cha mẹ. Ngô Giải Phóng biết tính Cùng Hoa từ nhỏ đã bướng bỉnh, cô không ngoan ngoãn như Kim Hoa. Ông biết chuyện đến nước này thì chỉ đành nhượng bộ:

- Đại Xuân mừng 5 đi hử, sao mà vội thế?

Đại Xuân giải thích cho Ngô Giải Phóng nghe lí do vì sao mình phải đi sớm.

Cùng Hoa thấy thầy mình không còn nói gì ngoài lẽ nữa, bèn đoán chắc là thầy không phản đối chuyện cô đi làm thuê nữa. Hôm nay cô đã thành công, ước mơ được đi làm thuê của cô thành sự thực rồi.

Đại Xuân và Quế Hương ngồi chơi thêm một lúc, Đại Xuân lại kể cho Ngô Giải Phóng nghe chuyện những ông nhà giàu nuôi thêm vợ hai, vợ ba. Ngô Giải Phóng nghe thấy thế thở dài:

- Không ngờ mấy ông tỉ phú bây giờ cũng lấy vợ bé, lại còn vợ hai, vợ ba nữa. Thời thế bây giờ thay đổi rồi, thay đổi nhiều lắm rồi.

Mùng 2 tết, cô con gái lớn Kim Hoa lấy chồng cách đó ba mươi dặm cùng anh con rể Tiểu Đường tới chúc tết Ngô Giải Phóng. Kim Hoa đưa cả cậu con trai Đường Lượng năm tuổi tới thăm ông ngoại, Ngô Giải Phóng nhìn thấy thằng cháu ngoại nhanh nhẩu, hoạt bát thì vui lắm. Tiểu Đường sau khi đưa quà chúc tết cho bố vợ, bèn ngồi xuống nói chuyện với Ngô Giải Phóng. Ngô Giải Phóng nói tới chuyện hôm qua Cùng Hoa đòi ra thành phố làm thuê. Mặc dù hôm qua ông miễn cưỡng đồng ý với yêu cầu của Cùng Hoa, nhưng

trong lòng vẫn không vừa ý. Ông muốn bảo Kim Hoa khuyên nhủ em vài câu, đừng có đứng núi này trông núi nọ, hi vọng Cùng Hoa từ bỏ ý định ra thành phố.

Ngô Giải Phóng nói với Kim Hoa:

- Hôm qua lúc thăng Đại Xuân tới chúc tết, Cùng Hoa nói với thầy là nó muốn đi làm thêm với Đại Xuân, Đại Xuân cũng nói giúp cho nó, thầy muốn ngăn mà không ngăn được. Con bảo chuyện này phải làm thế nào?

Ai ngờ Kim Hoa cũng đứng về phía Cùng Hoa:

- Cùng Hoa ra ngoài làm thuê đương nhiên là tốt hơn cứ ở nhà mãi. Cả ngày ngồi trong nhà chờ, tiền sẽ rơi từ trên trời xuống chắc? Mấy năm nay nếu không phải Tiểu Đường nhà con tới Tây An làm thuê, kiếm ít tiền thì cả nhà làm sao mà sống được, làm sao mà nuôi được thằng bé này. Điều kiện của bọn trẻ con bây giờ cao lắm, mỗi ngày chỉ có một bát cháo, một cái bánh ngô thì không đủ đâu, bọn nó ăn ngon từ bé quen rồi.

Cùng Hoa thấy Kim Hoa ủng hộ việc mình đi làm thêm thì vui lắm:

- Chị, nhưng mà em đi rồi thì nhà còn mỗi mình thầy, chị phải thường xuyên về thăm thầy, xem thấy thiếu cái gì thì mua cho thầy.

Kim Hoa nhận lời ngay:

- Em cứ yên tâm đi đi. Chị sẽ thường xuyên sang thăm thầy. Chị cũng sẽ dặn dò Ngân Hoa, Đào Hoa, Mai Hoa, lúc nào có thời gian thì chịu khó qua lại bên này.

Ngô Giải Phóng lại quay sang Tiểu Đường cầu cứu:

- Con thấy Cùng Hoa đi làm thuê có được không?

Tiểu Đường cũng tỏ ý tán thành, còn kể cho bố vợ nghe kinh nghiệm và hiểu biết của mình khi ở Tây An, nào là tháp Đại Yến, tháp Tiểu Yến, rừng bia Tây An, Bình Mã Dừng của Tần Thủy Hoàng, bồn tắm của Dương Quý Phi...

Thấy ai cũng đứng về phía Cùng Hoa, đồng ý cho cô đi làm thuê, Ngô Giải Phóng cảm thấy mình thật là đơn độc. Cùng Hoa đi làm thuê đã trở thành sự thực không thể thay đổi được rồi.

Vì Kim Hoa và Tiểu Đường buổi chiều phải ra về nên họ tranh thủ chút thời gian sang chúc tết Ngô Tân Sinh. Có đến một năm nay Kim Hoa không gặp Đại Xuân nên bây giờ cô rất muốn gặp anh, với lại nghe nói Đại Xuân đưa cả bạn gái người Quý Châu về nên cô cũng muốn xem như thế nào. Cùng Hoa và gia đình chị gái sang nhà Đại Xuân, để bố lủi thủi ở nhà.

Ngô Giải Phóng ở nhà suy nghĩ kĩ càng những lời Kim Hoa và Tiểu Đường vừa nói, lần này thì ông hiểu ra một đạo lý: Thế giới hào hoa bên ngoài quá phong phú, thu hút tất cả đám thanh niên bây giờ. Thôn Hạo Sơn giờ đây giống như một lão già lợm khộm, đã không còn đủ sức giữ chân chúng lại.

Hai ngày mùng 3 và mùng 4, Cùng Hoa bận chuẩn bị để đi làm thuê. Nghe Đại Xuân dặn dò, Cùng Hoa phải chuẩn bị hai thứ rất quan trọng: Tới ủy ban xã xin một tờ giấy khai báo tạm vắng và một tờ giấy chứng minh chưa kết hôn. Không có hai tờ giấy này, tới thành phố làm thủ tục gì cũng không được, hơn nữa còn phải mang theo cả chứng minh thư của mình.

Ủy ban xã không có thói quen nghỉ tết. Chiều mùng 3, Cùng Hoa đến thẳng nhà chủ nhiệm ủy ban, sau một hồi trình bày với chủ nhiệm Ngô, ông không nói lời nào viết ngay cho Cùng Hoa hai tờ giấy mà cô yêu cầu. Giờ Cùng Hoa chỉ còn phải chuẩn bị quần áo mang theo. Đại Xuân nói ngoài một số quần áo mặc thay đổi và đồ lót, những cái gì cũ quá thì đừng mang, vào thành phố mua cái mới cũng được. Quần áo của Cùng Hoa vốn dĩ đã ít tới mức đáng thương nên nhét tất cả vào cũng chỉ vừa một cái túi, nặng không quá ba cân.

Ngô Giải Phóng luôn đứng cạnh Cùng Hoa khi cô sắp xếp đồ đạc. Cùng Hoa là con gái út, cũng là cô con gái mà ông yêu thương nhất. Ngày kia Cùng Hoa sẽ tới một thành phố mà ông chưa tới bao giờ, bước chân vào một thế giới mà chưa biết trước tương lai, tuy là có Đại Xuân, Viên Quế Hương ở cạnh, nhưng ông vẫn không thể yên tâm. Giả sử Cùng Hoa có bất trắc gì, ông ở cách xa cô như vậy thì làm sao mà giúp đỡ được

cho cô. Ngô Giải Phóng mặc dù đã phải chia tay với bốn cô con gái, nhưng họ đi lấy chồng, tương lai của họ có thể biết trước, còn tương lai của Cùng Hoa vẫn mờ mịt phía trước, ông là cha, sao có thể không lo cho được? Chỉ tiếc là lúc này Cùng Hoa không thể hiểu được tâm trạng lo lắng của ông.

Ngô Giải Phóng chờ Cùng Hoa sắp xếp mọi thứ xong xuôi bèn gọi cô lại. Ông run rẩy lấy ra một cái túi nhỏ giấu ở đầu giường, mở túi ra thấy bên trong còn mấy cái bao lì xì nữa. Ngô Giải Phóng mở hết mấy bao lì xì ra, trong đó có mấy tờ một trăm tệ. Ông đếm ra một nghìn tệ rồi đưa cho Cùng Hoa:

- Cùng Hoa, số tiền này là khi các chị con đi lấy chồng, nhà người ta mang tới. Mấy năm nay cho dù khó khăn thế nào, thầy cũng không nỡ động đến một đồng, định để cho tới lúc con lấy chồng mới dùng, bây giờ có cần nữa không thầy cũng không biết. Lần này con đi xa nhà, tốn kém tiền bạc, con cứ cầm trước một nghìn tệ, số còn lại thầy giữ tiếp cho con, nếu ở ngoài con thấy không ổn thì cứ về với thầy.

Những lời nói tràn đầy tình cảm của Ngô Giải Phóng khiến khóe mắt Cùng Hoa ươn ướt, nước mắt cứ đầy lên rồi cuối cùng lăn xuống má. Cùng Hoa nghẹn ngào. Cô gọi một tiếng thầy rồi nhào vào lòng Ngô Giải Phóng, bật khóc nức nở. Cô hơi hối hận với quyết định đi làm thuê của mình. Cô quyết định ngày mai cô sẽ không ra khỏi nhà nữa bước để ở với thầy cô trọn một ngày trước khi lên đường.

Cho dù Ngô Giải Phóng và Cùng Hoa có muốn hay không, sáng sớm ngày mùng 5 vẫn tới như nó vốn dĩ phải thế.

Ngô Giải Phóng dậy từ rất sớm, ông muốn chuẩn bị bữa sáng và một ít lương khô cho Cùng Hoa mang theo đi đường. Cùng Hoa đã ra cái giếng ở ngoài thôn gánh nước, cô muốn trước khi đi, gánh đầy cho thầy lu nước để ở nhà dùng. Lúc Cùng Hoa gánh nước về, Ngô Giải Phóng đã nấu cháo xong, mấy chiếc bánh ngô trong nồi cũng đã chín. Ngô Giải Phóng lấy bánh ngô ra đĩa, múc cháo vào bát rồi lại cho thêm bát nước vào nồi, luộc thêm bốn quả trứng gà. Ở nhà ông, chỉ có hai người được hưởng sự “đãi ngộ” đặc biệt này: Đó là vợ ông khi sinh con, người còn lại là Cùng Hoa.

Ngô Giải Phóng đặt bốn quả trứng gà luộc xuống trước mặt Cùng Hoa nhưng Cùng Hoa kiên quyết không chịu ăn, cô đẩy đĩa trứng ra trước mặt Ngô Giải Phóng:

- Thầy, thầy lớn tuổi rồi, thầy ăn đi.

Ngô Giải Phóng lại đẩy mấy quả trứng cho Cùng Hoa:

- Đây là thầy nấu cho con. Con ăn đi cho lòng thầy vui. Thầy muốn ăn trứng gà thì ở nhà vẫn còn mà? Lát nữa thầy lại đi luộc.

Hai mắt Cùng Hoa lại ươn ướt. Cô biết thầy cô không nỡ luộc trứng gà ăn một mình đâu, hôm nay thầy muốn tiền cô nên mới luộc trứng cho cô ăn, trong đó là tấm lòng thương con sâu sắc của thầy nên cuối cùng cô cũng ngoan ngoãn ăn hết mấy quả trứng gà.

Thời khắc biệt li cuối cùng cũng tới. Cùng Hoa xách cái túi nhỏ máy móc ra đứng giữa cửa nhà. Ngô Giải Phóng đưa mấy cái bánh ngô đã được gói cẩn thận cho Cùng Hoa. Cùng Hoa nhét mấy cái bánh vào túi hành lí. Cô đang chờ Đại Xuân và Viên Quế Hương.

Một lúc sau, Đại Xuân và Viên Quế Hương kéo chiếc va li hành lí có bánh xe tới gọi Cùng Hoa, Cùng Hoa thừa một tiếng rồi đi ra khỏi nhà. Cô sợ dọc đường có kẻ cắp nên đưa túi tiền 1000 tệ cho Đại Xuân, bảo Đại Xuân giấu vào trong va li của anh.

Ngô Tân Sinh và vợ ông cũng ra tiễn con trai với con dâu. Họ cùng với Ngô Giải Phóng và Cùng Hoa, sáu người cũng đi về phía con đường núi dẫn ra khỏi làng.

Đại Xuân và Cùng Hoa mấy lần khuyên ba người già quay về nhưng họ vẫn kiên quyết đòi tiễn thêm một đoạn nữa.

Họ đã đi một đoạn cách làng rất xa, Đại Xuân bèn đứng lại không đi nữa, kiên quyết nói là không cần phải tiễn nữa, tới lúc Ngô Tân Sinh đồng ý không tiễn nữa thì anh mới đi tiếp.

Bọn Đại Xuân đi được một đoạn. Khi quay đầu lại nhìn, thấy ba người già vẫn đứng trong cơn gió lạnh buốt của ngày đông, mắt dõi theo họ.

Hôm nay là một bước ngoặt lớn trong cuộc đời của Cùng Hoa. Cô phải đi tới một thế giới mới, một thế giới xa lạ nhưng cũng đầy thú vị.

2. Chương 2: Tôi Không Làm “ôsin Lên Giường”

Trong dân gian lưu truyền câu chuyện về ba người Mỹ từ bang Los Angeles tới Trung Quốc du lịch. Đó là lần đầu tiên họ tới Trung Quốc. Người Mỹ đầu tiên đi du lịch ở Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu, Thâm Quyển, Hồng Kông. Ông ta nhận xét rằng: Trung Quốc có các thành phố hiện đại, những khách sạn sang trọng, cơ sở hạ tầng hoàn thiện, đời sống cao, là một quốc gia phát triển, so với San Francisco, Los Angeles, Tokyo, London, Paris cũng không có gì khác nhau. Người Mỹ thứ hai đi tham quan Hà Nam, Sơn Tây, Thiểm Tây, Tân Cương và khu vực Đông Bắc, ông ta còn tới vài thành phố nữa, sống ở đó vài hôm. Trong mắt ông ta, Trung Quốc là một quốc gia có mức thu nhập trung bình. Người Mỹ thứ ba thích du lịch ở các vùng nông thôn, ông ta đi qua các vùng như Cam Túc, Quý Châu, Thanh Hải, Nội Mông, cảm nhận cuộc sống dân dã ở vùng nông thôn. Kết luận của ông ta là Trung Quốc là một nước đang phát triển lạc hậu. Không thể phủ nhận rằng, những gì mà ba người Mỹ này nhìn thấy đều là sự thực, nhưng họ chỉ có cái nhìn phiến diện nên khó tránh khỏi việc đưa ra những nhận xét sai lầm. Bộ mặt thật của Trung Quốc phải là sự tổng hòa của cả ba nhận xét trên. Ba người Mỹ này đã cùng nhau viết nên câu chuyện “Thầy bói xem voi” thời hiện đại.

Chuyến đi xa nhà làm thuê của Cùng Hoa lần này còn thu được những trải nghiệm sâu sắc và toàn diện hơn ba người Mỹ trên. Cô cùng Đại Xuân và Viên Quế Hương bình an đi tới nơi cần đến. Trong cuộc hành trình dài hơn hai mấy tiếng đồng hồ này, họ đã từng ngồi xe kéo, xe khách đường dài, xe lửa chạy bằng khí đốt, xe lửa điện khí hóa, đoạn đường cuối cùng, họ đi bằng tàu điện ngầm. Bọn họ đã cảm nhận được sâu sắc sự khác biệt về giao thông giữa nơi tiên tiến nhất và nơi lạc hậu nhất. Về mặt địa lý, họ đã vượt qua khu vực lạc hậu nhất Trung Quốc, khu vực có thu nhập trung bình và cả khu vực có nền kinh tế phát triển. Chỉ trong một đêm, Cùng Hoa gần như đã vượt qua khoảng thời gian năm mươi năm phát triển trong lịch sử của đất nước Trung Hoa hiện đại.

Đại Xuân và Viên Quế Hương dẫn Cùng Hoa đi ra khỏi ga tàu điện ngầm bằng thang máy tự động. Họ đi tới khu biệt thự ở phía đông, nơi mà Đại Xuân và Viên Quế Hương làm việc. Khu biệt thự phía đông là một tiểu khu có phong cách kiến trúc mang đậm nét châu Âu, khu vực này dựa lưng vào ngọn núi phía đông thành phố, mặt nhìn ra hồ Đông, là một vùng đất lành mà theo phong thủy gọi là “đội sơn đạp thủy”. Dọc hai bên hồ, người ta cho xây mấy chục căn biệt thự liền kề và biệt thự riêng, phía sau các ngôi biệt thự là gần 30 tòa nhà chung cư cao cấp mang phong cách châu Âu. Trong khu có đủ các loại “kì hoa dị thảo” và những cây cổ thụ mà người ta chuyển từ trên núi về. Ngoài ra còn có bể bơi, sân bóng chày, sân tập golf mini, phòng tập thể hình, hội trường lớn...; những bức tượng điêu khắc bằng bạch ngọc của phương Tây được sắp xếp ở những vị trí quan trọng nhất trong khu; những chiếc máy phát thanh được giấu khéo léo trong các lùm hoa vang lên những bản nhạc cổ điển của phương Tây. Mọi thiết bị ở đây đều khiến người sống trong đó mỗi giây mỗi phút được đắm mình trong không khí văn hóa của phương Tây. Người thiết kế khu vực này đã rất thông minh và khéo léo khi dùng văn hóa và lối kiến trúc châu Âu để thu hút ánh mắt của người Trung Quốc. Họ không có cách nào chuyển từ Trung Quốc sang châu Âu sinh sống, bởi vậy họ bèn đưa châu Âu vào Trung Quốc.

Cùng Hoa vừa bước chân vào cánh cổng to lớn và đẹp đẽ của khu biệt thự đã hoàn toàn mê mẩn. Cô không thể tưởng tượng nổi người sống ở một nơi sang trọng, thoải mái và yên tĩnh như thế này là người ở đẳng cấp nào, cao quý ra sao. Nếu nơi đây là thiên đường thì cái nhà tranh dột nát của cô ở quê chính là địa ngục!

Viên Quế Hương đưa Cùng Hoa đi qua khu trung tâm của tiểu khu, tới một cái nhà để xe dưới mặt đất mà cô và Đại Xuân cùng ở.

Mỗi khu biệt thự trong tiểu khu đều có nhà để xe riêng, các hộ sống trong khu chung cư cao cấp đằng sau thì sử dụng nhà để xe công cộng dưới tầng hầm của tòa nhà. Vì là ban ngày nên bãi để xe trống không, chỉ có vài chiếc xe con còn đậu lại.

Khoảng trời riêng của Viên Quế Hương nằm ở một góc phía đông bắc của tầng hầm, là một căn phòng nhỏ rộng khoảng mười hai, mười ba mét vuông được ngăn bằng một tấm ván mỏng. Trên trần nhà phía đông, chỗ sát với mặt đất có một cái cửa thông gió, trên đó là hai tấm kính vuông rộng khoảng một thước, từ cửa thông gió hắt vào một chút ánh sáng, không đủ cho căn phòng sáng hơn, bởi vậy khi Viên Quế Hương mở cửa căn phòng ra, ngoài một mùi mốc meo xộc vào mũi, trước mắt Cùng Hoa là một cảnh tượng mờ mờ ảo ảo. Viên Quế Hương sờ thấy công tắc đèn, “tách” một cái, căn phòng lập tức tràn ngập ánh sáng. Lúc này Cùng Hoa mới nhìn rõ toàn bộ căn phòng nhỏ. Sát vách tường là một chiếc giường đôi, chiếc giường được kê bằng bốn viên gạch ở bốn góc. Bên cạnh giường có hai cái bàn cũ, chắc là đồ người ta đã vứt đi, Viên Quế Hương nhặt về để dùng. Trên một cái bàn đặt một cái ti vi cũ và mấy đồ lặt vặt, cái bàn còn lại để đầy nồi niêu xoong chảo. Một góc khác của căn phòng có một can dầu và một cái bếp dầu. Dưới đất chen chúc mấy cái va li được che bằng giấy bìa, chắc là chỗ Viên Quế Hương và Đại Xuân để quần áo và các vật dụng khác. Tất cả những thứ này là toàn bộ gia sản của nhà họ. Trong lòng Cùng Hoa nghĩ: Xét về điều kiện thì căn phòng nhỏ này của Viên Quế Hương rất giống cái nhà tranh của cô ở quê, điểm khác biệt duy nhất là cái can dầu và bếp dầu, dù sao có nó rồi thì cũng không phải nấu nướng bằng than, bằng củi nữa, như vậy căn phòng sẽ không bị chìm trong khói. Cô hơi thất vọng trước căn phòng của Viên Quế Hương, chút hứng thú vừa có khi bước chân vào tiểu khu đã hoàn toàn biến mất.

Đại Xuân đặt va li hành lí xuống, gọi Cùng Hoa tới bên giường ngồi. Viên Quế Hương xách một cái ấm ra ngoài lấy nước.

Cùng Hoa hỏi Đại Xuân:

- Hai người sống ở chỗ này hả?

- Bọn anh không ở đây thì ở đâu? Em vừa mới tới, chưa hiểu hết tình hình ở thành phố lớn. Giá một căn phòng ở thành phố bây giờ ít cũng phải mấy chục vạn, nhiều thì mấy trăm vạn, chúng ta có đi làm thuê cả đời cũng không mua nổi một căn nhà nhỏ. Đừng nói là mua nhà, ngay cả tiền thuê một căn nhà nhỏ nhất gần đây cũng phải một nghìn tệ. Nếu anh với Quế Hương ra ngoài thuê nhà ở, tiền lương của bọn anh sau khi đóng tiền thuê nhà, tiền điện nước thì không còn tiền mà ăn nữa, chỉ ngồi hít không khí thôi. Cứ cho là hít không khí cũng no được thì giờ không khí cũng ô nhiễm cả rồi.

- Anh Đại Xuân, hỏi em ở nhà tưởng anh chị sống trên thành phố sung sướng lắm, giờ xem ra em nghĩ sai rồi.

- Cùng Hoa, không thể nói thế được. Nhìn điều kiện của anh với Quế Hương hiện nay không ra sao, cũng tương tự như thôn Hạo Sơn, nhưng tiền kiếm được mỗi tháng ở đây làm sao kiếm được nếu ở thôn Hạo Sơn. Người nhà quê chúng ta lên thành phố, không phải để hưởng phúc mà là để cố gắng kiếm mấy đồng tiền xương máu, nếu không thì làm gì có nhiều người nhà quê lên thành phố làm việc như thế?

Đang nói thì Viên Quế Hương đi lấy nước về. Cô đặt ấm nước lên trên cái bếp dầu rồi châm lửa:

- Cùng Hoa, chờ nước sôi thì em đi rửa mặt rồi uống ngụm nước, sau đó bọn chị đưa em ra phố xem, nhân tiện mua bàn chải, kem đánh răng... Mua xong thì mình ra quán ăn cơm.

Cùng Hoa hỏi Viên Quế Hương:

- Hôm nay không ăn cơm ở nhà hả?

- Hôm nay bọn mình vừa về, ở nhà chẳng có chút thức ăn nào, giờ đi mua rồi mới về làm phiền phức lắm. Hôm nay em là khách, nói gì thì nói, anh chị cũng phải mời em một bữa.

- Em thì có gì mà khách? Đều là người một nhà, không cần phải khách khí.

Viên Quế Hương nói:

- Được, người một nhà thì không khách khí với nhau, chị chỉ khách khí một lần hôm nay thôi, từ ngày mai em cứ coi đây là nhà mình, không ai khách khí với ai nữa, như thế cho đỡ xa lạ.

Trong khoảng thời gian chờ nước sôi, Cùng Hoa hỏi Viên Quế Hương:

- Anh chị đi nhà xí thì làm thế nào?

- Trong tiểu khu có nhà vệ sinh công cộng, đại tiểu tiện đều giải quyết ở đó. Nhà vệ sinh công cộng phải thu tiền, người nào không sống trong tiểu khu này đều phải nộp, mỗi lần ba hào. Anh chị đi thì không mất tiền.

- Thế lúc nửa đêm cần thì làm thế nào?

- Dùng cái này. - Viên Quế Hương chỉ vào góc tường, chỗ đó có một cái bô bằng sứ.

Nói vài câu thì nước sôi. Đại Xuân lấy ra ba cái cốc thủy tinh tráng qua bằng nước nóng rồi cho lá trà vào cốc, đổ nước vào. Viên Quế Hương lại lấy một cái xô nhựa ngày trước đựng sơn ra, lên trên lấy một xô nước máy. Ba người rửa mặt qua loa, uống hết cốc trà rồi đi ra phố.

Khu biệt thự phía đông nằm cạnh khu tường thành cũ, đi ra khỏi cổng thành là khu phong cảnh núi Đông. Chỉ tiếc là cổng thành cũ đã bị phá đi sau khi nước Trung Quốc mới thành lập, chỉ có ở khu phong cảnh núi Đông là vẫn còn dấu vết của một đoạn tường thành xưa cũ. Đoạn tường thành cổ này giống như một người già cằn cỗi, lặng lẽ sống sót những ngày tháng cuối cùng.

Đối diện với khu biệt thự phía đông là một siêu thị lớn, ba người Đại Xuân vào siêu thị nhanh chóng chọn cho Cùng Hoa mấy món đồ cần thiết. Bọn họ tìm một quán ăn nhỏ tương đối sạch sẽ và ngồi lại. Nhân viên phục vụ quán cơm sau khi mang trà lên bèn đưa thực đơn cho họ. Đại Xuân chọn mấy món ăn tương đối rẻ: đậu phụ sốt, cơm cháy, khoai tây xào và canh trứng gà cà chua. Trong lúc chờ thức ăn mang lên, Đại Xuân nói:

- Cùng Hoa, mai anh đi làm, không có thời gian. Ngày mai em tự đi loanh quanh ở đây cũng được, giúp Quế Hương làm ít việc cũng được. Ngày kia anh đổi ca rồi đưa em tới chợ người tìm việc.

Cùng Hoa hơi khó hiểu:

- Tới chợ người tìm việc?

- Chợ người chính là nơi giới thiệu cho nông dân bọn mình tìm việc làm. Các ông chủ cần người làm sẽ tới đó gọi, những người muốn tìm việc thì tới đó đăng kí. Thế là được.

Lúc này Cùng Hoa đã hiểu:

- Ủ. Mai em sẽ giúp Quế Hương làm việc.

Nhân viên quán ăn nhanh chóng mang cơm lên. Món ăn đầu tiên là cơm cháy. Trong một cái đĩa rất lớn là cơm cháy vừa tới, cơm cháy có màu vàng, mùi thơm nức mũi. Nhân viên lại rưới nước canh lên đĩa cơm cháy, cơm cháy lập tức vang lên những tiếng xèo xèo rất khê. Cùng Hoa hỏi:

- Đây là món gì?

Đại Xuân nói:

- Món này là cơm cháy. Ngày trước anh ăn rồi, mùi vị ngon lắm, cơm cháy vừa giòn vừa thơm lại no, bởi vậy hôm nay anh lại gọi món này. Nghe nói năm xưa khi hoàng đế Cần Long xuống Giang Nam cũng từng ăn món này, cảm thấy mùi vị, màu sắc và hương thơm đều tuyệt nên gọi món này là “thiên hạ đệ nhất cơm”.

Cùng Hoa gấp một miếng cơm cháy lên nếm thử, đúng là vừa giòn lại vừa thơm:

- Hôm nay em cũng được ăn món ăn của hoàng đế.

Nhân viên mang hết thức ăn lên, ba người im lặng cầm cúi ăn.

Ba người ăn xong, Quế Hương tính tiền. Nhân viên nói tổng cộng hết bốn mươi hai tệ, hai tệ lẻ thôi không cần nữa, chỉ lấy bốn mươi tệ thôi. Quế Hương trả tiền. Cùng Hoa thấy ăn có một bữa cơm mà mất tận bốn mươi tệ thì xót ruột:

- Anh Đại Xuân, một bữa cơm như thế mà hết tận bốn mươi tệ, đắt quá. Em vào thành phố chưa kiếm được đồng nào mà đã tiêu mất bốn mươi tệ.

Đại Xuân nửa đùa nửa thật:

- Sao lại không đáng? Hưởng thụ bữa ăn của hoàng đế sao lại không đáng bốn mươi tệ sao? Cùng Hoa, em chỉ cần ở thành phố vài ngày là biết, những người bán sức lao động trong thành phố kiếm tiền không dễ dàng, nhưng tiêu tiền thì nhanh lắm. Ở chỗ này không bằng thôn Hạo Sơn chúng ta, sáng sớm vừa mở mắt ra đã phải tiêu tiền rồi, ví dụ như mua đồ ăn sáng, bắt xe buýt đi làm cũng phải mất tiền.

Cùng Hoa chưa bao giờ làm vợ, sau bữa cơm này mới cảm nhận được “làm vợ là phải lo tới dầu mắm, dưa hành”, quả là đúng.

Tối hôm đó, Đại Xuân ở trong kí túc tập thể của công ty bảo vệ, nhường căn phòng nhỏ lại cho Quế Hương và Cùng Hoa.

Hôm đó Cùng Hoa ngủ không ngon. Không phải vì cô không thích nghi được với môi trường mới mà vì sau nửa đêm, các chàng trai, cô gái của tiểu khu lục tục kéo nhau về sau những bữa tiệc đêm, thi thoảng trong nhà xe lại vang lên tiếng ô tô rồi những tiếng huyền não khác, khiến cô không thể nào ngủ được. Cô bắt đầu thấy nhớ những buổi đêm yên tĩnh ở thôn Hạo Sơn, mặc dù thôn của cô không có sức sống, nhưng nó cho phép người ngủ có một giấc mơ đẹp. Hôm nay cô muốn nằm mơ, chỉ sợ ngay cả quyền mơ thấy ác mộng cũng bị cướp mất. Mãi tới hai, ba giờ sáng, ô tô ra vào bãi để xe ít đi, Cùng Hoa mới mơ màng chợp mắt. Quế Hương đã sớm quen với những tiếng ồn này nên nằm xuống không lâu đã vang lên những tiếng ngáy nhỏ đều đều.

Sáng sớm hôm sau, khi Cùng Hoa tỉnh dậy, Quế Hương đã đi làm. Cùng Hoa rót một ít nước nóng trong phích ra rồi rửa mặt, sau đó đi lên mặt đất tìm Quế Hương. Cô tìm khắp hai tòa nhà chung cư ở tiểu khu mới thấy Quế Hương đang ra sức kéo một cái thùng rác lớn về phía xe rác để đổ. Cùng Hoa vội vàng giúp cô một tay, đổ rác vào trong xe, một mùi hôi thối xông lên, sau đó là những hạt cát dính trong đó bay lên. Cùng Hoa không quen với mùi này, thấy bụng quặn lên khó chịu, nhưng muốn nôn mà không nôn được. Bất giác cô thầm nghĩ: Làm nhân viên quét dọn cũng chẳng dễ dàng gì. Nhìn Quế Hương, cô âm thầm cảm nhận thấy, từ sau khi cô quyết định vào thành phố làm thuê, những ngày tháng nhàn nhã ở thôn Hạo Sơn đã không bao giờ quay lại nữa.

Lúc này trời đã sáng hẳn, cả tiểu khu bắt đầu tỉnh giấc. Người công nhân đưa sữa đặt những chai sữa đã tiệt trùng vào từng thùng đựng sữa của các nhà. Những người thích tập thể dục buổi sáng cũng bắt đầu vận động, có người tập Thái cực quyền, có người chơi bóng chuyền, cũng có người tập bằng máy tập thể dục. Những con chó cảnh bị chủ nhân nhốt trong nhà, lúc này bắt đầu cất tiếng sủa, hình như lũ chó cũng đang kể chuyện cho nhau nghe.

Vì có Cùng Hoa giúp đỡ nên công việc của Quế Hương hôm nay nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Hai người nhanh chóng đổ sạch từng thùng rác vào xe rác. Các loại túi ni lông, vỏ nhựa có thể bán lấy tiền thì được Quế Hương nhặt lại rồi nhét vào một bao tải. Quế Hương ở phía trước nắm chặt tay kéo xe rác, Cùng Hoa ở phía sau ra sức đẩy, hai người hợp lực lại đẩy xe rác ra điểm thu gom tập trung.

Từ khu nghỉ mát phía đông tới điểm thu gom rác thải có lẽ dài khoảng một kilômét, đều là đường nhựa phẳng lì. Cùng Hoa cảm thấy đẩy xe rác cũng không mệt lắm, nhưng những chiếc ô tô con thi thoảng lại lướt qua xe rác của họ khiến cô vô cùng căng thẳng, cô chỉ sợ chiếc ô tô nào đó lái nhanh quá rồi nghेo đầu, đâm thẳng vào xe rác. Quế Hương hình như đã quen với việc này, cô vẫn bình tĩnh đi đằng trước.

Đi được khoảng hai mươi phút, Quế Hương và Cùng Hoa đưa xe rác tới điểm thu gom. Sau khi họ đổ rác trong xe vào rãnh thu rác, bèn kéo chiếc xe không quay về. Cùng Hoa thấy những chiếc xe con, xe to, còn có cả những chiếc xe Jeep kiểu hiện đại, giống như những con châu chấu đậu đầy hai bên đường, nhìn mãi không hết. Cô hỏi Quế Hương:

- Thành phố lấy đâu ra mà nhiều xe thế? Ở quê em cả năm cũng chẳng nhìn thấy cái ô tô nào. Nếu xe nhiều như thế sao người thành phố không xây thêm vài con đường? Đường đã ít mà mua xe lắm làm gì nhỉ?

Câu hỏi của Cùng Hoa có vẻ rất đơn giản nhưng muốn nói cho rõ ràng lại không phải việc dễ. Câu hỏi này cũng là vấn đề mà các chuyên gia, học giả trong nước vẫn còn đang tranh cãi, tới ngày nay vẫn chưa ai đưa

ra một đáp án thuyết phục. Quế Hương chỉ là một cô gái từ Quý Châu lên đây làm thuê, đương nhiên là không có đáp án:

- Chị cũng không biết.

Đối với Cùng Hoa vừa mới tới thành phố mấy ngày mà nói, những chuyện cô muốn biết quả thực rất nhiều, những nghi vấn ở trong lòng cũng nhiều không kém. Bây giờ điều cô muốn biết nhất là: Ngày mai Đại Xuân và cô tới chợ người sẽ có một kết quả như thế nào đang chờ cô?

Trên đường quay về, Quế Hương tìm một điểm thu mua phế liệu, bán hết những thứ đựng trong cái bao tải, rồi lại ra chợ mua một cân mì và mấy mớ rau cải, về nhà nấu một nồi mì rau cải. Quế Hương và Cùng Hoa ăn một bữa cơm chẳng phải bữa sáng mà cũng không phải bữa trưa.

Ăn cơm xong, hai người lại bắt đầu bận rộn. Quế Hương đi quét dọn hành lang và cầu thang, Cùng Hoa cầm khăn và xách một xô nước sạch đi lau các lan can, tay vịn cầu thang và cửa sổ ở các tầng. Khi mọi công việc trong ba tòa nhà chung cư mà Quế Hương phụ trách đã xong xuôi, hai người vội vàng đi quét đường lần hai, Cùng Hoa giúp Quế Hương nhặt rác, mẫu thuốc lá hay các chai nhựa rỗng mà người ta vứt trên bãi cỏ. Hai người bận rộn tới lúc trời sắp tối mới xong. Cùng Hoa nghĩ tới việc hồi còn ở quê, Đại Xuân nói Quế Hương ngày nào cũng bận từ sáng sớm tới tối mịt, đúng là không ngoa. Người nhà quê muốn kiếm được miếng ăn ở thành phố thực sự phải có tinh thần “một không sợ khổ, hai không sợ chết” thì mới được.

Làm việc xong, quay về căn nhà nhỏ dưới hầm để xe, Quế Hương và Cùng Hoa vừa mệt vừa đói, định nấu lại chỗ mì còn thừa lúc trưa lên ăn. Đúng lúc đó thì Đại Xuân cũng tan làm, anh đưa cho Cùng Hoa một hộp cơm mà công ty bảo vệ phát cho, nói là để anh với Quế Hương ăn chỗ mì còn thừa. Cùng Hoa kiên quyết không chịu. Quế Hương đứng cạnh cũng nói Cùng Hoa ăn hộp cơm đó đi, nhưng mãi Cùng Hoa vẫn không nghe. Cuối cùng Cùng Hoa đề nghị, chia hộp cơm làm ba phần, ba người cùng ăn, chỗ mì còn lại ba người cũng chén sạch.

Ăn cơm xong, Quế Hương mang bát đĩa đi rửa. Đại Xuân nói với Cùng Hoa:

- Ngày mai anh đổi ca, hai anh em mình sáng mai tới chợ người xem có gặp may không?

Cùng Hoa hỏi:

- Đi tìm việc mà sao lại bảo là có gặp may không?

- Bây giờ nông dân lên thành phố tìm việc làm thuê nhiều lắm, số lượng người mà các doanh nghiệp cần ít hơn rất nhiều so với số người cần tìm việc, thế này gọi là cung lớn hơn cầu, do đó người ta chọn mình, chứ không phải mình chọn người ta. Thông thường đi tìm việc, tới chợ người một, hai lần chưa chắc đã được đâu, chẳng phải xem có gặp may không thì là gì? Ngày mai anh đưa em đi tìm việc cũng chưa chắc đã được, ngộ nhỡ mai mà không được thì em đi một lần rồi, ít nhiều gì cũng đã biết đường, biết ngồi tuyển xe buýt nào thì tới nơi, lần sau em tự đi là được, không cần ai đi cùng nữa.

Cùng Hoa nghĩ một lúc thấy những lời Đại Xuân nói quả là chí lý:

- Gặp may thì gặp may! Ngày mai anh em mình đi xem có gặp may không, hi vọng là gặp vận may lớn!

Quế Hương rửa bát đĩa xong xuôi, lại đặt một ấm nước lên bếp dầu đun sôi. Mọi người cùng ngồi xem ti vi.

Ti vi vừa bật lên đúng tới đoạn đài truyền hình của thành phố phát chương trình “Tin tức”. Phóng viên đang thông báo về tin tức các công nhân ở một công trình kiến trúc nào đó của thành phố tập trung lại đòi tiền lương.

Cùng Hoa xem xong tin này bèn chìm vào suy nghĩ, tin tức tiếp theo nói cái gì, cô không nghe rõ. Cô vừa mới bước ra từ một thế giới khép kín, trong phút chốc rơi vào một thế giới phồn hoa hoàn toàn khác khiến sự yên tĩnh trong tâm hồn cô hoàn toàn bị đảo lộn. Cô đã nhìn thấy vẻ đẹp của thế giới trước mặt, cũng nhìn thấy cuộc sống vất vả của Quế Hương, hôm nay lại thấy nỗi khổ của những người nhà quê ra thành phố làm thuê mà không được trả lương, cô không biết đi tìm việc sẽ có kết quả như thế nào. Giác ngộ về thành phố của cô khác quá xa so với hiện thực.

Bởi vì ngày mai vẫn phải dậy sớm nên Quế Hương xem ti vi một lát rồi chuẩn bị đi ngủ. Đại Xuân cũng đã đi, trở về khu tập thể của anh.

Sau khi tắt đèn, Cùng Hoa nằm trên giường nghĩ về thầy cô, một mình ông ở lại thôn Hạo Sơn có được không? Kim Hoa mấy hôm nay có thường xuyên về thăm thầy không? Có lẽ ban ngày làm việc mệt quá nên nghĩ ngợi được một lúc, Cùng Hoa đã thiếp đi.

Đêm đó cô ngủ rất say, hoàn toàn không nghe thấy bất cứ tiếng ồn nào nữa.

Sáng sớm hôm sau, Viên Quế Hương vẫn tiếp tục công việc của mình như cũ.

Đại Xuân và Cùng Hoa sau khi ngủ dậy ra đi. Hai người ăn hai cái bánh rán bán dọc đường, mỗi người lại uống một bát táo phở. Cùng Hoa thấy ăn như vậy là đã no, Đại Xuân thì mới lưng lửng bụng, nhưng vì hôm nay vẫn còn việc phải làm nên anh cũng không nấn ná thêm, vội vàng kéo Cùng Hoa đi về phía chợ người ở Nam Đức Môn lớn nhất thành phố.

Hai người cùng bắt xe buýt số 20, sau đó đổi xuống đi tàu điện ngầm để đến Nam Đức Môn.

Dọc đường, thi thoảng Đại Xuân lại giới thiệu cho Cùng Hoa các công trình kiến trúc nổi tiếng của thành phố cùng với tên các bến xe buýt. Đại Xuân nói với Cùng Hoa, chỉ cần nhớ các công trình kiến trúc nổi tiếng và tên các bến xe buýt thì lần sau cô có đi một mình cũng không sợ lạc đường nữa. Cùng Hoa vốn thông minh nhanh nhẹn, Đại Xuân chỉ cái gì là nhớ cái nấy. Đại Xuân còn dặn Cùng Hoa, bình thường ra khỏi nhà thì chuẩn bị thêm ít tiền xu, trên những tuyến xe buýt không có người phụ xe thì không được trả lại tiền lẻ, cho dù có nhét đồng mười tệ vào hòm cũng không được trả lại, như vậy thì sẽ lỗ to.

Ngồi tàu điện ngầm đi tới ga Nam Đức Môn chỉ mất có hai mươi phút. Đại Xuân dẫn Cùng Hoa ra khỏi ga tàu, phía đối diện chính là chợ người Nam Đức Môn. Chính quyền thành phố đặt chợ người này ở đây là vì muốn lợi dụng khoảng đất trống ở gần quảng trường Nam Đức Môn. Khoảng đất trống này vốn dĩ có một chủ đầu tư dự định xây tòa nhà cao nhất Trung Quốc. Nhưng sau khi nhà đầu tư này mua được mảnh đất trong cuộc bán đấu giá, đã quy hoạch hai năm mà vẫn chưa khởi công, ngay cả tiền mua đất cũng không trả đủ, thành ra suốt hai năm ròng, trên mảnh đất mọc toàn cỏ dại. Năm nay chính quyền thành phố thấy nhà đầu tư này vẫn không có động tĩnh gì, mới quyết định thu hồi lại mảnh đất. Chính quyền trước khi tìm được một người sẵn sàng mua mảnh đất này, bèn lợi dụng nó để dựng lên một chợ người. Vì chợ người này chỉ có tính chất tạm thời nên việc xây dựng vô cùng đơn giản, ngoài mấy cái nhà mái bằng dành cho nhân viên làm việc của chợ, những kiến trúc khác đều là các túp lều tạm. Nóc lều trông giống như vòm cong của sân vận động.

Tết vừa mới qua, thời gian này là thời kì cao điểm để các nông dân lên thành phố tìm việc, không những giao thông khu vực này rất hỗn loạn mà người trong chợ người cũng đã lố nhố đứng đầy. Các loại người trong chợ rất rõ ràng, chỉ cần nhìn quần áo của họ là có thể phân thành hai loại. Những người ăn mặc sạch sẽ là các ông chủ cần người làm, những người còn lại là các công nhân muốn bán sức lao động. Mắc nói, sức lao động là một loại hàng hóa đặc biệt, bởi vậy chợ người với chợ rau cũng chẳng có gì khác nhau.

Các lao động ở chợ người cũng được chia thành nhiều khu vực khác nhau. Những người làm cùng một công việc sẽ tập trung ở một khu vực. Những lao động làm các việc có liên quan tới xây dựng, kiến trúc đều đeo trước ngực một tấm giấy trắng, trên đó có mấy chữ viết lầu đánh dấu thợ mộc, thợ điện, thợ sơn... để người đến tìm dễ bề lựa chọn. Bọn họ ngồi xổm trên đất chờ các ông chủ tới thuê, trông giống như khoai tây, rau cải bày ở chợ rau.

Các phụ nữ tới tìm việc ở chợ người đa số đều muốn làm ôsin, họ tập trung ở một góc khác phía trong. Nghe tiếng nói thì có thể đoán ra, có người tới từ Tứ Xuyên, Hồ Nam, An Huy... Giọng địa phương của họ đều rất nặng. Có người còn ra giá với người chủ, hi vọng bán được sức lao động của mình với giá cao hơn.

Cả Đại Xuân và Cùng Hoa đều là lần đầu tiên tới chợ người. Trong biển người chen chúc nơi đây, họ không biết phải bắt đầu như thế nào. Đại Xuân nhìn thấy trước cửa một căn nhà mái bằng cách đó không xa có treo tấm biển Tư vấn lao động, bèn kéo Cùng Hoa sang đó. Anh nghĩ cứ nghe người ta tư vấn trước rồi quyết định sau cũng được.

Những người đang chờ trước bàn tư vấn rất đông, Đại Xuân và Cùng Hoa xếp hàng chờ suốt nửa tiếng đồng hồ mới tới lượt. Người tiếp đón họ là một phụ nữ trung niên. Người phụ nữ trung niên này cả ngày phải trả lời các câu hỏi của những người lên thành phố làm thêm, tỏ rõ vẻ mệt mỏi. Bà hỏi Đại Xuân:

- Anh chị có giấy chứng minh ra ngoài làm việc không?

Đại Xuân và Cùng Hoa đưa hai tờ giấy chứng minh đã xin ở ủy ban xã ra:

- Dạ có. Đây ạ.

Người phụ nữ trung niên nhận hai tờ giấy lướt qua rồi lại nhìn Cùng Hoa:

- Giấy tạm trú của cô ấy đâu?

- Dạ, còn chưa kịp làm.

- Vậy thì hôm nay anh chị uống công tới đây rồi. Không có giấy tạm trú thì không đăng kí làm việc được. Anh chị mau về nhà, tới công an phường nơi tạm trú làm giấy đăng kí tạm trú đi. Hôm nay anh chị cứ mang giấy đăng kí về điền hết đi. Lần sau tới đây chỉ cần mang giấy đăng kí tạm trú với giấy đăng kí xin việc là có thể lập tức sang đăng kí làm việc ở bàn bên cạnh. - Nói xong bà đưa hai tờ giấy cho họ, điều này có nghĩa là thời gian tư vấn ngăn ngừa của Đại Xuân và Cùng Hoa đã kết thúc.

Cùng Hoa cầm tờ giấy chứng minh và giấy đăng kí lên. Mặc dù trước khi tới đây Đại Xuân đã nói trước với cô, nhưng hôm nay vừa mới đi làm đã không thuận lợi nên trong lòng vẫn cảm thấy có chút thất vọng:

- Hôm nay tìm việc thế là xong rồi hả? Sau đây thì làm gì?

Đại Xuân thấy Cùng Hoa có vẻ buồn bèn an ủi cô:

- Em đừng sốt ruột. Tìm được công việc ưng ý ở thành phố không dễ dàng đâu, trong một, hai ngày không tìm thấy việc cũng là chuyện thường. Phương đông không sáng, phương tây sáng, chúng ta cứ vào chợ xem sao. Nói không chừng có ông chủ tư nhân nào đó cần tìm công nhân. Hôm nay đã tới rồi, cho dù có tìm được việc hay không thì thăm dò tình hình cũng được.

Đại Xuân dẫn Cùng Hoa chen vào với đám phụ nữ nông thôn cũng đi tìm việc, đoán rằng những bà cô này cũng phải tầm bảy, tám trăm người. Mấy cô gái trẻ tuổi và có vài phần sắc đẹp từ nông thôn ra không cần phải tới chợ người để tìm việc. Họ lập tức có thể xin được vào làm ở những khu vui chơi giải trí. Tất cả những người phụ nữ nông thôn tới chợ người tìm việc đều là những người không được chọn vào các khu vui chơi còn sót lại. Họ không phải nếu đã lớn tuổi thì cũng là những người có nhan sắc trung bình. Bởi vậy Cùng Hoa với vẻ xinh đẹp trẻ trung của mình xuất hiện giữa đám người đó bỗng dưng trở nên nổi bật, thu hút ánh nhìn của người khác.

Một người đàn ông trung niên tới gần. Vừa nhìn là biết ngay ông ta là người thành phố, trông có vẻ lịch sự, nho nhã. Ông ta hỏi:

- Xin hỏi cô tới đây tìm việc phải không? Cô có chấp nhận làm ôsin không?

Đại Xuân trả lời:

- Đúng là cô ấy đang tìm việc. Nếu được làm ôsin ở nhà thích hợp thì cũng được. Nhà ông cần tìm ôsin sao?

- Đúng là nhà tôi đang cần tìm ôsin 24/24, nói một cách chính xác thì là tìm một ôsin cho bố tôi. Mẹ tôi qua đời đã nhiều năm, bố tôi bây giờ mới hơn sáu mươi tuổi, sau khi về hưu phải sống một mình, cuộc sống rất cô độc. Mấy anh chị em chúng tôi đều có gia đình riêng của mình, công việc lại bận rộn nên không có thời gian chăm sóc bố, cũng không thể nào chăm sóc cho cuộc sống của ông, bởi vậy muốn tìm một ôsin ở lại nhà chăm sóc bố tôi cả ngày, để ông đỡ buồn.

Đại Xuân vừa nghe yêu cầu tuyển dụng của người ta, cảm thấy Cùng Hoa tới làm ôsin nhà này rất hợp lí. Cùng Hoa chỉ cần hầu hạ một ông già, không những công việc không nhiều mà quan hệ giao tiếp cũng đơn giản. Quan hệ giao tiếp là một loại học vấn vô cùng huyền diệu của người Trung Quốc. Nếu nhà chủ quá đông người, lại nhiều người khó tính, vậy thì muốn làm một ôsin tốt quả là việc khó khăn.

Đại Xuân có ý định bàn tiếp công chuyện, bèn tìm hiểu thêm về ông già:

- Bố ông trước khi nghỉ hưu làm gì?
- Bố tôi làm trưởng phòng trong một cơ quan nhà nước.

Đại Xuân nghe nói bố người ta làm trưởng phòng, trong lòng nghĩ chắc chắn điều kiện ăn ở không tồi:

- Nhà bố ông có phòng riêng cho ôsin không?
- Nhà bố tôi ở là một căn hộ ba phòng, một mình ông ấy làm sao ở hết được nhiều phòng như thế? Nhà tôi đương nhiên là có phòng riêng cho ôsin rồi, hơn nữa mỗi phòng đều có điều hòa và ti vi màu. Trong nhà có đầy đủ máy giặt, bình nóng lạnh, máy hút bụi, các loại đồ dùng trong nhà bếp. Công việc ôsin không vất vả quá đâu.

Đại Xuân rất hài lòng với việc có phòng riêng cho ôsin. Cùng Hoa là con gái mới lớn, không có phòng riêng không những cuộc sống không thuận tiện mà cũng không mấy an toàn. Bước tiếp theo anh quan tâm tới tiền:

- Tiền lương mỗi tháng ông định trả bao nhiêu?
- Lương cứng là một nghìn tệ.

Đại Xuân vừa nghe nói được một nghìn tệ, trong lòng thầm nghĩ: Thông thường làm ôsin, bao ăn bao ở, tiền lương chỉ được khoảng sáu, bảy trăm tệ, tại sao nhà này lại trả nhiều hơn những nơi khác? Là vì nhà người ta có quá nhiều tiền? Hay là nhà người ta quá rộng rãi? Anh lo lắng cái bánh ngon có vẻ hấp dẫn này không phải dễ ăn, bèn hỏi tiếp:

- Sao tiền lương cho ôsin lại là lương cứng?
- Lương cứng là tiền lương trả cho ôsin làm việc nhà. Nếu có thể giúp bố tôi giải tỏa được nỗi cô đơn thì tiền này tính vào khoản khác, tính theo ngày hay theo tháng đều được.

Bây giờ thì Đại Xuân hiểu rồi, con người trông có vẻ lịch sự này nói về “ôsin 24/24”, “lương cứng” hay gì đó, chủ yếu là vì muốn ôsin “giải tỏa cô đơn” cho ông già. Ông ta dùng những lời lẽ lịch sự, dễ nghe và hiện đại nhất để nói ra cái ý bẩn thỉu nhất. Cái gã này muốn Cùng Hoa lên giường với bố ông ta, vì chỉ có cách này mới có thể giúp ông già giải tỏa được sự cô đơn.

Đại Xuân giận quá, dứ nắm đấm vào mặt ông ta, gắt gỏng:

- Chúng tôi không thèm làm ôsin nhà ông. Ông là thằng khốn nạn, súc sinh! Cút mau!

Người đàn ông đó sợ quá:

- Buôn bán không thành thì thôi, việc gì anh phải như thế? - Nói xong vội vàng chuẩn mắt.

Đại Xuân kéo Cùng Hoa đi thẳng ra khỏi chợ người.

Đại Xuân và Cùng Hoa thất vọng trở về tiểu khu phía đông. Buổi chiều, anh và Cùng Hoa tới công an phường làm đăng ký tạm trú. Tối hôm đó Đại Xuân ăn cơm xong rồi vội vàng đi làm. Hôm nay anh trực cùng ca với Lão Lưu. Lão Lưu năm nay ngoài năm mươi tuổi, từ Đông Bắc tới thành phố này làm việc đã hai mấy năm, cũng được coi như một nửa là người bản địa. Lão Lưu khi còn trẻ không may gặp đúng thời kì “cách mạng văn hóa” của giai cấp vô sản. Cuộc cách mạng đã khiến anh chàng Tiểu Lưu làm cách mạng phải về nông thôn rồi phải nhận giáo dục cải tạo mất mấy năm. Mãi tới năm 1977, cả nước khôi phục lại kì thi đại học, Tiểu Lưu mới thi đỗ vào một trường đại học danh tiếng, sau khi tốt nghiệp được phân tới làm việc ở một doanh nghiệp điện tử lớn của thành phố này. Lão Lưu vốn tưởng rằng cuộc đời mình như thế là thay đổi, nhưng ông không ngờ rằng, từ sau khi Trung Quốc nhập khẩu chiếc ti vi màu đầu tiên, ngành điện tử của Trung Quốc càng ngày càng đi xuống, cuối cùng không địch nổi với công nghệ và kĩ thuật của các doanh nghiệp nước ngoài, các doanh nghiệp điện tử trong nước đua nhau phá sản, trong chớp mắt, Lão Lưu trở thành công nhân thất nghiệp. Mấy năm sau khi thất nghiệp, chính quyền thành phố lại phát động phong trào tạo công ăn việc làm cho 40, 50 (nữ công nhân bốn mươi tuổi và nam công nhân năm mươi tuổi), Lão Lưu vốn là một sinh viên chất lượng cao tốt nghiệp ở trường đại học danh tiếng, nay may mắn được vào làm bảo vệ trong tiểu khu này. Tính tình Lão Lưu vui vẻ, thoải mái nên thường tự chế nhạo mình là: cán bộ hết thời. Nói xong ông còn cười lớn, cứ như thể đang kể chuyện về người khác.

Sau 10 giờ tối, cánh cổng điện của tiểu khu tự động đóng lại, chỉ để một con đường nhỏ cho mọi người đi lại. Chỉ khi có ai lái xe ra hay vào mới tạm thời mở cổng cho đi qua. Đại Xuân và Lão Lưu ngồi trong phòng bảo vệ ngay trước cổng vừa trực vừa nói chuyện. Đại Xuân bèn kể cho Lão Lưu nghe chuyện sáng nay đưa Cùng Hoa vào chợ người tìm việc, khi kể tới chuyện người kia đi tìm ôsin lên giường, Đại Xuân nghiêng rằng chữ mười tám đời nhà ông ta lên.

Lão Lưu dù sao cũng là người có văn hóa, bình thường thích đọc sách báo, kiến thức rộng rãi, tin tức về “ôsin lên giường” cách đây không lâu ông cũng từng đọc trên báo. Đối với việc này, cái nhìn của ông đương nhiên là khác người:

- Đại Xuân, mặc dù cậu trẻ tuổi hơn tôi, nhưng quan niệm của cậu lạc hậu quá. “Ôsin lên giường” là một công việc mới của nghề ôsin, ôsin ban ngày làm việc nhà, buổi tối cùng chủ nhà lên giường ngủ, bởi vậy mới gọi là ôsin 24/24. Cậu hiểu chưa hả? Làm ôsin 24/24 có cái lợi mà cũng có cái hại: Nếu xét về cái lợi, ôsin 24/24 giúp người làm thuê có thêm thu nhập, cuộc sống được cải thiện; người chủ tìm được niềm vui từ ôsin của mình, cũng có lợi cho sức khỏe. Nếu xét về cái hại, nếu ôsin đó không cam tâm tình nguyện lên giường, vậy thì cũng giống như bán dâm, người ôsin mất đi nhân cách của mình; đối với người chủ mà nói, lên giường với ôsin cũng có nguy hiểm nhất định. Nếu ôsin đó là một người đàn bà thủ đoạn, tính toán, cô ta sẽ lấy đó làm lí do để lừa gạt tiền tài của chủ. Khi mà việc làm ám muội này lộ ra ngoài, đa số các ông chủ đều mất rất nhiều tiền bạc. Bởi vậy khi ông chủ muốn dùng “ôsin lên giường” càng phải thêm thận trọng.

Lời nói của Lão Lưu khiến Đại Xuân lĩnh ngộ ra nhiều điều. Nhưng Đại Xuân chỉ quan tâm tới mặt xấu của “ôsin lên giường”:

- Những chuyện như thế này không có ai quản lí sao?

- Một triết gia người Đức từng nói: Tồn tại chính là hợp lí. Cậu nói quản như thế nào? Người ta là Chu Du đánh Hoàng Cái, một người muốn đánh, một người chịu đòn, cậu quản được sao? Với lại những chuyện này là hai người đóng cửa lại làm với nhau, cậu bảo cảnh sát nửa đêm canh ba còn tới nhà người ta khám xét à? Cứ cho là phát hiện ra thì làm gì được? Chỉ cần hai người sẵn sàng làm, cảnh sát cũng chẳng quản được. Chẳng phải cậu cũng sống chung với Quế Hương còn gì? Cảnh sát có thể bắt cô cậu tới đồn được không?

Đại Xuân thấy Lão Lưu lại nói dẫn sang cả mình, bắt đầu bực bội:

- Quế Hương đâu phải “ôsin lên giường”, bọn cháu đều đi làm thuê, mời sao được ôsin.

Lão Lưu nói tiếp:

- Không phải tôi nói Quế Hương là “ôsin lên giường”, xã hội bây giờ khoan dung với đời tư của người khác lắm. Quan hệ nam nữ là đời tư cá nhân, xã hội và người khác không có quyền can dự vào. Bởi vậy cậu có thể cùng Quế Hương thoải mái làm... (cười đều). Cậu cứ yên tâm đi, chuyện của cậu với Quế Hương chẳng ai thêm lo cả.

Dù sao Lão Lưu cũng là người học rộng biết nhiều, thấy Đại Xuân nghĩ mãi không ra, bèn giải thích với anh rằng: Sự tồn tại luôn có những chỗ hợp lí của nó, bởi vì xã hội của chúng ta hiện nay đang ở trong giai đoạn chuyển đổi, hệ thống đạo đức đang dần dần mất đi, giá trị quan cũng trở nên đa nguyên hóa, hệ thống đánh giá của xã hội vô cùng rối loạn, các quan điểm và hành vi đều có người lí giải, thậm chí là ủng hộ. Lão Lưu vốn là người từng đọc sách, sau khi nghỉ hưu không có việc gì để làm, sợ nhàn nhã quá sinh bệnh nên mới tìm một việc làm cho đỡ buồn. Những lời ông nói ra, Đại Xuân còn rất mơ hồ, Lão Lưu cũng không giải thích thêm nhiều.

Đại Xuân nói:

- Bây giờ thực sự có người sẵn sàng làm “ôsin lên giường” sao?

- Rừng rộng thì loài chim nào cũng có. Đương nhiên là có người chịu làm “ôsin lên giường” rồi. Ở các quán bia quán rượu thì có gái ôm, ở nhà chủ thì có “ôsin lên giường”. Động cơ của họ chỉ có một: Đó là tiền. Nhưng hai loại người này cũng có sự khác nhau, người làm gái ôm thì vì muốn giàu có, còn người làm “ôsin lên giường” là vì sự sinh tồn của mình. Sinh tồn là quyền cơ bản nhất của con người. Con người trước tiên phải sống, sau đó mới bàn tới tôn nghiêm.

Với trình độ học vấn của Đại Xuân thì anh không thể nào tranh luận được với Lão Lưu, mặc dù anh không biết triết gia Đức mà Lão Lưu nói là ai, nhưng nếu “tồn tại là hợp lý” thì anh cũng không cần phải lo lắng thừa cho những “ôsin lên giường”, chỉ cần Cùng Hoa không tham dự vào những “hành vi thị trường” này là được, nếu không sau này anh chẳng còn mặt mũi nào mà gặp chú anh, Ngô Giải Phóng nữa. Anh nói:

- Người khác làm thế nào cháu không quan tâm, nhưng Cùng Hoa tuyệt đối không được làm “ôsin lên giường”. Cho dù Cùng Hoa muốn làm cháu cũng không đồng ý.

Lão Lưu nói:

- Đương nhiên rồi. Người ta không tới mức vạn bất đắc dĩ thì không làm nghề này đâu. Có điều Cùng Hoa nếu muốn làm ôsin thì không thể tới chợ người được, phải đi đường chính.

- Đường chính là thế nào?

- Ví dụ tới các công ty, trung tâm giới thiệu việc làm hay Hội Phụ nữ là đường chính.

Tin tức mà Lão Lưu cung cấp cho Đại Xuân vô cùng hữu dụng, anh lập tức hỏi rõ hơn:

- Chú có biết trung tâm giới thiệu việc làm ở đường nào không? Có tuyển người tỉnh lẻ không?

- Địa chỉ của Hội Liên hiệp Phụ nữ thành phố dễ tìm lắm, ở đường Trung Sơn. Có tuyển người tỉnh lẻ hay không thì tôi không biết, tôi nghĩ chắc không có vấn đề gì, Hội Phụ nữ chuyên bồi dưỡng cho các phụ nữ Trung Quốc, mà phụ nữ Trung Quốc thì còn phân biệt là phụ nữ thành phố hay tỉnh lẻ sao?

- Cháu cũng mong là không phân biệt, như vậy thì Cùng Hoa mới có cơ hội. Sáng mai cháu tan ca, bảo Cùng Hoa đi tới đó xem thế nào.

Sau đó Lão Lưu và Đại Xuân chuyện trò dăm ba câu chuyện nữa, còn kể cả mấy chuyện cười bậy bạ mà gần đây người ta hay kể cho nhau nghe để giết thời gian.

3. Chương 3: “ba Vòng” Của Ôsin

Đại Xuân tan ca đêm về chỗ Quế Hương ăn cơm sáng, nói cho Cùng Hoa nghe về Trung tâm Bồi dưỡng và Hướng nghiệp của Hội Phụ nữ thành phố. Cùng Hoa biết tin này vui lắm. Đại Xuân nói:

- Bây giờ vẫn còn sớm, Hội Phụ nữ vẫn chưa làm việc đâu, anh về nghỉ ngơi một lát, đúng tám giờ anh cùng em tới đó xem thế nào.

Cùng Hoa biết Đại Xuân cả đêm qua không được chợ măt, kiên quyết không đồng ý:

- Buổi sáng anh về khu tập thể ngủ đi, nếu không chiều làm sao làm việc tiếp được. Đường của em thì dù sao em cũng phải tự đi, anh không thể theo em cả đời được, đúng không?

Đại Xuân thấy Cùng Hoa nói cũng có lý, nên không cố chấp nữa, anh cho Cùng Hoa địa chỉ và tuyến đường đi tới Hội Phụ nữ thành phố:

- Hội Phụ nữ thành phố nằm ở số 6 đường Trung Sơn. Bắt xe từ chỗ mình đi thì lên xe 48, tới bến ở ủy ban thành phố thì lên xe 31 là đến thẳng đường Trung Sơn. Sau khi xuống xe hỏi thăm người ta Hội Phụ nữ ở đâu, thế nào cũng tìm thấy. Nhớ chưa?

Cùng Hoa nói:

- Nhớ thì nhớ rồi. Nhưng em không muốn bắt xe, em muốn đi bộ. Từ đây đến đấy đi mất mấy dặm đường?

Đại Xuân không hiểu sao Cùng Hoa lại có ý định đó:

- Có xe không ngồi sao lại đi bộ? Chẳng nhẽ tiếc mấy tệ tiền ngồi xe?

- Tiết kiệm được bao nhiêu thì tiết kiệm, không tốt sao? Một lượt mất hai tệ, cả đi cả về mất bốn tệ. Từ lúc em lên đây tới giờ, lúc nào cũng phải tiêu đến tiền, ngày nào kiếm được tiền còn chưa biết. Cả ngày chỉ thấy tiêu mà không thấy kiếm, tiêu hết tiền thầy em cho thì làm thế nào? Chỗ nào tiết kiệm được thì tiết kiệm. Có điều trong lòng em còn có ý định khác. Em đã quyết tâm ở lại thành phố này thì em phải chuẩn bị dùng chân đi hết một vòng thành phố, để em làm quen với cái thành phố này đã, rồi sau này thành phố này mới làm quen với em.

Tính cách bướng bỉnh của Cùng Hoa không phải Đại Xuân không biết, nhưng bướng tới mức này thì nằm ngoài dự đoán của anh. Câu nói này của Cùng Hoa khiến Đại Xuân cảm thấy mới có mấy ngày mà Cùng Hoa đã lớn lên rất nhiều, trưởng thành hơn nhiều:

- Em thực sự muốn đi bộ cũng được. Đường từ đây vào tới đây cùng lắm cũng chỉ chục dặm là cùng.

- Em còn tưởng xa lắm cơ, hóa ra gần hơn cả đường hồi bé em đi học. Bây giờ em đi đây, đi tới Hội Phụ nữ có khi họ còn chưa làm việc, em có thể là người đầu tiên tới đăng kí.

Đại Xuân thấy sự vui vẻ, ngây thơ của Cùng Hoa bèn dặn dò:

- Đi đường cẩn thận nhé. Lúc sang đường nhớ nhìn xe, đừng đụng vào xe người ta. Những người thành phố có ô tô, cho dù là ô tô con hay xe tải đều ngang ngược lắm! Chỉ có chuyện người nhường xe, chứ không có chuyện xe nhường người đâu!

Quê Hương cũng nói:

- Bây giờ có nhiều kẻ lừa đảo phụ nữ lắm, ngoài việc hỏi đường, em đừng nói chuyện với người lạ. Em không biết đâu, bây giờ nhiều kẻ gian lắm, đừng để bị người ta lừa rồi đem bán mất.

Cùng Hoa sau khi đáp lời bèn lấy mấy đồng tiền lẻ của Đại Xuân, mang theo giấy chứng minh của xã, chứng minh thư và giấy tạm trú mới làm xong hôm qua rồi lên đường. Cùng Hoa đi theo tuyến đường của chuyến xe buýt 48 tới ủy ban thành phố. Cùng Hoa đúng là vô cùng lanh lợi, cô đi đường nhìn thấy chiếc xe buýt 48 đi qua, thế là biết mình đi không sai. Mỗi khi tới một điểm dừng xe buýt, cô đều dừng lại để xem biển chỉ dẫn tuyến đường xe buýt để xác định phương hướng. Cứ như vậy, không lâu sau cô đã tới quảng trường ở trước ủy ban thành phố.

Trước quảng trường có hai ngã tư, cô không biết ngã tư nào đi tới tuyến đường của xe 31. Cô dừng lại ở ngã tư phía đông, bỗng dưng nhớ ra lời dặn của Quê Hương, bèn tìm một người trông có vẻ đáng tin cậy để hỏi đường. Lúc này phía trước ngã tư là đèn đỏ, có mấy người đi đường đang đứng chờ dưới cột đèn để chờ tín hiệu sang đường. Cùng Hoa thấy một ông lão đứng cạnh có vẻ hiền từ, bèn hỏi ông đường đi tới đường Trung Sơn như thế nào, ông lão nói với cô con đường cắt ngang với con đường ở phía nam chính là đường Trung Sơn.

Cùng Hoa cảm ơn ông lão rồi men theo con đường phía nam đi hai mươi phút sau thì tới đường Trung Sơn, rồi nhanh chóng tìm thấy Hội Phụ nữ. Chiếc đồng hồ treo tường trong phòng bảo vệ của Hội Phụ nữ lúc này chỉ 7h30. Bảo vệ nói cơ quan này 8 giờ mới làm việc, bảo Cùng Hoa sau 8 giờ hãy quay lại. Cùng Hoa bèn đi dọc đường Trung Sơn. Đường Trung Sơn là một trong ba con đường chính của thành phố. Hai bên đường đều là những cây ngô đồng mang từ Pháp về từ đầu thế kỉ, cây nào cũng to bằng một người ôm. Bây giờ mới là đầu xuân, lá cây xanh mướt chọc thẳng lên bầu trời. Nhìn xuyên qua những kẽ lá có thể thấy những tòa nhà cao tầng vút tận trời xanh: ngân hàng, trung tâm chứng khoán, công ty bảo hiểm, điện tín... Đứng trước khung cảnh hoành tráng trước mắt, Cùng Hoa như được mở rộng tầm mắt, nhưng cô không tưởng tượng ra trong những khối thép chọc trời này, hàng ngàn hàng vạn người đang làm cái gì.

Cùng Hoa dạo quanh đường Trung Sơn một vòng, đoán cũng sắp đến 8 giờ, cô bèn quay lại Hội Phụ nữ.

Nhờ sự chỉ dẫn của người bảo vệ, Cùng Hoa vào thang máy đi lên tầng 8, tìm được Trung tâm Bồi dưỡng và Hướng nghiệp của Hội Phụ nữ. Trung tâm bồi dưỡng này chiếm trọn cả tầng 8 của tòa nhà. Ở một thành phố tắc tắc vàng mà thế này quả là hiếm thấy. Nói ra nguyên nhân trong đó cũng có vẻ buồn cười, vì nó liên quan tới số 8 của Á Rập.

Các thương nhân Trung Quốc vốn vô cùng “sùng bái” số 8. Họ cho rằng “bát” chính là “phát”, bởi vậy ngày khai trương doanh nghiệp tốt nhất là ngày mừng 8 tháng 8, biển số xe cũng nên là 8888, tặng quà cho

người khác cũng phải 888. Mọi việc của Trung Quốc đều có vẻ cổ quái. Trong các cơ quan lưu truyền câu nói mê tín “thất thượng bát hạ” (bảy lên tám xuống), bởi vì các lãnh đạo sợ mình “bát hạ” nên địa điểm phòng làm việc đều đặt ở tầng bảy, tức là “thất thượng”, cũng có những người thích đặt phòng làm việc ở tầng 9 (cửu), “cửu” không những có nghĩa là “thiên trường địa cửu” mà 9 còn là số to nhất trong Kinh Dịch. Những vị lãnh đạo có phòng làm việc đặt ở tầng 9 sẽ có cảm giác mình là người đứng đầu, là người cao nhất. Do các vị lãnh đạo vô cùng sợ số “tám” nên Trung tâm Bồi dưỡng và Hướng nghiệp của Hội Phụ nữ mới một mình độc chiếm cả tầng 8 của tòa nhà như thế này.

Hội Phụ nữ chính là nhà của các chị em phụ nữ. Cùng Hoa nhận được sự tiếp đón rất nhiệt tình ở nơi đây. Một cô gái trẻ tuổi Cùng Hoa tên là Tiểu Triệu tiếp đón cô. Cô gái kiểm tra chứng minh thư, giấy tạm trú của Cùng Hoa xong bèn hỏi:

- Chị định tham gia lớp bồi dưỡng nào?
- Bồi dưỡng còn phân loại à? Ở chỗ chúng ta có những loại nào?

Cùng Hoa lúc bước vào phòng tiếp đón không để ý thấy bên ngoài có dán một tấm biển thông báo. Tiểu Triệu đưa Cùng Hoa tới trước tấm biển, giảng giải qua về nội dung cho Cùng Hoa nghe:

- Bồi dưỡng căn cứ vào phương hướng làm việc để chia thành mấy loại. Có thư kí, trang phục, việc nhà, nghệ thuật, nấu nướng, chị xem mấy giới thiệu phân loại này rồi quyết định xem tham gia vào lớp bồi dưỡng nào.

Tiểu Triệu đi rồi. Cùng Hoa đọc về lớp bồi dưỡng văn thư, thư kí, nội dung học là hệ thống thao tác tiếng Trung trên máy tính, cách gõ tiếng Trung, ngôn ngữ Office, cách xử lí phần mềm... Vừa nhìn thấy mấy chữ tiếng Tây mà mình không hiểu, Cùng Hoa đã lắc đầu. Thứ hai là trang phục, lớp bồi dưỡng công nhân cắt may, may đo, ủi quần áo cho các công xưởng, cả đời này Cùng Hoa chưa bao giờ mua một bộ quần áo nào, học may quần áo chắc cũng không giỏi được. Mấy lớp bồi dưỡng tiếp theo như cắm hoa, làm các sản phẩm thủ công mỹ nghệ rồi nấu nướng, từ bé tới lớn, Cùng Hoa chưa bao giờ được ăn một bữa cơm ngon, nên đành từ bỏ, cuối cùng chỉ còn lớp gia chánh. Gọi là lớp gia chánh nhưng nói thẳng ra là học làm ôsin, làm người ở. Ngày trước các học viện nữ sinh đều có các khoa gia chánh, học các loại lễ nghi và nghệ thuật để ra dáng là một thiên kim tiểu thư nhà giàu, chuyên dùng cho các cô gái và các bậc mệnh phụ phu nhân, hoàn toàn khác với lớp gia chánh ngày nay.

Cùng Hoa thấy lớp gia chánh chỉ yêu cầu sức khỏe tốt, chịu khổ, chăm chỉ, ngoài ra không có yêu cầu nào khác, bởi vậy thấy rất hợp ý mình. Ngoài ra, lớp gia chánh còn có ba ưu điểm không thể bỏ qua: thứ nhất là thời gian bồi dưỡng ngắn, chỉ cần khoảng nửa tháng; thứ hai là không thu học phí, các lớp bồi dưỡng khác đều phải đóng tiền sách, tiền dụng cụ...; thứ ba là trung tâm bồi dưỡng sẽ giúp học viên tìm việc.

Cùng Hoa sau khi đã quyết định bèn đi tìm Tiểu Triệu. Tiểu Triệu rất vui vẻ giúp Cùng Hoa làm thủ tục đăng kí.

Lớp gia chánh ở Trung tâm Bồi dưỡng và Hướng nghiệp là một lớp tuyển sinh liên tục, lúc nào tới đăng kí cũng có thể tham gia học luôn. Cũng giống như văn học chủ nghĩa hậu hiện đại, bắt đầu đọc từ bất cứ trang nào trong cuốn sách đều được, lớp gia chánh cũng có thể học chen ngang bất cứ lúc nào. Tiểu Triệu nói với Cùng Hoa, chỉ cần cô đồng ý thì bây giờ có thể tham gia vào lớp học luôn. Nhưng hôm nay Cùng Hoa chưa vội đi học, trước tiên cô phải hỏi cho rõ nội dung lớp học để về nhà “báo cáo” đầy đủ lại với Đại Xuân và Quế Hương trước, cô còn phải viết thư cho thầy cô để hỏi thăm sức khỏe và kể chuyện về thành phố, về lớp học nghề, nội dung học tập và kể chuyện Hội Phụ nữ thành phố sẽ giúp cô tìm việc.

Cùng Hoa bèn hỏi thăm Tiểu Triệu về mọi điều ở lớp gia chánh, Tiểu Triệu thành thực giới thiệu cho cô chương trình học chi tiết ở lớp này, ví dụ như học cách sử dụng và bảo dưỡng các đồ điện trong gia đình, các đồ điện gia dụng thường gặp là tủ lạnh, máy giặt, điều hòa, bình nóng lạnh, ấm điện, máy hút bụi... Các loại đồ điện trong nhà bếp có máy rửa bát, lò vi sóng, lò nướng, máy đun cà phê, máy sinh tố, máy làm đậu nành, bếp điện... Cô còn phải học cách làm thế nào để tắm cho các loại vật cưng trong nhà như chó, mèo; đi siêu thị chọn đồ ăn, đồ chơi cho chó, làm thế nào để đưa chó đi dạo, làm thế nào để nuôi các loại cá nhiệt đới trong bể cá, chăm sóc bảo vệ các loại cây cảnh ra sao... Tất cả những danh từ hoàn toàn mới mẻ này khiến Cùng Hoa thấy mắt mình hoa lên.

Tiểu Triệu lại giải thích tiếp cho Cùng Hoa rằng những nội dung trên học đều rất dễ, khó nhất là nấu ăn.

Nấu ngon các món ăn cho gia đình không phải việc đơn giản, phải căn cứ vào thói quen sinh hoạt của nhà chủ, ví dụ người Tứ Xuyên, Hồ Nam thích ăn cay, người Sơn Tây thích ăn chua, người Triết Giang thích cho đường vào thức ăn... Nấu ăn chia làm bốn loại chính: Lỗ, Xuyên, Tô, Áo. Thức ăn Xuyên cho nhiều dầu, nhiều vị, cay; thức ăn Lỗ coi trọng cách nêm nếm gia vị, thích sử dụng các món nướng, xào, hấp... sau đó dùng kèm với canh; thức ăn Áo chủ yếu là dùng hương vị Quảng Đông, rất nghiêm ngặt trong việc dùng gia vị, khẩu vị nhạt, tươi, nhiều dầu; thức ăn Tô mùi vị phong phú, chọn nguyên liệu kĩ càng, cách chế biến cũng tỉ mỉ, chú trọng tới việc phối hợp màu sắc, cách sắp xếp, bốn mùa đều khác nhau... Ngoài bốn loại thức ăn chính này, còn mấy loại nữa như Mẫn, Chiết, Huy, Tương, Kinh, Thượng Hải... Lần này thì Cùng Hoa thực sự thấy xây xẩm mặt mày.

Để chứng minh những lời nói của mình, Tiểu Triệu đưa Cùng Hoa tới phòng thực hành nấu ăn. Giáo viên đang dạy các học viên cách sử dụng dao. Một đĩa ớt xanh xào khoai tây thái sợi, trước tiên phải thái khoai tây thành nhiều sợi nhỏ như sợi mì, nghệ thuật này không phải ngày một ngày hai là có thể học được, học nấu ăn quả là bài học khó nhất trong môn gia chánh.

Hai người ra khỏi phòng thực hành. Cùng Hoa và Tiểu Triệu thống nhất với nhau, từ ngày mai cô sẽ chính thức tham gia học lớp này.

Trên đường về nhà, Cùng Hoa nghĩ mãi: Người thành phố sao mà sống phức tạp thế, những thứ cô sắp phải học nhiều quá, con đường sau này mà cô phải đi còn rất dài, rất dài!

Cùng Hoa bắt đầu tham gia lớp bồi dưỡng ở Trung tâm Bồi dưỡng và Hướng nghiệp của Hội Phụ nữ thành phố, chớp mắt nửa tháng đã trôi qua.

Sau khi buổi lễ tốt nghiệp ngắn ngủi kết thúc, Cùng Hoa cầm trong tay tấm giấy chứng nhận tốt nghiệp mà trung tâm phát cho, cảm thấy đã tới gần hơn với ước mơ của mình. Nhưng trong nửa tháng bồi dưỡng này, cô buộc phải nuốt sống một đồng nội dung bài học. Với một người chỉ có trình độ tiểu học như cô, làm sao có sức tiêu hóa nhanh như vậy, do đó trong lòng Cùng Hoa cảm thấy thật xấu hổ. Lúc này cô nghĩ tới chủ nhiệm Lục, người vừa phát giấy chứng nhận cho cô.

Chủ nhiệm Lục ở trung tâm bồi dưỡng là người rất hòa nhã, thân thiện, luôn đánh giá tốt các học viên ham học, thông minh, ông cũng sẵn sàng hòa mình vào với các học viên, thân thiết như người nhà. Cùng Hoa cảm thấy chủ nhiệm Lục là người có thể tin tưởng được, bởi vậy cô muốn kể cho ông nghe về nỗi buồn trong lòng mình.

Lúc Cùng Hoa tới tìm chủ nhiệm Lục, ông đang ngồi trong phòng chủ nhiệm, một tách trà một điều thuốc, một tờ báo mà đã đọc cả nửa ngày chưa hết. Ông thấy Cùng Hoa bước vào, cứ như thể Cùng Hoa đang mang tới cho ông một cơ hội để làm việc, trong phút chốc, trên khuôn mặt nở nụ cười rạng rỡ.

Trong các học viên lớp gia chánh tốt nghiệp ngày hôm nay, ấn tượng của chủ nhiệm Lục về Cùng Hoa là sâu sắc nhất, bởi vì khuôn mặt xinh đẹp của cô rất dễ để lại cho ông một ấn tượng sâu sắc cùng với những liên tưởng không giới hạn, bởi vậy ông khắc ghi tên của cô trong tim. Ông mời Cùng Hoa ngồi xuống, thân mật hỏi:

- Cùng Hoa, có chuyện gì không?

- Chủ nhiệm Lục, em bẩm sinh vốn là một người gốc gác, lần này nội dung học ở lớp bồi dưỡng lại quá nhiều, em không nhớ được hết. Nếu mà em lập tức đi làm việc, chân tay vụng về không nói làm gì, nói không biết chừng có lúc lại gây ra họa gì đó, thầy nói xem như thế thì sao được? Bởi vậy em định nhờ thầy cho em học lại ở trung tâm một lần nữa, học lại từ đầu, thầy thấy có được không?

Học viên đã lấy được giấy chứng nhận tốt nghiệp mà vẫn muốn học lại chứng tỏ cô ta đang phủ định thành tích làm việc to lớn của trung tâm, chủ nhiệm Lục đương nhiên là không thể đồng ý, hơn nữa còn một nguyên nhân bí mật nữa mà Cùng Hoa vẫn chưa biết, bởi vậy ông càng không thể đồng ý yêu cầu của cô:

- Cùng Hoa, thời gian này theo như sự quan sát của tôi thì em là một cô gái vô cùng thông minh, đừng tự coi thường bản thân! Sao lại có thể tùy tiện nói rằng mình là một người kém cỏi được? Người xưa đã nói, học không biên giới, việc học tập của ai cũng là việc cả đời, chẳng phải vẫn có câu “Học, học nữa, học mãi”

đó sao? Tinh thần ham học của em tôi rất tán thành, có điều giả sử như tôi đồng ý cho em học thêm một kì nữa, em có thể đảm bảo rằng em sẽ hiểu hoàn toàn nội dung bài học không? Tôi thấy không thể. Em có một lần cơ hội để học tập đã không dễ dàng gì rồi, sau em còn nhiều người đang xếp hàng để chờ được tham gia vào lớp bồi dưỡng, em không thể cứ học mãi và tước đi cơ hội học tập của những người đến sau em được. Chủ tịch Mao từng nói: “Học chiến đấu trong chiến tranh, đó là cách tốt nhất để chúng ta học chiến đấu”. Em vừa làm vừa học, học từ trong công việc, cũng là con đường học tập tốt nhất và tiết kiệm nhất.

Chủ nhiệm Lục hồi học cấp hai đã từng làm “hồng vệ binh” theo lời kêu gọi của chủ tịch Mao. Sau khi tham gia công tác, ông thích trích dẫn những câu nói kinh điển trong khi nói chuyện, nhưng tiến bộ của ông trong mặt chính trị không cao, tới gần này tuổi rồi mà mới chỉ được làm tới chức chủ nhiệm trung tâm bồi dưỡng. Trung tâm Bồi dưỡng và Hướng nghiệp của Hội Phụ nữ thành phố là một đơn vị tương đương cấp phòng, chức vụ của chủ nhiệm Lục đương nhiên là phó phòng. Cả đời này ông muốn xóa chữ phó ra khỏi chức vụ của mình nhưng chắc là không còn hi vọng gì nữa.

Cùng Hoa thấy chủ nhiệm Lục không đồng ý cũng chẳng còn biết nói gì nữa, đứng lên định đi:

- Cảm ơn chủ nhiệm Lục. Em đi đây. Chủ nhiệm Lục gọi Cùng Hoa lại:

- Cùng Hoa, em chờ một chút. Vừa nãy tôi nói như thế vì vẫn còn một nguyên nhân quan trọng khác, trung tâm đã giúp em sắp xếp công việc rồi. Tình hình cụ thể em đi hỏi Tiểu Triệu, cô ấy sẽ nói rõ cho em biết. Em sớm kiểm thêm được ít tiền lẻ nào không tốt sao?

Cùng Hoa nghe ông nói vậy, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Cô không ngờ việc giải quyết vấn đề công việc cho mình lại thuận lợi như thế. Cô vội vàng đi tìm Tiểu Triệu.

Các học viên vừa tốt nghiệp ở trung tâm bồi dưỡng không phải ai cũng may mắn như Cùng Hoa. Trung tâm tìm việc cho Cùng Hoa sớm như vậy là vì có nguyên do khác. Việc này cũng giống như Mỹ với Iraq đánh nhau, các học sinh ở trường quân sự vừa tốt nghiệp đã lập tức phải tới chiến trường Iraq.

Có lẽ khoảng một tuần trước, giám đốc chi nhánh ngân hàng Viêm Hoàng đặt tại thành phố này là Vương Hân Đông tới trung tâm bồi dưỡng tìm chủ nhiệm Lục, ông muốn chọn một cô gái tới làm ôsin, nhưng yêu cầu cô ôsin đó phải trẻ trung và xinh đẹp. Lí do là nhà ông ta thường có khách quý tới chơi, một người có thân phận như ông ta, ôsin ở nhà đón tiếp khách cũng phải là người xuất sắc.

Trung tâm bồi dưỡng của chủ nhiệm Lục cũng mở một tài khoản ở ngân hàng Viêm Hoàng. Trước khi trung tâm bồi dưỡng mở tài khoản ở đó, giám đốc bộ phận khách hàng ở Ngân hàng Viêm Hoàng vì muốn lôi kéo được khách hàng mới này đã nhờ giám đốc Vương đích thân mời chủ nhiệm Lục ăn cơm, trong bữa cơm đều là các món ăn sang trọng, hiếm có, khiến chủ nhiệm Lục nhớ mãi không thôi. Giám đốc Vương còn đích thân mang tới nhà tặng ông một hộp bánh trung thu, rồi tới tết dương lịch lại tặng ông mấy quyển lịch... Những món quà nho nhỏ này là để duy trì tình cảm giữa đôi bên. Do đó, chủ nhiệm Lục vô cùng quan tâm tới việc giám đốc Vương muốn tìm ôsin, hơn nữa việc này hoàn toàn nằm trong phạm vi chức trách của ông, bởi vậy ông vui vẻ đồng ý. Ông đưa giám đốc Vương đi tham quan trung tâm một vòng, để cho giám đốc Vương thoải mái lựa chọn các học viên của lớp gia chánh. Lần đó, giám đốc Vương ưng ý nhất là Cùng Hoa. Khi giám đốc Vương hỏi ý kiến của chủ nhiệm Lục về Cùng Hoa, chủ nhiệm Lục khen ngợi cô hết lời.

Hai người nhanh chóng thống nhất với nhau và quyết định đưa Cùng Hoa tới nhà giám đốc Vương làm việc. Khi đó chủ nhiệm Lục đã cùng giám đốc Vương bàn về chuyện tiền lương cho Cùng Hoa, giám đốc Vương rất thoải mái đáp:

- Tôi chỉ cần chọn được người vừa ý là được rồi, còn đòi bao nhiêu tiền anh cứ quyết đi.

Khi Cùng Hoa tìm thấy Tiểu Triệu, Tiểu Triệu đã làm xong việc. Từ trước đó, cô đã nhận được điện thoại thông báo của chủ nhiệm Lục, đã giúp Cùng Hoa làm xong mọi công tác chuẩn bị.

Trước tiên Tiểu Triệu đưa cho Cùng Hoa hai bản của hợp đồng lao động, bên A là Công ty Dịch vụ gia chánh Long Thành thuộc trung tâm bồi dưỡng. Trung tâm Bồi dưỡng và Hướng nghiệp của Hội Phụ nữ thành phố là một đơn vị sự nghiệp, Công ty dịch vụ Gia chánh Long Thành là một công ty có tư cách pháp nhân độc lập, tự mình kinh doanh và hoạt động. Mặc dù nói như vậy, nhưng giữa hai cơ quan này vẫn có một mối quan hệ khó cắt đứt được.

Tiểu Triệu giải thích cho Cùng Hoa nghe về bản hợp đồng lao động này: chỉ cần Cùng Hoa kí tên vào phía B của bản hợp đồng này, bắt đầu từ ngày hôm nay, cô sẽ là nhân viên của Công ty Long Thành, cô sẽ làm việc ở nhà chủ với thân phận là nhân viên công ty được phái tới làm. Phí lao động của nhân viên sẽ được Công ty Long Thành trực tiếp thu từ nhà chủ, tiền lương của Cùng Hoa sẽ được nhận theo tháng từ Công ty Long Thành. Nguyên tắc trả lương cho nhân viên của Công ty Long Thành là: trong số tiền lao động mà công ty thu được từ nhà chủ, trước tiên trừ đi tiền phí bảo hiểm tai nạn lao động mà công ty phải mua cho nhân viên, tiền dưỡng lão cho Cục An sinh xã hội, tiền cứu tế thất nghiệp, tiền bảo hiểm y tế..., sau đó lại trừ đi chi phí quản lí của công ty, số còn lại chính là tiền lương của Cùng Hoa.

Cùng Hoa chưa bao giờ kí bất cứ bản hợp đồng lao động nào, cô không hiểu bản hợp đồng này sẽ đem lại cho cô kết quả gì, muốn mang về bàn bạc với Đại Xuân trước xem sao. Đại Xuân đã mấy lần kí hợp đồng lao động với công ty bảo vệ, nên cũng coi là có kinh nghiệm, nếu bản hợp đồng này của Công ty Long Thành có bất cứ vấn đề gì, chắc chắn là anh có thể nhận ra. Nghĩ vậy, cô bèn nói với Tiểu Triệu:

- Cô Triệu, tôi mang bản hợp đồng này về điền được không? Tôi điền xong thì mang tới cho cô.

Tiểu Triệu nói:

- Chị mang bản hợp đồng này về cũng được, nhưng tôi còn một đề nghị.

- Đề nghị gì?

- Chị có thể đổi tên chị là Ngô Cùng Hoa thành Ngô Quỳnh Hoa được không? - Tiểu Triệu nói xong viết lên tờ giấy trắng ba chữ “Ngô Quỳnh Hoa” cho Cùng Hoa xem.

- Tên trên chứng minh thư của tôi là Ngô Cùng Hoa. Nếu phải đổi tên thì tôi phải về nhà để đổi mới được.

Tiểu Triệu thấy Cùng Hoa hiểu lầm ý của mình, bèn giải thích lại:

- Không phải tôi bảo chị đổi tên trên chứng minh thư. Tên ở đó không cần đổi, chỉ cần đổi tên trên hợp đồng lao động là được rồi, ở cột họ tên thì điền là Ngô Quỳnh Hoa. Nếu chị thấy không được thì có thể viết thêm tên Ngô Cùng Hoa ở đằng sau.

- Sao tôi lại phải đổi tên?

- Mọi người bây giờ đều mơ được phát tài phát lộc, năm mới gặp nhau, vừa bắt tay nhau xong họ đều chúc nhau mau phát tài rồi mới nói sang những chuyện khác. Ai cũng muốn tránh chữ “cùng” thật xa. Chị nói xem có ai vừa mới ôsin đến đã đón thêm một chữ “cùng” vào nhà, cho dù họ không nói ra miệng nhưng trong lòng cũng không thoải mái. Ngô nhớ nhà người ta xảy ra chuyện gì đó dù nhỏ thì cũng lập tức nghĩ tới chữ “cùng” của chị. “Cùng” với “Quỳnh” có cách phát âm na ná nhau, lúc nói ra cũng không có gì khác biệt lắm. Chỉ có điều khi người ta hỏi tên của chị, chị đổi chữ “Cùng” trong tên “Cùng Hoa” thành chữ “Quỳnh” trong tên “Quỳnh Dao”.

Hôm nay bắt Cùng Hoa đổi tên không phải là ý định nhất thời của Tiểu Triệu mà là ý muốn của chủ nhiệm Lục. Từ sau khi giám đốc Vương chọn Cùng Hoa làm ôsin, chủ nhiệm Lục vô cùng lo lắng vì tên của Cùng Hoa có chữ “Cùng” là đại kị đối với một giám đốc ngân hàng, nếu không thay chữ “cùng” đi thì không được. Giám đốc Vương là một người có văn hóa, không thể nào không biết chuyện Tùy Dạng Đế ba lần tới Dương Châu để thăm Quỳnh Hoa. Chắc giám đốc Vương không ngờ rằng có nhà nào đặt tên cho con lại thêm chữ “Cùng” vào trước, chắc chắn ông sẽ tưởng tên của Cùng Hoa là Quỳnh Hoa(1), bởi vậy “Cùng Hoa” buộc phải sửa thành “Quỳnh Hoa”.

Tiểu Triệu lại kể cho Cùng Hoa nghe rất nhiều lợi ích của việc đổi tên từ “Cùng Hoa” thành “Quỳnh Hoa”. Tiểu Triệu nói:

- Quỳnh là một loại ngọc rất đẹp có màu đỏ. Trong Kinh Thi có câu: “Giúp tôi một thanh gỗ, đáp lại bằng quỳnh dao”. Ở Đài Loan có một nhà văn nữ rất nổi tiếng tên là Quỳnh Dao. Nhân vật nữ chính trong bộ phim điện ảnh “Hồng sắc nương tử quân” cũng có tên là Quỳnh Hoa.

Tiểu Triệu nói chữ “Cùng” trong tên của Cùng Hoa có thể gây cản trở cho việc phát triển sự nghiệp của người ta, điều này Cùng Hoa chưa từng nghe nói, nhưng bỏ chữ “Cùng” trong tên của mình đi chưa chắc đã là một chuyện không tốt, cô cũng sợ nghèo như ai vậy. Bởi vậy cô chấp nhận lời đề nghị của Tiểu Triệu.

Sau đó họ bàn bạc về số tiền lương cụ thể mà Cùng Hoa được nhận. Tiểu Triệu đưa cho Cùng Hoa bảng lương tiêu chuẩn trong một năm, quy định mỗi tháng được tám trăm tệ, như thế này là đã cao hơn những người khác tám mươi tệ một tháng. Mức lương tiêu chuẩn này cũng là ý của chủ nhiệm Lục. Theo như cách nói của ông thì giám đốc Vương thuê Cùng Hoa là vợ được một món hời, những thứ như vậy thì đương nhiên không thể ăn không, ông phải “chém” giám đốc Vương bằng tiền công lao động của Cùng Hoa. Nhưng nhất “chém” này nông hay sâu thì hiện nay Tiểu Triệu vẫn chưa biết được. Nhưng chủ nhiệm Lục vẫn còn coi nhẹ giám đốc Vương, giám đốc Vương có một kế hoạch riêng với Cùng Hoa, đâu có quan tâm tới việc mình bị “chém” ra sao?

Hôm đó lúc ăn cơm tối, Cùng Hoa lấy bản hợp đồng lao động ra cho Đại Xuân và Quế Hương xem, đồng thời nói lại chuyện Tiểu Triệu yêu cầu mình đổi tên. Đại Xuân đọc kỹ bản hợp đồng lao động, không phát hiện ra có vấn đề gì. Thậm chí anh thấy ngưỡng mộ với việc hợp đồng quy định mỗi tháng Cùng Hoa được nghỉ một ngày. Đại Xuân và Quế Hương làm việc không có ngày nghỉ, muốn bớt chút thời gian để làm việc riêng, nếu không phải xin đổi ca với người khác thì cũng phải xin nghỉ làm. Nhưng xin nghỉ làm một ngày, công ty sẽ trừ lương hai ngày, bởi vậy trừ những lúc vạn bất đắc dĩ, nếu không thì họ không bao giờ xin nghỉ. Đại Xuân biết rõ ràng quy định của công ty không hợp lý, cũng biết trong Luật Lao động mà chính phủ ban hành quy định rằng thời gian làm việc một tuần của công nhân chỉ có bốn mươi tiếng đồng hồ, nhưng ông chủ của công ty bảo vệ nói rằng: Ai không thích làm thì có thể đi, muốn tìm người làm bảo vệ, ngoài kia còn xếp một hàng dài. Bọn Đại Xuân sợ mất bát cơm nên ai cũng phải cố nín nhịn chuyện này.

Quế Hương hỏi Cùng Hoa tiền lương và đãi ngộ mà công ty Long Thành tính cho cô như thế nào. Cùng Hoa nói với Quế Hương rằng, mỗi tháng cô được nhận tám trăm tệ. Quế Hương cảm thấy tiền lương của Cùng Hoa cao tới mức đáng ghen tị, cô làm việc mấy năm mà bây giờ chỉ được có sáu trăm tệ một tháng, đúng là có chút nhan sắc vẫn hơn.

Cùng Hoa lại kể lại những lời mà Tiểu Triệu nói về việc đổi tên cho Đại Xuân và Quế Hương nghe. Cô hỏi Đại Xuân:

- Cô Triệu bảo em đổi tên, anh thấy được không?

Đại Xuân nói:

- Anh thấy cô Triệu đổi tên cho em, bỏ chữ “Cùng” đi cũng được lắm. Chúng ta ra ngoài làm việc là vì không muốn nghèo, không muốn “bần cùng”. Thấy em không có văn hóa, đặt tên cho em là Cùng Hoa, nghe buồn cười sao đó. Cùng Hoa, Cùng Hoa, cho dù là hoa của người nghèo thì cũng vẫn là nghèo. Cô Triệu đổi có một chữ “Cùng” thành chữ “Quỳnh” thôi mà nghe cao quý hơn nhiều. Anh thấy được lắm. Lần sau về nhà em tới đồn công an, đổi chữ “Cùng” trong chứng minh thư đi thì càng tốt.

Cuối cùng vấn đề mà Cùng Hoa không tự quyết định được cũng đã có đáp án.

Cô lại cùng Đại Xuân đắn đo cẩn thận các vấn đề có liên quan tới hợp đồng lao động, chỉ chờ Công ty Long Thành quyết định ngày nào cho cô đi làm.

Hôm sau, Cùng Hoa mang bản hợp đồng lao động đã điền cẩn thận tới Công ty Dịch vụ Gia chánh Long Thành.

Tiểu Triệu nhận hợp đồng, xem lại, thấy chữ ký của bên B là Ngô Quỳnh Hoa, hơn nữa đằng sau cũng không ghi chú là Ngô Cùng Hoa, điều này chứng tỏ những lời thuyết giáo của mình hôm qua có tác dụng, việc mà chủ nhiệm Lục giao cho cô đã hoàn thành xuất sắc. Cô rất hài lòng với cách làm việc của Cùng Hoa nên giọng nói ngày hôm nay dịu dàng hơn hôm qua rất nhiều:

- Quỳnh Hoa, chị tới sớm thế? Ăn sáng chưa?

Quỳnh Hoa đáp mình vẫn chưa ăn sáng.

Tiểu Triệu lấy ra một tờ giấy khám sức khỏe:

- Tôi đang chờ chị đây. Chị chưa ăn sáng càng tốt. Chủ nhiệm Lục có dặn là sáng nay tôi đưa chị tới bệnh viện để kiểm tra sức khỏe tổng thể. Chúng ta tranh thủ thời gian đi ngay thôi. Bệnh viện yêu cầu phải lấy máu khi bụng đói, lấy máu xong rồi mới được ăn cơm.

Quỳnh Hoa tỏ vẻ khó hiểu:

- Sức khỏe của tôi rất tốt, không có bệnh tật gì, sao phải kiểm tra?

- Đây là quy định của chính quyền thành phố và của công ty. Mọi nhân viên của công ty gia chánh trước khi đi làm buộc phải kiểm tra sức khỏe, đảm bảo là người này không có bất cứ bệnh truyền nhiễm nào, như thế mới được cấp giấy sức khỏe để đi làm.

- Chẳng phải tôi chỉ đi làm ôsin thôi sao? Sao mà phiền phức thế?

Quỳnh Hoa mặc dù không vui vẻ lắm, nhưng vẫn cùng Tiểu Triệu tới Bệnh viện Nhân dân thành phố, nơi có các trang thiết bị và công nghệ hiện đại nhất, tiên tiến nhất.

Việc kiểm tra sức khỏe của Quỳnh Hoa tuân theo trình tự mà bệnh viện quy định. Đầu tiên là cân, đo chiều cao, sau đó bắt đầu tiến hành các xét nghiệm phức tạp hơn: lấy nước tiểu để xét nghiệm bệnh tiểu đường; lấy máu để xét nghiệm nhóm máu, bệnh viêm gan A, viêm gan B, HIV. Sau một loạt các xét nghiệm thì bắt đầu đo huyết áp, khám nội khoa, ngoại khoa, phụ khoa, ngũ quan... Cuối cùng là kiểm tra vật lý, phải chụp X quang các bộ phận trong cơ thể như gan, thận, dạ dày... Kiểm tra xong mất một buổi sáng, cũng tốn mất khoảng gần một nghìn nhân dân tệ.

Các nhân viên gia chánh của trung tâm bồi dưỡng đều phải tiến hành kiểm tra sức khỏe trước khi đi làm, nhưng họ phải tự đi chứ Tiểu Triệu chưa bao giờ đi cùng cả. Việc kiểm tra của họ cũng rất đơn giản, chỉ kiểm tra nhịp tim, phổi xem có bị mắc bệnh không, rồi kiểm tra chức năng gan. Nếu không có chuyện gì bất thường thì có thể được nhận giấy chứng nhận sức khỏe. Hôm nay Ngô Quỳnh Hoa được hưởng đãi ngộ đặc biệt, tất cả đều là do chủ nhiệm Lục đích thân sắp đặt.

Khách quan mà nói thì chủ nhiệm Lục không có bất cứ lý do gì phải lấy lòng Quỳnh Hoa, thực ra nguyên nhân là vì chiều qua, giám đốc Vương Hân Đông đã gọi điện thoại cho ông suốt nửa tiếng đồng hồ.

Chủ nhiệm Lục vô cùng ngạc nhiên trước yêu cầu kì quái của ông:

- Giám đốc Vương, chẳng phải nhà ông chỉ thiếu một ôsin thôi sao? Việc gì mà phải làm nhiều thứ phiền phức thế? Có nguyên nhân nào khác không?

Giám đốc Vương biết nếu bây giờ không nói thật vài câu với chủ nhiệm Lục thì sau này sẽ càng phiền phức hơn:

- Chủ nhiệm Lục, tôi không dám nói láo với người như ông, nói thật lòng, Ngô Quỳnh Hoa không phải tới nhà tôi làm ôsin, tôi tìm thay cho nhà một vị lãnh đạo khác của thành phố. Chuyện này chỉ nói tới đây thôi, đừng nói lộ ra ngoài! Ngoài ra, anh biết gì về gia đình Quỳnh Hoa không? Anh với tôi đều là cán bộ đảng viên, không được phạm sai lầm gì liên quan tới chính trị đâu đấy.

- Tôi cũng không rõ lắm về gia cảnh của Ngô Cùng Hoa. Tôi sẽ lập tức xem hồ sơ rồi gọi lại cho ông.

Chủ nhiệm Lục đặt điện thoại xuống, lập tức bảo Tiểu Triệu mang hồ sơ của Cùng Hoa vào cho ông xem.

Chủ nhiệm Lục cầm tập hồ sơ của Cùng Hoa mà Tiểu Triệu vừa đưa vào, còn chưa kịp đọc được chữ nào thì giám đốc Vương lại sốt ruột gọi tới:

- Chủ nhiệm Lục, đã hiểu rõ tình hình của Quỳnh Hoa chưa?

Chủ nhiệm Lục vừa nghe điện thoại, vừa gỡ sơ yếu lý lịch ra:

- Tôi đang xem sơ yếu lý lịch. Ồ, tìm thấy rồi. Trên đó viết, bối cảnh gia đình Ngô Cùng Hoa vô cùng đơn giản, bố là nông dân ở khu cách mạng cũ, mấy người chị đều đã lấy chồng và ở gần đó. Ngày trước tôi từng nói chuyện với Ngô Cùng Hoa, nghe cô ta nói ông nội là một hồng vệ quân. Tôi thấy cô ta không có vấn đề gì về chính trị đâu. Những người xin đi làm ôsin đều là người nghèo khổ, làm gì có con cháu của “địa chủ” ngày xưa? - chủ nhiệm Lục nói mãi nói mãi, bệnh cũ của ông lại bắt đầu tái phát.

- Chỉ cần không có vấn đề gì là tôi yên tâm rồi.

Chủ nhiệm Lục lại nói:

- Tiền kiểm tra sức khỏe của Cùng Hoa hôm nay chắc ông phải thanh toán rồi, không phải tôi keo kiệt nhưng khoản tiền lớn này khó ghi vào sổ kế toán lắm.

- Chủ nhiệm Lục yên tâm đi. Chỉ cần anh mang đầy đủ giấy tờ đến đây, chắc chắn tôi sẽ thanh toán đầy đủ. Lần này anh giúp tôi một việc lớn, tôi luôn ghi nhớ trong lòng. Sau này nếu anh có khó khăn gì thì cứ gọi điện cho tôi.

- Chắc chắn rồi.

Từ lúc chủ nhiệm Lục gọi điện thoại cho giám đốc Vương xong, Ngô Cùng Hoa dường như đã biến mất khỏi địa cầu này, người thay thế cho Ngô Cùng Hoa chính là Ngô Quỳnh Hoa, người sắp được giám đốc Vương “cải tạo” triệt để.

Chủ nhiệm Lục đặt điện thoại xuống, uống một ngụm trà, châm một điếu thuốc rồi bắt đầu suy nghĩ: Không hiểu giám đốc Vương đang tính toán cái gì nhỉ? Xã hội bây giờ khó hiểu lắm, có người mua quan bán tước, có người tặng tiền tặng xe tặng nhà cho người khác, có người bán cả người tình của mình, nhưng chưa nghe nói ai tặng ôsin cho người ta. Giám đốc Vương lần này làm hoàn toàn khác, có tinh thần sáng tạo, người này tiền đồ xán lạn, không thể coi thường. Mình thật xấu hổ vì không bằng ông ta!

Chủ nhiệm Lục lại đoán tiếp, giám đốc Vương có phải đang muốn lấy lòng vị lãnh đạo nào không? Giám đốc Vương vốn là cán bộ cấp cục phó một tỉnh khác được điều tới đây làm giám đốc chi nhánh Ngân hàng Viêm Hoàng. Chủ nhiệm Lục nghĩ vị lãnh đạo mà giám đốc Vương đang muốn lấy lòng có nhỏ cũng không thể nhỏ hơn cán bộ cấp cục. Có điều ông không đoán tiếp được nữa. Ở thành phố này có tới hàng trăm cán bộ cấp cục. Từ chỗ chủ nhiệm Lục cho tới cấp cục của thành phố còn cách mấy tầng quan chức nữa, ông hầu như không có cơ hội để nói chuyện với họ, ngoài việc thi thoảng nghe một vài lời đồn bên ngoài thì hầu như ông không biết gì về họ. Chủ nhiệm Lục muốn tìm ra một vài manh mối trong đó đúng là chuyện không thể, hôm nay ông cứ ngồi trong phòng mà đoán, chỉ là mò trăng đáy giếng mà thôi, tốn mất bao nhiêu tinh thần, sức lực.

Vốn dĩ chủ nhiệm Lục định hỏi thăm tình hình trực tiếp từ giám đốc Vương, nhưng lời đã ra đến miệng lại dừng lại. Ông biết trong chốn quan trường có một quy định ngầm: Những điều anh có thể biết, họ sẽ cho anh biết, những điều không cần biết thì đừng tìm hiểu. Cho dù ông có hỏi giám đốc Vương thì chắc chắn ông ta cũng không nói, nói không chừng lại còn tự rước họa vào thân.

Chủ nhiệm Lục còn một câu hỏi nữa không tìm được lời đáp, đó là giám đốc Vương đòi phải có số đo “ba vòng” của Ngô Quỳnh Hoa, không biết sau việc này có bí mật gì không nhỉ? Bây giờ đi thi tuyển hoa hậu hoặc tuyển người mẫu đều phải đo “ba vòng”, nhưng Quỳnh Hoa chỉ đi làm ôsin chứ có phải đi thi hoa hậu đâu. Ông lại nhớ tới chuyện năm xưa vợ của Lâm Bư là Diệp Quần tuyển phi giúp Lâm Lập Quả, lần đó cũng yêu cầu Trương Ninh phải đo “ba vòng”. Nếu giám đốc Vương cũng có ý định này, cho dù là “tuyển phi” cho vị công tử nhà lãnh đạo này thì cũng phải áp dụng cách thức tuyển người của phương Tây, không thể nào vừa nhìn đã chọn Quỳnh Hoa luôn được. Hơn nữa mặc dù Ngô Quỳnh Hoa xinh xắn hơn người, nhưng chỉ là một người có trình độ văn hóa thấp, bởi vậy không thể nào “trúng tuyển” được.

Chủ nhiệm Lục cảm thấy hai bên thái dương đau nhức, bèn thôi không nghĩ nữa.

Tiểu Triệu và Quỳnh Hoa từ Bệnh viện Nhân dân thành phố trở về.

Tiểu Triệu bảo Quỳnh Hoa về nhà chuẩn bị vài thứ, ví dụ như sắp xếp mọi việc trong nhà, rồi chờ thông báo của cô để đi làm. Tiểu Triệu hỏi số điện thoại nhà Quỳnh Hoa, Quỳnh Hoa nói:

- Tạm thời tôi ở nhờ nhà người thân, ở đó không có điện thoại. Tôi không có nhà ở trên này, nhà tôi cũng chẳng có gì phải lo.

Tiểu Triệu viết một số điện thoại lên một tờ giấy trắng, xé ra đưa cho Quỳnh Hoa:

- Các báo cáo xét nghiệm ở bệnh viện ngày mai sẽ có, chị muốn đi làm sớm nhất cũng phải chờ tới ngày kia. Chiều mai chị gọi điện thoại cho tôi theo số này, tôi sẽ nói với chị thời gian đi làm và địa chỉ nhà chủ.

Quỳnh Hoa nhận tờ giấy, đang định đi thì bỗng dưng Tiểu Triệu nhớ ra chủ nhiệm Lục yêu cầu phải có số đo “ba vòng” của cô, nhưng ở bệnh viện không có nội dung này, bởi vậy về đây phải bổ sung thêm:

- Quỳnh Hoa, chờ một lát, bây giờ còn việc nữa phải làm. Công ty có thể sẽ may quần áo đồng phục cho nhân viên nên chị đi đo với tôi.

Tiểu Triệu dẫn Quỳnh Hoa vào phòng phục trang của trung tâm bồi dưỡng, mượn một chiếc thước dây rồi đo các số đo ba vòng cho Quỳnh Hoa. Tiểu Triệu ghi chép lại kết quả: vòng ngực 84, eo 61, hông 90. Cũng gần bằng với tiêu chuẩn người mẫu của thế giới. Chiều cao của Quỳnh Hoa thấp hơn của các người mẫu khoảng trên 10cm, bởi vậy nhìn người cô gợi cảm hơn nhiều.

Sau khi đo “ba vòng” xong, Tiểu Triệu bảo Quỳnh Hoa về trước, còn cô mang kết quả đo sang cho chủ nhiệm Lục. Chủ nhiệm Lục liếc qua bảng chiều cao cân nặng, lần lượt là cao 1,65m và nặng 54,5kg. Ông cầm một chiếc bút bi lên tính toán một chút, bình phương của cân nặng chia chiều cao thì chỉ số cân nặng của Quỳnh Hoa là 20. Nằm trong mức cân nặng tiêu chuẩn. Trong lòng ông thầm khâm phục giám đốc Vương, con mắt nhìn đàn bà của ông ta thật chuẩn.

Tiểu Triệu thấy chủ nhiệm Lục không nói gì, chỉ tập trung vào với mấy con số, tò mò hỏi:

- Chủ nhiệm Lục đang tính gì thế?

Chủ nhiệm Lục không muốn nói cho cô ta biết sự thật:

- Chẳng có gì cả. - Rồi bỗng dưng hỏi Tiểu Triệu. - Sao giám đốc Vương lại chọn Quỳnh Hoa?

- Chẳng phải vì Ngô Quỳnh Hoa xinh đẹp sao?

- Chọn ôsin chủ yếu là chọn người biết làm việc nhà, chỉ xinh đẹp thôi thì không được.

- Con gái ở nhà quê ra không như con gái thành phố được chiều chuộng quen đâu, bọn họ đều biết chịu khó chịu khổ. Ngô Quỳnh Hoa làm việc chắc không có vấn đề gì đâu.

Chủ nhiệm Lục hôm nay không có việc gì gấp cần làm, bèn tán chuyện với Tiểu Triệu:

- Nếu xét trên góc độ con gái các cô thì Ngô Quỳnh Hoa có xinh đẹp không?

- Nét xét về ngoại hình thì có thể nói Quỳnh Hoa vô cùng xinh đẹp, con gái thành phố đa số không bằng được cô ta, chỉ có điều về khí chất thì cô ta thiếu đi chút sang trọng thôi.

- Cô ta mà ở thành phố lâu thì cũng sẽ thay đổi.

Trong lòng Tiểu Triệu nghĩ, khí chất là biểu hiện tổng hợp của nhiều phương diện như có trình độ văn hóa, học thức, tu dưỡng đạo đức, không thể nào che giấu được, cũng không thể ngụy trang được, cái việc “từ từ thay đổi” khí chất của Ngô Quỳnh Hoa chỉ sợ phải tới tết Cônggô. Nhưng cô không muốn cãi lại cấp trên của mình nên chỉ nói:

- Em cũng nghĩ thế.

Thấy Tiểu Triệu có cùng suy nghĩ với mình, chủ nhiệm Lục càng thêm cao hứng:

- Nói tới cái đẹp của đàn bà, tiêu chuẩn cái đẹp của các nước trên thế giới đều khác nhau. Ví dụ như ở Mỹ, chuyện quan trọng nhất của người phụ nữ là có một bộ ngực đáng tự hào. Còn ở Argentina, phụ nữ phải có một cánh tay hoàn mỹ. Nếu so sánh một bộ ngực đầy đặn với một cánh tay tròn lẳn, cánh tay sẽ chiếm thế thượng phong. Tôi nói như vậy là vì, điệu nhảy vẩy cỏ ở Hawaii với múa bụng ở vùng Trung Đông đều là những điệu múa bắt nguồn từ thời cổ đại. Những điệu múa này đều có một điểm chung với múa cột trong các quán rượu, đó là tất cả các cô gái đều không ngừng lắc cánh tay để thu hút sự chú ý của người khác giới, nhờ đó khơi dậy dục vọng của đàn ông. Phụ nữ phương Tây do được di truyền nên đa số đều có phần cánh tay tròn lẳn, còn phụ nữ phương Đông muốn có một cánh tay như vậy lại vô cùng khó khăn. Bởi vậy phương pháp khoa học để thưởng thức gái đẹp đó là thưởng thức từ mặt nghiêng, như vậy mới phát hiện ra các đường cong thực sự của phụ nữ. Những anh chàng chỉ thích quay đầu lại nhìn gái đẹp chắc chắn là có vấn đề trong tiêu chuẩn thẩm mỹ về cái đẹp...

Những câu nói của chủ nhiệm Lục khiến Tiểu Triệu vô cùng bất ngờ, không ngờ rằng trong lúc nói chuyện phiếm, chủ nhiệm Lục lại biết nhiều về phụ nữ như thế. Cô nghĩ chủ nhiệm Lục nên đi làm một nhà văn chứ không phải chỉ là chủ nhiệm của một trung tâm bồi dưỡng toàn đàn bà con gái như thế này.

Tiểu Triệu cảm thấy nam thanh nữ tú ở trong phòng làm việc một thời gian dài thảo luận về các vấn đề ngoài công việc không hợp lý lắm, bèn đứng lên chào chủ nhiệm Lục rồi đi ra. Trên đường đi cô còn nghĩ: Trong mắt chủ nhiệm Lục, không hiểu mình được xếp vào kiểu đàn bà nào nhỉ?

Sau khi đi ra khỏi trung tâm bồi dưỡng, Quỳnh Hoa trở về tiểu khu nghỉ mát phía đông. Đại Xuân và Quế Hương đang ở trong căn phòng nhỏ dưới hầm để xe chờ cô về ăn trưa.

Trong bữa cơm, Quỳnh Hoa kể cho Đại Xuân và Quế Hương nghe chuyện đi kiểm tra sức khỏe ở bệnh viện.

Đại Xuân nói:

- Kiểm tra sức khỏe là điều kiện bắt buộc của các ngành nghề dịch vụ, ví dụ đầu bếp và nhân viên trong khách sạn, nhà hàng phải có chứng nhận sức khỏe mới được đi làm. Em chưa bao giờ bị mắc bệnh nào lớn, chắc cũng không bị bệnh truyền nhiễm đâu. Không cần phải lo, chắc chắn sẽ có giấy chứng nhận sức khỏe. Bây giờ em cứ yên tâm ăn cơm, rồi kiên nhẫn ở nhà chờ thông báo của công ty dịch vụ gia chánh.

Quỳnh Hoa đưa tờ giấy mà Tiểu Triệu viết cho mình cho Đại Xuân, trên đó là số điện thoại của công ty dịch vụ gia chánh Long Thành:

- Cô Triệu dặn em chiều mai gọi điện thoại cho cô ấy. Đây là số điện thoại, anh gọi giúp em nhé.

Đại Xuân nhận tờ giấy rồi nói:

- Được rồi, anh sẽ gọi giúp. Trong phòng trực ban của bọn anh có điện thoại, muốn gọi dễ lắm.

Quỳnh Hoa nói:

- Chiều mai anh gọi xong thì nói ngay với em, xem cô Triệu nói gì.

- Cô Triệu còn nói được cái gì? Chẳng phải dặn dò em bao giờ đi làm, đi làm ở đâu. Ngoài ra thì còn nói được gì?

- Em chỉ cần hai cái đó là được rồi, những cái khác không cần. Em ăn cơm xong sẽ giúp chị Quế Hương làm việc.

4. Chương 4: Tôi Tặng Ôsin Cho Cậu

Giám đốc Vương của Ngân hàng Viêm Hoàng sáng sớm hôm nay vừa tới phòng làm việc đã gọi điện thoại cho người anh em Từ Thắm Bình mà ông mới quen, hẹn anh ta tối nay gặp nhau tại hộp đêm Đại Hào Hoa nổi tiếng của thành phố.

Từ Thắm Bình là con trai của bộ trưởng Từ Văn Tuấn. Tên của Từ Thắm Bình được bà mẹ Thắm Thái Hồng đặt từ khi vẫn còn nằm trong bụng mẹ. Tên của anh ghép từ họ của bố là Từ Văn Tuấn và họ của mẹ là Thắm Thái Hồng, sau đó thêm một chữ “Bình” vào đằng sau, vừa có ý nghĩa là người kế thừa hương hỏa của hai bên bố mẹ, vừa tượng trưng cho sự hòa thuận giữa hai vợ chồng.

Từ Thắm Bình cất tiếng hỏi:

- Giám đốc Vương, tối nay có chuyện gì quan trọng cần bàn sao?

- Phải có việc gì quan trọng mới được nói chuyện với cậu sao?

- Chắc không phải là anh nhớ em chứ?

- Đồng tính đấy nhau. Sao anh lại nhớ cậu được? Là cô Nhan Lệ nhớ cậu! Cô ấy hỏi anh có biết tin tức gì về cậu không. Đã ba ngày nay cậu không xuất hiện ở Đại Hào Hoa rồi, hỏi cậu đang bận việc gì. Anh cũng không biết trả lời thế nào nên đành mời cậu đích thân tới giải thích.

- Em có việc gì đâu mà bận! Mấy hôm trước vừa được điều tới Phòng Giao thông khu vực làm phó chủ nhiệm. Mấy ngày nay ban ngày bận bàn giao công việc, buổi tối thì cùng đồng nghiệp mới đi chúc mừng, chung quy lại cũng là mấy màn xã giao thôi mà.

- Cậu thăng chức rồi hả! Hôm nay anh mời, mời thêm mấy người bạn tới chúc mừng cậu.

Từ Thẩm Bình hơi ngại:

- Đùa gì hả ông anh? Em đâu có được thăng chức. Phó chủ nhiệm Phòng Giao thông khu vực chỉ là cấp phó phòng. Em vốn dĩ đã là phó phòng, sang bên này cũng là phó phòng, có gì đâu mà thăng.

Giám đốc Vương nhận ra Từ Thẩm Bình không hài lòng với chức vụ mới của mình:

- Cậu có bác Từ là một cái ô lớn, chữ “phó” trong chức vị của cậu sẽ nhanh chóng được bỏ đi thôi. Phòng giao thông là chỗ béo bở, làm chức phó ở đây không phải ai muốn là được đâu! Nếu anh có cơ hội gặp cục trưởng Chương ở chỗ cậu, anh sẽ nói giúp vài câu. Nhưng hôm nay anh thực sự có chuyện nghiêm túc cần bàn với cậu.

Từ Thẩm Bình biết Vương Hân Đông có mối quan hệ đặc biệt với cục trưởng Chương Kiến Quốc:

- Vậy thì em nhờ anh đấy. Tối nay gặp nhau ở phòng nào của Đại Hào Hoa? Mấy giờ?

- Phòng “Mộng Paris” nhé, 8h30. Không gặp không về.

Nửa đêm, ánh đèn huy hoàng như mặt biển sáng lấp lánh dưới ánh trăng, như muốn đốt cháy cả thành phố. Sự phồn hoa và màu sắc của thành phố về đêm được tạo ra bởi các quán chức, những người trong giới thượng lưu và các ông chủ giàu có. Hai bên đường là các cửa hàng KFC, Mc Donald, siêu thị Wal-Mart, bar rượu, cửa hàng trang sức, tiệm cắt tóc, thẩm mỹ viện, các cửa hàng thời trang cao cấp... Đi trên đường là những đại gia mặc vest hàng hiệu, độ tuổi khó đoán khoác tay là một cô gái xinh đẹp, ăn mặc hở hang đi qua đi lại, và vô số con người đang bước đi vội vàng, trong đầu tràn đầy những cảm giác phức tạp và mạnh mẽ. Có người cô độc, nghèo khổ, đói khát, hận thù, bất lực với số phận, cũng có những người khát khao tình yêu, trông chờ cơ hội, ước mơ vào tương lai...

Trên quảng trường trước cửa hộp đêm Đại Hào Hoa là những chiếc xe của các nhãn hiệu nổi tiếng thế giới đậu chen chúc, trông như một cuộc triển lãm xe hơi. Từ cánh cửa kính trong suốt của hộp đêm hắt tia sáng ra xung quanh, người đứng thành từng đôi, khiến người ta tràn đầy tưởng tượng về thế giới rực rỡ và nhiều màu sắc bên trong.

Tầng trệt của hộp đêm Đại Hào Hoa là một sàn nhảy Disco. Trong sàn nhảy âm ỉ khác thường, các vị khách hòa mình trong bóng tối của những ánh đèn chớp nháy, trong khói thuốc và hương rượu, những tiếng nhạc đĩnh tai hòa lẫn vào tiếng gọi nhau í ới của mọi người. Trên sân khấu của sàn nhạc đang có tiết mục nhảy. Trong tiếng nhạc dồn dập và ánh đèn chói lóa, một đôi trai gái người nước ngoài đang xoay người đi xuống sân khấu, vừa đi vừa cởi những chiếc áo ngoài sáng lấp lánh, mọi động tác đều vô cùng kích thích, dẫn người ta vào với thế giới điên cuồng và tội lỗi. Người ta chuyển tay nhau vài viên thuốc lắc, khiến mọi người thành một con rối của chính mình. Họ lắc mạnh đầu như đang đánh trống, ánh mắt mơ màng như đang bán linh hồn mình cho thiên quốc. Đó chính là sự điên cuồng tập thể. Cuộc sống ở đây có một sức hút nguyên thủy, hoang dại đến bất ngờ.

Chính trong thế giới điên cuồng này, Vương Hân Đông tới sớm 15 phút, đang chờ Từ Thẩm Bình “hạ giá” tới nơi này.

Vương Hân Đông đã làm giám đốc ngân hàng chi nhánh năm năm nay. Theo như quy định trong nội bộ của Ngân hàng Viêm Hoàng thì cứ năm năm, giám đốc ngân hàng chi nhánh lại tiến hành hoán đổi vị trí. Vương Hân Đông không muốn bị chuyển tới ngân hàng ở vùng xa xôi làm giám đốc nên chỉ có một lựa chọn duy nhất là cố trèo lên trên. Qua những phân tích tỉ mỉ về tình hình “địch - ta” ở ngân hàng thì cơ hội để

ông ta trèo lên tới chức tổng giám đốc ngân hàng là bằng 0, bởi vậy ông không thể không đưa ra một lựa chọn khác: Nhảy ra khỏi ngành ngân hàng và tìm một mảnh đất màu mỡ khác. Để thực hiện được mục tiêu này thì bộ trưởng Từ Văn Tuấn là người quyết định tới việc ông có thể chuyển công tác hay không, chỉ có điều ông ta chưa có cơ hội để gặp người này.

Đang lúc sốt ruột tìm người giúp đỡ thì ông trời cho ông ta một cơ hội tốt. Có lẽ khoảng hơn một tháng trước, Vương Hân Đông tới vũ trường Minh Nguyệt chơi, gọi cô nàng Nhan Lệ tới phục vụ. Nhan Lệ và Vương Hân Đông quen biết đã lâu, một kẻ háo sắc, một người tham tiền nên vô cùng hợp nhau. Vương Hân Đông ở trong phòng riêng chờ hơn một tiếng đồng hồ vẫn không thấy bóng dáng Nhan Lệ đâu, bắt đầu nổi giận. Ông ấn chuông gọi má mì của vũ trường Minh Nguyệt tới. Công việc của má mì ở vũ trường ngoài việc sắp xếp cho các cô gái phục vụ khách hàng, còn một nhiệm vụ quan trọng khác là giữ không khí hòa hảo trong vũ trường, không để xảy ra bất cứ xung đột nào. Má mì vào phòng riêng mà Vương Hân Đông đã bao, thấy sắc mặt giận dữ của ông ta bèn đơn dả cười:

- Giám đốc Vương, chờ thêm mấy phút mà đã không chịu được cô đơn rồi à? Để em ngồi với ông nhé. Ông không chê em đã già đấy chứ?

- Đi ra đi ra! Nhan Lệ đâu?

- Không may quá, Nhan Lệ bị một vị khách kéo đi trước ông mất rồi.

- Tôi không quan tâm, cô mau đi gọi Nhan Lệ tới đây!

- Thế thì không được rồi? Đi vệ sinh cũng phải xếp hàng trước sau chứ.

- Lải nhải làm gì! Ai dám cướp người đàn bà của tôi! Các người hôm nay không muốn làm ăn nữa phải không?

Má mì biết Vương Hân Đông là khách Vip ở đây, đương nhiên không dám đắc tội:

- Giám đốc Vương của em ơi, ông nghĩ gì thế! Ông là thần tài của vũ trường chúng em, lại là khách quen, bọn em có chỗ nào hầu hạ không tốt, ông lượng thứ cho. Chỉ có điều vị khách đó của Nhan Lệ hôm nay, nghe nói là đại công tử của bộ trưởng Từ Văn Tuấn, Từ Thắm Bình. Từ Thắm Bình tiếng tăm lẫy lừng, em cũng không dám đắc tội cậu ta, nếu không em đã bảo Nhan Lệ sang đây với ông rồi.

Một người chỉ cần có việc cần nhờ vả người ta, lập tức trở nên nhỏ bé và ti tiện. Vương Hân Đông vừa nghe má mì nói người giành Nhan Lệ với mình là con trai của bộ trưởng thì lập tức mềm nhũn ra như một con hổ giấy. Cơn giận dữ trong lòng tan đi, đầu óc Vương Hân Đông bắt đầu tỉnh táo hơn, từ Nhan Lệ tới con trai của bộ trưởng, đây chẳng phải là một cây cầu tốt để với tới bộ trưởng sao?

Hôm đó Từ Thắm Bình đi cùng một đám anh em nữa, tới vũ trường Minh Nguyệt hát karaoke. Bọn đàn em đã quen với những chốn ăn chơi, nhìn ba cô gái đi vào, bèn lập tức chọn Nhan Lệ cho Từ Thắm Bình.

Từ Thắm Bình và Nhan Lệ ở riêng trong một căn phòng nhỏ suốt mấy tiếng đồng hồ. Anh ta không chỉ thích cơ thể của Nhan Lệ mà còn thích tính cách thẳng thắn, đanh đá, thoải mái và có phần ngây thơ của cô. Đêm hôm đó, Từ Thắm Bình đưa Nhan Lệ tới một khách sạn năm sao. Từ Thắm Bình là người sống thoáng, đối với cô gái chuyên phục vụ tình dục như Nhan Lệ cũng không hề tỏ ra coi thường hay khinh miệt, Nhan Lệ cũng không cần phải che che đây đây, điểm chung của hai người là phục vụ tình dục cũng là một kiểu công việc, vì sinh tồn, kiếm tiền, phát triển nên công việc này cũng không khác gì so với các công việc khác.

Từ ngày hôm đó, cứ cách đêm ba bữa Từ Thắm Bình lại qua đêm với Nhan Lệ một lần. Nhan Lệ bám được vào cành cây mới nên đẹp Vương Hân Đông sang một bên, nhưng Vương Hân Đông thì thoáng vẫn lên lún qua lại với Nhan Lệ, đồng thời thông qua Nhan Lệ làm quen với Từ Thắm Bình.

Thế giới này quả thật là rối loạn, người vốn dĩ là tình địch lại trở thành bạn tốt. Ý của Vương Hân Đông là: Ông ta và Từ Thắm Bình phải tiếp xúc với nhau trước rồi mới giao lưu, giao lưu rồi mới có thể tặng người đẹp, tặng người đẹp rồi mới có thể trèo lên trên. Ông ta quyết định lợi dụng Từ Thắm Bình để thực hiện kế hoạch vĩ đại của mình.

Vương Hân Đông vì trả thù vũ trường Minh Nguyệt nên chuyển chốn ăn chơi sang hộp đêm Đại Hào Hoa.

Hộp đêm Đại Hòa Hoa cũng có đầy đủ mọi hình thức vui chơi và tiêu tiền. Sàn nhảy, cơm ta, cơm Tây, bar rượu, phòng đánh bài, phòng tập thể hình, phòng chơi bóng, bể bơi, phòng mát xa, phòng sauna, phòng thẩm mỹ... Phòng mát xa và sàn nhảy đều có một con đường bí mật, đi thẳng vào các phòng ngủ có trang thiết bị hiện đại. Tầng cao nhất của hộp đêm Đại Hòa Hoa có hệ thống phòng tổng thống, các căn phòng đều được bài trí xa hoa, từ tấm thảm lót sàn cho tới giấy dán tường đều sử dụng gam màu đỏ sẫm, lộ rõ vẻ xa xỉ và gợi tình.

Vương Hân Đông thường xuyên đưa Từ Thắm Bình tới hộp đêm Đại Hòa Hoa vui chơi, đã từng thử hết mọi trò chơi ở đây. Để tiện cho Từ Thắm Bình hẹn hò với Nhan Lệ, ông ta đưa Nhan Lệ tới nơi này làm nhân viên quầy lễ tân. Vương Hân Đông lớn hơn Từ Thắm Bình hai mươi tuổi nhưng không ngại hạ thấp thân phận của mình, xưng anh gọi em với Từ Thắm Bình, trong khi nói chuyện, chỉ cần nhắc tới bố của Từ Thắm Bình là Từ Văn Tuấn, đều gọi ông ta là bác. Để nịnh bợ công tử nhà họ Từ, Vương Hân Đông nghĩ đủ mọi cách để lấy lòng anh ta.

Từ Thắm Bình dừng xe trước cửa hộp đêm Đại Hòa Hoa, khi đó đồng hồ chỉ 8h35 tối. Đến muộn là tượng trưng cho quyền lực và tiền tài, chỉ có những người có quyền, có tiền mới có quyền đến muộn. Đám người đến sớm để chờ đợi chứng tỏ rằng bọn chúng hoặc là không có tiền, hoặc là không có quyền. Cấp bậc của Từ Thắm Bình thấp hơn Vương Hân Đông hai bậc, anh ta tới muộn là vì cáo mượn oai hùm, hoặc có thể nói là chó cạy gần nhà, vì bố anh ta là bộ trưởng, nhiều người còn gọi anh ta là “bộ trưởng thứ hai”, bởi vậy Vương Hân Đông tuy là cấp phó cục nhưng chỉ có thể tới sớm hầu hạ anh ta, còn Từ Thắm Bình cấp phó phòng nhưng lại có quyền được đến muộn.

Từ Thắm Bình vẫn chưa vào đại sảnh của hộp đêm, anh ta không thích lắm tiếng nhạc rock đinh tai nhức óc bên trong, cho rằng nhạc rock kém văn hóa. Anh ta trực tiếp vào thang máy trong suốt đặt bên ngoài hộp đêm, lên thẳng phòng “Mộng Paris” ở tầng 7.

Khi Từ Thắm Bình đẩy cánh cửa của phòng “Mộng Paris” bước vào, Vương Hân Đông đã ngồi trên sa lông chờ một lúc khá lâu. Từ Thắm Bình khách sáo nói:

- Giám đốc Vương, đường tắc ghê quá, để anh chờ lâu rồi! Xin lỗi nhé!

Vương Hân Đông nhân cơ hội đó nói dối:

- Đâu có, tôi cũng vừa mới đến, ngồi còn chưa ấm chỗ. - Ông ta lại nói. - Tôi thấy cậu vẫn chưa tới, bèn giúp cậu gọi “Kim bạc quần sơn” rồi. Nếu cậu không thích thì gọi cái khác.

Từ Thắm Bình nhìn lên bàn trà trước mặt, thấy hai tách trà đã chuẩn bị sẵn, một đĩa hoa quả lớn đang đặt trên chiếc kệ làm từ Mỹ, nho Mỹ, dưa Mỹ, kiwi New Zealand, dứa Nhật Bản, lê Nhật Bản, xoài Đài Loan. Hoa quả hôm nay vô cùng phong phú, nếu so sánh với những lần mà anh ta từng tới trước đó thì rõ ràng là khác hơn nhiều, lại khách sáo:

- Giám đốc Vương, em là khách thì phải nghe lời chủ. Uống gì mà chẳng được. Chỉ có điều anh gọi đĩa hoa quả lớn thế này, chúng ta làm sao ăn hết được?

- Ăn được, ăn không hết cũng không sao? Ăn không hết thì bỏ lại, cũng đâu cần phải mang hoa quả về nhà? Một đĩa dâu có đáng bao nhiêu tiền. - Vương Hân Đông thấy Từ Thắm Bình vẫn còn đứng, vội vàng nói. - Còn đứng đấy làm gì, ngồi xuống đã, có chuyện gì chúng ta từ từ nói.

Từ Thắm Bình vừa ngồi xuống bên cạnh Vương Hân Đông thì má mì của hộp đêm bước vào:

- Bộ trưởng Từ, mấy ngày hôm nay trốn đi đâu vậy? Lại đi tìm gái trinh hả?

Vương Hân Đông ngắt lời bà ta:

- Nếu cô muốn chúng tôi thường xuyên tới đây thì đừng nói mấy lời linh tinh! Hôm nay chúng tôi có chuyện nghiêm túc cần nói, xong sẽ gọi cô.

Má mì cũng là người hiểu chuyện:

- Vậy thì em đi trước. Lát nữa em sẽ bảo Nhan Lệ tới.

Má mì vừa ra khỏi cửa, Từ Thắm Bình đã hỏi Vương Hân Đông:

- Anh nói có chuyện nghiêm túc cần nói là chuyện gì? Nói ở đây sao?

- Bà má mì vừa nãy phiền phức quá, bực mình. Anh mà không nói vậy thì bà ta còn ở đây lải nhải nữa. Hôm nay nói chuyện nghiêm túc. Chúng ta ngoài thời gian chơi với gái thì làm chuyện gì không phải chuyện nghiêm túc? Nào, uống trà xong rồi nói. - Vương Hân Đông vừa nói vừa nhắc cái phích nhỏ bằng thép inox, rót nước vào tách trà. Trà “Kim bạc quần sơn” sau khi rót nước vào, những chiếc lá trà nhọn như kim chìm chậm nổi lên, sau đó lại động xuống, cứ như vậy nhiều lần, như một con rồng nghịch nước, cuối cùng lá trà động lại dưới đáy cốc, trông như một ngọn núi có đóa hoa cúc nở ở giữa, có thể nói là kì quan của các loại trà.

Vương Hân Đông nâng tách trà lên, ngắm nghía hình ảnh những lá trà nổi lên rồi động xuống, đặc ý nhấp một ngụm rồi lên tiếng khen ngợi:

- Hình dáng và màu sắc của lá trà trong tách cũng đủ để người ta hưởng thụ.

Từ Thắm Bình lạnh nhạt hỏi:

- Chuyện nghiêm túc mà anh định nói với em là thảo luận về trà hả?

- Trà thì sau này sẽ thảo luận. Lát nữa Nhan Lệ sẽ tới, anh phải tranh thủ thời gian nói với cậu hai việc. Việc thứ nhất là lần trước cậu bảo thích một căn phòng ở tầng Mỹ Lô phía đông, tiền trong tay chưa đủ nên chưa quyết định. Anh thấy phong cảnh chỗ đó được lắm, còn có suối nước nóng, gần đó lại có sân đua ngựa và sân golf tiêu chuẩn quốc tế, sinh hoạt và giải trí đều thuận tiện. Cậu định mua nhà ở đó chứng tỏ cậu biết hưởng thụ cuộc sống, cũng có khả năng tài chính đáng nể. Tiền mua nhà cậu không phải lo, anh đã chuẩn bị cho cậu cả rồi. Hôm nào cậu thanh toán tiền thì gọi điện thoại cho anh, anh lập tức chuyển tiền cho cậu. Anh em chúng ta không cần khách sáo, cậu mà khách sáo là coi anh như người ngoài rồi. Chuyện thứ hai là cô ôsin nhà cậu tới ngày Quốc tế lao động tới sẽ kết hôn, nghe nói kết hôn xong không quay lại nữa. Để không làm ảnh hưởng tới cuộc sống hằng ngày của bác Từ, anh đã tìm giúp bác Từ một cô ôsin mới rất tốt. Cô ôsin mới này không những xinh đẹp mà số đo ba vòng còn đạt tiêu chuẩn quốc tế là 84, 61, 90, nhìn ngon mắt lắm. Cậu về nhà bàn lại với bác trai, bác gái, nếu họ thấy phù hợp thì hôm nào anh sẽ đưa cô ta đến ra mắt.

Mấy câu nói của Vương Hân Đông khiến khuôn mặt đang căng lại của Từ Thắm Bình giãn ra:

- Một món đồ tốt như vậy sao anh không giữ lại?

- Nhà tôi có một bà la sát rồi, rước thêm phiền phức vào người làm gì? Hằng ngày tôi chơi bời bên ngoài, còn thiếu đàn bà sao? - Vương Hân Đông bật cười đắc ý.

- Lúc này anh đang nói thật, nhưng trước mặt vợ anh, anh lại không thật thà đấy nhé.

Trong chốn quan trường, người ta ghét nhất hai chữ “thật thà”, nếu trên đầu ai có treo thêm hai chữ “thật thà” thì con đường chính trị của người đó coi như đã kết thúc, bởi vậy Vương Hân Đông không hề khó chịu khi Từ Thắm Bình nói mình không thật thà:

- Anh ở bên ngoài thì thoả vui vẻ một chút, có gì đâu mà phải coi là thật? Hai chuyện anh vừa nói cậu suy nghĩ lại đi, hôm nào hồi âm cho anh.

Từ Thắm Bình đồng ý rồi Vương Hân Đông mới gọi điện thoại báo Nhan Lệ vào. Từ khi Nhan Lệ chuyển tới hộp đêm Đại Hào Hoa, Vương Hân Đông yêu cầu Nhan Lệ chỉ được ngồi ở quầy lễ tân, không được ra ngoài tiếp khách, hôm nay ông ta đã bao trọn thời gian cả ngày của Nhan Lệ, chỉ riêng điểm này đủ thấy Vương Hân Đông quan tâm tới Từ Thắm Bình như thế nào.

Một phút sau, Nhan Lệ đã bước vào và ngồi lên đùi Từ Thắm Bình. Nhan Lệ trang điểm vô cùng quyến rũ, hai cánh tay trắng ngần, đôi mắt đung đưa, lúng liếng. Vương Hân Đông cảm thấy nếu cứ ngồi tiếp thì không hợp lí lắm bèn lấy lí do rời ra ngoài, để mặc cho Từ Thắm Bình ở bên trong mây mưa với Nhan Lệ.

Từ Thắm Bình và Nhan Lệ còn ở lại hộp đêm Đại Hào Hoa mây mưa tới nửa đêm mới bịn rịn chia tay. Từ Thắm Bình vì ngày mai (nói một cách chính xác thì là hôm nay) phải đi làm sớm nên đành phải ra về. Còn Nhan Lệ đã được má mì sắp xếp đi tiếp một khách mới. Người xưa nói, gái làng chơi đón mới cửa trước, tiễn cũ cửa sau, quả là không sai.

Từ Thắm Bình sống chung với bố mẹ. Đó là một căn nhà kiến trúc châu Âu có cổng và vườn riêng còn để lại từ thời Dân quốc, căn nhà nằm ở đầu tây của đường Bắc Kinh, chỉ cách thị ủy một đoạn. Căn nhà có hai tầng, ngoài ra có một căn gác nhỏ trên tầng ba làm nhà kho. Căn nhà này vốn là nhà riêng của một vị quan làm việc trong thời kì chính quyền Dân quốc, khi giải phóng Trung Quốc, vị quan đó cùng Tưởng Giới Thạch trốn sang Đài Loan, chính quyền nhân dân của nước Trung Quốc mới tiếp quản ngôi nhà, sau đó dùng làm chỗ ở cho các lãnh đạo cấp thành phố. Trong vườn cây cối xanh tươi, hoa đua khoe sắc, vô cùng yên tĩnh và nho nhã.

Từ Thắm Bình về tới nhà, bố mẹ đã đi ngủ cả, hai chuyện mà Vương Hân Đông mới nói với anh ta chắc phải để mai mới nói được. Vì hôm nay tốn quá nhiều sức lực cho Nhan Lệ nên anh cảm thấy mệt mỏi vô cùng, chẳng buồn rửa chân đã leo luôn lên giường đi ngủ.

Từ Thắm Bình tỉnh dậy thì mặt trời đã lên tới ba con sào, tới khi vội vàng vàng chạy tới Cục Giao thông trên đường Trung Hoa thì đã là chín giờ ba mươi sáng. Từ Thắm Bình vừa vào phòng làm việc, nhân viên cấp dưới đã báo cáo với anh hai chuyện: thứ nhất là giám đốc Vương gọi điện thoại mấy lần tìm anh, có vẻ rất gấp; việc thứ hai là cục trưởng Chương nói lúc nào anh đến lập tức tới gặp ông ta. Từ Thắm Bình có thể đoán được nguyên nhân Vương Hân Đông gọi điện cho mình, chắc là muốn biết suy nghĩ của anh về hai chuyện tối qua vừa nói. Từ Thắm Bình nghĩ thầm: Đúng là hoàng đế không vội, thái giám vội. Mình chẳng vội thì thôi, ông ta vội cái quái gì? Nhưng cục trưởng Chương thì có chuyện gấp gì nhỉ?

Danh xưng đầy đủ của cục trưởng Chương Kiến Quốc là phó cục trưởng Cục Giao thông Chương Kiến Quốc. Người Trung Quốc vô cùng coi trọng chữ “phó” trước chức danh của mọi người. Trong quân đội, cho dù là ở trường hợp nào đều phải xưng hô là phó tư lệnh, phó chính ủy, phó đội trưởng... Chữ “phó” đằng trước không thể bỏ đi, còn trong chính phủ, đa số các trường hợp khi xưng hô phó thị trưởng, phó bí thư, phó cục trưởng, phó chủ nhiệm... tốt nhất là đừng thêm chữ “phó” vào. Phàm những người có chữ “phó” ở đằng trước chức tước của mình đều nghĩ ra trăm phương ngàn kế để bỏ chữ “phó” đó đi, Từ Thắm Bình như vậy, Chương Kiến Quốc cũng càng như vậy. Từ Thắm Bình vừa bước chân vào phòng làm việc của Chương Kiến Quốc, ông ta đã vội vàng đứng lên đón:

- Tiểu Từ, vào đây ngồi.

Thư kí của cục trưởng Chương mang trà vào cho Từ Thắm Bình. Chương Kiến Quốc ra hiệu cho thư kí đi ra:

- Bây giờ tôi có chuyện quan trọng cần bàn với chủ nhiệm Từ, đừng cho người khác vào làm phiền. Cho dù có việc gì, chỉ cần không phải là việc cần làm gấp, tất cả để tới buổi chiều tính sau.

Thư kí lui ra ngoài, nhân tiện đóng cửa phòng lại.

- Nào, hút thuốc nhé. - Chương Kiến Quốc vừa nói vừa đẩy bao thuốc Trung Hoa trên bàn cho Từ Thắm Bình. - Bàn giao công việc xong rồi hả?

Từ Thắm Bình ngáp dài:

- Cơ bản là ổn rồi. Hôm nay nếu còn vấn đề gì chưa rõ thì tìm trưởng phòng Bành hỏi thêm cũng được.

Chương Kiến Quốc quản lí Phòng Giao thông của cục. Trưởng phòng Bành vốn dĩ là phó chủ nhiệm Phòng Giao thông của Cục Giao thông, không biết vì sao, chức vụ chủ nhiệm ở phòng luôn luôn để trống. Chương Kiến Quốc vì muốn cho Từ Thắm Bình được ngồi ở chiếc ghế phó chủ nhiệm nên điều phó chủ nhiệm Bành sang làm phó trưởng phòng Phòng Kế hoạch tổng hợp của cục, bởi vậy chủ nhiệm Bành chuyển thành trưởng phòng Bành.

Trưởng phòng Bành rất hài lòng với lần chuyển công tác này, mặc dù ngồi ở chiếc ghế phó chủ nhiệm có thu nhập tốt hơn, nhưng trách nhiệm ở Phòng Kế hoạch tổng hợp không thể nói là không nặng nề, quyền lực không thể nói là không lớn, đương nhiên tiền vào túi cũng không thể nói là ít được. Phòng Kế hoạch

tổng hợp chuyên tổ chức sửa chữa đường, quy hoạch sự phát triển của giao thông đường thủy và các kế hoạch có liên quan; xây dựng chiến lược phát triển ngành giao thông, chính sách đầu tư, huy động vốn; phụ trách công tác tổng hợp kiến thiết, xây dựng giao thông, bảo vệ trật tự an toàn giao thông; tổ chức công tác quản lý thực thi các hạng mục kiến thiết công trình vừa và lớn của thành phố và quốc gia; phụ trách công tác giai đoạn đầu của các hạng mục công trình giao thông lớn, tiến hành đánh giá và kiểm tra sau khi công trình hoàn thành, nghiệm thu công trình; phụ trách công tác lợi dụng nguồn vốn nước ngoài và hợp tác giao lưu quốc tế vào giao thông; phụ trách công tác quy hoạch, bố trí và kiểm tra việc sử dụng các bến cảng... Nhà lịch sử người Anh, Acton từng nói: “Trong tất cả các nguyên nhân khiến người ta sa ngã và suy đồi đạo đức, quyền lực là nguyên nhân vĩnh hằng nhất, trực tiếp nhất”. Việc chuyển công tác của trưởng phòng Bành có lợi hay có hại, phải phụ thuộc vào cách làm việc của bản thân ông ta.

Từ Thấm Bình không nhận điều thuốc Trung Hoa mà Chương Kiến Quốc đưa cho, mà lấy một điều thuốc Trung Hoa từ trong túi mình ra rồi châm lửa hút, sau đó đưa cho Chương Kiến Quốc một điều:

- Cục trưởng Chương, hôm nay ông tìm tôi có việc gì cần giao cho phòng tôi làm sao?

Chương Kiến Quốc châm điều thuốc Từ Thấm Bình vừa đưa cho, rít một hơi thật dài rồi chậm chậm nhả khói qua lỗ mũi:

- Mấy ngày hôm nay trong cục không có việc gì, phòng của cậu cũng không có việc gì gấp cần làm. Có điều... sáng sớm nay Vương Hãn Đông gọi điện tới cho tôi, hỏi tới việc của cậu, ông ta hỏi tôi tại sao không lợi dụng cơ hội chuyển công tác này để thăng cậu lên cấp trưởng.

Từ Thấm Bình nghĩ thầm, Vương Hãn Đông đúng là bạn tốt, nói được làm được, bèn hòa theo:

- Cục trưởng Chương, tôi vừa mới tới, chưa có thành tích gì, không nên nghĩ tới việc thăng cấp. Lên được tới cấp trưởng hay không phải do tổ chức quyết định, mong cấp trên giúp tôi bồi dưỡng thêm. Cá nhân tôi chỉ biết nỗ lực làm việc để đền đáp công lao bồi dưỡng của tổ chức.

Chương Kiến Quốc lẩn lộn trên chốn quan trường bao nhiêu năm, hiểu rất rõ con đường này như thế nào. Các quan chức bấy giờ chỉ thích nói miệng, lúc nào cũng nói là mình phải dựa vào sự bồi dưỡng của cấp trên, nhưng thực ra cấp trên chưa bao giờ bồi dưỡng cho ai, hầu như họ đều tự dựa vào chính mình, đập dưới, nín trên để được thăng quan tiến chức. Ông chỉ cười trước mấy lời nói khách sáo của Từ Thấm Bình, thẳng thắn này định giở trò trước mặt mình đây, nhưng bụng thì nghĩ vậy, ngoài miệng lại nói khác:

- Tiểu Từ, chỉ cần cậu nỗ lực làm việc, có thành tích cá nhân, chắc chắn tổ chức và cấp trên sẽ ghi nhớ. Tổ chức không phải là một khái niệm trừu tượng, đại diện cho tổ chức là một nhóm người, thậm chí là một người. Một nhóm người là chế độ lãnh đạo tập thể mà Đảng quy định, còn một người là chế độ người đứng đầu phụ trách. Có điều tình hình thực tế là một người lớn hơn một nhóm người. Ví dụ như vị cục trưởng già của cục chúng ta mấy tháng nữa là về hưu, ai được lên làm cục trưởng phải do tổ chức chọn lựa trong một nhóm người, sau đó do thị ủy quyết định, sau khi thị ủy phê chuẩn rồi lại phải do chủ tịch thành phố duyệt. Nhưng vai trò của một nhóm người trong tổ chức vẫn không có tác dụng bằng bộ trưởng Từ. Bởi vậy mới nói, tổ chức chỉ là một quân bài nằm trong tay những người quan trọng mà thôi.

Chương Kiến Quốc nói trực tiếp vào việc chọn người cho chức cục trưởng mới. Ông ta dám làm như vậy là vì có ba nguyên nhân. Nguyên nhân thứ nhất là ông ta nắm được “thóp” của Từ Văn Tuấn. Từ Văn Tuấn trước khi về làm bộ trưởng, là một bí thư thị ủy của một thành phố thuộc tỉnh. Mấy người từng làm việc với ông ngày xưa là thị trưởng, chủ tịch hội đồng nhân dân thành phố và người phụ trách Hiệp hội Chính trị thành phố đều bị cách chức vì dính dáng tới vấn đề kinh tế. Trong bốn người có tới ba người đều là quan chức hủ bại. Chương Kiến Quốc hoàn toàn có cơ sở để nghi ngờ rằng vị bộ trưởng Bộ Tổ chức mới này không hề “sạch sẽ”. Từ Văn Tuấn có thể thoát được một lần, nếu không phải vì có người đỡ đầu thì là vì miệng lưỡi. Nguyên nhân thứ hai là Vương Hãn Đông đã thông báo cho Chương Kiến Quốc về nội dung cuộc nói chuyện của mình ngày hôm qua với Từ Thấm Bình, từ thái độ của Từ Thấm Bình có thể thấy, anh ta chỉ cần có tiền là để mặc cho ma xui quỷ khiến. Thứ ba, quan trọng nhất là Chương Kiến Quốc và Từ Thấm Bình “đồng bệnh tương liên”, đều muốn nhanh chóng gỡ bỏ chữ “phó” trong chức vụ của mình đi.

Chương Kiến Quốc lại nói tiếp:

- Người với người, ngoài quan hệ huyết thống là trời sinh, các mối quan hệ khác đều phải tự mình xây dựng,

theo như cách nói hiện đại thì là “kinh doanh”. Thực ra cả đời người không thoát khỏi hai chữ “kinh doanh”. Kinh doanh cái gì? Kinh doanh quan hệ. Quan hệ kinh doanh tốt cũng giống như buôn bán mà kiếm được nhiều tiền; nếu không biết kinh doanh quan hệ thì cả đời phải đứng dưới người khác, chịu khó chịu khổ. Trong lịch sử thời thế tạo anh hùng, xã hội hiện thực bây giờ là quan hệ tạo cán bộ. Cậu về nhà thăm dò ý bộ trưởng Từ giúp tôi, xem thị ủy có dự định điều cán bộ từ nơi khác về làm cục trưởng mới hay là điều chỉnh trong cục chúng ta? Chỉ cần chức vụ đứng đầu trong cục được quyết định, chức trưởng của cậu cũng được giải quyết, ngày tháng làm chức phó của cậu sẽ nhanh chóng kết thúc.

Từ Thẩm Bình biết anh ta được điều tới một nơi ngon ăn như Cục Giao thông là nhờ Vương Hân Đông giật dây từ đằng sau, Chương Kiến Quốc hứa sẽ giúp đỡ anh điều này cho thấy rằng Chương Kiến Quốc có ơn với anh ta. Nhưng trong lời nói của Chương Kiến Quốc ngày hôm nay cho thấy cái giá mà ông ta muốn anh đền đáp cũng không hề nhỏ, đành phải nói:

- Cục trưởng Chương, hôm nay tôi nghe lời ông nói quả là được mở mang tầm mắt. Chuyện ông giao cho tôi, tôi sẽ cố gắng hoàn thành. Có tin tức gì sẽ kịp thời báo cáo cho ông.

Chương Kiến Quốc đứng lên lấy điều thuốc Trung Hoa đặt trên bàn, tới trước mặt Từ Thẩm Bình rồi đưa cho anh:

- Xã hội bây giờ có một số câu nói hạ thấp danh dự cán bộ chúng ta, rằng cán bộ lãnh đạo hút thuốc người ta tặng, uống rượu người ta biếu, tiền lương không dùng đến, vợ cũng không ngó ngang đến, khái quát thành “bốn nguyên tắc cơ bản”. Ba nguyên tắc sau có chính xác hay không thì tôi không biết, nhưng hút thuốc người ta tặng thì có thật. Cậu mang điều thuốc này về hút đi. Buổi nói chuyện giữa tôi với cậu hôm nay nhớ đừng để lộ ra ngoài, cho dù với Vương Hân Đông cũng phải giữ bí mật. Muốn làm tốt công tác chủ nhiệm ở Phòng Giao thông thì điều quan trọng nhất là tuân thủ nghiêm ngặt kỉ luật của tổ chức.

Từ Thẩm Bình đứng lên nhận điều thuốc:

- Cục trưởng Chương cứ yên tâm, ít nhất tôi cũng có tính tổ chức, tính kỉ luật cao.

Vì hôm nay có một nhiệm vụ quan trọng nên vừa tan làm, Từ Thẩm Bình đã lái xe về thẳng nhà. Về tới nhà không lâu thì mẹ anh là Thẩm Thái Hồng cũng về tới nơi. Ôsin đã chuẩn bị đầy đủ cơm tối, gồm bốn món ăn và một món canh. Ôsin nói bộ trưởng Từ gọi điện về báo tối nay có việc bận nên không ăn cơm ở nhà. Sau đó hai mẹ con dùng cơm trong nhà bếp, chuyện trò rất vui vẻ.

Thẩm Thái Hồng hỏi Từ Thẩm Bình:

- Tối qua mấy giờ con về?

- Khoảng hơn hai giờ.

- Sao mà muộn thế? Con cũng lớn rồi, giao tiếp bên ngoài phải có chừng mực chứ.

- Hôm qua giám đốc Vương tìm con có chút chuyện nên thời gian nói chuyện lâu hơn bình thường.

- Ông ta với con không làm việc trong cùng một hệ thống, có chuyện gì mà nói nhiều thế? Không phải lại đưa con tới mấy chỗ vớ vẩn đấy chứ?

Từ Thẩm Bình đương nhiên không thể kể cho mẹ nghe chuyện mình qua đêm với Nhan Lệ, bèn chuyển chủ đề:

- Mẹ, tòa nhà bên Mỹ Lô phía đông ấy, có mua nữa không?

- Nhà mẹ xem rồi, đúng là không tồi, nhưng giá cao quá. Một căn biệt thự liền kề mà tới gần hai trăm vạn tệ, bố con làm thị trưởng, bí thư thị ủy, bộ trưởng Bộ Tổ chức bao nhiêu năm mà cũng không để dành được ngần ấy tiền, mua làm sao được?

- Việc đấy chỉ trách bố con nhất gan thôi. Những người mua nhà ở Mỹ Lô, ngoài các đại gia trong giới kinh doanh, còn lại toàn là quan lớn quan nhỏ trong chính phủ. Người ta đều mua được mà sao nhà mình không mua được?

- Con tuổi trẻ hiếu thắng, không biết đường đời hiểm ác. Năm xưa khi bố con còn làm ở thành phố, mấy người đứng đầu ủy ban nhân dân, hội đồng nhân dân thành phố đều bị cách chức, tại sao bố con vẫn bình yên vô sự? Đó là vì thận trọng. Về mặt này, con phải học bố con nhiều.

- Nhưng hôm qua giám đốc Vương nói, ông ta đã chuẩn bị xong tiền để mua căn nhà bên Mỹ Lô rồi. Lúc nào cần tiền, chỉ cần gọi điện thoại là ông ta gửi tiền cho luôn.

Nghe thấy vậy, mắt Thẩm Thái Hồng sáng lên:

- Thật hả? Ông ta bảo là cho con vay hay có ý gì khác?

- Ông ta chẳng nói gì cả. Bởi vì chuyện này con cũng không biết trước nên lúc đó không thể bàn bạc với mẹ được, bởi vậy con cũng chưa biết thế nào. Có điều chuyện ôsin mà ông ta nói thì có thể đồng ý được.

- Cái gì mà chuyện ôsin?

- Thì ôsin nhà mình đợt tới về quê lấy chồng, không quay lại nữa, chẳng phải cần một ôsin mới sao?

- Tai của giám đốc Vương dài thật. Sao ông ta biết ôsin nhà mình sắp lấy chồng?

- Lần trước ăn cơm với ông ta, con vô tình nói ra.

- Người nói vô tình nhưng người nghe hữu ý. Giám đốc Vương để ý nhiều như vậy, con phải chú ý xem ông ta còn có ý định gì không. Lần sau nói năng ở ngoài thì lưu tâm một chút, đừng gây phiền phức cho người ta.

Từ Thẩm Bình gật đầu. Anh lại nghĩ ra nhiệm vụ mà cục trưởng Chương giao cho:

- Mẹ, hôm nay cục trưởng Chương muốn hỏi chuyện nghỉ hưu của ông cục trưởng cũ, thị ủy định sắp xếp thế nào về cục trưởng mới?

- Chuyện này làm sao mẹ biết được? Chờ bố con về rồi mẹ hỏi giúp cho. Cục trưởng Chương hỏi thế làm gì? Có phải có ý định gì không?

- Cái này mà còn phải hỏi nữa? Chắc chắn là muốn làm sếp lớn rồi, rõ quá mà.

Trong lúc nói chuyện thì ngoài sân vang lên tiếng còi ô tô. Ôsin ra mở cổng lớn. Bộ trưởng Từ Văn Tuấn đã về nhà.

Tối nay Từ Văn Tuấn thực sự có một buổi gặp mặt rất quan trọng, đó là một người quen cũ của ông, Lưu Liên Sinh. Lưu Liên Sinh là một phó chủ tịch huyện của thành phố từ hồi ông còn làm bí thư thị ủy. Từ sau khi Từ Văn Tuấn được làm bộ trưởng Bộ Tổ chức, ông hầu như không còn qua lại gì nữa với Lưu Liên Sinh. Chiều nay Từ Văn Tuấn nhận được điện thoại của Lưu Liên Sinh, nói trưa nay ông ta sẽ vào thành phố, muốn nhân cơ hội này thăm lãnh đạo cũ, tranh thủ lắng nghe lời dạy bảo của thủ trưởng, giọng nói rụt rờ như một cậu học sinh tiểu học vừa phạm lỗi.

Những lời nịnh hót của Lưu Liên Sinh khiến Từ Văn Tuấn nghe mát lòng. Hồi ông còn làm bí thư thị ủy, các cán bộ quận huyện, phường xã bên dưới đều dùng những câu nói nịnh hót này để nịnh cán bộ, Từ Văn Tuấn nghe quen rồi nên không có gì phản cảm. Các cán bộ ở thành phố lớn cho dù là học thức hay đạo đức đều hơn cán bộ nông thôn một bậc. Từ Văn Tuấn từ sau khi tới Bộ Tổ chức, rất hiếm khi nghe thấy những câu nói đại loại như thế. Cán bộ của thành phố lớn muốn biểu đạt những ý tương tự sẽ dùng một cách nói khác, uyển chuyển hơn, nho nhã hơn, kín đáo hơn và nghệ thuật hơn.

Từ Văn Tuấn đồng ý gặp Lưu Liên Sinh, nhưng không phải vì vài câu nói nịnh hót của ông ta mà vì hồi Lưu Liên Sinh tranh thủ cơ hội từ một trưởng thôn lên phó chủ tịch huyện, Từ Văn Tuấn đã từng giúp đỡ ông ta, sau việc đó đã nhận của Lưu Liên Sinh năm vạn nhân dân tệ, hơn nữa hồi ba cán bộ lãnh đạo của thành phố xảy ra chuyện, Lưu Liên Sinh vẫn giữ miệng kín như bưng, không khai báo gì về Từ Văn Tuấn. Bởi vậy, Từ Văn Tuấn coi Lưu Liên Sinh là một thành viên trong vòng tròn quan chức của mình. Chỉ riêng điểm này thôi, cho dù Từ Văn Tuấn có bận rộn đến đâu cũng phải sắp xếp thời gian để gặp ông ta.

Đúng sáu giờ chiều, lái xe đưa Từ Văn Tuấn dừng lại trước cửa “Nhà hàng vây cá hải sản Thiên Đường” nổi tiếng nhất thành phố. Xe của Từ Văn Tuấn vừa dừng lại trước cửa nhà hàng, Lưu Liên Sinh đứng chờ đã lâu vội vàng bước tới gần xe, dùng tay phải nhanh chóng mở cửa xe, tay trái che phía trên để bảo vệ cho

đầu của lãnh đạo, “kĩ thuật” thành thực này không kém gì với những người bảo vệ chuyên gác trước cổng khách sạn. Lưu Liên Sinh thành thực như vậy là vì ông ta biết cái đầu của thủ trưởng vô cùng đáng quý, không những chỉ cần vô đầu một cái đã có thể quyết định được một chính sách, quyết định được một khoản đầu tư hàng trăm triệu đồng mà quan trọng hơn là nó có thể quyết định vận mệnh của một người nào đó ở cấp dưới. Bởi vậy nhất định không thể để xảy ra bất cứ say sất nào.

Lưu Liên Sinh đưa Từ Văn Tuấn bước vào nhà hàng hải sản. Bên ngoài, gió xuân vờn nhẹ, không khí bên trong vô cùng ấm áp. Cô lễ tân mặc chiếc áo sườn xám may bằng gấm màu đỏ, đường xẻ hai bên cao lên tới sát đùi, thu hút sự chú ý của khách hàng và cũng đem lại cho họ vô vàn liên tưởng.

Họ được đưa vào một phòng riêng ở trên lầu. Trước khi lên lầu, Lưu Liên Sinh rút ra mấy tờ một trăm tệ nhét vào tay lái xe của ông ta, dặn dò anh ta ở dưới lầu phục vụ lái xe của Từ Văn Tuấn, mời người lái xe đó đi ăn cơm.

Nhà hàng hải sản được xây ngay cạnh hồ Đông. Từ Văn Tuấn và Lưu Liên Sinh một trước một sau bước vào phòng riêng ở tầng hai. Từ cửa sổ phòng nhìn ra ngoài, bóng chiều tà hắt lên mặt hồ Đông những tia sáng lấp lánh, ở đằng xa có bóng một chiếc du thuyền thoắt ẩn thoắt hiện. Trong căn phòng rộng rãi ở tầng hai chỉ có Lưu Liên Sinh và Từ Văn Tuấn, khiến căn phòng trở nên vô cùng yên tĩnh. Bữa cơm ngày hôm nay không chỉ là một bữa cơm thông thường mà một bữa cơm đặc biệt để nói những chuyện trời biết, đất biết, anh biết và tôi biết, không những không thể có thêm một người mà còn phải đề phòng bức vách có tai.

Sau khi hai người ngồi xuống ghế, nhân viên phục vụ đưa thực đơn cho cả hai. Lưu Liên Sinh liếc sơ qua rồi gọi một ấm trà Ô Long thượng hạng, loại của Đài Loan, sau đó lại mời Từ Văn Tuấn hút thuốc, đưa ra hai bao Trung Hoa:

- Bộ trưởng Từ, hôm nay chỉ có anh em mình dùng bữa, thức ăn đơn giản thì không thể hiện được thành ý, mà gọi nhiều ăn không hết cũng lãng phí.

Từ Văn Tuấn cũng tỏ ra khách sáo:

- Khách tùy chủ, khách tùy chủ. Bây giờ ăn uống nhiều quá, ai quan tâm tới việc ăn cái gì, ăn nhiều còn đem lại gánh nặng cho cơ thể, không có lợi cho sức khỏe.

Lưu Liên Sinh gật đầu như bả củi:

- Đúng ạ, đúng ạ. Hôm nay em chỉ gọi mấy món đơn giản và có lợi cho sức khỏe thôi.

Ông ta quay sang nhân viên phục vụ, gọi chân gà hấp, đậu xào, thịt kho tàu, vịt quay, cá rút xương..., thêm một bình rượu Ngũ Nương đã ngâm năm mươi năm, ngoài ra mỗi người thêm một bát tổ yến Indonesia, vì cá Philippine, cơm cá chép, ông ta còn dặn cá chép phải là cá tươi, loại thượng hạng. Nhân viên phục vụ gật đầu rồi nhanh chóng đi tới nhà bếp chuẩn bị, một người khác thì mang trà lên phục vụ hai vị khách.

Lưu Liên Sinh uống trà như người bình thường uống rượu, một ngụm cạn luôn. Từ Văn Tuấn trước tiên đưa tách trà lên mũi ngửi, sau đó uống một ngụm nhỏ rồi đặt xuống:

- Uống trà phải quan tâm tới lá trà, nước thật sôi, dụng cụ và tâm trạng, thiếu một cũng không được. Lá trà hôm nay vào loại thượng hạng nên mấy cái khác không cần nói tới. Trà Ô Long Tuyết có vị đậm, khác với mùi thơm của trà Thiết Quan Âm, hai loại trà Ô Long này đều có cái hay riêng của nó.

Mấy câu luận bàn về trà của Từ Văn Tuấn khiến Lưu Liên Sinh như được mở rộng tầm mắt, hưởng thụ cũng có sự phân biệt địa vị, sang hèn, nếu một người nghèo về tri thức chỉ có mỗi tiền, cùng lắm cũng chỉ là một người hèn lắm tiền. Ông ta vừa nghĩ tới việc vừa rồi mình uống trà như trâu uống nước, tỏ vẻ xấu hổ:

- Học vấn của bộ trưởng Từ quả là cao siêu, em phục sát đất, cho dù em có đi theo anh cả đời để học cũng không học được.

Từ Văn Tuấn vừa hài lòng với lời khen ngợi, nhưng cũng giả vờ khiêm tốn:

- Tôi chỉ tiện miệng nói vậy thôi, đâu có học vấn gì.

Lưu Liên Sinh nghĩ, thuận miệng nói mà đã cao siêu như vậy, không biết nói nghiêm túc thì còn tới mức nào?

Chén, rượu và đồ nhắm đều đã chuẩn bị đầy đủ. Trước tiên Lưu Liên Sinh rót rượu cho Từ Văn Tuấn, sau đó cũng rót cho mình một li:

- Bộ trưởng Từ, nhờ công bồi dưỡng của anh, Lưu Liên Sinh em mới có ngày hôm nay. Bây giờ em kính anh một li, em xin uống trước.

Vừa nói xong, ông ta đã ngửa cổ dốc li rượu vào bụng. Để thể hiện thành ý của mình, ông ta còn đặt úp li rượu vào tay, những giọt rượu còn sót lại trong li chảy qua kẽ tay, ông ta lập tức cúi đầu xuống há miệng ra đón lấy mấy giọt rượu đó, thực hiện đúng theo câu “uống cạn”. Ngày trước khi còn làm ở thành phố, Từ Văn Tuấn cũng thường thấy những cảnh tương tự, nhưng hôm nay lại thấy Lưu Liên Sinh diễn lại cảnh này ngay trong nhà hàng hải sản, bất giác cau mày. Lưu Liên Sinh vì đang mải biểu diễn nên không phát hiện ra thay đổi nhỏ trên khuôn mặt của lãnh đạo. Ông ta lại rót rượu cho mình rồi nâng li lên:

- Bộ trưởng Từ, li rượu này em chúc anh sức khỏe dồi dào, gia đình hạnh phúc!

Thấy Lưu Liên Sinh học theo mấy câu mời rượu trên ti vi, Từ Văn Tuấn cũng nhắc li rượu uống một ngụm, Lưu Liên Sinh vẫn uống cạn:

- Bộ trưởng Từ, bữa rượu ngày hôm nay không có lớn có nhỏ, li này anh không cạn không được.

Từ Văn Tuấn thấy Lưu Liên Sinh vẫn không chịu buông tha bèn nâng li rượu lên uống một ngụm nữa:

- Để tôi ăn chút thức ăn rồi tính sau!

Lúc hai người dùng bữa, Từ Văn Tuấn hỏi Lưu Liên Sinh: - Mấy năm nay công việc của cậu ở huyện thế nào rồi?

Lưu Liên Sinh thấy Từ Văn Tuấn hỏi tới công việc, biết là đã tới lúc nói chuyện nghiêm túc, không còn nói gì về “văn hóa rượu” nữa:

- Mấy năm nay công việc ở huyện chúng em có chút khởi sắc, chính quyền huyện thắt chặt chế độ quản lý thuế, tài chính huyện mỗi năm thu thêm được trên hai mươi phần trăm, thêm vào đó là thu nhập từ việc cải tạo các công trình cũ và bán đất, thu nhập thêm từ mảnh đất hai bên đường cao tốc nên cuộc sống của huyện đã khá hơn rất nhiều. Gần đây mới xây thêm một tòa nhà làm việc cho ủy ban huyện trên một mảnh đất rộng hơn ba mươi mẫu, tốn khoảng hơn ba mươi triệu.

- Lần này thì cái mũ khu vực nghèo của các cậu có thể bỏ xuống được rồi.

- Tạm thời vẫn chưa bỏ được anh ạ, bỏ đi thì tiền tài trợ của trung ương sẽ cắt giảm, nếu thế thì huyện chịu thiệt thòi lớn rồi. Chủ tịch Trịnh là một người rất thông minh, ông ấy không dễ dàng bỏ cái mũ đó đi đâu.

- Chủ tịch Trịnh? Có phải là Trịnh Trường Thọ không? Là người mà ngày trước thị ủy yêu cầu ông ta nhậm chức bí thư huyện ủy đó hả?

- Chính là ông ấy. Tháng sau huyện sẽ tổ chức đại hội đại biểu nhân dân, chọn một vị lãnh đạo mới cho ủy ban huyện. Thị ủy đã quyết định, chủ tịch Trịnh không tham gia vào cuộc tuyển cử lãnh đạo ủy ban huyện kì tới nữa, chúc chủ tịch phải chọn lại từ đầu. Nếu không điều cán bộ từ nơi khác tới thì sáu phó chủ tịch hiện nay đều có thể tham gia ứng cử. Trong sáu phó chủ tịch này thì danh tiếng của em đối với quần chúng là cao nhất, nhưng em không phải là ủy viên đảng của huyện ủy nên có được hay không thì khó nói lắm.

- Việc trúng tuyển đối với cậu quan trọng như thế sao?

- Đúng là rất quan trọng anh ạ. Em luôn hi vọng có một cơ hội thể hiện tài năng của mình, cũng là thêm cơ hội phục vụ cho nhân dân. Nếu em không phải là người đứng đầu trong huyện, có nhiều suy nghĩ rất khó thực thi được. Nếu em trúng tuyển chức chủ tịch huyện kì tới, em sẽ có sân khấu để thể hiện tài năng của mình, cũng có thể đặt nền móng cho sự phát triển bền vững sau này. Từ cấp phó phòng lên cấp trưởng phòng là một bước tiến rất lớn. Nếu xét trên góc độ này thì ý nghĩa của việc trúng cử lần này sẽ vô cùng khác thường, trúng cử và không trúng cử có sự khác nhau rất lớn. Bởi vậy mong bộ trưởng Từ tiến Phật tiến tới Tây Phương, giúp em thêm lần này nữa, đại ân đại đức của anh em sẽ ghi nhớ cả đời. - Lưu Liên Sinh vừa nói vừa dùng ánh mắt đáng thương nhìn Từ Văn Tuấn, chỉ còn thiếu một cái đuôi có thể vẫy lên mà thôi. Nói xong, ông ta cung kính thò tay vào túi lấy ra một cái phong bì nhỏ đặt lên bàn.

Từ Văn Tuấn liếc mắt vào cái phong bì, có vẻ dày hơn rất nhiều so với lần đưa tiền trước, chắc cũng phải tầm bảy, tám vạn tệ. Ông ta nghiêm sắc mặt, nói:

- Chúng ta chỉ mãi nói chuyện, đừng có quên uống rượu, rượu Ngũ Nương này là rượu hiếm đấy. Nào, hôm nay tôi mượn hoa hiến Phật, chúc cậu một li.

Hai người lại uống thêm mấy li rượu, dùng thêm chút đồ nhắm. Từ Văn Tuấn nói:

- Lần này không phải tôi không muốn giúp cậu, chức vị của tôi bây giờ mặc dù đã cao, nhưng giữa tôi và cậu còn cách một thị ủy, nên muốn nhúng tay vào việc gì cũng khó khăn hơn nhiều. Chuyện này của cậu có giúp được hay không, giờ vẫn còn khó nói lắm, nể tình bạn bè bao nhiêu năm giữa chúng ta, tôi có thể giúp cậu nói với thị ủy và huyện ủy. Nhưng mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, tôi không dám đảm bảo một trăm phần trăm, sự thật mất lòng, đến lúc không làm được, cậu đừng trách tôi.

Lưu Liên Sinh thấy Từ Văn Tuấn đã đồng ý, thở phào nhẹ nhõm:

- Chỉ cần bộ trưởng Từ chịu nói giúp, chắc chắn sẽ có tác dụng, ngộ nhờ việc không thành thì cũng chỉ biết trách số em không may, sao trách ai được, nhưng ân tình của bộ trưởng Từ thì em vẫn nhớ trong tim.

Nhân viên phục vụ mang lên một bát cháo tổ yến và xúp vi cá, hai người vội vàng dùng. Ngay sau đó là cơm cá chép nhưng hai người chỉ ăn vài miếng rồi bỏ xuống. Hằng ngày họ đều ăn quá nhiều, cho dù đồ ăn có ngon tới đâu cũng không cảm thấy thích ăn nữa.

Lưu Liên Sinh gọi nhân viên phục vụ lên thanh toán, một bữa tối đơn giản cộng với mười phần trăm phí phục vụ, tổng cộng hết hơn 3.000 tệ, có lẽ chỉ bằng một phần một tỉ tiền công vụ của cả nước trong một năm, cũng không phải là nhiều!

Lưu Liên Sinh bảo nhân viên phục vụ mang cho mình một cái túi rồi nhét cái phong bì trên bàn vào, cung kính tiễn ông xuống lầu. Lái xe của hai người đã ăn cơm xong, đang ngồi đợi, thấy thủ trưởng xuống, lập tức lái xe ra.

Trước khi Lưu Liên Sinh đưa Từ Văn Tuấn vào xe, vẫn dùng tay phải nhanh chóng mở cửa xe, tay trái che phía trên để bảo vệ đầu của lãnh đạo. Chờ Từ Văn Tuấn ngồi cẩn thận trong xe rồi, Lưu Liên Sinh mới đưa chiếc túi ra:

- Chút quà mọn của em, xin bộ trưởng Từ đừng trách.

Từ Văn Tuấn nhận cái túi, đặt vào chiếc ghế trống bên cạnh:

- Lần này thôi nhé, lần sau đừng vậy nữa.

Từ Văn Tuấn ngồi trên xe gọi điện thoại cho bí thư thị ủy và bí thư huyện ủy, dặn dò họ mấy điều cần thiết để thực hiện lời hứa với Lưu Liên Sinh.

Lưu Liên Sinh nhìn theo chiếc xe của Từ Văn Tuấn đã đi xa, lúc này mới quay về xe của mình, dặn lái xe đi cả đêm về huyện.

Tối nay là một kết cục toàn thắng. Lưu Liên Sinh dùng số tiền mà ông ta nhận của bốn vị chủ tịch xã cấp dưới, tổng cộng là 16 vạn nhân dân tệ, trừ đi 8 vạn biếu cho Từ Văn Tuấn, ông ta vẫn còn tới 8 vạn và một chiếc mũ ô sa chức chủ tịch huyện đang đội trên đầu.

5. Chương 5: Cô Nhà Quê Xinh Đẹp

Từ Văn Tuấn vừa về tới nhà, Thẩm Thái Hồng đã vội vàng chạy ra đón, kéo ông vào phòng rồi tiện tay đóng cửa phòng lại. Từ Văn Tuấn tưởng rằng Thẩm Thái Hồng đang vội bắt ông “trả bài”, có vẻ không vui:

- Mới có mấy ngày thôi mà, việc gì mà phải sốt ruột thế?

Thẩm Thái Hồng nghe thấy vậy bật cười:

- Đàn bà có sốt ruột cũng không bằng đàn ông. Anh đừng tưởng bở. Bây giờ em sốt ruột là sốt ruột việc mua nhà kia.

- Ai mua nhà? Mua nhà gì?

- Cậu con trai bảo bối của anh muốn mua nhà. Nó thích một căn hộ bên Mỹ Lô ở khu đông, muốn mua ngay bây giờ.

- Căn nhà đó bao nhiêu tiền?

- Nghe Thẩm Bình nói thì đây là căn nhà cao cấp, cần khoảng một trăm sáu mươi vạn nhân dân tệ, nếu thêm tiền thuế, tiền sửa chữa thì chắc khoảng hai trăm vạn mới đủ.

- Nhà mình có nhiều tiền thế sao?

- Nhà mình lấy đâu ra hai trăm vạn?

Từ Văn Tuấn đưa cái túi cho Thẩm Thái Hồng:

- Số tiền trong này em cất đi.

Thẩm Thái Hồng cầm chiếc phong bì bóp bóp:

- Ai biếu thế? Bao nhiêu?

- Lưu Liên Sinh biếu. Chắc khoảng bảy, tám vạn.

- Lưu Liên Sinh này có lương tâm thật, làm tới phó chủ tịch huyện rồi mà vẫn không quên chúng ta.

- Lưu Liên Sinh lấy đâu ra lương tâm? Là có dã tâm! Lần này hẳn ta muốn làm chủ tịch huyện, bởi vậy nên mới nhớ tới mình.

- Lưu Liên Sinh là một người thông minh. Bán mạng kiếm tiền còn không bằng bán mạng kiếm chức quan. Bây giờ trong giới quan trường đều thịnh hành câu nói “Phát tài phải làm bừa, thăng quan phải có cửa” mà. Anh ta tìm anh làm chỗ dựa cho mình, mục đích rất rõ ràng, đó là vì muốn thăng tiến cao.

- Lưu Liên Sinh sau này thế nào anh không thềm quan tâm. Sự phụ dẫn vào chùa, tu hành phải tự thân. Anh bảo vệ hẳn được cả đời sao? Để cho hẳn tự sinh tự diệt. Em thử tính xem nhà mình còn bao nhiêu tiền, có đủ cho Thẩm Bình mua nhà không?

Thẩm Thái Hồng mở cửa phòng ra ngó, Từ Thẩm Bình và cô ôsin đều ở trong phòng riêng. Bà đóng cửa phòng lại, cài chốt bảo hiểm trong phòng rồi sau đó lôi ra một cái thùng giấy để dưới gầm giường, lấy từ trong đó ra mấy cái túi giấy để lên giường, trên mỗi túi giấy đều có những con số to nhỏ khác nhau. Thẩm Thái Hồng cộng các số này lại, tổng cộng được sáu mươi tám vạn. Bà lại mở cái phong bì mà Từ Văn Tuấn vừa mang về, trong đó có đúng tám vạn tệ. Cả hai cộng lại được bảy mươi hai vạn.

Thẩm Thái Hồng đếm tiền xong nói với Từ Văn Tuấn:

- Ở nhà mình hiện có bảy mươi hai vạn.

- Thế còn ở ngân hàng?

- Ba mươi vạn.

- Cộng cả hai lại cũng chỉ có một trăm linh sáu vạn, thiếu mất một nửa. Anh thấy chuyện mua nhà thôi bỏ đi. Nhà mình bây giờ vốn dĩ rộng rãi, Thẩm Bình ở lại nhà có gì mà không được, việc gì phải mua thêm?

Thẩm Thái Hồng thấy Từ Văn Tuấn có ý muốn bỏ qua chuyện này bèn nói cho ông nghe chuyện Vương Hân Đông có ý cho mượn tiền:

- Hôm nay Vương Hân Đông nói với Thẩm Bình là tiền mua nhà ở Mỹ Lô ông ta đã chuẩn bị cho chúng ta rồi, chỉ cần chúng ta cần là lập tức mang tới.

- Chẳng bao giờ có bánh từ trên trời rơi xuống đâu, Vương Hân Đông không nói nguyên nhân gì hả?

- Không nói.

- Bây giờ ông ta không nói, chắc chắn có một ngày sẽ nói. Trước khi chưa làm rõ ý đồ của ông ta thì tốt nhất đừng có động đến tiền.

Thẩm Thái Hồng không hiểu:

- Dùng tiền thì làm sao? Những việc chúng ta giúp ông ta còn ít sao? Không có anh, làm gì có Vương Hân Đông ngày hôm nay?

- Quan trường chính là thương trường, là một cuộc mua bán bằng tiền. Ngày trước chúng ta từng giúp ông ta, ông ta cũng đã trả tiền, chẳng ai nợ ai cả. Bây giờ ông ta lại muốn biếu tiền, chắc chắn là có yêu cầu khác, bởi vậy không hiểu rõ ý đồ của ông ta thì tốt nhất đừng có nhận. Anh là cán bộ lãnh đạo, đã tới tuổi này rồi, chẳng nhẽ em muốn anh phạm thêm một sai lầm lớn sao? Những chuyện ngày trước khi còn ở thành phố anh may mắn thoát được, nếu bây giờ có phiền phức gì, sau này có hối cũng không kịp.

Thẩm Thái Hồng tỏ ra không vui, bèn nói lớn:

- Em đi theo anh suốt mấy chục năm, không ngờ anh lại ích kỉ như thế! Anh chỉ lo bảo vệ cái mũ ô sa của mình mà không quan tâm gì tới con trai!

Từ Văn Tuấn thấy Thẩm Thái Hồng nổi giận, sợ làm kinh động tới con trai và ôsin, giọng nói lập tức mềm xuống rất nhiều:

- Em đừng có can nhản được không? Chuyện của con trai sao anh có thể không quan tâm được. Bây giờ công tác chống tham nhũng, hối lộ làm nghiêm ngặt lắm, chúng ta làm việc gì cũng phải thận trọng từng bước mới không phạm sai lầm lớn, chức quan này của anh mới kéo dài được. Diễn kịch cũng phải tính toán chứ. Bài học lần trước khi còn ở thành phố vẫn chưa đủ sâu sắc hả? Khi đó có người tố cáo anh nhận hối lộ hai mươi vạn tệ, cũng may là mồm miệng anh kín đáo, sống chết gì cũng không chịu nhận, nếu không thì giờ này vẫn đang ngồi trong tù.

Thẩm Thái Hồng thấy thái độ của Từ Văn Tuấn mềm mỏng hơn nên giọng nói của bà cũng hạ thấp xuống mấy phần. Bà suy nghĩ rồi nói:

- Bây giờ chỉ cần lớn nhỏ đều là quan, ai mà không tham ô, hối lộ? Tại sao đa số mọi người đều không bị làm sao? Đó là vì làm quan có bí quyết của làm quan, họ có tuyệt chiêu nhận hối lộ. Anh là bộ trưởng Bộ Tổ chức, muốn kiếm chút tiền mà còn khó khăn sao? Anh còn ở trên cái vị trí này được mấy năm nữa? Cơ hội chỉ tới một lần thôi, nếu bây giờ không tranh thủ kiếm vài đồng, tới lúc đó có hối hận cũng muộn rồi. Chỉ cần anh làm theo cách của em, đảm bảo không làm sao cả.

Từ Văn Tuấn hỏi ngược lại:

- Em còn có “tuyệt chiêu” sao? Học ở đâu vậy?

Thẩm Thái Hồng nói:

- Em còn học được ở đâu nữa? Học ở mấy “cao thủ” kiếm tiền chứ đâu. Đạo trước Hàn Diệu Tiến làm ở Cục Chống tham nhũng của thành phố mời ăn cơm, ông ta kể một số chuyện điều tra vụ án Mộ Tuy Tân và Mã Hướng Đông, từ trong các nguyên nhân khiến những kẻ tham ô đó bị lộ có thể rút ra được không ít kinh nghiệm và bài học.

- Bài học kinh nghiệm gì?

Thẩm Thái Hồng bắt đầu “dạy bảo” Từ Văn Tuấn:

- Bài học cơ bản của người làm quan nói cho cùng là xử lí tốt các mối quan hệ với cấp trên và cấp dưới, thứ hai là ở những nơi công cộng, phải bảo vệ hình ảnh của mình. Nhưng ở những nơi riêng tư có thể vạch ra một cái vòng nhỏ với những người thân quen, có tiềm lực kinh tế, có thể lợi dụng lẫn nhau. Trong cái vòng đó, anh có thể linh hoạt hơn một chút, tùy cơ hành sự. Chỉ cần người ta tặng quà cho mình, chúng ta có thể nhận quà. Nhận quà cũng phải có nguyên tắc, không thể nhận quà của bất cứ ai. Tiền ít không nhận, việc khó làm không nhận, người không đáng tin không nhận. Chỉ cần nắm chắc các nguyên tắc này, cho dù có nhận nhiều quà hơn nữa cũng không làm sao cả. Anh thấy em nói có đúng không?

Từ Văn Tuấn không ngờ rằng Thẩm Thái Hồng lại hiểu biết nhiều về giới quan trường như thế, hôm nay ông mới phát hiện ra, để Thẩm Thái Hồng làm cục trưởng Cục Hóa chất quả là đáng tiếc. Ông thấy những lời Thẩm Thái Hồng nói cũng có lí, nghĩ lại tuổi mình cũng không còn trẻ, cũng chỉ ngồi trên cái ghế bộ trưởng này được thêm vài năm nữa. Nếu không trèo lên tiếp được thì sau khi hết nhiệm kì chỉ có thể vào Hội Hiệp thương chính trị của khu vực. Bây giờ nếu không tính toán cho mình thì cũng phải suy nghĩ cho tương lai của con trai, giờ không làm thì còn chờ lúc nào? Đầu óc ông bắt đầu năng động hơn:

- Theo em thấy thì số tiền của Vương Hân Đông có nhận được hay không?
- Bây giờ chúng ta không vội quyết định, để chờ Vương Hân Đông ra giá đã.

Từ Văn Tuấn mặc nhận ý kiến của Thẩm Thái Hồng:

- Em mau mau cất tiền đi.

Thẩm Thái Hồng nhanh nhẹn cất mấy cái túi giấy vào cái hòm giấy to, cả số tiền hôm nay Lưu Liên Sinh biểu cũng nhét cả vào đấy. Bà đập kĩ cái hòm rồi nhét xuống dưới gầm giường.

Hai người vui vẻ đi tắm nước nóng. Để thưởng cho sự “ngoan ngoãn” của Từ Văn Tuấn hôm nay, Thẩm Thái Hồng chủ động thân mật với ông. Giây phút nghỉ ngơi sau trận mây mưa, Thẩm Thái Hồng nói:

- Có cần hôm nào mời Hàn Diệu Tiến ăn cơm không? Nghe thêm mấy vụ án của ông ta cũng có điểm tốt, nhân tiện chúng ta lôi kéo ông ta để có thêm tai mắt ở Cục Chống tham nhũng.

Từ Văn Tuấn thấy vợ mình thông minh, biết tính toán, vô cùng đặc ý:

- Em đúng là chẳng thua kém gì đáng mày râu. Vợ của Mã Hường Đông và Mộ Tuy Tân mà thông minh được như em thì chắc họ cũng không đến nỗi có kết cục như ngày hôm nay.

Từ Văn Tuấn quyết định tuần sau sẽ mời Hàn Diệu Tiến ăn cơm, còn công việc cụ thể thì do Thẩm Thái Hồng sắp đặt.

Hai người đang định tắt đèn đi ngủ thì Thẩm Thái Hồng lại nhớ ra chuyện Từ Thẩm Bình nhờ bà hỏi thăm chuyện nghỉ hưu của ông cục trưởng cũ:

- Hôm nay Thẩm Bình về nhà nói là Chương Kiến Quốc rất quan tâm tới chuyện sau khi ông cục trưởng cũ về nghỉ hưu, thị ủy có ý kiến gì rõ ràng không?

Từ Văn Tuấn không ngờ lúc này lại sinh ra một chủ đề mới:

- Sao hôm nay lắm việc thế? Chương Kiến Quốc lại có ý định gì hả?
- Hiện nay vẫn còn chưa rõ.

- Em nói với nó chuyện này bây giờ vẫn chưa quyết định, một thời gian nữa mới tính.

Cuộc thảo luận của hai vợ chồng hôm nay tới đây là kết thúc, Từ Văn Tuấn thực sự đã rất mệt rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thẩm Thái Hồng là người đầu tiên ngủ dậy rồi gọi hai bố con dậy sau. Ôsin đã chuẩn bị xong bữa điểm tâm sáng. Từ Văn Tuấn vào phòng ăn trước, vội vội vàng vàng ăn xong rồi lên xe đi. Từ Thẩm Bình vẫn còn ngủ nướng thêm lát nữa, Thẩm Thái Hồng lại lên giục con, lúc này anh mới vừa ngáp ngủ vừa bước vào phòng ăn. Thẩm Thái Hồng bực mình hỏi:

- Tối qua mấy giờ đi ngủ? Lại lên mạng hả? Mạng có ma lực gì mà tối ngày chúi mũi vào đó?

Từ Thẩm Bình không buồn quan tâm tới câu hỏi của mẹ:

- Hôm qua mẹ nói chuyện với bố chưa, kết quả thế nào?

- Bố con hôm qua cuối cùng cũng nghĩ thông hơn rồi, không còn rụt rè như trước nữa, kiếm được chút tiền mà cả người đã toàn máu tanh.

- Chuyện Vương Hân Đông cho nhà mình vay tiền, bố nói gì?

- Ý của bố con là trước tiên xem ông ta định ra điều kiện gì đã. Vương Hân Đông không phải thằng ngốc, không thể nào vô duyên vô cớ mang tiền đến đâu.

- Còn chuyện của Chương Kiến Quốc?

- Ông ta nóng ruột quá đấy, thị ủy vẫn chưa có quyết định chính thức, bảo ông ta kiên nhẫn một chút đã.

Từ Thắm Bình biết đầy đủ thông tin, ăn được mấy miếng rồi buông bát đĩa đi làm. Thắm Thái Hồng nhìn đồng hồ, cũng đã tới giờ đi làm, bèn ra ngoài cổng chờ xe buýt của cơ quan tới đón.

Từ Thắm Bình vừa mới tới Cục Giao thông đã lập tức vào phòng làm việc của Chương Kiến Quốc. Chương Kiến Quốc vẫn chưa tới, thư kí của ông ta nói, cục trưởng Chương hôm nay tới Ngân hàng Viêm Hoàng để bàn chuyện vay tiền, bảo Từ Thắm Bình ở văn phòng chờ ông một lát, nửa tiếng nữa ông sẽ về. Từ Thắm Bình bèn ngồi trong phòng của cục trưởng Chương gọi điện thoại cho Vương Hân Đông:

- Giám đốc Vương, cục trưởng Chương đang ở chỗ anh hả? Anh nói với cục trưởng là em đang ở cục chờ ông ấy.

Wương Hân Đông nói:

- Đúng thế, cục trưởng Chương đang bàn với anh chuyện vay vốn, cũng nhân tiện bàn luôn chuyện giải quyết vấn đề mua nhà của cậu. Cậu có chuyện gấp cần tìm cục trưởng Chương hả?

Từ Thắm Bình nghe nói Chương Kiến Quốc và Vương Hân Đông đang bàn tới chuyện của mình thì thấy rất ngạc nhiên. Anh không muốn nói với Vương Hân Đông về nguyên nhân thực sự mình tìm Chương Kiến Quốc, bèn nói dối:

- Em cũng không có việc gì quan trọng, chỉ là Phòng Giao thông của cục có chút chuyện xin ý kiến của ông ấy. Việc này không gấp, chờ cục trưởng Chương về rồi tính sau.

- Hôm qua anh chờ điện thoại của cậu cả ngày mà không thấy bóng dáng cậu đâu. Hai chuyện mà anh nói, bộ trưởng Từ nói sao?

- Hai chuyện này không tiện nói trong điện thoại, chúng ta hẹn lúc nào đó nói sau. Anh nói với cục trưởng Chương là em có chuyện muốn báo cáo với ông ấy nhé.

- Chắc chắn anh sẽ nói.

Wương Hân Đông đặt điện thoại xuống. Chương Kiến Quốc hỏi:

- Từ Thắm Bình nói gì trong điện thoại vậy?

- Thần thần bí bí, chẳng biết đang tính toán gì nữa. Hân nói chờ ông về rồi báo cáo trước mặt ông.

Chương Kiến Quốc thấy vậy không hỏi thêm nữa:

- Chúng ta không cần lo nhiều thế, hôm nay cứ quyết định vậy nhé, hai trăm vạn mua nhà của Từ Thắm Bình cứ tính vào tôi, điều kiện là giúp tôi từ chức phó lên chức trưởng. Ông cứ nói với Từ Thắm Bình như thế. Tôi và hân là quan hệ cấp trên cấp dưới, trực tiếp nói thì không tiện lắm, ông ra mặt sẽ thỏa đáng hơn.

- Vậy chuyện của tôi thì giải quyết thế nào?

- Chúng ta cứ đi từ từ. Giải quyết xong cái này thì giải quyết tới cái kia, phải tập trung tinh thần thì mới chiến thắng được chứ.

- Được rồi, quyết định vậy nhé. Tôi cũng tranh thủ thời gian nói chuyện với Từ Thắm Bình.

Bí mật giữa Chương Kiến Quốc và Vương Hân Đông là điều mà cho dù Từ Thắm Bình có thông minh đến đâu cũng không thể nghĩ ra được. Từ Văn Tuấn và Thắm Thái Hồng định đan một cái lưới để đưa hai người kia vào trong phạm vi cái lưới của mình, nhưng kế hoạch của đối phương lại là lợi dụng sức mạnh của Từ Văn Tuấn để xây dựng một triều đình nhỏ của riêng mình. Chương Kiến Quốc và Vương Hân Đông đã lún quá sâu vào trò chơi của đồng tiền. Toàn bộ tiền đầu tư xây dựng của Cục Giao thông đều lấy từ Ngân hàng Viêm Hoàng của Vương Hân Đông, Cục giao thông đã trở thành một khách hàng ưu tú và ổn

định của ngân hàng Viêm Hoàng, không những đảm bảo được lợi ích của ngân hàng mà Vương Hân Đông và Chương Kiến Quốc cũng kiếm được không ít trong việc này. Bây giờ họ muốn tiến thêm một bước nữa. Chương Kiến Quốc muốn lên chức cục trưởng là vì muốn tranh thủ để nắm quyền khống chế tuyệt đối Cục Giao thông; Vương Hân Đông đã chán làm giám đốc ngân hàng chi nhánh của Ngân hàng Viêm Hoàng rồi, mục tiêu là trở thành người đứng đầu một đơn vị nào đó tương đối lớn, từng bước mở rộng địa bàn riêng của mình. Một khi họ đã chiếm được mảnh đất lí tưởng của mình, họ sẽ tha hồ mà kiếm tiền.

Chương Kiến Quốc vừa mới bước chân trước ra khỏi phòng, Vương Hân Đông đã lập tức gọi di động cho Từ Thẩm Bình:

- Chủ nhiệm Từ, cậu có thể tới đây ngay được không?

Từ Thẩm Bình vẫn đang ngồi chờ trong văn phòng của Chương Kiến Quốc ở Cục Giao thông:

- Cục trưởng Chương lúc nào thì về?

Wương Hân Đông nói dối:

- Cục trưởng Chương bị ủy ban thành phố gọi tới báo cáo công việc rồi, buổi sáng chắc không về được đâu. Ông ấy bảo anh nói với cậu đừng chờ nữa, có chuyện gì thì chiều về bàn. Hay là giờ cậu tới chỗ anh, chúng ta bàn việc mua nhà của cậu.

Từ Thẩm Bình từ sau khi dính lấy Nhan Lệ, yêu cầu mua nhà càng trở nên bức thiết, anh ta không hài lòng với những cuộc hẹn hò bí mật ở hộp đêm Đại Hào Hoa nữa, mà hi vọng có một không gian riêng chỉ thuộc về hai người, như vậy sẽ càng thoải mái hơn. Vì vậy Vương Hân Đông vừa nhắc tới chuyện mua nhà, anh lập tức lái xe tới Ngân hàng Viêm Hoàng.

Từ Thẩm Bình vừa bước chân vào phòng giám đốc của ngân hàng, Vương Hân Đông đã lập tức đứng lên tươi cười ra đón:

- Chủ nhiệm Từ tới thăm, thật là vinh hạnh cho ngân hàng nhỏ của chúng tôi.

Từ Thẩm Bình lần đầu tiên tới phòng làm việc của Vương Hân Đông. Anh ta nhìn xung quanh một vòng, phòng làm việc được bố trí vô cùng sang trọng: trước mặt là một bức thư pháp nổi tiếng dài khoảng bốn thước, bốn chữ “Bằng trình vạn lí” như nhảy múa trên tường; đối diện với cái bàn làm việc rộng lớn là một cái kệ chuyên sưu tầm đồ cổ, trên đó có đủ các loại đồ cổ cả giả cả thật. Vương Hân Đông thấy Từ Thẩm Bình tập trung vào mấy món đồ cổ, bèn nói:

- Chủ nhiệm Từ ngồi đi. Cậu cũng có hứng thú với đồ cổ sao? Từ Thẩm Bình nói:

- Không nhận ra anh lại có nhã hứng này.

Wương Hân Đông đưa thuốc, rót trà:

- Đâu có, cũng không phải là nhã hứng, chỉ là chạy theo trào lưu thôi. Nếu cậu thích thì anh có thể giới thiệu cho cậu mấy người bạn chuyên chơi đồ cổ, chơi cái này cũng không khó lắm.

Từ Thẩm Bình cười:

- Chuyện đó tính sau, bây giờ chúng ta bàn chuyện chính đã. Hôm nay tìm em là vì việc mua nhà hả? Giám đốc Vương chủ động giúp em, em thực sự vô cùng cảm ơn.

Wương Hân Đông nói:

- Anh em một nhà, nói cái gì mà giúp với không giúp. Cho dù chỉ là bạn bè cũng phải giúp đỡ nhau mà. Tiền mua nhà của cậu, bác Từ nói gì?

Từ Thẩm Bình dù sao cũng phải giữ chút thể diện cho “bộ trưởng thứ hai” là mình nên nói:

- Em về nhà thông báo với bố mẹ một tiếng, họ có ý kiến gì được. Nhưng tiền thì mượn như thế nào?

Wương Hân Đông nghe anh ta nói vậy, trong lòng thấy hơi lo, không biết thái độ của Từ Văn Tuấn như thế nào, bước tiếp theo sợ đi không tốt:

- Bạn bè tốt với nhau không cần quá rạch ròi, anh em mình càng không phải nói. Hôm nay cậu bảo mượn tiền là nặng lời rồi. Tiền cậu cứ mang đi dùng, nếu sau này có chỗ nào khó khăn về tiền nong, cậu cứ nói với anh. Chỉ cần anh làm được, anh quyết không nói hai lời. Hi vọng cậu và bác Từ không coi anh như người ngoài là được rồi.

Từ Thắm Bình không đoán ra ý của Vương Hân Đông khi nói câu này, vì mong mau chóng mua được nhà nên anh ta cũng không nghĩ nhiều nữa:

- Nếu anh đã nói tới mức này thì em cũng không khách sáo nữa. Ôn của anh không biết tạ thế nào, em sẽ đền đáp sau. Có điều lúc trước trong điện thoại anh có nói, anh và cục trưởng Chương đang bàn về chuyện mua nhà của em, ông ấy với chuyện này có liên quan gì với nhau?

- Nếu cậu đã hỏi thì anh cũng nói thật với cậu, số tiền này thực ra là cục trưởng Chương cho cậu, anh bắt quá chỉ là người ở giữa thôi. Cậu phải hiểu dụng tâm của ông ấy.

- Sao ông ấy lại làm như thế?

- Ông ấy là thượng cấp của cậu. Thượng cấp quan tâm tới vấn đề ăn ở của cấp dưới có gì là không bình thường?

- Chỉ sợ không đơn giản như vậy thôi.

- Muốn anh nói thật phải không? Thế thì anh nói thật cho cậu biết. Cục trưởng Chương muốn nhân dịp cục trưởng cũ về nghỉ hưu, nhờ sức mạnh của bố cậu đưa ông ấy lên làm chính. Sự việc chỉ đơn giản như thế thôi.

Bây giờ thì Từ Thắm Bình đã hiểu, hai trăm vạn hóa ra là tiền để Chương Kiến Quốc mua chức quan:

- Thì ra là như thế, em hiểu rồi. Có điều chuyện lớn như thế không thể do em quyết định được, thực sự phải đợi bố em đồng ý đã.

Vương Hân Đông nói:

- Chuyện này đương nhiên là phải xin ý kiến của bác Từ rồi, có điều anh nghĩ chắc bố em sẽ giúp thôi.

Vương Hân Đông khẳng định chắc chắn như vậy, cũng giống như lúc trước ông ta đã nói với Chương Kiến Quốc: Biếu tiền hoặc là không biếu, nếu đã biếu phải biếu đến con số khiến người ta động lòng. “Cảnh giới” cao nhất của việc biếu tiền chính là để người nhận được tiền không nở bung ra, buổi tối ngủ trên giường, trong đầu cảm thấy hưng phấn, như thế thì việc gì cũng sẽ OK. Ông ta còn nói với Chương Kiến Quốc, dùng tiền phải dùng cho đáng, mua chức quan là một cuộc mua bán bỏ vốn ít và kiếm lời nhiều.

Từ Thắm Bình nghe Vương Hân Đông nói như vậy, cảm thấy hình như hiểu biết của mình về bố còn không bằng người ngoài. Anh ta nhớ lại lời dặn của mẹ là phải tìm hiểu căn nguyên chuyện này, bởi vậy bây giờ không dám tự quyết định:

- Chuyện tiền nong cứ để đấy đã, em về nhà thăm dò ý của bố em rồi tính sau.

Vương Hân Đông rút từ ngăn kéo ra một tấm séc(1) tiền mặt trị giá hai trăm vạn đặt lên bàn, rồi lại chậm chậm đẩy tấm séc tới trước mặt Từ Thắm Bình:

- Tấm séc này cậu cứ cầm lấy trước. Nếu cậu thấy không được thì mang trả lại. Chúng ta đừng làm khó cho bác Từ!

Từ Thắm Bình nhìn tấm séc nhưng không cầm lên luôn:

- Nghe mẹ em nói, thị ủy vẫn chưa có quyết định gì về chuyện cục trưởng mới của Cục Giao thông. Việc của cục trưởng Chương không nắm chắc lắm.

- Việc gì cũng một chia thành hai. Thị ủy chưa có quyết định gì về cục trưởng mới chứng tỏ vẫn có cơ hội để thay đổi, nếu có quyết định rồi thì sẽ càng khó khăn hơn.

Từ Thắm Bình thấy Vương Hân Đông nói vậy, cảm thấy câu này không phải là không có lí:

- Vậy em về nhà hỏi lại rồi tính sau.

Vương Hân Đông lại nói:

- Việc này cứ quyết định thế đi, cậu mang tiền về dùng luôn. Còn chuyện ôsin nhà cậu chắc chắn rồi chứ?

Từ Thắm Bình nghĩ lại, nhớ ra mình đã quên mất chuyện này:

- Việc tìm ôsin thì chẳng có vấn đề gì cả.

- Cậu có muốn tới phỏng vấn cô ta trước không, xem con mắt của Vương Hân Đông anh như thế nào. Bây giờ cũng không còn sớm nữa, anh mời cậu đi ăn cơm, nhân tiện hẹn cô ôsin mới ra xem thế nào?

Từ Thắm Bình cảm thấy đề nghị của Vương Hân Đông cũng không tệ, bèn gật đầu đồng ý. Vương Hân Đông bèn gọi điện cho chủ nhiệm Lục của Trung tâm Bồi dưỡng và Hướng nghiệp, rồi lại gọi tới nhà hàng Tùng Hạc Lầu đặt một phòng riêng.

Chính trong mấy ngày Vương Hân Đông tích cực làm công tác tư tưởng cho Từ Thắm Bình thì Quỳnh Hoa và Đại Xuân cũng sống trong thấp thỏm, lo âu. Chiều ngày thứ hai sau khi Quỳnh Hoa về nhà chờ thông báo của công ty dịch vụ, Đại Xuân giúp Quỳnh Hoa gọi điện thoại tới công ty, người nhận điện thoại là Tiểu Triệu. Tiểu Triệu nói việc kiểm tra sức khỏe của Quỳnh Hoa không có vấn đề gì, ngày nào đi làm còn chưa rõ, bảo cô cứ kiên nhẫn ở nhà chờ đợi. Cho dù ngày nào Quỳnh Hoa đi làm thì chủ nhiệm Lục đã nói rồi, tiền lương vẫn tính từ ngày hôm nay, bởi vậy Quỳnh Hoa không cần lo lắng, cứ thoải mái ở nhà nghỉ ngơi vài ngày. Một khi đã chính thức đi làm, Quỳnh Hoa có muốn nghỉ vài ngày cũng không còn dễ dàng nữa. Tiểu Triệu bảo Đại Xuân cho cô số điện thoại liên hệ, có bất cứ thông tin nào liên quan tới việc đi làm của Quỳnh Hoa, cô ta sẽ lập tức thông báo cho Đại Xuân luôn.

Sau khi gọi điện thoại, mặc dù Đại Xuân cảm thấy việc đi làm của Quỳnh Hoa không có gì phải lo lắng nữa nhưng vẫn cảm thấy công việc của Quỳnh Hoa từ đầu đến cuối quá thuận lợi, hơn nữa điều kiện đi làm cũng kì lạ. Người nghèo mà cùng lúc có quá nhiều việc may mắn rơi xuống đầu thường cảm thấy lo lắng, bất an. Anh luôn cảm thấy trong việc này có cái gì đó không ổn, nhưng rốt cuộc là chỗ nào không ổn thì anh lại không nói ra được.

Gần trưa sau hôm Đại Xuân gọi điện thoại thì Tiểu Triệu gọi tới, cô ta bảo Quỳnh Hoa lập tức tới trung tâm dịch vụ, chủ nhiệm Lục sẽ đích thân đưa Quỳnh Hoa đi gặp khách hàng. Đại Xuân không dám chậm trễ, lập tức thông báo tin tốt lành này cho Quỳnh Hoa lúc đó còn đang giúp Quế Hương làm việc. Quỳnh Hoa về căn phòng nhỏ của Quế Hương ở dưới hầm để xe, chải lại đầu tóc, thay bộ quần áo sạch sẽ rồi vội vàng đi tới trung tâm.

Vừa tới trung tâm, Quỳnh Hoa đã chạy thẳng tới tìm Tiểu Triệu. Tiểu Triệu đưa cô tới chỗ chủ nhiệm Lục, chủ nhiệm Lục vẫn tỏ ra vô cùng thân mật, nhiệm vụ của Tiểu Triệu đã hoàn thành bèn đi ra ngoài. Chủ nhiệm Lục bảo Quỳnh Hoa ngồi xuống, rót cho cô một cốc nước. Quỳnh Hoa cảm thấy hơi sợ, chỉ luôn miệng nói:

- Cảm ơn chủ nhiệm Lục! Cảm ơn chủ nhiệm Lục!

Chủ nhiệm Lục nhìn Quỳnh Hoa như đang thưởng thức một món đồ nghệ thuật, khiến Quỳnh Hoa cảm thấy không thoải mái. Ông ta nhìn suốt một phút đồng hồ, cuối cùng cũng mở miệng:

- Quỳnh Hoa, người khách mà hôm nay chúng ta phải gặp là một vị cán bộ lãnh đạo của thành phố. Sở dĩ công ty dịch vụ lựa chọn em tới đó là vì em sinh ra trong một gia đình cách mạng cũ, đáng tin tưởng về chính trị; vả lại em cũng là người thật thà, chăm chỉ; đương nhiên, khuôn mặt xinh đẹp của em cũng là một nguyên nhân quan trọng, đàn bà xinh đẹp là một con dao hai lưỡi. Em tới nhà khách hàng phải biết giữ mình, cẩn thận với mọi cám dỗ của thế giới bên ngoài!

Quỳnh Hoa ghi nhớ hết những lời dạy bảo sâu sắc của chủ nhiệm Lục:

- Chủ nhiệm Lục, những lời thầy nói em nhớ hết rồi.

Chủ nhiệm Lục đã dặn dò xong, gọi điện yêu cầu một chiếc xe, đưa ông và Quỳnh Hoa tới nhà hàng Tùng Hạc Lầu.

Hai người dừng xe trước cửa nhà hàng. Vừa hỏi tới phòng riêng mà giám đốc Vương của Ngân hàng Viêm Hoàng đã đặt, nhân viên lễ tân lập tức dẫn họ vào thang máy, đi lên phòng “Phúc Xuân” ở tầng 3. Họ bước vào phòng, nhìn thấy Vương Hân Đông và Từ Thắm Bình đã tới, thức ăn cũng đã gọi xong, tám chiếc đĩa sứ tinh xảo xếp thành một vòng tròn, hai tách trà còn đang bốc khói, hai người đang ngồi nói chuyện phiếm với nhau.

Từ Thắm Bình và chủ nhiệm Lục lần đầu tiên gặp mặt, Vương Hân Đông bèn giới thiệu hai người với nhau. Cô gái tới cùng chủ nhiệm Lục không cần phải giới thiệu, Từ Thắm Bình cũng biết đó chắc chắn là Ngô Quỳnh Hoa. Trước khi chủ nhiệm Lục tới, Vương Hân Đông đã nói sơ qua về tình hình của Quỳnh Hoa cho anh ta nghe, lời kể của Vương Hân Đông về vẻ đẹp của Quỳnh Hoa đã khiến Từ Thắm Bình suy đoán vắn vớ, bây giờ gặp người thật, Từ Thắm Bình mới phát hiện ra khả năng diễn đạt của Vương Hân Đông quả là kém cỏi, thiếu hoàn toàn lí thuyết cơ bản để thưởng thức gái đẹp. Mặc dù Vương Hân Đông từng có kinh nghiệm phong phú với đàn bà, nhưng đó chỉ là những kinh nghiệm ở trình độ thấp, không đáng để nhắc đến. Cái đẹp của đàn bà là một tờ giấy thông hành đi tới nơi những người đàn ông có quyền, có tiền. Từ Thắm Bình còn có thể nói gì về cô ôsin đang đứng trước mặt mình. Nói rằng cô xinh đẹp như một đóa hoa lan? Rõ ràng là không chính xác. Lúc này anh ta thích có một chút không rõ ràng, trong đầu nảy sinh nhiều suy nghĩ không đứng đắn.

Vương Hân Đông nhìn ánh mắt của Từ Thắm Bình cũng có thể nhận ra tâm ý của anh ta nhưng vẫn cố ý hỏi:

- Cô ôsin này có duyệt được không? Có xinh bằng Nhan Lệ không? Anh dám đảm bảo cô ấy làm “việc nhà” xuất sắc hơn Nhan Lệ gấp mười lần.

Từ Thắm Bình không muốn bị Vương Hân Đông coi thường:

- Thuê ôsin về là để làm việc nhà, chứ có phải để ngắm đâu. Bởi vậy cô ta không thể so sánh với Nhan Lệ được.

Vương Hân Đông thấy chủ nhiệm Lục và Quỳnh Hoa vẫn tần ngần đứng nhìn hai người đấu khẩu, cảm thấy hơi bất lịch sự, vội vã bảo họ ngồi xuống rồi giới thiệu Từ Thắm Bình cho Quỳnh Hoa:

- Cô Ngô, vị này là con trai của bộ trưởng Từ, Từ Thắm Bình, ông chủ sắp tới của cô. Hôm nay hai người quen biết nhau trước, sau này sẽ phải sống chung với nhau dưới một mái nhà.

Quỳnh Hoa nhìn Từ Thắm Bình, anh ta để đầu đinh, là kiểu tóc thịnh hành mấy năm gần đây, nhìn có vẻ nhanh nhẹn giỏi giang, lại có sức thu hút. Từ Thắm Bình sinh ra đã có khuôn mặt rất nam tính, có một sự uy nghiêm bẩm sinh, nhưng trên khuôn mặt anh ta lại thiếu đi sự nghiêm chỉnh và chững chạc của Đại Xuân. Lần đầu tiên Quỳnh Hoa rơi vào tình cảnh này nên tỏ ra vô cùng sợ hãi, chỉ nói một câu mà mình học được ở Quế Hương:

- Sau này mong ông chủ quan tâm hơn.

Câu trả lời của Quỳnh Hoa khiến mọi người đều bật cười. Quỳnh Hoa không biết mình nói sai cái gì, ngơ ngác quay sang nhìn chủ nhiệm Lục. Chủ nhiệm Lục bèn giải nguy giúp Quỳnh Hoa:

- Ngô Quỳnh Hoa, chủ nhiệm Từ là cán bộ nhà nước, không thể gọi là ông chủ được. Sau này cứ gọi chủ nhiệm Từ là được rồi.

Quỳnh Hoa ngoan ngoãn gật đầu:

- Dạ vâng, em nhớ rồi.

Nhân viên phục vụ của nhà hàng bắt đầu mang thức ăn lên. Trong lúc uống rượu, Vương Hân Đông và chủ nhiệm Lục cùng thống nhất mấy điểm: một là chờ ôsin nhà Từ Văn Tuấn đi là Quỳnh Hoa lập tức thể chỗ vào làm; thứ hai là Quỳnh Hoa là nhân viên phục vụ do Ngân hàng Viêm Hoàng mời nên tiền lương của cô sẽ do Ngân hàng Viêm Hoàng chi trả; thứ ba là vì Quỳnh Hoa đã là nhân viên của Ngân hàng Viêm Hoàng nên Vương Hân Đông lập tức lấy ra 3000 tệ đưa cho chủ nhiệm Lục để may đồng phục cho Quỳnh Hoa. Chủ nhiệm Lục và Vương Hân Đông cùng nâng ly chúc mừng, thống nhất mấy quy định này.

Những việc cần nói đã nói xong, việc còn lại chỉ gói gọn trong hai chữ “ăn uống”. Vương Hân Đông, Từ Thẩm Bình và chủ nhiệm Lục, ai cũng uống rượu đỏ mặt, chuyện trò rôm rả. Mặc dù bữa cơm này là bữa cơm thịnh soạn nhất mà Quỳnh Hoa từng được dự, rất nhiều món ăn mà cô chưa nghe nói bao giờ, nhưng cho tới lúc tàn cuộc, cô chỉ ăn được lưng lửng bụng.

Sau khi đã cơm no rượu say, chủ nhiệm Lục và Quỳnh Hoa về trước. Trước khi chia tay, chủ nhiệm Lục nói với Quỳnh Hoa:

- Em cứ về nhà yên tâm chờ đợi, không phải lo lúc nào đi làm. Từ hôm qua em đã có tiền lương rồi, mỗi ngày khoảng gần ba mươi tệ. Chuyện giám đốc Vương dặn may đồng phục làm việc cho em, Tiểu Triệu sẽ làm giúp, chẳng phải lần trước đã lấy số đo rồi sao?

Quỳnh Hoa nói:

- Dạ vâng, em nghe theo thầy. Cảm ơn thầy!

Quỳnh Hoa vừa mừng vừa sợ bước đi. Cô mừng vì lần đầu tiên trong cuộc đời mình tìm được một công việc, còn sợ là chưa đi làm đã được nhận tiền, trên đời này sao lại có việc tốt như thế được? Cô gái mới bước chân vào thế giới này vẫn chưa hiểu: Trong xã hội hiện đại, xinh đẹp là một món ăn ngon, người người đều hi vọng được thưởng thức; xinh đẹp còn là một vũ khí sắc bén, chỉ có tiền không có lùi. Nhưng tất cả mọi vũ khí càng giết được nhiều người thì càng bị thương tích nhiều. Xinh đẹp chỉ là một khoản vốn nhỏ, nếu không biết kinh doanh vẫn sẽ bị thua lỗ. Chờ tới khi cô hiểu được đạo lý này thì đã quá muộn rồi.

Ăn cơm ở nhà hàng Tùng Hạc Lầu xong, Vương Hân Đông và Từ Thẩm Bình đều cảm thấy đầu óc quay cuồng, cứ như thể có một hòn đá đang đè nặng xuống. Hai người nhất thời không thể trở về cơ quan, muốn tìm một nơi nào đó cho tỉnh rượu. Vương Hân Đông nói chỉ bằng hai người cùng tới hộp đêm Đại Hào Hoa, nhưng nhìn đồng hồ thì thấy không được, giờ vẫn còn mấy tiếng nữa mới tới thời gian hộp đêm mở cửa. Từ Thẩm Bình nói cứ tìm một quán trà nào đó nghỉ tạm. Vương Hân Đông thấy cũng chỉ còn cách đó, nên đồng ý. Vì hai người đều uống quá nhiều rượu nên không dám lái xe, sợ đi đường gặp cảnh sát giao thông, không sợ bị phạt tiền nhưng đám cảnh sát lắm mồm khó chịu, hơn nữa ngộ nhỡ không cẩn thận mà đâm vào người khác thì lại càng phiền phức. Bởi vậy họ gọi một chiếc taxi, bảo lái xe đưa họ tới quán trà nào gần đó cũng được.

Lái xe taxi là người nhanh nhẹn, đưa hai người tới một quán trà cách nhà hàng Tùng Hạc Lầu khoảng hai mươi mét về phía đông, thu ít tiền rồi lái xe bỏ đi.

Hai người thuê một phòng riêng trong quán trà ngồi lại. Vương Hân Đông gọi một ấm trà nóng. Nhân viên phục vụ mang đầy đủ các dụng cụ pha trà và một hộp đựng đầy lá trà Thiết Quan Âm lên, ngoài ra còn miễn phí một đĩa hoa quả nhỏ. Dưới tác dụng của rượu, Vương Hân Đông vô cùng hưng phấn. Ông có một người bạn ngày trước từng biểu diễn nghệ thuật trà đạo mấy năm ở quán trà nên cũng học được đôi chút, vẫn muốn có cơ hội thể hiện kiến thức của mình trong mặt này, lúc này không tranh thủ dùng thì còn chờ lúc nào.

Ông đặt ấm trà, tách trà và các dụng cụ pha trà lên khay, dùng nước nóng tráng qua một lần, ông giải thích đó là “Bạch Hạc ngâm mình” (Tráng cốc chén). Sau đó dùng thìa múc trà cho lá trà vào ấm, đây gọi là “Ô Long nhập cung”, sau đó là “Huyền hồ cao xung” (rót nước), rót nước sôi vào ấm trà tới khi đầy thì thôi. Sau đó dùng nắp trà gạt đi những bọt nổi lên trên, đập nắp lại, dùng nước nóng gội lên cả ấm trà, cuối cùng là lắc nhẹ ấm trà để lá trà ngấm nước đều, việc này cũng rất tỉ mỉ, gọi là “Xuân phong phát diện” (bỏ bọt). Sau đó lần lượt rót trà vào các chén, trong trà đạo gọi là “Quan Công đi tuần” (rót trà), rót trà tới chỗ đậm nhất thì rót vào mỗi chén một chút, tới khi nồng đậm như nhau, việc này cũng có một cái tên rất hay, đó là “Hàn Tín điểm binh”.

Rót trà xong, Vương Hân Đông nâng chén trà lên mũi ngửi mùi hương tự nhiên của trà, ông ta giải thích rằng đây là “thưởng sắc khứu hương” (ngửi mùi thơm). Sau đó ông nhấp nhẹ một ngụm, hoàn thành công đoạn cuối cùng trong trà đạo là “phẩm trà”. Vương Hân Đông ngửi hương trà trước rồi mới nếm vị trà sau, vô cùng tỉ mỉ.

Từ Thắm Bình giương đôi mắt lơ lơ say nhìn Vương Hân Đông biểu diễn trà đạo, có vẻ không hứng thú lắm. Từ sau khi bữa cơm kết thúc và Quỳnh Hoa ra về, trong lòng anh luôn cảm thấy xao động, không hiểu là say vì rượu hay say vì người, bản thân anh cũng không rõ. Cổ nhân nói: “Ai có thể giải sầu? Duy chỉ có Đỗ Khang”. Nhưng trước mắt anh là: “Ai giải Đỗ Khang? Duy chỉ có Nhan Lệ”. Anh gọi di động cho Nhan Lệ, trong điện thoại vang lên tiếng nói ngái ngủ của cô:

- Ai thế?

Tác hại của rượu quả là lớn, giọng nói của Từ Thắm Bình cũng mất đi sự cuốn hút hằng ngày, lè nhè nói:

- Là anh, Từ Thắm Bình. Bây giờ anh đang ở tầng hai một quán trà nằm ở phía đông Tùng Hạc Lâu, em tới ngay đi. - Chưa chờ bên kia trả lời, anh đã cúp máy.

Mười phút sau Nhan Lệ tới quán trà. Vì đi vội quá không kịp trang điểm nên nhìn Nhan Lệ không còn tươi tắn và xinh đẹp như lúc trước, làn da có mấy nốt tàn nhang và chảy xệ. Mái tóc dài chấm vai không kịp chải lại, chỉ túm gọn ra đằng sau khiến toàn bộ khuyết điểm của khuôn mặt quá tròn lộ ra trước mắt. Cũng may là lúc này đầu óc của Từ Thắm Bình đã mơ mơ màng màng nên không để ý tới sự thay đổi về ngoại hình của Nhan Lệ, cũng không bình phẩm gì.

Vương Hân Đông thấy Nhan Lệ bước vào bèn chủ động lấy thêm một chén trà nữa, lần lượt rót trà vào chén của ba người, lại biểu diễn lại một lần màn “Quan Công đi tuần” và “Hàn Tín điểm binh”.

Nhan Lệ lẩn lộn trong chốn phong trần đã lâu, lúc này thấy màn biểu diễn của Vương Hân Đông, bất giác bật cười. Vương Hân Đông đang lúc biểu diễn đắc ý, nghe thấy tiếng cười của Nhan Lệ, ngẩng đầu lên hỏi:

- Tôi nói không đúng sao?

Nhan Lệ nói:

- Ông nói thì không có gì sai, chỉ có điều em cảm thấy giọng nói của ông thật lạ.

Vương Hân Đông cũng tự cười nhạo mình:

- Ngại quá. Trưa nay tôi và chủ nhiệm Từ uống hơi nhiều rượu, bởi vậy lưỡi tôi giờ không nghe theo sự sai khiến của tôi nữa rồi.

Từ Thắm Bình không quan tâm tới màn cười cười nói nói của Vương Hân Đông và Nhan Lệ, anh đứng lên kéo Nhan Lệ ngồi xuống cạnh mình rồi ôm chặt lấy cô, dựa đầu vào vai cô. Lúc này anh mới thấy trái tim đang đập thình thịch của mình chậm lại đôi chút. Cứ ôm như thế khoảng nửa phút, Nhan Lệ phát hiện Vương Hân Đông nhìn mình chằm chằm, trong lòng hơi sợ, dù sao cô cũng là người của Vương Hân Đông, thảng nào cũng nhận tiền từ tay ông, Từ Thắm Bình chỉ là một người thay thế khi không có Vương Hân Đông mà thôi. Nhưng cô biết lai lịch của Từ Thắm Bình, cũng không dám đắc tội với anh. Vào lúc Nhan Lệ đang cảm thấy khó xử thì Vương Hân Đông đưa cho Từ Thắm Bình một chén trà:

- Chủ nhiệm Từ, uống chút trà cho tỉnh rượu.

Từ Thắm Bình nhận chén trà. Nhan Lệ nhân cơ hội đó đứng lên, tới gần khay trà đặt trên bàn, cầm ấm trà lên rồi rót trà vào các chén. Có lẽ đã gần đầy chén thì cô cầm chén trà đưa lên mũi ngửi, ra vẻ một vị khách uống trà rất sành sỏi.

Vương Hân Đông cũng ngồi xuống chỗ đối diện với Từ Thắm Bình, bây giờ ông muốn lợi dụng Nhan Lệ để thúc đẩy việc cho Từ Thắm Bình mượn tiền mua nhà:

- Chủ nhiệm Từ, bây giờ Nhan Lệ cũng ở đây, cậu không nói tin tốt cho cô ấy sao?

Nhan Lệ vốn là gái làng chơi nên luôn có hứng thú với mọi tin tức, tin tức tốt lành càng không ngoại lệ:

- Tin tốt gì vậy? Hai người giấu một mình em, thật là xấu.

Từ Thắm Bình vẫn còn đang say rượu, giọng nói mệt mỏi:

- Em đừng nghe giám đốc Vương nói bừa, làm gì có tin tốt gì!

Nhan Lệ cố ý tỏ vẻ không thèm quan tâm:

- Không nói thì thôi. Tin tức tốt của đàn ông chưa biết chừng với đàn bà lại là một tai nạn.

Câu nói kích bác của Nhan Lệ khiến Từ Thắm Bình không nhịn được nữa:

- Tin tốt mà giám đốc Vương nói chắc là muốn nói tới việc anh định mua căn nhà ở Mỹ Lô. Bây giờ tiền mua nhà ở đâu còn chưa biết, bởi vậy hiện nay vẫn chưa thể coi là một tin tức tốt được.

Vương Hãn Đông lúc này lại châm thêm dầu:

- Chủ nhiệm Từ, cậu với Nhan Lệ đã có quan hệ xác thịt, Nhan Lệ cũng không coi là người ngoài nữa, tiền mua nhà chẳng phải đã có ngân hàng cho cậu vay rồi sao? Cậu mua nhà sớm một chút thì Nhan Lệ cũng có chỗ ăn ở ổn định, không cần phải đi thuê phòng của người khác, hai người cũng không cần phải chạy đông chạy tây. Sao lại không phải là tin tốt được?

Nhan Lệ vừa nghe nói Từ Thắm Bình định mua nhà, lập tức buông cái chén trong tay, ngồi phịch xuống cạnh Từ Thắm Bình, liền thoảng nói:

- Bao giờ anh mua nhà hả? Nói đi!

Từ Thắm Bình nói:

- Mua nhà không phải là việc nhỏ, phải bàn bạc với bố mẹ rồi mới quyết định được. Có thể rất nhanh, cũng có thể rất chậm.

Vương Hãn Đông thấy việc đã hòm hòm, bèn giải nguy cho Từ Thắm Bình:

- Mua nhà là một việc lớn, ai mà chẳng phải bàn bạc với bố mẹ. Chuyện tốt không thể ngày một ngày hai là xong đâu.

Ông lại nhìn chiếc đồng hồ treo tường rồi nói:

- Chủ nhiệm Từ, chiều nay chẳng phải cậu còn việc báo cáo với cục trưởng Chương sao? Giờ không còn sớm nữa, chúng ta giải tán thôi!

Vương Hãn Đông gọi nhân viên tới thanh toán.

Ba người mỗi người gọi một chiếc taxi, rời khỏi quán trà.

Từ Thắm Bình vừa về tới Cục Giao thông đã chạy thẳng đến phòng làm việc của Chương Kiến Quốc. Anh gõ cửa, Chương Kiến Quốc đang ở trong phòng, sau khi nghe thấy tiếng “mời vào” của ông ta, Từ Thắm Bình đẩy cửa bước vào. Anh thấy Chương Kiến Quốc đang nhận điện thoại, miệng không ngừng vang lên mấy tiếng “ừ, ừ”, chắc chắn là đang nghe ai đó báo cáo việc gì.

Chương Kiến Quốc ra hiệu bảo Từ Thắm Bình ngồi xuống. Người gọi điện thoại tới là Vương Hãn Đông, ông ta đang báo cáo với Chương Kiến Quốc về tình hình gặp gỡ Từ Thắm Bình ban nãy. Theo như phán đoán của Vương Hãn Đông thì phần mở đầu cũng không tồi, mặc dù Từ Thắm Bình không mang ngay séc về nhưng sớm muộn gì anh ta cũng sẽ quay lại lấy, điều này ông ta có thể khẳng định chắc chắn. Lúc này ông ta bảo Chương Kiến Quốc đừng tỏ thái độ gì, cứ bình tĩnh để xem kịch.

Chương Kiến Quốc nhận điện thoại xong, đã chắc chắn trong lòng bèn cất tiếng hỏi Từ Thắm Bình:

- Tiểu Từ, có chuyện gì thế?

Từ Thắm Bình không biết là Chương Kiến Quốc đã hiểu rõ những điều anh định nói, vẫn kể lại những lời mà Thắm Thái Hồng nói lại một lần. Đối với hai trăm vạn mà Chương Kiến Quốc cho, hai người đều chỉ nghĩ thầm trong lòng, một người không nói, một người không hỏi, cứ như thể chưa từng có việc này xảy ra. Đó chính là chỗ sâu sắc của người làm quan, cũng là một biểu hiện vô cùng kì diệu trong các mối quan hệ chính trị.

Chương Kiến Quốc nghe Từ Thắm Bình nói một hồi xong, bèn nói mấy câu khách sáo:

- Chuyện sắp xếp nhân sự đương nhiên phải do tổ chức sắp xếp. Bây giờ vẫn chưa có quyết định chính là lúc quan trọng để chúng ta tiến hành vận động. Lời nói của bộ trưởng Từ nhất ngôn cửu đỉnh, ý của ông ấy có thể đại diện cho ý của tổ chức. Bởi vậy cậu giúp tôi để ý tới việc này một chút.

Từ Thắm Bình vốn là người cơ trí, đương nhiên hiểu ra ý định của cục trưởng Chương:

- Cục trưởng yên tâm, tôi sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ mà ông giao.

Chương Kiến Quốc lúc này không để lỡ thời cơ, bổ sung thêm:

- Vừa nãy giám đốc Vương gọi điện tới, nói là trưa nay hai người đi ăn với nhau?

Từ Thắm Bình cố tình nói chệch hướng:

- Đó là vì giám đốc Vương giới thiệu cho nhà tôi một cô ôsin mới, nhân tiện mời chủ nhiệm Lục ở Trung tâm Bồi dưỡng và Hướng nghiệp ăn bữa cơm.

Chương Kiến Quốc hỏi:

- Ôsin mới có được không?

- Ấn tượng ban đầu cũng không tệ, nhưng có phù hợp hay không phải xem mẹ tôi nói thế nào đã. - Từ Thắm Bình vờ đứng lên bắt tay Chương Kiến Quốc. Sau đó anh còn nhấn mạnh lại lời hứa của mình. - Những lời mà cục trưởng nói vừa nãy tôi hiểu rồi, tôi về nhà sẽ thăm dò xem ý của bố tôi thế nào. Chỉ cần có tin tức chính xác, tôi sẽ lập tức báo cáo với ông. Nếu cục trưởng Chương không còn căn dặn gì thì tôi về phòng đây.

Từ Thắm Bình nhanh chóng đi ra khỏi phòng của Chương Kiến Quốc. Anh cảm thấy Vương Hân Đông và Chương Kiến Quốc đang cùng đan một cái lưới và tóm chặt lấy anh, anh không thể nào từ chối được một loạt các cám dỗ từ hai trăm vạn, căn nhà và Nhan Lệ. Tối nay anh phải làm công tác tư tưởng cho bố anh để hoàn thành nhiệm vụ nặng nề này.

6. Chương 6: Bí Mật Phòng Tranh

Buổi tối ăn cơm xong, Từ Thắm Bình ngoan ngoãn ngồi nhà chờ Từ Văn Tuấn về. Trong thời gian chờ bố về, anh đã nói chuyện với mẹ, hai người đều thống nhất ý kiến là sẽ nhận hai trăm vạn đó. Nhưng làm thế nào để nhận thì lại phải bàn đến vấn đề “kỹ thuật”. Đó là một vấn đề quan trọng cần phải bàn bạc thật kĩ.

Khoảng 8h30 tối thì Từ Văn Tuấn về tới nhà. Thắm Thái Hồng hỏi Từ Văn Tuấn đã ăn cơm chưa, ông đáp đã ăn bên ngoài rồi. Thắm Thái Hồng gọi ôsin pha một ấm trà ngon, đưa vào thư phòng của Từ Văn Tuấn, sau đó gọi hai bố con Từ Văn Tuấn vào thư phòng, đóng cửa lại, rót trà ra chén rồi bắt đầu “hội nghị gia đình”.

Trước tiên Từ Thắm Bình nói Vương Hân Đông là người trung gian, thay mặt cho Chương Kiến Quốc biểu cho gia đình hai trăm vạn để mua nhà, cùng với thái độ cơ bản của Chương Kiến Quốc trong việc này, ngoài ra còn chuyện sự thăng tiến của Chương Kiến Quốc cũng ảnh hưởng tới tiền đồ của Từ Thắm Bình sau này. Sau đó Thắm Thái Hồng nói về việc nhận tiền: Cơ hội không thể bỏ lỡ. Đây là cơ hội kiếm tiền ngàn năm có một, không thể để nó tuột qua trước mắt mình, nếu không sẽ hối hận cả đời.

Từ Văn Tuấn yên lặng lắng nghe vợ và con trai nói như đang ngồi nghe báo cáo ở tổ chức. Ông chìm vào suy nghĩ, nửa ngày trời không thấy mở miệng nói gì. Vợ và con trai ngồi một bên mở lớn hai mắt nhìn ông. Ông uống một ngụm trà rồi lại rút mấy hơi thuốc, bây giờ tâm trạng ông đang vô cùng mâu thuẫn. Bình thường ông cũng nghe không ít những chuyện kiếm tiền của các bạn đồng liêu, mặc dù nhiều lúc mắt thấy tai nghe nhưng nó vẫn vô cùng xa lạ đối với ông. Ngày trước ông cũng đã thử kiếm ít tiền mọn, nhưng cũng không đáng là bao, mặc dù trong lòng không cam tâm lắm, nhưng lại chẳng biết làm thế nào. Cơ hội trước mắt đã đến, ngộ nhỡ có sơ sẩy gì thì hậu quả vô cùng khó lường. Đạo trước tham quan ô lại các nơi trên

cả nước bị bắt, chưa có ai là thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật. Nghĩ tới đây, bất giác ông thấy lạnh sống lưng. Lúc này ông như người muốn ăn cá nhưng lại sợ cá tanh. Đúng vào lúc ông đang rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan thì Thẩm Thái Hồng không nhịn được nữa:

- Này, ngài bộ trưởng của em, ít nhiều gì thì anh cũng nói một câu đi chứ! Không thể cứ im lặng mãi thế được!

Từ Văn Tuấn cũng không chịu nổi sự giục giã của vợ, mở miệng:

- Đúng vào lúc Thẩm Bình cần tiền mua nhà, hai trăm vạn mà Chương Kiến Quốc biểu rất kịp thời. Điều kiện mà ông ta đưa ra cũng nằm trong phạm vi của anh, không phải là khó làm, cho dù có thể sẽ xảy ra một vài tình huống bất ngờ, nhưng chỉ cần cố gắng thì chuyện cho Chương Kiến Quốc lên làm cục trưởng chính thức cũng không phải là không làm được. Điều duy nhất khiến anh thấy phiền lòng bây giờ là số tiền này quá lớn, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì ngay cả một cái cơ hay đường lùi đều không có, muốn trốn tránh trách nhiệm cũng không trốn được. Đó mới là vấn đề chính. Nếu có thể có cách nào giải quyết tốt và hợp pháp món tiền này thì nhất, cho dù chỉ là một cái vỏ hợp pháp thôi cũng được. Như thế không những hôm nay có thể nhận hai trăm vạn mà sau này nhiều tiền hơn cũng có thể nhận được.

Trình độ của bộ trưởng Bộ Tổ chức đương nhiên là phải cao hơn cục trưởng và chủ nhiệm một phòng ban, lời nói của Từ Văn Tuấn khiến họ như mở rộng tầm mắt. Thẩm Thái Hồng nghĩ ngay tới việc lần trước Hàn Diệu Tiến bên Cục Chống tham nhũng đã từng kể cho bà một câu chuyện về việc rửa tiền:

- Hàn Diệu Tiến từng nói là bọn xã hội đen có cách rửa tiền. Hay là chúng ta cũng học theo xem sao.

Từ Thẩm Bình vừa nghe đã thấy hứng thú:

- Mẹ nói mau lên, bọn nó rửa tiền như thế nào?

- Hàn Diệu Tiến nói rửa tiền có ba giai đoạn. Giai đoạn đầu tiên là giai đoạn ngâm, đó là một giai đoạn thống nhất. Người rửa tiền lợi dụng khoản vay ngân hàng, hối phiếu bưu chính, séc du lịch và các công cụ lưu thông khác để chuyển số tiền mặt này vào hệ thống tài chính. Thời gian ngâm càng dài thì tiền rửa ra sẽ càng an toàn. Bước thứ hai là giai đoạn chia nhỏ, hay còn gọi là rửa lần một. Trong giai đoạn này, người rửa tiền khiến cho số tiền đó thoát ra khỏi nguồn gốc số tiền không chính đáng. Thông qua việc biến số tiền này thành nhiều tài khoản khác nhau, khiến chúng ra ra vào vào giữa các công ty cổ phiếu ở các nơi, đồng thời dựa vào chế độ bảo mật của các ngân hàng và đặc quyền che giấu thân phận của người ủy thác, tạo ra một mạng lưới giao dịch tài vụ phức tạp tới nỗi bất kì nhân viên kiểm toán nào cũng không thể kiểm tra ra. Giai đoạn cuối cùng là phơi khô, có lúc còn được gọi là giai đoạn thu hồi. Số tiền đã được rửa quay lại khu vực lưu thông, nhưng lúc này tiền đã hoàn toàn sạch sẽ, có thể tham gia đóng thuế được. Đó là quy trình cơ bản của việc rửa tiền, vấn đề hiện nay của chúng ta là làm thế nào để vận dụng được lý thuyết đó, việc này cần phải có một cao thủ tiến hành kế hoạch tỉ mỉ mới được.

Quá trình rửa tiền phức tạp như thế, lại phải thực hiện các bước cụ thể, với ba người quả là một việc khó. Cuối cùng cả ba đều thống nhất: thứ nhất, hai trăm vạn của Chương Kiến Quốc chắc chắn phải nhận; thứ hai, Từ Thẩm Bình đi thương lượng với Vương Hân Đông về việc làm thế nào để rửa tiền; thứ ba, Từ Văn Tuấn bắt đầu công tác vận động đưa Chương Kiến Quốc lên chức cục trưởng; thứ tư, Thẩm Thái Hồng liên hệ với Hàn Diệu Tiến, tiếp tục thăm dò về các hoạt động chống tham nhũng để có đối sách ứng phó hợp lý. Biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng.

Cuộc “hội nghị gia đình” tới 10 giờ mới kết thúc.

Người muốn nhanh chóng có hai trăm vạn tệ nhất là Từ Thẩm Bình, nhưng người hành động tích cực nhất lại là Thẩm Thái Hồng. Bà cảm thấy nếu đã hành động thì phải càng nhanh càng tốt. Ngày hôm sau vừa tới cơ quan, bà đã gọi điện thoại cho Hàn Diệu Tiến, mấy hôm trước Từ Văn Tuấn bảo tuần sau mời Hàn Diệu Tiến tới ăn cơm, bà không chờ được nữa bèn nói với Hàn Diệu Tiến là tối nay mời ông ta đi ăn cơm luôn.

Hàn Diệu Tiến thấy phu nhân của bộ trưởng Bộ Tổ chức đề cao mình, làm sao không dám “tuân lệnh”. Chức vụ của Hàn Diệu Tiến hiện nay là cục phó Cục Chống tham nhũng của Viện Kiểm sát thành phố. Ông ta từng điều tra ra mấy vụ án tham nhũng lớn của thành phố, lập được công lớn nên vô cùng tự hào, luôn cho rằng mình phải được đề bạt và trọng dụng, nhưng nửa năm đã trôi qua mà không thấy tổ chức có

động tĩnh gì, bởi vậy cảm thấy mấy vị lãnh đạo của viện kiểm sát đang cố ý chèn ép mình. Từ đó ông ta đưa ra một kết luận: Trong các cơ quan, người bình thường luôn chiếm giữ vị trí lãnh đạo quan trọng nhất. Các lãnh đạo có trình độ không thích cấp dưới giỏi hơn mình. Cấp trên lãnh đạo cấp dưới dựa vào quyền lực chứ không phải năng lực. Mà quyền lực thì luôn giết chết năng lực! Bởi vậy nếu ông ta muốn trèo tiếp lên trên thì buộc phải tìm con đường khác. Hôm nay Thẩm Thái Hồng hẹn ông ăn cơm, ông cho rằng đây là một cơ hội tốt, được tiếp xúc với bộ trưởng Bộ Tổ chức, sau này sẽ có chỗ dựa vững chắc. Quyền lực của bộ trưởng Bộ Tổ chức lớn hơn rất nhiều so với quyền lực mấy cấp trên của ông. Ông chỉ cần bám vào cái cành cây đại thụ này thì sau này không lo tới việc thăng tiến. Lịch tiệc tùng của Hàn Diệu Tiến hôm nay đã sắp xếp kín mít, nhưng vừa nhận được điện thoại, ông lập tức hủy bỏ mấy bữa ăn tối nay, một lòng một dạ chuẩn bị tới bữa cơm mà Thẩm Thái Hồng mời.

Gần như cùng lúc đó, Từ Thẩm Bình cũng đang ngồi trong phòng làm việc của Chương Kiến Quốc, báo cáo với cấp trên về tình hình “hội nghị” của nhà mình hôm qua. Trước khi thương lượng với Vương Hân Đông, anh không thể nói thẳng hết mọi chuyện với Chương Kiến Quốc, mà chỉ nói chuyện qua loa:

- Bố tôi nói việc sắp xếp cục trưởng mới, tới giờ thị ủy vẫn chưa có ý kiến chính xác. Trong vấn đề này, xin cục trưởng cứ yên tâm, bố tôi chắc chắn sẽ cố hết sức để giới thiệu người thích hợp nhất. Ông sẽ liên hệ với Đảng ủy của cục để tổ chức nhanh chóng đưa báo cáo tiến cử người lên trên. Nhưng quyết định cuối cùng vẫn phải phụ thuộc vào hội đồng nhân dân thành phố. Ý kiến của hội đồng nhân dân như thế nào giờ vẫn khó nói lắm, chỉ đành đi bước nào hay bước đó thôi.

Từ Thẩm Bình gần như truyền đạt lại toàn bộ lời nói của Từ Văn Tuấn, nhưng từ đầu tới cuối không nhắc gì tới món tiền hai trăm vạn tệ, điều này khiến Chương Kiến Quốc trong lòng không yên, nhưng nếu bây giờ trực tiếp nói tới vấn đề này thì lại chứng tỏ mình đang quá sốt ruột:

- Tiểu Từ, mong cậu giúp tôi nói với bộ trưởng Từ, tôi rất cảm ơn sự giúp đỡ của ông ấy, cũng rất cảm ơn sự tin tưởng mà ông ấy dành cho tôi, ân tình này cho tới chết, Chương Kiến Quốc tôi cũng không quên đâu.

Từ Thẩm Bình nói:

- Tôi sẽ nói giúp ông.

Chương Kiến Quốc phá lệ, tiễn Từ Thẩm Bình ra tới tận ngoài cửa phòng.

Từ Thẩm Bình về phòng làm việc của mình, lập tức gọi điện thoại cho Vương Hân Đông, hẹn ông ta 6 giờ tối nay gặp riêng tại hộp đêm Đại Hào Hoa, còn dặn ông là đừng cho Nhan Lệ biết, lưỡi của đàn bà rất dài, không giữ được bí mật nào cả. Vương Hân Đông lập tức hiểu ý, Từ Thẩm Bình không chống đỡ nổi cảm dỗ của hai trăm vạn, đã bắt đầu hành động. Ông nói là không có vấn đề gì, tối nay ông cũng không có cuộc hẹn nào đặc biệt, chắc chắn sẽ tới đúng giờ. Vương Hân Đông cúp điện thoại xong, lập tức gọi đến hộp đêm Đại Hào Hoa, đặt trước một phòng nhỏ, nhân tiện đặt luôn hai suất đồ ăn.

Chưa tới 6 giờ, Từ Thẩm Bình đã có mặt ở hộp đêm Đại Hào Hoa. Nhân viên phục vụ quen mặt Từ Thẩm Bình, bèn đưa thẳng anh lên căn phòng mà Vương Hân Đông đã đặt trước rồi mang trà tới. Má mì của hộp đêm thấy “bộ trưởng Từ thứ hai” tới như muỗi ngửi thấy mùi máu, lập tức sấn vào:

- Ôi, cậu Từ của tôi, mấy hôm nay cậu không tới Đại Hào Hoa chúng tôi rồi. Cậu không nhớ tôi thì cũng phải nhớ Nhan Lệ chứ! Mấy ngày nay, hôm nào Nhan Lệ cũng nhắc tới cậu, cậu không thấy nóng tai sao? Có cần tôi gọi Nhan Lệ tới đây không?

Mấy mụ tú bà của xã hội hiện đại không có chút tinh thần cầu tiến nào cả, vẫn tính tình y như mấy trăm năm trước. Từ Thẩm Bình vì trong lòng đang có tâm sự nên chán ghét sự đeo bám của má mì:

- Đi đi! Đừng có làm phiền tôi, cũng đừng nói với Nhan Lệ là tôi ở đây. Chờ tôi làm xong việc sẽ gọi bà.

Má mì chán nản bỏ đi. Má mì vừa bước chân trước đi thì chân sau Vương Hân Đông đã tới. Vương Hân Đông hỏi Từ Thẩm Bình:

- Ăn cơm trước hay nói chuyện trước?

Từ Thẩm Bình trả lời:

- Hôm nay ăn cơm chỉ là thứ yếu, chúng ta bàn chuyện trước đi.

Ngay sau đó, anh kể lại tường tận cho Vương Hân Đông nghe về tình hình cuộc họp của nhà mình ngày hôm qua. Vương Hân Đông nghe xong không có ý kiến gì, ông uống mấy hớp trà rồi châm thuốc cho Từ Thắm Bình, hai người im lặng hút thuốc, không khí trong thoáng chốc trở nên thật nặng nề.

Từ Thắm Bình cuối cùng cũng không nhịn được nữa:

- Giám đốc Vương, anh có kế sách nào vẹn toàn không?

Wương Hân Đông rít một hơi thật sâu:

- Phương pháp rửa tiền mà bác gái nói là phương pháp mà bọn nhận hối lộ, tội phạm và các doanh nghiệp ăn tiền của nhà nước thường xuyên dùng. Với tình hình của chúng ta hiện nay, có thể khó phát huy tác dụng. Bởi vì trong tay cậu không có thực thể kinh doanh nào có thể lợi dụng, hơn nữa số lượng thực thể kinh doanh quá ít cũng không được. Bởi vậy phải nghĩ cách khác.

Từ Thắm Bình nghe Vương Hân Đông phân tích như vậy, bắt đầu sốt ruột:

- Em chỉ làm việc trong cơ quan nhà nước, không hiểu lắm về tài chính và tiền tệ, anh thấy có cách nào giải quyết tốt hơn không?

Wương Hân Đông nói:

- Bụng đói thì đầu óc cũng trống rỗng, hay là cứ ăn cơm no trước đã.

Ông ấn chuông bảo nhân viên mang cơm lên. Không lâu sau, nhân viên mang hai đĩa tôm xào đậu Hà Lan và một bát canh La Tổng lên. Hai người bắt đầu dùng cơm. Từ Thắm Bình ăn không thấy ngon, chỉ ăn rất ít. Vương Hân Đông đang mải mê suy nghĩ nên ăn cũng rất chậm, có điều ông ăn rất ngon lành, không lâu sau một đĩa thức ăn đầy ắp đã trôi cả vào bụng. Vương Hân Đông ăn no xong quả nhiên có tinh thần. Ông lấy ra một điều thuốc lá đưa cho Từ Thắm Bình, hai người hút thuốc, hưởng thụ niềm vui sau bữa cơm.

Hút hết một điều thuốc, Vương Hân Đông mở miệng:

- Lúc ăn cơm, anh nhớ ra trên báo từng đăng một vụ án: Tháng trước viện kiểm sát thành phố Thông Giang từng khởi tố một vụ án bí thư thị ủy nhận hối lộ. Vị bí thư thị ủy này có sở thích sưu tầm, đồ ông ta nhận hối lộ toàn bộ là các bức tranh nổi tiếng. Viện kiểm sát nhờ một người trong nghề đánh giá về các bức tranh thu được, ước tính sơ bộ khoảng hai trăm vạn tệ. Viện kiểm sát thận trọng hơn, lại đưa những bức tranh này tới bảo tàng của thành phố thẩm định lại lần nữa, điều khiến người ta buồn cười là những bức tranh này toàn bộ là hàng nhái, không đáng đồng tiền nào. Bây giờ viện kiểm sát lại rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, không biết định đoạt thế nào về số tiền mà ông ta đã nhận hối lộ. Kết quả cuối cùng thế nào anh cũng không rõ, nhưng vụ án này gợi ý cho chúng ta rất nhiều điều.

- Gợi ý gì?

- Chúng ta có thể thông qua các bức tranh để rửa tiền.

- Rửa như thế nào?

- Cổ nhân nói “Thời loạn tích vàng, thời bình tích tranh”. Bây giờ đang là thời bình, thị trường tranh ảnh vô cùng phát triển. Nhưng trong số những người sưu tầm tranh có không ít người đầu óc nhanh nhẹn, nhân cơ hội để kiếm món hời. Ví dụ như, giả sử doanh nghiệp anh bỏ ra 10 triệu để mua một bức tranh của Từ Bì Hồng trong một cuộc bán đấu giá, thêm vào đó là tiền thuê công ty đấu giá, tổng cộng là 10,1 triệu. Số tiền này là tiền của công ty chi ra, làm giảm bớt 10,1 triệu lợi nhuận của công ty, cuối năm có thể bớt được 3,66 triệu tiền thuế, đó là thứ nhất. Ngoài ra, bức tranh mua về được tính là tài sản cố định, sau 15 năm hao mòn thì giá trị của tài sản là 0, nhưng ngược lại, bức tranh này sau 15 năm không những không bị hao mòn chút nào mà còn tăng giá trị. Tới lúc giá trị bức tranh còn là 0, xử lý bức tranh này chẳng phải là do quyền quyết định của anh? Đây là cơ hội biến của công thành của tư, có ngày nào đó bán bức tranh này đi còn có thể thoát được việc đánh thuế cá nhân, đó là thứ hai. Nếu tiền mua bức tranh là tiền vay ngân hàng, chờ khi bức tranh này bị hao mòn hết, doanh nghiệp có thể tuyên bố phá sản, tài sản của bức tranh này là 0, không còn nằm trong phạm vi bị thanh lý tài sản nữa. Ngộ nhờ bị điều tra thì cứ nói là bức tranh đã rách hoặc đã mất rồi lại chẳng dễ dàng sao?

- Chu kì này dài quá, nước xa không cứu được lửa gần.

- Anh không nói là chúng ta làm theo cách này. Nếu anh kết hợp hai việc vừa nói lại với nhau, chắc chắn sẽ tìm ra một điểm thích hợp, vấn đề trước mắt sẽ được giải quyết.

Từ Thảm Bình nhìn ra một tia sáng trong câu nói của Vương Hân Đông:

- Điểm thích hợp này nằm ở đâu?

Wương Hân Đông cũng dần dần tìm ra manh mối từ trong suy nghĩ của mình:

- Anh nghĩ thế này, cậu có thể tìm một người đại diện ra mặt, đăng kí thành lập một công ty nghệ thuật hay một phòng tranh gì đó. Giả sử anh gửi hai trăm vạn vào tài khoản của phòng tranh, vậy là hoàn thành bước đầu tiên của việc rửa tiền, cũng là giai đoạn ngâm tiền mà cậu vừa nói. Nhưng có một điểm rất quan trọng là khi nhận được tiền, cậu phải đưa cho anh một bức tranh trị giá hai trăm vạn. Về bề mặt thì đây hoàn toàn là một quá trình giao dịch bình thường, kì diệu ở chỗ bức tranh mà phòng tranh đưa anh đều là hàng giả không đáng tiền. Nhưng mục đích của anh là gửi tiền đi, tuyệt đối không suy nghĩ tới tính thật giả của bức tranh. Làm như vậy vừa thực hiện được giai đoạn chia tiền, khiến số tiền đó thoát khỏi những khoản tiền không chính đáng, hình thành hai đường thu chi, vừa không dễ thu hút sự nghi ngờ của bộ phận chống tham nhũng. Sau khi phòng tranh thu tiền, nếu cậu không phải người keo kiệt thì có thể nộp thuế theo thông lệ, số tiền lúc này đã là tiền sạch sẽ rồi, hoàn thành giai đoạn cuối cùng là “phơi khô”. Cậu thấy kế hoạch của anh thế nào?

Từ Thảm Bình nghe ý kiến của Vương Hân Đông, không biết phải nói thế nào mới được. Khâm phục? Cảm kích? Hay là kích động? Hoặc là cả ba tâm trạng trên? Anh chỉ nói đơn giản:

- Ý của anh hay lắm! Em thấy nó không có một kẽ hở nào, đúng là một kế hoạch hoàn hảo.

Wương Hân Đông được Từ Thảm Bình khen ngợi, càng thêm đắc ý:

- Anh làm như vậy có mấy ưu điểm: thứ nhất là rút ngắn được thời gian rửa tiền; thứ hai là ngộ nhờ xảy ra sai sót gì thì giữa cậu và bác Từ cũng có một bức tường chắn lửa. Cùng lắm thì chỉ dính tới một doanh nghiệp lừa đảo chứ không có liên quan gì với việc nhận hối lộ cả. Chỉ cần bác Từ ngồi vững trên ghế thì trời có sập xuống cũng không có gì phải lo.

Từ Thảm Bình uống một ngụm trà rồi lại cùng Vương Hân Đông châm một điếu thuốc:

- Trực tiếp lấy tiền từ công ty bán đấu giá được không? Đỡ phải làm thêm thủ tục mở doanh nghiệp. Một doanh nghiệp dù to hay nhỏ cũng phải dính dáng tới hiệp hội công thương, thuế vụ, đội quản lí thị trường..., phiền phức lắm. Với lại nhờ ai mở cái công ty này cũng là một vấn đề khó, vừa phải tìm người đáng tin cậy, lại phải là người nhanh nhẹn. Gặp như vậy em không tìm được ai cả.

Wương Hân Đông nói:

- Trực tiếp lấy tiền từ công ty đấu giá đương nhiên là bớt phiền phức nhưng cũng khó khăn hơn. Trước tiên sản phẩm mà công ty bán ra phải được các chuyên gia thẩm định, hàng giả rất khó qua được ải này. Thứ hai là cho dù có qua được, ngộ nhờ trong buổi đấu giá gặp phải một đối thủ đáng gờm, để hấn lấy được hàng nhái thì lại càng phiền phức hơn. Thông thường người mua sau khi mua sẽ mang sản phẩm của mình đi tìm một chuyên gia đáng tin cậy khác thẩm định lại, như vậy rất dễ bị lộ, thế là sẽ đi ngược lại với ý định ban đầu của anh và cậu. Thứ ba, bán ra một lượng lớn tranh nổi tiếng rất coi trọng trình tự mua bán, chúng ta không có lời giải thích nào về nguồn gốc bức tranh, rất dễ thu hút sự nghi ngờ của công ty bán đấu giá, làm lâu chắc chắn sẽ xảy ra việc. Huống hồ mỗi lần phải mất mười phần trăm tiền thuê công ty, làm nhiều cũng không phải là một con số nhỏ. Bởi vậy cách này không được.

Từ Thảm Bình vừa nghe thấy Vương Hân Đông nói vậy, cũng tỏ ra chán nản:

- Vậy thì chỉ còn cách mở một công ty rồi. Anh xem có ai thích hợp làm người đứng đầu một công ty nghệ thuật không?

- Anh với cậu đều là công chức, đương nhiên là không thích hợp. Chỉ tiếc là cậu không có anh chị em gì, xem ra món mỗi ngon này đành phải nhường cho người ngoài rồi.

- Thế là sao?

- Hiện nay chỉ có một người thích hợp nhất.

- Ai?

- Nhan Lệ. - Chỉ có hai chữ mà cứ như từng chữ, từng chữ một nhảy ra khỏi miệng Vương Hãn Đông.

Từ Thắm Bình chỉ biết rõ từng nốt ruồi nhỏ trên thân thể Nhan Lệ nhưng không hiểu rõ con người cô:

- Cô ấy có được không? Đáng tin cậy không? Đây là một vụ làm ăn lớn đấy!

Vương Hãn Đông cười:

- Trước đồng tiền thì không có ai đáng tin cả. Quan trọng là cậu làm thế nào để lợi dụng ham muốn tiền bạc của cô ta, để khống chế cô ta trong tay mình.

- Ngộ nhỡ cô ấy không đáng tin thì sao?

Vương Hãn Đông quả quyết:

- Vậy thì chỉ cần cắt đứt sợi dây nối với cô ta. Đó là cô ta tự làm tự chịu, không thể trách người khác được.

Nghे Vương Hãn Đông nói vậy, Từ Thắm Bình bất giác thấy lạnh sống lưng. Cả về tiền bạc lẫn đàn bà, Vương Hãn Đông đều đáp ứng Từ Thắm Bình rất đầy đủ, có thể coi là một người bạn. Hôm nay nhìn ông ta tỉ mỉ lên kế hoạch, rõ là một người đa mưu quỷ quyết, máu lạnh vô tình, có thể coi là một người thầy. Nhưng Vương Hãn Đông lại là một kẻ địch đáng gờm. Khi Vương Hãn Đông có đủ khả năng để đấu đá với Từ Thắm Bình, chỉ sợ anh không thể là đối thủ của ông ta.

Từ Thắm Bình nhất thời cũng không tìm ra người nào hợp lí, chỉ đành đồng ý:

- Anh cho rằng Nhan Lệ được thì cứ nhờ cô ta vậy.

Vương Hãn Đông thấy Từ Thắm Bình đã đồng ý, bèn ấn chuông gọi má mì, bảo bà mau tìm Nhan Lệ tới, nói với cô là có một chuyện vô cùng tốt đẹp đang chờ đón cô.

Nhan Lệ tới căn phòng riêng của Từ Thắm Bình, Vương Hãn Đông lập tức ra hiệu cho cô ngồi xuống cạnh Từ Thắm Bình:

- Nhan Lệ, hôm nay chủ nhiệm Từ có một tin tốt lành muốn nói với em. Để cậu ấy tự nói đi.

Từ Thắm Bình cảm thấy cứ để Vương Hãn Đông nói sẽ tốt hơn, như vậy sẽ rõ ràng hơn:

- Hay là anh cứ nói đi, như vậy thỏa đáng hơn. Anh hiểu rõ tình hình, nói sẽ rõ ràng hơn em.

Vương Hãn Đông nói:

- Cung kính không bằng tuân lệnh, anh nói thì anh nói. Tình hình là thế này: chủ nhiệm Từ định mở một phòng tranh, chủ yếu là tạo một nơi giao lưu văn hóa giữa bạn bè với nhau. Theo như quy định của nhà nước, bọn tôi đều là công nhân viên chức, không thể tự mình mở công ty, bởi vậy đang nghĩ tới việc nhờ em làm đại diện pháp nhân cho phòng tranh này. Em thấy thế nào?

Nhan Lệ không hề có chút chuẩn bị tư tưởng nào trước chuyện này, cô kinh ngạc trước đề nghị của Vương Hãn Đông:

- Cho em làm bà chủ? Em chẳng hiểu gì về hội họa, có được không?

Vương Hãn Đông nói:

- Sao lại không được? Những việc như thẩm định tranh, kinh doanh buôn bán đều có các chuyên gia lo rồi, em chỉ cần quan tâm tới hoạt động ngoại giao rồi chăm sóc phòng tranh, đây chẳng phải là năng khiếu của em sao?

- Vậy sau này em không cần phải tới Đại Hào Hoa nữa hả?

- Đương nhiên là không cần tới nữa, hơn nữa thu nhập của em ở phòng tranh sẽ cao hơn ở Đại Hào Hoa, em không có thù oán gì với tiền đó chứ? Nếu em làm bà chủ của phòng tranh, cả ngày chỉ quan hệ với những

người nho nhả, lịch sự, nói nói cười cười, chẳng phải sẽ thích hơn sao! Còn hơn là ngày nào cũng ở đây mua vui cho thiên hạ!

Nhan Lệ cũng đã chán ngấy cuộc sống buôn hương bán phấn này. Ngày nào cô cũng bị một đám đàn ông ôm tới ôm lui, sờ chỗ nọ, mó chỗ kia, đã cảm thấy tê dại hết rồi, tâm trạng thì mệt mỏi, nhưng vì kế sinh nhai nên ngày ngày cô vẫn cố gắng nở nụ cười, trêu chọc đám đàn ông bẩn thỉu. Cô chỉ hận mình không có tài năng gì mà chỉ thích hưởng thụ cuộc sống giàu sang, cô không làm gà thì còn ai làm gà nữa? Bây giờ cô có cơ hội thoát khỏi cuộc sống phong trần này, đương nhiên là vô cùng thích thú:

- Giám đốc Vương, vậy ngày nào em được bắt đầu đi làm bà chủ?

- Bắt đầu từ ngày mai, em không cần tới Đại Hào Hoa làm việc nữa, chuyên phụ trách công tác trừ bị cho phòng tranh. Làm việc cụ thể như thế nào ngày mai chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn với nhau. Công việc giai đoạn đầu chủ yếu là chọn địa điểm mở phòng tranh và làm mấy thủ tục đăng kí.

Nhan Lệ liếc Từ Thắm Bình một cái:

- Tối nay không còn chuyện gì khác hả? Vương Hân Đông nói:

- Lát nữa tôi và chủ nhiệm Từ còn chút việc, nói chuyện xong với em chúng tôi sẽ đi. Em cũng có thể về sớm nghỉ ngơi. Nhưng nếu hôm nay em muốn làm việc ngày cuối cùng ở Đại Hào Hoa thì chúng tôi cũng không phản đối.

Wang Hân Đông nói xong, trên mặt nở một nụ cười đều đặn. Nhan Lệ cũng không chịu thua kém:

- Ngày làm việc cuối cùng của em ở đây là đứng hầu giám đốc Vương. Đứng xong rồi thì chờ giám đốc Vương lập cho em một tấm biển trình tiết. - Nói rồi lấy ra một cái hóa đơn. - Bây giờ ông kí vào hóa đơn cho em đây.

Wang Hân Đông kí hóa đơn xong, Nhan Lệ cầm lấy rồi bỏ đi.

Chờ Nhan Lệ đã bỏ đi xa, Vương Hân Đông đóng cửa phòng lại. Ông ngồi xuống nói với Từ Thắm Bình:

- Mọi việc bây giờ đã rõ ràng rồi. Tiền vốn làm việc lấy từ chỗ của anh, chính là hai trăm vạn mà Chương Kiến Quốc để ở đây. Bây giờ cậu cứ mua nhà đi đã, số tiền còn lại để làm thủ tục đăng kí và mở phòng tranh. Tiền chỗ Nhan Lệ cũng không thể tiết kiệm được, giờ cứ cho cô ta một ít, sau này xem tình hình thế nào rồi tính sau. Ngày mai cậu tới lấy séc về nhé!

- Lấy séc lúc nào chờ em về bàn với mẹ đã rồi nói với anh. Chỉ có điều địa điểm chọn mở phòng tranh ở chỗ nào thì được nhỉ?

- Phòng tranh của chúng ta không phải là phòng tranh thông thường nên địa điểm phòng tranh không những phải đặt ở nơi buôn bán tốt, mà còn phải là nơi sang trọng. Như vậy vừa thuận tiện cho sự ra vào của khách hàng mà cũng dễ dàng tránh được tai mắt của người khác, tốt nhất là thuê một dãy phòng trong khách sạn 5 sao, chi phí cao một chút cũng không sao, quan trọng là có đáng hay không.

Từ Thắm Bình cảm thấy ý kiến của Vương Hân Đông rất có lí:

- Tạm thời cứ quyết định như vậy đi.

Wang Hân Đông thấy việc đã tới mức này cũng là lúc hợp lí để nói ra điều kiện trao đổi của Chương Kiến Quốc cho Từ Thắm Bình nghe:

- Nhân tiện anh hỏi cậu một câu, chuyện đưa cục trưởng Chương lên làm chính có vấn đề gì không?

- Bộ Tổ chức thì không có vấn đề gì. Bố em chỉ lo bên hội đồng nhân dân thành phố thôi, không hiểu có vấn đề gì không, đành phải chờ bên đấy rồi mới tính sau. Sáng qua em đã nói chuyện với cục trưởng Chương rồi, đáp án chắc chắn thì bây giờ chẳng ai nói được, chuyện trên chôn quan trường thay đổi khó lường, đâu ai dám khẳng định?

Wang Hân Đông là người sống trong chốn quan trường, đương nhiên biết những câu Từ Thắm Bình nói đều là thật lòng, cũng chỉ còn biết xem tình hình phát triển thế nào thôi. Cẩn cứ vào phán đoán của ông hiện nay thì ít nhất Chương Kiến Quốc cũng có tám mươi phần trăm cơ hội.

Hai người thấy chuyện cần nói đều đã nói xong, chuyện cần bàn bạc cũng không còn vấn đề gì nữa, bèn uống thêm mấy ngụm trà rồi ra về.

Từ Thắm Bình về tới nhà, thấy mẹ đã về tới nơi. Anh không nhìn thấy bố, bèn hỏi:

- Bố đâu mẹ? Muộn thế này rồi mà còn đi đâu?

Thắm Thái Hồng nói:

- Trưa nay bố con tới thành phố Thông Giang khảo sát cán bộ rồi, mấy ngày tới chưa về được đâu. Hôm nay mời Hàn Diệu Tiến ăn cơm mà ông ấy cũng không đi, có mình mẹ đi đại diện.

Từ Thắm Bình lại hỏi tình hình hôm nay ăn cơm với Hàn Diệu Tiến, Thắm Thái Hồng cười nói:

- Bây giờ ai cũng chỉ muốn làm quan to. Hàn Diệu Tiến bây giờ đã là quan cấp phó cục rồi, vậy mà vẫn còn muốn trèo lên cấp cục trưởng, cấp bộ trưởng. Hôm nay ông ta cần nhân với mẹ là không hài lòng với hiện trạng của Viện Kiểm sát. Con người này rất hữu dụng với chúng ta, là một người có thể lợi dụng được.

- Người của Viện Kiểm sát đều là người mà chúng ta phải đề phòng, sao lại lợi dụng được?

- Chẳng phải Hàn Diệu Tiến muốn lên làm viện trưởng Viện Kiểm sát sao? Chúng ta giúp ông ta. Chờ khi làm tới viện trưởng rồi thì ông ta sẽ trở thành “nô tài mượn áo” cho chúng ta, nô tài có thể không trung thành và tận tâm tận lực với chủ nhân được sao? Chủ mà đổ thì nô tài còn chỗ dựa nào nữa?

Từ Thắm Bình không thích xem phim cổ trang, bởi vậy không hiểu lắm những lời mà mẹ nói:

- Mẹ, cái gì gọi là “nô tài mượn áo”?

- Con đúng là chẳng hiểu biết gì cả, “nô tài mượn áo” mà cũng không hiểu. Thời nhà Thanh có người làm nô tài trong nhà quan, sau này được chủ đưa ra ngoài làm quan, cho dù là chức quan to tới đâu thì vẫn là nô tài của nhà chủ, thấy chủ nhân vẫn phải quỳ xuống lạy, thế gọi là “nô tài mượn áo”. “Nô tài mượn áo” vĩnh viễn là người của gia đình chủ, cả đời phải trung thành, không được phản bội.

Từ Thắm Bình lúc này đã hiểu rõ ý định lôi kéo và khống chế Hàn Diệu Tiến của mẹ. Một người muốn thăng quan, một người muốn lợi dụng, đúng là ai cũng có cái lợi của mình, là một cuộc mua bán rất công bằng. Từ Thắm Bình lại kể cho mẹ nghe về toàn bộ kế hoạch mà mình đã thảo luận với Vương Hân Đông tới hôm nay, muốn nghe ý kiến của Thắm Thái Hồng như thế nào, xem trong việc này có chỗ nào không hợp lý hay không.

Thắm Thái Hồng chăm chú lắng nghe. Bà cảm thấy về đại thể thì kế hoạch này được, nhưng vẫn có chỗ không hiểu:

- Ở giữa có mấy chỗ mẹ không hiểu lắm. Trước tiên là những bức tranh giả đó lấy từ đâu ra? Thứ hai là người mua biết rõ là tranh giả, vậy thì mua một đồng phở phẩm đó về làm gì? Chi bằng trực tiếp mang tiền tới rồi bỏ đi, như thế chẳng phải càng đỡ phiền phức hơn sao, việc gì phải làm chuyện thế? Lại còn nhờ Nhan Lệ làm người đại diện pháp nhân của phòng tranh nữa, hai người có đảm bảo là không xảy ra chuyện gì không?

Từ Thắm Bình cảm thấy mấy câu hỏi mà mẹ đặt ra đúng là mình không nghĩ tới, ngày mai anh phải bàn lại với Vương Hân Đông mới được. Cũng may mấy hôm nay Từ Văn Tuấn không ở nhà nên phải chờ ông về rồi mới tiến hành được, nếu cần dừng lại thì chắc vẫn còn kịp. Sau đó anh lại nói với mẹ chuyện của Quỳnh Hoa. Anh nói anh đã gặp Quỳnh Hoa rồi, mặt mũi trông xinh xắn, thông minh, nhanh nhẹn, chỉ chờ cô ôsin hiện nay đi là anh sẽ bảo Quỳnh Hoa tới.

Thắm Thái Hồng nghe con trai kể về bao nhiêu ưu điểm của Quỳnh Hoa nên không có ý phản đối. Bà biết bây giờ đang thiếu ôsin, tìm được một ôsin tốt cũng rất khó khăn:

- Nếu con đã gặp rồi, cảm thấy tốt thì con cứ bảo cô ta tới! Ngày mai mẹ nói với cô ôsin nhà mình, không cần chờ tới 1-5 nữa, bảo cô ta về nhà sớm cũng được, kết hôn là việc lớn cả đời người, không nên tổ chức gấp gáp quá. Mấy năm nay cô ấy cũng hết lòng với nhà mình rồi, tiền lương vẫn cứ tính tới 1-5, dù sao

chúng ta cũng không đến nỗi thiếu mấy đồng tiền này. Lúc nào đi thì cho mấy chai rượu với mấy bao thuốc lá ngon của bố con, thể hiện tấm lòng của nhà mình, coi như là quà mừng cưới.

Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi mà việc thay thế ôsin cho nhà bộ trưởng đã được quyết định nhanh chóng và thuận lợi.

Ngày hôm sau, Từ Thắm Bình gọi điện tới Phòng Giao thông, báo là sáng nay anh còn có việc nên không tới cục được. Có chuyện gì chờ buổi chiều về sẽ giải quyết. Anh đã hẹn với Vương Hân Đông tới Ngân hàng Viêm Hoàng tìm ông.

Từ Thắm Bình lái xe tới Ngân hàng Viêm Hoàng. Vương Hân Đông đã pha sẵn một ấm trà ngon chờ ở phòng giám đốc. Hai người vừa ngồi xuống, Vương Hân Đông đã hỏi:

- Tối qua cậu về nhà nói chuyện chưa, bác Từ có ý kiến gì không?

Từ Thắm Bình nói:

- Bố em không ở nhà, tới thành phố Thông Giang khảo sát cán bộ rồi. Mẹ em rất tán đồng việc mở phòng tranh, nhưng vẫn còn vài điểm không yên tâm. Bởi vậy hôm nay chúng ta phải bàn bạc thật kỹ càng, để sau này bớt phải đi đường vòng.

Sau đó Từ Thắm Bình nói sơ qua về mấy lo lắng của mẹ mình cho Vương Hân Đông nghe. Nghe xong, Vương Hân Đông nói:

- Mấy vấn đề mà bác gái nêu ra đúng là phải nghiêm túc xem xét lại. - Nhưng ngay sau đó ông ta lại chuyển giọng. - Nhưng thực ra ba vấn đề này không khó giải quyết. Trước tiên nói về vấn đề hàng giả của phòng tranh. Có lẽ vào khoảng những năm 70, 80 của thế kỷ trước, tranh vẽ hoàn toàn không đáng tiền, cũng không có thị trường tranh như bây giờ, bởi vậy chẳng ai nghĩ tới việc làm giả. Khoảng mười năm trở lại đây, giá các bức tranh tăng lên gấp chục lần, thậm chí là hàng trăm lần, bởi vì làm tranh giả thu được lợi nhuận rất cao nên nhiều người lao vào làm nghề này, bởi vậy tìm tranh giả không khó, cần bao nhiêu có bấy nhiêu. Cái chúng ta cần là những bức tranh cao cấp, giả mà như thật, việc này thì tốn công sức hơn một chút, phải tìm các “cao thủ” mới được. Bây giờ nói tới vấn đề thứ hai. Nếu trực tiếp nhận tiền cũng chính là trực tiếp nhận hối lộ, đương nhiên nhanh chóng và gọn nhẹ, nhưng mục đích của chúng ta chẳng phải là rửa tiền cho sạch sẽ sao? Không có trình tự này thì tiền không sạch sẽ được. Cách này cổ nhân cũng đã từng dùng. Thời nhà Thanh, tham quan Hòa Thân đã mở một cửa hàng bán đồ cổ để bán đồ nhận hối lộ của mình. Nếu không phải Càn Long chết đi, tới đời Gia Khánh thì Hòa Thân cũng không bị thất thế, “Hòa Thân bị ngã, Gia Khánh ăn no”. Tác dụng của việc chúng ta mở phòng tranh là để tách bạch việc biếu tiền và làm việc, xây lên giữa chúng một bức tường dày, để bảo vệ cho sự an toàn của bác Từ, bức tường này không thể không xây. Còn về vấn đề của Nhan Lệ thì vô cùng đơn giản. Thứ nhất, không tiết lộ cho cô ta biết sự thật rằng những bức tranh bán ra đều là hàng giả. Thứ hai, cô ta chỉ phụ trách các sự việc thường ngày. Con người bây giờ đều “cáo” lắm, không thấy Phật thật không đốt hương, Nhan Lệ cũng không thể nào đón tiếp được những vị khách hàng thực sự. Có khách hàng thì cô ta thông báo cho cậu đi tiếp, chỉ cần khi gặp khách hàng, cậu đề phòng cô ta một chút là được. Đương nhiên cũng cần có một vài thủ đoạn với Nhan Lệ. Nếu cậu có thể trói được cô ta cả trên giường và tiền bạc thì còn sợ cô ta phản bội lại sao?

Những câu nói của Vương Hân Đông như liều thuốc an thần, đánh bay mọi do dự cuối cùng của Từ Thắm Bình, anh hạ quyết tâm làm một vụ thật lớn. Anh đưa tay ra:

- Được, cứ làm như thế đi. Chờ bố em về em sẽ làm công tác tư tưởng cho ông. Anh đưa séc của Chương Kiến Quốc ra đây.

Wang Hân Đông đưa tấm séc 200 vạn tệ cho Từ Thắm Bình. Từ Thắm Bình cất tấm séc đi. Đây là lần đầu tiên anh ta được cầm một món tiền lớn như vậy trong tay. Chỉ một tờ giấy mỏng manh nhưng khi đã nằm trong tay lại như có sức nặng ngàn cân. Giờ đây, đồng tiền đã che mờ hai mắt Từ Thắm Bình, anh không hề nghĩ rằng: Một cán bộ nhà nước, một công bộc của nhân dân, một khi đã suy đồi đạo đức thì hậu quả không thể nào tưởng tượng được, cũng giống như đã rơi vào bể khổ vô bờ, không thể quay đầu lại được. Nhưng lúc này, Từ Thắm Bình không thể nào nghĩ ra những việc đó nữa.

Anh và Vương Hân Đông cùng bàn bạc những chi tiết cụ thể của việc mở phòng tranh. Khi hai người đã bàn bạc tương đối kĩ, Vương Hân Đông nói:

- Bây giờ phải gọi Nhan Lệ tới.

Từ Thắm Bình nói:

- Được, để em gọi cô ấy.

Từ Thắm Bình gọi di động cho Nhan Lệ:

- Nhan Lệ, anh là Từ Thắm Bình. Em lập tức tới Ngân hàng Viêm Hoàng, anh đang ở phòng giám đốc Vương chờ em. Càng nhanh càng tốt. - Giọng nói quả quyết, ngắn gọn của Từ Thắm Bình như giọng một ông chủ đang ra lệnh cho người hầu của mình.

Nhan Lệ đã quyết định không tới hộp đêm Đại Hào Hoa làm việc nữa, hôm qua vừa lấy lương ở chỗ má mì. Bây giờ cô đánh cược cuộc đời mình vào Từ Thắm Bình, nghe điện thoại xong không dám chậm trễ, lập tức tới Ngân hàng Viêm Hoàng.

Vương Hân Đông rót trà cho Nhan Lệ xong, nói với cô:

- Bọn tôi vừa mới bàn bạc chuyện mở phòng tranh, sau này có rất nhiều công việc cụ thể em phải tự làm. Trước tiên là lấy danh nghĩa cá nhân của em đến kí một hợp đồng thuê phòng dài hạn với khách sạn Cổ Đô. Em bao một dãy phòng lớn, nhờ khách sạn cải tạo không gian bên ngoài thành phòng làm việc, giữ những căn phòng bên trong, có chỗ cho em nghỉ ngơi. Việc thứ hai là chiều nay em dùng danh nghĩa của mình, mở một tài khoản ở ngân hàng của tôi, chủ nhiệm Từ sẽ gửi vào đó năm mươi vạn nhân dân tệ làm tiền chi phí cho việc đăng kí. Việc thứ ba là xin giấy phép của hội công thương. Việc này có thể ủy thác cho luật sư đại diện làm giúp, em chỉ cần thường xuyên đốc thúc là được.

Từ Thắm Bình lại bổ sung thêm:

- Có mấy việc cụ thể phải nói rõ với em: Tiền lương mỗi tháng của em tạm thời là 3.000 tệ, sau này khi công ty thu được lợi nhuận rồi tính sau. Em tới bàn chuyện thuê phòng với khách sạn Cổ Đô, tiền thuê phòng một năm không được quá hai mươi vạn. Vấn đề ăn ở của em bàn luôn với khách sạn khi thuê phòng, trong khách sạn có cơm văn phòng. Ngày trước anh từng ăn ở đấy rồi, bữa sáng là 5 tệ một người, bữa tối là 10 tệ, đồ ăn khá ngon. Tiền ăn hàng tháng là 750 tệ sẽ do công ty trả. Em thấy thế nào?

Điều kiện Từ Thắm Bình đưa ra còn vượt quá cả dự tính ban đầu của Nhan Lệ, đương nhiên là cô rất vui mừng:

- Chủ nhiệm Từ tốt bụng quá? Anh nói thế nào thì em làm thế đó. Em sẽ nghe lời anh tuyệt đối. - Cô thấy Vương Hân Đông trừng mắt nhìn mình, bèn bổ sung thêm. - Đương nhiên em cũng nghe cả giám đốc Vương nữa. Cả hai người đều là ông chủ của em.

Bữa trưa do Vương Hân Đông mời cơm, ba người tới nhà hàng Tùng Hạc Lâu ăn một bữa thịnh soạn, công việc trừ bị cho phòng tranh coi như đã chính thức khởi động.

Hai ngày sau Từ Văn Tuấn trở về. Ông vừa về tới nhà, Thắm Thái Hồng đã nói cho ông chuyện mình đồng ý nhận hai trăm vạn tệ của Chương Kiến Quốc và việc Từ Thắm Bình mở phòng tranh. Ông phân tích một số chi tiết trong đó, cảm thấy về cơ bản có thể thực hiện được nên cuối cùng cũng đồng ý với kế hoạch này. Hai vợ chồng quyết định lấy 150 vạn tệ trong đó ra để mua căn nhà ở Mỹ Lô, còn lại 50 vạn để cho Từ Thắm Bình mở phòng tranh. Thắm Thái Hồng nhân tiện nói với ông về việc thay ôsin mới, Từ Văn Tuấn vốn không mấy quan tâm tới việc trong nhà nên để mặc cho Thắm Thái Hồng quyết định.

Ngày hôm sau vừa tới cơ quan, Từ Văn Tuấn đã gọi thư kí tới làm giúp ông hai việc. Việc thứ nhất là yêu cầu thư kí liên hệ với phòng tổng biên tập của tòa soạn báo thành phố, ông muốn đăng một bài viết trên báo, tiêu đề là “Bộ Tổ chức phải là tấm gương công chính, liêm minh”, yêu cầu tòa soạn giúp ông đăng bài. Bối cảnh bài viết của ông là hội đồng nhân dân và hội hiệp thương chính trị thành phố sắp tổ chức đại hội, kì tuyển cử mới sắp bắt đầu. Việc thứ hai là ông yêu cầu thư kí đem hết những món quà mà các cán bộ và chính quyền địa phương đã tặng ông trong lần đi khảo sát Thông Giang lần này cho Phòng Công tác của Bộ Tổ chức giữ, tổng cộng có: 8 cây thuốc lá Trung Hoa, 4 chai rượu Ngũ Nương, 1 nhánh sâm Cao Li. Thư

kí ngoan ngoãn đi làm theo chỉ thị của ông. Hai việc mà ông làm là để chấp hành sách lược mà Thẩm Thái Hồng đã vạch ra cho ông, luôn phải duy trì hình tượng trong sạch của mình trước nhân dân.

Ngày hôm sau, bài viết của Từ Văn Tuấn được lên báo. Nội dung chính của bài viết là: Công chính liêm minh là truyền thống ưu tú của cán bộ Đảng viên, cũng là yêu cầu cơ bản đối với các cán bộ và tổ chức. Muốn biết một cán bộ cơ quan nào đó có đạt yêu cầu hay không, trước tiên phải xem người đó có công chính liêm minh hay không; xã hội muốn đánh giá một cán bộ, trước tiên cũng phải xem người đó có công chính liêm minh hay không. Kiên trì tuân thủ nguyên tắc công chính liêm minh chính là yêu cầu cần thiết của các tổ chức để thực hiện tư tưởng “ba vị đại biểu”. Đảng của chúng ta phải trung thành là “ba vị đại biểu”, quan trọng là xây dựng được một đội ngũ cán bộ, lãnh đạo có tố chất cao, phù hợp với yêu cầu mới, tình hình phát triển mới. Bộ Tổ chức là cơ quan chức năng quản lí cán bộ của Đảng ủy, trên vai gánh vác sứ mệnh nặng nề là phải bồi dưỡng nên một đội ngũ cán bộ có tố chất đạo đức cao. Các cán bộ của Bộ Tổ chức phải làm gương cho người khác, phải là người công chính liêm minh thì mới không phụ lòng của Đảng, nhà nước và nhân dân, mới phát huy vai trò “ba vị đại biểu” của mình...

Nửa tháng sau khi quyết định với Vương Hân Đông sẽ mở một phòng tranh, Từ Thẩm Bình bận giải quyết làm thủ tục mở phòng tranh. Mọi việc của phòng tranh đều tiến triển rất thuận lợi. Trụ sở phòng tranh được đặt ở phòng 1808 khách sạn Cổ Đô. Vương Hân Đông đặt cho phòng tranh một cái tên rất nho nhã “Vườn nghệ thuật”. Ông ta còn mời chủ tịch hội thư pháp thành phố, Uất Thiên Thủy viết biển cho phòng tranh, làm một tấm biển lớn thếp chữ vàng treo ở ngoài. Ba chữ “Vườn nghệ thuật” sáng chói, nét bút phóng khoáng, sắc nét, thể hiện rõ khí thế của phòng tranh. Mọi thủ tục công thương, thuế vụ đều đã làm xong. Nhờ sự giúp đỡ của một người bạn của Vương Hân Đông làm bên cục thuế, toàn bộ tiền thuế một năm chỉ mất 1,2 vạn tệ.

Nhan Lệ được vào ở trong khách sạn Cổ Đô nên rất vui mừng, các trang thiết bị và sự phục vụ ở một khách sạn 5 sao khiến cô tận hưởng được hết vinh hoa phú quý, đây chính là cuộc sống mà cô chờ đợi từ lâu. Phòng tranh vừa khai trương, các tác phẩm tranh vẫn chưa nhiều, bởi vậy cả ngày cô chẳng có việc gì để làm, cảm thấy chưa bao giờ thoải mái đến thế. Ban ngày cô xem tivi, tối nhà ăn của khách sạn để thưởng thức bữa cơm văn phòng cao cấp, buổi tối cô tới quầy bar uống chút rượu, liếc mắt đưa tình với vài chàng trai trẻ, ngày tháng trôi qua an nhàn và thanh thản. Từ Thẩm Bình cách một ngày lại tới qua đêm với cô một lần, cả thể xác lẫn trái tim Nhan Lệ đều được thỏa mãn. Bây giờ cô hầu như không có bất cứ khoản chi tiêu nào cho cá nhân, tiền lương hằng tháng đều có thể để dành lại, lo cho những ngày tháng sau này.

Sự việc cấp bách nhất của phòng tranh bây giờ là nhập hàng. Con đường nhập hàng do một người bạn trong giới buôn tranh của Vương Hân Đông giúp đỡ. Người bạn này tên là Giả Tác Nhân. Ông ta đã lăn lộn trong nghề sưu tầm tranh hai, ba chục năm nay, là một tay sành sỏi, nổi tiếng trong giới sưu tầm tranh thành phố. Nguyên nhân Vương Hân Đông tìm ông ta là vì ông ta có mấy chục năm kinh nghiệm làm tranh giả, là một “cao thủ” trong lĩnh vực này. Giả Tác Nhân là một miếng đậu phụ thối, người thì thấy thối, ăn vào thấy thơm, là một nhân tài hiếm có.

Sau khi thuê phòng của khách sạn Cổ Đô, Vương Hân Đông hẹn Từ Thẩm Bình và Giả Tác Nhân cùng tới “Vườn nghệ thuật”. Vương Hân Đông giới thiệu hai người cho nhau, ông chỉ nói với Giả Tác Nhân rằng Từ Thẩm Bình là ông chủ của phòng tranh này mà che giấu đi thân phận thực sự của Từ Thẩm Bình và hoàn cảnh gia đình anh để đảm bảo an toàn. Sau mấy câu giới thiệu đơn giản, cuộc trò chuyện đi vào chủ đề chính. Vương Hân Đông nói:

- Phòng tranh của ông chủ Từ mới khai trương, không có khả năng nhập nhiều hàng thật, muốn bổ sung thêm chút hàng nhái cho đẹp cửa hàng. Trong những người làm tranh giả cao cấp thì ông Giả đúng là cao thủ của mọi người, hôm nay mời ông tới đây chính là vì muốn ông giúp đỡ ông chủ Từ một tay.

Giả Tác Nhân chuyên buôn bán tranh giả, chuyện giúp đỡ chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là có tiền để kiếm:

- Giám đốc Vương khách khí quá, tôi chẳng dám nói gì tới giúp đỡ. Không biết ông chủ Từ cần tác phẩm của những người nào?

Bởi vì Từ Thẩm Bình không phải người trong nghề nên vẫn do Vương Hân Đông ra mặt nói đỡ:

- Chỉ cần là các tác phẩm hội họa nổi tiếng trên thị trường hiện nay đều được, nhưng chỉ lấy những tác phẩm nhái cao cấp, những bức tranh trình độ thấp hơn chúng tôi không cần.

- Tiền nào của nấy, chỉ cần ông đưa ra yêu cầu cụ thể thì dễ làm lắm. Trước tiên chúng ta định ra một phạm vi giá thành cụ thể của các bức tranh, tôi sẽ đưa ra các bức tranh cho các ông lựa chọn.

- Từ hai vạn tới hai trăm vạn.

- Đơn hàng này tôi có thể hoàn thành trong khoảng một, hai ngày. Các ông cần tranh phong cảnh hay tranh chân dung?

- Cái này thì không giới hạn. Quan trọng là danh tiếng của họa sĩ phải lớn, chỉ cần là những họa sĩ được thị trường thừa nhận đều được.

Cuối cùng hai bên thống nhất giá của các bức tranh nhái: thấp nhất mỗi mét vuông là một nghìn tệ, cao nhất là năm nghìn tệ.

Giả Tác Nhân lấy ra từ cái túi đeo bên mình hai bức tranh phong cảnh chưa đóng khung:

- Hai bức tranh này, một bức là “Sáng xuân ở Thái Hồ” của Tống Văn Trị, một bức là “Linh sơn tĩnh thủy” của Phương Tuấn. Hai họa sĩ này đều là những họa sĩ phong cảnh nổi tiếng của Giang Nam. Ông Tống sở trường vẽ Thái Hồ, còn được người ta ca ngợi là “Tống Thái Hồ”. Tranh phong cảnh của ông ta có thể dùng một chữ “đẹp” để hình dung: “Đẹp mà không thô, đẹp mà không tục”. Còn tranh phong cảnh của ông Phương có thể dùng một chữ “tĩnh” để hình dung: “Tĩnh như ngọn núi, tĩnh như giấc mơ”. Giá tranh thật trên thị trường hiện nay của Tống Văn Trị mỗi mét vuông vào khoảng 6 vạn tệ, của Phương Tuấn khoảng 2 vạn tệ, nếu nhái lại hai bức vẽ này thì tranh của Tống Văn Trị giá cả cũng rất cao, ít nhất cũng cao hơn các bức tranh khác một, hai lần. Hai bức tranh này đều là hàng nhái chất lượng cao, hai ông xem trình độ thế nào.

Vương Hân Đông cầm hai bức tranh xem tỉ mỉ, trình độ mô phỏng của hai bức tranh này quả là tốt, một bức sắc nét, một bức sống động, hoàn toàn thể hiện được phong cách hội họa của hai họa sĩ này.

Nghe lời giải thích của Giả Tác Nhân, Từ Thảm Bình coi như cũng có thêm được chút tri thức nhập môn. Vương Hân Đông biết một vài nội tình của thị trường tranh, nhưng không hề mắc cả với Giả Tác Nhân:

- Chỉ cần những tranh ông mang tới là hàng tốt, vấn đề tiền bạc có thể thương lượng được. Ông phải hiểu rõ, giữa chúng ta không phải là mua bán một lần mà là làm ăn lâu dài. Ông có thể làm chúng tôi hài lòng thì chúng tôi cũng sẽ giúp ông hài lòng. Có tiền mọi người cùng kiếm, có tài mọi người cùng phát. Ông không cần lo, chỉ cần việc buôn bán của ông chủ Từ thuận lợi, ông đương nhiên sẽ có cơ hội kiếm tiền. Mọi người cùng hưởng phúc mà!

Giả Tác Nhân nói:

- Có tiền mọi người cùng kiếm thì chắc chắn không sai rồi. Tôi không phải người cứ nhìn thấy tiền là quên hết tất cả, kiếm tiền cần phải kiếm chỗ sáng. Ông xem nét bút sử dụng để vẽ hai bức tranh này đều là bút thần... - Giả Tác Nhân khoa trương.

Từ Thảm Bình không hiểu việc giám định tranh. Anh nhìn hai bức tranh Giả Tác Nhân đem tới, cũng không nhận ra chúng có sự khác biệt gì. Anh vẫn không yên tâm lắm về kĩ thuật làm giả của Giả Tác Nhân:

- Thứ bọn tôi cần là hàng cao cấp. Kĩ thuật làm tranh giả của ông có chỗ nào hơn người không?

Giả Tác Nhân thấy Từ Thảm Bình vẫn còn nghi ngờ thì nhân cơ hội đó thổi phồng bản thân:

- Những điều hôm nay tôi nói ở đây đều không quá đâu, trong nghề làm tranh giả ở thành phố này, không có ai ở trên tôi cả. Kĩ thuật làm tranh giả của chúng tôi có bí quyết riêng, không nằm ngoài hai phương diện: Thứ nhất, người vẽ tranh phải là cao thủ trong nhân gian. Các họa sĩ trong nhân gian có không ít người nét vẽ rất đẹp, nhưng họ thiếu sự tuyên truyền và cơ hội nên bị mai một mất không ít nhân tài. Tôi mở ra một mạng lưới gồm các cao thủ, cung cấp cho họ một sân khấu để họ chuyên tâm chế tác các tác phẩm nhái, dù sao cũng còn hơn là để họ sống cuộc sống nghèo khổ cả một đời. Thứ hai là kĩ thuật. Nếu chúng tôi có nguyên tác, việc mô phỏng sẽ dùng nguyên tác “Thấu thị”. Đặt nguyên tác lên một cái bàn trong suốt, ở giữa đặt một lớp màng mỏng, trên đó đặt giấy lên và vẽ lại. Nếu không có nguyên tác trong tay thì chúng

tôi chụp ảnh rồi phóng to ra. Tranh làm ra từ hai phương pháp này đảm bảo giống y hệt nguyên tác, sau đó chúng tôi tiến hành xử lý làm cho chúng cũ đi, khi hoàn thành, nhìn tranh hoàn toàn không khác tranh thật là bao.

Từ Thắm Bình thấy Giả Tác Nhân thao thao bất tuyệt bèn tin là thật. Anh dặn Nhan Lệ xuống nhà ăn của khách sạn Cổ Đô đặt cơm, trưa nay anh phải đón tiếp Giả Tác Nhân một bữa ra trò.

7. Chương 7: Ôsin Mới Nhà Bộ Trưởng

Hiện tại Từ Thắm Bình còn phải bận thêm một việc nữa, đó là thay ôsin cho nhà mình. Việc này vẫn phải nhờ tới Vương Hân Đông giải quyết. Từ Thắm Bình thông báo cho Vương Hân Đông về việc Thắm Thái Hồng đã đồng ý cho Quỳnh Hoa tới làm ôsin mới cho nhà mình. Vương Hân Đông vui vẻ nói:

- Thế thì tốt quá. Anh lập tức thông báo cho chủ nhiệm Lục bảo Quỳnh Hoa đi làm. Ôsin nhà cậu bao giờ đi?

Từ Thắm Bình nói:

- Ý của mẹ em là cuối tuần này cho cô ta về nhà.

Wương Hân Đông nói:

- 10 giờ sáng ngày chủ nhật cậu ở nhà chờ anh, anh sẽ đưa Quỳnh Hoa tới.

Wương Hân Đông lập tức gọi điện cho chủ nhiệm Lục và dặn dò ông không được quên chuyện mua đồng phục để không làm ảnh hưởng tới hình tượng của ôsin mới. Chủ nhiệm Lục rít gật đầu. Ông còn nói: Chủ nhật này ông ta sẽ phá lệ đi làm thêm, có mặt ở trung tâm đúng giờ để chờ đón giám đốc Vương.

Chiều ngày thứ bảy, ôsin nhà Từ Thắm Bình được nhận thêm một tháng lương, còn được nhà chủ cho thuốc lá và rượu, vui vẻ khăn gói về quê.

Sáng chủ nhật, Vương Hân Đông tới Trung tâm Bồi dưỡng và Hướng nghiệp, dù sao chủ nhiệm Lục cũng là đồng chí cũ, lời nói vẫn đáng tin tưởng, quả nhiên đang ngồi chờ ở trung tâm cùng với Quỳnh Hoa. Bộ quần áo mà Tiểu Triệu mua cho Quỳnh Hoa rất vừa người, vừa thời trang vừa tiện dụng. Người đẹp vì lụa, lụa tốt vì phân, Quỳnh Hoa ăn mặc như thế này trông càng trở nên xinh đẹp.

Chủ nhiệm Lục giao Quỳnh Hoa cho Vương Hân Đông rồi ra về. Vương Hân Đông lái xe đưa Quỳnh Hoa tới nhà Từ Thắm Bình. Dọc đường, Vương Hân Đông nói với Quỳnh Hoa:

- Bộ trưởng Từ là quan lớn trong thành phố mình, còn to hơn mấy chục lần ông quan huyện ở quê các cô. Cô tới nhà họ làm việc với thân phận là nhân viên của Ngân hàng Viêm Hoàng, bởi vậy phải chú ý giữ hình tượng cho cơ quan. Chỉ cần lo làm việc, đừng có hiếu kì, nhìn nhiều hỏi ít, thấy cái gì cũng cứ giấu trong lòng là được rồi. Có chuyện gì không hiểu thì gọi điện thoại tới hỏi tôi.

Quỳnh Hoa không hiểu chức quan cao hơn chức quan huyện mấy chục lần lớn như thế nào. Vì “quan” to nhất mà cô từng được gặp chính là trưởng thôn ở thôn cô. Trưởng thôn đã to lắm rồi, quan huyện to hơn trưởng thôn, ông quan nhà chủ còn to hơn quan huyện, thế cũng đủ biết gia đình mà cô sắp vào làm là một gia đình rất đáng kính và đáng sợ. Cô trả lời Vương Hân Đông:

- Tôi nhớ rồi, tôi sẽ cẩn thận. Tôi chỉ làm việc thôi, không hỏi cái gì khác.

Wương Hân Đông lại nói:

- Chỉ cần cô làm ở đó tốt, ngoài tiền lương mà trung tâm dịch vụ trả cho cô, tôi cũng sẽ thưởng thêm tiền.

Quỳnh Hoa vừa nghe nói còn có tiền thưởng, trong lòng vô cùng cảm kích Vương Hân Đông:

- Tôi rất cảm ơn giám đốc Vương. Sau này nếu có chỗ nào tôi làm không tốt, giám đốc Vương cứ nói, tôi biết sai sẽ lập tức sửa.

Vương Hân Đông thấy Quỳnh Hoa thật thà như vậy, bèn nói thêm mấy câu khích lệ:

- Tôi chỉ dặn dò cô vài câu vậy thôi. Tôi thấy cô rất thông minh, chắc chắn là sẽ làm tốt.

Trong lúc nói chuyện, xe đã tới nhà Từ Thắm Bình trên đường Bắc Kinh. Vương Hân Đông xuống xe ấn chuông, Từ Thắm Bình đích thân ra mở cửa. Từ Thắm Bình thấy Quỳnh Hoa ăn mặc trang điểm khác với hôm trước, trong lòng thầm kinh ngạc. Anh nghĩ: Sự xinh đẹp của đàn bà tới quá nửa là dựa vào trang điểm. Những cô gái thời thượng của thành phố nếu xóa đi lớp trang điểm bên ngoài thì ai cũng trở nên xấu xí.

Từ Thắm Bình dẫn Vương Hân Đông và Quỳnh Hoa vào trong sân. Quỳnh Hoa nhìn thấy một căn nhà to lớn và sang trọng, tin chắc những lời Vương Hân Đông nói là ông chủ mới của cô còn lớn hơn quan huyện mấy chục lần. Cô đã từng tới trụ sở ủy ban xã ở quê mình, nếu so với nơi này thì đúng là một cái nhà dột nát.

Từ Thắm Bình mở cửa mời họ vào nhà. Quỳnh Hoa thấy trong phòng không dính một hạt bụi, rồi nhìn xuống đôi giày của mình, đế giày toàn là đất, nhất thời đứng lại giữa cửa nhà, không dám vào. Vương Hân Đông thành thực thay giày rồi để lên giá ngoài cửa, đồng thời không quên giục Quỳnh Hoa:

- Cô cũng thay một đôi dép lê vào.

Vào nhà phải thay dép, đó là bài học đầu tiên về cuộc sống nơi thành phố của Quỳnh Hoa. Cô tìm một đôi dép lê tương đối nhỏ thay vào chân, rồi sau đó cùng Vương Hân Đông bước vào nhà.

Thẩm Thái Hồng đang ngồi ở phòng khách, thấy Vương Hân Đông tới, nhiệt tình chào đón:

- Giám đốc Vương, ông đúng là khách quý! Nào, ngồi đi!

Vương Hân Đông không ngồi xuống luôn mà giới thiệu Quỳnh Hoa cho Thẩm Thái Hồng trước:

- Cục trưởng Thẩm, đây là ôsin mới, Quỳnh Hoa, chữ Quỳnh Hoa trong “Tùy Tạng Đế ba lần tới Dương Châu thăm Quỳnh Hoa”.

Thẩm Thái Hồng thấy Quỳnh Hoa xinh đẹp như hoa như ngọc, cuối cùng cũng hiểu nguyên nhân vì sao con trai mình sốt ruột đòi thay ôsin mới. Lúc này bà tỏ ra hơi lo lắng, một đứa con gái xinh đẹp ở trong nhà liệu có xảy ra chuyện gì hay không? Bà cảm thấy hơi hối hận với việc quyết định cho thay ôsin, nhưng vẫn không thể hiện gì ra mặt:

- Cô gái này không những khuôn mặt xinh đẹp mà cái tên cũng hay. Lần đầu tiên tới nhà tôi, không biết cô ấy có quen được hay không, cứ cho làm một thời gian đã rồi tính sau.

Rồi bà kéo Vương Hân Đông sang một bên:

- Ông tìm được cô ôsin này ở đâu vậy? Tiền lương bao nhiêu một tháng?

- Cô ấy là nhân viên tạm thời trong ngân hàng của cháu, đã tham gia lớp bồi dưỡng chính thức ở Trung tâm Bồi dưỡng và Hướng nghiệp của Hội Phụ nữ thành phố, làm việc nhanh nhẹn lắm. Chỉ tiếc là cô ấy chỉ là con gái nhà quê ra thành phố làm thuê kiếm ít tiền nên không có nhiều kinh nghiệm, mong bác gái quan tâm và dạy bảo thêm. Tiền lương của cô ấy do ngân hàng của cháu trả, điều này bác không cần phải lo. Nếu cảm thấy được thì bác giữ lại dùng, nếu không được thì cháu đưa cô ấy về, không có gì quan trọng cả.

Thấy Vương Hân Đông nói như vậy, Thẩm Thái Hồng cũng không nói gì được nữa:

- Nếu ông đã nói vậy thì chúng tôi cứ giữ lại thử xem sao!

Thẩm Thái Hồng quay đầu lại nhìn, Quỳnh Hoa vẫn ngơ ngác đứng giữa phòng khách, trong lòng nghĩ: Con gái nhà quê đều thật thà. Bà bèn đưa Quỳnh Hoa vào thư phòng của Từ Văn Tuấn, cho Từ Văn Tuấn gặp cô. Từ Văn Tuấn chào Quỳnh Hoa một câu rồi lại ngồi xuống đọc tài liệu. Về xinh đẹp của Quỳnh Hoa để lại một ấn tượng vô cùng sâu sắc trong ông, cô ôsin trước vụng về, thô ráp, đâu có được như Quỳnh Hoa.

Qua được cửa ải của Từ Văn Tuấn, Quỳnh Hoa bắt đầu cuộc sống làm.

Quỳnh Hoa lần đầu tới đây, chưa biết nấu nướng ra sao nên buổi trưa Vương Hân Đông mời cả nhà đi ăn một bữa rất thịnh soạn.

Trong nửa tháng Từ Thắm Bình bận rộn với “Vườn nghệ thuật”, Chương Kiến Quốc cũng không ngừng công việc ở Cục Giao thông. Dưới sự chỉ đạo của Từ Văn Tuấn và sự tác động nhỏ của Chương Kiến Quốc, báo cáo về ứng viên mới cho chức cục trưởng đã được đưa lên Bộ Tổ chức. Từ Văn Tuấn nhanh chóng phê duyệt, đồng ý với ý kiến của Đảng ủy Cục Giao thông, cho Chương Kiến Quốc thay thế cục trưởng cũ, trở thành cục trưởng chính thức. Buổi sáng hôm trình báo cáo phê chuẩn này lên thị ủy và hội đồng nhân dân thành phố, Từ Văn Tuấn triệu tập một cuộc họp trong Bộ Tổ chức. Trong cuộc họp, Từ Văn Tuấn sử dụng biện pháp “đánh nhanh thắng nhanh”, tuyên bố báo cáo của Đảng ủy Cục Giao thông và ý kiến cá nhân của ông, mấy ông phó bộ trưởng tham gia cuộc họp trước đó không hề có sự chuẩn bị nào, đương nhiên là không có ý kiến phản đối gì về báo cáo của Đảng ủy Cục Giao thông, việc thăng chức của Chương Kiến Quốc được Bộ Tổ chức thuận lợi thông qua. Cuộc họp kết thúc, Từ Văn Tuấn ra lệnh cho thư kí lập tức chuyển báo cáo lên thị ủy và hội đồng nhân dân.

Mấy ngày sau hội đồng nhân dân có văn bản trả lời, Từ Văn Tuấn vừa nhìn đã giật mình. Thường ủy của hội đồng nhân dân cho rằng năng lực của Chương Kiến Quốc không cao, học lực chỉ là trung cấp chuyên nghiệp, hơn nữa tác phong làm việc cũng có một số vấn đề, không thích hợp lên làm cục trưởng Cục Giao thông. Từ Văn Tuấn đã nhận tiền của Chương Kiến Quốc, nếu chuyện này không làm xong, hai trăm vạn đã nhận sẽ trở thành sợi dây thắt cổ ông. Từ Văn Tuấn nhận thức được việc này vô cùng nguy hiểm, ông ngồi trong phòng làm việc vắt óc suy nghĩ nhưng không ra cách nào tốt.

Hôm đó Từ Văn Tuấn tan sở về nhà, vẫn nặng trĩu suy tư. Tới giờ ăn tối, Quỳnh Hoa mang thức ăn lên bàn ăn xong, một mình về phòng bếp dùng cơm. Đó là quy định mà Thắm Thái Hồng đặt ra cho ôsin nhà mình, lí do là những lời nói chuyện trong bữa cơm nhà bộ trưởng, có lúc liên quan tới bí mật của Đảng và nhà nước, bởi vậy ôsin không được ngồi ăn cùng bàn, buộc phải dùng cơm một mình trong nhà bếp. Quỳnh Hoa thấy vấn đề này vô cùng nghiêm trọng, nên ngoan ngoãn chấp hành.

Trước bữa cơm, Từ Thắm Bình gọi điện về nhà nói rằng anh có việc với Nhan Lệ ở phòng tranh trong khách sạn Cổ Đô nên không về nhà ăn cơm. Bởi vậy bữa cơm ngày hôm nay chỉ có hai vợ chồng Từ Văn Tuấn. Thắm Thái Hồng phát hiện ra sắc mặt chồng hơi khó coi, bèn hỏi:

- Anh không khỏe à?

Từ Văn Tuấn lắc đầu:

- Sức khỏe thì không có vấn đề gì, chỉ có điều tâm trạng rất bức bối. Báo cáo cho Chương Kiến Quốc làm cục trưởng bị hội đồng nhân dân thành phố phủ quyết rồi. Nếu chúng ta làm hỏng việc này thì phải nộp hai trăm vạn tệ đã cầm ra, lại còn làm trò cười cho Chương Kiến Quốc và Vương Hân Đông. Ngộ nhờ để lộ tin tức gì thì hậu quả không thể nào lường trước được. Em nói lần này có đen hay không hả?

Thắm Thái Hồng vừa nghe thấy việc này bèn sốt ruột, bà bỏ bát đĩa xuống:

- Anh đã nghĩ ra cách gì để cứu vãn chưa?

- Lúc đó khi đưa báo cáo cho hội đồng nhân dân, anh cũng hơi lo lắng vì danh tiếng của Chương Kiến Quốc không tốt lắm, báo cáo có khả năng không được thông qua, nhưng khi đó anh vẫn còn hi vọng là mình gặp may, ngộ nhờ không được thì chờ tới lúc đó nghĩ cách giải quyết sau. Bây giờ thực sự không được thông qua, nhất thời anh cũng không nghĩ ra cách nào để giải quyết, em bảo không lo được không?

- Báo cáo mà anh đưa tới thị ủy đã phê chuẩn chưa?

- Báo cáo của thị ủy cũng chưa phê chuẩn. Hai báo cáo này đi liền nhau. Hội đồng nhân dân cũng sẽ gửi một bản báo cáo cho thị ủy, như thế thì thị ủy làm sao mà phê chuẩn được.

Thắm Thái Hồng cũng rơi vào im lặng. Bà đứng lên đi mấy vòng quanh cái bàn ăn, bỗng dừng dừng lại:

- Anh có thể tìm một người ở hội đồng nhân dân thành phố tạo chút quan hệ, cùng lắm thì chúng ta bỏ ra ít tiền, số tiền mà Chương Kiến Quốc đưa cho, lấy ra một, hai chục vạn để giải quyết, anh thấy có được không?

- Chỉ sợ là không được. Hội đồng nhân dân vừa phủ quyết công việc của Chương Kiến Quốc, bây giờ lại vội vàng mang tiền tới, bắt người ta phải thay đổi lại, liệu người ta có chịu không? Với lại hội đồng nhân dân cũng chuẩn bị tới kì tuyển cử tiếp theo, ai mà chịu mạo hiểm chỉ vì chút lợi con con này chứ? Mấy ngày trước anh còn đăng một bài viết kêu gọi công chính liêm minh trên báo, bây giờ lại đi cửa sau vì việc của Chương Kiến Quốc, chẳng phải là tự vả vào miệng mình sao? Nếu làm không cẩn thận, rất dễ bị lộ ra, lúc đấy thì mất cả chì lẫn chài.

Thẩm Thái Hồng lại đi một vòng quanh bàn ăn, cứ như thể bà là bộ trưởng Bộ Tổ chức, rồi lại nghĩ ra một cách khác:

- Anh thấy có làm thế này được không? Gần đây Cục Văn hóa của thành phố chẳng phải đang sắp xếp lại chức bí thư đảng ủy sao? Hay là anh điều bí thư Đảng ủy của Cục Giao thông sang Cục Văn hóa rồi cho Chương Kiến Quốc làm bí thư Đảng ủy của Cục Giao thông. Thứ nhất, hội đồng nhân dân không quản lí được chuyện của tổ chức Đảng, Bộ Tổ chức của anh có thể làm được việc này. Thứ hai là chuyện của Chương Kiến Quốc coi như cũng hoàn thành được một nửa, như vậy hai trăm vạn tệ đó không cần trả lại nữa. Vả lại hai trăm vạn đó đã cho Thẩm Bình đi mua nhà và mở phòng tranh rồi, nếu phải trả lại thì chúng ta cũng không lấy đâu ra nhiều tiền thế.

- Cách này không được. Cái Chương Kiến Quốc cần là cái ghế cục trưởng, còn bí thư Đảng ủy chỉ là công tác sự nghiệp, cái ông ta cần là thực quyền cơ. Ông ta cần thực quyền để làm gì? Nói cho cùng cũng là để kiếm tiền. Nếu không ông ta lấy đâu ra tiền để biếu chúng ta? Chương Kiến Quốc bỏ ra hai trăm vạn để mua cái chức cục trưởng, nếu không kiếm được về một trăm vạn hay một triệu thì ông ta có dừng lại không? Đầu tư cho chính trị là đầu tư thu lợi cao nhất, nếu không ông ta thà gửi tiền vào ngân hàng để hưởng lãi còn hơn.

Thẩm Thái Hồng nghĩ một lát rồi nói:

- Điều này cũng có gì đâu mà mâu thuẫn. Trước tiên cho Chương Kiến Quốc làm bí thư Đảng ủy, bước tiếp theo cho ông ta kiêm chức cục trưởng. Anh chỉ cần để trống chức cục trưởng của Cục Giao thông là được rồi. Việc này đối với anh đâu có khó.

“Chiến thuật” của Thẩm Thái Hồng khiến Từ Văn Tuấn tỉnh hẳn ra:

- Sao anh lại không nghĩ ra chiêu này nhỉ?

Đang sau mỗi một vị quan tham đều có một người phụ nữ tự nhận mình thông minh. Thẩm Thái Hồng đắc ý cười:

- Thế này gọi là người trong cuộc mê, người ngoài cuộc tỉnh. Cái chức bộ trưởng Bộ Tổ chức của anh thà để em làm cho xong.

Chuyện của Chương Kiến Quốc đã có cơ hội, Từ Văn Tuấn cũng hưng phấn hơn, hai người tiếp tục dùng bữa. Không biết là vì thức ăn Quỳnh Hoa làm hợp khẩu vị hai người, hay vì tâm trạng vui vẻ mà họ ăn hết sạch. Thẩm Thái Hồng gọi Quỳnh Hoa lên thu dọn bát đĩa rồi hai vợ chồng thảnh thơi đi vào phòng ngủ.

Quỳnh Hoa thu dọn nhà bếp sạch sẽ rồi quay về phòng mình. Phòng ngủ của Quỳnh Hoa nằm ở tầng 1. Đó là một căn phòng rộng 16m² có đầy đủ tiêu chuẩn, chỉ có điều không có nhà vệ sinh, những lúc cần thì phải chạy ra nhà vệ sinh ngoài phòng khách. Mặc dù có chút bất tiện nhưng Quỳnh Hoa cũng rất hài lòng rồi. Căn phòng này không những có một chiếc ti vi màu 19 inch mà còn có điều hòa. Chỉ cần muốn dùng điều hòa, cả căn phòng sẽ như thể quanh năm chỉ có một mùa xuân. Nhưng vì gần đây thời tiết đã ấm dần lên, vả lại Quỳnh Hoa sợ dùng điều hòa tốn điện nên tới hôm nay vẫn chưa dám dùng lần nào. Cô nghĩ tới căn phòng nhỏ dưới hầm để xe của Đại Xuân, lại nghĩ tới căn nhà dột nát của cha mình, cảm thấy cuộc sống của mình hôm nay quả đúng là như trên thiên đường, ngay cả căn nhà ở quê của mình cũng không bằng được nơi đây. Cô là một cô gái rất biết hài lòng với cuộc sống, như thế này còn gì để ca thán nữa?

Quỳnh Hoa nhớ lại mấy ngày từ khi mình vào đây làm, cứ cảm thấy là lạ. Cảm giác đầu tiên là cuộc sống ở nhà họ quá tỉ mỉ và chính xác. Sáng nào Thẩm Thái Hồng cũng dậy sớm dùng bữa sáng xong sẽ đưa cho Quỳnh Hoa một tờ giấy, ghi thực đơn bữa trưa và bữa tối ngày hôm đó, hôm nay phải mua thêm những đồ

dùng gì, tất cả đều ghi vô cùng rõ ràng. Thẩm Thái Hồng đưa cho Quỳnh Hoa 1000 tệ, chi tiêu hằng ngày đều phải ghi lại. Khi Quỳnh Hoa dùng hết 1000 tệ đó bà sẽ kiểm tra lại theo những ghi chép của cô. Chỗ kỉ quái thứ hai là Thẩm Thái Hồng không bao giờ cho Quỳnh Hoa vào quét dọn phòng ngủ của ông bà. Chỉ vào những ngày nghỉ cuối tuần, Thẩm Thái Hồng có mặt ở nhà, bà mới đồng ý cho Quỳnh Hoa vào quét dọn căn phòng đó. Sự việc này khiến Quỳnh Hoa không thể nào hiểu được. Thứ ba là Từ Thẩm Bình rất ít khi về nhà ăn cơm, thời gian ở nhà cũng không nhiều, mỗi lần Từ Thẩm Bình về nhà, ánh mắt anh nhìn cô lúc nào cũng mơ màng, khiến cô cảm thấy không thoải mái. Nhưng Từ Thẩm Bình không làm gì cả, không nói gì cả, cảm giác khó chịu này chỉ biết giấu trong lòng, luôn khiến Quỳnh Hoa có một dự cảm không lành.

Quỳnh Hoa không tìm được người nào có thể thổ lộ. Giám đốc Vương có vẻ có mối quan hệ không bình thường với nhà bộ trưởng Từ, đương nhiên là không thể nói với ông được; viết thư về cho thầy cô cũng không thể nào nói rõ, thầy cô ở cách cô quá xa, không cách nào bàn bạc với cô được; Đại Xuân mặc dù ở rất gần, nhưng tính tình anh nóng nảy, nói ra chỉ sợ khiến sự việc càng tệ hơn. Cô chỉ còn biết đi đến đâu hay đến đó.

Ngày thứ hai khi Quỳnh Hoa tới nhà Từ Văn Tuấn, cô gọi điện cho Đại Xuân để anh yên tâm, nói rằng cô ở đây mọi thứ đều tốt, còn kể sơ cho anh về tình hình nơi này, đồng thời dặn dò Đại Xuân đừng gọi điện thoại cho cô, ngộ nhỡ nhà chủ không thích. Điện thoại của nhà bộ trưởng không phải ai cũng gọi tới được. Nếu có việc gì cần thì cô sẽ chủ động gọi điện thoại cho anh. Quỳnh Hoa nói với Đại Xuân, cô đã viết cho thầy cô một bức thư, thông báo cho ông biết về cuộc sống hạnh phúc ở đây để cho ông yên tâm. Vì địa chỉ nhà bộ trưởng không thể tùy tiện nói cho người ngoài biết nên cô dặn thầy lúc nào gửi thư thì gửi tới địa chỉ của Đại Xuân, khi nào có thời gian cô sẽ tới nhận thư. Đại Xuân là một người biết tiến biết lùi, đương nhiên cũng hiểu nỗi khổ của Quỳnh Hoa, mọi yêu cầu của Quỳnh Hoa anh đều đồng ý cả.

Quỳnh Hoa nghĩ ngợi một hồi lâu, cảm thấy chán. Cô lại mở ti vi ra xem, mấy bộ phim trên ti vi đều sụt mướt, khòe lóc nên cô xem một lát rồi tắt đi đi ngủ.

Ngày hôm sau Từ Văn Tuấn vừa tới Phòng Tổ chức của thị ủy liền gửi hai bản báo cáo cho thị ủy, nội dung một bản là điều bí thư Đảng ủy của Cục Giao thông sang làm bí thư Đảng ủy của Cục Văn hóa. Đây là một hoạt động luân chuyển thông thường của các cán bộ, không có gì bất thường nên thị ủy nhanh chóng thông qua. Báo cáo còn lại là đề bạt Chương Kiến Quốc lên làm bí thư Đảng ủy của Cục Giao thông. Báo cáo này thì gặp một chút khó khăn, phó bộ trưởng Lí đưa ra một ý kiến khác, ông ta nói:

- Ý kiến của hội đồng nhân thành phố về đồng chí Chương Kiến Quốc cần phải được coi trọng, nếu đồng chí Chương Kiến Quốc đã không thích hợp với chức cục trưởng thì cũng không thích hợp để làm bí thư Đảng ủy. Tôi đề nghị chúng ta tiến hành tổ chức một cuộc khảo sát tường tận về đồng chí Chương Kiến Quốc, khi có kết quả khảo sát rồi thì quyết định sau.

Ý kiến của phó bộ trưởng Lí nhận được sự đồng ý của phó bộ trưởng Lâm. Từ Văn Tuấn thấy tình hình này, biết rằng bây giờ mình lại phải vượt qua một thử thách mới, chỉ bằng cứ áp dụng sách lược lấy lùi làm tiến:

- Ý kiến của anh Lí nhằm vào trách nhiệm của cán bộ với công việc, cũng là thái độ của mỗi đồng chí chúng ta về sứ mạng chính trị của mình, chúng ta là những người làm công tác tổ chức, cần phải nâng cao thái độ nghiêm túc và có trách nhiệm này. Việc anh Lí đề nghị tiến hành khảo sát với đồng chí Chương Kiến Quốc, tôi nghĩ là có thể, và cũng là việc cần thiết. Để công tác ở Cục Văn hóa và Cục Giao thông không bị ảnh hưởng, tôi đề nghị công tác khảo sát phải tiến hành nhanh, ngày mai tổ chức phái một đoàn khảo sát tới Cục Giao thông, công việc cụ thể sẽ do tôi đích thân phụ trách.

Câu nói của Từ Văn Tuấn nghe ra rất phù hợp với nguyên tắc của Đảng, nhưng cũng vô cùng miễn cưỡng. Sau khi cuộc họp kết thúc, Từ Văn Tuấn lập tức gọi điện thoại cho Từ Thẩm Bình, giải thích tường tận khó khăn mà hiện nay Chương Kiến Quốc đang phải đối mặt cùng với những sắp đặt của ông trong lần này. Ông còn đặc biệt dặn dò Từ Thẩm Bình, không được tiết lộ cho Chương Kiến Quốc biết quyết định phủ quyết của hội đồng nhân dân, chỉ nói là lần này Bộ Tổ chức phái người tới tiến hành khảo sát thông thường trước khi cho ông ta nhận nhiệm vụ, đồng thời bảo anh thông báo cho Chương Kiến Quốc làm tốt các công tác chuẩn bị đón tiếp đoàn khảo sát.

Từ Thẩm Bình nhận điện thoại của bố xong, lập tức chạy tới phòng làm việc của Chương Kiến Quốc, báo

cáo lại cho ông ta những điều mà bố mình vừa nói. Chương Kiến Quốc vừa nghe nói có đoàn khảo sát cán bộ tới Cục Giao thông thì vừa mừng vừa lo: Mừng là vì chỉ cần trong cuộc khảo sát không xảy ra chuyện gì bất thường thì ông đã tới gần hơn với cái ghế cục trưởng; lo là vì ngộ nhỡ trong lúc đoàn khảo sát tới mà có ai đó quấy rối, Từ Văn Tuấn đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu ông thì không những không làm được cục trưởng mà hai trăm vạn bỏ ra cũng hóa thành bong bóng, cuối cùng chẳng được cái gì. Do đó việc đón tiếp và biểu hiện như thế nào trước mặt đoàn khảo sát càng trở thành một nhiệm vụ nặng nề, phải suy nghĩ cho thật kĩ. Ông quyết định tìm Vương Hân Đông bàn bạc lại, để nghe “cao kiến” của ông ta.

Chương Kiến Quốc gọi di động cho Vương Hân Đông, hỏi ông ta bây giờ có thời gian không. Vương Hân Đông nói trong điện thoại:

- Bây giờ tôi đang ở chỗ bí thư Ngũ của thị ủy, không đi ngay được, anh có việc gì quan trọng không?

Chương Kiến Quốc nghe nói Vương Hân Đông đang ở chỗ bí thư thị ủy Ngũ Văn Long, cảm thấy rất kì lạ. Thời gian trước ông từng nghe Vương Hân Đông nói, thành phố vì muốn xây dựng một công trình gì đó nên mượn của mấy ngân hàng một món tiền lớn, đã tới thời gian trả nợ mà vẫn không trả được khoản nợ hơn bốn trăm triệu. Gần đây các ngân hàng đã bắt đầu liên kết hành động, nếu món nợ của thành phố không thanh toán đầy đủ thì không cho mượn tiếp các khoản nợ mới. Mấy ngân hàng đó đã tới ủy ban thành phố gõ cửa đòi tiền. Ông bèn hỏi Vương Hân Đông:

- Ngân hàng của các anh định cho ủy ban thành phố mượn tiền hả?

- Không phải. Thế này vậy, tối nay tôi với anh gặp nhau, lúc gặp mặt tôi sẽ nói với anh. Anh có việc gì thì nói luôn. Thế nào?

Chương Kiến Quốc thấy cũng chỉ còn cách này:

- Được rồi, 8 giờ tối nay, anh tới nhà tôi. Cho dù tối anh có việc gấp gì cũng không được thất hẹn đâu đấy.

Wang Hân Đông trả lời chắc chắn:

- Yên tâm đi.

Đúng 8 giờ tối hôm đó, Vương Hân Đông có mặt ở nhà Chương Kiến Quốc. Hai người ngồi còn chưa ấm chỗ, trà vẫn chưa uống cạn, điện thoại đã reo liên tục, Chương Kiến Quốc phải liên tục chạy đi nghe điện thoại nên hai người chưa nói được câu nào. Chương Kiến Quốc bực mình, đành nói với Vương Hân Đông:

- Những người này đúng là không muốn cho tôi sống yên ổn mà, anh nói có bực mình không? Chúng ta ra ngoài tìm chỗ nào yên tĩnh một chút, nếu không hôm nay sẽ chẳng nói được việc gì.

Wang Hân Đông nghĩ, nếu tới hộp đêm thì ồn ào quá, tới quán trà thì phức tạp, đều không phải là chỗ tốt để bàn chuyện. Bỗng dưng ông nhớ ra phòng tranh của Nhan Lệ, tối nay chỉ có một mình Nhan Lệ ở đó, nơi đó rất yên tĩnh, sao lại không đi nhỉ? Ông bèn gọi di động cho Nhan Lệ, biết là hôm nay Từ Thắm Bình không tới, bèn nói với Chương Kiến Quốc:

- Chúng ta tới khách sạn Cổ Đô.

Chương Kiến Quốc nói:

- Tối khách sạn Cổ Đô thuê phòng theo giờ cũng được.

- Cần gì phải thuê phòng. Từ Thắm Bình thuê một dãy phòng ở đó. Chúng ta tới đó vừa yên tĩnh vừa đỡ tốn tiền.

- Cậu ta thuê phòng ở đó làm gì? Nuôi tình nhân hả?

- Bây giờ anh đừng hỏi nhiều, cứ tới là biết.

Wang Hân Đông lái xe cùng Chương Kiến Quốc tới phòng tranh “Vườn nghệ thuật” nằm trên tầng 18 của khách sạn Cổ Đô.

Chương Kiến Quốc bước vào phòng tranh, nhìn thấy tấm biển “Vườn nghệ thuật” sáng lấp lánh, cảm thấy vô cùng bất ngờ. Ông hỏi Vương Hân Đông:

- Từ Thẩm Bình còn mở thêm phòng tranh để kinh doanh hả?

Wương Hân Đông mỉm cười:

- Câu hỏi này lát nữa sẽ trả lời. Giờ tôi đưa anh đi gặp bà chủ phòng tranh, Nhan Lệ trước đã. - Rồi ông giới thiệu Chương Kiến Quốc với Nhan Lệ. - Đây là bạn của tôi, ông Chương.

Giới thiệu xong xuôi, Vương Hân Đông kéo Nhan Lệ ra ngoài cửa, nói với cô:

- Giờ chúng tôi mượn căn phòng này của em một lát để bàn chuyện riêng. Em xuống quầy bar ngồi chơi. Lát nữa xong việc, tôi sẽ gọi em lên.

Ông vừa nói vừa nhét hai tờ 100 tệ vào tay Nhan Lệ. Nhan Lệ vốn dĩ đã muốn xuống quầy bar gặp người tình của mình, giờ từ trên trời lại rơi xuống 200 tệ, đương nhiên là vui vẻ đi ngay. Vương Hân Đông đẩy Nhan Lệ ra ngoài cửa, nhân cơ hội đó lại sờ mạnh lên mông cô một cái. Chương Kiến Quốc ngồi bên trong, vì ở giữa cách một tấm bình phong nên không nhìn thấy động tác của Vương Hân Đông. Vương Hân Đông khóa cửa cẩn thận, quay lại ngồi đối diện với Chương Kiến Quốc. Vì ông ta rất quen thuộc với phòng tranh này nên tỏ ra phong thái của chủ nhân, rót trà rồi mời Chương Kiến Quốc hút thuốc. Lúc này hai người mới chính thức nói chuyện.

Đầu tiên Chương Kiến Quốc nói với Vương Hân Đông về chuyện Bộ Tổ chức tới Cục Giao thông khảo sát, Vương Hân Đông cũng cảm thấy chuyện này có chút gì bất thường. Lần trước sau khi Đảng ủy Cục Giao thông gửi báo cáo cho Bộ Tổ chức, bộ đã tổ chức khảo sát một lần rồi, cuộc khảo sát lần này không biết là nhằm mục đích gì? Vương Hân Đông hỏi Chương Kiến Quốc:

- Lần trước tới cục khảo sát là phòng gì của Bộ Tổ chức?

- Phòng cán bộ 1.

- Lần này?

- Không biết, Từ Thẩm Bình không nói.

- Tình hình không rõ ràng thì khó nói lắm. Chúng ta phải chia làm hai tình huống để suy nghĩ. Thứ nhất, vẫn là Phòng cán bộ 1 tới khảo sát, chứng tỏ lần khảo sát trước có vấn đề, rất có thể là kẻ thù của anh âm thầm giở trò, cố tình gửi cho Bộ Tổ chức tài liệu nào đó bất lợi cho anh, bởi vậy lần khảo sát này anh phải đặc biệt cẩn thận. Khả năng thứ hai cũng rất có thể là sự thực, đó là Phòng cán bộ 2 hoặc 3 tới khảo sát, không phải là những người của lần trước, nếu không việc gì phải nhọc công như thế? Bởi vậy anh vừa phải hầu hạ những người lần này tốt hơn lần trước, vừa phải đề phòng có người giở trò. Cái ghế cục trưởng ai cũng ngưỡng mộ, ngay cả tôi còn muốn được làm vài ngày cho đã, bởi vậy không thể không cẩn thận. Nếu lần này tới khảo sát là Phòng tổ chức 1, 2 hay 3 chứng tỏ Bộ Tổ chức có sắp xếp khác cho anh, việc anh được ở lại Cục Giao thông hay không rất khó nói. Lần này ai đứng đầu đoàn khảo sát phải hỏi Từ Thẩm Bình cho rõ ràng, nếu không anh sẽ không biết đường nào mà giải quyết đâu.

Chương Kiến Quốc nghe Vương Hân Đông phân tích như vậy, đầu óc bỗng trở nên sáng sủa mạch lạc hơn, tâm trí cũng bắt đầu căng thẳng:

- Liệu Từ Thẩm Bình có nuốt lời không?

- Từ Thẩm Bình có nuốt lời hay không cũng không thể do cậu ta quyết định được. Cho dù là bố cậu ta Từ Văn Tuấn cũng không thể một tay che cả bầu trời, xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng là khó tránh, tới lúc đó anh còn trách ai? Anh tới tòa án kiện ông ta hả? Việc này chắc là không được! - Sau đó ông lại hỏi Chương Kiến Quốc. - Công tác khảo sát lần trước do ai của cục phụ trách tiếp đón cụ thể?

- Là Từ Thẩm Bình.

- Thế thì tốt. Anh cứ giao công tác đón tiếp lần này cho cậu ta, đè gánh nặng này lên vai cậu ta, lúc đó không muốn tận lực cũng phải cố. Anh phải chuẩn bị trước cuộc nói chuyện với đoàn khảo sát, trưng cầu dân ý thì để cho Từ Thẩm Bình làm, con số là do người viết ra, viết thế nào mà chẳng là “viết”? Từ Thẩm

Bình cũng không tới nổi ngốc như thế! Ngoài ra, nếu để đoàn khảo sát biết rằng cậu ta là con trai của bộ trưởng Từ thì sự việc sẽ dễ dàng hơn nhiều. Anh cũng không thể ngồi chơi, cần phải tìm hiểu xem đoàn khảo sát gồm những ai, xây dựng chút tình cảm, tìm hiểu xem trong số những người thân quen của họ có ai có khả năng sau này cần nhờ tới Cục Giao thông hay không, lợi dụng các mối quan hệ ngầm này, hứa hẹn vài điều, những cái này đều giúp anh thuận lợi vượt qua lần khảo sát này. Chỉ cần chúng ta thận trọng thì lần khảo sát này cũng không có gì đáng sợ. Lần này mà anh đại nạn không chết, chắc chắn sau này sẽ có phước. Chờ việc của anh có kết quả rồi nhớ đừng quên việc của tôi.

Chương Kiến Quốc nghe đề nghị của Vương Hân Đông, cảm thấy vui vẻ hơn nhiều, trong đó có mấy cách mà ông cũng thường xuyên dùng. Lần trước khi Bộ Tổ chức tới khảo sát, mọi đối tượng mà đoàn khảo sát tìm để nói chuyện đều đã được ông sắp xếp ổn thỏa, người nào cũng tăng bốc ông hết lời. Kết quả trưng cầu dân ý cũng do Từ Thẩm Bình tạo ra. Chỗ cần cải tiến lần này là phải những người có khả năng làm hỏng việc của ông đi công tác trong thời gian đoàn khảo sát tới để đảm bảo rằng ông sẽ thuận lợi vượt qua lần khảo sát. Yêu cầu cuối cùng của Vương Hân Đông là ước định của hai người, làm người phải giữ chữ tín, lời hứa này đương nhiên phải thực hiện:

- Anh với tôi quen nhau bao nhiêu năm, Chương Kiến Quốc tôi là con người không có nghĩa khí bạn bè sao? Trong mọi lần hợp tác của chúng ta trước đây, những việc mà tôi đã đồng ý với anh, việc nào cũng đã thành hiện thực. Anh cứ yên tâm đi, chỉ cần việc của tôi xong xuôi, tôi sẽ lập tức làm việc của anh. Có điều nói đi cũng phải nói lại, giả sử như tôi không được ngồi lên ghế cục trưởng thì chỉ sợ việc của anh cũng không có nhiều hi vọng. Mục tiêu của chúng ta là như nhau, không có anh thì không có tôi, không có tôi cũng chẳng có anh. Anh và tôi không phân biệt gì cả, chỉ sợ có muốn tách cũng không tách ra nổi.

Nghe Chương Kiến Quốc hứa, Vương Hân Đông như được uống thuốc an thần, bèn nói:

- Anh làm việc gì tôi đều yên tâm.

- Anh nên yên tâm mới phải. - Không khí buổi nói chuyện trở nên nhẹ nhàng hơn, Chương Kiến Quốc bắt đầu chuyển chủ đề sang Vương Hân Đông. - Chiều nay anh có âm mưu gì bên chỗ Ngũ Văn Long vậy?

- Tôi làm gì có âm mưu gì? Là Ngũ Văn Long có âm mưu với tôi.

- Ông ta có âm mưu gì với anh?

- Còn âm mưu gì nữa? Những người tìm tôi có ai mà không vì tiền của ngân hàng. Ông ta biết các ngân hàng lớn đều thống nhất với nhau là không chịu cho ủy ban thành phố vay thêm khoản tiền nào nữa, kể cả ông ta. Lần này ông ta muốn giúp đỡ cậu em trai Ngũ Văn Hổ. Ngũ Văn Hổ đang thực hiện một dự án bất động sản, muốn vay một khoản tiền lớn ở chỗ tôi, vừa mở miệng đã đòi 300 triệu. Anh nói tôi nên đồng ý hay không?

- Anh đã đồng ý chưa?

- Tôi đâu có dám đồng ý tùy tiện. Lúc đó tôi nói lấp liếm là khoản tiền lớn như vậy cần phải được tổng ngân hàng phê duyệt, phải xem thái độ của tổng giám đốc thế nào đã. Nếu tôi thực sự có nhiều tiền thì thà đổ vào chỗ anh còn có lợi hơn. Anh nói có phải không?

- Tiền của ngân hàng anh để ở chỗ tôi không nói về tính an toàn của tiền mà ngay cả an toàn của bản thân anh cũng không phải lo. Cả công cả tư đều có lợi. - Chương Kiến Quốc muốn tìm hiểu thêm một chút về tình hình của Từ Thẩm Bình, bèn đổi chủ đề. - Từ Thẩm Bình mở phòng tranh này ra làm gì? Cậu ta cũng hiểu về hội họa hả? Hay muốn chạy theo trào lưu chơi tranh hiện nay?

- Cậu ta thì hiểu gì về nghệ thuật! Cái thú vui tao nhã này chỉ là cái cớ thôi. Chủ yếu là để giúp đỡ cho cô em họ, chính là cô Nhan Lệ mà vừa nãy anh gặp đó.

- Sao tôi chưa bao giờ nghe cậu ấy nói tới cô em họ nào?

- Cái này thì có gì mà khó giải thích, nói là em họ đương nhiên dễ nghe hơn nói là người tình chứ. - Vương Hân Đông nói rồi bật cười. Ông không nói cho Chương Kiến Quốc biết nguyên nhân thực sự Từ Thẩm Bình mở phòng tranh, cũng không nói rằng việc mở phòng tranh này chính là ý của ông. Ông phải giữ lại cho mình chút bí mật.

Chương Kiến Quốc thấy mọi việc cũng đã ổn thỏa, định đi về. Vì ông biết về tới nhà vẫn còn một đồng điện thoại đang chờ mình. Những cuộc điện thoại này mặc dù khiến ông bức bối, nhưng người nào cũng là thần tài của ông, cho dù có bức cũng vẫn phải xử lý nghiêm túc. Đường như đây là một trách nhiệm nặng nề mà những người làm quan không thể nào tránh được.

Vương Hân Đông hỏi Chương Kiến Quốc có cần ông lái xe đưa về không, Chương Kiến Quốc nói ông có thể tự gọi taxi, không cần phiền tới Vương Hân Đông nữa.

Vương Hân Đông tiễn Chương Kiến Quốc về xong, lập tức gọi Nhan Lệ lên. Nhan Lệ và người tình nhỏ đang đứng lúc tình nồng ý đượm, mặc dù không muốn nhưng lại không nỡ bỏ củ “cà rốt” trong tay Vương Hân Đông, đành ngoan ngoãn đi lên.

Nhan Lệ về tới phòng tranh, Vương Hân Đông bảo cô ngồi bên cạnh mình rồi hỏi:

- Mấy hôm nay em đang bận việc gì?

Nhan Lệ vẫn còn giận Vương Hân Đông phá ngang cuộc vui của mình nên uể oải nói:

- Chẳng làm cái quái gì cả. Ngày nào cũng ăn uống chờ chết.

- Cái kiểu ăn uống chờ chết của em, bao nhiêu người mong mà không được. Đừng có nói giọng đấy, tôi cần bàn với em chuyện nghiêm chỉnh.

- Giám đốc Vương ngày nào cũng ra ra vào vào chỗ buôn phần bán hương, cũng có chuyện nghiêm chỉnh sao?

- Sao tôi lại không có chuyện nghiêm chỉnh được? Tôi không có chuyện nghiêm chỉnh thì tiền ở đâu ra? Nếu tôi không có tiền thì mấy cô gái các em còn nhận ra tôi là Vương Hân Đông sao? Đừng có lằng nhằng nữa. Tôi biết mấy hôm nay phòng tranh chẳng có việc gì, nhưng sớm muộn gì cũng có việc để làm, việc này em không cần phải lo. Sau khi phòng tranh chính thức đi vào hoạt động, việc buôn bán sẽ do Từ Thẩm Bình lo, cũng không quan hệ nhiều tới em. Tôi chỉ mong em giúp một việc, việc này vô cùng đơn giản, đó là sau này mỗi khi có khách tới, em đều ghi chép lại cụ thể rồi báo cáo cho tôi. Em ở phòng tranh thực chất là làm công việc đón tiếp, ghi chép lại các tài liệu, thông tin liên quan tới khách hàng, đó là công việc chính của em, chắc không có gì khó khăn. Điều quan trọng nhất là không được cho Từ Thẩm Bình biết điều này. Nếu cậu ta mà biết thì cả em và tôi đều không có lợi lộc gì.

- Ông cần những cái này để làm gì?

- Đây không phải là câu mà em nên hỏi. Có chuyện gì không liên quan tới em thì em chỉ cần trả lời tôi là được hay không. Nếu được, tiền lương tháng sau tôi sẽ trả như thường. Nếu không được, từ nay về sau chúng ta giải tán, không ai quen ai cả.

Trong lòng Nhan Lệ thầm tính toán. Vương Hân Đông luôn là vị thần tài lớn nhất của cô, mặc dù tháng nào Từ Thẩm Bình cũng trả cô tiền lương, nhưng ai kiếm được nhiều tiền hơn? Dù sao cô cũng đã đi theo Vương Hân Đông nhiều năm, số tiền moi được từ Vương Hân Đông cũng không phải là ít, giữ cho mình thêm một con đường phát tài cũng không sao cả. Cô nói:

- Giám đốc Vương giao cho em nhiệm vụ quan trọng như vậy, chứng tỏ ông coi trọng em, tin tưởng em. Dựa vào mối giao tình giữa chúng ta nhiều năm nay, việc của ông cũng là việc của em, lại còn có gì khác biệt sao? Ông cứ yên tâm đi, chắc chắn em sẽ làm như lời ông dặn.

Vương Hân Đông thấy Nhan Lệ đồng ý hoàn toàn nằm trong dự liệu của mình. Làm gì có con điểm nào không thích tiền? Nhưng Vương Hân Đông vẫn không yên tâm:

- Nhan Lệ, hôm nay tôi nói trước, nếu em nói cho ai bất cứ điều gì về buổi nói chuyện ngày hôm nay, tới lúc đó xảy ra chuyện gì, tôi không dám đảm bảo đâu. Em phải nghĩ cho kĩ.

Câu nói có vẻ uy hiếp của Vương Hân Đông khiến Nhan Lệ không rét mà run. Với những hiểu biết của cô về Vương Hân Đông, cô biết con người này lá mặt lá trái. Từ sau khi đi theo Vương Hân Đông, cô như bước lên một con thuyền cướp, đã không còn đường lùi nữa rồi. Lời hứa của cô với Vương Hân Đông vừa nãy đã nói ra khỏi miệng là không thể thu về được nữa, chỉ đành nói:

- Ông phải tin em, em sẽ không làm hỏng việc của ông đâu.

- Em tỏ thái độ như vậy là tôi yên tâm rồi. Em có thể tin rằng có bất cứ lợi lộc nào, tôi đều không ngược đãi em đâu. Em lợi, tôi lợi, chúng ta đều lợi.

Vương Hân Đông tranh thủ hứa hẹn thêm với Nhan Lệ vài điều để củng cố thêm lòng trung thành của cô. Nói chuyện xong, bản tính của Vương Hân Đông lại trở dậy, dực vọng lại dâng cao:

- Tối nay Từ Thấm Bình không tới, tôi phải yêu cầu em làm thêm mới được.

Vương Hân Đông ôm chặt Nhan Lệ vào lòng rồi bế cô vào phòng ngủ. Nhan Lệ ngày nào cũng ngủ với đàn ông nên không có gì phản cảm với hành động này. Cô ta giả vờ nói:

- Chúng ta đâu phải lần đầu tiên mà ông còn sốt ruột như vậy? Chẳng lãng mạn gì cả.

Vương Hân Đông bỏ ngoài tai mấy lời cần nhần của cô, ném mạnh cô lên giường rồi vội vàng đóng cửa lại.

8. Chương 8: Bí Mật Của Giám Đốc Và Cục Trưởng

Gần đây Từ Thấm Bình có rất nhiều việc lớn quần lầy người, bận rộn không lúc nào ngơi. Anh chỉ ước mình có thuật phân thân, tiếc là không có ba đầu sáu tay để hoàn thành công việc.

Việc thứ nhất là đón tiếp đoàn khảo sát của Bộ Tổ chức. Đoàn khảo sát tới lần này là đoàn khảo sát do Phòng tổ chức số 1 phái đi. Từ Thấm Bình đương nhiên biết nguyên do trong đó, nhưng trước mặt Chương Kiến Quốc anh vẫn giả vờ không hay biết gì. Chương Kiến Quốc biết tin đoàn khảo sát sắp tới là của Phòng tổ chức số 1 bắt đầu thấy thấp thỏm không yên. Mấy lần ông hỏi Từ Thấm Bình có phải là bản báo cáo lần trước có vấn đề gì không, nhưng Từ Thấm Bình chỉ nói là không nghe ngóng được gì, đoàn khảo sát lần này tới là tuân theo lệnh của thị ủy, ngay cả bố anh Từ Văn Tuấn cũng không hiểu rõ nguyên do. Biện pháp duy nhất bây giờ là trước tiên tập trung tinh thần đối phó với đoàn khảo sát, xem tình hình khảo sát thế nào rồi quyết định nước cờ tiếp theo. Chương Kiến Quốc cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn, chỉ đành để mặc cho Từ Thấm Bình xử lí. Mua chức quan cũng giống như mua đồ, cũng có lúc mua phải hàng giả, hàng nhái. Chương Kiến Quốc không muốn lời dự đoán của Vương Hân Đông biến thành hiện thực, nếu bị điều ra khỏi Cục Giao thông thì con đường hoạn lộ của ông sẽ gặp phải trở ngại lớn, sẽ mất đi cơ hội phát tài lớn nhất trong cuộc đời, để lại biết bao tiếc nuối.

Đoàn khảo sát tới Cục Giao thông, Chương Kiến Quốc chỉ lộ diện đứng một lần trong bữa tiệc tiếp đón do cục trưởng chủ trì, thời gian còn lại ông cố gắng né tránh sự tiếp xúc trực tiếp. Lí do rất đơn giản của ông là người trong cuộc nên tuân thủ quy định né tránh. Chính trong bữa tiệc đón tiếp, khi giới thiệu Từ Thấm Bình, Chương Kiến Quốc thêm vào một câu:

- Từ Thấm Bình là con trai của bộ trưởng Từ.

Câu nói này của Chương Kiến Quốc lập tức kéo gần khoảng cách giữa Từ Thấm Bình và đoàn khảo sát, giúp ông thuận lợi qua được cửa ải đầu tiên. Những công việc sắp xếp còn lại, như cho đoàn khảo sát tiếp xúc với ai, điều tra dân ý..., ông cũng đã dặn dò Từ Thấm Bình cẩn thận, bảo anh hoàn thành tốt công việc này. Theo thiên nghĩ của ông, thuyền đi trong rãnh nhỏ không thể nào lật được, ông đã nắm chắc phần thắng trong lần khảo sát này, chỉ còn chờ bước tiếp theo có kết quả thế nào mà thôi.

Từ Thấm Bình không ngừng sắp xếp những người tiếp xúc với đoàn khảo sát. Những người này đều là những người mà Chương Kiến Quốc đã đích thân lựa chọn, đương nhiên một lòng trung thành với ông ta, mỗi khi nhắc tới Chương Kiến Quốc, họ đều chỉ nói những câu đại loại như: “Cục trưởng Chương làm việc chăm chỉ quên cả ăn uống, không biết rằng sức khỏe của mình chính là tài sản của cách mạng”. Mấy câu nói này đều là “thủ đoạn” mà giới quan trường thường sử dụng.

Trong các phòng tổ chức lưu truyền một bài vè: “Có tài có đức là thượng phẩm, có tài vô đức là độc phẩm, có đức vô tài là thứ phẩm, vô đức vô tài là phế phẩm”. Theo bài vè này để đánh giá về tài và đức của

Chương Kiến Quốc thì nếu không phải là độc phẩm, ít nhất cũng là phế phẩm. Xét về tài năng, ông ta chưa đủ tài để đảm nhiệm hốt này phải khen ngợi; nếu xét về đức, ông ta càng không đáng để người khác ngưỡng mộ. Sở dĩ họ nói láo chỉ là vì một chữ “lợi” treo lơ lửng trên đầu.

Trong cuộc bỏ phiếu dân chủ tiếp theo, Từ Thắm Bình cũng âm thầm điều khiển từ bên trong. Hiện nay trong các cuộc khảo sát để đề bạt cán bộ đều có trình tự bỏ phiếu dân chủ, không chỉ cấp dưới phải bỏ phiếu mà các cán bộ khác ngang cấp cũng phải bỏ, bởi vậy rất nhiều người đang được đề bạt đều bỏ công việc, đi khắp nơi tìm kiếm mối quan hệ, lôi kéo thêm số phiếu cho mình. Còn những cán bộ vẫn kiên trì làm tốt công việc của mình, không lôi kéo quan hệ lại bị người ta gọi là “người lập dị, không hòa đồng”. Những cán bộ này mặc dù có thành tích trong công việc, cũng được quần chúng yêu quý, nhưng ngược lại, họ lại không được thăng tiến, không được trọng dụng. Điều đáng sợ hơn là những cán bộ hư hỏng gây ảnh hưởng rất lớn tới hình ảnh của tầng lớp cán bộ nói chung. Nhiều người ngày càng sa đọa, không chịu làm việc, cũng không dám làm việc. Lôi kéo quan hệ, kết bè kết cánh trở thành một quy tắc ngầm trong giới cán bộ. Phương pháp giao tiếp của Chương Kiến Quốc trong cục cũng không khác gì quy tắc ngầm này, ông ta đi tới đâu cũng ca ngợi bản thân, kết bè kết phái. Bất cứ người nào nằm trong vòng tròn quan hệ của mình, cho dù phạm lỗi lớn hay lỗi nhỏ, ông ta đều bao biện bỏ qua; còn những người không nằm trong vòng tròn đó, ông ta sẽ cố gắng chèn ép người ta, nghĩ ra trăm phương ngàn kế để bài xích người đó. Ông ta và các anh em trong cục kết thành một nhóm. Có những anh em này, thêm vào đó là Từ Thắm Bình điều khiển từ bên trong, kết quả bỏ phiếu dân chủ của ông ta chắc chắn sẽ thông qua thuận lợi.

Kết quả bỏ phiếu dân chủ cho rằng Chương Kiến Quốc có phẩm chất tốt, năng lực làm việc cao lên tới 96%. Trong lĩnh vực chính trị, 95% là một con số rất quan trọng. Nói tới nhân dân bách tính, số người đoàn kết phải là 95%, 5% còn lại đương nhiên là người xấu. Nói tới cán bộ, 95% trở lên là tốt, 5% còn lại là cán bộ chưa tốt, nó có mối quan hệ như nửa ngón tay và 9 ngón tay rưỡi còn lại. Nói tới thành tích, 95% trở lên là thành tích tốt, khuyết điểm chỉ còn rất nhỏ, được quy vào cái giá không thể nào tránh khỏi. Từ Thắm Bình biến kết quả bỏ phiếu của Chương Kiến Quốc lên tới 96%, mặc dù chỉ cao hơn 1% nhưng lại có ý nghĩa vô cùng to lớn.

Việc thứ hai mà Từ Thắm Bình phải làm là việc sửa chữa và trang trí cho căn nhà mới mua ở Mỹ Lô. Khó khăn lớn nhất trong việc này là phong cách, anh không thể nào định hình được phong cách cho căn nhà. Nên dùng phong cách cổ điển Anh Quốc, phong cách Tây Ban Nha hay là phong cách Pháp, phong cách Ý, phong cách duy nhất mà anh không nghĩ tới chính là phong cách Trung Quốc, anh cảm thấy phong cách nhà của Trung Quốc thiếu đi sự lãng mạn, bởi vậy anh không thích. Cuối cùng anh phải nhờ Vương Hân Đông quyết định giúp, sử dụng phong cách cổ điển của nước Anh, mặc dù chi phí cao gấp đôi những phong cách kia, nhưng vô cùng sang trọng, nho nhã, rất đáng đồng tiền, điều này phù hợp với triết lý sống của người giàu: “Không cần cái tốt nhất, chỉ cần cái đắt nhất”. Sau khi giải quyết xong vấn đề phong cách, những việc còn lại đều giao cho công ty thiết kế nội thất làm, chất lượng do công ty giám sát theo dõi. Thi thoảng anh chỉ cần tới kiểm tra và đốc thúc tiến độ.

Phòng tranh “Vườn nghệ thuật” chính thức đi vào hoạt động. Mở cửa mà không kinh doanh là sự lãng phí tiền bạc. Chuyện Nhan Lệ chẳng có việc gì làm, ngày nào cũng xuống quán bar đông đưa với những gã đàn ông khác tới tai anh, khiến anh đau đầu. Anh chờ hai việc hiện tại đi vào quỹ đạo sẽ lập tức dồn tâm huyết vào phòng tranh của mình.

Chiều ngày hôm sau khi đã tiễn đoàn khảo sát về, Từ Thắm Bình gọi điện thoại hẹn Giả Tác Nhân tới phòng tranh. Nhan Lệ mang trà và thuốc lên cho hai người rồi ngồi bên cạnh nghe họ bàn chuyện.

Từ Thắm Bình hỏi Giả Tác Nhân:

- Những bức tranh tôi đặt lần trước, ông chuẩn bị thế nào rồi?

- Dùng cách nói hiện đại thì khách hàng là thượng đế. Việc của cậu tôi luôn nhớ trong lòng, những người khách có tiền chính là bố mẹ của tôi, tôi đâu dám chậm trễ? Từ sau khi cậu đưa ra các yêu cầu cụ thể, chúng tôi lập tức triển khai công việc. - Ông ta lấy từ trong túi ra một tờ giấy đưa cho Từ Thắm Bình. - Danh sách này cậu xem trước, có chỗ nào không hợp lý thì cứ nói. Đối với chúng tôi mà nói, vẽ mèo vẽ chó cũng là vẽ, muốn sửa thế nào cũng được, đáp ứng nhu cầu của cậu mới là quan trọng nhất. Việc buôn bán của cậu phát triển thì tôi cũng thơm lây. Bây giờ chẳng phải người ta vẫn nói là cùng nhau làm giàu sao? Chúng ta làm như thế này đúng là hợp với trào lưu.

Từ Thắm Bình nhận tờ giấy, đó là một danh sách các sản phẩm nhái của Giả Tác Nhân, trên đó có tên, kích cỡ, họa sĩ của bức tranh, đương nhiên cũng không quên ghi thêm cả giá cả. Từ Thắm Bình giả vờ như đang xem rất cẩn thận, nhưng anh chỉ là một người ngoại đạo về tranh, làm sao biết nhận xét như thế nào? Anh chỉ tiếc là mình đã không hẹn Vương Hân Đông cùng tới:

- Danh sách này ông cứ để lại chỗ tôi, ngày mai tôi sẽ cho ông đáp án chính xác nhất. Những bức tranh trong danh sách này, các ông đã “làm” được bao nhiêu rồi?

Giả Tác Nhân chuyên làm tranh giả, bởi vậy không thể gọi là vẽ tranh hay sáng tác tranh, thế nên ông ta cũng không hề phản cảm với cách nói “làm tranh” của Từ Thắm Bình:

- Bởi vì cậu yêu cầu rất cao về chất lượng các bức tranh nên những bức tranh này khi bắt tay vào “làm” cũng không đơn giản. Bốn, năm người chúng tôi bận rộn suốt mười mấy ngày mới “làm” xong được khoảng 10 bức. - Ông ta lại rút ra một ống đựng tranh đưa cho Từ Thắm Bình. - Cậu xem trình độ của những bức tranh này như thế nào? Đảm bảo là hàng số một.

Nhan Lệ cũng cầm một bức tranh trong tay Từ Thắm Bình để xem. Cô cũng như Từ Thắm Bình, không hiểu biết gì về hội họa, nhưng cảm giác tổng thể của bức tranh này cũng để lại ấn tượng không nhỏ trong cô.

Từ Thắm Bình nhìn mấy bức tranh rồi bỏ xuống, mấy bức tranh này có được hay không còn phải chờ Vương Hân Đông tới rồi mới có thể quyết định:

- Mấy bức tranh này nhìn về tổng thể thì “làm” cũng được, đương nhiên kết luận cuối cùng phải chờ sự đánh giá của người mua. Mấy bức tranh này của ông có thể để tạm ở phòng tranh của tôi để thử phản ứng của khách hàng hay không?

Giả Tác Nhân tỏ ra không hài lòng với đề nghị của Từ Thắm Bình:

- Cậu nói như vậy là không tin tưởng vào chúng tôi. Các phòng tranh trong thành phố này, có phòng nào không dùng sản phẩm của Giả Tác Nhân tôi? Lại còn phải thử phản ứng nữa sao?

Đàn bà cho dù là về kinh doanh hay yêu đương, đều thích tốc chiến tốc thắng, thường xuyên khiến đối phương trở tay không kịp. Nhan Lệ thấy hai người bắt đầu căng thẳng với nhau, bèn chen lời:

- Ông Giả hôm nay chưa nhìn thấy tiền, tôi đoán chắc là tối nay sẽ khó ngủ. Ông thấy cách này có được hay không, ông cứ để tranh ở đây, phòng tranh sẽ trả trước cho ông 1 vạn tiền đặt cọc, một tháng sau ông tới lấy nốt số tiền còn lại. Nếu ông thấy không được thì thôi, chúng tôi tìm người khác. Tôi không tin trên đời này không còn ai biết “làm” tranh như ông Giả.

Câu nói của Nhan Lệ khiến Từ Thắm Bình giật mình, càng khiến Giả Tác Nhân không thể nào ngờ được. Ông hỏi Từ Thắm Bình:

- Ông chủ Từ, đây cũng là ý của cậu hả?

Từ Thắm Bình thấy Nhan Lệ đã nói như vậy, dù sao cô cũng là bà chủ trên danh nghĩa, lời nói đã ra khỏi miệng thì không rút về được, cũng thuận miệng nói theo:

- Có thể nói như vậy, đây cũng là ý của tôi.

Giả Tác Nhân thấy Nhan Lệ dồn mình vào đường cùng, cũng đành nhượng bộ:

- Nếu cô Nhan đã lên tiếng thì Giả Tác Nhân tôi cũng phải giữ thể diện cho cô. Thôi cứ làm theo ý cô Nhan vậy.

Từ Thắm Bình thấy Giả Tác Nhân chịu nhượng bộ, chấp nhận điều kiện Nhan Lệ đưa ra, chiếm thế thượng phong so với Giả Tác Nhân, bèn nói với ông ta:

- Được, cứ quyết định thế đi.

Những việc sau đó trở nên đơn giản hơn. Nhan Lệ viết cho Giả Tác Nhân tấm séc 1 vạn tệ, Giả Tác Nhân kí tên bên dưới mục người nhận. Từ Thắm Bình cũng viết cho Giả Tác Nhân một phiếu nhận hàng, trên đó

ghi rõ tên tranh, kích cỡ, đơn giá..., đồng thời căn cứ vào yêu cầu của Giả Tác Nhân, thêm ghi chú là một tháng sau sẽ thanh toán đầy đủ. Sau khi mọi thủ tục đã xong xuôi, Giả Tác Nhân vui vẻ cầm tiền ra về.

Tiến Giả Tác Nhân về xong, Từ Thắm Bình cầm mấy bức tranh lên xem kĩ lại lần nữa nhưng anh không nhận ra tại sao một tờ giấy vẽ mỏng dính như vậy, bôi thêm ít màu vẽ này lại đáng tiền như thế, lại được nhiều người theo đuổi như thế. Anh chàng không hiểu gì về hội họa thờ dài ngoằn ngán.

Qua mấy câu nói quyết đoán của Nhan Lệ, Từ Thắm Bình nhận ra cô không chỉ còn là một khúc thịt khi lên giường mà cũng có cái gan làm kinh doanh, sau này có lẽ phải phát huy thật tốt vai trò của cô. Anh dặn dò Nhan Lệ mang mấy bức tranh này tới tiệm tranh lồng khung, sau đó thì sắp xếp lại phòng tranh, như vậy phòng tranh sẽ ra dáng hơn.

Tối hôm đó, Từ Thắm Bình cùng ăn tối với Nhan Lệ, rồi ở lại phòng tranh không về để có cơ hội ân ái với cô. Trong lúc ân ái, Từ Thắm Bình dành thêm cho Nhan Lệ chút tình yêu, bởi vì hôm nay anh lại phát hiện thêm một lí do khiến anh yêu cô. Nhan Lệ cũng đáp lại biểu hiện của Từ Thắm Bình, hôm nay cũng tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn và dịu dàng. Sau phút ân ái mặn nồng, Nhan Lệ nằm lên người Từ Thắm Bình, thở thê hởi:

- Thắm Bình, ngày nào anh cũng bận như thủ tướng thế, rốt cuộc cái chức chủ nhiệm của anh to như thế nào? Có đáng để bận thế không?

- Nói một cách chính xác thì anh chỉ là phó chủ nhiệm, còn cách chủ nhiệm một chút xíu. - Từ Thắm Bình gơ ngón cái và ngón trỏ ra để ước lượng khoảng cách.

- Phó chủ nhiệm là quan cấp mấy.

- Cấp phó phòng.

Nghe nói Từ Thắm Bình là cấp phó phòng, Nhan Lệ bật cười lớn. Từ Thắm Bình lạ lùng hỏi:

- Có gì mà buồn cười?

- Xem ra làm phó chủ nhiệm cũng chẳng có gì, anh cũng chỉ ngang cấp với em thôi.

- Đừng có nói bừa. Em lấy đâu ra cấp bậc? Nếu làm gái như các em mà cũng có cấp bậc thì người ta sẽ cười cho thoải mái.

Nhan Lệ nói:

- Đây vốn dĩ là một câu chuyện cười mà. Đạo trước Cục Công an tiến hành truy quét gái mại dâm, mấy chị em em bị bắt, bọn họ không ai chịu thừa nhận hành vi bán dâm, cảnh sát bèn hỏi: “Các cô đều nói không bán dâm, chẳng nhẽ các cô đều là xử nữ?”(1). Một cô bèn nói: “Bọn em đều chưa kết hôn, theo lí mà nói vẫn là xử nữ, nhưng làm công việc này thì không thể còn là xử nữ được nữa, coi như là xử nữ một nửa”(2). Anh nói xem, chẳng phải cấp bậc của chúng ta như nhau?

Câu chuyện cười của Nhan Lệ khiến Từ Thắm Bình không nhịn được, bật cười lớn:

- Nói tới tình dục trong xã hội hiện đại thì cái này đúng là không sai, người ta nói tình dục có văn hóa, anh còn không tin. Nhưng đúng là có thật, ít nhất thì cũng hài hước.

Nhan Lệ thấy Từ Thắm Bình có hứng thú với mấy câu chuyện cười rẻ tiền, bèn kể liền mấy chuyện cho anh nghe. Từ Thắm Bình và Nhan Lệ nói nói cười cười tới nửa đêm, cả hai người đều thấy mệt mỏi ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Quỳnh Hoa đã tới nhà Từ Văn Tuấn làm ôsin được một tháng. Khoảng hơn một giờ chiều hôm đó, Tiểu Triệu gọi điện cho cô, bảo Quỳnh Hoa tới trung tâm dịch vụ gia chánh lấy lương. Quỳnh Hoa sợ làm ảnh hưởng tới công việc nhà Từ Văn Tuấn, bèn gọi điện thoại cho Thắm Thái Hồng, xin nghỉ nửa ngày để tới trung tâm dịch vụ lấy lương, đồng thời nói buổi tối cô có thể sẽ về muộn một chút, thức ăn đã rửa sạch cả rồi, chỉ cần bỏ vào nồi là xong, canh gà ác cũng đã đun chín, tối chỉ cần bỏ ra hâm nóng lại. Nguyên nhân Quỳnh Hoa về nhà muộn là vì trong suốt một tháng nay, tuần nào cô cũng gọi điện nói chuyện với Đại Xuân một lần, khi gọi điện cô luôn cố gắng tiết kiệm thời gian, sợ nói chuyện lâu quá, Thắm Thái Hồng nộ tiền

điện thoại thấy tăng sẽ tỏ ý nghi ngờ, bởi vậy mỗi lần gọi điện cô chỉ nói với Đại Xuân vài câu rồi lập tức cúp máy. Lần này linh lương xong, cô phải nhân tiện đi thăm Đại Xuân và Quế Hương, mời hai người ăn một bữa cơm. Từ sau khi cô tới thành phố, Đại Xuân và Quế Hương luôn giúp đỡ cô. Ngày đầu tiên cô tới đây, hai người họ đã mời cô đi ăn, lần này nói gì thì nói, cũng phải mời lại người ta một lần.

Quỳnh Hoa bắt xe buýt tới trung tâm dịch vụ. Khi cô nhận được số tiền lương đầu tiên từ tay Tiểu Triệu, cô vô cùng xúc động. Cô nhận 8 từ 100 tệ, cảm thấy nặng trĩu cả tay. Dù sao đây cũng là tiền công lao động của cô suốt 30 ngày qua.

Bởi vì Quỳnh Hoa là nhân viên do trung tâm dịch vụ gia chánh phái đi nên Tiểu Triệu gặp Quỳnh Hoa vẫn tỏ ra vô cùng nhiệt tình. Tiểu Triệu hỏi Quỳnh Hoa cuộc sống ở nhà bộ trưởng Từ có quen không, làm việc có mệt không, Quỳnh Hoa trả lời mọi thứ đều rất tốt. Tiểu Triệu phát hiện trong một tháng này Quỳnh Hoa béo lên một chút, sắc mặt cũng hồng hào hơn, điều này chứng tỏ những điều Quỳnh Hoa nói không phải là giả. Tiểu Triệu lại nói mấy lời cổ vũ Quỳnh Hoa, nói là chỉ cần cô làm việc chăm chỉ ở nhà bộ trưởng Từ, tiền đồ và tiền bạc đều vô cùng xán lạn. Quỳnh Hoa nghe Tiểu Triệu nói vậy, trong lòng thầm cảm kích cô, nhưng Quỳnh Hoa không dám hi vọng quá nhiều vào tiền đồ và tiền bạc mà Tiểu Triệu nói. Cái gọi là tiền bạc với 800 tệ mỗi tháng không thể nào nở ra thành 8000 tệ được. Cô là một cô gái nhà quê ra thành phố làm ôsin, tiền đồ tốt nhất là có thể làm công việc này lâu dài và ổn định, sau đó nghĩ tới việc tìm một người nào đó ở thành phố rồi lấy người ta, sau này sinh vài đứa con trai, con gái, như thế đã là tốt hơn rất nhiều mấy người chị của cô lấy chồng ở quê rồi. Nhưng Quỳnh Hoa chỉ dám giấu chặt suy nghĩ này trong lòng, không muốn nói cho Tiểu Triệu biết.

Ra khỏi trung tâm dịch vụ, Quỳnh Hoa tới siêu thị mua một ít hoa quả, sau đó lại ngồi xe buýt tới chỗ Đại Xuân và Quế Hương. Quỳnh Hoa tìm thấy Quế Hương đang quét đường. Quế Hương nói Đại Xuân đang làm việc ở cổng phía đông của tiểu khu, còn hai, ba tiếng nữa mới tan ca. Quỳnh Hoa giúp Quế Hương quét nốt đoạn đường, sau khi đẩy xe rác tới bãi thu gom, Quế Hương đưa Quỳnh Hoa về căn phòng nhỏ của mình dưới hầm để xe. Xa nhau một tháng mà Quỳnh Hoa đã cảm thấy căn phòng này dường như còn tối tăm, ẩm ướt hơn lúc trước, càng thấy thê lương hơn so với lần đầu cô tới đây. Quỳnh Hoa trừ trừ một lúc trước căn phòng nhỏ, Quế Hương tưởng rằng Quỳnh Hoa khách sáo:

- Em còn đứng đó làm gì? Mau vào nhà ngồi đi!

Quế Hương ngày nào cũng ở nơi này, hôm nay hay hôm qua chẳng có gì khác biệt, cô không bao giờ có cảm giác khác lạ, bởi vậy cô không hiểu nguyên nhân gì khiến Quỳnh Hoa ngập ngừng bước chân.

Quỳnh Hoa bước vào căn phòng nhỏ, đặt gói quà lên bàn, sau đó ngồi xuống cái ghế dài:

- Một tháng nay chúng ta không gặp nhau, em nhớ anh chị lắm, hôm nay xin nghỉ nửa ngày để đến thăm anh chị. Hôm nay là lần đầu tiên em được nhận lương, muốn mời chị với anh Đại Xuân ăn bữa cơm. Lâu lắm rồi bọn mình không ngồi với nhau, em có rất nhiều chuyện để nói với anh chị.

Quế Hương thấy Quỳnh Hoa mang cả quà đến, có vẻ ngượng ngùng:

- Em mua những thứ này làm gì? Lãng phí tiền quá. Chúng ta đều là người một nhà, việc gì phải khách sáo như thế. Mọi người kiếm được chút tiền không dễ dàng, lần sau em đừng mua gì tới nữa.

Quỳnh Hoa cười:

- Quế Hương, lần này chỉ là chút tấm lòng của em. Nếu chị đã nói thế thì lần sau em không mua gì mang tới nữa. Nhưng sau này em còn tới, bữa cơm đoàn viên không thể không ăn. Chẳng mấy khi được cải thiện đời sống một lần, chúng ta không có tiền, chẳng nhẽ chúng ta không được hưởng thụ một chút?

Quế Hương cầm cái phích nước và thùng nhựa lên nói:

- Việc này để nói sau! Đừng có tính trước chuyện tương lai. Chúng ta là người nghèo, những việc sau này phải nghe theo ý trời! Em ngồi chơi một lát, chị lên kia lấy ít nước nóng, nước trong phích đun từ hôm qua, uống vào không tốt.

Trong khoảng thời gian rảnh rỗi ngồi chờ Quế Hương đi lấy nước, Quỳnh Hoa nhìn lại căn phòng nhỏ của Đại Xuân và Quế Hương. Sự rách nát của căn phòng này cách xa một trời một vực với ngôi biệt thự nhà Từ Văn Tuấn. Một lần vô tình cô nghe cả nhà Từ Văn Tuấn nói chuyện cũng về việc mua căn nhà ở Mỹ

Lô, nghe nói tổng số tiền mà họ phải bỏ ra để mua nhà là 150 vạn, lại còn phải thêm khoảng 40 vạn tiền trang trí. 200 vạn tệ để mua một căn nhà, cho dù là đối với những người nông dân làm thuê ở thành phố, hay đối với những công chức làm trong nhà nước, là một con số trên trời. Cô nghĩ Đại Xuân và Quế Hương có khi phải ở trong căn phòng này suốt cả đời. Muốn mua một căn nhà làm chốn nương thân ở thành phố này, đối với những người như cô, như Đại Xuân hay Quế Hương mà nói, có lẽ đó chỉ là ước mơ cả đời không bao giờ thực hiện được. Cô nghĩ đi nghĩ lại rồi lại nghĩ tới bản thân, ngay cả một căn nhà rách như thế này cô còn không có, tương lai và hi vọng của cô nằm ở đâu?

Quế Hương đã mang nước về. Cô đặt cái ấm nước lên bếp dầu châm lửa, quay lại ngồi xuống với Quỳnh Hoa:

- Bộ quần áo của em đẹp thật. Em tự đi chợ mua à?

Quỳnh Hoa nói:

- Có phải là em mua đâu. Là đồng phục của trung tâm phát cho đấy.

Quế Hương đương nhiên không biết rằng đồng phục của Quỳnh Hoa là do Vương Hân Đông bỏ tiền ra mua, các nhân viên bình thường ở trung tâm làm gì được may mắn như thế. Cô nghe Quỳnh Hoa nói bộ đồng phục này do trung tâm phát cho thì bắt đầu than thở về ông chủ công ty quản lý ở tiểu khu này:

- Ông chủ ở công ty chị phát cho các nhân viên bộ đồng phục màu vàng cam, trông cứ như quần áo của tội phạm đang cải tạo lao động vậy. Ông chủ này rõ ràng là không coi con người ra gì, tiền lương thì ít, việc vừa nhiều vừa mệt. Có lúc nghĩ chẳng muốn làm nữa, nhưng không làm ở đây thì bọn chị còn biết làm cái gì? Xem ra cả đời này của chị chẳng hi vọng có ngày mở mày mở mặt.

Những câu nói của Quế Hương không sai, một người nông dân không có chuyên môn, không có trình độ, vào thành phố, ngoài bán sức lao động của mình, họ còn hi vọng cái gì?

Sau khi nói vài câu chuyện phiếm nữa thì Đại Xuân tan ca về. Hai anh em họ một tháng không gặp nhau nên vô cùng vui vẻ. Quế Hương nói với Đại Xuân:

- Quỳnh Hoa khách sáo quá, tới thăm mình lại còn mua bao nhiêu là quà nữa.

Đại Xuân nói:

- Quỳnh Hoa, em thế là khách sáo quá rồi. Chúng ta là anh em, thường xuyên gặp mặt nhau, nói dăm ba câu chuyện là tốt lắm rồi? Việc gì phải lãng phí tiền như thế!

Quỳnh Hoa nói:

- Chút quà mọn này đáng bao nhiêu tiền đâu. Vừa nãy Quế Hương nói rồi, lần sau em không mua nữa. Hôm nay là lần đầu tiên được nhận lương, em mời anh chị ăn bữa cơm, mọi người cùng vui vẻ với nhau. Giờ anh uống nước đi, xong rồi mình đi ăn cơm.

Ba người vẫn tới quán ăn nhỏ lần trước để ăn cơm, thức ăn vẫn là do Đại Xuân chọn. Đại Xuân lại gọi như lần trước, những món ăn rẻ và tiết kiệm nhất: đậu phụ sốt, cơm cháy, khoai tây xào và canh trứng gà cà chua.

Ăn xong, nhân viên phục vụ tới thanh toán, ba món ăn, một món canh, thêm cả cơm trắng, tổng cộng là 51 tệ. Đại Xuân nghĩ ngờ không biết có phải nhân viên phục vụ tính sai hay không:

- Một tháng trước bọn tôi cũng ăn ở đây, cũng những món ăn này chỉ hết 42 tệ, sao hôm nay lại thành 51 tệ rồi?

Nhân viên phục vụ giải thích cho Đại Xuân:

- Quán ăn của chúng tôi chỉ buôn bán nhỏ, khách hàng ăn rồi quay lại lần nữa là quý hóa lắm rồi, đâu dám tăng giá? Nhưng anh nghĩ lại xem, thời gian gần đây, giá dầu, muối, rau, thịt, có thứ nào mà không tăng giá? Nước lên thì thuyền lên, món ăn của chúng tôi không tăng giá một chút thì phải đóng cửa tiệm mất thôi.

Đại Xuân thấy nhân viên phục vụ nói như vậy, cũng không biết phải nói gì nữa. Nhân viên phục vụ nhận của Quỳnh Hoa 50 tệ, bớt cho 1 tệ. Trên đường về căn phòng nhỏ của Đại Xuân, Quỳnh Hoa nói:

- Hàng hóa bây giờ tăng giá ghê quá. Bà chủ ở nhà em là cục trưởng gì gì đó, mỗi lần tính tiền với em đều nhìn hóa đơn ghi ở siêu thị, câu mà bà ấy nói nhiều nhất là “Sao lại tăng giá rồi?”.

Quế Hương nói:

- Hàng hóa ngày nào cũng lên giá, vậy mà tiền lương lại chẳng thấy tăng, cuộc sống của chúng ta rồi sẽ ngày càng khó khăn hơn.

Đại Xuân nói:

- Trời sinh voi sinh cỏ, em lo cái gì. Thiên hạ sống được thì mình cũng sống được, nếu đã sống khổ lại còn buồn rầu thì sống làm gì nữa. Đạo này chẳng phải người ta đang nói mức lương cơ bản ở thành phố sắp tăng sao? Có khi mấy ngày nữa chúng ta cũng được tăng thêm vài đồng.

Quế Hương cãi lại:

- Cái này phải xem ông chủ của mình có lương tâm không đã.

Đại Xuân nói:

- Chỉ cần là lệnh của chính phủ thì ông ta không chịu cũng phải chịu. Ông ta mà dám vi phạm pháp luật, chúng ta đi kiện. Chính phủ lúc nào cũng bảo vệ quyền lợi cho người lao động chúng ta.

Mãi nói chuyện, ba người đã về tới căn phòng nhỏ dưới hầm để xe từ lúc nào, Quế Hương lại pha cho Quỳnh Hoa cốc trà mới.

Quỳnh Hoa hỏi Đại Xuân:

- Đạo này thầy em có gửi thư tới không?

Đại Xuân cười nói:

- Thầy em biết có vài chữ, viết thư thế nào được? Bức thư mà em gửi về lần trước, anh phải bảo thầy anh đọc cho. Thầy em nói rồi, có chuyện gì thì nói với thầy anh rồi gửi chung với thư của nhà anh, anh nhận thư xong rồi nói với em. Như thế vừa bớt chuyện vừa đỡ tốn tiền.

- Thế thầy em nói gì?

- Chú chỉ nói tình hình ở nhà rằng một mình sống rất tốt, lúc nào không có việc gì làm thì chơi bài. Năm nay ông mua ba con dê để nuôi, bao giờ em về ăn tết ông thịt một con cho em ăn.

- Thầy em còn nói gì nữa không?

- Chú nói năm nay lớn tuổi rồi, đạo này cứ cảm thấy người mệt mỏi, không có sức. Nghe thầy anh nói, sắc mặt của chú không tốt lắm, trông cứ vàng vàng.

Quỳnh Hoa vừa nghe nói sức khỏe của thầy mình không tốt, trong lòng thấy sốt ruột:

- Thầy em có phải bị bệnh gì không?

Đại Xuân an ủi cô:

- Anh nghĩ chắc không phải bị bệnh gì đâu. Chú từ trước tới nay lúc nào cũng khỏe mạnh, chắc vì con cái không ai ở cạnh nên buồn quá thôi mà.

- Kim Hoa sao không thường xuyên về thăm thầy?

- Sao lại không thường xuyên? Thầy anh nói tuần nào Kim Hoa cũng về thăm chú một lần, còn nhân tiện mang thêm mắm muối cho chú, chỉ có điều việc ở nhà nó không dứt ra được, tới một lúc rồi lại phải về. Anh thấy Kim Hoa cũng tận tâm lắm rồi.

Quỳnh Hoa biết Kim Hoa thường xuyên về thăm thầy thì an tâm hơn một chút, cô lấy hết số tiền lương vừa nhận lúc chiều ra, trừ đi tiền mua hoa quả và 50 tệ bữa ăn vừa nãy, vẫn còn 712 tệ. Cô giữ lại 12 tệ tiền lẻ, số còn lại đưa cả cho Đại Xuân:

- Ở đây có 700 tệ, sau khi trừ đi tiền gửi bưu điện, số còn lại anh gửi cả cho thầy em. Nhân tiện nói với thầy em là nếu cảm thấy không khỏe thì tìm bác sĩ khám bệnh, đừng có tiết kiệm, người phải quan trọng hơn tiền.

Đại Xuân nhận tiền, nói:

- Mai anh sẽ gửi tiền về cho em. Hồi em đi thầy em cho tiền chưa dùng hết, lát bảo Quế Hương tính lại, xem còn thừa bao nhiêu, có muốn gửi một thể về không?

- Anh tự quyết định đi, thừa bao nhiêu gửi bấy nhiêu. Em ăn uống ở nhà chủ, bình thường cũng không phải mua bán cái gì, không cần giữ nhiều tiền.

Quỳnh Hoa thấy cũng không còn sớm nữa, bèn chào Đại Xuân và Quế Hương ra về. Đại Xuân và Quế Hương tiễn cô ra tới tận bến xe số 11 ở ngoài tiểu khu. Xe số 11 đi ngang qua đường Bắc Kinh, Quỳnh Hoa không cần đổi xe vẫn có thể về thẳng nhà.

Quỳnh Hoa về tới nhà Từ Văn Tuấn, ba người họ đã về phòng riêng cả. Quỳnh Hoa đứng ngoài cửa phòng Thẩm Thái Hồng chào bà, thông báo là cô đã về rồi. Thẩm Thái Hồng chỉ ở bên trong “ừ” một tiếng rồi nói:

- Cô dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ xong thì cũng đi ngủ sớm đi.

Quỳnh Hoa vào phòng bếp, bát đĩa vẫn vứt ngổn ngang trong bồn rửa. Cô mở vòi nóng lạnh, rửa bát đĩa sạch sẽ, sau đó rửa sạch nồi lớn, nồi nhỏ để trên bếp ga, lại lau sạch cái bếp, vắn chặt bình ga.

Quỳnh Hoa cảm thấy hôm nay hơi mệt nên tắt đèn đi ngủ sớm.

Chờ đợi cô ngày mai vẫn là những công việc như mọi ngày, đã trở thành chu kì đều đặn.

Nửa tháng sau khi đoàn khảo sát tiến hành chỗ Chương Kiến Quốc, công việc mà Từ Văn Tuấn chuẩn bị đã có kết quả. Nguyên bí thư Đảng ủy Cục Giao thông được điều sang làm bí thư Đảng ủy Cục Văn hóa, Chương Kiến Quốc được giao làm bí thư Đảng ủy Cục Giao thông, đồng thời cục trưởng của Cục Giao thông chính thức nghỉ hưu, phó cục trưởng Chương Kiến Quốc tạm thời thay quyền cục trưởng. Sở dĩ Từ Văn Tuấn có thể ra quyết định như thế là lợi dụng sự điều chỉnh hợp lí trong chính sách, tìm được một không gian để sử dụng quyền lực của mình theo chế độ “chính trị và công việc tách bạch”.

Việc nhậm chức của Chương Kiến Quốc do đích thân Từ Văn Tuấn tới Cục Giao thông mở một cuộc họp cán bộ cấp cao và tuyên bố. Trước khi triệu tập cuộc họp này, Từ Thẩm Bình đã tiết lộ tin tức tốt lành cho Chương Kiến Quốc. Chương Kiến Quốc nhận được thông tin này, vô cùng vui mừng, bỏ ra hai trăm vạn tệ để mua chức cục trưởng, quả là đáng tiền! Mua thêm được cái chức bí thư Đảng ủy Cục Giao thông lại càng đáng hơn! Cách làm lần này của Từ Văn Tuấn giống y như biện pháp khuyến mại mua một tặng một trên thị trường, không chỉ tặng cho Chương Kiến Quốc cái chức cục trưởng mà cái chức bí thư Đảng ủy cũng vô cùng quý giá.

Buổi trưa hôm nhậm chức, Chương Kiến Quốc lấy lí do là tiễn cục trưởng cũ về nghỉ hưu, mở một buổi tiệc mời Từ Văn Tuấn, cục trưởng cũ và các cán bộ từ bậc trung cấp trở lên của Cục Giao thông. Trong bữa tiệc, Chương Kiến Quốc mời Từ Văn Tuấn một ly rượu, rồi cùng cạn ly với các cán bộ khác. Từ đầu tới cuối bữa tiệc, Chương Kiến Quốc không lúc nào ngớt cười, dáng vẻ vô cùng thỏa mãn. Trong mắt của các cán bộ ở cục, bữa tiệc tiễn cục trưởng của này trên thực tế là tiệc chúc mừng của Chương Kiến Quốc, chúc mừng ông được thăng chức, đồng thời cũng là để lôi kéo cấp dưới. Sau khi bữa tiệc kết thúc, Chương Kiến Quốc đích thân tiễn Từ Văn Tuấn và cục trưởng cũ lên xe. Trên chiếc xe đưa cục trưởng cũ về còn đặt một cái hộp giấy lớn, trong đó là quà tạm biệt, có bốn cây thuốc lá Trung Hoa, bốn bình rượu Mao Đài, bốn hộp trà Bích Lô Xuân, bốn nhánh sâm Cát Lâm, “tứ tứ như ý” thể hiện sự may mắn, đồng thời cũng thể hiện sự yêu quý của tổ chức dành cho cán bộ cũ.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, mọi người đều vui vẻ ra về. Chương Kiến Quốc về phòng làm việc của mình, ông không chuyển tới phòng của cục trưởng hay phòng của bí thư Đảng ủy mà vẫn ở trong căn phòng làm việc cũ. Mặc dù căn phòng vẫn như cũ nhưng từ hôm nay, trung tâm quyền lực của Cục Giao thông đã có sự thay đổi, toàn bộ quyền lực chính trị lẫn kinh tế của Cục Giao thông đều tập trung trong căn phòng này, từ giờ ông có thể thoải mái làm việc rồi.

Việc đầu tiên mà ông làm khi về phòng là gọi điện thoại cho Vương Hân Đông, thông báo cho ông ta tin tức tốt đẹp này. Vương Hân Đông biết Chương Kiến Quốc được làm bí thư Đảng ủy thì tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, hoàn toàn không giống với hai suy đoán của ông trước đó. Mặc dù lòng tự trọng của ông hơi bị tổn thương một chút, nhưng dù sao ông cũng vui mừng trước thu hoạch bất ngờ này. Số phận của Vương Hân Đông gắn liền với hoạn lộ của Chương Kiến Quốc, hai người như hai con kiến bị buộc chặt vào nhau, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, đắng cay ngọt bùi gì đều không thể tách rời. Mỗi quan hệ đặc biệt giữa hai người có lẽ phải nhắc lại từ lần hợp tác kinh tế một năm trước.

Một năm trước, hạng mục công trình cải tạo đường quốc lộ số 1 trong phạm vi thành phố mà Chương Kiến Quốc phụ trách chuẩn bị bước vào thi công, người thực thi các công việc cụ thể là Tổng công ty Công trình giao thông thành phố nằm dưới sự chỉ đạo của Cục Giao thông. Việc khởi động hạng mục công trình cải tạo này cần gấp một khoản tiền vốn 500 triệu. Ngoài một số tiền do Sở Tài chính thành phố cấp, vẫn còn thiếu khoảng 300 triệu nữa, số tiền này chỉ có thể giải quyết thông qua việc vay vốn ngân hàng. Mấy năm nay do nhu cầu nội tại thiếu hụt nghiêm trọng, chính quyền địa phương các cấp vì muốn nâng cao tốc độ tăng trưởng GDP nên không nơi nào không sử dụng việc đầu tư xây dựng cơ sở hạ tầng và nâng cao tổng lượng mua bán bất động sản để thu hút sự tăng trưởng của GDP. Chính quyền các cấp đều cảm thấy tài lực của địa phương mình chưa đủ, một mặt họ muốn thu thêm được nhiều thuế, tăng thêm nhiều hạng mục thu tiền, mặt khác họ còn vay nợ ngân hàng với những khoản nợ lớn. Vì sự an toàn của tiền vốn, đồng thời cũng vì lợi ích kinh tế của bản thân, những ngân hàng đã cho chính quyền địa phương vay nhiều vốn, giờ không chịu nâng cao khoản vốn vay nữa. Trong tình hình này, Chương Kiến Quốc muốn giải quyết được 300 triệu để xây dựng đường quốc lộ trong thời gian ngắn không phải là việc đơn giản. Đang lúc khó khăn thì Ngân hàng Viêm Hoàng mở một chi nhánh ngân hàng mới ở thành phố này. Ngân hàng Viêm Hoàng vừa mới khai trương nên muốn tìm kiếm nhiều khách hàng tiềm năng để mở rộng phạm vi hoạt động, bởi vậy lần đầu tiên Chương Kiến Quốc gặp giám đốc chi nhánh Ngân hàng Viêm Hoàng, Vương Hân Đông, hai bên đều nhanh chóng đi tới thỏa thuận. Ưu thế của cả hai bên đều rất rõ ràng, ưu thế của Cục Giao thông là khoản vốn vay này tính vào nợ của chính phủ, vấn đề chữ tín tuyệt đối đáng tin tưởng, ưu thế của Ngân hàng Viêm Hoàng là tiền mặt đầy đủ. Khi hai bên đều đang gấp rút muốn hoàn thành vụ giao dịch này thì bản hợp đồng của họ chỉ còn lại một số vấn đề kỹ thuật. Nhưng những vấn đề này đều chỉ là vấn đề cỏn con.

Theo yêu cầu của phía ngân hàng, Cục Giao thông thành phố phải nộp một bản phô tô chứng chỉ hành nghề của đại diện pháp nhân của Tổng công ty Công trình giao thông, một bản phô tô đăng ký thuế vụ, một bản phô tô chứng nhận của doanh nghiệp, văn kiện phê chuẩn hạng mục công trình do thành phố cấp, văn kiện phê chuẩn do quốc gia cấp, văn kiện phê chuẩn sử dụng đất, văn kiện phê chuẩn thành lập các trạm thu phí sau khi công trình hoàn thành, báo cáo thống kê tài chính trong ba năm gần đây của doanh nghiệp, giấy vay nợ ngân hàng, tín dụng ngân hàng... Tổng cộng cần khá nhiều loại giấy tờ. Ngân hàng mang những tài liệu này về nghiên cứu suốt nửa tháng trời mà không thấy có động tĩnh gì khiến Chương Kiến Quốc vô cùng sốt ruột. Ông hẹn Vương Hân Đông đi ăn cơm nhằm tạo thêm chút quan hệ trên bàn ăn. Vương Hân Đông không từ chối lời mời của Chương Kiến Quốc, trong bữa ăn Chương Kiến Quốc nói những gì, ông cũng hiểu rất rõ, sách lược của ông ta là đặt tên lên cung nhưng không bắn voley, để chờ xem tình thế ra sao.

Tối hôm đó, Chương Kiến Quốc cùng thư kí nữ là Thường Di Nhân, đứng chờ Vương Hân Đông ở cổng khách sạn 5 sao Giả Nhật. Vương Hân Đông đưa thư kí của mình là Chu Lệ đến rất đúng giờ. Theo như phép lịch sự là “lady first”, bốn người lần lượt bước vào căn phòng đã đặt trước. Thức ăn do hai cô thư kí bàn bạc với nhau rồi gọi, ý kiến thống nhất của họ là rượu và thức ăn đều chọn những loại đặc sản và giá cả cao nhất, lí do là như vậy mới có thể thúc đẩy nhu cầu nội bộ, giúp ngành nghề thứ ba có cơ hội phát triển, đồng thời cống hiến nhiều hơn cho ngành thuế nước nhà. Nếu dùng sự thực khách quan để kiểm tra thì lí do này gần như là chân lí. Thị trường tiêu thụ đồ ăn thức uống nếu không có những khoản chi tiền “chùa” to lớn như thế này thì mức tiêu thụ một năm là 500 tỉ của Trung Quốc có lẽ sẽ giảm sút đáng kể.

Nhân viên phục vụ của khách sạn mang trà lên trước rồi mới mang thức ăn lên sau. Thức ăn có tám món,

rượu đủ ba tuần, Chương Kiến Quốc thấy đã tới lúc cần nói chuyện nghiêm túc:

- Giám đốc Vương, thủ tục vay vốn của cục chúng tôi làm tới đâu rồi? Khoảng bao lâu nữa thì chúng tôi nhận được tiền?

Vương Hân Đông chậm rãi nói:

- Việc vay vốn của các ông nói nhanh cũng nhanh, mà nói chậm cũng chậm. Những thủ tục mà tôi phải làm thì mấy ngày trước đã làm xong rồi. Nhưng chế độ bảo lãnh mới theo quy định của nhà nước, chính quyền các cấp và bộ ngành đều không thể đứng ra bảo lãnh cho đơn vị kinh doanh, trong các tài liệu mà các ông đưa đến, giấy đảm bảo kinh tế cho Tổng công ty Công trình giao thông dưới danh nghĩa của Cục Giao thông bây giờ không còn giá trị pháp lý nữa. Bởi vậy trong số những tài liệu đó còn thiếu một tài liệu quan trọng nhất, hiện nay không thể nào đưa hồ sơ của các ông lên tổng ngân hàng xin phê chuẩn được. Hay nói cách khác, các ông phải tìm ra một đơn vị bảo lãnh khác cho Tổng công ty Công trình giao thông. Đơn vị bảo lãnh này phải đáp ứng đủ hai điều kiện: thứ nhất, phải là một đơn vị kinh doanh có tư cách pháp nhân độc lập; thứ hai, phải là đơn vị kinh doanh có đủ khả năng bảo lãnh theo quy định của ngân hàng chúng tôi. Cục trưởng Chương, ông xem, vấn đề này bao giờ các ông giải quyết được?

Sự thay đổi chính sách bảo lãnh bất ngờ này là một chính sách mà trung ương sử dụng để đối phó với nền kinh tế quá nóng. Vấn đề bảo lãnh mà Vương Hân Đông nêu ra đúng là có thật, không thể phản bác được. Chương Kiến Quốc nhất thời không nghĩ ra cách nào:

- Giám đốc Vương, ông thấy việc này có cách nào khác hay có thể linh động chút được không?

- Không có cách nào khác cả. Quy định là quy định, không được lấn lộn, chúng tôi không thể tự mình đâm đầu vào đường dây cao áp. Ai đâm vào đó thì chỉ có đường chết.

- Thời này trên có chính sách, dưới có đối sách, gặp đèn đỏ thì đi đường vòng, chẳng phải đó là trò chơi quen thuộc của những người trong giới ngân hàng như ông sao? Giám đốc Vương không nghĩ ra cách nào khác nữa?

Vương Hân Đông cười:

- Gặp đèn đỏ thì đi đường vòng đâu phải quyền lợi riêng của ngân hàng chúng tôi. Bây giờ có cán bộ nào mà không biết cái này. Chỉ có điều trình độ ai cao ai thấp mà thôi. Lúc này đương nhiên là cũng có thể đi đường vòng được.

Chương Kiến Quốc vội vàng hỏi:

- Đi vòng thế nào?

- Tìm một công ty bảo lãnh để bảo đảm. Nhưng quan trọng là tìm công ty như thế nào.

- Ông cho rằng nên tìm công ty nào thì tốt?

- Hiện cũng có một số công ty bảo lãnh nhưng đều là công ty nhỏ, chủ yếu chỉ làm bảo đảm vay vốn ngân hàng với con số nhỏ giúp các hộ kinh doanh cá thể và các doanh nghiệp nhỏ, sức của họ có hạn, không thể bảo đảm cho nguồn vốn lớn như các ông, bởi vậy chúng ta phải tìm đường khác.

Chương Kiến Quốc thấy Vương Hân Đông nói gì cũng chỉ nói một nửa, nửa đùa nửa thật bảo Thường Di Nhân:

- Cô mau kính giám đốc Vương một ly rượu để giám đốc Vương nhanh chóng nói cho chúng ta biết con đường bảo đảm.

Thường Di Nhân lập tức chấp hành lệnh của Chương Kiến Quốc, cầm ly rượu lên đi tới trước mặt Vương Hân Đông:

- Giám đốc Vương, lệnh của cục trưởng chúng tôi, tôi phải tuân thủ tuyệt đối, cho dù vừa nãy cục trưởng Chương không nói thì ly rượu này hôm nay tôi vẫn phải kính ông. Ông là Thần Tài! Mừng 5 hằng năm, để đón tiếp Thần Tài, chúng tôi ở nhà đều đốt hai mươi quả pháo. Bây giờ năm mới đã qua, hôm nay tôi được đứng trước mặt Thần Tài mời rượu, quả là không uống công.

Mấy câu nói nịnh bợ của Thường Di Nhân khiến Vương Hân Đông rất khoái chí, từng câu từng chữ Thường Di Nhân nói đều hợp với lòng ông ta:

- Tướng tài không có binh kém. Cô Thường đúng là biết nói chuyện, cục trưởng Chương đúng là biết đào tạo người, Châu Lệ sau này phải thường xuyên học tập cô Thường, giờ cô cũng tới mời cục trưởng Chương một ly đi.

Bốn người chúc rượu cho nhau đều đã uống cạn, Vương Hân Đông nói với Chương Kiến Quốc:

- Chúng ta chỉ mãi nói chuyện, lỡ mất cả thức ăn ngon. Hai người chúng ta không đụng đũa, hai cô gái cũng không dám ăn đâu. Nhiều thức ăn ngon như thế mà để lãng phí thì không tốt, mọi người ăn trước đi, chuyện bảo lãnh để hôm khác bàn sau.

Chương Kiến Quốc hiểu ý của Vương Hân Đông, chắc chắn là định khát lần cho qua. Ông đoán không biết có phải vì Vương Hân Đông ngại có hai cô thư kí có mặt nên không tiện nói, bởi vậy nói tiếp:

- Giám đốc Vương nói đúng lắm, đừng chỉ mãi nói chuyện, chúng ta vừa ăn vừa nói. Chỉ nói mà không ăn là có lỗi với cái bụng của mình, nhưng chỉ ăn mà không nói thì buồn quá. Giám đốc Vương thấy có phải không? Những người ngồi ở đây hôm nay đều không phải người ngoài, mọi người cứ nói chuyện tự nhiên, nói đúng nói sai đều không sao cả.

Vương Hân Đông đương nhiên biết câu “không phải người ngoài” của Chương Kiến Quốc có nghĩa là gì. Cô thư kí Châu Lệ cũng là một trong “tứ Lệ” của ông. “Tam Lệ” còn lại là: Nhan Lệ, Chu Lệ và Đào Lệ. Châu Lệ là thư kí ăn ý nhất của ông, đương nhiên không phải người ngoài. Cô thư kí họ Thường mà Chương Kiến Quốc đưa tới chắc cũng như vậy. Nhưng trước khi ông và Chương Kiến Quốc đi tới thống nhất cuối cùng thì vẫn không nên cho họ biết quá rõ về sự việc. Nếu hợp đồng không thành, lời ông tiếng ve đồn ra ngoài, một đồn mười, mười đồn trăm, rồi ảnh hưởng tới thanh danh của ông, quả là không đáng. Bởi vậy ông nói:

- Việc tìm công ty bảo lãnh quả thực là rất gấp, nhưng việc gì cũng phải từ từ mới có kết quả tốt, có gấp cũng không được. Chúng ta cứ ăn uống thoải mái đi rồi thảo luận kĩ với nhau cũng không muộn.

Chương Kiến Quốc thấy Vương Hân Đông nói vậy thì cũng không còn cách nào khác, bây giờ ông đang có việc nhờ người ta, chỉ đành thuyên trôi theo dòng:

- Lời của giám đốc Vương có lí lắm, chúng ta cứ ăn no đã rồi tính sau, không nên để phí thức ăn.

Cuối cùng bốn người cũng đã ăn xong cơm, dùng hoa quả tráng miệng rồi đi ra khỏi khách sạn Giả Nhật. Trước cổng khách sạn, Vương Hân Đông kéo tay Chương Kiến Quốc rồi nói:

- Để hai cô gái về trước, chúng ta tìm chỗ nào đó ngồi lại sau.

Chương Kiến Quốc hiểu ý của Vương Hân Đông, bèn bảo hai cô thư kí về trước. Vương Hân Đông lái xe đi trước, Chương Kiến Quốc lái xe theo sau. Vương Hân Đông đưa Chương Kiến Quốc tới hộp đêm Đại Hào Hoa.

Vương Hân Đông thành thạo dẫn Chương Kiến Quốc lên tầng hai. Bảo cô nhân viên phụ trách tầng xếp cho ông một phòng riêng, còn chào hỏi má mì ở đây rất thân mật, dặn rằng hôm nay bọn họ chỉ uống trà và ăn hoa quả, không cần ai tới tiếp rượu. Má mì mặc dù ngoan ngoãn làm theo lời dặn của Vương Hân Đông, nhưng vẫn vô cùng ngạc nhiên trước biểu hiện của ông ta ngày hôm nay, chẳng nhẽ hôm nay mặt trời mọc ở đằng tây?

Vương Hân Đông chờ nhân viên phục vụ của hộp đêm Đại Hào Hoa mang trà và hoa quả lên rồi ra ngoài đóng cửa, lúc đó hai người mới châm thuốc, Vương Hân Đông nhả khói thuốc thành từng vòng tròn, từ to tới nhỏ. Thong thả, ông mới chủ động lên tiếng:

- Cục trưởng Chương, khách sạn Giả Nhật là một nơi ăn cơm được nhưng không phải nơi nói chuyện được. Không phải vì tôi không tin hai cô gái đó, nhưng quan trọng là việc mà hôm nay tôi với ông phải bàn vô cùng quan trọng, trước khi chính thức thực hiện, không được để lộ ra bất cứ điều tiếng gì, càng ít người biết càng tốt. Ngộ nhờ việc này không thành mà để người ngoài biết được thì chẳng khác nào rước họa vào thân.

- Ý của ông là...

- Tôi có đề nghị là vấn đề bảo đảm cho khoản vay vốn của Tổng công ty Công trình giao thông sẽ do một công ty bảo lãnh do ông và tôi cùng mở ra giải quyết.

- Chúng ta cùng mở công ty bảo lãnh? Tự mình bảo lãnh cho mình?

- Ông nói thế là chỉ mới nói một nửa, không thể nói mình bảo lãnh cho mình. Chữ “mình” ở trước với chữ “mình” ở sau khác nhau. Chữ “mình” ở trước là chỉ tôi với ông, chữ “mình” ở sau là chỉ Cục Giao thông và Tổng công ty Công trình giao thông. Tiền đề để bảo lãnh khoản vay này là chỉ cần có ủy ban thành phố ở đó thì việc bảo đảm không có vấn đề gì. Ủy ban thành phố của chúng ta có thể không có mặt sao? Chắc chắn là không có chuyện đó. Vậy thì ai đứng ra bảo lãnh đều không quan trọng. Việc bảo lãnh không chút mạo hiểm này giao cho bất kì công ty bảo lãnh nào làm đều là tự mang tiền biếu người khác. Đương nhiên, chúng ta có thể kiếm được chút ít nước mỡ từ trong đó, nhưng số nước mỡ này phải chờ người ta tới thưởng thức trước, người ta thích thưởng thức bao nhiêu thì thưởng thức, chúng ta không thể mặc cả, ông nói như thế có đáng không? Tôi thiết nghĩ, thay vì đổ món hời này cho người khác thì chi bằng chúng ta tự mở một công ty bảo lãnh, là sự thống nhất của bên vay, bên cho vay và bên bảo lãnh, tất cả đều nằm trong tầm tay của chúng ta, sau này khoản vay này muốn thế nào thì thế nấy. Vấn đề đảm bảo cho Tổng công ty Công trình giao thông đã có đường vòng để đi, hơn nữa còn một mũi tên trúng hai con chim!

Chương Kiến Quốc phải nghiêng mình nể phục trước ý nghĩ táo bạo của Vương Hân Đông. Nhưng ông vẫn không hiểu nhiều chi tiết trong việc mở công ty:

- Chúng ta tự mở một công ty bảo lãnh, vậy vốn điều lệ công ty ở đâu ra? Người làm việc cho công ty nữa?

- Vốn điều lệ và nhân viên đều có sẵn rồi, hai vấn đề này ông không cần phải lo. Vốn điều lệ công ty bảo lãnh ít quá thì không được, nếu số tiền này không tới một mức nhất định thì công ty bảo lãnh không thể tiến hành đảm bảo cho các vụ giao dịch lớn, bởi vậy tôi thấy chắc phải khoảng 3 triệu tệ. Khi làm thủ tục đăng kí, tiền đăng kí thực ra không cần phải có thật, có thể dùng một tờ giấy chứng minh giả ở ngân hàng chúng tôi, sau đó tìm một sở tài chính nào đó xin một tờ giấy chứng nhận là được. Còn về nhân viên cho công ty thì tôi và ông mỗi người cử ra một đại diện, các nhân viên khác tìm thêm vài người là được.

Chương Kiến Quốc thấy Vương Hân Đông suy nghĩ chu đáo như vậy, biết rằng trước khi tới cuộc hẹn ngày hôm nay, ông ta đã tính toán cẩn thận rồi chứ không phải chỉ là ý nghĩ nhất thời. Nhưng ông cũng phát hiện ra trong kế hoạch của Vương Hân Đông có một điểm khả nghi: Vương Hân Đông là một con người thông minh như thế, một mình ông ta hoàn toàn có khả năng mở công ty bảo lãnh, tại sao còn muốn kéo ông vào? Thêm một người hợp tác, phải chia đôi lợi nhuận, Vương Hân Đông ngốc như thế sao? Chắc chắn đằng sau việc này còn có nguyên nhân nào khác? Thậm chí có thể là một âm mưu? Tạm thời ông vẫn không có phản ứng gì, chỉ giấu những hoài nghi này trong lòng, tiếp tục thảo luận với Vương Hân Đông về các chi tiết mở công ty. Chương Kiến Quốc muốn thông qua quá trình thảo luận này, tìm ra chút manh mối cho những nghi ngờ của mình.

Hai người vừa hút thuốc uống trà, vừa thảo luận về các vấn đề cụ thể của công ty. Trong toàn bộ các chi tiết mở công ty, Chương Kiến Quốc không hề phát hiện ra cái bẫy nào mà Vương Hân Đông đặt ra. Sau khi đã thảo luận kĩ càng về các vấn đề chủ yếu trong việc mở công ty, Chương Kiến Quốc thấy đã tới lúc làm rõ nghi vấn trong lòng.

- Giám đốc Vương, suy nghĩ táo bạo của ông ngày hôm nay, tôi tự cảm thấy mình không bằng được. Nhưng tôi vẫn còn một câu hỏi nhỏ chưa hiểu lắm, đó là một mình ông mở công ty này là được rồi, vậy mà vì coi trọng tôi, ông kéo tôi vào cùng làm, ông không sợ như thế, lợi nhuận của ông sẽ giảm đi một nửa sao?

- Cục trưởng Chương nặng lời rồi. Mặc dù lợi nhuận cá nhân của tôi đúng là giảm đi một nửa như ông nói, nhưng vì vậy mà tôi có thêm một người bạn như ông, cái giá này rất đáng. Nhưng có một điều ông vẫn nói sai rồi. Công ty có sự tham gia của Cục trưởng Chương thì lợi ích của tôi chỉ tăng chứ không giảm, ông có biết vì sao không?

- Vì sao?

- Mua bán, một người mua, một người bán. Trong hợp đồng mua bán bảo lãnh này, Cục Giao thông một mặt cung cấp mục tiêu bảo lãnh cần thiết, mặt khác lại trả chi phí bảo lãnh. Điều này đối với công ty bảo lãnh mà nói, trên thực tế Cục Giao thông vừa là người bán, lại cũng là người mua, Cục Giao thông thành

phổ là ai? Hạng mục cải tạo đường quốc lộ do ông quản lí, bởi vậy trong mắt tôi, Cục Giao thông chính là ông. Chỉ cần ông có thể đảm bảo tất cả các hạng mục của Cục Giao thông từ nay về sau đều do công ty bảo lãnh của chúng ta bảo đảm, ông nói xem tôi được nhiều lợi hay ít lợi hơn? Đây chỉ là thứ nhất. Quan trọng hơn là phí bảo lãnh chúng ta có thể tự mình quyết định. Trong luật bảo lãnh của nhà nước không quy định về mức phí cụ thể, cách thông thường phí bảo lãnh nằm trong khoảng từ 3% tới 10% tổng số tiền bảo lãnh, chủ yếu là phải xem số tiền, mục đích, sự mạo hiểm của nguồn vốn cần bảo lãnh, sau đó hai bên cùng thương lượng và quyết định, nhà nước không can thiệp vào chuyện này. Nếu số vốn vay vượt quá con số trăm triệu, thông thường phí bảo lãnh là dưới 3%. Nếu ông nâng cao mức phí bảo lãnh cho khoản vốn này từ 3% lên 10%, chúng ta mỗi người sẽ nhận được 5%. Ông nói tôi thích lấy 3% hơn hay 5% hơn?

Chương Kiến Quốc nhất thời không nói được gì, những nghi ngờ trong lòng cũng tan biến hết. Ông nửa đùa nửa thật nói:

- Giám đốc Vương đúng là còn tinh khôn hơn quý, sau này khi tiếp xúc với ông, tôi phải thận trọng hơn mới được.

Hai người sau khi đã thống nhất bước đầu cùng mở công ty bảo lãnh, Chương Kiến Quốc ra về trước.

Hôm nay Vương Hân Đông đã dắt được mũi Chương Kiến Quốc, thuận lợi đạt được mục đích của mình, thở phào nhẹ nhõm. Ông lại châm một điếu thuốc, dựa lưng vào sofa lim dim mắt nghỉ ngơi. Ông nghĩ tính cách tham lam của con người vừa là bản tính của ông, nhưng cũng là nhân tố mang tính quyết định trong việc túm chặt được Chương Kiến Quốc.

Ông nghĩ việc lớn đã thành, cần phải thả lỏng bản thân, bèn gọi má mì tới, bảo bà ta lập tức gọi Nhan Lệ tới phòng của ông. Nhan Lệ là cô gái mà Vương Hân Đông đã bao ở hộp đêm Đại Hào Hoa này, chỉ cần Vương Hân Đông tới hộp đêm Đại Hào Hoa, Nhan Lệ chính là món đồ độc quyền của ông ta, không cho phép bất cứ người nào tranh giành. Sau này, vì để lôi kéo Từ Thẩm Bình, ông mới nhường Nhan Lệ cho anh ta, về cơ bản cắt đứt hoàn toàn quan hệ với Nhan Lệ, nhưng thi thoảng ông vẫn cùng Nhan Lệ ôn lại tình cũ.

9. Chương 9: Bí Mật Dưới Gầm Giường

Ba ngày sau, công ty bảo lãnh chuẩn bị được thành lập theo đúng như kế hoạch tỉ mỉ mà Vương Hân Đông đã lập ra. Công ty lớn đương nhiên là phải có khí thế, Vương Hân Đông quyết định đặt trụ sở công ty tại khách sạn năm sao Giả Nhật. Khi làm thủ tục thuê phòng ở khách sạn Giả Nhật, Châu Lệ ra mặt với danh nghĩa cá nhân, kí một hợp đồng thuê phòng dài hạn với khách sạn, một căn phòng ở tầng 9 và một căn phòng ở tầng 10. Căn phòng ở tầng 9 khá rộng, bên ngoài có thể dùng làm phòng làm việc. Sau khi công ty đã làm xong thủ tục đăng kí, công ty và khách sạn Giả Nhật lại làm thêm một hợp đồng thuê phòng chính thức. Những chi phí trước đó của công ty đều do Vương Hân Đông lấy ra 5 vạn tệ ở Ngân hàng Viêm Hoàng để tạm thời đối phó. Công ty do Thường Di Nhân làm chủ tịch hội đồng quản trị. Châu Lệ là tổng giám đốc. Vì Thường Di Nhân và Châu Lệ chỉ hiểu chuyện liếc mắt đưa tình chứ không biết gì về tài chính, nhưng công ty bảo lãnh buộc phải có người chuyên môn trong lĩnh vực tài chính và kế toán thì công việc mới có thể tiến hành thuận lợi, bởi vậy Vương Hân Đông tuyển hai chàng trai đã tốt nghiệp chuyên ngành tài chính ở trường đại học về làm việc. Nguyên nhân mà Vương Hân Đông chọn con trai là vì công ty muốn phát triển về nghiệp vụ thì âm dương phải cân bằng, nam nữ bình đẳng, làm việc mới không mệt mỏi. Ông cũng tuyển một nữ thư kí phụ trách các công việc khác.

Khi làm thủ tục đăng kí cho công ty bảo lãnh, Vương Hân Đông đã mất rất nhiều thời gian vào việc nghĩ cho công ty một cái tên hay. Vương Hân Đông nhớ lại hồi nhỏ ăn tết ở quê, từng thấy có một gia đình buồn bán dán đôi câu đối trên cánh cửa, vẽ trên là: “Sinh ý hưng long thông tứ hải”; vẽ dưới là: “Tài nguyên thuận sướng đạt tam giang”. Ông thấy nội dung câu đối này rất hay và có ý nghĩa, phù hợp với phương hướng phát triển hiện nay của công ty, bởi vậy đặt tên cho công ty mới là Công ty hữu hạn bảo lãnh đầu tư Tam Giang.

Vương Hân Đông gọi điện thoại bảo Châu Lệ tới phòng giám đốc, nói cho cô biết về tên công ty mà mình vừa nghĩ ra, bảo cô đi làm thủ tục đăng kí tên. Châu Lệ với vốn kiến thức địa lí thời trung học ít ỏi nhưng ấn tượng về các nhân vật trong những bộ phim trên ti vi, bèn hỏi Vương Hân Đông:

- Giám đốc, tại sao lại gọi là công ty “Tam Giang”? Nước mình có bốn con sông lớn là Trường Giang, Hoàng Hà, Chu Giang, Hắc Long Giang, trên ti vi cũng chỉ nghe nói tới Tổng đốc Lương giang chứ chưa bao giờ nghe nói tới Tổng đốc Tam giang?

Những lúc chỉ có hai người, với Vương Hân Đông, Châu Lệ có thể xưng hô thoải mái, nhưng trong các trường hợp khác, cô buộc phải gọi ông là giám đốc, đây là quy định mà Vương Hân Đông đặt ra cho cô, cũng là một cách để Vương Hân Đông bảo vệ địa vị cao quý của mình.

Vương Hân Đông không thấy bất ngờ trước sự ngu dốt của Châu Lệ:

- “Tam Giang” ở đây không phải là ba con sông lớn. Trong tiếng Hán cổ, “tam” là nhiều. Khổng Tử nói “Tam nhân hành tất hữu ngã sư”. Giả sử tôi đưa cô và Thường Di Nhân đi dạo phố, có phải là “Tam nhân hành” không? Trong hai người chắc chắn có một người là thầy giáo của tôi? Cô nói xem, trong hai cô, ai có thể làm thầy giáo của tôi được? Bởi vậy ý của Khổng Tử khi nói “Tam nhân hành tất hữu ngã sư” nghĩa là trong nhiều người cùng đi với tôi, chắc chắn có một người có thể là thầy giáo của tôi. Cô nói xem chữ “Tam Giang” của chúng ta tổng cộng có bao nhiêu con sông? Nhiều tới mức không đếm được.

Lời giảng giải tỉ mỉ của Vương Hân Đông giúp cho Châu Lệ hiểu rõ hàm nghĩa của “Tam Giang”. Cô quay về làm việc theo lệnh.

Sau khi cùng Chương Kiến Quốc quyết định đầu tư vào công ty bảo lãnh, chỉ trong vòng nửa tháng, Công ty hữu hạn bảo lãnh đầu tư Tam Giang chính thức đi vào hoạt động.

Châu Lệ và Thường Di Nhân làm thủ tục xin nghỉ việc ở cơ quan cũ và lập tức nhận nhiệm vụ mới.

Việc đầu tiên mà hai người phải làm khi nhậm chức chính là kí hợp đồng thuê phòng với khách sạn Giả Nhật. Hợp đồng thuê cả dãy phòng 3 năm, làm phòng tiếp khách, nên khách sạn Giả Nhật giảm giá phòng xuống còn 60%, một năm là 48 vạn tệ. Vương Hân Đông nghe Châu Lệ thông báo tình hình, luôn miệng nói:

- Không đắt, không đắt.

Vương Hân Đông đã có những tính toán cụ thể về việc sử dụng các căn phòng. Căn phòng ở tầng 9 dành cho Châu Lệ sử dụng. Phòng ngoài là văn phòng công ty Tam Giang, phòng trong là phòng ngủ của Châu Lệ. Căn phòng trên tầng 10 là phòng của chủ tịch hội đồng quản trị, để cho Thường Di Nhân và Chương Kiến Quốc cùng sử dụng. Từ đó về sau, Chương Kiến Quốc thường xuyên tới đây hẹn hò với Thường Di Nhân, đây là chuyện riêng giữa hai người nên cũng không cần phải nói rõ ràng. Ở đây chỉ có một việc cần nói là, Thường Di Nhân sau khi từ chức ở Cục Giao thông, đưa ra một điều kiện với Chương Kiến Quốc: Người làm thư kí cho Chương Kiến Quốc phải là nam, không được sử dụng nữ thư kí nữa. Chương Kiến Quốc lúc đó cũng nhất gan, vì ông và Thường Di Nhân có mối quan hệ không rõ ràng, nên vô cùng thận trọng, cứ như thể mình đang làm công tác tuyệt mật. Ông sợ ngộ nhỡ vợ ông biết mình bên ngoài có tình nhân sẽ làm loạn lên, gây ra nhiều phiền phức không cần thiết. Khác với Vương Hân Đông, từ sau khi có Thường Di Nhân, Chương Kiến Quốc cảm thấy cô ta là người biết điều, ông hiểu sống trên đời phải biết thỏa mãn nên cũng không còn khát khao gì nữa. Ông lập tức đồng ý với yêu cầu của Thường Di Nhân, sau này Chương Kiến Quốc chỉ dùng thư kí nam.

Vụ làm ăn đầu tiên của Công ty hữu hạn bảo lãnh đầu tư Tam Giang đương nhiên là việc Ngân hàng Viêm Hoàng cho Tổng công ty công trình giao thông thành phố vay tiền. Khoản nợ trị giá 350 triệu này được kí kết chỉ trong vòng ba ngày. Vương Hân Đông lấy danh nghĩa của Công ty hữu hạn bảo lãnh đầu tư Tam Giang ra bảo lãnh, bổ sung thêm một số tài liệu cần thiết vào hồ sơ vay vốn của Tổng công ty Công trình giao thông rồi gửi lên tổng ngân hàng. Chỉ nửa tháng sau, tổng ngân hàng đã phê chuẩn khoản vay này. Số tiền 350 triệu nhân dân tệ được gửi vào tài khoản của Tổng công ty Công trình giao thông, sau đó Tổng công ty Công trình giao thông lại chuyển 35 triệu nhân dân tệ vào tài khoản của Công ty hữu hạn bảo lãnh đầu tư Tam Giang. Cả hai công ty này đều có tài khoản ở Ngân hàng Viêm Hoàng, bởi vậy thủ tục chuyển

khoản được thực hiện nhanh chóng trong vòng có vài phút. Khoản tiền 35 triệu nhân dân tệ này đạt được quá nhanh và dễ dàng, khiến người khác phải giật mình, thủ đoạn phạm tội bây giờ quả là sáng tạo.

Đây chính là lí do khiến Chương Kiến Quốc và Vương Hân Đông có mối quan hệ thân thiết và gắn bó với nhau như vậy.

Sau khi có một khoản tiền lớn, cuộc sống của mọi người trong Công ty Tam Giang đều trở nên sôi động hơn. Ba sinh viên mới tuyển vào công ty được khen ngợi sau khi hoàn thành vụ làm ăn này, ai cũng tỏ ra dương dương tự đắc, cười nói vui vẻ. Họ không hiểu rõ tính chất và nội tình của công ty, cũng không hiểu được trong cái âm mưu “tay không bắt sói” này, lợi nhuận mà họ nhận được chỉ là con số 0. Vương Hân Đông nhân lúc cả ba thanh niên này còn đang hưng phấn, yêu cầu họ làm một vài dự án mới, nếu có doanh nghiệp khác muốn vay vốn ở Ngân hàng Viêm Hoàng thì Công ty bảo lãnh Tam Giang nhất định không thể bỏ qua.

Từ sau khi có Công ty hữu hạn bảo lãnh đầu tư Tam Giang, Vương Hân Đông và Chương Kiến Quốc đều được tăng thêm thu nhập, không chỉ đơn giản là hai chữ kiếm tiền mà còn tiến bộ thêm về trình độ kiếm tiền bất hợp pháp một cách hợp pháp. Hai trăm vạn tệ mà Chương Kiến Quốc tặng cho Từ Thấm Bình cũng được lấy từ Công ty Tam Giang. Khi đó Chương Kiến Quốc nói với Vương Hân Đông rằng, khoản tiền này ghi vào sổ của ông, khi hai người chia lợi nhuận, ông sẽ trừ bớt đi hai trăm vạn tệ. Bây giờ hai người nghĩ lại lúc bắt hòa khi trước, cả hai đều cảm thấy ngượng ngùng.

Vương Hân Đông là linh hồn của công ty Tam Giang. Tới đây không thể không “long trọng” giới thiệu về Vương Hân Đông. Nếu đánh giá tổng thể về tổ chất cá nhân của Vương Hân Đông, tất cả những gã lưu manh muốn làm tham quan và tất cả những gã tham quan muốn làm lưu manh đều nên tôn Vương Hân Đông làm sư phụ, để được tham gia khóa học “Học vị tiến sĩ tham quan lưu manh”.

Vương Hân Đông rất coi trọng việc ăn mặc, giỏi giao tiếp, thông tường nghệ thuật, nói năng nho nhã, chi tiền rộng lượng, cho dù là làm việc tốt hay việc xấu đều rất bạo dạn, có mưu kế. Triết lí sống của ông ta thứ nhất là phải có quyền để đáp ứng dục vọng về quyền lực của riêng ông ta; thứ hai là phải có tiền để đáp ứng nhu cầu hưởng thụ. Quyền càng cao càng tốt, tiền càng nhiều càng tốt, hai thứ này cùng bổ trợ cho nhau, thúc đẩy nhau để tạo ra hào quang cho cuộc đời của ông ta.

Để thực hiện ước mơ của mình, ông đã dày công lên kế hoạch cho mỗi bước hành động của mình, giống như khi nước Mỹ phóng phi thuyền lên vũ trụ, mỗi một trình tự đều phải tính toán tỉ mỉ. Ông tặng không Nhan Lệ cho Từ Thấm Bình, đưa Quỳnh Hoa vào nhà Từ Văn Tuấn, tất cả đều là những tính toán tỉ mỉ như một cái lưới, họ đều là quân cờ trong tay Vương Hân Đông. Vương Hân Đông đã dùng tiền để khống chế Nhan Lệ, vào thời cơ thích hợp, ông lại mua chuộc Quỳnh Hoa, tới lúc quan trọng, họ sẽ phát huy vai trò vô cùng to lớn. Những chi phí mà Vương Hân Đông bỏ ra cho Nhan Lệ và Quỳnh Hoa đều được lấy từ tiền của công ty Tam Giang. Số tiền nhỏ này so với ông chẳng bỏ dính răng.

Vương Hân Đông xúi giục Từ Thấm Bình mở phòng tranh là một kế hoạch khác của ông. Vai trò thứ nhất của việc này là cung cấp một tấm bình phong cho Từ Văn Tuấn nhận hối lộ, đây chính là kinh nghiệm từ việc thành lập công ty Tam Giang. Thứ hai là thông qua Nhan Lệ để thu thập các chứng cứ nhận hối lộ của Từ Văn Tuấn và Từ Thấm Bình. Nếu đã có chứng cứ phạm tội của hai cha con nhà họ Từ, ông có thể ung dung uy hiếp họ để hưởng lợi. Trong việc mua chức quan thì đôi khi uy hiếp còn có tác dụng hơn cả hối lộ. Một khi đã khống chế được bộ trưởng Bộ Tổ chức thì ông không phải tới một thành phố nơi biên thù làm giám đốc ngân hàng nữa mà có thể đường hoàng có một chức quan trong cái thành phố phồn hoa này.

Kế hoạch này của Vương Hân Đông được gợi mở nhờ một tin tức mà cách đó không lâu, các phương tiện thông tin đại chúng đăng tải rầm rộ. Tin tức này nói rằng, có một gã vô lại ở một thành phố nào đó, cả ngày không có việc gì làm, chỉ chuyên đi theo dõi các cán bộ lãnh đạo chủ chốt của thành phố, khi hắn thu thập được một lượng lớn chứng cứ việc các vị lãnh đạo này nhận hối lộ, đi chơi gái, hấn bắt đầu tới gõ cửa từng nhà. Bằng sự uy hiếp đó, hắn trở thành một vị quan chủ chốt của thành phố, thậm chí còn khống chế gần như toàn bộ các cán bộ lớn nhỏ trong thành phố này, giẫm lên đầu họ để tiến về phía trước. Kết cục cuối cùng của tấn trò hề này là gã vô lại phải vào tù. Vương Hân Đông đã tổng kết được kinh nghiệm và bài học từ hắn, là kinh nghiệm thì phải học tập, là bài học thì phải ghi nhớ. Ông cho rằng điểm thất bại

của gã vô lại đó là: Hắn quá đắc ý, quên mất mình là ai. Từ đó ông cư xử với người khác luôn nhất mực hòa nhã và khôn khéo, điều này chứng tỏ từ gã vô lại đó, không những ông học được không ít thứ mà còn tỏ ra thông minh hơn hẳn ta rất nhiều.

Vương Hân Đông xuất thân từ giới tài chính, vẻ ngoài thì đường hoàng, đạo mạo, nhưng bên trong che giấu những tính toán tinh vi với đồng tiền. Đây có vẻ như hai cực đối lập nhau nhưng khi thống nhất trong một lá cờ tham ô thì theo cách nói của ông sẽ là: “Không nên tiết kiệm đồng nào để hưởng thụ cuộc sống; không nên tiêu phí một đồng vào những việc không nhất thiết phải tiêu”. Mục đích ông giúp Từ Thắm Bình mở phòng tranh chính là muốn lấy ra hóa đơn chi hai trăm vạn tệ mà Chương Kiến Quốc cho Từ Thắm Bình, có hóa đơn thì số tiền này sẽ ghi vào chi thu của công ty Tam Giang. Cuối năm kết toán, công ty sẽ giảm được khoản thuế 66 vạn tệ. Một lần có thể tiết kiệm được 66 vạn tệ, đâu phải là một con số nhỏ. Chi phí thuê phòng ở khách sạn năm sao của công ty Tam Giang, ông cũng đã có cách tính toán khác. Số tiền thuê thực tế mà khách sạn Giả Nhật cho công ty thuê đã trừ đi 40%, thêm vào đó là số tiền thuế được bớt của công ty, như vậy số tiền thuê nhà thực tế được giảm 44%, tổng cộng tính ra tiền thuê nhà thực sự không cao mà ngược lại, nó còn có lợi cho hình ảnh của công ty Tam Giang. Những tham quan có đầu óc kinh tế như Vương Hân Đông quả thực không nhiều, ông chính là một “tấm gương sáng” cho những tham quan khác cùng học tập.

Sau khi Chương Kiến Quốc thông báo cho Vương Hân Đông về việc mình được thăng chức, Vương Hân Đông cho rằng đã đến lúc bàn tới việc làm “quan” của mình rồi. Ông lợi dụng tấm ván nhảy là Chương Kiến Quốc nên mới tiếp xúc được với Từ Thắm Bình. Bây giờ chân đã đặt lên ván rồi, ông phải nhảy thật cao mới được.

Ông gọi điện thoại hẹn Chương Kiến Quốc dành thời gian hai người gặp nhau. Chương Kiến Quốc thoái thác, nói rằng vừa mới nhậm chức, còn nhiều việc chưa làm xong nên hiện tại vẫn không có cách nào đi được, chờ mấy ngày sau. Ông ta còn nói thêm một lí do khiến Vương Hân Đông động lòng: Để phát triển nhanh đường cao tốc, thành phố đang nghĩ tới việc nâng cao khoản đầu tư vào việc kiến thiết giao thông đường bộ, Cục Giao thông thành phố đang phác thảo phương án để thành lập công ty xây dựng đường cao tốc. Nếu công ty này được thành lập thì sẽ có nhu cầu vay vốn, có nhu cầu vay vốn thì sẽ có nhu cầu bảo lãnh, có nhu cầu bảo lãnh thì mọi người đều có cơ hội kiếm thêm tiền. Trong sợi xích logic đơn giản này, lợi ích của Vương Hân Đông và Chương Kiến Quốc thu được đều như nhau, bởi vậy Vương Hân Đông cũng không còn lí do gì để phản đối.

Vương Hân Đông lại muốn tìm Từ Thắm Bình tâm sự về suy nghĩ muốn làm quan của mình, nhờ Từ Thắm Bình về nhà thăm dò thái độ của Từ Văn Tuấn. Nhưng Từ Thắm Bình nói anh còn bận hơn cả Chương Kiến Quốc, trước mắt không có thời gian, bảo Vương Hân Đông chờ vài ngày rồi tính sau. Tục ngữ nói “một triều vua, một triều thần”, một đơn vị chỉ cần thay người đứng đầu là các cán bộ bên dưới lập tức đổi mặt với nguy cơ bị thay đổi lẫn nữa. Các cán bộ vì muốn bảo vệ bát cơm của mình, người nào cũng bận hết việc này tới việc khác. Từ Thắm Bình là phó chủ nhiệm Phòng Giao thông của cục, trong khoảng thời gian thay đổi cán bộ này, bản thân nằm ở vị trí trung tâm quyền lực của Cục Giao thông, nên đương nhiên phải bận hơn cả Chương Kiến Quốc.

Trong điện thoại, Vương Hân Đông nhân tiện nhắc tới chuyện hóa đơn hai trăm vạn tệ, Từ Thắm Bình nói sẽ lập tức dặn Nhan Lệ gửi cho ông, đồng thời cũng đưa cho ông hai bức tranh đã hoàn thành. Vương Hân Đông thấy Chương Kiến Quốc và Từ Thắm Bình mấy ngày hôm nay chắc không có hi vọng gặp mặt nên chỉ biết kiên nhẫn chờ đợi.

Ngày thứ hai sau khi Từ Thắm Bình đồng ý mang hóa đơn sang cho Vương Hân Đông, Nhan Lệ mang hóa đơn và tranh tới phòng làm việc của ông ta ở Ngân hàng Viêm Hoàng. Hai ngày chờ đợi quả là sự giày vò đối với ông ta. Đúng vào lúc ông đang sốt ruột thì Nhan Lệ tìm tới ngân hàng, Vương Hân Đông có thể giải tỏa bớt căng thẳng.

Nhan Lệ bước vào phòng giám đốc, thấy Vương Hân Đông rít thuốc liên tục:

- Giám đốc Vương, hôm nay sao ông rảnh thế?

Vương Hân Đông vừa nhìn thấy Nhan Lệ đã lấy lại tinh thần:

- Tôi đâu có rảnh. Đã là đàn ông thì không ai rảnh cả. Em là đàn bà, bởi vậy không hiểu chuyện này đâu. Ngày nay làm đàn ông đã khó, làm một nam lãnh đạo còn khó hơn, thân này là của nhà nước, đầu này là của nhân dân, miệng này là của cấp trên, bụng này là của nhà hàng, nhà này là nhà của vợ, giường là của tình nhân, thành tích của tập thể, sai lầm của bản thân, ngoài sai lầm ra thì chẳng có cái gì là của tôi cả! Làm gì còn thời gian mà rảnh rỗi.

- Gớm, nghe ông nói thấy thương quá. Ông không muốn làm đàn ông cũng dễ thôi, bây giờ có phẫu thuật chuyển đổi giới tính, ông có thể biến thành đàn bà lúc nào ông muốn. Nhưng ông đừng có tưởng làm đàn bà là dễ nhé. Nếu ông thực sự biến thành đàn bà, mỗi tháng “đèn đỏ” xuất hiện, ông sẽ không chịu được đâu. Em thấy, bảo ông đừng làm đàn ông đã khó, bảo ông đừng làm quan có khi còn khó hơn.

Vương Hân Đông nghe Nhan Lệ nói vậy, bật cười lớn:

- Người chuyển giới chỉ giống đàn bà về đại thể thôi, làm gì có “đèn đỏ”. Kiến thức sinh lí của em vẫn còn hơi kém.

Nhan Lệ không tranh luận nữa:

- Sao hôm nay định phạt em đứng hă, không mời ngồi sao?

- Chúng ta là ai với ai mà còn phải khách sáo như thế. Em muốn ngồi đâu thì ngồi đó. Mang hóa đơn và tranh đến rồi hă?

- Đương nhiên là mang đến rồi, nếu không em tới đây làm gì.

- Không gặp mặt nhau mấy ngày mà phải xem xét lại em rồi. Em bây giờ làm bà chủ phòng tranh, cách nói chuyện cũng khác hă. Bây giờ cứng cáp rồi phải không?

Nhan Lệ bản tính khó dờ, lại dõ giọng đơng đư:

- Em có cứng cáp hay không không quan trọng, ông có cứng hay không mới là chuyện lớn.

Vương Hân Đông cười:

- Tôi có cứng hay không? Trong một quảng cáo của Triệu Bản Sơn nói thế nào nhỉ? Người nào dùng sẽ biết. Thôi đừng đấu khẩu nữa, đưa hóa đơn cho tôi, đưa cả tranh nữa, để tôi xem tay nghề của Giả Tác Nhân như thế nào.

Nhan Lệ đưa hóa đơn cho Vương Hân Đông trước, rồi sau đó lấy hai bức tranh ra trải lên bàn làm việc của Vương Hân Đông. Vương Hân Đông tập trung nhìn tranh, trên đó là một bức “Phong cảnh Thiểm Bắc” của Phó Bảo Thạch vẽ năm 1960. Kích cỡ của nguyên tác là 49cm x 56,8cm. Vương Hân Đông nhìn kĩ bức tranh, quả thật nó giống y với nguyên tác, ông nghĩ Giả Tác Nhân cũng là người có chút thực lực. Vương Hân Đông lại xem kĩ hơn, bức tranh này rõ ràng to hơn bức tranh gốc, chứng tỏ Giả Tác Nhân vì muốn kiếm thêm tiền nên đã phóng to bức tranh lên, chiêu này vô cùng hữu dụng đối với người ngoại đạo. Vương Hân Đông cười nói:

- Giả Tác Nhân đúng là chó, đi đâu cũng thích liếm phân. Nhan Lệ không nghe rõ:

- Ông nói cái gì?

Vương Hân Đông không thể nói rõ sự thật trước mặt Nhan Lệ, sợ cô biết quá nhiều sẽ làm hỏng việc lớn, cho dù sau này cần phải nói rõ với cô nội tình, nhưng cũng phải từ từ:

- Cũng không có gì. Nếu em đã làm bà chủ phòng tranh thì hôm nay tôi dạy em một vài kiến thức về hội họa được không? Hơn nữa còn dạy miễn phí.

Vương Hân Đông đứng lên ra khóa cửa phòng làm việc lại, kéo Nhan Lệ ngồi xuống đùi mình, hai tay Nhan Lệ vòng qua cổ ông ta. Hai người đã sắp xếp xong tư thế học bài, Vương Hân Đông bèn giảng giải:

- Tôi với em quen nhau đã lâu mà em không hiểu gì về kiến thức nghệ thuật của tôi. Hôm nay tôi không dạy em vài điều thì em không biết được cái tài của tôi. - Vương Hân Đông chỉ vào bức tranh, thao thao bất tuyệt. - Em nhìn nhé, đây là bức tranh “Phong cảnh Thiểm Bắc” của Phó Bảo Thạch. “Suân pháp”(1) trong tranh của Phó Bảo Thạch khác với người khác nên giới hội họa gọi ông ta là “Bảo Thạch suân”. Nét

bút khoáng đạt, rõ ràng và bay bổng. Về hình thức, đây là sự kết hợp của nhiều nét vẽ truyền thống trong tranh sơn thủy như chấm phá, sử dụng nhiều sườn pháp. Sau khi nét bút đã phóng ra, có thể nói là vô cùng uy phong, từng nét mực như thiên biến vạn hóa, kì diệu khôn lường...

Vương Hân Đông hùng hồn thể hiện sự hiểu biết của mình về lĩnh vực hội họa, nhưng ông chỉ như đàn gảy tai trâu. Nhan Lệ chỉ hiểu về XO, nước hoa, làm thế nào để lấy lòng đàn ông, có tìm trên cả khắp người cô cũng không ra được một nửa tế bào nghệ thuật. Hai người có sự khác biệt rất lớn về trình độ nghệ thuật, bởi vậy không thể nào hòa hợp được trên lĩnh vực này.

Vương Hân Đông thấy khuôn mặt ngây ngô như hiểu như không của Nhan Lệ, tưởng rằng Nhan Lệ đang say mê với bài giảng của mình. Vương Hân Đông hào hứng tiếp tục nhưng Nhan Lệ đứng lên khỏi đùi ông, kiếm cớ từ chối:

- Giám đốc Vương, em không biết ông lại nghiên cứu sâu về hội họa như vậy, hôm nay giảng đến đây thôi nhé, sau này mong ông dạy bảo thêm nhiều.

Vương Hân Đông thấy Nhan Lệ định đi về, những nhiệt tình nghệ thuật ban nãy đều bay biến hết:

- Em không có chút hứng thú nào với hội họa sao? Vừa nãy tôi đúng là gảy đàn tai trâu, nói với em cũng chẳng có tác dụng gì! Nói chuyện nghiêm túc đi, gần đây phòng tranh có ai tới thăm không?

- Đạo này ngay cả Từ Thắm Bình cũng ít tới, lấy đâu ra khách.

- Có khách hay không có khách cũng chẳng ảnh hưởng gì tới tiền hàng tháng của em. Em chú ý cho tôi, có khách tới phòng tranh, nhớ phải ghi lại cho kĩ.

- Chuyện này chẳng phải lần trước ông đã nói rồi sao? Nói nhiều thế, không thấy bực mình à?

- Lời của tôi em nhớ được là tốt. Em muốn về thì tôi không giữ em nữa. Nếu em không làm theo lời tôi thì hậu quả tự chịu đấy.

Vương Hân Đông còn chưa nói xong, Nhan Lệ đã biến nhanh ra khỏi phòng như một cơn gió.

Sau hai tuần “bài binh bố trận”, chức vụ của các cán bộ trong Cục Giao thông thành phố cũng được xác định. Để ổn định cơ quan, Chương Kiến Quốc không thay đổi nhiều về nhân sự, chỉ cách chức của mấy người là trưởng phòng, phó trưởng phòng từng có khúc mắc với ông, điều họ tới những vị trí không mấy quan trọng trong cục. Còn các chức vụ quan trọng khác thay vào toàn là tay chân của ông.

Từ sự điều chỉnh cán bộ trong Cục Giao thông thành phố lần này có thể thấy Chương Kiến Quốc thích dùng “nô tài” chứ không dùng nhân tài. Cách làm này cũng không có gì là khó hiểu. Nếu nhà bạn có hai đứa con, một đứa ngoan ngoãn nghe lời, một đứa luôn có suy nghĩ riêng, thường xuyên tranh luận với bạn thì đa số các vị phụ huynh đều thích đứa con ngoan ngoãn. Đây là một điểm yếu trong tính cách của con người. Dù sao thì quan trường cũng khác với gia đình, nếu trong nguyên tắc dùng người của người đứng đầu cơ quan còn bị ảnh hưởng bởi nhiều nhân tố khác như quyền lực, quan hệ cá nhân, tiền bạc, vậy thì yếu điểm trong tính cách sẽ được coi là một thông lệ trong chốn quan trường. Chương Kiến Quốc lăn lộn trong chốn quan trường nhiều năm, đương nhiên không thể ngoại lệ. Trong việc sử dụng người, ông chịu ảnh hưởng của cả quyền lực và tiền bạc cũng là điều dễ hiểu. Trong Cục Giao thông có rất nhiều người có tài nhưng cũng chỉ trở thành vô dụng trước quyền lực của ông. Nhân tài chỉ trong các trường hợp đơn vị cần sử dụng gấp mới có một lúc nào đó cho bạn một sân khấu tạm thời. Sân khấu này lớn như thế nào? Chỉ có trời mới biết! Khi thời gian diễn xuất tạm thời kết thúc, sân khấu mới dựng lên cũng không còn tồn tại nữa.

Sau khi điều chỉnh lại các cán bộ, Chương Kiến Quốc bắt đầu bắt tay vào công tác chuẩn bị cho hạng mục công trình đường cao tốc của thành phố. Phó trưởng phòng Bành của Phòng Kế hoạch tổng hợp vốn dĩ làm việc trong Phòng Giao thông, trong lần điều chỉnh cán bộ lần này đã được thăng lên chức trưởng Phòng Kế hoạch tổng hợp. Chương Kiến Quốc gọi trưởng phòng Bành tới, giao nhiệm vụ lập kế hoạch xây dựng đường cao tốc cho ông ta, yêu cầu phải nhanh chóng nộp phác thảo dự án cho ông.

Chương Kiến Quốc là một người biết báo ơn. Từ Văn Tuấn lần này giúp ông một việc lớn, làm thế nào để báo đáp Từ Văn Tuấn là vấn đề mà ông luôn trăn trở. Nếu lại biếu tiền thì tỏ ra khách sáo quá, nói không chừng Thắm Thái Hồng còn nghĩ rằng: Muốn biếu sao lần trước không biếu một thể đi? Ông tưởng mua chức quan giống mua rau à? Biếu tiền mà biếu nhỏ giọt như vậy đúng là chẳng ra gì. Nhưng ông nghĩ nếu

như cứ giả câm giả điếc, lại sợ Từ Văn Tuấn, nhất là Thẩm Thái Hồng nói ông là người vô ơn, nếu cuộc giao dịch lần trước trở thành bữa tối cuối cùng, sau này làm sao ông mở miệng ra nhờ vả lần nữa được. Chương Kiến Quốc đang khó xử đôi đường! Trong văn hóa tặng quà của người Trung Quốc, người nào kém hiểu biết hoặc hiểu biết quá nhiều đều không biết phải tặng quà như thế nào.

Chương Kiến Quốc gặp phải một khó khăn mà nhất thời không giải quyết được, bèn nghĩ tới Vương Hân Đông. Chương Kiến Quốc gọi điện thoại cho Vương Hân Đông, hẹn ông tối nay ra ngoài gặp mặt. Vương Hân Đông nhận được điện thoại của Chương Kiến Quốc, lập tức trở nên hưng phấn hơn. Đạo gần đây mấy lần ông gọi điện thoại cho Chương Kiến Quốc nhưng ông ta đều nói quá bận, lần nào cũng bảo để mấy ngày nữa sẽ gặp nhau. Mấy lần “mấy ngày nữa” cộng lại đã thành hơn nửa tháng trời. Vương Hân Đông giận tới mức không biết đã chửi thầm Chương Kiến Quốc bao nhiêu lần, nói Chương Kiến Quốc là người vong ơn phụ nghĩa, lòng lang dạ sói, không xứng là bạn... Vì mối quan hệ hợp tác của hai người ở công ty Tam Giang nên hiện nay cho dù Vương Hân Đông có giận như thế nào cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng, trong lòng ông hiểu rõ, bây giờ không phải là lúc trở mặt với Chương Kiến Quốc, một khi mối quan hệ của hai người trở nên căng thẳng thì chẳng có lợi cho ai cả. Vương Hân Đông nghĩ Chương Kiến Quốc chủ động gọi điện thoại tới, chắc chắn là vì có chỗ nào khó xử, nếu không phải muốn nhờ ông đưa ra kế sách gì thì cũng muốn ông ủng hộ ông ta việc gì đó. Họ hẹn nhau sáu giờ tối cùng dùng bữa tối tại nhà hàng trên tầng hai khách sạn Giả Nhật. Ngay sau đó Vương Hân Đông gọi điện thoại thông báo cho Châu Lệ, bảo cô tới nhà hàng đặt chỗ, bữa tối bốn người, mỗi người dưới hai trăm tệ, trà rượu tính riêng.

6 giờ kém 10 phút, Vương Hân Đông đã cùng Châu Lệ có mặt ở đại sảnh của khách sạn Giả Nhật để chờ Chương Kiến Quốc. 6 giờ kém 5 phút, xe của Chương Kiến Quốc tới nơi. Châu Lệ dẫn hai người lên tầng hai. Ba người bước vào nhà hàng, thấy Thường Di Nhân đã tới trước, đang ngồi cạnh bàn ăn. Cô thấy mọi người đều đã tới, bèn lập tức đứng lên, lần lượt chào từng người.

Bốn người ngồi vào bàn ăn, Vương Hân Đông lập tức bày tỏ sự bất mãn đã tích tụ trong lòng mình suốt nửa tháng nay:

- Cục trưởng Chương, hôm nay tôi gọi anh là cục trưởng Chương hay là bí thư Chương thì đúng hơn nhỉ?

Chương Kiến Quốc nghe giọng chua loét của Vương Hân Đông, biết mấy lần trước ông ta gọi điện thoại mà mình tỏ ra thờ ơ nên hôm nay Vương Hân Đông nhân cơ hội này để xả giận. Chương Kiến Quốc là người làm quan to, quan to đương nhiên phải rộng lượng, bởi vậy không chấp Vương Hân Đông:

- Giám đốc Vương thích gọi ra sao thì gọi. Thời gian trước quả thực là tôi quá bận, hôm nay có chút thời gian rảnh, lập tức hẹn anh ra gặp mặt, ôn lại tình cảm với nhau. Giám đốc Vương và tôi tình bạn tri giao, bạn bè cho dù lâu ngày không gặp nhưng tình cảm thì vẫn sâu đậm như xưa. Tôi đoán chắc Giám đốc Vương cũng hiểu được chỗ khó của tôi.

Mỗi lời nói ra Chương Kiến Quốc đều gọi “giám đốc Vương”, Vương Hân Đông nhận ra trong đó có hàm ý hời hợt nên cơn giận dữ cũng vơi đi một nửa. Vương Hân Đông nghĩ tới việc sau này còn hợp tác lâu dài với Chương Kiến Quốc, cho dù trong lòng còn giận nhưng cũng không thể giận mãi:

- Nếu trong lòng Cục trưởng Chương vẫn còn coi tôi là anh em thì hôm nay chúng ta phải cạn vài ly.

Vương Hân Đông dặn Châu Lệ gọi nhân viên phục vụ mang rượu và đồ ăn lên. Vương Hân Đông và Chương Kiến Quốc cạn hết ly này tới ly khác, thi thoảng kể vài câu chuyện cười trong chốn quan trường. Hai cô gái chỉ biết vui đầu vào ăn.

Chưa đầy hai mươi phút sau, Vương Hân Đông và Chương Kiến Quốc đã uống hết một chai Ngũ Nương. Châu Lệ sợ hai người uống nhiều, nhất là Chương Kiến Quốc uống nhiều lại làm lỡ việc lớn của Vương Hân Đông nên vội vàng nói chen vào:

- Hai vị lãnh đạo uống cũng không ít rồi. Bây giờ tôi kể cho hai vị nghe một câu chuyện cười có liên quan tới rượu. Có một người uống rượu quá nhiều bèn vào nhà vệ sinh đi tiểu tiện, người đó đi không lâu sau đã quay về. Anh ta nói với người bạn cùng bàn là: “Việc buôn bán của quán rượu này tốt thật, ngay cả trong nhà vệ sinh cũng có hai bàn!”. Mọi người không để ý anh ta nói gì, tưởng rằng anh ta uống nhiều nên nói say, lại tiếp tục uống. Nhưng chỉ một lúc sau, có hai người lao vào phòng, giữ chặt người vừa đi vệ sinh rồi

đánh. Mọi người vội vàng lao vào can ngăn, hỏi người kia: “Sao các anh lại tùy tiện đánh người?”. Người kia nói rằng: “Thằng nhóc này đáng đánh, hấn dấn vào phòng bọn tôi tiểu tiện lung tung”.

Châu Lệ kể xong truyện cười, những người khác còn chưa cười, cô ta đã bật cười lẫn lộn, sau đó Thường Di Nhân cũng cười hưởng ứng. Vương Hân Đông chỉ khẽ nhếch miệng lên, nhưng Chương Kiến Quốc thì không có phản ứng gì. Tửu lượng của Vương Hân Đông đã được rèn luyện trong nhiều năm nay, đã sắp đạt tới mức của “tiên rượu”. Mặc dù hôm nay ông ta uống rất nhiều rượu trắng, nhưng đầu óc vẫn vô cùng tỉnh táo, thấy tinh thần của Chương Kiến Quốc không tốt, nhất thời hiểu ra dụng ý câu chuyện cười của Châu Lệ. Ông ta nhớ ra bữa cơm hôm nay chỉ là một cái cớ, kịch chính còn chưa mở màn, không thể để Chương Kiến Quốc uống say được, bèn nói:

- Rượu ngon phải có bạn hiền. Hôm nay tôi và cục trưởng Chương đều uống rượu cho vui thôi, uống nhiều quá sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe. Cô Thường nói có phải không?

Trước khi đến đây Chương Kiến Quốc đã gọi điện thoại thông báo cho Thường Di Nhân rằng hôm nay ông ta tới khách sạn Giả Nhật dùng cơm tối, ăn cơm xong sẽ ở lại, không về nữa. Thường Di Nhân sợ Chương Kiến Quốc uống say, nếu nửa đêm gây chuyện trên giường, cô ta sẽ không lo được, bởi vậy cũng khuyên ông vài câu:

- Cục trưởng Chương, tôi và cô Châu đều ăn no rồi, tôi thấy hai người uống rượu cũng nhiều. Trong phòng tôi có loại trà mới của năm nay, chúng ta lên đó uống trà, nói chuyện được không?

Vương Hân Đông lập tức tán thành đề nghị của Thường Di Nhân. Châu Lệ gọi nhân viên tới thanh toán. Lúc này đầu óc của Chương Kiến Quốc có vẻ không làm chủ được nữa, phải nhờ mọi người dìu lên lầu.

Vương Hân Đông vì hôm nay có chuyện cần bàn với Chương Kiến Quốc nên sau khi đưa Chương Kiến Quốc vào căn phòng ở tầng 9 của Châu Lệ, bảo Thường Di Nhân lên tầng 10 lấy trà xuống.

Vương Hân Đông và Chương Kiến Quốc ngồi xuống căn phòng bên ngoài, châm điếu thuốc Trung Hoa rồi hút. Hai cô gái vội vàng pha trà cho ông chủ. Thường Di Nhân vừa pha trà vừa nói:

- Trà này là hàng cao cấp, trà Tử Duẩn sản xuất ở Nghi Hưng. Trà Tử Duẩn, ấm Tử Sa và suối Kim Sa được ca ngợi là “Tam bảo Nghi Hưng”.

Vương Hân Đông rượu vào lời ra, ông tiếp lời của Thường Di Nhân:

- Trà Tử Duẩn đúng là hàng tốt. Thi nhân đời Đường, Lô Đồng từng nói: “Thiên tử thưởng trà ngon Dương Mộ. Trăm hoa không dám lộ sắc hương”. Tô Đông Pha cũng nói: “Hoa tuyết thay tôi cầu Dương Mộ, nước trong người tới núi Huệ Sơn”. Dương Mộ là tên cũ của Nghi Hưng, Giang Tô. Hôm nay chúng ta được uống trà Tử Duẩn cũng là đã được thưởng thức thú vui của bậc vua chúa ngày xưa.

Vương Hân Đông vô cùng đắc ý với cách trích dẫn của mình. Chương Kiến Quốc và Châu Lệ không hiểu thơ văn, chỉ biết nhìn nhau cười, duy có Thường Di Nhân là hiểu biết đôi chút, gật đầu như bồ cũi. Sau khi trà nước đã chuẩn bị xong, Vương Hân Đông bảo Châu Lệ và Thường Di Nhân về căn phòng ở tầng trên, bởi vì ông và cục trưởng Chương phải bàn chuyện “quốc gia đại sự”.

Châu Lệ và Thường Di Nhân vừa đi khỏi, Vương Hân Đông bèn đóng cửa phòng lại:

- Cục trưởng Chương, hôm nay anh hẹn tôi đi ăn cơm không phải chỉ để nói lại tình cảm đấy chứ? Có phải có chuyện gì quan trọng cần bàn bạc không?

Chương Kiến Quốc nói:

- Chuyện tình cảm là có thật, có chuyện quan trọng cần bàn cũng là nói thật. Anh để tôi uống ngụm trà cho tỉnh rượu đã, lát nữa tôi sẽ nói tường tận với anh.

Vương Hân Đông biết uống trà không thể tỉnh rượu, nhưng ít nhất cũng giúp đỡ khô họng, bèn để mặc Chương Kiến Quốc ngồi uống trà, còn mình thì yên lặng hút thuốc chờ đợi. Chương Kiến Quốc hôm nay uống hơi nhiều rượu, nhưng cũng chưa tới mức say mềm. Ông nhấc tách trà đưa lên mũi ngửi rồi uống hết tách này tới tách khác. Vương Hân Đông lại vội vã châm thêm nước sôi vào ấm. Chương Kiến Quốc lại uống nửa ấm nữa, dường như muốn dùng nước trà để ép cảm giác cay nồng của rượu xuống dưới dạ dày:

- Trong khoảng thời gian nửa tháng này, tôi luôn bận rộn với việc điều chỉnh cán bộ ở cục, bây giờ cho dù là chuyện gì, chỉ cần liên quan tới chuyện nhân sự, vấn đề đều trở nên phức tạp hơn, khó nhằn hơn. Những phiền phức tương tự như vậy chắc chắn anh cũng đã từng trải qua, tôi nghĩ anh cũng hiểu được cho tôi. Bây giờ tình hình trong cục coi như đã ổn định, tôi mới có thời gian và sức lực nghĩ tới các vấn đề khác. Việc đầu tiên cần phải nghĩ là quy hoạch kiến thiết đường cao tốc của thành phố. Nhiệm vụ này đã giao cho Phòng Kế hoạch tổng hợp của cục, để họ đưa ra phương án ban đầu rồi tính sau. Hai chúng ta bước tiếp theo nên làm thế nào phải chờ quy hoạch đường cao tốc có rồi mới tùy cơ hành sự. Vấn đề thứ hai mà tôi đang phải suy nghĩ là Từ Văn Tuấn từng vì Từ Thắm Bình mà kết giao với tôi, bây giờ Từ Văn Tuấn lại giúp tôi ngồi vào cái ghế này thì chức vụ của Từ Thắm Bình nên sắp xếp thế nào đây? Vấn đề thứ ba là vấn đề điều động anh nên làm như thế nào?

Vương Hân Đông thấy vấn đề của mình trong thứ tự suy nghĩ của Chương Kiến Quốc lại đứng sau Từ Thắm Bình thì trong lòng không vui lắm, nhưng giờ không phải là lúc tính toán, chỉ đành nuốt giận vào lòng rồi hỏi:

- Ý kiến sơ bộ của anh như thế nào?

- Lần này trong vấn đề của tôi, đúng là Từ Văn Tuấn đã giúp tôi rất nhiều. Tri ân bất báo phi quân tử. Tôi vốn dĩ muốn mượn danh nghĩa là giúp Từ Thắm Bình trang trí nhà, biếu cho ông ta chút tiền nữa, nhưng lại sợ biếu tiền trực tiếp như vậy thì không hay lắm. Nghĩ trước nghĩ sau không nghĩ ra cách nào hay hơn. Nếu sự việc của Từ Thắm Bình xử lý hợp lý để Từ Văn Tuấn và Thắm Thái Hồng hài lòng thì bước tiếp theo điều động công tác cho anh sẽ thuận lợi hơn.

Vương Hân Đông nghe Chương Kiến Quốc nói vậy, hình như cũng không phải là không có lý, Chương Kiến Quốc không hề quên chuyện của ông mà cân nhắc rất kỹ sách lược và nghệ thuật, xem ra ông tỏ ra bất mãn với Chương Kiến Quốc đúng là oan uổng cho người ta. Ông nghĩ ra mấy ngày trước, ngày nào mình cũng mắng người ta sau lưng, cảm thấy hơi hối hận:

- Bây giờ anh lại biếu tiền cho Từ Văn Tuấn sợ rằng không thích hợp lắm. Có điều khi Từ Văn Tuấn đưa Từ Thắm Bình tới Cục Giao thông chẳng phải là vì muốn anh giúp cho cậu ta có một tiền đồ tốt sao? Bây giờ anh là người nắm giữ quyền lực trong cục. Cả chính trị và kinh tế đều nằm trong tay anh, là một cơ hội tốt để giúp đỡ Từ Thắm Bình. Ngoài ra, anh muốn phát triển được cục cũng cần phải có đội quân cho riêng mình. Nếu anh đề bạt Từ Thắm Bình vào một chức vụ quan trọng nào đó, ví dụ như tặng không cho cậu ta một chức quan đại loại như thành viên của Đảng ủy cục thì Từ Thắm Bình lại chẳng ngoan ngoãn nghe theo lời anh sao? Chức tước của anh là do dùng tiền mua lại, chức ủy viên Đảng ủy cũng không phải không đáng tiền! Tặng chức chính là tặng tiền. Như vậy anh vừa giúp được Từ Văn Tuấn, Từ Thắm Bình mà còn giúp cho chính mình, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện? Giả sử tôi có cơ hội được điều tới Cục Giao thông, vậy thì Cục Giao thông đã trở thành thiên hạ của chúng ta rồi.

Ý kiến của Vương Hân Đông luôn luôn rất thông minh. Chương Kiến Quốc thấy lạ là sao mình không nghĩ ra được một cách làm tưởng chừng vô cùng đơn giản như vậy? Nhưng ông lại phải đề phòng con người này. Vương Hân Đông là người đa mưu túc kế, nếu không đề phòng cẩn thận, sớm muộn cũng có một ngày công rắn cắn gà nhà:

- Ý mà anh nói không tệ đâu. Từ Văn Tuấn đã từng dặn tôi phải quan tâm nhiều hơn tới Từ Thắm Bình, bây giờ tôi có điều kiện khách quan để quan tâm tới cậu ta, nếu không quan tâm cẩn thận, trong lòng Từ Văn Tuấn sẽ thấy không hài lòng. Để Từ Thắm Bình làm ủy viên Đảng ủy có thỏa đáng hay không, tôi sẽ suy nghĩ thận trọng. Còn ý anh muốn được điều tới Cục Giao thông, anh thực sự muốn như vậy hả? Cấp bậc của anh bây giờ là phó cục, tới đây anh vẫn chỉ là phó cục trưởng. Vấn đề này anh phải suy nghĩ cho kỹ rồi hãy nói. Cục trưởng Cục Giao thông cũng giống như công nhân làm việc trong mỏ than, độ nguy hiểm ngang nhau. Giám đốc Sở giao thông ở tỉnh Hà Nam đã bị bắt, mấy giám đốc sở giao thông khác của cả nước cũng bị cách chức. Bây giờ trong xã hội có nhiều con mắt dính chặt vào chúng ta. Mức độ bảo hiểm ở Cục Giao thông thấp hơn ở ngân hàng các anh nhiều.

Vương Hân Đông nghe Chương Kiến Quốc nói vậy, đoán là ông ta đang đề phòng mình, phải nhanh chóng nghĩ cách giải tỏa lo lắng trong lòng ông:

- Lời của cục trưởng Chương không phải là không có lý. Tôi cũng từng nghe một câu như thế này: “Nếu anh

thích một người thì đưa anh ta vào cục giao thông; nếu anh hận một người, cũng đưa anh ta vào cục giao thông”. Quản lý việc xây dựng đường bộ có thể giúp người ta “phát lên” với tốc độ nhanh nhất, cũng có thể khiến người ta “ngã” với tốc độ nhanh nhất. Vấn đề an toàn của cục giao thông với mỗ than cũng tương tự như nhau. Mỗ than liên tục xảy ra sự cố là vì các lãnh đạo mỗ không coi trọng tới công tác an toàn, bởi vậy mới thường xuyên xảy ra các tai nạn như sập hầm, nổ hố ga... Cục trưởng cục giao thông xảy ra chuyện cũng là vì số của họ không may, không làm tốt công tác phòng vệ an toàn cho bản thân. Anh cũng là cục trưởng Cục Giao thông, tại sao anh không xảy ra chuyện? Nếu anh thực sự xảy ra chuyện gì thì đã xảy ra từ lâu rồi. Những gì anh nghĩ chỉ là lo xa, ít nhất thì chúng ta cũng không phải lo lắng tới. Chúng ta có thể an nhiên tự tại, chủ yếu là vì hai nguyên nhân, thứ nhất là cách làm việc của chúng ta thông minh hơn đám quan ngu dốt kia, thứ hai là vì chúng ta có người che chắn cho từ bên trên. Nếu khai ra những chuyện mà chúng ta từng làm, cho dù là theo luật pháp của nước nào cũng là phạm pháp. Phạm pháp chỉ có hiện tại, không có tương lai. Tục ngữ nói “Hôm nay có rượu hôm nay say”. Bây giờ anh nghĩ nhiều như thế, chẳng phải là tự chuốc khổ vào mình hay sao?

Chương Kiến Quốc giật mình trước những câu nói của Vương Hân Đông:

- Không nghĩ làm sao được? Bây giờ mà không nghĩ, tới lúc đó mới nghĩ thì muộn quá rồi!

- Tôi thấy chuyện của chúng ta không nghiêm trọng như vậy. Những gì anh nói lúc này chỉ là trường hợp xấu nhất có thể xảy ra thôi, nhưng chúng ta phải cố gắng theo hướng tích cực nhất. Anh quay về tranh thủ thời gian giải quyết chuyện của Từ Thẩm Bình, có Từ Thẩm Bình thì sẽ có Từ Văn Tuấn, có Từ Văn Tuấn thì sẽ có chúng ta. Chuyện của tôi có thể cứ từ từ cũng được, chờ chúng ta giải quyết xong chuyện của Từ Thẩm Bình rồi tính sau.

Chương Kiến Quốc nghe Vương Hân Đông nói một hồi, mất hẳn hứng thú nói chuyện. Chương Kiến Quốc đi lên tầng 10, Châu Lệ xuống tầng 9. Hai đôi đưa nhau về phòng nghỉ ngơi, không nói gì nữa.

Chiều ngày chủ nhật, dưới sự giám sát của Thẩm Thái Hồng, Quỳnh Hoa vào lau phòng ngủ của vợ chồng bà. Bỗng丁 điện thoại trong phòng ngủ vang lên. Thẩm Thái Hồng nhanh chóng nghe điện thoại, gật đầu nói mấy câu rồi liếc về phía Quỳnh Hoa, có lẽ vì nội dung trong điện thoại cần phải giữ bí mật, không được để cho Quỳnh Hoa nghe thấy nên Thẩm Thái Hồng gác điện thoại trong phòng ngủ lại rồi xuống phòng khách nghe. Quỳnh Hoa không hề để ý thấy Thẩm Thái Hồng đã đi ra, vẫn tiếp tục lau sàn nhà.

Lúc lùa cây chổi vào trong gầm giường, Quỳnh Hoa thấy một góc cái hộp giấy dưới gầm giường lộ ra, khiến cô khó lau sạch vào bên trong. Quỳnh Hoa bèn đẩy hộp giấy vào trong. Vốn dĩ cô tưởng cái hộp giấy cũng không nặng lắm nên chỉ đẩy nhẹ, ai ngờ cái hộp nặng quá, vẫn nằm yên trên mặt đất, không động dấy. Quỳnh Hoa thấy tò mò, muốn biết rốt cuộc trong hộp giấy đựng cái gì. Cô quay đầu lại nhìn, không biết Thẩm Thái Hồng ra khỏi phòng từ lúc nào, cô bèn bạo gan kéo cái hộp ra. Cô mở cái hộp giấy không đóng kĩ, thấy trong đó có từng cái túi giấy lớn xếp vuông vắn, trên mỗi cái túi đều có viết các con số và tên người khác nhau. Quỳnh Hoa mở một túi ra, không nhìn thì không sao, vừa nhìn đã giật nảy mình, trong đó là từng xấp một trăm tệ xếp ngay ngắn. Cả cái hộp giấy đựng bao nhiêu tiền, nhất thời cô không tính ra được. Lúc này cô nghe thấy ở cầu thang có tiếng động, chắc là có người đi lên, bèn vội vàng đẩy cái hộp giấy vào gầm giường, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục lau sàn nhà. Quỳnh Hoa vì sợ Thẩm Thái Hồng phát hiện ra nên vô cùng căng thẳng, trống ngực đánh thành thịch.

Thẩm Thái Hồng vào phòng ngủ, đặt ngay ngắn cái điện thoại rồi lại nhìn xung quanh, không phát hiện ra có gì khác thường, bèn tiếp tục đứng một bên giám sát Quỳnh Hoa lau nhà. Quỳnh Hoa vì đã lén nhìn thấy thứ mà mình không nên nhìn, trong lòng thấy hơi hối hận, thậm chí là mặc cảm tội lỗi. Cô vội vã lau sàn nhà thật sạch, không dám nhìn Thẩm Thái Hồng lần nào rồi lật đật đi xuống phòng bếp.

Quỳnh Hoa ở trong bếp làm bữa tối nhưng trong đầu vẫn không ngừng suy nghĩ. Số tiền trong hộp giấy mà cô vừa nhìn thấy là số tiền lớn nhất trong cuộc đời cô từng thấy, cho dù là quỹ tín dụng ở quê cô chưa chắc đã có được nhiều tiền như thế. Nhà chủ không những có chức có quyền mà tiền cũng nhiều. Cô không hiểu người thành phố làm quan sao có nhiều tiền thế? Thậm chí cô còn có một loạt các hoang tưởng: Nếu mình có được một phần mười số tiền này, không, cho dù là một phần một trăm thôi cũng được, vậy thì thấy mình có thể sống sướng hơn, mình cũng không cần đi làm thuê, mình có thể ở cùng với thầy cả ngày, thầy

sẽ không còn cảm thấy cô đơn nữa. Nhưng giấc mơ đẹp này có thể biến thành sự thực không? Cả đời này mình có thể có được nhiều tiền như thế không?... Hừm, làm ôsin có cơm ăn là tốt lắm rồi, đừng có nằm mơ giữa ban ngày!

Sau bữa tối, Quỳnh Hoa thu dọn bàn ăn và nhà bếp sạch sẽ rồi trở về với khoảng trời riêng của mình. Cô tính toán, ngày mai là cuối tháng, cô lại được tới trung tâm lĩnh lương rồi. Theo như quy định của trung tâm thì mỗi tháng cô được nghỉ một ngày. Tháng trước cô chỉ xin nghỉ có nửa ngày, cộng ngày nghỉ của hai tháng lại thì tháng này cô có thể nghỉ một ngày rưỡi rồi. Quỳnh Hoa ngày trước khi còn ở thôn Hạo Sơn, hầu như ngày nào cũng là ngày nghỉ, từ sau khi đi làm ôsin, cô mới cảm nhận được sự quý giá của nửa ngày nghỉ.

Trong một tháng này, Từ Thắm Bình vì chuyện thay đổi nhân sự ở Cục Giao thông và việc sửa chữa căn nhà mới mua bên Mỹ Lô nên rất ít khi có mặt ở nhà, thi thoảng đụng phải Quỳnh Hoa cũng chỉ vội vội vàng vàng. Nhưng Quỳnh Hoa luôn cảm thấy trong mắt anh ta có một cái gì đó rất khó hiểu đang chuyển động. Mỗi lần gặp Từ Thắm Bình, cô luôn cảm thấy bất an một cách kì lạ. Từ Văn Tuấn nếu không đi công tác thì cũng phải đi họp, cho dù có ở nhà thì ông cũng chỉ ăn cơm xong là chui luôn vào thư phòng, sự giao tiếp với Quỳnh Hoa cũng lắm chỉ dừng lại một cái gật đầu. Thắm Thái Hồng sau khi về nhà thường xuyên đứng sai Quỳnh Hoa làm cái này cái kia. Quỳnh Hoa luôn khiếp sợ trước uy quyền của bà, ngoài phục tùng, cô không còn biết làm gì khác hơn. Trong hai tháng sống ở nhà họ Từ, mặc dù cuộc sống rất ổn định nhưng trong lòng cô ngoài cảm giác cô độc, chỉ còn lại sự sợ hãi, không an tâm, luôn cảm thấy có gì đó đang đè chặt trong lòng mình, những ngày tháng tự do tự tại ở thôn Hạo Sơn dường như đã bỏ cô đi rất xa, rất xa rồi.

Khát vọng của người giàu đối với đồng tiền chính là để thỏa mãn sự tham lam của mình, còn khát vọng của người nghèo đối với đồng tiền chính là vì sinh kế. Phát hiện vô tình của Quỳnh Hoa hôm nay cứ lớn vồn mãi trong đầu óc cô, không cách nào xua đi được. Cô nghĩ nhà họ Từ đã tới mức muốn gì được nấy, nhưng vì sao họ vẫn còn cần nhiều tiền như vậy? Họ có tiền sao không dùng mà phải giấu dưới gầm giường? Cô trần trở suy nghĩ nhưng nghĩ mãi không ra một câu trả lời chính xác.

Sáng sớm hôm sau, trong lúc phục vụ bữa sáng cho Thắm Thái Hồng, Quỳnh Hoa nói với bà là chiều nay cô phải tới trung tâm nhận lương, ngày mai cô định đi mua ít đồ và làm chút việc riêng. Vì đây là ngày nghỉ theo quy định mà hai bên đã giao ước với nhau, và lại cũng chỉ bằng có một phần tám ngày nghỉ theo quy định của nhà nước nên Thắm Thái Hồng không có lí do gì để không đồng ý. Bà rộng lượng nói, trưa nay cả nhà bà đều không về nhà ăn cơm nên Quỳnh Hoa chỉ cần quét dọn nhà cửa sạch sẽ, muốn ra ngoài sớm cũng được.

Lời nói của Thắm Thái Hồng giống như một sắc lệnh dành cho Quỳnh Hoa. Cô nhanh nhẹn quét dọn nhà cửa sạch sẽ, ngăn nắp, sau đó ăn một bữa trưa đơn giản, khóa cửa nhà cẩn thận rồi đi ra ngoài. Cô định đi thăm Đại Xuân và Quế Hương trước.

Quỳnh Hoa lên xe buýt tới khu biệt thự phía đông. Lúc cô bước chân vào căn phòng nhỏ của Đại Xuân, Đại Xuân và Quế Hương vừa mới cầm bát lên ăn cơm. Bữa trưa của họ là cơm với rau và một bát canh cà chua nấu trứng. Đại Xuân thấy Quỳnh Hoa tới, vội vàng bỏ bát đĩa xuống:

- Quỳnh Hoa tới rồi hả! Tối sớm không bằng tối khéo, bọn anh đang chuẩn bị ăn cơm, ngồi xuống cùng ăn nào.

Quỳnh Hoa nói:

- Em ăn cơm rồi mới tới đây, anh chị cứ ăn đi. Quế Hương nói:

- Nếu em đã ăn rồi thì anh chị cũng không khách sáo nữa. Chị rót cho em cốc trà, em uống nhé. Bọn chị ăn cơm nhanh lắm, ăn xong rồi sẽ nói chuyện với em.

Quỳnh Hoa nói:

- Không cần phải lo cho em, trà em tự rót cũng được. Đang ăn cơm mà phải dừng lại thì khó chịu lắm.

Hai vợ chồng Đại Xuân tiếp tục ăn cơm. Quỳnh Hoa rót trà cho mình rồi ngồi bên cạnh chờ.

Đại Xuân ăn cơm như hổ, chớp mắt đã ăn hết mấy bát, sau đó còn húp soàm soạp hết nửa bát canh, dùng tay lau qua miệng, vậy là xong bữa trưa.

Đại Xuân nhắc một chiếc ghế nhỏ ra ngồi đối diện với Quỳnh Hoa:

- Sao trưa nay em lại có thời gian tới đây?

Quỳnh Hoa nói chiều nay cô tới trung tâm nhận lương. Bởi vì các cơ quan đều nghỉ vào buổi trưa, giờ mà đi thì còn sớm quá, bởi vậy tranh thủ khoảng thời gian này tới thăm họ. Cô lại nói tiếp:

- Hừm, anh Đại Xuân, hôm nay em kể cho anh nghe một việc rất kì lạ. Chiều chủ nhật, em lau nhà trong phòng bà chủ, lúc bà chủ xuống dưới lầu nghe điện thoại, em phát hiện ra dưới gầm giường của bà ấy có một cái hộp giấy rất to, trong đó đựng bao nhiêu là tiền.

- Có bao nhiêu tiền?

- Em cũng không biết. Có bảy cái túi giấy nhỏ, trong đó đựng tới mấy vạn. Sau đó bà chủ đi lên lầu nên em không kịp nhìn kĩ, phải đặt trở lại.

Quế Hương cũng đã ăn trưa xong, ngồi bên cạnh rửa bát, nghe Quỳnh Hoa nói tới một khoản tiền lớn như thế, bất giác mắt đỏ lên:

- Em không nhân cơ hội đó để rút mấy đồng hả?

Đại Xuân nghe vậy tỏ ra không vui:

- Sao em lại nói như thế. Chúng ta phải biết làm người. Tiền nhà người ta có nhiều đến đâu cũng là của người ta, chúng ta có nghèo cũng phải có đạo đức, không thể làm cái trò trộm gà trộm chó thế được. Quỳnh Hoa, em đừng bao giờ nghe theo lời chị dâu em.

Quỳnh Hoa giải thích:

- Em lúc đó chỉ xem vì tò mò thôi, không ngờ trong thùng lại có nhiều tiền thế. Em tuyệt đối không có ý lấy tiền của người ta.

Đại Xuân nói:

- Em làm như thế là đúng rồi. Chúng ta làm người cũng phải có đạo đức làm người. Hồi nhỏ anh nghe thầy anh kể chuyện “Không ăn Chu tước”, kể rằng thế kỉ XI trước Công nguyên, Chu Vũ Vương tiêu diệt nước Thương, hai người con trai của Hồ Trúc Quân của nước Thương là Bá Di và Thúc Tề thề rằng từ nay không bao giờ ăn một hạt gạo nhỏ của triều đình nhà Chu. Họ ẩn cư trên núi Thử Dương, ăn quả rừng chống đói, cuối cùng chết đói ở trong núi.

Quế Hương lập tức phản bác sau khi nghe câu chuyện của Đại Xuân:

- Chuyện mà anh kể toàn là ở trong xã hội phong kiến, bây giờ là thời đại nào mà anh còn lôi ra kể. Nếu câu chuyện này xảy ra vào thời hiện đại thì những người đó có chết đói cũng chẳng có ai thương. Đói đầu gối phải bò. Giờ chẳng ai để ý nhiều như thế được nữa?

- Quế Hương, em nói như thế là không đúng. Chúng ta nghèo nhưng ý chí không nghèo. Em nói tiền quan trọng hay làm người quan trọng?

Quế Hương vẫn không chịu thua:

- Làm người đúng là quan trọng, nhưng tiền cũng rất quan trọng. Làm người dù tốt đến đâu nhưng nếu không có tiền, cuối cùng vẫn bị chết đói. Người chết đói thì cùng lắm cũng chỉ là một người tốt đã chết. Làm như vậy có đáng không?

- Bây giờ chúng ta có nhà nước, có chính phủ thì sẽ không chết đói nữa, bởi vậy mọi người đều có điều kiện làm người tốt. Có điều kiện làm người tốt mà không chịu làm, vậy sẽ là người xấu. Đạo lí này em phải hiểu mới đúng! Cho dù là thời đại nào thì trên thế giới này, người tốt cũng vẫn nhiều hơn người xấu.

Quế Hương thấy Đại Xuân nghiêm túc quá thì không tranh cãi nữa:

- Cho dù bây giờ người tốt nhiều thì người xấu cũng chẳng ít.

Quỳnh Hoa thấy hai vợ chồng Đại Xuân vì cô mà cãi nhau, cảm thấy lo lắng:

- Anh Đại Xuân, chuyện này mình đừng nói nữa. Em chỉ muốn kể cho anh chị một chuyện mới thôi. Em không động tới tiền nhà bà chủ, cũng không ý định động tới nó, chẳng có gì là đúng hay sai cả.

Đại Xuân nói:

- Ý anh muốn nói là cho dù là chuyện này hay sau này gặp phải chuyện gì thì chúng ta cũng phải tôn trọng đạo đức cơ bản khi làm người, làm việc gì cũng đừng vượt qua cái đạo đức đó.

Quỳnh Hoa nói lảng sang chuyện khác:

- Anh Đại Xuân, thầy anh độ này có gửi thư tới không?

- Thầy anh mỗi tháng đều gửi một bức thư. Sắp rồi, chắc mấy ngày nữa là thư sẽ tới đây.

- Bác mà gửi thư tới thì phải nói với em đấy nhé.

- Em cứ yên tâm đi, anh quên làm sao được?

Quỳnh Hoa thấy giờ đã đến lúc tới trung tâm rồi, bèn tạm biệt hai người, nói là chiều nay lấy được lương xong, ngày mai cô với Quế Hương cùng đi chợ. Đại Xuân nói:

- Chỉ sợ ngày mai Quế Hương không đi được, để mai xem tình hình thế nào rồi tính sau.

Quỳnh Hoa đáp xe buýt tới Trung tâm Bồi dưỡng và Hướng nghiệp. Lấy tiền lương chỉ mất có vài phút. Tiểu Triệu đưa tiền cho Quỳnh Hoa xong rồi nói:

- Giám đốc Vương dặn là sau khi chị lấy lương xong thì tới chỗ ông ấy. Chị chờ ở đây vài phút, tôi gọi điện hỏi giám đốc Vương xem sao, nếu được thì tới thẳng đó tìm ông ấy.

Vì giám đốc Vương có chuyện tìm mình nên Quỳnh Hoa không thể nào từ chối, chỉ đành đứng một bên chờ Tiểu Triệu gọi điện thoại. Một lát sau Tiểu Triệu quay lại nói:

- Giám đốc Vương nói bây giờ ông ấy không có thời gian gặp chị, hẹn chị sáu giờ tới phòng ăn trên tầng ba của khách sạn Giả Nhật gặp ông ấy.

- Tôi không biết khách sạn Giả Nhật thì làm thế nào.

- Chuyện này cũng dễ thôi. Giờ chị cứ đi tạm cái chợ nào đó. Chờ tới 6 giờ kém 15 thì gọi một cái taxi, chỉ cần nói với tài xế là tới khách sạn Giả Nhật, tài xế sẽ đưa chị tới thẳng đó. Chị nhớ lấy hóa đơn taxi rồi giám đốc Vương sẽ thanh toán cho chị.

Quỳnh Hoa hiểu ý Tiểu Triệu nói, nhưng trong lòng vẫn lo lắng, không hiểu giám đốc Vương tìm mình có chuyện gì?

Quỳnh Hoa nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường ở trung tâm, giờ mới hai rưỡi chiều. Vẫn còn hơn ba tiếng đồng hồ nữa, cô biết đi đâu đây? Cô đứng trên cửa sổ tầng tám của trung tâm bồi dưỡng nhìn ra ngoài, hình như đang tìm một đáp án nào đó từ trong không trung. Bầu trời cao vời vợi, nhưng bầu trời trong thành phố không xanh như ở thôn Hạo Sơn, mây ở đây cũng không trắng như mây ở thôn Hạo Sơn, Quỳnh Hoa cảm thấy bầu trời trong thành phố không đáng để cô nhìn lâu.

Quỳnh Hoa thu ánh mắt của mình lại, nhìn sang tòa nhà phát hành sách ở phía bên kia đường, bắt gặp ánh sáng lên. Từ nhỏ cô đã ham đọc sách, nếu không phải nhà mình nghèo thì có lẽ tốt nghiệp tiểu học xong, cô đã học tiếp lên cấp hai, nhưng bây giờ tất cả mọi thứ đều đã biến thành bong bóng. Cô nghĩ bây giờ vào hiệu sách là một ý kiến không tồi, hơn nữa trong hiệu sách chắc chắn có đồng hồ, cũng dễ căn thời gian. Đã quyết định rồi, Quỳnh Hoa quay sang chào Tiểu Triệu rồi đi thẳng sang hiệu sách.

Quỳnh Hoa bước chân vào hiệu sách như bước vào một cái biển lớn. Nhìn biển hướng dẫn treo ngay ngoài cửa ra vào thì thấy hiệu sách có năm tầng. Diện tích mỗi tầng có lẽ phải rộng bằng năm mẫu ruộng. Để tiện cho độc giả tìm mua sách, bên trên mỗi cầu thang đều có treo một tấm biển hướng dẫn. Quỳnh Hoa đi theo hướng chỉ của biển hướng dẫn, tìm được khu bán sách đời sống. Sách ở đây nhiều thật, khiến cô hoa mắt hết cả mắt. Có sách dạy làm đẹp, rèn luyện sức khỏe, có sách hướng dẫn trồng hoa, nuôi cá, cả sách dạy nuôi con, giáo dục con, nuôi chó, nuôi mèo, có sách hướng dẫn cách trang trí nhà cửa, sách nấu ăn... Quỳnh

Hoa thích nhất là các sách dạy nấu ăn. Khi còn ở Trung tâm Bồi dưỡng và Hướng nghiệp, Quỳnh Hoa từng được học qua một vài kỹ thuật nấu ăn, nhưng vì thời gian học ngắn quá, cô lại là người phương Bắc, không hiểu lắm về khẩu vị của người miền Nam, bởi vậy kỹ thuật nấu ăn của cô khó khiến cho người ta hài lòng được. Mặc dù nhà họ Từ chưa từng phàn nàn gì về việc này nhưng họ cũng chưa bao giờ khen ngợi thức ăn cô nấu, điều này chứng tỏ tài nấu ăn của cô chỉ ở mức bình thường. Cô nghĩ hôm nay nhân cơ hội này mua mấy quyển sách dạy nấu ăn, về nhà nghiên cứu thật kỹ, nói không chừng tài bếp núc của mình sẽ tiến bộ thêm.

Bìa sách bây giờ thật là đẹp. Nhà xuất bản sợ những người học nấu ăn không nhận được nhiều mặt chữ nên đa số các món ăn đều có hình minh họa, ít chữ và nhiều hình ảnh với màu sắc sặc sỡ và bắt mắt giúp độc giả vừa nhìn đã hiểu. Khi đó, độc giả đọc sách có thể tiết kiệm thời gian và sức lực, nhưng tiền bạc thì lại không tiết kiệm chút nào.

Quỳnh Hoa chọn được một quyển sách vừa ý. Khi lật mặt sau lên xem giá, cô thở dài. Một quyển sách nặng chưa tới năm lạng mà giá lên tới 25 tệ. Tiền mua một cân sách đủ để mua được ba cân thịt lợn. Tri thức bây giờ quả là đáng tiền! Tri thức không chỉ là sức mạnh mà tri thức còn là tiền bạc! Quỳnh Hoa cầm quyển sách trong tay, do dự mãi không biết có nên mua hay không, cuối cùng cô quyết định nghiêng rằng mua một quyển. Cô nghĩ mua sách là đầu tư cho kỹ thuật của mình, chỉ cần học được những tri thức có trong sách, nấu ra các món ăn khiến nhà chủ vừa ý, cho dù họ chỉ nói một câu khen ngợi thôi cũng là đã đáng giá lắm rồi.

Quỳnh Hoa ra quầy thanh toán. Trình tự thanh toán rất phức tạp, phải trải qua năm bước: trả tiền, nhập hóa đơn, giải tử cho sách, đóng dấu đã bán lên sách, cho sách vào túi chuyên dùng của hiệu sách, tới lúc này, vụ mua bán mới được đánh dấu chấm hết.

Quỳnh Hoa mua sách xong rồi lại đi vào hiệu sách một lần nữa. Cô phát hiện người trong hiệu sách rất nhiều, nhưng không phải ai cũng mua: Có người tới đọc, có người tới chép, còn có người dùng điện thoại, máy ảnh để chụp ảnh. Lúc này cô mới hiểu, sách bây giờ đắt quá nên chỗ nào cũng có những người không thể mua nổi. Những người không mua được sách nhưng lại không chống lại sự cám dỗ của nó ngoài việc chép lại sách thì chỉ còn cách lấy trộm. Để ngăn chặn kẻ trộm sách, hiệu sách không thể không áp dụng một số trình tự bán sách vô cùng gắt gao. Thời mà Lỗ Tấn sống, Khổng Ất Kỉ là một người đọc sách, ông ta nói rằng người đọc sách lấy trộm sách không bị coi là trộm. Bây giờ là thế kỷ XXI rồi, người đọc sách mà còn lấy trộm sách thì chắc chắn vẫn là trộm. Trộm sách mà không thành công thì không thoát khỏi việc phải tới đồn công an.

Lúc Quỳnh Hoa đi tới khu vực bán đĩa nhạc của hiệu sách, đúng lúc gặp một cảnh tượng rất kịch tính khi hiệu sách đang xử lý một kẻ trộm.

Nhân viên trong hiệu sách bắt được một gã đang định lấy trộm đĩa CD, cảnh sát 110 lập tức tới hiện trường. Cảnh sát hỏi tên trộm:

- Cậu lấy cái gì? Mau bỏ ra đây!

Tên trộm đáp:

- “Thiên hạ vô tặc”.

Cảnh sát thấy thật buồn cười:

- Thiên hạ vô tặc? Vậy cậu đã làm cái gì?

- Lấy trộm “Thiên hạ vô tặc”.

Cảnh sát khó hiểu:

- Cậu đã thừa nhận là lấy trộm rồi, sao lại còn là Thiên hạ vô tặc?

Tên trộm bèn lấy chiếc đĩa DVD giấu trong áo ra. Đây là bộ phim điện ảnh “Thiên hạ vô tặc” do Phùng Tiểu Cương làm đạo diễn. Kẻ trộm lấy trộm “Thiên hạ vô tặc”, đúng là một câu chuyện cười chảy ra nước mắt.

Chỉ tiếc là Quỳnh Hoa chưa từng được xem “Thiên hạ vô tặc” và cũng chưa bao giờ nghe nói tới bộ phim này.

Quỳnh Hoa nhìn cảnh sát đưa tên trộm đi xong rồi lại đi một vòng nữa lên các tầng của hiệu sách. Cô đi một quá bên ngồi phệt xuống cầu thang nghỉ, thời gian cứ thế trôi qua. Cô chờ tới lúc chiếc đồng hồ treo tường của hiệu sách chỉ 5 giờ 45 phút mới rời hiệu sách, vậy một chiếc taxi rồi đi thẳng tới khách sạn Giả Nhật.

10. Chương 10: Lời Hứa Của Ôsin Với Giám Đốc Ngân Hàng

Chiếc taxi đưa Quỳnh Hoa tới cổng khách sạn Giả Nhật đúng sáu giờ. Người gác cửa khách sạn mở cửa cho Quỳnh Hoa, đưa Quỳnh Hoa đi tới trước cánh cửa xoay bằng kính rồi cúi lưng ra hiệu mời cô vào. Từ khi lọt lòng mẹ tới nay, đây là lần đầu tiên Quỳnh Hoa được người ta đối xử lịch sự như thế. Quỳnh Hoa kinh ngạc không thốt nên lời, đứng nguyên tại chỗ, không biết phải làm thế nào. Đúng lúc đó có người từ trong dãy cửa đi ra, Quỳnh Hoa như một món đồ, bị cánh cửa đẩy vào trong đại sảnh.

Nhân viên lễ tân trong đại sảnh nói bằng một giọng mềm mại, lịch sự hỏi Quỳnh Hoa:

- Xin hỏi cô, cô tới đặt phòng? Dùng cơm? Hay có hẹn với khách?

Quỳnh Hoa bị hấp dẫn bởi sự hào hoa, sang trọng của khách sạn này. Đại sảnh của khách sạn không những rộng rãi mà còn có một mái vòm cong trông rất huy hoàng. Một chùm đèn thủy tinh lớn rủ xuống từ trên trần nhà, cả đại sảnh ngập trong một thứ ánh sáng màu vàng dịu dàng và ấm áp, cách trang trí xung quanh vô cùng tráng lệ nhưng vẫn không làm mất đi vẻ tao nhã. Hai bên là hai cái cầu thang hình vòng cung rộng lớn, dẫn khách lên tới quán trà và cà phê ở trên tầng hai. Quỳnh Hoa đứng ở nơi đó, ngất ngây với phong cảnh trước mắt, quên cả trả lời câu hỏi của nhân viên lễ tân. Khi nhân viên lễ tân hỏi lại lần nữa, cô mới tỏ ra bối rối:

- Ô, ô, tôi tới để tìm người.

- Cô tìm khách đang ở trong khách sạn này sao?

- Không, không, ông ấy nói đang ở phòng ăn Tây chờ tôi.

Cuối cùng nhân viên lễ tân cũng hiểu ra:

- Cô cần tìm một vị khách dùng cơm trong khách sạn? Phòng ăn Tây ở tầng ba. Mời cô đi theo tôi, bên này ạ.

Nhân viên lễ tân luôn miệng nói “mời” khiến Quỳnh Hoa cảm thấy mình như nhận được sự tôn trọng mà người ta vẫn dành cho những người giàu có. Nhân viên lễ tân đưa Quỳnh Hoa tới cửa thang máy của đại sảnh, ấn nút lên, trong chớp mắt, thang máy đã xuống tới tầng 1. Cửa thang máy mở ra, nhân viên lễ tân lại dùng tay chặn cửa, mời Quỳnh Hoa vào thang máy trước.

Thang máy dừng lại ở tầng ba. Nhân viên lễ tân dẫn Quỳnh Hoa vào phòng ăn, cô ta hơi cúi lưng:

- Thưa cô, phòng ăn đã tới. Mời cô vào trong!

Thái độ phục vụ lịch sự của nhân viên lễ tân đã thể hiện một cách hoàn chỉnh nhất trình độ phục vụ của khách sạn năm sao. Quỳnh Hoa lần đầu tiên bước chân vào khách sạn năm sao, lần đầu tiên được đặt chân lên tấm thảm lông dày ấm áp, lần đầu tiên được người ta đối xử lịch sự, lần đầu tiên cảm nhận được sự tôn nghiêm mà một con người cần phải có.

Quỳnh Hoa đứng ở cửa phòng ăn, thấp thỏm nhìn vào bên trong. Người trong phòng ăn không nhiều, chỉ có một cặp tình nhân đang thì thào với nhau trong một góc phòng, Vương Hân Đông ngồi một mình ở góc khác. Ông nhìn thấy Quỳnh Hoa lơ ngơ ở cửa, bèn gọi lớn.

Quỳnh Hoa ngồi vào chỗ. Nhân viên phục vụ đi tới đưa thực đơn cho Vương Hân Đông. Vương Hân Đông liếc qua thực đơn, đồ ăn ở đây chủ yếu là đồ Pháp. Nhân viên phục vụ đứng bên bàn cầm quyển sổ ghi chép,

nhANH chóng ghi lại tên những món ăn thoát ra từ miệng Vương Hãn Đông. Những món ăn này Quỳnh Hoa chưa bao giờ nghe nói tới, kể cả khi còn ở Trung tâm Bồi dưỡng và Hướng nghiệp, cô cũng chưa từng nghe cô giáo nhắc tới lần nào. Thức ăn mà Vương Hãn Đông gọi đủ cho mấy người ăn, gồm có: thịt bò bít tết, ốc xào rượu trắng, sa lát rau xanh, gan ngỗng sốt, cải bắp nhồi thịt, canh tôm nấu sữa, ngoài ra ông còn gọi thêm bánh ngọt phủ sô cô la và bánh nướng, đương nhiên ông không thể không gọi vang nho của Pháp và cà phê Ireland.

Sau khi ghi lại hết các món ăn mà Vương Hãn Đông gọi, nhân viên phục vụ hỏi:

- Xin hỏi ông muốn thịt bò bít tết chín mấy phần?

Wương Hãn Đông nói:

- Của tôi chín ba phần, của cô đây năm phần. - Ông quay lại nói với Quỳnh Hoa. - Bây giờ chúng ta ăn cơm trước, ăn xong rồi bàn chuyện sau.

Trong khoảng thời gian chờ thức ăn lên, Vương Hãn Đông dạy Quỳnh Hoa cách sử dụng dao và đĩa: dao cầm tay phải, đĩa cầm tay trái, dùng dao để cắt thức ăn, dùng đĩa để đưa thức ăn vào miệng. Điều cần chú ý là đừng bao giờ dùng dao đưa thức ăn lên miệng. Cách cầm đĩa là dùng ngón trỏ ấn chặt trên cán đĩa. Cách cầm dao ngoài cách cầm như đĩa, còn có thể dùng ngón cái và ngón trỏ kẹp chặt vào khoảng giữa chuôi dao và lưỡi dao... Ông vừa giải thích vừa làm động tác ví dụ. Quỳnh Hoa vốn dĩ thông minh nên cô học được luôn. Quỳnh Hoa lại học theo cách của Vương Hãn Đông, mở khăn ăn ra, gấp vào trong một phần ba, còn hai phần ba trải lên đùi, che kín phần đùi bên trên đầu gối.

Các món ăn lần lượt được mang lên. Quỳnh Hoa thực sự không quen lắm với mùi vị của đồ Tây, nhất là sau khi cắt thịt bò bít tết ra còn nhìn thấy những tia máu đỏ, cô cảm thấy món thịt bò này thật đáng sợ, dường như quay lại với cái thừa hoang sơ mà con người vẫn còn ăn sống nuốt tươi. Không ít món bọn họ chỉ động đũa vài cái là đã mang đi. Bữa ăn được bắt đầu rất hoành tráng và kết thúc trong vội vã. Vương Hãn Đông bình thường thích nói chuyện văn chương, nhưng khi ăn đồ Tây, ông lại lộ rõ khuyết điểm của mình trong văn hóa phương Tây. Khi chọn đồ Tây, thông thường người ta sẽ chọn món ăn chính mà mình thích ăn nhất, sau đó phối hợp thêm với một món xúp là được, không cần phải gọi hết các món, gọi nhiều mà ăn không hết sẽ tỏ ra không lịch sự. Những nhà hàng có đẳng cấp thường hoan nghênh những khách hàng chỉ gọi món khai vị. Món khai vị, món chính và điểm tâm chính là sự kết hợp tuyệt vời nhất.

Wương Hãn Đông ăn đồ Tây như vậy là vì ông kiếm được tiền quá nhanh và quá nhiều. Triết lý sống mà Vương Hãn Đông luôn tin tưởng có ba điều: thứ nhất, tiền tài là vật ngoại thân, sống không có mà chết thì không thể mang theo; thứ hai, có tiền không dùng cũng có nghĩa là không có tiền; thứ ba, có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ. Ông không hổ danh là một người làm việc trong ngân hàng, triết lý sống của ông luôn dính tới chữ tiền. Nhưng bên dưới cái vỏ bọc nho nhã và thoải mái này, trong tiềm thức của ông vẫn tràn đầy sự sợ hãi và bất an về tương lai. Thái độ chống hủ bại trong quan chức của trung ương Đảng vô cùng kiên quyết, công cuộc chống tham nhũng hổi lộ trên cả nước cũng ngày càng mạnh mẽ hơn, tại các tỉnh và thành phố trong cả nước đã đặt ra 13 bộ luật có tính địa phương quy định về việc phòng chống tội phạm trong các cơ quan nhà nước. Ông biết rõ rằng, mọi hành vi của ông, Chương Kiến Quốc và Từ Văn Tuấn cũng không khác gì so với bọn cướp đường, giết người cướp của, đều kinh doanh tiền bạc trên máu xương của người khác, một khi bị phát hiện, chắc chắn họ sẽ không có kết quả tốt đẹp. Bởi vậy ông chỉ cần sống vui được một ngày thì chắc chắn ông không thể sống phí được. Chỉ huy tiền bạc chính là niềm vui lớn nhất của Vương Hãn Đông và những người có tiền khác.

Dùng bữa xong, Vương Hãn Đông đưa Quỳnh Hoa lên chỗ Châu Lệ ở tầng 9. Vương Hãn Đông tự châm thuốc cho mình, nói Châu Lệ rót trà cho Quỳnh Hoa. Châu Lệ thấy Vương Hãn Đông đưa một cô gái lạ, xinh như hoa như ngọc tới thì trong lòng tỏ ra ghen tức. Cô biết Vương Hãn Đông là cao thủ trong chốn phòng the, hôm nay Vương Hãn Đông trực tiếp đưa đàn bà tới chỗ cô khiến cô nổi giận! Chẳng nhẽ hôm nay ông ta định chơi trò một chọi hai? Trò chơi này thật là buồn nôn!

Châu Lệ miễn cưỡng rót trà cho Quỳnh Hoa. Vương Hãn Đông bảo Châu Lệ lên tầng 10, chỗ của Thường Di Nhân ngồi một lát, chờ ông làm xong việc dưới này rồi sẽ gọi cô xuống sau. Châu Lệ chỉ muốn mau mau rời khỏi chỗ này, chỉ cần Vương Hãn Đông không kéo cô vào trò chơi của ông là cô đã thấy may mắn lắm rồi.

Vương Hân Đông chờ Châu Lệ đi, lập tức khóa cửa phòng lại. Trong lòng Quỳnh Hoa bất giác thấy căng thẳng, cô không biết tiếp theo Vương Hân Đông định làm gì. Vương Hân Đông lịch sự ngồi xuống đối diện với Quỳnh Hoa:

- Quỳnh Hoa, hôm nay tôi tìm cô là vì có chuyện riêng muốn nói với cô. Trước khi nói chuyện chính thức, cô phải hứa với tôi, nội dung buổi nói chuyện ngày hôm nay, cô không được tiết lộ cho bất cứ ai, cô phải nói với tôi mọi sự thật, cô có dám hứa không?

Quỳnh Hoa máy móc gật đầu. Vương Hân Đông bắt đầu đi vào chủ đề chính:

- Cô tới nhà bộ trưởng Từ làm việc là do ngân hàng chúng tôi phái tới. Ngân hàng chúng tôi làm như vậy chủ yếu là vì muốn chăm sóc tới cuộc sống của lãnh đạo, để cấp trên không phải lo lắng điều gì, như vậy cấp trên mới yên tâm phục vụ nhân dân, bởi vậy nhiệm vụ của cô không những gian nan mà còn vô cùng quang vinh. Tôi từng đồng ý với cô, chỉ cần cô làm việc giỏi ở nhà bộ trưởng Từ, ngân hàng sẽ phát tiền thưởng cho cô. Tôi nói lời giữ lời. Biểu hiện của cô trong hai tháng ở nhà bộ trưởng Từ rất tốt, tôi sẽ thưởng thêm cho cô trong hai tháng này. Tiền tôi đã gửi cho cô vào tài khoản ngân hàng, cô cầm lấy. Mật mã để rút tiền bằng thẻ là sáu số tám. Sau này cô có thể đặt mật mã mới, khi nào có thời gian, cô có thể tới ngân hàng hoặc tới các điểm rút tiền tự động để đổi mật mã.

Vương Hân Đông đưa cho Quỳnh Hoa một chiếc thẻ ATM của Ngân hàng Viêm Hoàng. Ông đã bảo Châu Lệ gửi vào chiếc thẻ này 2.000 tệ. Tiền lương mỗi tháng của Quỳnh Hoa chỉ có 800 tệ, số tiền thưởng mà Vương Hân Đông cho cô còn cao hơn cả tiền lương.

Vương Hân Đông nói biểu hiện của Quỳnh Hoa ở nhà Từ Văn Tuấn rất tốt chỉ là suy đoán. Vương Hân Đông chưa bao giờ hỏi thăm Từ Thẩm Bình xem Quỳnh Hoa ở nhà anh ta như thế nào, nhưng ông cũng chưa bao giờ nghe Thẩm Thái Hồng ca thán gì về Quỳnh Hoa. Thẩm Thái Hồng là một người phụ nữ vô cùng hà khắc, chỉ cần bà không có gì phải phàn nàn thì chứng tỏ Quỳnh Hoa làm việc khá tốt. Thẩm Thái Hồng khi đó nhận Quỳnh Hoa, nói rằng để cho Quỳnh Hoa thử xem thế nào. Bây giờ đã thử hai tháng rồi, kết luận đã vô cùng rõ ràng. Bởi vậy Vương Hân Đông mới quyết định thưởng tiền cho Quỳnh Hoa.

Vương Hân Đông lại hỏi Quỳnh Hoa:

- Cô làm việc ở nhà bộ trưởng Từ có mệt không?

- Giám đốc Vương, tôi không mệt.

- Cô còn trẻ tuổi, lại là con gái lớn lên ở nông thôn, biết chịu khó chịu khổ, bởi vậy không cảm thấy mệt. Có điều việc nhà chẳng bao giờ làm hết được, cô cũng phải chú ý, đừng làm quá sức, bảy, tám phần là được rồi. Nếu nhờ cô ốm nằm ra đấy, nhà bộ trưởng không có ai làm việc thì càng nguy hơn.

Mấy câu nói quan tâm của Vương Hân Đông khiến Quỳnh Hoa vô cùng xúc động. Từ sau khi bước chân ra khỏi nhà, ngoài vợ chồng Đại Xuân ra, chưa có ai quan tâm và chu đáo với cô như giám đốc Vương. Quỳnh Hoa thấy mình thật may mắn vì gặp được một người tốt như ông.

Vương Hân Đông một mặt giả vờ quan tâm, một mặt dùng tiền bạc để mua chuộc Quỳnh Hoa. Ông ta quan sát sự xúc động trên khuôn mặt Quỳnh Hoa, biết đã tới lúc nói vào việc quan trọng:

- Chỉ cần cô làm việc tốt ở nhà bộ trưởng Từ, số tiền thưởng hàng tháng sẽ còn nhiều hơn.

Ông cố ý không nói cho Quỳnh Hoa biết con số tiền thưởng cụ thể của hai tháng này là vì muốn Quỳnh Hoa tự tìm hiểu, ông đoán nếu làm như vậy sẽ có hiệu quả tốt hơn:

- Có điều để chúng ta có thể phục vụ lãnh đạo tốt hơn, từ nay về sau cô làm việc ở đó, cho dù là việc lớn hay việc nhỏ cũng phải ghi lại rồi thông báo cho tôi, tôi có thể hiểu biết thêm về tình hình làm việc của cô và nhu cầu trong cuộc sống của lãnh đạo. Cô có thể thực hiện được yêu cầu này của tôi không? Nếu cô cảm thấy khó khăn, tôi sẽ tìm người khác phù hợp hơn tới nhà bộ trưởng.

Mấy câu trước Vương Hân Đông dụ dỗ, mấy câu sau lại có mùi uy hiếp. Quỳnh Hoa mặc dù không hiểu ý nghĩa thực sự của việc phục vụ lãnh đạo mà Vương Hân Đông nói, nhưng nếu cô không làm theo ý của giám đốc Vương thì chắc chắn cô sẽ đánh mất công việc hiện tại. Cô nghĩ kiếm được việc làm chẳng dễ dàng

gì, hơn nữa sức khỏe của thầy cô ở nhà lại không tốt, ông còn đang chờ cô phụng dưỡng, rồi cả món tiền thưởng mà giám đốc Vương vừa cho cô nữa. Cô cảm thấy mình lúc này đã không còn đường lùi nữa rồi:

- Được, chắc chắn tôi sẽ làm theo yêu cầu của ông.

Vương Hân Đông thấy Quỳnh Hoa đã nhận lời thì vô cùng vui vẻ:

- Nhà bộ trưởng Từ gần đây có chuyện gì đáng nói không?

Quỳnh Hoa nghĩ ngợi một lát, ở nhà Từ Văn Tuấn, ngoài một ngày nấu ba bữa cơm ra thì cô chỉ biết lau bàn, quét nhà, thực sự không có gì để nói. Duy chỉ có việc hôm qua phát hiện dưới gầm giường là đáng để nhắc tới:

- Hôm qua lúc tôi lau nhà vô tình phát hiện dưới gầm giường của bộ trưởng Từ có một cái hộp giấy, trong đó đựng rất nhiều tiền.

- Bao nhiêu tiền? Cô có đếm không?

- Bởi vì lúc đó bà chủ đi lên nên tôi không đếm. Có năm túi giấy lớn như thế này. Còn hai túi nữa to gấp đôi năm cái kia. Tôi không dám động vào, vẫn đặt về chỗ cũ. - Quỳnh Hoa dùng hai tay để ước lượng độ lớn của mấy cái túi giấy.

Vương Hân Đông vô cùng quen thuộc với tiền. Nhìn ước lượng của Quỳnh Hoa, ông có thể đoán số tiền đó không thể ít hơn sáu mươi, bảy mươi vạn:

- Chuyện mà cô nói rất quan trọng. Cô đã nói chuyện này với ai chưa?

Quỳnh Hoa thấy Vương Hân Đông nói việc này rất quan trọng, bèn quyết định giấu việc cô đã kể với Đại Xuân và Quế Hương:

- Chưa, tôi chưa nói với ai cả.

Vương Hân Đông thấy Quỳnh Hoa đảm bảo như vậy thì yên tâm hơn:

- Sau này chuyện nhà lãnh đạo, cho dù to hay nhỏ cô cũng không được nói linh tinh với người ngoài. Cô phải nhớ rõ, nếu cô nói lọt ra lời nào thì sẽ gặp phiền phức lớn đó.

Mặc dù Quỳnh Hoa từ nhỏ đã bạo gan, bướng bỉnh, nhưng những lời Vương Hân Đông nói cô không dám coi là trò đùa:

- Vâng, tôi biết rồi.

Nói tới lúc này, Vương Hân Đông cho rằng mục đích của mình đã đạt được. Ông điện thoại gọi Châu Lệ xuống. Châu Lệ xuống tầng 9 thấy Vương Hân Đông và Quỳnh Hoa không giống như người có “việc”, cảm thấy hơi kì lạ.

Vương Hân Đông hỏi Châu Lệ:

- Cục trưởng Chương không ở trên đó chứ?

- Hôm nay cục trưởng Chương không tới, chỉ có mình Thường Di Nhân.

- Thế thì tốt. - Vương Hân Đông lại hỏi Quỳnh Hoa. - Ngày mai cô có rảnh không?

- Mai tôi được nghỉ.

Vương Hân Đông dặn dò Châu Lệ:

- Cô đưa Quỳnh Hoa lên tầng 10. Hôm nay Quỳnh Hoa sẽ ngủ lại chỗ Thường Di Nhân. Phòng hai giường đơn, vừa vặn mỗi người một giường. Ngày mai cô mang theo thẻ vàng của công ty, đưa Quỳnh Hoa ra phố, mua sắm cho cô ấy một chút. Tới mùa xuân rồi, nên thay cho Quỳnh Hoa đồng phục mới. Cô thấy ưng cái nào thì mua cái đó, mua cho Quỳnh Hoa mấy cái áo mặc ngoài, mỗi loại hai cái, tóc cũng sửa lại, cố gắng giúp Quỳnh Hoa ăn mặc hợp thời một chút. Bất cứ người nào của nhà bộ trưởng Từ khi ra ngoài cũng phải tỏ ra sang trọng hơn người khác.

Châu Lệ không dám hỏi nguyên nhân, cô nghĩ Vương Hân Đông bỏ tiền ra cho người đàn bà này chắc chắn phải có lí do, Vương Hân Đông tuyệt đối không phải người biết làm từ thiện, Châu Lệ là người tình của Vương Hân Đông, hiểu rõ ông ta như trong lòng bàn tay. Tư tưởng chiến lược mà Vương Hân Đông thường dùng khi chinh phục đàn bà là: Một người đàn bà chỉ cần theo đuổi thời trang, thích sự hư vinh thì cô ta không thể nào thoát khỏi khát vọng đồng tiền, thậm chí là tham lam. Ông lợi dụng ma lực đồng tiền trong tay mình là có thể “câu” được người đàn bà đó, lúc cần thiết, thậm chí ông còn không tiếc tung ra một mẻ cá lớn. Vương Hân Đông dẫn dắt Quỳnh Hoa tới với thời trang và sự hư vinh chỉ là để thực hiện bước đầu tiên trong chiến thuật của mình. Nhưng có điều lần này Châu Lệ đã đoán sai, Vương Hân Đông đầu tư cho Quỳnh Hoa là vì muốn chơi một canh bạc chính trị.

Wương Hân Đông lại dặn dò Quỳnh Hoa gọi điện thoại cho Thẩm Thái Hồng, nói là tối nay cô không về nhà, ngủ lại nhà anh họ. Đây là lần thứ hai trong ngày Quỳnh Hoa phải nói dối. Lời nói dối này là do Vương Hân Đông dạy cô.

Hôm sau, Châu Lệ đưa Quỳnh Hoa đi mua sắm mất gần một ngày. Đây là mệnh lệnh thép mà Vương Hân Đông đã đề ra, cô không dám không nghe. Buổi sáng, Châu Lệ đưa Quỳnh Hoa tới cây rút tiền tự động để đổi mật mã của thẻ ATM, dạy Quỳnh Hoa cách sử dụng thẻ, cách rút tiền, kiểm tra tài khoản... Quỳnh Hoa làm theo lời Châu Lệ dạy, thử một lần, thấy trong thẻ báo có 2.000 tệ trong tài khoản, cô vô cùng kinh ngạc. Cô hỏi Châu Lệ tiền thưởng của cô có thật là được 2.000 tệ không? Tiền do Châu Lệ gửi tới, đương nhiên cô biết rõ chuyện này. Cô không để lỡ cơ hội, nói với Quỳnh Hoa:

- Giám đốc Vương là một ông chủ rất rộng lượng. Chỉ cần sau này cô chịu nghe lời ông ấy, chút tiền này chỉ là một con số nhỏ mà thôi.

Ngay sau đó, Châu Lệ ca ngợi hết lời Vương Hân Đông trước mặt Quỳnh Hoa. Ví dụ như vì cô luôn ngoan ngoãn nghe lời giám đốc Vương mà ông mua cho cô một căn hộ chung cư ở gần trường đại học. Sau khi cô vào ở trong khách sạn Giả Nhật, cô cho sinh viên thuê căn hộ đó, mỗi tháng tiền thuê là 3.000 tệ. Anh chàng sinh viên đưa bạn gái mình tới ở cùng, một nam một nữ vừa học tập, vừa tận hưởng cuộc sống chung lãng mạn. Châu Lệ sợ Quỳnh Hoa nghe không hiểu sống chung là gì, lại giải thích tỉ mỉ ý nghĩa của từ sống chung. Nhưng Châu Lệ che giấu chuyện mình được Vương Hân Đông bao và cũng đang sống chung với Vương Hân Đông.

Những lời giới thiệu của Châu Lệ quả nhiên khiến Quỳnh Hoa được mở rộng tầm mắt, cũng mở ra cho Quỳnh Hoa chiếc hộp ma thuật của Pandora. Sau khi rút tiền ở ngân hàng xong, Châu Lệ đưa Quỳnh Hoa tới “Salon Star”, thợ cắt tóc cắt phăng cái đuôi ngựa của Quỳnh Hoa rồi làm cho cô kiểu tóc ép rất thời trang. Nói tới tóc ép, cánh phụ nữ cho tới ngày hôm nay vẫn chìm trong u mê. Bất cứ một người có chút kiến thức hóa học nào đều biết, các vật chất tồn tại dưới dạng các phân tử, ép tóc chỉ là một trạng thái trung gian không ổn định trong quá trình phản ứng hóa học. Bởi vậy ép tóc chỉ là một khái niệm thương nghiệp rất trừu tượng mà các nhà làm tóc dùng để lừa người khác. Trước khi ép, thợ cắt tóc còn “nhân tiện” nhuộm tóc Quỳnh Hoa thành màu hạt dẻ. Vậy là từ “Salon Star” đi ra, Quỳnh Hoa đã trở thành một cô gái có mái tóc dài màu hạt dẻ. Mái tóc dài mềm mại của Quỳnh Hoa vô cùng đẹp. Hai người làm tóc xong, lại đi mấy vòng quanh các shop thời trang và các siêu thị, số tiền trong thẻ tín dụng của công ty Tam Giang cũng ít đi mấy nghìn tệ. Quỳnh Hoa dưới sự chăm chút kĩ càng của Châu Lệ, như được thay da đổi thịt, hoàn toàn mới mẻ. Quỳnh Hoa bây giờ ăn mặc sang trọng, kiểu tóc thời trang, xinh đẹp vô cùng. Cô chỉ cần không mở miệng nói chuyện thì không ai đoán ra được cô là cô gái nhà quê lên thành phố làm thuê, ngoại hình của Quỳnh Hoa không khác chút nào so với những cô gái sành điệu của thành phố, khuyết điểm duy nhất là cô thiếu đi khí chất cao quý. Bởi vì khí chất không phải là thứ bẩm sinh đã có mà là biểu hiện tổng hợp của nội hàm văn hóa, tu dưỡng tư tưởng và sự tự tin của một người nên không thể giả tạo, cũng không thể rèn luyện được trong một sớm một chiều.

Chập tối, Quỳnh Hoa về tới nhà. Từ Văn Tuấn hoàn toàn không quan tâm tới sự “đô thị hóa” của Quỳnh Hoa, bởi vì ông có việc quan trọng hơn cần phải thận trọng suy nghĩ. Gần đây trung ương gửi xuống mấy văn kiện quan trọng liên quan tới các vụ án và ý kiến xử lí về việc nhiều cán bộ lãnh đạo cấp tỉnh, thành phố ăn hối lộ. Trong cuộc họp thường ủy của thị ủy, toàn bộ các thường ủy đều nghiêm túc thảo luận về các văn kiện này. Là một trong những thường ủy, Từ Văn Tuấn sau khi xem những đoạn băng có liên quan,

toát cả mồ hôi lạnh. Ông nhớ lại mọi hành vi của mình trước đây, khó tránh khỏi sợ hãi. Ông lúc nào cũng sợ chuyện của mình bại lộ, bởi vậy lộ rõ vẻ bất an. Ông thường hỏi bản thân: Tại sao ngày trước thu nhập thấp, cuộc sống khó khăn, một ngày ba bữa cơm đơn giản nhưng trong lòng luôn cảm thấy thanh thản; bây giờ không phải lo ăn lo mặc, có thể nói là cơm bưng nước rót tới tận miệng, đời sống vật chất vô cùng phong phú, nhưng luôn cảm thấy trái tim mình trống rỗng? Câu hỏi này nếu do người khác đặt ra, với trình độ lý luận chính trị như của Từ Văn Tuấn, muốn tìm ra đáp án không phải là khó, nhưng sửa cho người thì dễ, sửa cho mình mới khó, bản thân ông muốn thoát được ra khỏi bế ải của dục vọng, cần phải có ý chí rất cao.

Hai người còn lại trong nhà Từ Văn Tuấn đều vô cùng bất ngờ với sự thay đổi hoàn toàn của Quỳnh Hoa và nổ ra một cuộc tranh luận nho nhỏ. Thẩm Thái Hồng là người có thái độ phủ định. Lập luận của bà là: Làm ôsin mà trang điểm như thế này là không xứng với thân phận ôsin. Trong mắt bà, ôsin phải là người đầu tắt mặt tối, quê quê mùa mùa. Ôsin mà coi trọng việc trang điểm, ăn mặc thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới công việc. Bà không nói hoặc có thể là không muốn nói ra: Bà đã qua tuổi trung niên, cơ thể phì nhiêu, nặng nề. Trong nhà chỉ có hai người phụ nữ, hình tượng của hai người lại khác nhau quá xa nên bà cảm thấy mất mặt, trong lòng cũng không thoải mái.

Người duy nhất tỏ ra khen ngợi sự thay đổi của Quỳnh Hoa là Từ Thẩm Bình. Anh tỏ ra vô cùng thích thú trước sự thay đổi này. Bởi vì ngày nào Quỳnh Hoa cũng nằm trong sự kiểm soát nghiêm ngặt của mẹ, anh muốn làm giặc nhưng không có gan, không dám có bất cứ hành động nào ra ngoài khuôn phép, nhưng trong đầu anh vẫn luôn dấy lên dục vọng mỗi khi nhìn thấy cô. Anh nói không rõ rốt cuộc cái tình cảm này là gì, bởi vì tình yêu và tình dục vốn dĩ không thể phân biệt rõ ranh giới. Tình yêu là tình dục của tinh thần, tình dục là tình yêu của xác thịt. Nhưng có một điểm mà Từ Thẩm Bình biết rất rõ, ở giữa anh và Quỳnh Hoa còn tồn tại một khoảng cách rất xa về văn hóa và hoàn cảnh gia đình, cái rãnh này rất khó có thể vượt qua, bởi vậy giữa anh và cô cho dù có xảy ra chuyện gì thì tương lai cũng sẽ không có kết quả gì. Đây chính là nguyên nhân khiến anh mặc dù muốn hành động nhưng vẫn chưa thể ra tay. Nhưng sự giãy vò của dục vọng xác thịt khiến anh khó có thể chịu đựng được. Để giải tỏa sự giãy vò này, anh thường tìm tới Nhan Lệ, Nhan Lệ mặc dù tính tình lẳng lơ, có nhiều kĩ thuật trong chuyện gối chăn, nhưng cô cũng chỉ là công cụ để anh giải tỏa căng thẳng chứ không phải là một chỗ dựa tinh thần. Giữa anh và Nhan Lệ chỉ là một vụ giao dịch sức mùi tiền.

Khi Quỳnh Hoa xuất hiện trước mặt Từ Thẩm Bình trong một diện mạo hoàn toàn mới, bản năng xác thịt của Từ Thẩm Bình lại một lần nữa trỗi dậy. Anh ta như một con mãnh thú phát hiện ra mồi săn của mình, chỉ trực chờ cơ hội để lao vào con mồi. Mạnh Tử nói: “Thực sắc tính dã”(1). Từ Thẩm Bình đã hoàn toàn bị chinh phục bởi vẻ đẹp mới mẻ của Quỳnh Hoa, lúc này trong đầu anh ta chỉ có suy nghĩ chiếm hữu cô, chứ không phải là có được cô. Bởi vì anh ta xuất thân trong một gia đình cao quý, không môn đăng hộ đối với Quỳnh Hoa, bố mẹ anh ta chắc chắn sẽ không đồng ý con trai mình lấy một cô gái như vậy. Một cán bộ cấp phòng muốn lấy một cô ôsin quả là một khát vọng xa xỉ trong một gia đình quan chức cấp cao. Từ Thẩm Bình bị tâm trạng này áp bức nên chỉ khen Quỳnh Hoa một câu:

- Hôm nay em xinh thật. - Sau đó quay người bỏ đi. Anh cố gắng thoát khỏi dục vọng của mình, bởi vậy lái xe tới khách sạn, vào phòng tranh tìm Nhan Lệ.

Cơn sóng nhỏ mà Quỳnh Hoa đem tới cho nhà họ Từ nhanh chóng qua đi. Cuộc sống của nhà họ Từ lại trở về với quỹ đạo vốn có, Quỳnh Hoa vẫn làm công việc mà mình phải làm. Hôm qua sau khi được Châu Lệ lên một bài học về thị trường, trong đầu cô có những suy nghĩ hoàn toàn mới về con người và cuộc sống. Lúc đi trên đường, rất nhiều người đều quay đầu lại nhìn hai người. Quỳnh Hoa ngắm mình trong ánh mắt tham lam của bọn đàn ông và sự ghen tị của đám đàn bà khiến cô cảm thấy ngấy ngấy. Lòng ham hư vinh của đàn bà đã khiến Quỳnh Hoa thay đổi, cuối cùng cô cũng phát hiện ra giá trị của mình và giá trị của cái đẹp. 2.000 tệ mà giám đốc Vương cho cô chính là thể hiện một phần giá trị của cô. Quỳnh Hoa nghĩ: Tất cả những gì mà Châu Lệ hiện có cũng là những thứ mà sau này cô có thể có, những gì mà hiện nay Châu Lệ không có, sau này cô sẽ cố để giành được. Một người chỉ cần có lòng tham thì cũng giống như một con vi khuẩn trong một cái góc tối tăm nào đó, không cần tới sự “chiếu cố” của ánh mặt trời thì nó vẫn có thể sinh sôi nảy nở với tốc độ chóng mặt.

Trong mấy ngày Vương Hân Đông tìm cách mua chuộc Quỳnh Hoa, Chương Kiến Quốc cũng không hề rảnh rang. Quy hoạch xây dựng đường cao tốc của thành phố đã được Phòng Kế hoạch tổng hợp hoàn thành. Chương Kiến Quốc lập tức gửi bản quy hoạch này tới các cơ quan có liên quan cấp quốc gia, tỉnh và thành

phố, chờ sau khi bản quy hoạch được phê chuẩn sẽ lập tức tổ chức thi công. Ông cũng bắt tay vào chuẩn bị việc thành lập Công ty hữu hạn Kiến thiết đường cao tốc. Trong việc lựa chọn đại diện pháp nhân cho công ty, người đầu tiên mà Chương Kiến Quốc nghĩ tới chính là Từ Thắm Bình. Để đảm bảo rằng Từ Thắm Bình có thể thuận lợi ngồi lên cái ghế tổng giám đốc Công ty hữu hạn Kiến thiết đường cao tốc, Chương Kiến Quốc làm theo ý mà Vương Hân Đông đã nghĩ ra, trước tiên gửi một bản báo cáo tới bộ tổ chức, tiến cử Từ Thắm Bình là ủy viên Đảng ủy Cục Giao thông. Ủy viên Đảng ủy Cục Giao thông là chức quan cấp phó cục, Từ Thắm Bình chỉ cần được lựa chọn là sẽ thăng chức từ phó phòng lên phó cục. Chương Kiến Quốc làm như vậy là để đền ơn Từ Văn Tuấn. Cách đền ơn này có lẽ là đủ. Từ Thắm Bình một khi đã được lên làm tới cấp phó cục thì có đủ tư cách để làm đại diện pháp nhân cho công ty sắp thành lập. Nếu sau này lại được hội đồng nhân dân thành phố phê chuẩn thì không còn trở ngại gì nữa. Chương Kiến Quốc lần này chơi trò một mũi tên trúng hai con chim.

Báo cáo của Đảng ủy Cục giao thông nhanh chóng được Bộ tổ chức phê duyệt. Sở dĩ Bộ Tổ chức phê duyệt nhanh như vậy là vì bộ trưởng Bộ Tổ chức Từ Văn Tuấn chính là bố của Từ Thắm Bình, bố làm việc cho con trai có thể không nhanh được sao? Đã có cái móc ủy viên Đảng ủy Cục Giao thông, chức vụ hành chính của Từ Thắm Bình cũng lập tức có sự thay đổi: thứ nhất là bỏ được chữ “phó” trước chức vụ chủ nhiệm Phòng Giao thông của Từ Thắm Bình; thứ hai là anh được đề bạt lên làm trợ lý cho cục trưởng. Việc đề bạt chức vụ trong cơ quan nhà nước nói nhanh thì nhanh, nói chậm thì chậm, tất cả phải xem cơ may của người đó như thế nào. Từ Thắm Bình chính là một ví dụ điển hình về sự may mắn.

Chương Kiến Quốc vừa mới làm xong hai việc lớn thì Vương Hân Đông cũng tìm tới. Bây giờ chỉ còn chưa đầy ba tháng nữa là tới thời gian Vương Hân Đông kết thúc nhiệm kỳ ở Ngân hàng Viêm Hoàng, việc điều động công việc của ông đã đang được tiến hành. Nếu trong ba tháng này, Vương Hân Đông không tìm được một vị trí mới trong chốn quan trường thì ông chỉ còn cách tới ngân hàng ở khu vực Tây Bắc làm giám đốc ở đó. Vương Hân Đông không thể chờ đợi được, phải lập tức tìm Chương Kiến Quốc là vì ông mới nghe được một thông tin vô cùng bất lợi cho bản thân.

Bí thư thị ủy Ngũ Văn Long vì vay tiền cho em trai mình là Ngũ Văn Hổ lần trước đã tới tìm Vương Hân Đông. Khi đó Vương Hân Đông cố ý chơi bài vừa buộc vừa thả. Đầu tiên ông từ chối khéo Ngũ Văn Long, yên lặng chờ ông ta tới cầu xin mình để nhân cơ hội đó đưa ra điều kiện cho vay tiền. Ai ngờ Ngũ Văn Long là người kiêu ngạo, sống chết không chịu hạ mình. Thế là hai người kết mỗi dây ân oán. Ngũ Văn Long cũng là thường ủy của thị ủy, ông ta mà có cơ hội thì chắc chắn sẽ trả mối hận này. Vương Hân Đông sau khi nghe thấy tin đồn này thì bắt đầu lo lắng.

Tin đồn mà Vương Hân Đông nghe được bắt nguồn từ con gái Ngũ Văn Long, Ngũ Tiểu Na. Ngũ Tiểu Na mở một nhà hàng có tên là “Nghe mưa” trên một con đường khá yên tĩnh của thành phố. Bởi vì “Nghe mưa” là nhà hàng của con gái bí thư thị ủy mở ra nên không cần quảng cáo vẫn nườm nượp người ra vào. Con đường nhỏ yên tĩnh này từ đó trở nên náo nhiệt hơn. Những người có khiếu kinh doanh ở bên cạnh “Nghe mưa” cũng lần lượt mở quán trà, quán gội đầu, rửa chân, xông hơi, cà phê..., họ dựa hơi quán “Nghe mưa” nên việc buôn bán vô cùng phát đạt. Có tiền mọi người cùng kiếm, bởi vậy ai ai cũng vui vẻ.

Nhà hàng “Nghe mưa” có ba điểm rất khác người. Thứ nhất giá thức ăn vô cùng đắt. Bởi vì nhà nước không quản lý giá đồ ăn của các nhà hàng, chỉ cần ghi giá rõ ràng, cho dù có đắt đến đâu cũng là hợp pháp. Thứ hai là về cơ bản, tiền mà khách bỏ ra đều là “tiền chùa”. Thứ ba là không bao giờ xảy ra việc kiện cáo gì ở đây. Mỗi khi tới tết hay kỳ nghỉ, việc buôn bán của “Nghe mưa” càng suôn sẻ. Mặc dù số người ra vào nhà hàng chưa chắc đã tăng lên nhưng thu nhập lại tăng nhanh như hỏa tiễn, tiền vào như nước lũ mùa hè. Phương pháp kinh doanh của nhà hàng rất nhiều, tại đây chỉ lấy một ví dụ. Đơn vị nọ lấy danh nghĩa là chiêu đãi nhân viên, đặt 50 bàn tiệc ở nhà hàng “Nghe mưa”, mỗi bàn tiệc đều có giá là 2000 tệ, tổng cộng là 10 vạn tệ. Điều kì lạ là đơn vị vẫn lấy hóa đơn thanh toán, tới lúc dùng bữa không thấy có ai tới ăn cơm. Một chuyện kì lạ như vậy, đơn vị không nhắc tới, nhà hàng không dă động gì, công thương không hỏi, thuế vụ không điều tra, khoản tiền kì lạ này chỉ có Ngũ Văn Long rõ. Ông ta chỉ cần bảo con gái tìm hiểu người kí tên và số tiền trong hóa đơn, ai đưa tiền đến, đưa bao nhiêu là rõ ràng cả. Nếu Ngũ Văn Long cứ làm như thế thì tiền tham ô thu được cũng không hề nhỏ, đủ cho ông ta hưởng vinh hoa phú quý cả đời. Chỉ tiếc là con người có lòng tham vô đáy, ông ta lại gây ra chuyện khác khiến hậu quả phải gánh chịu vô cùng to lớn, chuyện đó để sau này mới nói.

Vương Hân Đông luôn công tư phân minh trong việc dùng cơm. Hẹn hò với người tình thì tới Đại Hào Hoa, Tùng Hạc Lâu, khách sạn Giả Nhật, còn những vụ tiếp khách vì công việc thì ông thường xuyên tới nhà hàng “Nghe mưa”. Hôm qua Vương Hân Đông tới nhà hàng này ăn cơm, ăn được nửa bữa thì bà chủ Ngũ Tiểu Na vào phòng riêng mời rượu Vương Hân Đông. Bà chủ nhà hàng vì muốn lấy cảm tình của khách, tới mời rượu khách cũng là chuyện bình thường. Nhưng lời mời rượu của Ngũ Tiểu Na hôm nay lại không bình thường:

- Giám đốc Vương, nghe nói không lâu nữa ông sẽ được tới làm giám đốc ngân hàng ở miền Tây phải không? Sau này chắc sẽ không có nhiều cơ hội để tới tiệm ăn nhỏ của chúng tôi nữa. Hôm nay tôi mời ông một ly, coi như là tiễn ông trước. Tôi xin cạn trước.

Ngũ Tiểu Na hé đôi môi nhỏ, đổ rượu vào trong rồi nuốt xuống, động tác vô cùng thành thục nhưng cũng không kém phần tao nhã.

Vương Hân Đông vì không muốn mất mặt trước phụ nữ nên cũng nhắc ly rượu của mình lên:

- Cô Ngũ đã có tình cảm như vậy, tôi vô cùng cảm ơn ý tốt của cô. Nhưng tin tức tôi tới miền Tây làm giám đốc mà cô nói không chính xác lắm. Tin này của cô từ đâu mà tới? Có phải là nghe ai đồn nhảm không?

Ngũ Tiểu Na hình như đã nắm chắc mọi chuyện trong lòng bàn tay:

- Tin tức này từ đâu mà tới không quan trọng, nhưng chắc chắn không phải là tin vịt.

Câu nói của Ngũ Tiểu Na chạm đúng tử huyệt của Vương Hân Đông, ông giật mình, chuyện này chỉ có vài người là biết rõ nội tình, sao có thể lọt vào tai người đàn bà này được:

- Cô Ngũ thần thông quảng đại, ai mà không biết cô có bản lĩnh thông thiên. Tôi vô cùng khâm phục. Có điều tin này của cô sai rồi.

Ngũ Tiểu Na cười một cách châm biếm:

- Tin của tôi chính xác hay không, trời biết đất biết, ông biết tôi biết, haha.

Nụ cười của Ngũ Tiểu Na khiến Vương Hân Đông nổi cả gai ốc. Ngân hàng thực hiện chính sách lãnh đạo trực tiếp, việc sắp xếp nhân sự cũng không thuộc về địa phương. Bí thư thị ủy quan tâm tới việc ông sẽ bị điều đi đâu, đằng sau chắc chắn có nguyên nhân nào đó.

Ông vội vội vàng vàng ăn cơm rồi về nhà nghĩ kế sách đối phó. Vương Hân Đông nghĩ suốt một đêm, chỉ rút ra được một kết luận: Vấn đề này xuất phát từ chuyện cho vay tiền. Khi đó ông không giữ thể diện cho Ngũ Văn Long nên bây giờ ông ta trả thù ông. Để văn hồi cục diện này, ông chỉ đành nhờ một người đứng trung gian ra giải quyết. Người mà Vương Hân Đông nghĩ ra chính là Chương Kiến Quốc. Bởi vì Chương Kiến Quốc có mối quan hệ mật thiết với thành phố thông qua dự án xây dựng đường trước đây và dự án đường cao tốc sắp tới, chắc chắn cũng có quen biết Ngũ Văn Long, nghe nói mối quan hệ giữa hai người đó cũng không tệ.

Chương Kiến Quốc nghe Vương Hân Đông kể lại sự tình, cho rằng sự việc này có thể không tệ như Vương Hân Đông nói. Vương Hân Đông lúc này biết mình làm sai nên vô cùng thận trọng. Có điều Chương Kiến Quốc vẫn đồng ý với yêu cầu của Vương Hân Đông, ngày mai hẹn Ngũ Văn Long ra ngoài nói chuyện, thăm dò ý định của ông ta, chờ làm rõ ý định của Ngũ Văn Long rồi, hai người sẽ tính tới bước kế tiếp. Có điều cho dù suy nghĩ của Ngũ Văn Long như thế nào thì Chương Kiến Quốc cũng cho rằng sự việc của Vương Hân Đông không thể kéo dài được nữa. Chương Kiến Quốc cũng muốn Vương Hân Đông sớm ổn định lại để ông ta không còn ý định xin vào Cục Giao thông nữa.

Vương Hân Đông đã ra về. Ông quay về để chờ đợi hồi âm của Chương Kiến Quốc.

11. Chương 11: Ván Cờ Của Bí Thư Và Giám Đốc

Chiều ngày thứ ba sau khi Quỳnh Hoa gặp Đại Xuân thì Đại Xuân chủ động gọi điện thoại cho cô. Theo thông lệ, mỗi tuần Quỳnh Hoa sẽ gọi điện thoại cho Đại Xuân một lần để thông báo tin tức, nếu không có chuyện gì quan trọng thì Đại Xuân sẽ không bao giờ gọi điện cho cô. Quỳnh Hoa nghe thấy giọng Đại Xuân trong điện thoại, đột nhiên có một dự cảm không lành. Quả nhiên, không nằm ngoài dự đoán của cô, trong điện thoại, Đại Xuân nói cha anh gửi thư tới, nói rằng bệnh của cha Quỳnh Hoa không nhẹ. Vốn dĩ chỉ tưởng là do lớn tuổi nên xương cốt không bình thường, nhưng gần đây xuất hiện một số bệnh trạng mới, chú Giải Phóng thường xuyên cảm thấy buồn nôn, đau bụng, tiêu chảy, đại tiện ra máu, ông đã tới khoa tiêu hóa của bệnh viện để kiểm tra, uống thuốc rồi mà vẫn không thấy đỡ, da mặt lại chuyển vàng, hai chân sưng to, chán ăn, không biết là bị mắc bệnh gì.

Quỳnh Hoa nghe nói bố mình mắc bệnh lạ, hoảng hốt:

- Anh Đại Xuân, thế thì làm thế nào? Em xin nghỉ về thăm thầy em nhé?

Đại Xuân nói:

- Em về thăm cũng chẳng có tác dụng gì. Bác sĩ còn không đoán được là bệnh gì, em về nhà cũng có giải quyết được gì đâu. Điều kiện điều trị ở bệnh viện chúng ta kém lắm, trình độ của các bác sĩ cũng thấp, hay là bảo thầy anh gửi bệnh án của chú Giải Phóng lên đây, chúng ta mang tới bệnh viện của thành phố nhờ chuyên gia xem cho, xem rốt cuộc là bệnh gì rồi tính sau.

Quỳnh Hoa không nghĩ ra ý gì hay hơn, cảm thấy trước mắt cũng chỉ còn cách này:

- Anh Đại Xuân, vậy cứ làm theo ý anh vậy! Thầy em bây giờ trị bệnh chắc chắn sẽ cần đến tiền, bây giờ anh có rảnh không? Có thể tới chỗ em giúp em gửi tiền về không?

Đại Xuân nói anh có thể tìm người làm thay ca, ra ngoài một hai tiếng đồng hồ không có vấn đề gì. Quỳnh Hoa theo lời hẹn với Đại Xuân, nửa tiếng sau gặp nhau ở bến xe buýt số 11 đường Hải Ninh. Quỳnh Hoa không dám đưa Đại Xuân tới nhà Từ Văn Tuấn. Thẩm Thái Hồng ngày trước đã đặt quy định với cô, không được đưa người ngoài vào nhà. Quỳnh Hoa cúp điện thoại rồi vội vàng vàng về phòng mình. Cô lấy toàn bộ số tài sản của mình ra kiểm tra lại. Tài sản của Quỳnh Hoa vô cùng có hạn, quá trình kiểm tra rất đơn giản: Cô để số tiền thừa mấy ngày trước lại, lấy ra 800 tệ tiền lương được lĩnh ba ngày trước và thẻ ATM mà Vương Hân Đông cho, định lát nữa sẽ giao cả cho Đại Xuân. Sau khi Quỳnh Hoa chuẩn bị xong, bèn chạy ra phòng khách xem đồng hồ, cả quá trình “kiểm tra tài sản” mất có ba phút. Cô chẳng còn tâm trạng làm việc gì nữa, đi đi lại lại mấy vòng trong phòng, lại uống mấy ngụm nước, cho dù vẫn còn 20 phút nữa mới tới giờ hẹn với Đại Xuân nhưng cô vẫn quyết định lập tức tới bến xe buýt chờ anh, cứ như thể làm như vậy cô sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

Quỳnh Hoa đứng ở bến chờ xe buýt, giương mắt lên nhìn những chiếc xe buýt từ xa đi tới, tới gần, dừng lại, đón trả khách rồi lại rời đi, cho tới khi cô đếm tới chiếc xe buýt thứ chín mới nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Đại Xuân bước xuống xe. Lúc này Quỳnh Hoa không biết mình nên mừng hay nên lo, vội vàng chạy về phía anh. Còn chưa đi tới gần, Quỳnh Hoa đã phát hiện ra Đại Xuân đang tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Cảm giác đầu tiên mà Đại Xuân nhìn thấy Quỳnh Hoa là hoài nghi, cảm giác thứ hai là kinh ngạc, cảm giác thứ ba là khó hiểu. Đại Xuân nhìn Quỳnh Hoa đang tiến lại gần, trước tiên nghi ngờ bản thân có phải nhìn nhầm người không, cô gái thời trang đang tới gần mình có phải là Quỳnh Hoa không? Cô gái này đi tới gần, Đại Xuân nhìn thật kỹ người đứng trước mặt, đúng là Quỳnh Hoa của thôn Hạo Sơn, lúc này sự nghi ngờ của Đại Xuân biến thành kinh ngạc, sau khi cảm giác kinh ngạc qua đi, anh lại cảm thấy khó hiểu: Quỳnh Hoa làm sao vậy?

Đại Xuân nói:

- Quỳnh Hoa, có mấy hôm mà em thay đổi nhiều quá, anh không nhận ra em nữa, sao lại như thế?

Quỳnh Hoa lúc này không còn tâm trí để ý tới câu hỏi của Đại Xuân:

- Anh Đại Xuân, bệnh tình của thầy em như thế nào?

- Trong thư cũng chỉ viết như anh nói với em trong điện thoại thôi. Bây giờ anh cũng không nói rõ được, thôi cứ chờ thầy anh gửi bệnh án của chú Giải Phóng lên, nhờ bác sĩ kiểm tra cho rồi tính xem làm thế nào.
- Đại Xuân quay sang hỏi Quỳnh Hoa. - Sao em mua lắm quần áo thời trang thế? Tóc cũng biến thành thế này? Em tiêu hết tiền lương vào thời trang rồi hả?

Những câu hỏi của Đại Xuân dồn dập. Quỳnh Hoa bèn kể sơ qua tình hình của mình mấy ngày qua cho Đại Xuân nghe, trong đó chuyện cô nói với Vương Hân Đông về bí mật dưới gầm giường của nhà Từ Văn Tuấn, Quỳnh Hoa không nói là cô giấu ông ta chuyện Đại Xuân và Quế Hương cũng biết, cô sợ nói nhiều sẽ khiến Đại Xuân nghi ngờ và càng hỏi nhiều hơn. Quỳnh Hoa nói xong bèn đưa 800 tệ và thẻ ngân hàng cho Đại Xuân, nói cho Đại Xuân biết mật mã rút tiền.

Đại Xuân bán tín bán nghi với những lời Quỳnh Hoa nói. Nói là không tin thì bộ quần áo và những thay đổi của Quỳnh Hoa là thật, mái tóc màu hạt dẻ cũng là thật, cái thẻ ngân hàng cũng là thật; nói là tin thì Quỳnh Hoa thực sự gặp được một người tốt như thế sao? Trên đời này thực sự có một cái bánh rơi xuống trúng đầu cô? Đại Xuân không biết làm gì, chỉ biết cảnh cáo Quỳnh Hoa:

- Sau này em phải đặc biệt cẩn thận. Bây giờ xem ra không có vấn đề gì nhưng không có nghĩa là sau này cũng không có vấn đề gì. Xã hội bây giờ thực dụng lắm, chúng ta là người nghèo, gặp được chuyện gì quá tốt thì trong lòng thường cảm thấy bất an. Một mình em sống ở ngoài, việc gì cũng phải thận trọng, đề phòng người ta một chút, nghĩ xem vì sao người ta lại đối xử tốt với mình.

Đại Xuân đồng ý với Quỳnh Hoa là sẽ gửi tiền về, chờ người nhà gửi bệnh án của Ngô Giải Phóng tới, anh sẽ lập tức thông báo cho Quỳnh Hoa.

Đại Xuân ôm một bụng đầy những nghi vấn, suốt dọc đường, anh vẫn nghi ngờ là Quỳnh Hoa chưa kể hết mọi chuyện với anh, có phải vì có chuyện gì đó mà cô không nói được? Trước tiên anh nghĩ tới việc ngày trước ở chợ người chỗ Nam Đức Môn, có người tìm ôsin lên giường, Quỳnh Hoa liệu có làm những việc thất đức như vậy không? Nếu thực sự là như vậy, vậy thì nhà họ Ngô sẽ mất mặt lắm! Nhưng cho dù Quỳnh Hoa vì lý do gì thì sự thay đổi đột ngột của cô mấy ngày hôm nay chắc chắn là vì một nguyên nhân mà hiện nay anh vẫn chưa biết, chắc chắn không phải vì cô gặp được một người tốt nào đó.

Chương Kiến Quốc không hề nói dối Vương Hân Đông, ngày hôm sau, ông đến phòng làm việc gặp bí thư Ngũ Văn Long. Quan lớn có thể đề chết người. Bí thư Ngũ là quan cấp phó tỉnh, không cần thiết phải “hạ mình”, bởi vậy Chương Kiến Quốc đành phải đích thân tới tận nơi gặp mặt.

Các tòa nhà đẹp nhất, sang trọng nhất của thành phố này nếu không phải là các cơ quan cấp chính phủ thì là của những ngành chủ chốt như ngân hàng, bảo hiểm, điện tín, điện lực, còn lại là của các doanh nghiệp lớn. Phòng làm việc của bí thư Ngũ cũng thể hiện rõ thực lực của thành phố, chỉ có thể dùng sáu từ: “hiện đại, hào hoa, sang trọng” để hình dung. Mục đích chính của Chương Kiến Quốc khi tới đây là thảo luận về vấn đề đường cao tốc quốc gia và đường cao tốc của thành phố, ngoài ra bàn thêm trong phương án xây dựng đường tàu điện ngầm số hai, năm bên đó cần phải bố trí lại. Hai người sau khi thăm hỏi nhau vài câu khách sáo, lập tức đi vào chủ đề chính, trao đổi ý kiến về các vấn đề mà Chương Kiến Quốc vừa đặt ra. Sau đó Chương Kiến Quốc chủ động chuyển chủ đề sang lĩnh vực bất động sản:

- Nghe nói em trai của bí thư Ngũ đang làm trong lĩnh vực bất động sản? Định xây nhà ở đâu hả? Nếu địa điểm nhà mới đẹp thì con tôi cũng đang định mua một căn. Tối lúc đó mong bí thư Ngũ giúp đỡ cho.

Cách từ chối của Ngũ Văn Long cũng vô cùng khéo léo:

- Hai anh em chúng tôi cũng ít qua lại với nhau. Anh cũng làm trong cơ quan nhà nước, chắc là hiểu chúng ta cả ngày bận rộn với việc công, làm gì có thời gian quan tâm tới những chuyện ngoài công việc? Tôi nghe nói em trai tôi đang làm bất động sản, nhưng cụ thể là xây nhà ở đâu tôi cũng không rõ. Nếu cục trưởng Chương muốn mua nhà cho con trai thì tối lúc đó, chỉ cần việc gì mà tôi giúp đỡ được, chắc chắn tôi sẽ giúp.

Chương Kiến Quốc thấy Ngũ Văn Long có vẻ không muốn nói đến chủ đề này, giữ kín chuyện của Ngũ Văn Hổ thì không biết nên nói gì tiếp theo nữa. Bởi vì Ngũ Văn Long không hút thuốc nên Chương Kiến Quốc chỉ rút một điếu thuốc, gõ gõ mấy cái lên bao thuốc theo thói quen. Đây là thói quen của ông khi muốn kéo dài thời gian:

- Con nghiện thuốc của tôi lại tới rồi, không phiền nếu tôi hút một điếu chứ?

Ngũ Văn Long thấy Chương Kiến Quốc đã nói chuyện xong không có ý định ra về mà còn ngồi hút thuốc, trong lòng thầm nói, anh có chuyện gì thì nói mau, việc gì còn phải vòng vo tam quốc:

- Anh cứ hút đi, tôi không phiền đâu. Cục trưởng Chương nếu còn vấn đề gì cần thảo luận, cứ nói rõ ra. Chiều nay tôi cũng rảnh, không có công việc nào khác.

Chương Kiến Quốc châm thuốc xong, rít mạnh mấy hơi:

- Bí thư Ngũ, tôi nghe nói em trai anh đang tìm nguồn vay, hiện nay tình hình tiến triển thế nào rồi?

Ngũ Văn Long thấy Chương Kiến Quốc nói sang chuyện vay vốn, biết rằng hôm nay ông ta tới còn mục đích khác:

- Bây giờ nó còn cần vay vốn nữa hay không tôi cũng không rõ lắm. Mấy ngày trước tôi đã gặp giám đốc Vương của Ngân hàng Viêm Hoàng, nhân tiện giúp em trai tôi hỏi chuyện này. Ông ấy vẫn còn đang “nghiên cứu”, tới hôm nay chưa thấy nói năng gì, tôi cũng không tiện hỏi lại nữa. Cái gì mà “nghiên cứu”, chắc là tôi không cần phải nói nhiều nữa! Có điều nghe nói sắp tới giám đốc Vương chuyển công tác, xem ra thời gian ông ta ở lại thành phố này cũng không nhiều nữa!

Chương Kiến Quốc giả vờ ngạc nhiên:

- Sao tôi không nghe nói tới chuyện chuyển công tác?

- Cán bộ lãnh đạo trong hệ thống ngân hàng của họ luân phiên nhau năm năm làm việc ở một nơi vì sợ làm việc ở một nơi lâu quá sẽ kết bè kết cánh. Lần này nghe nói giám đốc Vương phải chuyển tới một chỗ nào đó ở miền Tây, sau này chắc cuộc sống của ông ta không còn vui vẻ như trước rồi.

Những câu nói của Ngũ Văn Long khiến Chương Kiến Quốc tin rằng không phải Vương Hân Đông đang lo bò trắng răng, ông thăm dò thái độ của Ngũ Văn Long:

- Nếu giám đốc Vương không muốn đi khỏi thành phố này thì ông ấy vẫn còn lựa chọn khác. Ông ấy có thể nhảy ra khỏi ngành ngân hàng, chuyển tới một cơ quan nào đó trong nhà nước. Giám đốc Vương là người có tiền, đi đâu mà chẳng được.

Ngũ Văn Long thản nhiên:

- Khả năng của giám đốc Vương là một chuyện nhưng có đi được hay không lại là chuyện khác. Anh có biết hiện nay có cơ quan nào hoan nghênh giám đốc Vương tới không? Ít nhất thì trong phạm vi tôi quản lý cũng chưa nghe nói tới bao giờ. Thành phố cũng không hề thảo luận bất cứ việc gì liên quan tới Vương Hân Đông.

Những câu nói của Ngũ Văn Long rất kín đáo, nhưng nói thẳng ra thì là: “Vương Hân Đông muốn được chuyển tới các cơ quan trong thành phố này là chuyện hoang tưởng, muốn vào cơ quan cấp thành phố sao? Tôi kiên quyết phản đối”. Chương Kiến Quốc có thể ngồi trên cái ghế cục trưởng, chẳng nhẽ lại không hiểu mấy trò trong chốn quan trường? Những lời mà Ngũ Văn Long nói, ông đều hiểu cả:

- Tôi với giám đốc Vương cũng thân nhau lắm, chuyện của anh em anh tôi sẽ giục ông ấy làm nhanh một chút. Bây giờ tôi đang bận tìm mua nhà gấp cho con trai. Giúp anh em anh cũng là giúp đỡ tôi.

Câu nói này của Chương Kiến Quốc có hàm ý nhấn mạnh rất nhiều. Ngũ Văn Long thầm nghĩ: Bây giờ nơi đâu cũng đang xây nhà mới, ông lại còn phải chờ em tôi xây nhà rồi mới mua sao? Có điều ông vẫn giả vờ như không có chuyện gì:

- Bây giờ tôi thay mặt em trai cảm ơn anh!

Chương Kiến Quốc chào Ngũ Văn Long rồi ra về. Ông nghĩ cái mụn của Vương Hân Đông sớm muộn gì cũng phải nặn ra, thay vì nặn muộn thì cứ nặn ra sớm vẫn hơn.

Ngũ Văn Long tiễn Chương Kiến Quốc xong bèn ngồi xuống thở phào nhẹ nhõm. Xem ra kế sách rung cây dọa khỉ của ông đã thành công rồi. Muốn tham gia vào thị trường nhà đất ở trong nước, làm thủ tục vay vốn ngân hàng chỉ cần theo đúng trình tự, cũng không phải là việc khó khăn, không cần một bí thư thị ủy

như ông phải ra mặt, cùng lắm thì chỉ cần thư kí của ông nói vài lời, đều có thể xong việc. Lần này cần Ngũ Văn Long phải đích thân “lâm trận” là vì khoản vốn của em trai ông, Ngũ Văn Hổ không phải là để xây nhà thật sự mà dùng vào một cuộc buôn bán tay không bắt sỏi.

Người Trung Quốc có câu: Một tuổi chào đón cuộc đời, mười tuổi ngày ngày cố gắng, hai mươi tuổi tràn đầy lí tưởng, ba mươi tuổi xác định phương hướng, bốn mươi tuổi ăn ngon mặc đẹp, năm mươi tuổi mong muốn làm giàu, sáu mươi tuổi cáo lão về quê, bảy mươi tuổi ngày chơi mát chược, tám mươi tuổi phơi nắng mặt trời, chín mươi tuổi nằm im trên giường, một trăm tuổi treo lên bức ảnh. Ngũ Văn Hổ năm nay đã năm mươi tuổi, mặc dù chưa trải qua giai đoạn “ăn ngon mặc đẹp” nhưng chỉ một lòng một dạ muốn làm giàu, ước mơ được làm ông chủ trong giới nhà đất. Ông ta không có kinh nghiệm xây nhà, cũng không có vốn để xây nhà, nhưng ông ta có kinh nghiệm đầu cơ tích trữ và nguồn vốn chính trị của người anh trai làm bí thư thị ủy, bởi vậy so sánh với những người hoạt động trong lĩnh vực nhà đất khác, ông ta chỉ cần có thể vận hành được hạng mục nhà đất, hiệu quả kinh tế chắc chắn sẽ không hề thua kém ai.

Ngũ Văn Hổ tranh thủ cơ hội tới Hồng Kông du lịch, nhờ một người bạn ở Hồng Kông, bỏ ra mấy nghìn đô la Hồng Kông làm chi phí đăng kí, một đô la Hồng Kông tiền vốn để đăng kí thành lập một công ty trách nhiệm vô thời hạn. Từ chuyến du lịch Hồng Kông trở về, Ngũ Văn Hổ trong chớp mắt đã biến mình thành một nhà buôn Hồng Kông giả. Hiện tượng này trong xã hội hiện đại cũng không phải là hiếm.

Thành phố này mỗi năm đều có một hội nghị lớn thu hút vốn đầu tư nước ngoài được tổ chức vào mùa thu hằng năm, những chính sách ưu đãi mà các nhà tư bản nội địa không được hưởng đều lần lượt xuất hiện trong hội nghị thu hút vốn đầu tư mùa thu này, khiến các nhà tư bản đều vô cùng ngưỡng mộ. Ngũ Văn Hổ sau khi từ Hồng Kông trở về, nhân hội nghị này, đăng kí tham gia với danh nghĩa công ty nhà đất hợp tác vốn Hồng Kông, phí đăng kí là năm triệu nhân dân tệ. Tiền đăng kí công ty nhà đất đương nhiên là báo cáo giả. Công ty báo cáo giả về tiền đăng kí là phạm pháp, nhưng chỉ cần không có ai tố cáo, được trên che giấu thì Cục Công thương cũng sẽ không phát hiện ra, tất cả bọn họ đều bình an vô sự.

Thành phố tổ chức một cuộc bán đấu giá đất, dưới chỉ thị của Ngũ Văn Long, trung tâm bán đấu giá đã gỡ vài thủ đoạn nhỏ để miếng đất có phong thủy rất tốt dưới chân ngọn núi Đông thành phố thuộc về Ngũ Văn Hổ. Ngũ Văn Hổ sau khi lấy được miếng đất phải nộp tiền chuyển nhượng đất cho Cục Quản lí nhà đất. Ngũ Văn Hổ với hai bàn tay trắng lấy tiền ở đâu ra? Ông ta nghĩ tới việc vay vốn ngân hàng. Khoản vốn vay để mua nhà đất của ngân hàng yêu cầu phải có nhà hoặc đất để thế chấp. Ngũ Văn Hổ rơi vào thế khó. Ông ta không có tiền thì không lấy được đất, nhưng không có đất lại không đủ điều kiện để vay vốn. Bởi vậy ông muốn tìm một ngân hàng đã từng có những vụ làm ăn phi pháp, giúp ông ta thoát ra khỏi cái vòng tròn lộn xộn này. Sau khi đã điều tra nghiên cứu rất rõ ràng, ông ta chọn Ngân hàng Viêm Hoàng của Vương Hân Đông.

Ngũ Văn Hổ biết một người lão luyện như Vương Hân Đông chắc chắn sẽ không mắc cái bẫy này, bởi vậy đành nhờ anh trai mình Ngũ Văn Long đích thân “ra tay”, nói chuyện với Vương Hân Đông về vấn đề vay vốn. Ai ngờ Vương Hân Đông chỉ nói vài câu đã khiến anh trai ông phải tay không ra về. Hai anh em giận dữ nghiêng răng nghiêng lợi, tạm thời không biết phải làm thế nào. Khi Ngũ Văn Hổ nghe đồng nghiệp của Vương Hân Đông trong ngân hàng nói tới chuyện chuyển công tác của Vương Hân Đông, nhưng ông ta lại không muốn bị chuyển tới miền Tây, Ngũ Văn Hổ cho rằng cơ hội đã tới, định lấy một chức quan trong thành phố làm điều kiện trao đổi để Vương Hân Đông giúp mình lần này, thì tỉ lệ thắng của ông sẽ cao hơn. Bởi vậy Ngũ Văn Hổ mượn Ngũ Tiểu Na đánh rần động cổ, ép Vương Hân Đông phải tự tìm tới mình. Họ đoán ngoài chiêu này ra, không còn chiêu nào có thể ép được Vương Hân Đông nữa.

Từ Thẩm Bình từ sau khi được đề bạt lên chức trợ lí cục trưởng, lúc nào cũng dương dương tự đắc. Thẩm Thái Hồng vì việc này mà vui vẻ suốt mấy ngày, bởi vì trợ lí cục trưởng cũng nắm quyền trong tay, giá trị của Từ Thẩm Bình vì vậy cũng cao thêm không ít. Gần đây Cục Giao thông lại truyền tai nhau một tin tức mới: cục sắp thành lập Công ty hữu hạn Kiến thiết đường cao tốc thành phố, Từ Thẩm Bình có khả năng được làm tổng giám đốc. Tin tức này từ Cục Giao thông lan ra ngoài, Từ Thẩm Bình cứ như một loại cổ phiếu bị người ta cố tình thao túng, lập tức trở thành cổ phiếu “hot”, giá trị tăng lên gấp mấy lần. Những kẻ có khứu giác nhanh nhạy lập tức hành động, nghĩ trăm phương ngàn kế để kết thân với Từ Thẩm Bình.

Thế giới này nói nhỏ không nhỏ, nhưng nói lớn cũng chẳng lớn. Thông qua cô bảy, cô tám, dì hai, dì ba, bạn thân rồi đủ cả, những kẻ muốn được chia một phần nhỏ trong cái bánh ngọt mang tên Công ty hữu hạn Kiến thiết đường cao tốc đều có đủ cách đi đường vòng để có thể làm quen với Từ Thắm Bình. Từ Thắm Bình làm theo “chỉ thị” của Thắm Thái Hồng, chấp hành nghiêm túc nguyên tắc “cái vòng nhỏ”, không phải không từ chối tất cả mọi người mà tiến hành lựa chọn rất cẩn thận trong những người “đào vàng” này, chỉ nhận đón tiếp một số rất ít người, những người khác nhất loạt đều không gặp. Việc tiếp những người đó quan trọng nhất là lựa chọn địa điểm tiếp đón. Để tiếp đón những người có máu mặt trong giới xây dựng, Từ Thắm Bình đã dày công thiết kế ba bước. Trước tiên là thời gian vào buổi tối. Anh và Nhan Lệ mời các nhà thầu tới khách sạn Cổ Đô dùng cơm. Bước thứ hai là sau khi bữa cơm kết thúc, đưa họ lên “Vườn nghệ thuật” thưởng trà, giao lưu nghệ thuật hội họa. Từ Thắm Bình sau khi mở phòng tranh, đã học được chút ít kiến thức hội họa từ Giả Tác Nhân, sau đó tự mình cũng mua mấy quyển sách liên quan tới hội họa về đọc thêm, bởi vậy kiến thức trong lĩnh vực này cũng có vài phần tiến bộ. Có một số kiến thức Từ Thắm Bình cho rằng có thể lừa được người ngoại đạo đã tỏ ra vô cùng có tác dụng. Khách tới thăm đều là các nhà thầu, họ chỉ hiểu về tiền, không hiểu nghệ thuật, để mặc cho Từ Thắm Bình huênh hoang khoác lác, họ chỉ biết gật đầu khen ngợi. Bước thứ ba là giới thiệu công việc ở phòng tranh, hoan nghênh các nhà thầu tới chơi và thưởng thức. Những nhà thầu này đều là những con cáo đã lăn lộn nhiều năm trên thương trường, đương nhiên đều rất nhanh nhẹn, người nào cũng tìm tới mua một vài bức tranh là “kiệt tác”, là “kinh điển”. Mặc dù biết rằng những người này không nhiều nhưng gần đây việc buôn bán của “Vườn nghệ thuật” cũng khởi sắc lên nhiều, số tiền kiếm được cũng lên tới ba, bốn chục vạn tệ. Thử đoạn kinh doanh của Từ Thắm Bình có phần giống với những người trong ngành nhà đất, nhà vẫn còn ở trên giấy nhưng đã bắt đầu thu tiền đặt cọc.

Đối với sự thăng tiến của Từ Thắm Bình và sự thành công của “Vườn nghệ thuật”, Từ Văn Tuấn thấy trong lòng vừa mừng vừa lo. Ông làm chính trị đã nhiều năm, hiểu rất rõ sự nguy hiểm trong chốn quan trường. Lão Tử nói: “Trong phúc có họa, trong họa có phúc”. Chốn quan trường có những lúc càng thuận lợi thì nguy hiểm lại càng cao, bởi vậy người trong cuộc luôn luôn phải giữ một đầu óc tỉnh táo. Gần đây sau hai cuộc họp của thành phố, việc nhân sự đã có nhiều điều chỉnh, những người muốn mua chức không phải là ít. Đối với bộ trưởng Bộ Tổ chức mà nói, đây là thời kì hoàng kim để kiếm tiền. Nhưng Từ Văn Tuấn không dám làm mạnh, chỉ nhận vài món tiền nhỏ của những người đã có quan hệ quen biết từ trước. Khi ông đồng ý giúp những người quen này thăng chức, ông không bao giờ ám chỉ rằng họ sẽ phải đền đáp lại ông khi được việc, còn những người khách đến nhà, không hẹn mà cùng mang tới túi lớn túi nhỏ, đầy đủ các loại, giá thành không rẻ. Họ đều nói với Từ Văn Tuấn rằng những món quà và tiền bạc này đều là do họ tình nguyện mang tới, chỉ có trời biết đất biết, ông biết và tôi biết, đảm bảo không có người thứ ba biết được. Từ Văn Tuấn muốn từ chối cũng không thể từ chối, chỉ đành nhận lại, cứ như thể không nhận sẽ đắc tội với bạn bè. Sau đó Từ Văn Tuấn bảo Thắm Thái Hồng giấu tiền vào cái hộp giấy dưới gầm giường. Từ Văn Tuấn là người rất giữ chữ tín, sau khi đã nhận tiền đều thực hiện lời hứa của mình, thực hiện hết mọi việc.

Điều mà Từ Văn Tuấn không thể nào ngờ được lúc này là sau khi Quỳnh Hoa nhận nhiệm vụ mà Vương Hân Đông giao cho, bắt đầu để tâm nhiều hơn tới mọi chuyện trong nhà. Nhà Từ Văn Tuấn có khách tới chơi, đa phần đều do Quỳnh Hoa ra mở cổng. Trước tiên Quỳnh Hoa phải hỏi rõ khách là người ở đâu rồi mới vào thông báo cho Từ Văn Tuấn và Thắm Thái Hồng.

Trên thế giới này có ba loại người: chính khách, phụ nữ xinh đẹp và thầy bói đều biết cách làm thế nào để lợi dụng lòng tin của người khác. Từ Văn Tuấn luôn cho rằng Quỳnh Hoa xinh đẹp, thật thà, không hiểu biết nhiều về thế giới, nên ông không hề đề phòng Quỳnh Hoa. Ông là một người rất kín kẽ, nhưng không thể ngờ được rằng mấy vụ mua quan bán chức của mình đều bị Quỳnh Hoa ghi lại rõ ràng, thế mới gọi là bọ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ sau lưng. Đó là một trong số những việc khiến ông phải hối hận cả đời, Quỳnh Hoa cũng vì vậy mà tự gieo mầm tai họa cho bản thân.

Có một khoảng thời gian Quỳnh Hoa làm việc ở nhà họ Từ nhưng luôn thấp thỏm không yên, lúc nào cũng nghĩ tới bệnh tình của cha ở quê. Cô nghĩ ngộ nhỡ bệnh của cha cô không trị được thì làm thế nào? Nếu phải trị bệnh, vậy thì khoản tiền điều trị lấy ở đâu ra? Bây giờ khám bệnh thôi cũng đắt, chỉ bị cảm cúm mà cũng mất mấy trăm tệ, tiền khám bệnh lạ của Ngô Giải Phóng không cần nghĩ cũng biết sẽ tốn kém như

thế nào. Cô nhớ lại bọn Kim Hoa, Ngân Hoa, Đào Hoa, Mai Hoa, bây giờ họ có cơm đủ ăn, áo đủ mặc đã là tốt lắm rồi, lấy đâu ra tiền đưa thầy đi chữa bệnh? Với tình hình hiện tại thì người duy nhất kiếm được tiền chỉ có cô mà thôi, nhưng số tiền ít ỏi mà cô kiếm được đâu bòn gò với số tiền khám bệnh? Vừa nghĩ tới đây, Quỳnh Hoa đã thầm rơi lệ, cũng may nhà không có ai, cô không sợ bị người ta nhìn thấy. Cô lại nghĩ tới số tiền dưới gầm giường nhà họ Từ, nhà họ có nhiều tiền như thế, phải giấu đi vì không biết tiêu gì. Cô thì cần một khoản tiền lớn để cứu mạng cho cha, nhưng tiền cứu mạng cha ở đâu đây? Cô nhận ra trên thế giới này, ông trời đối với con người thật không công bằng!

Sau nửa tháng chờ đợi trong nỗi lo lắng, thấp thỏm, hôm đó điện thoại trong phòng khách vang lên. Quỳnh Hoa nhắc điện thoại lên, mừng rỡ khi nghe thấy tiếng của Đại Xuân:

- Quỳnh Hoa, thầy anh gửi bệnh án của chú Giải Phóng lên rồi. Anh không hiểu về bệnh tật, trên đó ghi cái gì anh cũng không biết. Lúc nào chúng ta tới bệnh viện hỏi chuyên gia? Anh nghe các anh ở đây nói muốn gặp được chuyên gia thì phải tới sớm xếp hàng, nếu tới muộn thì sẽ không gặp được nữa.

Quỳnh Hoa biết bệnh án của cha mình đã được gửi tới, chỉ giận là không thể tới ngay bệnh viện để nghe chuyên gia nói làm sao, nhưng bây giờ đã là buổi chiều, có đi cũng chẳng được việc gì:

- Ngày mai chúng ta đi. Chỗ em ở gần Bệnh viện Nhân dân thành phố, sáng sớm mai em tới đó xếp hàng lấy số trước, khoảng tám giờ anh mang bệnh án tới bệnh viện là được.

Đại Xuân đồng ý.

Tối đó Quỳnh Hoa kể tình hình cho Thẩm Thái Hồng nghe, rằng sáng hôm sau sáu giờ cô phải tới bệnh viện xếp hàng lấy số. Thẩm Thái Hồng cũng không gây khó dễ gì cho Quỳnh Hoa, bữa sáng họ sẽ tự giải quyết được, chỉ cần Quỳnh Hoa không làm lỡ bữa trưa là được. Cả đêm đó Quỳnh Hoa trằn trọc không ngủ được, mắt mở to nhìn lên trần nhà chờ trời sáng.

Sáu giờ sáng, Quỳnh Hoa đã ăn mặc gọn gàng đi ra khỏi nhà, không cả ăn bữa sáng. Khi cô ngồi lên tuyến xe buýt 03 tới Bệnh viện Nhân dân thành phố, trong phòng chờ của bệnh viện đã có nhiều người còn tới sớm hơn cô. Người dân thường đi khám bệnh thứ nhất là đắt, thứ hai là khó, điều này đã trở thành nhận thức chung của toàn xã hội. Quỳnh Hoa lập tức đứng vào trong đội ngũ chờ lấy số, cô hỏi thăm những người đến trước cách lấy số của các chuyên gia. Có những người từng có kinh nghiệm khám bệnh ở chuyên gia nói rằng bệnh của cha Quỳnh Hoa thuộc vào nhóm những căn bệnh phức tạp, nên xếp lấy số để được chuyên gia hội chẩn; phòng hội chẩn mỗi lần có mười chuyên gia cùng hội chẩn, phí xếp số là 50 tệ, mặc dù thu phí hơi đắt nhưng nói chung cũng đáng. Lần này thì Quỳnh Hoa đã hiểu rõ, quyết định đi xếp số hội chẩn của chuyên gia.

Mãi tới 7 rưỡi sáng, bệnh viện mới bắt đầu cho lấy số. Hôm nay Quỳnh Hoa rất may mắn, người xếp trước cô lấy số chuyên gia chuyên khoa, còn cô lấy được số đầu tiên của chuyên gia hội chẩn. Phòng hội chẩn của bệnh viện mời những chuyên gia đã nghỉ hưu về làm việc, dùng số tiền xếp số hằng ngày làm tiền lương cho các chuyên gia. Từ sau khi mở phòng hội chẩn, các chuyên gia ngày nào cũng có thêm một khoản thu nhập không nhỏ, bệnh viện cũng kiếm được lợi nhuận, danh tiếng. Người bệnh vì được các chuyên gia khám cho nên tác dụng điều trị tâm lý cũng vô cùng tốt.

Chưa tới tám giờ, Đại Xuân đã tới Bệnh viện Nhân dân thành phố. Anh tìm thấy Quỳnh Hoa đang đứng chờ anh ở khu lấy số. Hai người vào thang máy đi lên phòng hội chẩn ở tầng mười, Đại Xuân đặt bệnh án của Ngô Giải Phóng lên chiếc bàn nhỏ trước cửa phòng hội chẩn, yên lặng chờ các chuyên gia tới.

Đúng tám giờ, một cô y tá bắt đầu gọi:

- Ngô Giải Phóng, ai là số 1 Ngô Giải Phóng? Mau vào khám bệnh, nếu không tới tôi sẽ gọi số khác.

Đại Xuân và Quỳnh Hoa đứng người ra một lát nhưng nhanh chóng định thần lại:

- Là chúng tôi, tới đây.

Y tá dẫn hai người vào phòng khám và ngồi xuống. Mười vị chuyên gia đầu lốm đốm bạc ngồi xung quanh một cái bàn họp. Chuyên gia đứng đầu trong số đó nhận bệnh án trong tay y tá, hỏi:

- Hai người ai là bệnh nhân?

Đại Xuân đáp:

- Cả hai chúng tôi đều không phải. Bệnh nhân là người ngoại tỉnh, hôm nay không tới. Hôm nay chúng tôi chỉ muốn nhờ các chuyên gia xem bệnh án, giúp chúng tôi phân tích xem người bệnh này mắc bệnh gì?

Các chuyên gia cũng đã từng gặp cách khám bệnh như thế này, chỉ có điều không nhiều lắm, nhưng độ chính xác của cách khám này không cao, cũng không có hiệu quả điều trị tốt. Các chuyên gia lần lượt xem qua bệnh án. Các chuyên gia khoa tiêu hóa cho rằng, bệnh viện địa phương chẩn đoán người bệnh mắc bệnh tiêu hóa là vì theo dõi các triệu chứng của bệnh tiêu hóa, nhưng không tiến hành kiểm tra tổng hợp trong phạm vi lớn hơn, có khả năng chẩn đoán sai. Chuyên gia khoa nội tiết cho rằng bệnh nhân có triệu chứng của bệnh nước tiểu nhiễm độc giai đoạn đầu, nếu có thể nhanh chóng loại trừ khả năng này thì tốt vì căn bệnh này tương đối phức tạp và nguy hiểm. Chuyên gia đông y cho rằng hai chân xuất hiện hiện tượng sưng, tỉ lệ thận suy tổn rất cao. Bởi vì người bệnh không tới nên muốn mời vị chuyên gia đưa ra chẩn đoán chính xác không phải là đơn giản. Vị chuyên gia đứng đầu cuối cùng viết lên chẩn đoán sơ bộ của họ về bệnh tình của Ngô Giải Phóng là: Nước tiểu nhiễm độc. Sau bốn chữ “Nước tiểu nhiễm độc” còn đặt thêm một dấu hỏi rất lớn, có nghĩa là vẫn còn đang nghi ngờ. Sau đó các chuyên gia ghi một vài đề nghị vào bệnh án để bệnh viện địa phương tham khảo, bao gồm cả đơn thuốc tây, nếu chẩn đoán chính xác là mắc bệnh nước tiểu nhiễm độc thì phải tiến hành điều trị đông tây y kết hợp.

Cuối cùng, vị chuyên gia đứng đầu nói với Đại Xuân:

- Không ít bệnh nhân khi bệnh còn nhẹ không điều trị, tới khi bệnh nặng rồi rất khó chữa. Người bệnh khi xuất hiện các triệu chứng như thiếu máu, mất sức, buồn nôn, chướng bụng, chán ăn, cao huyết áp, trong miệng có mùi nước tiểu, da sạm và tóc khô mới bắt đầu tới bệnh viện khám bệnh, nhưng họ thường không biết phải tới khoa nào để khám, chỉ đành nếu thấy chán ăn thì đến khám khoa tiêu hóa, thiếu máu thì tới khoa huyết dịch, rất ít người nghĩ tới khả năng thận mình bị bệnh. Các người hãy chuyển ý kiến của chúng tôi tới bác sĩ địa phương, để họ tiến hành kiểm tra cẩn thận. Nếu các bác sĩ địa phương không thể chẩn đoán chính xác thì hai người đưa bệnh nhân tới đây, chúng tôi sẽ tiến hành kiểm tra lâm sàng. Có điều cần phải quan tâm chặt chẽ tới quá trình phát triển của bệnh. Nếu là bệnh nước tiểu nhiễm độc thì bệnh tình phát triển rất nhanh, việc điều trị phải diễn ra càng sớm càng tốt.

Những lời chẩn đoán của các chuyên gia vừa rõ ràng vừa tỉ mỉ, Đại Xuân cảm thấy năm mươi tệ đúng là không phí. Nhưng ngộ nhờ Ngô Giải Phóng thực sự bị nước tiểu nhiễm độc thì quả là phiền phức. Đại Xuân xem ti vi thường thấy các phóng viên thi thoảng lại thông báo có người bị mắc bệnh máu trắng, nước tiểu nhiễm độc gì gì đó, kêu gọi mọi người đóng góp để trị bệnh. Xem ra bị mắc chứng bệnh này, không có mấy chục vạn tệ thì không được; cứ cho là bây giờ đã có số tiền đó thì chữa khỏi hay không cũng chưa chắc. Đại Xuân không thể hiểu được: Sao ngày nay sinh ra lắm căn bệnh quái lạ như thế? Ngày xưa làm gì có?

Đại Xuân và Quỳnh Hoa đi ra khỏi Bệnh viện Nhân dân thành phố. Đại Xuân nói:

- Quỳnh Hoa, vừa nãy những lời của chuyên gia em cũng nghe thấy rồi, bệnh của chú có thể sẽ phức tạp lắm đấy.

Quỳnh Hoa lúc này cũng tỏ ra hốt hoảng:

- Anh xem phải làm thế nào bây giờ?

- Bây giờ chúng ta nhanh chóng gửi bệnh án về, để bác sĩ ở quê xem kĩ lại. Là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh được. Ngộ nhờ bệnh của chú đúng là bệnh nước tiểu nhiễm độc như các bác sĩ nói thì những bệnh viện nhỏ ở quê chỉ sợ là không chữa được, chỉ có cách đưa chú lên đây thôi. Căn bệnh này anh từng gặp trên ti vi, tiền khám và chữa bệnh đắt lắm! Những người bị mắc căn bệnh này có tiền thì còn mạng, không có tiền thì mất mạng. Anh cũng không biết làm thế nào mới tốt.

- Vậy anh mau gửi bệnh án về đi, để bác sĩ ở quê xem kĩ lại rồi tính sau. Hi vọng là thầy em không bị nước tiểu nhiễm độc.

- Vừa nãy chuyên gia nói là bệnh chữa càng sớm càng tốt. Anh thấy gửi bệnh án bằng đường chuyển phát nhanh, mặc dù tốn hơn một chút nhưng ít nhất cũng tiết kiệm được năm, sáu ngày. Cả số tiền mà em gửi

anh lần trước, hôm sau anh gửi về luôn rồi, chắc là chú cũng nhận được rồi đấy.

- Anh Đại Xuân, anh cũng ra ngoài lâu rồi, anh về trước đi! Chờ bác sĩ ở quê xem bệnh xong, có ý kiến chẩn đoán gì mới không thì mới bàn tới việc đưa thầy em lên đây chữa bệnh.

- Việc này chỉ biết chờ thời gian trả lời thôi, giờ ai nói cũng không chuẩn.

Đại Xuân ra về. Tâm trí Quỳnh Hoa rối bời, vấn đề tiền bạc là một hòn đá lớn đè nặng lên trái tim cô, khiến cô cảm thấy nghẹt thở. Nhưng bây giờ cô cũng phải về nhà thật nhanh, bữa trưa của nhà Từ Văn Tuấn vẫn còn đang chờ cô.

12. Chương 12: Bữa Tiệc “hồng Môn”

Sau khi Chương Kiến Quốc trở về từ chỗ Ngũ Văn Hổ, bèn hẹn gặp Vương Hân Đông, địa điểm vẫn là phòng làm việc của công ty Tam Giang. Chương Kiến Quốc bảo bọn Châu Lệ và Thường Di Nhân đi chỗ khác, hai người đóng cửa phòng lại nói chuyện. Trước tiên Chương Kiến Quốc kể lại cho Vương Hân Đông về tình hình buổi nói chuyện với Ngũ Văn Long, căn cứ theo phán đoán của ông thì Ngũ Văn Long đang có ý gây khó dễ cho Vương Hân Đông. Nếu họ không thể giải quyết được Ngũ Văn Long thì việc Vương Hân Đông muốn kiếm một chức quan trong thành phố sẽ gặp nhiều khó khăn. Yêu cầu của Ngũ Văn Long chỉ có một, chính là cho em trai ông ta, Ngũ Văn Hổ vay vốn. Nghe Chương Kiến Quốc nói vậy, Vương Hân Đông cảm thấy trong khoản vốn vay này chắc chắn có vấn đề:

- Các ngân hàng nhà nước và ngân hàng tư nhân trong thành phố này có tới hàng chục cái, tại sao họ không đi vay mà cứ phải bám lấy tôi không tha?

Chương Kiến Quốc cũng thấy nghi ngờ của Vương Hân Đông rất có lí:

- Tôi cũng cảm thấy hơi lạ, có phải vì khoản vay của họ có vấn đề không?

- Chẳng có ngân hàng nào là kẻ ngốc cả. Vay tiền ngân hàng cũng giống không nhìn thấy thỏ, không thả chim ưng, nếu không chắc chắn, các ngân hàng sẽ không dễ dàng cho vay đâu. Bọn Ngũ Văn Hổ có thể là không phù hợp với điều kiện vay vốn của ngân hàng, bởi vậy các ngân hàng khác mới không chịu cho vay. Có tới chín mươi phần trăm là bọn họ muốn kiếm một món từ chỗ của tôi.

- Các ngân hàng trên toàn quốc chấp hành chính sách thống nhất của Ngân hàng Nhân dân Trung ương. Các ngân hàng khác không thể cho vay thì ngân hàng anh cho vay được sao? Có dám cho vay không?

Wương Hân Đông nói:

- Việc thành tại người. Pháp luật quy định công dân không được giết người, không được cướp đoạt quyền sống của người khác, bởi vậy nên xã hội không còn tội phạm giết người nữa hả? Phân tích các vụ án giết người, chủ yếu là xem vì sao họ giết người, người đó có đáng giết hay không. Việc vay vốn ngân hàng cũng tương tự như vậy, chủ yếu là phân tích xem tại sao lại phải cho vay khoản tiền này, có đáng để cho vay không. Nếu các ngân hàng trên cả nước này đều làm việc theo quy định, thì làm gì có ngân hàng nào làm ăn thua lỗ hay bị phá sản?

Chương Kiến Quốc ngẫm nghĩ những lời Vương Hân Đông nói, cũng không phải là không có lí:

- Anh định cho Ngũ Văn Hổ vay tiền?

- Không nỡ bỏ con thì không bắt được sói. Trước tiên tôi phải thăm dò Ngũ Văn Hổ đã, đánh giá xem khoản nợ cho hắn vay có mạo hiểm hay không, tôi đạt được lợi ích gì khi cho vay, lợi ích lớn hay nhỏ, có đáng để làm như thế hay không. Bây giờ quyết định việc có cho vay hay không thì vẫn còn hơi sớm.

- Anh bảo tôi nên trả lời Ngũ Văn Long như thế nào?

- Anh cứ bảo Ngũ Văn Hổ trực tiếp tới tìm tôi, đừng để Ngũ Văn Long ở giữa chuyển lời nữa, như vậy sẽ dễ nhận ra bản chất thật của hắn hơn.

Chương Kiến Quốc thấy Vương Hân Đông đã nói như vậy, ông cũng yên tâm nói lại với Ngũ Văn Hổ. Nhưng nếu sự việc tiến triển thuận lợi, việc điều động công tác của Vương Hân Đông sẽ được tiến hành đồng bộ. Chương Kiến Quốc tuy thân với Vương Hân Đông nhưng vẫn e dè ông ta vài phần, không muốn ông ta được điều tới Cục Giao thông. Ông không biết Vương Hân Đông có còn ham muốn được vào Cục Giao thông nữa hay không, bởi vậy ông thăm dò:

- Anh đã nghĩ là xin điều vào đâu chưa?

Wương Hân Đông và Chương Kiến Quốc đều giống như hai đấu sĩ chuẩn bị đấu kiếm, dùng mấy chiêu mở đầu cuộc thi để thăm dò hư thực của đối phương. Vương Hân Đông hỏi ngược lại Chương Kiến Quốc:

- Cục trưởng Chương, anh thấy tôi chuyển tới đâu là phù hợp nhất.

- Với trình độ của giám đốc Vương thì điều tới đâu cũng là nhân tài. Tôi thấy anh tới đơn vị nào cũng thích hợp, chủ yếu là ý anh thế nào thôi.

- Nói tới ý của tôi thì tôi từng nói muốn được làm việc dưới trướng của cục trưởng Chương, cục trưởng Chương thấy thế nào?

Chương Kiến Quốc nghĩ thầm, Vương Hân Đông đúng là đồ xảo quyệt, nhưng ngoài miệng vẫn giả vờ nói:

- Cục Giao thông của thành phố có một nhân tài như anh thì chắc chắn sẽ khởi sắc hơn nhiều. Tôi làm cục trưởng cũng có thể an tâm hơn. Có điều mọi vị trí thích hợp trong Cục Giao thông đều đã có người, đặt anh vào chỗ nào cũng là một vấn đề lớn.

Wương Hân Đông thấy Chương Kiến Quốc từ chối khéo, bèn thăm dò tiếp:

- Tôi cũng không phải muốn lập tức được điều tới Cục Giao thông, ít nhất thì cũng phải chờ việc của Ngũ Văn Hổ giải quyết xong, rồi còn chờ quy hoạch đường cao tốc của thành phố được phê duyệt thì mới rời Ngân hàng Viêm Hoàng được. Hai miếng thịt béo này mà không ăn, cứ cho là tôi cam tâm nhưng chắc gì anh đã chịu?

Những kẻ làm quan chỉ vì tiền. Câu nói của Vương Hân Đông quả thật đã đánh trúng điểm yếu của Chương Kiến Quốc. Số tiền có thể tham ô được từ hai công trình này đều không nhỏ. Chương Kiến Quốc muốn kiếm chút tiền từ công trình đường cao tốc, bắt buộc phải có một người như Vương Hân Đông giúp đỡ. Hổ nù đông ăn thịt người, hổ nù tây cũng ăn thịt người. Vương Hân Đông mặc dù là kẻ giả hoạt, nham hiểm nhưng đối với Chương Kiến Quốc, tìm một đối tượng hợp tác mới cũng chưa chắc đã tốt hơn là cứ hợp tác với anh ta. Trong quan hệ hợp tác của công ty Tam Giang, Chương Kiến Quốc và Vương Hân Đông đã bước lên cùng một chiếc thuyền, Chương Kiến Quốc cân nhắc lại cái lợi và cái hại, trước mắt chỉ biết chèo thuyền xuôi dòng nước. Nhưng ông vẫn còn lo lắng là mong muốn của Vương Hân Đông chưa chắc đã thành hiện thực:

- Thời gian anh còn ở lại Ngân hàng Viêm Hoàng chưa đầy ba tháng nữa, hai việc này đều là việc lớn, nếu trong thời gian anh tại chức không làm xong thì thế nào?

- Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Việc của Ngũ Văn Hổ làm nhanh hay chậm, tốc độ nằm trong tay tôi. Nếu làm được, tôi sẽ cố gắng làm thật nhanh; nếu thực sự không thể làm được, tôi cũng cố gắng kết thúc việc này. Cho dù kết quả thế nào thì mọi việc cũng phải làm cho đẹp, để Ngũ Văn Long tâm phục khẩu phục, để ông ta hiểu rằng tôi đã tận lực rồi, không làm được là vì họ chứ không phải tôi, để Ngũ Văn Long không gây khó dễ gì cho việc chuyển công tác của tôi nữa. Còn việc xây dựng đường cao tốc, cục trưởng Chương phải quan tâm một chút, chịu khó đi lại với lãnh đạo, nói không chừng sẽ đẩy nhanh được tiến độ. Ngộ nhớ tới lúc tôi kết thúc công việc ở đây mà quy hoạch vẫn chưa được phê chuẩn, phía ngân hàng tôi có thể tìm một vài lí do để kéo dài thời gian. Theo như kinh nghiệm trước đây thì kéo thêm khoảng một tháng không có vấn đề gì.

Chương Kiến Quốc nghe Vương Hân Đông nói vậy, biết rằng Vương Hân Đông chắc chắn sẽ như một miếng cao dán bám chặt lấy mình không tha. Nhưng nếu cứ kiên quyết đòi bóc miếng cao dán ra, nói không chừng còn xé rách cả da thịt mình, Chương Kiến Quốc quả thật không có cái gan này:

- Nếu giám đốc Vương đã có ý tới Cục Giao thông của chúng tôi để phát triển sự nghiệp thì tôi đương nhiên là rất hoan nghênh. Ngày mai tôi sẽ trả lời Ngũ Văn Long, bảo Ngũ Văn Hổ tới gặp anh, xem rõ cuộc anh

em họ có ý đồ gì.

Hai người lại trao đổi với nhau vài vấn đề liên quan tới tình hình của công ty Tam Giang, nhanh chóng đi tới thống nhất. Chủ yếu là tiền trong tài khoản của công ty phải lập tức chuyển đi. Bởi vì số tiền vô cùng lớn, dùng hóa đơn không chỉ có thể giảm bớt được một phần rất nhỏ, do đó phương pháp chuyển tiền hai người tự do phát huy.

Một trong những tín hiệu của Vương Hân Đông là có tiền không dùng cũng có nghĩa là không có. Ông nói được làm được, trước tiên ông nuôi “tứ lệ” của ông thật đầy đủ. Ngày trước ông đã mua cho Châu Lệ một căn hộ chung cư, hiện nay không cần phải mua nhà cho cô nữa. Chỉ cần thường ngày chi tay rộng rãi với Châu Lệ là cô thấy hài lòng rồi. Chu Lệ, người dẫn chương trình trên truyền hình vì có mối quan hệ mật thiết với giám đốc đài truyền hình nên cũng được đài phân cho một căn hộ với ba phòng ngủ, một phòng khách, Vương Hân Đông vì vậy mà cũng đỡ được một khoản gần một trăm vạn tệ. Nhưng Vương Hân Đông làm việc gì cũng rất công bằng, ông lấy danh nghĩa công ty mua cho cô một chiếc xe nhập khẩu từ Pháp, cũng không kém gì tiền mua một căn nhà. Đào Lệ là một Hoa đán trong Viện Ca kịch thành phố, cô lúc nào cũng đòi Vương Hân Đông phải mua cho mình một căn biệt thự riêng. Vương Hân Đông đã đồng ý từ lâu nhưng trù trừ mãi không mua, bây giờ đương nhiên đã đến lúc thực hiện lời hứa, Vương Hân Đông đã chọn cho cô một căn biệt thự riêng rất đẹp. Căn biệt thự dựa lưng vào núi, trước mặt là hồ nước trong veo, khung cảnh yên tĩnh, hai người hẹn hò nhau ở đây vô cùng thoải mái, không lo bị ai dòm ngó. Còn đối với Nhan Lệ, Vương Hân Đông cũng không bạc, ông đã mua cho cô một căn hộ chung cư bình thường rộng khoảng 90m2, thêm cả chi phí trang hoàng bên trong cũng lên tới hàng trăm vạn tệ.

“Tứ lệ” của Vương Hân Đông lần lượt làm việc trong các lĩnh vực truyền thông, văn nghệ, giải trí và kinh doanh, bốn người phụ nữ ở bốn ngành nghề khác nhau, bốn sở thích khác nhau. Vương Hân Đông giống như đang thưởng thức bốn món ăn thuộc bốn vùng miền khác nhau, lần lượt thưởng thức bốn người phụ nữ này, quả thật là cuộc sống như thần tiên! Cái cách Vương Hân Đông chơi bời với phụ nữ và cách ông ta tiêu tiền, chỉ sợ đại đa số các quan tham trong đất nước này đều không sánh nổi. Từ sau khi tặng Nhan Lệ cho Từ Thắm Bình, muốn thưởng thức Nhan Lệ, ông buộc phải thận trọng hơn, không còn thuận tiện như lúc trước, mặc dù thi thoảng mới có một lần nhưng “tiểu biệt thăng tân hôn”, trải nghiệm này mang tới cho ông một cảm giác hoàn toàn mới mẻ.

Tiền Vương Hân Đông mua nhà mua xe toàn bộ được ghi vào chi tiêu của công ty Tam Giang, ghi chép lại đầy đủ trong tài khoản tài sản cố định của công ty. Việc xử lý khoản tiền mua xe tương đối đơn giản, xe do Chu Lệ sử dụng, mọi chi phí cho chiếc xe cũng được tính vào tiền của công ty. Khi xe chạy đủ 50 vạn kilômét, làm thủ tục báo rằng xe đã hỏng, chẳng để lại dấu vết gì. Hai căn nhà đều thuộc tài sản cố định của công ty. Vương Hân Đông tìm một gã chuyên làm giấy tờ giả, làm giả giấy chứng nhận nhà và đất của hai căn nhà, dùng giấy tờ này đăng kí hai căn nhà dưới tên của công ty, không ai đi kiểm tra xem những tờ giấy này là thật hay giả, chờ mười lăm năm sau khi nhà đã cũ, giấy tờ cũng đã nát. Việc đăng kí tên thật của hai căn nhà này đều thuộc về Nhan Lệ và Đào Lệ. Vương Hân Đông khi làm thủ tục chuyển tên nhà đã thận trọng hơn, ông sợ hai người lên bán nhà rồi biến mất nên trong giấy chứng nhận quyền sử dụng nhà, ông đều ghi ông có năm phần trăm quyền sử dụng. Mặc dù làm như vậy không ảnh hưởng nhiều tới việc sử dụng của Nhan Lệ và Đào Lệ, nhưng không có chữ kí của ông thì hai người họ không thể bán nhà đi được. Cách làm này của Vương Hân Đông xem ra có vẻ thông minh, nhưng không ngờ lại gây ông đập lưng ông. Trong quá trình kiểm tra sau khi ông xảy ra việc, từ năm phần trăm quyền sử dụng nhà này mà Cục Chống tham nhũng đã điều tra ra hai căn nhà.

Cách xử lý tiền của Chương Kiến Quốc lại khác với Vương Hân Đông. Chương Kiến Quốc có một đứa con trai đang du học ở Anh. Ngoài hai trăm vạn tệ đã biếu Từ Văn Tuấn, Chương Kiến Quốc nhờ Vương Hân Đông giúp đỡ, khéo léo gửi tiền vào tài khoản của con trai ở Anh, mỗi lần một khoản tiền nhỏ. Mặc dù Chương Kiến Quốc vẫn luôn đề phòng Vương Hân Đông, nhưng trong việc giúp ông ta chuyển tiền ra nước ngoài, Chương Kiến Quốc cảm thấy có một người bạn như Vương Hân Đông quả là có tác dụng.

Chương Kiến Quốc không ngừng chuyển tiền sang Anh khiến cậu con trai của ông ta trở nên giàu có. Cậu con ngốc tưởng rằng tiền từ trên trời rơi xuống, không tiêu thì phí. Bởi vậy cậu ta mua một căn biệt thự nhỏ ở vùng ngoại ô phía tây bắc Luân Đôn, sau đó lại mua một chiếc xe nhãn hiệu MG của Anh. Chương Kiến Quốc vốn hi vọng rằng con trai ở Anh học hành thành tài, sau này có thể vào làm Viện sĩ Viện khoa học hoàng gia Anh quốc. Nhưng con trai ông từ sau khi có tiền, đã quên hết lời bố nói, không những học

đánh bạc mà còn học cả hút tài mà. Người bố ở Trung Quốc thấp thỏm về việc mình tham ô, hối lộ, cậu con trai ở Anh thì ngày nào cũng vung tay tiêu tiền. Đây đúng là báo ứng, cũng là một lẽ tất nhiên. Sau này Chương Kiến Quốc bị giam vào ngục, cậu con trai hết tiền, từ Anh trở về. Cho tới khi con trai vào nhà giam thăm bố, hai bố con mới bừng tỉnh, chỉ tiếc là khi đó thì đã muộn. Những chuyện này sau sẽ nói.

Việc trang trí căn biệt thự ở Mỹ Lô của Từ Thắm Bình đã sắp xong. Một buổi chiều chủ nhật, Thắm Thái Hồng đích thân tới quan sát căn nhà mới dưới sự tháp tùng của con trai, Thắm Thái Hồng mặc dù không hiểu gì về phong cách cổ điển Anh quốc, nhưng đồ dùng trong căn nhà vô cùng tinh xảo, khiến bà có thể nhận ra vẻ đẹp của nơi này. Bà hỏi Từ Thắm Bình:

- Con mất bao nhiêu tiền để trang trí chỗ này?

Từ Thắm Bình đáp:

- Vẫn chưa có tính toán cuối cùng, phải chờ làm xong rồi mới biết số tiền cụ thể là bao nhiêu. Con đoán chắc không vượt quá dự chi ban đầu, khoảng dưới năm mươi vạn tệ.

Thắm Thái Hồng nghe nói nội thất chỉ mất có năm mươi vạn tệ thì yên tâm hơn:

- Như thế cũng không đắt lắm. Chỉ có điều có những chỗ làm chưa đẹp lắm, con xem chỗ gỗ hồ đào này, dán không cân, con phải bảo người ta làm lại.

- Để đảm bảo chất lượng, con giao toàn bộ cho công ty giám sát phụ trách giám sát việc nội thất, công việc hoàn thiện người ta sẽ tiến hành nghiệm thu. Con chỉ phải trả cho công ty giám sát một khoản tiền nhỏ. Nếu việc họ làm không tốt, đừng mong lấy được tiền từ tay con. Quyền chủ động vẫn nằm trong tay mình mà.

Thắm Thái Hồng vào thăm phòng tắm, trong đó đã lắp một cái bồn tắm mát xa rất to. Bà hỏi:

- Cái bồn tắm này cũng tính vào trong năm mươi vạn hả?

- Cái bồn tắm này và tất cả các đồ điện gia dụng khác đều không nằm trong chi phí nội thất, tính vào khoản khác.

- Mua một cái bồn tắm bao nhiêu tiền?

- Cũng không đắt lắm, chỉ khoảng năm vạn thôi. Cái bồn này chỉ được coi là bồn tắm thông thường, vẫn còn loại bồn tắm cao cấp hơn. Mua một cái bồn tắm cao cấp nhất phải mất mười mấy vạn tệ, con thấy đắt quá nên không mua.

Thắm Thái Hồng rất khen ngợi tinh thần tiết kiệm của con trai:

- Bồn tắm chẳng phải chỉ dùng lúc tắm thôi sao? Mua cái bồn mười mấy vạn thì phí quá. Nhà con có hai phòng vệ sinh, mua hai cái bồn tắm cao cấp chẳng phải mất ba mươi vạn sao? Bồn tắm chiếm nhiều không gian của nhà tắm quá cũng không đẹp. Mẹ thấy mua bồn tắm năm, sáu vạn là được rồi. Tiền nhà mình kiếm được cũng không dễ dàng gì, đồng nào cũng phải mạo hiểm mới kiếm được về. Sau này con tiêu tiền phải chú ý tiết kiệm, dùng đúng lúc đúng chỗ, không thể tiêu tiền tùy tiện được.

Từ Thắm Bình ngoan ngoãn nghe lời dạy của mẹ, dẫn mẹ đi xem xét trong ngoài cả ngôi nhà. Thắm Thái Hồng trong lúc đi thăm nhà lại phát hiện ra thêm vài điểm nữa chưa ưng ý, yêu cầu phải nhanh chóng sửa lại. Từ Thắm Bình ghi lại tất cả, sau này sẽ giao việc cho công ty giám sát, yêu cầu họ đốc thúc các công nhân sửa lại.

Thăm nhà xong, Từ Thắm Bình lái xe đưa mẹ về nhà, sau đó anh lại lái xe tới khách sạn Cổ Đô.

Nhan Lệ đang ngồi ngáp ngáp dài vì chán ở phòng tranh “Vườn nghệ thuật”, chơi trò chơi trên máy tính để giải khuây. Cô thấy Từ Thắm Bình tới, lập tức hoạt bát hẳn lên:

- Mấy ngày hôm nay anh đi đâu thế? Hôm nay em ở đây chờ anh cả buổi chiều, chán chết đi được!

Từ Thắm Bình ôm chặt Nhan Lệ rồi hôn cô một cái:

- Em đúng là không xa đàn ông lấy được một khắc. Đây vừa là chỗ đáng yêu, vừa là chỗ đáng ghét của em. Đàn ông cả ngày ôm lấy đàn bà, không làm được việc gì thì tiền mà em tiêu lấy từ đâu ra hả?

- Đàn bà có tiền thì không chết đói; đàn bà chỉ có tiền thì sẽ chết vì buồn. Anh có biết không hả?

Từ Thắm Bình nói:

- Biết, biết. Nhất là một người đàn bà như em thì càng dễ chết vì buồn. Chẳng phải anh tới rồi sao? Bây giờ em sẽ không chết vì buồn nữa chứ?

Sác lơ từng nói: “Con người một ngày không cười cũng có nghĩa là đã lãng phí mất một ngày của cuộc sống”. Nhan Lệ là một người không nỡ lãng phí cuộc sống của mình cho dù là chỉ một ngày, cái cô cần là ngày nào cũng vui vẻ tươi cười, ngày nào cũng được ăn chơi nhảy múa. Ăn chơi cũng là một môn nghệ thuật, những người không hiểu về bộ môn nghệ thuật này sẽ không biết nên ăn chơi như thế nào. Những người trong xã hội thượng lưu từ xưa tới nay đều rất giỏi nghệ thuật ăn chơi. Nhan Lệ thuộc vào tầng lớp thấp của xã hội, trình độ của cô trong lĩnh vực này đương nhiên là cũng thấp, bởi vậy mới có cảm giác sắp chết vì buồn. Điều này cũng giống như giao cho một người nông dân một triệu tệ, bảo ông ta mang đi chơi bởi. Đối mặt với nhiệm vụ vinh quang nhưng cũng khó khăn này, người nông dân không thể nào nghĩ tới việc mua một chiếc Rolls Royce trị giá 300 vạn tệ, cũng không biết đi chơi golf, cuối cùng ông ta ôm đồng tiền lớn trong tay với tâm trạng hoảng loạn. Nhan Lệ và người nông dân này cũng có vài điểm tương đồng với nhau.

Nhan Lệ đề nghị Từ Thắm Bình:

- Chúng ta đi ăn cơm trước nhé? Ăn cơm xong thì tới quán rượu?

Lúc này đã tới giờ ăn cơm, đương nhiên là phải ăn, Từ Thắm Bình không tỏ ý phản đối. Hai người xuống nhà hàng cơm Tàu ở tầng ba, Nhan Lệ chọn món ăn theo sở thích của mình.

Hai người sau khi đã ăn no, Từ Thắm Bình bèn theo Nhan Lệ lên quầy bar ở tầng mười tám. Nhan Lệ là khách quen ở đây, cô tới trước quầy bar ngồi xuống rồi kéo Từ Thắm Bình ngồi xuống theo. Cô giới thiệu cho Từ Thắm Bình mấy loại cocktail ở đây. Loại rượu mà cô thích nhất là: mật ong, nước cam, thạch hoa quả, nho và đá vụn trộn đều với nhau, thêm một chút rum màu vào, Nhan Lệ gọi đó là “Kim tự tháp”. Đối với Từ Thắm Bình, cocktail chỉ dùng cho những tình yêu hoàn mỹ, là cảm giác trải nghiệm vô cùng phong phú, lãng mạn mà kích thích, thêm vào đó là dư vị còn đọng lại trên đầu lưỡi khiến người uống khó mà quên được. Từ Thắm Bình cảm thấy Nhan Lệ chỉ hiểu tình dục, không hiểu tình yêu, cô uống cocktail đúng là làm ô uế văn hóa cocktail, bởi vậy Từ Thắm Bình chỉ gọi một ly bia.

Nhan Lệ nói:

- Cocktail ở đây pha rất đặc sắc, anh không thử một ly sao?

Nếu người ngồi bên cạnh không phải là Nhan Lệ, rất có thể Từ Thắm Bình đã uống cocktail, anh chán nản nói với cô:

- Anh thích uống bia. - Rồi anh hỏi. - Em thường tới đây uống rượu hả?

- Buổi tối thấy chán thì lên đây chơi.

- Chơi với ai?

- Ở quầy bar người nào cũng có. Nói chuyện hợp với ai thì chơi với người đó, nói chuyện không hợp thì lập tức giải tán. Chỗn giao tiếp công cộng, ai mà không thế.

- Em ở bên ngoài phải có chừng mực, đừng gây ra phiền phức gì, đây không phải là hộp đêm Đại Hào Hoa. Bây giờ em đã là giám đốc phòng tranh rồi, không thể chơi mấy trò như ngày trước được nữa, nếu không thà anh để em về Đại Hào Hoa cho xong. - Câu nói của Từ Thắm Bình không phải là không có chứng cứ. Anh nghe các nhân viên trong khách sạn truyền tai nhau mấy lời không mấy hay ho về Nhan Lệ, bởi vậy anh không thể không chính đồn lại cô. - Còn cả chi tiêu của em ở trong khách sạn nữa, cũng phải biết khống chế. Anh cho em một tiêu chuẩn nhất định, mỗi tháng không được tiêu quá một vạn tệ.

Nhan Lệ lập tức tỏ ra không hài lòng với quy định mới này:

- Em hàng tháng ít nhất cũng phải mua vài bộ quần áo mới, như vậy anh nhìn thấy em mới có cảm giác mới mẻ. Một vạn tệ đủ làm sao được?

- Có phải ngày nào em cũng đi mua quần áo đâu. Lúc nào cần mua, anh cho em tiền tới siêu thị mua. Mua quần áo trong khách sạn vừa đắt mà kiểu dáng lại không phong phú, mua ở ngoài chẳng phải càng tốt hơn sao?

Nhan Lệ đương nhiên là rất vui nếu được đi mua quần áo ở các shop sang trọng, nhưng trước khi mua quần áo lại phải xin tiền Từ Thắm Bình, không tiêu tiền thoải mái như ở trong khách sạn. Nhưng Từ Thắm Bình chịu cho cô tiền là điều quan trọng nhất, thêm một vài phiền phức nhỏ cũng không đáng gì. Lúc này Nhan Lệ lại để lộ ra bản chất thật, ngồi lên đùi Từ Thắm Bình, chu môi mớm cocktail vào miệng Từ Thắm Bình. Từ Thắm Bình tiếp xúc với cơ thể mềm mại của Nhan Lệ, bản năng lại trỗi dậy. Anh giục Nhan Lệ:

- Em uống nốt rượu đi, chúng ta về phòng.

Nhan Lệ “được lời như cưỡi tấm lòng”, nhanh chóng uống nốt số rượu còn trong ly. Cô vội vàng kí tên vào hóa đơn, kéo Từ Thắm Bình rời khỏi quầy bar. Mấy ngày nay Từ Thắm Bình không tới, cô cảm thấy mình như người chết đói chết khát đi trên sa mạc. Hai người về tới phòng tranh, Nhan Lệ không chờ đợi được nữa, lập tức đẩy Từ Thắm Bình lên giường...

Sáng hôm sau, Từ Thắm Bình đi thẳng từ khách sạn Cổ Đô tới Cục Giao thông làm việc. Hôm nay anh có một việc rất quan trọng phải làm, đó là cùng Chương Kiến Quốc thảo luận về việc thành lập Công ty hữu hạn Kiến thiết đường cao tốc. Văn bản phê chuẩn của thành phố đã xuống tới cục, hôm qua văn bản phê chuẩn của trung ương cũng đã gửi xuống, việc xây dựng đường cao tốc đã được đồng ý, giờ chỉ còn tranh thủ thời gian, nhanh chóng thực thi mà thôi.

Các thủ tục cụ thể có liên quan tới việc xin thành lập Công ty hữu hạn Kiến thiết đường cao tốc thành phố chỉ cần Chương Kiến Quốc giao cho cấp dưới đi làm, việc này đối với các cơ quan hành chính dễ như trở bàn tay. Bây giờ vấn đề đặt trước mặt Chương Kiến Quốc và Từ Thắm Bình là: Căn cứ theo yêu cầu của tình thần cải cách thể chế trong thành phố, Công ty hữu hạn Kiến thiết đường cao tốc nên thành lập theo kiểu công ty hữu hạn cổ phần; ngoài nhà nước là cổ đông chính thì các cổ đông khác áp dụng hình thức tuyển mộ định hướng. Sau khi Chương Kiến Quốc và Từ Thắm Bình cùng nhau nghiên cứu, nhiệm vụ kêu gọi cổ đông được giao cho Từ Thắm Bình phụ trách, Từ Thắm Bình sẽ về thảo một văn bản kêu gọi cổ đông và các giấy tờ có liên quan, sau đó báo cáo lại với Chương Kiến Quốc.

Sau khi Từ Thắm Bình ra về, Chương Kiến Quốc lại bận rộn với một vấn đề khác. Nếu việc kêu gọi cổ đông của Công ty hữu hạn Kiến thiết đường cao tốc tiến hành thuận lợi, chỉ cần tiền vốn của các cổ đông đầy đủ, công việc trừ bị khởi công đường cao tốc được khởi động thì không cần vay vốn ngân hàng nữa, Công ty hữu hạn bảo lãnh đầu tư Tam Giang cũng chỉ còn nước ngồi uống không khí mà thôi. Việc này ông cần phải nhanh chóng tìm Vương Hân Đông để bàn kế sách.

Hai giờ chiều, ông gọi Vương Hân Đông tới Cục Giao thông để nói chuyện. Vương Hân Đông tới phòng làm việc của Chương Kiến Quốc ở Cục Giao thông rất đúng giờ. Thư kí mang trà vào mời khách. Chương Kiến Quốc dặn thư kí, ông có việc quan trọng cần nói, không được cho người khác vào làm phiền. Thư kí nhận lệnh xong rồi đi ra ngoài, nhân tiện khép chặt cửa phòng của cục trưởng.

Hai người uống trà, châm thuốc, Chương Kiến Quốc nói ngay vào chủ đề chính:

- Hôm nay hẹn anh tới đây là để nói với anh hai việc. Thứ nhất là tôi đã gọi điện thoại cho Ngũ Văn Long. Ông ta cũng tỏ ra có ý hòa giải với anh khi nghe nói anh sẵn sàng nói chuyện với Ngũ Văn Hổ, ông ấy sẽ báo cho Ngũ Văn Hổ để ông ta tranh thủ thời gian đến gặp anh sớm nhất có thể. Việc thứ hai là trung ương đã phê chuẩn bản quy hoạch xây dựng đường cao tốc của thành phố. Lần này thành phố yêu cầu việc xây dựng đường cao tốc phải do một công ty cổ phần do Cục Giao thông lãnh đạo thi hành. Việc kêu gọi cổ đông, tôi đã giao cho Từ Thắm Bình đi làm rồi. Bây giờ đồng tiền rồi rãi trong xã hội rất nhiều, các đơn vị và cơ quan muốn đầu tư không phải là ít, còn cả một số người chuyên thông qua các hoạt động đầu tư để rửa tiền, bởi vì mọi người đều biết dự án xây dựng đường cao tốc là một công trình kiếm lời lớn, bởi vậy việc kêu gọi cổ đông chắc sẽ không có vấn đề gì.

Vương Hân Đông hỏi:

- Vấn đề bây giờ là gì? Là việc sắp xếp cho tôi sao?
- Vấn đề sắp xếp công việc cho anh cứ tạm gác lại đã. Tôi đã đồng ý cho anh vào Cục Giao thông rồi, chỉ cần tôi vẫn còn là cục trưởng của nơi này thì việc chuyển công tác của anh chỉ còn là vấn đề thời gian, việc này anh không cần phải lo. Vả lại, bây giờ vẫn chưa phải là thời cơ tốt nhất để anh chuyển công tác. Anh chỉ cần rời khỏi ngân hàng là việc vận hành của công ty Tam Giang sẽ đi vào chỗ khó khăn, ít nhất cũng phải chờ công trình đường cao tốc hoạt động, việc công ty Tam Giang bảo lãnh cho công trình này đi vào quỹ đạo thì anh mới có thể rời Ngân hàng Viêm Hoàng được.
- Thời gian tôi còn ở lại ngân hàng chưa đầy ba tháng nữa. Việc kêu gọi cổ đông của dự án đường cao tốc cần bao nhiêu thời gian, ba tháng có đủ không?
- Việc thành tại người. Chính vì thời gian có thể không đủ nên chúng ta càng phải tranh thủ làm cho thật nhanh. Điều bây giờ tôi lo lắng là nếu kêu gọi đủ các cổ đông, tiền vốn đầy đủ thì công trình này không cần phải vay vốn ngân hàng nữa. Như vậy trước khi anh rời khỏi Ngân hàng Viêm Hoàng, công ty Tam Giang cũng không kiếm được khoản lợi nhuận nào. Như thế chẳng phải chúng ta thành công đã tròng rồi sao?

Vương Hân Đông nghĩ một lát rồi hỏi:

- Vốn điều lệ của Công ty hữu hạn Kiến thiết đường cao tốc là bao nhiêu?
- Ba tỉ nhân dân tệ.
- Khoản tiền này không nhỏ. Đối với việc xây dựng đường cao tốc mà nói thì số vốn ba tỉ vẫn còn thiếu rất nhiều. Với lại thông thường, các cổ đông không thể nào tập trung vốn nhanh như vậy được, như thế giai đoạn đầu xây dựng đường cao tốc vẫn có thể bị thiếu tiền.

Chương Kiến Quốc nói:

- Tiền vốn xây dựng giai đoạn đầu không phải là tôi không nghĩ tới. Căn cứ theo kinh nghiệm xây dựng đường quốc lộ số 1 của thành phố thì có thể yêu cầu chủ thầu công trình đệm vốn trước.

Vương Hân Đông dường như nhìn thấy một tia sáng trong câu nói của Chương Kiến Quốc:

- Nếu việc xây dựng đường cao tốc cũng áp dụng phương thức thi công như khi xây dựng đường quốc lộ thì chúng ta sẽ có cái để làm. Đơn giá xây dựng đường cao tốc chắc chắn sẽ cao hơn rất nhiều chi phí xây dựng đường quốc lộ. Thông thường, việc đệm vốn của nhà thầu sẽ gặp khó khăn, họ chỉ có vay vốn để có tiền đệm vốn mới có thể trúng thầu. Chúng ta chỉ cần nắm chắc mấy nhà thầu này thì công ty Tam Giang sẽ không lo chết đói được.

Chương Kiến Quốc cảm thấy những lời Vương Hân Đông nói không phải là không có lí:

- Ý kiến này của anh hay lắm. Vấn đề là làm thế nào để nắm được mấy nhà thầu lớn này? Tôi định cho Từ Thắm Bình tới Công ty kiến thiết đường cao tốc thành phố làm tổng giám đốc, việc kinh doanh của công ty Tam Giang vừa không thể để cậu ta biết, càng không thể để cậu ta nhúng tay vào, quả là khó xử!
- Cái này thì có gì mà khó? Từ Thắm Bình làm tổng giám đốc, anh làm chủ tịch hội đồng quản trị của công ty. Từ Thắm Bình chịu trách nhiệm giám sát tiến độ của nhà thầu, chúng ta thu tiền bảo lãnh vay vốn của nhà thầu. Nước sông không phạm nước giếng, cùng nhau phát tài thì có gì là không được? Điểm quan trọng ở đây là mọi khoản vay vốn của các nhà thầu tôi đều yêu cầu Công ty Kiến thiết đường cao tốc thành phố đứng ra bảo lãnh. Từ Thắm Bình không làm nổi việc “bảo lãnh” này thì phiền anh ra mặt, chẳng phải mọi chuyện đều ngon lành cả sao?

Chương Kiến Quốc vẫn tỏ ra nghi ngờ ý kiến của Vương Hân Đông:

- Tiền vốn xây dựng đường cao tốc rất lớn, có lẽ trong vòng vài năm phải cần tới mấy chục tỉ. Ngân hàng Viêm Hoàng của các anh có đủ tiền không?
- Chỉ cần hợp với quy định của chính sách thì mượn vài chục tỉ của tổng ngân hàng không phải là khó. Nhưng chúng tôi chỉ là ngân hàng chi nhánh, muốn cho vay cũng không thể tự tiện quyết định. Trong việc này có mấy chi tiết trong việc thao tác cần phải chú ý. Trước tiên là tiến hành chia nhỏ vốn vay của các

nhà thầu, như vậy không cần có sự phê chuẩn của tổng ngân hàng, có thể nâng cao tốc độ cho vay, tranh thủ thời gian cho chúng ta. Thứ hai là anh đặt tài khoản ngân hàng của Công ty Kiến thiết đường cao tốc thành phố tại ngân hàng của chúng tôi, cố gắng hạn chế sử dụng tiền vốn của công ty, duy trì một mức tiền thừa trong tài khoản tương đối nhiều, làm như thế một mặt là tạo cơ sở kinh tế cho việc bảo lãnh cho các nhà thầu, mặt khác là cung cấp một nguồn vốn cho ngân hàng của chúng tôi, một mũi tên trúng hai con chim.

Chương Kiến Quốc phục lẫn Vương Hân Đông:

- Hôm nay tôi mới phát hiện ra, trên đời này không có vấn đề nào mà giám đốc Vương không giải quyết được. Chờ mấy vụ làm ăn của công ty Tam Giang hoàn thành, tôi lập tức giúp anh làm thủ tục chuyển công tác, anh cứ yên tâm đi.

Trong lúc nói chuyện, điện thoại di động của Vương Hân Đông vang lên tiếng nhạc rất vui tai. Vương Hân Đông nghe điện thoại, ông chỉ nói mấy câu ngắn gọn rồi cúp máy. Ông nói với Chương Kiến Quốc:

- Nói Tào Tháo, Tào Tháo tới ngay. Chúng ta vừa mới nhắc tới Ngũ Văn Hổ, điện thoại của Ngũ Văn Hổ lập tức gọi tới, hẳn hẹn tôi tới nay tới khách sạn Giả Nhật ăn cơm.

- Anh cũng nhân tiện đưa Châu Lệ đi cho cô ấy hiểu biết thêm về tình hình.

- Hôm nay là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với Ngũ Văn Hổ, vẫn không biết hắn ta thế nào, bởi vậy không thể đưa Châu Lệ đi được. Để xem hôm nay nói chuyện với Ngũ Văn Hổ thế nào rồi tính sau!

Wương Hân Đông nói rồi ra về. Ông phải về ngân hàng giải quyết một vài việc quan trọng trước rồi mới có thể tập trung sức lực tới dự bữa tiệc “Hồng môn” với Ngũ Văn Hổ được.

Căn phòng mà Ngũ Văn Hổ bao trong khách sạn Giả Nhật đã bày sẵn một bàn tiệc rượu, quy cách của bàn tiệc này chỉ có thể dùng hai từ “xa xỉ” để hình dung. Sơn hào hải vị đương nhiên không cần phải nói, đặc biệt nhất là Ngũ Văn Hổ đưa tới một cặp chị em song sinh, trang điểm vô cùng cầu kì và xinh đẹp. Mặc dù là mùa xuân, nhưng hai người đều mặc những chiếc váy mỏng tang, đuôi áo và cạp váy đều có đính những hạt vòng sáng lấp lánh, trông vừa thú vị vừa đẹp mắt. Những chiếc váy của họ đều may bằng vải co giãn, bó sát vào vòng hông nở, thể hiện được hết đường cong của cơ thể, đuôi váy dài tới gót chân, tôn thêm nét sang trọng. Trên người họ thoang thoang mùi hương cao quý của nước hoa Pháp, là một mùi hương giản dị nhưng không thể trộn lẫn vào đâu được. Mái tóc của hai người đều dài ngang lưng, nhuộm màu hạt dẻ, thêm vào đó là khuôn mặt trái xoan trắng hồng cùng đôi môi anh đào chúm chím, vô cùng xinh đẹp. Hai người là sự kết hợp hoàn hảo giữa vẻ đẹp cổ điển và hiện đại.

Giây phút Vương Hân Đông vừa bước vào căn phòng, vẻ đẹp của hai chị em song sinh đã khiến ông sững sờ. Hai chân ông cứng đờ, nước bọt trong miệng tứa ra. Mặc dù Vương Hân Đông hiểu biết nhiều, cũng đã gặp nhiều người đẹp, nhưng hai báu vật trước mặt ông lại thuộc vào hàng hiếm có, khiến trái tim ông nghiêng ngả. Ngũ Văn Hổ hiểu rõ sắc mặt của Vương Hân Đông khi ông vừa mới bước vào, trong lòng bất giác cười thầm: Hôm nay ông đã chắc chắn tới nửa phần thắng.

Khi Vương Hân Đông còn đang sững sờ thì Ngũ Văn Hổ đã đứng lên đi về phía trước, nịnh bợ:

- Không cần giới thiệu, chắc chắn ông là giám đốc Vương của Ngân hàng Viêm Hoàng rồi. Ông vừa bước vào cửa phòng tôi đã nhận ra ngay phong thái khác thường của ông. Ngoài giám đốc Vương nổi danh như cồn, ở thành phố này không tìm ra ai thứ hai có phong độ như thế.

Wương Hân Đông thực sự chẳng có chỗ nào được gọi là phong độ ngời ngời. Ông đã ngoài bốn mươi, bởi vì chìm đắm trong tửu sắc mà bụng đã chảy sệ, mí mắt sụp xuống, nhưng ông rất hài lòng với những lời khen ngợi của Ngũ Văn Hổ, chỉ có điều vì là giao tiếp xã giao nên ông không thể không giả vờ khiêm tốn:

- Đâu có, đâu có, tôi đâu có được phong độ như thế? Chắc ông chính là giám đốc Ngũ?

Ngũ Văn Hổ nhân cơ hội đó, tự giới thiệu về mình:

- Tôi là Ngũ Văn Hổ, tạm thời bây giờ vẫn chưa phải là giám đốc Ngũ, ngày mai có được thành giám đốc hay không còn phải xem giám đốc Vương có giúp đỡ tôi hay không. Mời ông ngồi! Chúng ta ngồi xuống

đây ăn cơm trước, những việc khác ăn xong rồi nói.

Vương Hân Đông vào chỗ ngồi. Hai cô gái vội vàng ngồi sát vào hai người đàn ông. Tám chiếc đĩa sứ trên bàn đã được bày biện xong xuôi. Vương Hân Đông lúc này chẳng nhìn rõ món ăn nào, hai con mắt cứ đảo như rang lạc giữa hai chị em. Ngũ Văn Hổ giới thiệu với Vương Hân Đông:

- Hai người này là hai cô gái tiếp rượu mà tôi đặc biệt mời tới, là một cặp chị em song sinh. Có được không?

Vương Hân Đông khách khí nói:

- Giám đốc Ngũ khách sáo quá. Mọi người tụ tập với nhau là vui rồi, việc gì phải thịnh tình như thế? Lại còn làm phiền cả hai cô đây nữa.

- Ngũ Văn Hổ tôi từ trước tới nay luôn trọng nghĩa khí bạn bè. Hai chữ “thịnh tình” tôi không dám nhận, nhưng thực sự là tôi muốn kết giao với một người bạn như ông. Bây giờ chúng ta chỉ nói về tình bạn, uống rượu xong mới nói vào chủ đề chính.

Nhân viên phục vụ mang lên một chai “Cổ tinh phường”(1). Ngũ Văn Hổ nói với nhân viên phục vụ:

- Bây giờ cô dặn nhà bếp mau mang thức ăn lên, chuyển rót rượu để cho hai cô gái của chúng tôi làm được rồi.

Nhân viên phục vụ nghe theo lời dặn của Ngũ Văn Hổ, đi vào nhà bếp, quả nhiên thức ăn được mang lên rất nhanh, chớp mắt đã bày chật cả bàn. Ngũ Văn Hổ nói với nhân viên:

- Bây giờ không còn chuyện của cô nữa, cô ra ngoài nghỉ ngơi đi, có việc gì tôi sẽ gọi.

Nhân viên phục vụ cũng không lấy gì làm lạ, biết ý đi ra ngoài. Hai cô gái lần lượt rót rượu cho Vương Hân Đông và Ngũ Văn Hổ. Ngũ Văn Hổ nhắc ly rượu lên:

- Hôm nay được gặp giám đốc Vương là may mắn ba đời của Ngũ Văn Hổ tôi. Tôi kính giám đốc Vương một ly trước, xin được uống cạn. - Nói rồi ông ta uống cạn ly rượu. - Nhiệm vụ kính rượu tiếp theo, tôi xin được giao cho hai cô đây.

Vương Hân Đông cũng nhắc ly rượu của mình lên uống cạn. Mọi người cùng gấp thức ăn, cô gái tiếp rượu ngồi cạnh Vương Hân Đông bắt đầu mời mọc:

- Giám đốc Vương, hôm nay là lần đầu tiên chúng ta quen nhau, ông lớn tuổi hơn em nên em kính ông một ly trước. Không biết ly rượu này ông thích em kính ông như thế nào?

- Em nói như thế nào thì được?

- Ông thích “ba vòng” hay là “xuyên tâm liên”?

Vương Hân Đông cũng đã vào ra chốn phong nguyệt không ít lần, đương nhiên là biết “ba vòng” và “xuyên tâm liên” là gì. Bởi vì cả hai đều là lần đầu gặp nhau nên cũng không nên bộc lộ quá rõ bản chất của mình, bởi vậy ông giả vờ như điếc, chỉ cười mà không đáp.

Ngũ Văn Hổ không hiểu từ trong nghề nên hỏi:

- Em nói xem, thế nào là “ba vòng” với “xuyên tâm liên”?

- “Ba vòng” là phụ nữ ngồi trên đùi đàn ông uống rượu; “xuyên tâm liên” là đàn ông nhắc ly rượu lên, luồn vào trong áo lót của phụ nữ rồi đưa ly rượu lên miệng mình, đồng thời không được để một giọt rượu nào rơi ra ngoài.

Ngũ Văn Hổ nói:

- Chỗ này là chỗ công cộng, thôi kính kiểu “ba vòng” thôi. “Xuyên tâm liên” chờ khi nào có thời gian, hai người chơi riêng với nhau.

Cô gái cầm ly rượu rồi ngồi lên đùi Vương Hân Đông, Vương Hân Đông cũng nhắc ly rượu của mình lên, hai người cùng ly với nhau. Sau tiếng “cạch”, hai người cùng uống cạn ly rượu của mình. Kính rượu xong, cô gái lại ngồi về chỗ cũ, dùng đũa gấp thức ăn rồi đưa thẳng vào miệng Vương Hân Đông. Một cô gái vừa đi, cô gái ngồi đối diện lại bước tới. Hai chị em thay nhau kính rượu, gấp thức ăn cho Vương Hân Đông,

Vương Hân Đông cảm thấy xương cốt toàn thân mình như mềm nhũn ra. Ông ta vốn là người đa tình, háo sắc, nay nhìn thấy gái đẹp thì không thể làm chủ được bản thân, bị bao vây bởi cảm giác vừa vui vẻ vừa đau khổ tột cùng.

Bốn người ăn uống no say, thi thoảng Ngũ Văn Hổ lại nhắc vài chữ tới vấn đề vay vốn. Bây giờ Vương Hân Đông còn đang mải mê hưởng lạc, đã quên phắt mất chuyện này.

Ngũ Văn Hổ thấy Vương Hân Đông cũng đã ngà ngà say, không thể để cho ông ta uống tiếp được, ngộ nhỡ hôm nay ông ta say thật, vậy thì mọi việc sau đó khỏi phải nói nữa, như thế thì công lao ông ta dày công sắp đặt sẽ tan thành mây khói:

- Giám đốc Vương, chai rượu này đã uống tới đáy rồi, tửu lượng của tôi cũng có hạn. Ông có muốn uống thêm một chai nữa không?

Vương Hân Đông nhận ra ý của Ngũ Văn Hổ trong đó:

- Tôi cũng uống đủ rồi. Uống nốt số rượu còn trong ly thôi, đừng gọi thêm chai mới. Rượu cũng không tốt, uống nhiều sẽ làm hại tới sức khỏe.

Ngũ Văn Hổ thấy vậy, bèn bảo với hai cô gái:

- Hai cô về phòng trước đi. Tôi và giám đốc Vương còn có chuyện cần nói.

Hai cô gái ngoan ngoãn đi ra. Khi hai cô vừa ra khỏi cửa, Ngũ Văn Hổ lập tức đi vào chủ đề chính:

- Giám đốc Vương, anh trai tôi đã nói với ông chuyện vay vốn rồi chứ? Tôi đứng trước mặt ông cũng không dám giấu giếm gì, tình hình của tôi bây giờ là chắc chắn sẽ lấy được mảnh đất đó, có giấy chứng nhận quyền sử dụng đất rồi thì muốn đi vay vốn ở đâu cũng dễ. Nhưng bây giờ tôi gặp chút khó khăn: Chỉ sau khi nộp tiền cho Cục Quản lý nhà đất thì mới được nhận giấy chứng nhận quyền sử dụng đất; mà phải có giấy chứng nhận quyền sử dụng đất mới được thế chấp để vay vốn ngân hàng. Tôi đang ở trong thế tiến thoái lưỡng nan, mong ông giúp tôi vượt qua nó, có thể cho tôi vay vốn trước, sau khi lấy được giấy chứng nhận, tôi sẽ thế chấp sau được không?

Ngũ Văn Hổ rõ ràng là muốn tay không bắt sói, vậy mà còn nói ra về mình là chính nhân quân tử. Vương Hân Đông vốn có tửu lượng tốt, mặc dù đã uống hết hơn nửa chai rượu, nhưng đầu óc vẫn vô cùng tỉnh táo:

- Giám đốc Ngũ, cách làm của ông xem ra chỉ là một vấn đề đơn giản đảo ngược lại trình tự thông thường, nhưng về bản chất thì không có bất cứ đảm bảo nào để có thể cho ông vay vốn. Bất cứ ngân hàng nào cũng không dám mạo hiểm như thế, đây cũng là vấn đề mà tôi cảm thấy vô cùng khó xử sau khi đã nói chuyện với bí thư Ngũ.

Ngũ Văn Hổ thấy Vương Hân Đông có vẻ như sắp đóng cánh cửa cho vay vốn lại thì trong lòng cảm thấy không vui. Ngũ Văn Hổ nghĩ: Nếu ông đã không thể cho vay vốn được thì sao hôm nay còn tới đây làm gì? Ông ta không thể không tung nốt con bài cuối cùng:

- Nếu giám đốc Vương thực sự thấy khó khăn thì tôi cũng không thể miễn cưỡng được. Tôi chỉ đành kiên nhẫn chờ một thời gian nữa, nhờ giám đốc ngân hàng mới giúp đỡ thôi. Tôi nghe nói giám đốc Vương đang chạy vạy khắp nơi, muốn ở lại thành phố kiếm một chức quan to, có phải thực sự như vậy không?

Vương Hân Đông thấy Ngũ Văn Hổ đã thể hiện rõ bản chất nên cũng không trốn tránh nữa:

- Đúng là tôi có nghĩ tới việc này, nhưng đất chỗ nào mà không chôn được người, tôi cũng không nhất thiết phải ở lại thành phố này, chỉ là vì mấy năm nay sống ở đây quen rồi, bởi vậy mới có suy nghĩ đó. Ông và bí thư Ngũ định giúp đỡ tôi chăng?

Ngũ Văn Hổ thấy Vương Hân Đông đá quả bóng về phía mình, biết rằng Vương Hân Đông không phải có ý từ chối vay vốn, mà đang đưa ra điều kiện trao đổi:

- Anh trai tôi nói giám đốc Vương là người học rộng biết nhiều, chắc chắn biết việc nào nặng việc nào nhẹ. Nếu ông chịu giúp đỡ tôi, anh ấy chắc chắn sẽ giúp đỡ ông trong phạm vi cho phép, về việc này thì ông cứ yên tâm. Điều anh trai tôi lo lắng là giám đốc Vương có cách để giúp đỡ tôi không?

Vương Hân Đông thấy Ngũ Văn Hổ đã chịu mở miệng, bèn tùy cơ ứng biến:

- Trời không tuyệt đường con người, việc vay vốn của ông cũng không phải là không có cách nào khác. Tôi đưa ra một đề nghị cho ông tham khảo, được không?

- Ông nói ra xem.

- Nếu căn cứ quy định vay vốn của ngân hàng, khoản vốn mà ông muốn vay chắc chắn là không thể thực hiện được. Đây không phải là vấn đề tôi có giúp hay không, bởi vì không có thủ tục thế chấp hợp pháp, cho dù báo cáo lên tổng ngân hàng thì cũng không được phê chuẩn. Bây giờ chỉ đành làm cách khác. Ông có thể tìm một công ty bảo lãnh giúp ông vay vốn ngân hàng, ông cùng họ kí một hợp đồng bảo lãnh, dùng mảnh đất mà ông mua được để thế chấp cho công ty bảo lãnh. Trong việc này còn một vài chi tiết bắt buộc nữa, đó chính là khoản tiền mà ông vay được của ngân hàng trước khi lấy được giấy chứng nhận quyền sử dụng đất, buộc phải nằm dưới sự kiểm soát của công ty bảo lãnh. Không có sự đồng ý của công ty bảo lãnh, ông không được động tới khoản tiền này. Nếu ông chấp nhận điều kiện này thì khoản vay vốn của ông tôi có thể làm được.

Ngũ Văn Hổ thấy Vương Hân Đông trình bày phương án vay vốn mới biết rằng hôm nay ông ta đã chuẩn bị đầy đủ rồi mới tới đây. Phương án của Vương Hân Đông có vẻ vô cùng kín kẽ, sau này ông không thể coi nhẹ con người này được:

- Tôi phải đi đâu để tìm một công ty bảo lãnh như thế đây?

- Tôi đã tiễn Phật phải tiễn tận Tây Thiên, công ty bảo lãnh tôi sẽ tìm giúp ông, chỉ có điều ông đừng tính toán quá về chi phí bảo lãnh.

- Ông đoán khoản bao nhiêu?

- 10%.

Ngũ Văn Hổ cho rằng phí bảo lãnh là 10% thì quá cao, hai người sau vài lần trả giá, cuối cùng quyết định là 6%. Vương Hân Đông chớp mắt đã hoàn thành hai vụ giao dịch, con đường quan lộ lại nhận được lời hứa giúp đỡ của Ngũ Văn Hổ, về mặt kinh tế thì lại kiếm thêm được một khoản phí bảo lãnh. Ngũ Văn Hổ cũng nhận được khoản vốn vay mà mình cần. Hôm nay mọi người đều vui vẻ với kết cục và hài lòng ra về.

Sau khi mọi việc đã hoàn thành, Ngũ Văn Hổ kí tên vào hóa đơn. Ông nói với Vương Hân Đông:

- Hôm nay chúng ta đều uống không ít rượu, giờ mà lái xe về thì sẽ bị phạt vì vi phạm giao thông. Tôi đã đặt trước hai phòng ở khách sạn, chúng ta ở lại một đêm rồi hãy về. Phòng của ông ở tầng trên cùng. Hai cô gái tiếp rượu hôm nay, ông với tôi mỗi người một cô, thế nào?

Wương Hân Đông đương nhiên vô cùng hài lòng với phần thưởng như thế này, bèn vui vẻ đồng ý. Ông chia tay với Ngũ Văn Hổ và vào thang máy đi lên tầng trên cùng của khách sạn, hỏi nhân viên phục vụ tầng phòng mà giám đốc Ngũ đã đặt. Vương Hân Đông vào phòng, kinh ngạc khi nhận ra đó là một dãy phòng tổng thống. Vương Hân Đông lăn lộn trên chón quan trường đã nhiều năm nhưng đây là lần đầu tiên được ở phòng tổng thống. Một căn phòng rộng mấy trăm mét vuông, ngoài thư phòng, phòng khách, còn có hai phòng ngủ, mỗi phòng đều có một chiếc giường đôi rộng rãi và nhà vệ sinh riêng. Sự khác biệt của hai cái nhà vệ sinh là ở vị trí đặt bồn vệ sinh, ở phòng nam thì đặt bồn vệ sinh kiểu nam, ở phòng nữ đặt bồn vệ sinh kiểu nữ.

Trong phòng tổng thống ngập tràn hoa tươi, không khí ấm áp, tạo ra một bầu không khí vô cùng lãng mạn. Cô gái tiếp rượu ban nãy đã vào phòng, vừa tắm gội sạch sẽ, thay lên mình một chiếc váy ngủ bằng lụa màu trắng. Chiếc váy dài chấm gót khê bay nhẹ, khiến những đường cong trên cơ thể thoát ẩn thoát hiện. Vương Hân Đông lúc này thấy đầu óc mình như mê đi, không biết bản thân đang ở chỗ nào nữa.

Cô nhanh nhẹn chạy ra đón ông:

- Giám đốc Vương, ông có tắm trước không? Uống chút rượu? Cà phê? Hay hoa quả?

Wương Hân Đông thần trí vẫn còn mê mẩn:

- Uống rượu đi. Vừa nãy vẫn chưa có cơ hội uống “xuyên tâm liên”, bây giờ thì đã có cơ hội rồi.

Cô gái đi tới cái quầy bar nhỏ đặt trong phòng, rót hai ly Martini, đưa cho Vương Hân Đông một ly. Vương Hân Đông dưới sự giúp đỡ của cô gái, uống hết ly rượu theo kiểu “xuyên tâm liên”. Quả nhiên ly rượu này thấy ngon hơn ly vừa nãy. Cô gái cũng tỏ ra vô cùng thích thú.

Vương Hân Đông uống “xuyên tâm liên” xong bèn hỏi cô gái:

- Em tiếp rượu còn tuyệt chiêu nào nữa không?

Cô gái nhắc ly rượu lên, kéo Vương Hân Đông vào phòng ngủ, cô bảo Vương Hân Đông nằm lên giường, cô ngậm ngậm rượu vào trong miệng rồi nằm đè lên người Vương Hân Đông, mớm rượu cho ông ta. Uống hết một ngụm, cô nói như thế này gọi là “Coca Cola”. Vương Hân Đông bật cười trước sự tinh quái của cô gái, vui vẻ mở cuộc mây mưa.

Sau một hồi ân ái, Vương Hân Đông thấy tim mình vẫn còn đập cuồng loạn trong lồng ngực. Ông hỏi cô gái nằm bên cạnh:

- Cho tới bây giờ tôi vẫn chưa biết quý danh của em?

Cô gái tiếp rượu vốn là người sành sỏi trong nghề, đáp:

- Bọn em đều dùng nghệ danh, tên thật không bao giờ tiết lộ cho khách hàng. Chỉ cần ông thích, gọi em là gì cũng được. Đàn ông các ông ngày xưa đều chỉ biết ăn cơm độn, đi làm là về nhà với một vợ và một đàn con; đàn ông bây giờ ăn sơn hào hải vị, có một đứa con và một đàn vợ.

Vương Hân Đông nghe giọng nói và phong thái của cô gái này có thể đoán, cô không giống như Nhan Lệ, cô là người có trình độ văn hóa, được giáo dục đẳng hoàng.

- Em là sinh viên hả? - Ông hỏi.

- Em từng học đại học. Tốt nghiệp xong công việc không như ý, tiền kiếm được lại ít nên em bỏ việc. Những cám dỗ vật chất trong xã hội ngày nay nhiều quá, em không thể nào chống lại được, chuyển sang làm nghề này cũng là bất đắc dĩ thôi. Xã hội bây giờ thực dụng quá. Em vì sinh tồn nên chỉ biết chọn con đường này. Đây vừa là bi kịch cuộc đời em, vừa là bi kịch của xã hội.

- Hai chị em em, ai là chị?

- Em là chị, sinh sớm hơn em gái em một tiếng đồng hồ.

- Hai em giống nhau quá! Tôi thực sự không thể phân biệt được ai với ai.

Cô gái cười:

- Em nói với ông một bí mật nhỏ là ông có thể phân biệt được bọn em mà không tốn chút sức lực nào.

- Bí mật gì?

Cô gái vén mái tóc dài bên trái của mình ra:

- Ông nhìn nhé, sau tai trái của em có một nốt ruồi, em gái em không có. Cho dù vào buổi đêm không đèn, ông cũng có thể phân biệt được.

Nói xong, cô gái cười với vẻ thần bí. Vương Hân Đông nhìn kĩ, quả đúng là như vậy. Ông sờ lên cái nốt ruồi, dường như cảm nhận được đó là một nốt ruồi đen:

- Cái nốt ruồi này ở một nơi kín đáo như vậy, thông thường chẳng ai nghĩ tới. Nếu nốt ruồi này mọc ở bên khóe miệng, vậy là thành nốt ruồi của người đẹp rồi.

Hai người càng nói chuyện càng thấy hợp nhau. Mỗi người một câu, nói cho tới khi cả hai đều cảm thấy mệt nhoài. Vương Hân Đông nói:

- Hôm nay chúng ta quen nhau nhờ sự giới thiệu của giám đốc Ngũ, ít nhiều cũng được coi là có duyên. Nếu em tin tôi, sau này không cần phải đi tiếp khách nữa, tôi sẽ lo cho toàn bộ cuộc sống của em, đảm bảo em không cần phải lo phiền về nó.

Cô gái gặp được Thần Tài, làm gì có ai không đồng ý. Cô nói:

- Em tin ông. Nhưng ông nói là phải giữ lời đấy nhé!

Vương Hãn Đông vỗ ngực nói:

- Tôi là đại gia, nói lời giữ lời, nhất ngôn cửu đỉnh, em cứ yên tâm đi. Em không chịu nói cho tôi biết tên thật, vậy thì tôi đặt cho em một cái tên. Em rất xinh đẹp, lại do giám đốc Ngũ giới thiệu, vậy từ nay về sau tôi gọi em là Ngũ Lệ được không?

Ngũ Lệ ngay lập tức chấp nhận thân phận mới của mình:

- Được ạ! Từ nay về sau em sẽ là Ngũ Lệ của giám đốc Vương.

Vương Hãn Đông đã có tứ Lệ, người tình này đứng thứ năm, gọi là Ngũ Lệ cũng hợp lí. Ông nghĩ tới em gái của Ngũ Lệ, chắc nên gọi là Lục Lệ. Hai chị em song sinh, một người họ Ngũ, một người họ Lục, chắc chỉ có một người thiên tài như Vương Hãn Đông mới có thể nghĩ ra nổi.

Vương Hãn Đông và Ngũ Lệ ngủ tới lúc mặt trời đã lên cao mới tỉnh. Vương Hãn Đông nhìn đồng hồ đeo tay rồi vội vã bật dậy, ông phải thông báo cho Chương Kiến Quốc biết về kết quả đàm phán với Ngũ Văn Hổ. Vụ buôn bán lớn này nên tiến hành như thế nào, hai người cũng phải bàn bạc cho kĩ, để tới lúc đó không xảy ra sự cố gì. Ông nghĩ: Phải cẩn thận mới không để xảy ra sai sót.

Vương Hãn Đông hấp tấp vào làm vệ sinh cá nhân rồi chia tay với Ngũ Lệ. Ông thò tay vào cái cặp mang theo, lấy ra 1.000 tệ, đưa cho Ngũ Lệ, rồi lại lấy số di động của cô:

- Từ hôm nay, em đừng ra tiếp khách nữa. Chờ tôi chuẩn bị nhà cho em, em chuyển sang đó sống.

Ngũ Lệ nhận tiền rồi hỏi:

- Em luôn sống cùng với em gái, em chuyển ra rồi thì nó phải làm thế nào?

Vương Hãn Đông cười đều đặn:

- Nếu hai chị em em không muốn tách nhau ra thì cùng tới ở. Tôi không có ý kiến gì cả.

Vương Hãn Đông dẫn dò xong xuôi bèn đi vào thang máy. Khi thang máy đi tới tầng 9 của khách sạn, Vương Hãn Đông tự hỏi: Châu Lệ ở ngay đây, sao hôm qua mình lại quên lại quên cô ta nhỉ?

13. Chương 13: Kế Hoạch Ăn Trộm Của Ôsin

Mấy ngày gần đây Quỳnh Hoa cứ thấp thỏm không yên. Có hai việc khiến cô cảm thấy bất an. Việc thứ nhất là bệnh tình của thầy cô không rõ ràng, lành dữ chưa biết. Đại Xuân sau khi gửi ý kiến chẩn đoán của các chuyên gia ở đây về quê vẫn chưa thấy hồi âm ra sao, không biết các bác sĩ ở quê có chẩn đoán ra chính xác bệnh tình của thầy cô hay không, có cần phải đưa thầy cô tới bệnh viện lớn ở thành phố điều trị hay không. Giả sử như thầy cô phải đi trị bệnh, vậy khoản tiền trị bệnh biết lấy ở đâu ra? Chuyện thứ hai mà Quỳnh Hoa lo lắng là tối hôm kia có một phó bí thư huyện ủy tới gặp Từ Văn Tuấn, Quỳnh Hoa đã báo cáo cho Vương Hãn Đông về họ tên của người đó và cuộc đối thoại của họ mà cô nghe lén được, đại ý là vị phó bí thư huyện ủy này muốn nhờ Từ Văn Tuấn đưa ông ta lên làm chức bí thư, nếu Từ Văn Tuấn có thể giúp ông ta như ý thì ông ta sẽ bỏ ra 100 vạn tệ để “đền đáp”, khi đó Từ Văn Tuấn vẫn chưa từ chối. Vương Hãn Đông sau khi nghe được tin này, không những khen ngợi Quỳnh Hoa làm rất tốt mà còn thưởng thêm tiền cho Quỳnh Hoa. Hôm sau, ông sai Châu Lệ gửi vào tài khoản ngân hàng của Quỳnh Hoa thêm 1.000 tệ. Quỳnh Hoa được thưởng 1.000 tệ, không những không cảm thấy vui mà còn có cảm giác tội lỗi vì mình đang bán đứng nhà chủ. Từ đó cô luôn cảm thấy người nhà họ Từ nhìn cô bằng ánh mắt khác thường, thực ra là vì Quỳnh Hoa tự tưởng tượng ra vậy thôi, nếu thực sự nhà họ Từ phát hiện ra việc làm của cô, chắc chắc họ sẽ không cho cô ở thêm một ngày nào nữa, nói không chừng còn có một đồng phiền phức chờ đợi cô.

Hôm nay Quỳnh Hoa đã làm xong hết mọi việc nhà, không chờ được liền gọi điện thoại cho Đại Xuân:

- Anh Đại Xuân, có tin tức gì của thầy em chưa?

Tiếng Đại Xuân vang lên trong điện thoại:

- Gần đây nhà anh không gửi thư lên. Anh đoán chắc là bệnh tình của chú không có vấn đề gì lớn, nếu có tình hình gì khẩn cấp thì họ cũng biết số điện thoại của anh, chắc chắn sẽ gọi tới. Em đừng lo lắng quá rồi sinh bệnh, lại khổ ra.

Quỳnh Hoa lúc này vì muốn nói với Đại Xuân vài câu để giảm bớt nỗi lo lắng trong lòng mình. Cô biết một khi Đại Xuân có thông tin gì về tình trạng bệnh của thầy cô, chắc chắn anh sẽ lập tức gọi điện cho cô, bởi vậy cô lại nói “mọi việc của em đều tốt” rồi cúp điện thoại.

Vì hai chuyện trên mà tâm trạng Quỳnh Hoa luôn không thoải mái. Lúc bận làm việc nhà, cô còn có thể tạm thời quên đi những phiền não này, nhưng chỉ cần xong việc nghỉ ngơi, những suy nghĩ này lại hành hạ đầu óc cô. Cô cảm thấy buồn chán, bèn về phòng mình xem ti vi. Cô xem hết một lượt sáu mươi kênh truyền hình mà vẫn không thấy có hứng thú, thế là tắt ti vi đi, nằm lên giường ngẩn ngơ nhìn trần nhà.

Quỳnh Hoa buồn bã nằm trên giường suốt một tiếng, cô nhìn đồng hồ treo trên tường, đã tới giờ chuẩn bị làm bữa tối. Quỳnh Hoa vào phòng bếp, đặt nồi canh cá lên bếp ga đun nhỏ lửa, rồi bắt đầu rửa cá chép. Thức ăn hôm nay gồm có bốn món, là ớt xanh xào thịt bò, cá chép sốt cà chua, rau cải cuộn nấm và tôm chiên giòn. Tiêu chuẩn dùng cơm nhà Từ Văn Tuấn luôn chấp hành nghiêm chỉnh quy định của trung ương, mỗi bữa cơm gồm có bốn món ăn và một món canh. Quỳnh Hoa bữa nào cũng phải chấp hành đúng quy định này, hơn nữa số lượng thức ăn cũng phải vô cùng chính xác. Mỗi khi ăn cơm, thông thường là ba người nhà họ Từ dùng cơm trước, sau đó những thức ăn còn thừa lại thì để cho Quỳnh Hoa “thưởng thức”. Cần kiệm luôn là đức tính tốt đẹp của người Trung Quốc, thức ăn hằng ngày của nhà Từ Văn Tuấn đều không được lãng phí một chút nào.

Đang lúc Quỳnh Hoa chú tâm đánh vẩy cá thì tiếng điện thoại gấp rút trong phòng khách vang lên. Điện thoại nhà họ Từ vang lên chủ yếu là tìm ba người họ, bây giờ họ không có ở nhà, nhận điện thoại hay không cũng không quan trọng lắm, lúc này hai tay Quỳnh Hoa đều là vẩy cá, bởi vậy cô không muốn đi nghe điện thoại. Nhưng người gọi điện thoại hình như rất ngoan cố, tiếng điện thoại cứ réo mãi không ngừng. Quỳnh Hoa bực bội buông con cá xuống, rửa qua tay rồi đi nghe điện thoại, cho dù là điện thoại của ai, câu trả lời chỉ có một: Thủ trưởng không có nhà. Khi Quỳnh Hoa nhắc ông nghe lên, đang định nói câu mà mình đã chuẩn bị trước thì trong điện thoại vang lên tiếng Đại Xuân:

- Quỳnh Hoa phải không? Anh Đại Xuân đây. Sao lâu thế em mới nghe điện thoại? Làm anh sốt cả ruột. Thầy em với Kim Hoa tới rồi, giờ đang ở chỗ anh. Lúc nào em có thời gian để qua đây?

Nghe Đại Xuân nói thầy mình và Kim Hoa đã lên, Quỳnh Hoa cảm thấy chắc chắn có việc gì bất thường. Nếu không phải vì chữa bệnh thì chắc chắn thầy cô và Kim Hoa không chịu bỏ ra một số tiền lớn để lên thành phố, vậy thì chắc chắn bệnh tình của thầy rất nghiêm trọng, bệnh viện địa phương không có khả năng chữa trị, không tới bệnh viện lớn thì không chữa khỏi. Quỳnh Hoa chưa bao giờ lâm vào tình cảnh nào khó khăn như thế này, lúc trước cho dù trời có sập xuống, cũng tin tưởng là thầy mình sẽ đỡ, bây giờ thì phải làm thế nào? Một lúc lâu cô không nói được lời nào, những giọt nước mắt dâng lên bờ mi rồi lăn chã rơi xuống, chảy cả vào khóe miệng, cô còn cảm nhận thấy một vị mặn mằn nơi đầu lưỡi.

Đại Xuân ở đầu dây bên kia càng sốt ruột hơn:

- Quỳnh Hoa, em sao thế? Sao không nói gì hả?

Quỳnh Hoa nức nở:

- Anh Đại Xuân, thầy em bệnh nặng lắm phải không? Đại Xuân nghe thấy tiếng khóc của Quỳnh Hoa, an ủi cô:

- Quỳnh Hoa, em đừng có khóc. Bệnh của chú Giải Phóng không sao, bác sĩ ở quê nói chỉ cần tới bệnh viện có điều kiện tốt một chút khám là có hi vọng chữa khỏi.

Lời nói của Đại Xuân an ủi Quỳnh Hoa được đôi chút, cô thôi khóc:

- Em đang chuẩn bị bữa tối cho nhà chủ, họ đều không ở nhà. Em nấu cơm xong, chờ họ về rồi lập tức tới chỗ anh.

Đại Xuân biết làm thuê cho nhà người ta thì chẳng còn cách nào hơn:

- Được, bọn anh ở căn phòng của Quế Hương chờ em.

Quỳnh Hoa cúp điện thoại, tiếp tục công việc đang dở dang. Cô vừa rửa rau, vừa âm thầm rơi những giọt lệ thương cha.

Quỳnh Hoa nhanh nhẹn làm xong thức ăn. Cô thấp thỏm ngồi trong phòng khách, chờ nhà họ Từ đi làm về. Người đầu tiên về nhà là Thẩm Thái Hồng. Quỳnh Hoa thấy Thẩm Thái Hồng mừng như người chết đuối vớ được cọc, cô vội vàng kể lại cho Thẩm Thái Hồng nghe chuyện của thầy cô, xin bà cho cô được đi thăm thầy. Thẩm Thái Hồng biết thầy Quỳnh Hoa đã tới, không cho cô đi thì cũng không được. Bà vào phòng bếp lướt qua một lượt, thấy Quỳnh Hoa đã chuẩn bị đầy đủ thức ăn nên đồng ý cho cô đi.

Quỳnh Hoa vội vàng quên cả ăn cơm tối, hấp tấp ra khỏi cửa. Cô đi như chạy ra bến xe buýt, đúng lúc xe số 11 đi tới, Quỳnh Hoa bèn nhảy lên luôn. Ba mươi phút sau, Quỳnh Hoa đã bước chân vào căn phòng nhỏ của Quế Hương. Quỳnh Hoa vừa nhìn thấy thầy đã sững sờ đứng im. Chỉ có vài tháng mà Ngô Giải Phóng như biến thành một con người khác. Ông đã mất đi sự nhanh nhẹn, nước da đem sạm, mái tóc khô queo, sắc mặt vàng ệch, hai mắt sưng đỏ, lại còn vừa bị chảy máu cam, hai lỗ mũi vẫn còn nhét hai miếng bông to tướng. Quỳnh Hoa vừa thấy thầy mình như vậy, nghe sống mũi cay cay, rồi không nhịn được nữa, cô ào vào lòng thầy mà khóc. Tiếng khóc của em gái động đến nỗi đau của Kim Hoa, cô cũng bật lên khóc theo. Đại Xuân thấy hai chị em đau lòng như vậy, đứng cạnh khuyên nhủ:

- Hai đứa đừng khóc nữa, cả nhà lâu lắm mới gặp nhau, bây giờ phải vui mới đúng chứ. Chú đang bị bệnh, con người có ai mà không bệnh tật? Hai đứa khóc như thế, trong lòng chú cũng thấy khó chịu, như vậy càng không tốt cho bệnh tình của chú. Vả lại trình độ y học bây giờ cao lắm, chú tới đây khám bệnh chẳng phải là để chữa cho khỏi sao? Hai đứa cứ khóc thế làm mọi chuyện rối cả lên, làm sao mà bàn việc được.

Lời nói của Đại Xuân quả nhiên có tác dụng ngăn dòng nước mắt của hai chị em. Ngô Giải Phóng bởi vì sức khỏe hư nhược, thấy Quỳnh Hoa cũng không nói gì, chỉ có những giọt nước mắt là sáng lên trong đáy mắt, hai tay ông nắm chặt lấy hai tay của Quỳnh Hoa, cứ như thể chỉ cần ông buông ra là Quỳnh Hoa sẽ bay đi mất. Quế Hương lúc này lấy một chiếc ghế ra bảo Quỳnh Hoa ngồi xuống, rồi lại lấy một chiếc khăn ướt cho hai chị em lau mặt:

- Quỳnh Hoa đừng có lo quá. Chị hỏi Kim Hoa rồi, bác sĩ địa phương nói là bệnh tình của thầy em có thể là nước tiểu nhiễm độc. Bệnh này không phải là bệnh không chữa được, tới những bệnh viện lớn đều có thể chữa khỏi.

Đại Xuân tiếp lời:

- Kim Hoa, giờ cũng không còn sớm nữa, chúng ta tìm một cái nhà trọ nhỏ nào đó ở gần đây để chú nghỉ ngơi, chờ sắp xếp cho chú xong xuôi rồi thì chúng ta bàn nhau xem nên chữa bệnh cho chú thế nào. Em thấy sao?

Kim Hoa từ trước tới giờ chưa bao giờ đi xa, kiến thức lại không bằng Quỳnh Hoa nên cũng chẳng có chủ ý gì:

- Anh Đại Xuân, anh thấy thế nào tốt thì cứ làm thế.

Đại Xuân đưa mọi người đi tìm một nhà nghỉ nhỏ. Mỗi người một ngày mất 30 tệ, đây đã là cái giá thấp nhất ở đây rồi. Sắp xếp xong xuôi cho Ngô Giải Phóng, Đại Xuân nói:

- Anh bảo Quế Hương tạm thời ở đây chăm sóc cho chú, hai em theo anh ra ngoài công, bàn xem ngày mai đưa chú đi khám bệnh thế nào. Chúng ta nói chuyện không được để chú nghe thấy, sợ chú lại suy nghĩ lung tung.

Kim Hoa và Quỳnh Hoa theo Đại Xuân ra ngoài, Đại Xuân nói:

- Nếu bệnh của chú thực sự là nước tiểu nhiễm độc thì điều trị ra sao, các bác sĩ đương nhiên sẽ biết, nhưng vấn đề ở đây là tiền trị bệnh không phải là một con số nhỏ. Bây giờ những người mắc bệnh này không ít, trên ti vi, báo đài hàng ngày đều có đưa tin về việc quyên góp cho những người bị nhiễm độc nước tiểu. Bây giờ quan trọng nhất là tiền, không có tiền thì làm sao chữa bệnh?

Kim Hoa hỏi:

- Anh có biết bệnh này phải mất bao nhiêu tiền mới chữa được không?
- Nếu thực sự là nước tiểu nhiễm độc giai đoạn cuối, chỉ có thay thận mới giữ được tính mạng cho chú. Phẫu thuật thay thận phải mất tầm ba, bốn mươi vạn.

Nghe nói tới một khoản tiền lớn như vậy, hai chị em đều ngây người ra. Kim Hoa nói:

- Bán cả hai chị em em đi cũng không được ngần ấy tiền. Thế phải làm thế nào? Chẳng nhẽ bọn em lại đến đây uống công sao?

Quỳnh Hoa cắn môi không lên tiếng, hai mắt ầng ậng nước: Lần này thì thầy chết thật rồi? Cô nghe thầy kể ngày xưa khi u sinh cô, bởi vì không có tiền khám bệnh nên mới chết. Bây giờ thầy lại đi vào con đường cũ của u sao? Sao số phận của người nghèo đều như vậy? Cô nhớ lại số tiền khổng lồ nhà chủ để dưới gầm giường tới mốc meo, trong khi đó cô cần tiền chữa bệnh cho thầy mà lại hai bàn tay trắng, ông trời quả thật không công bằng. Đại Xuân thấy Quỳnh Hoa im lặng không lên tiếng, bèn hỏi:

- Em nói xem làm thế nào? Cứ cho là đi vay thì chúng ta ở đây không ai thân thiết, biết vay mượn ở đâu khoản tiền lớn thế? Vay rồi bao giờ mới trả lại được? Thầy em không hỏi rõ vấn đề, chưa chuẩn bị gì đã tới rồi. Bây giờ chúng ta đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Quỳnh Hoa lúc này cũng không nghĩ ra việc gì, chỉ đành đi tới đâu tính tới đó:

- Ngày mai chúng ta tới bệnh viện tìm bác sĩ khám xem sao đã, ngộ nhỡ thầy em không bị nhiễm độc nước tiểu thì sao? Trong thẻ ngân hàng của em vẫn còn một ít tiền, cứ lấy ra cho thầy khám bệnh. Nếu không đủ thì em nghĩ cách khác.

Cuộc thảo luận ngắn ngủi của ba người tới đây là kết thúc. Quỳnh Hoa nói cũng may hai tháng nay cô không nghỉ buổi nào, tối nay cô sẽ về xin nghỉ, ngày mai đưa Kim Hoa và thầy cô tới bệnh viện khám bệnh. Ba người lại quay về phòng trọ, lúc này Ngô Giải Phóng đã ngủ rồi. Đại Xuân bảo Kim Hoa cũng đi nghỉ, anh và Quế Hương đưa Quỳnh Hoa ra bến xe buýt rồi hai người cũng về căn phòng nhỏ của mình dưới hầm để xe.

Quỳnh Hoa về tới nhà họ Từ đã là gần 11 giờ. Nhìn ánh đèn lọt ra từ căn phòng trên gác, Quỳnh Hoa đoán vợ chồng Từ Văn Tuấn vẫn chưa ngủ. Phòng của Từ Thẩm Bình tối om, chắc là đêm nay anh lại không về nhà. Quỳnh Hoa rửa ráy chân tay xong lên giường đi ngủ, lúc này cô không tài nào chợp mắt được, một chữ “tiền” to đùng cứ quay đi quay lại trong đầu cô. Vào lúc quan trọng như thế này, tiền chính là mạng sống của người nghèo, không có tiền thì mạng của thầy cô cũng hết. Ngộ nhỡ thầy cô thực sự bị nhiễm độc nước tiểu, không có tiền thì làm thế nào? Chẳng nhẽ cứ giương mắt lên nhìn thầy cô chết? Quỳnh Hoa nghĩ lại hồi nhỏ, một lần không cẩn thận, cô bị ngã xuống một cái hố lớn ở trên núi, thầy cô cứu cô từ cái hố lên, công cô về nhà rồi khiêng cô tới bệnh viện. Nếu cô không có cách nào chữa bệnh cho thầy cô, cứ để thầy như vậy mà đi theo u cô, vậy thì cô sẽ ân hận cả đời này mất.

Lúc này, một kế hoạch bạo gan bắt đầu hình thành trong suy nghĩ của Quỳnh Hoa.

Ngày hôm sau, Quỳnh Hoa xin Thẩm Thái Hồng cho nghỉ để đưa cha đi khám bệnh. Quỳnh Hoa xin phép sử dụng ngày nghỉ của mình, hơn nữa lí do xin nghỉ cũng rất chính đáng, bởi vậy cho dù Thẩm Thái Hồng vô cùng không muốn thì cũng không tìm được lí do gì để từ chối. Bà nghĩ: Muốn giải quyết vấn đề cơm nước trong nhà hai ngày này, hoặc là cả nhà ra ngoài ăn, hoặc là bà phải đích thân vào bếp. Khổng Tử từng nói: “Quân tử tránh xa chuyện bếp núc”. Thẩm Thái Hồng là một cục trưởng, cục trưởng cũng là quân tử, bởi vậy tránh bếp càng xa càng tốt. Đã nhiều năm nay bà không động tay vào nấu nướng, bây giờ không thích nghỉ được với dầu mỡ, bởi vậy bà lựa chọn giải pháp: Bữa trưa và bữa tối tới nhà hàng dùng cơm, bữa sáng thì mua sữa, bánh mì ở siêu thị về dùng tạm cũng được.

Quỳnh Hoa đi xe buýt tới nhà nghỉ. Cô và Kim Hoa giúp thầy rửa mặt súc miệng, sau đó ăn một bát cháo loãng ở quán bán rong ven đường, Quỳnh Hoa bảo Kim Hoa cùng thầy đứng chờ cô ở đó, rồi vội vàng chạy tới chỗ Đại Xuân lấy thẻ ngân hàng, rút hết số tiền có trong thẻ ở điểm rút tiền ngay trước cổng tiểu khu, tổng cộng có 3600 tệ. Trong lòng Quỳnh Hoa thầm cầu khẩn, hi vọng thầy cô không mắc bệnh nhiễm độc

nước tiểu, nếu không chút tiền này không thể cứu nổi cái mạng của thầy. Quỳnh Hoa nghĩ giờ đang là giờ cao điểm, đi xe buýt rất đông, thầy cô sức khỏe lại không tốt, cô bèn nghiêng rằng gọi taxi. Tài xế đưa ba người tới thẳng Bệnh viện Nhân dân thành phố.

Quỳnh Hoa lần trước đã cùng Đại Xuân tới bệnh viện này nên trình tự khám bệnh cũng đã khá rành rẽ. Lần này cô bỏ ra 10 tệ để xếp hàng xin khám khoa nội tiết, hi vọng các bác sĩ có thể loại bỏ nghi vấn thầy cô bị nhiễm độc nước tiểu. Quỳnh Hoa đưa thầy và Kim Hoa chạy mấy vòng khắp các tầng bệnh viện, lúc thì làm xét nghiệm nước tiểu, lúc thì siêu âm, đi suốt cả một buổi sáng, đừng nói là Ngô Giải Phóng, ngay cả Quỳnh Hoa và Kim Hoa cũng phải thở không ra hơi. Kết luận cuối cùng mà các bác sĩ đưa ra về bệnh tình của Ngô Giải Phóng khiến Quỳnh Hoa vô cùng thất vọng. Bác sĩ nói rõ ràng với Quỳnh Hoa rằng: Ngô Giải Phóng bị nhiễm độc nước tiểu, hơn nữa đã tới giai đoạn gần cuối, phương pháp điều trị tốt nhất bây giờ là thay thận, nhưng trước khi thay thận, mỗi tuần phải tiến hành lọc máu ba lần, nếu không hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng. Bác sĩ nói:

- Bệnh nhân bị nhiễm độc nước tiểu giai đoạn cuối sẽ xuất hiện các triệu chứng như thiếu máu, mất sức, buồn nôn, chướng bụng, chán ăn, cao huyết áp, trong miệng có mùi nước tiểu, sạm da, tóc khô..., đồng thời sẽ gây ra nhiều hiện tượng nữa như phù não, sau đó có thể sẽ bị hôn mê, co giật, cương cứng và cuối cùng là dẫn tới tử vong.

Lời nói của bác sĩ như sét đánh ngang tai, khiến Quỳnh Hoa suýt nữa thì ngã lăn ra đất. Kim Hoa càng tỏ ra hoảng hốt hơn, luôn miệng kêu:

- Thế thì làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ?

Cuối cùng hai người nghe theo lời dẫn dò của bác sĩ, trước tiên đưa bố đi lọc máu. Quỳnh Hoa khó khăn lắm mới xếp được hàng để nộp lệ phí, hai chị em dìu ông tới phòng lọc máu. Khi người ta tiến hành lọc máu cho ông, hai chị em đi đi lại lại trên hành lang chờ đợi. Quỳnh Hoa tính toán một lúc, trừ đi số tiền khám bệnh ngày hôm nay, số tiền còn lại trong tay cô đủ cho thầy làm lọc máu bốn lần nữa, mười ngày sau phải làm thế nào? Số tiền để lọc máu những lần sau lấy ở đâu ra? Nếu thực sự phải thay thận cho thầy thì lấy đâu ra tiền? Đó là cô còn chưa tính tiền ăn ở, sinh hoạt phí của thầy cô với Kim Hoa. Một đồng tiền cũng đủ để thay đổi một con người, mấy chục vạn tệ thay thận có lẽ đủ để bức chết hai người con gái yếu đuối!

Suy nghĩ tới hôm qua lúc này lại hiện về trong đầu Quỳnh Hoa, cô cảm thấy nếu không làm như vậy, chắc chắn thầy cô chỉ còn nước chết. Nhưng cô lại không dám nói kế hoạch này cho Kim Hoa biết, càng không dám nói với Đại Xuân, cô biết nếu cô nói kế hoạch này ra, sẽ không có ai ủng hộ cô cả. Nhưng con người khi đã đi đến bước đường cùng, thà liều mạng còn hơn là chịu chết, Quỳnh Hoa quyết định sẽ liều một lần.

Một giờ đồng hồ sau, quá trình lọc máu của Ngô Giải Phóng đã kết thúc. Từ trên giường bệnh bước xuống, tinh thần của ông đã khá hơn rất nhiều, chỉ có điều cổ tay bị dây chun buộc cố định hai sợi dây dẫn máu, để lần sau không cần phải chích ven thêm lần nữa. Quỳnh Hoa đưa thầy và Kim Hoa ra khỏi bệnh viện, hai người vào quán ăn đối diện, mỗi người ăn một bát bánh sủi cảo nhân thịt. Ngô Giải Phóng chỉ ăn có mấy miếng đã đặt bát đĩa xuống, ông nói ông không muốn ăn, bụng vẫn còn đầy. Kim Hoa ăn nốt số bánh còn lại. Sau đó ba người bắt xe về nhà trọ.

Quỳnh Hoa dìu thầy lên giường nằm rồi bảo Kim Hoa chăm sóc bố, còn mình đi tới tiểu khu tìm Đại Xuân. Hai vợ chồng Đại Xuân vừa ăn cơm xong, Quế Hương đang thu dọn bát đĩa. Quỳnh Hoa nói cho hai người biết tình hình ở bệnh viện. Lần này Quỳnh Hoa nói chuyện, từ đầu tới cuối đều tỏ ra vô cùng bình tĩnh, Đại Xuân cũng thấy rất kinh ngạc, sao bỗng dưng Quỳnh Hoa lại trở nên kiên cường như vậy? Anh hỏi Quỳnh Hoa:

- Bệnh của chú Giải Phóng, hai em định như thế nào?

Câu trả lời của Quỳnh Hoa nằm ngoài dự đoán của Đại Xuân:

- Em định thay thận cho thầy em.

Quế Hương kinh ngạc hỏi:

- Thay thận phải mất mấy chục vạn, em lấy đâu ra ngần ấy tiền? Em định đi cướp ngân hàng chắc?

Đại Xuân cũng cảm thấy suy nghĩ của Quỳnh Hoa quả là hoang đường:

- Quỳnh Hoa, em thực sự định thay thận cho chú hả? Chúng ta ngay cả tiêu pha cũng phải dè dặt, mấy chục vạn tệ tiền thay thận, có muốn đi vay cũng chẳng ai dám cho vay. Anh thấy bây giờ cứ làm lọc máu đã, có bao nhiêu tiền thì làm bấy nhiêu lần. Cho dù kết quả cuối cùng như thế nào thì chúng ta cũng đã cố hết sức rồi, sau này không cảm thấy có lỗi với chú nữa.

Quỳnh Hoa cũng không nói gì thêm, không giải thích thêm nữa lời. Cô bàn với Đại Xuân:

- Thầy em phải ở lại đây chữa bệnh, tạm thời không về được. Cứ ở nhà nghỉ thời gian dài sẽ tốn rất nhiều tiền, anh có thể giúp em thuê một căn phòng nhỏ, chỉ cần đủ cho thầy em với Kim Hoa ở là được rồi. Địa điểm tốt nhất là ở gần chỗ em ở một chút, em có thể thường xuyên tới thăm thầy, ít nhiều cũng giúp được phần nào.

- Chú Giải Phóng đây nghỉ lâu dài đúng là tốn tiền thật. Bây giờ thuê phòng không khó, có trung tâm môi giới nhà đất chuyên làm chuyện này. Nếu thuê phòng ở gần chỗ em thì hơi đắt. Một căn phòng đơn ít cũng phải 1.500 tệ, cũng chẳng khác gì ở nhà nghỉ. Tiểu khu của bọn anh ở ngoại thành phía đông, tiền thuê nhà không đắt bằng chỗ em, chỉ cần hai, ba trăm tệ là được rồi. Em đi thường xuyên có thể không tiện lắm nhưng Kim Hoa lúc nào cũng ở cạnh chú rồi, anh với Quế Hương cũng ở gần, cũng có thể thường xuyên sang chăm sóc, em cứ yên tâm.

Quỳnh Hoa cảm thấy lời Đại Xuân nói cũng không phải là không có lí:

- Thuê nhà của nông dân ở ngoại thành cũng được. Bao lâu thì có thể thuê được?

Đại Xuân nói:

- Tiểu khu bọn anh có một người bảo vệ, nhà ở gần nông thôn, anh nhờ anh ấy giúp đỡ, chắc cũng chỉ mất vài ngày thôi.

Đại Xuân đến giờ đi làm, Quỳnh Hoa cũng chuẩn bị ra về. Quế Hương nói với Quỳnh Hoa:

- Nhà nghỉ cách chỗ này khá gần, buổi tối bọn em sang đây ăn cơm, đừng ăn ngoài hàng quán bên ngoài, vừa đắt vừa không sạch sẽ. Giờ đang là lúc cần tới tiền, tiết kiệm được đồng nào hay đồng nấy.

Quỳnh Hoa đồng ý. Trên đường về cô vào siêu thị gần đấy mua mấy quả táo.

Quỳnh Hoa về tới nhà nghỉ, thấy bố đang ngồi dựa lưng vào thành giường, Kim Hoa giúp ông xoa bóp chân. Tứ chi của Ngô Giải Phóng đều bị tê, đó là triệu chứng thường thấy của bệnh nhiễm độc nước tiểu.

Quỳnh Hoa đi tới nhà vệ sinh công cộng của nhà nghỉ để rửa táo. Về tới phòng, cô đưa cho bố một quả rồi hỏi:

- Thầy, thầy có thấy đỡ hơn không? Ăn một quả táo nhé?

Ngô Giải Phóng nhận quả táo nhưng không ăn, chỉ nhìn Quỳnh Hoa chăm chăm:

- Thầy vừa nhìn thấy con đã cảm thấy không nhận ra Cù Hoa của thầy nữa rồi. Đạo trước vì không có sức để nói chuyện nên thầy không hỏi, con làm việc ở nhà chủ thế nào?

- Tốt lắm.

- Bộ quần áo của con là họ mua cho hả?

- Vâng ạ.

Ngô Giải Phóng cũng cảm thấy hạnh phúc thay cho Quỳnh Hoa:

- Đúng là con gặp được người tốt rồi.

Lúc này ba cha con mới có thời gian ngồi nói chuyện. Quỳnh Hoa hỏi Kim Hoa về tình hình của Ngân Hoa, Đào Hoa, Mai Hoa. Kim Hoa nói người nhà quê ngày nào cũng như ngày nào, không chết được, cũng chẳng giàu được, có lẽ cứ thế mà sống cả đời thôi.

Bởi vì không có dao gọt táo nên Ngô Giải Phóng đành ăn cả vỏ. Quỳnh Hoa cầm một quả táo đưa cho Kim Hoa, nhưng nói thế nào Kim Hoa cũng không chịu ăn, cô kiên quyết bảo là để dành táo cho thầy ăn. Quỳnh Hoa nói ăn hết thì mua tiếp nhưng Kim Hoa vẫn không chịu:

- Mua tiếp thì không phải mất thêm tiền hả? Bây giờ chúng ta phải tiết kiệm từng đồng. Cùng Hoa, không cần tiêu tiền thì đừng tiêu.

Lời nói của chị đương nhiên là có lí, Quỳnh Hoa cũng không ép thêm nữa. Dự định trong lòng cô không thể nào nói ra được, nếu cô thực sự phải đi bước đó, tiền mua tảo sẽ chẳng đáng là bao nữa. Trong lòng Quỳnh Hoa hiểu rõ, giấy không gói được lửa, những việc sau này cô làm chắc chắn sẽ không thể giấu mãi được, bây giờ chỉ giấu được lúc nào hay lúc đó mà thôi. Giả sử bây giờ cô nói kế hoạch của mình ra, chắc chắn bọn họ sẽ phản đối tới cùng, khi đó cô sẽ không thực hiện được kế hoạch nữa.

Ba cha con ngồi tâm sự, Quỳnh Hoa kể tường tận cho cha nghe về tình hình của mình mấy tháng nay. Kim Hoa nghe tới chỗ nào không hiểu lại hỏi thật kĩ một lần nữa. Thời gian cứ thế nhanh chóng trôi qua.

Buổi tối, ba người sang chỗ Đại Xuân ăn cơm. Từ sau khi Ngô Giải Phóng tới, đây là lần đầu tiên mọi người có cảm giác thoải mái, mặc dù bữa cơm tối đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn, nhưng ai nấy đều rất vui vẻ. Cả nhà được đoàn tụ với nhau ở một nơi cách xa quê hương, quả là một chuyện hiếm hoi.

Quỳnh Hoa về tới nhà họ Từ rất muộn. Cô cẩn thận mở cửa, cố gắng để không phát ra tiếng động nào, tránh làm họ thức giấc. Cô về phòng của mình, không buồn rửa chân, ngồi ngay lên giường tập trung kiểm tra kế hoạch hành động của mình ngày mai. Kế hoạch này bắt nguồn từ ý nghĩ lấy trộm tiền nảy sinh trong đầu cô tối hôm qua, khi đó vẫn chỉ còn là một khái niệm mơ hồ, nhưng hôm nay trong lúc ở bệnh viện chờ thấy cô lọc máu, cô đã nghiền cứu các chi tiết của kế hoạch, hoàn thiện từng bước cần thiết trong đó, kế hoạch dần hiện lên rõ ràng hơn. Cô kiểm tra đi kiểm tra lại xem kế hoạch của mình có điểm nào sơ sót không? Ngô nhờ có vấn đề xảy ra thì làm thế nào? Là một cô gái nhà quê hai mươi tuổi, bắt cô phải lập ra một kế hoạch ăn trộm kín kẽ thì quả là vượt quá khả năng của cô. Nhưng ai trong số chúng ta có cơ hội để nhắc nhở cô đây?

Ngày hôm sau, Quỳnh Hoa cố tình dậy rất muộn, bởi vì hôm qua cô đã xin Thẩm Thái Hồng cho nghỉ nên chắc chắn bà sẽ không quan tâm tới việc cô dậy hay chưa. Hôm nay Quỳnh Hoa đã xác định là mình sẽ lần đầu tiên ăn trộm, cô không có đủ dũng khí để đối mặt với bất cứ ai trong nhà họ Từ. Cô đoán mọi người đều đã đi làm hết, lúc này mới chần chừ đi ra khỏi phòng. Quỳnh Hoa vừa ra khỏi phòng đã ngó nghiêng khắp nơi để kiểm tra một lần nữa, trong nhà không có gì khác thường so với mọi khi, phòng của Thẩm Thái Hồng vẫn được khóa cẩn thận. Để không bị quá căng thẳng, Quỳnh Hoa đặc biệt làm cho mình một bữa sáng vô cùng thịnh soạn, cô vừa chậm rãi ăn sáng, vừa cổ vũ mình. Tối qua cô đã mấy lần dao động, dường như muốn từ bỏ kế hoạch, nhưng chỉ cần nghĩ tới việc cứu mạng cho cha là dũng khí lại dâng trào. Bây giờ là thời khắc quan trọng, cô không thể do dự thêm một phút nào nữa.

Quỳnh Hoa đi ra khỏi nhà, rẽ qua hai con đường, tìm được một tiệm sửa khóa. Cô nói với người thợ khóa:

- Chú ơi, chìa khóa nhà cháu mất rồi, chú có thể tới nhà sửa giúp không?

Người thợ sửa khóa nhìn Quỳnh Hoa một lượt, cô gái lương thiện đứng trước mặt ông không giống như người xấu:

- Cô có chứng minh thư không? Đưa tôi xem đã. Muốn tới tận nhà mở khóa phải có giấy chứng minh của đồn công an.

Quỳnh Hoa nói:

- Chứng minh thư ở trong cái phòng bị khóa rồi, mở được phòng thì cũng chẳng cần tới chú. Chú đi xem với cháu. Khóa cửa lớn cháu có, chỉ có chìa khóa phòng là mất rồi thôi. Thế mà chú vẫn không tin à?

Người thợ sửa khóa thấy cô nói như vậy thì tin tưởng:

- Tiền sửa khóa tận nhà là 50 tệ, đừng mặc cả, không thì tôi không đi đâu. Một lần tới nhà sửa khóa mất của tôi bao nhiêu khách hàng.

- Được rồi, thì 50 tệ. Nhân tiện đánh thêm cái chìa khóa nữa thì bao nhiêu tiền?

- Tổng cộng 60 tệ.

Giá cả đã thỏa thuận, người thợ sửa khóa đem đầy đủ dụng cụ đi theo Quỳnh Hoa. Quỳnh Hoa dẫn người thợ khóa lên tầng hai, chỉ vào phòng ngủ của Thẩm Thái Hồng:

- Đây là căn phòng mất chìa khóa.

Người thợ khóa không hề nghi ngờ Quỳnh Hoa một chút nào, ông giúp Quỳnh Hoa mở cửa phòng của Thẩm Thái Hồng, đồng thời làm thêm một chiếc chìa khóa nữa đưa cho cô:

- Lần này thì phải giữ chìa khóa cho cẩn thận đấy, làm mất lần nữa thì lại mất 60 tệ.

Quỳnh Hoa nhận chìa khóa, nói:

- Làm sao mà mất mãi được. Cảm ơn chú nhé.

Cô đưa cho người thợ khóa 60 tệ rồi tiễn ông ra cửa.

Quỳnh Hoa quay vào nhà, đóng cổng lớn cẩn thận, đề phòng kẻ trộm vào nhà lấy đồ đạc. Sau khi đóng cửa, cô nghĩ lại cũng thấy thật buồn cười, rõ ràng là trộm ở trong nhà, đóng cửa chỉ là để “trộm nhà” đề phòng “trộm ngoài” mà thôi.

Quỳnh Hoa quay về phòng mình. Bây giờ ở nhà chỉ có một mình cô nhưng cô vẫn đóng cửa phòng cẩn thận, định đưa ra quyết định lần cuối cùng trước khi ra tay. Lúc này tim cô đập rất nhanh, cứ như thể nó sắp vọt ra khỏi lồng ngực. Cô móc một đồng xu trong túi ra, đặt vào lòng bàn tay, nhắm mắt lại, hai tay khum lại, nhẹ nhàng lắc lắc hai tay, lắc tay mấy lần thì mở tay ra, đồng tiền xu rơi xuống đất. Quỳnh Hoa mở mắt nhìn, là mặt quốc huy hướng lên trên. Cô lại làm lại hai lần nữa, vẫn là mặt quốc huy hướng lên trên. Quỳnh Hoa chấp hai tay lại, quỳ xuống, quay người về hướng nam, khấn:

- Hôm nay Ngô Quỳnh Hoa phải làm trộm không phải vì thật tâm muốn làm thế này mà vì muốn cứu mạng thầy con, xin ông trời đừng trách cứ con, đừng giáng tai họa lên đầu con.

Quỳnh Hoa đứng lên, lúc này quyết tâm ăn trộm của cô đã được khẳng định rõ ràng.

Quỳnh Hoa đi vào phòng của Thẩm Thái Hồng, lôi cái hộp giấy mà trước đây cô đã nhìn thấy dưới gầm giường ra, cái hộp rất nặng. Cô vội vàng mở hộp giấy ra, cẩn thận đếm lại những túi tiền lớn nhỏ có trong hộp. Tổng cộng là chín túi, nhiều hơn hai túi so với lần trước cô nhìn thấy. Trên mỗi túi tiền đều có ghi tên và số tiền. Cộng chín con số đó lại, tổng cộng là 98 vạn tệ. Quỳnh Hoa chọn một cái túi có số tiền nhỏ nhất, cô lấy số tiền trong túi ra đếm, có tám xấp tiền, mỗi xấp là một vạn tệ, tổng cộng là tám vạn tệ. Quỳnh Hoa đặt túi tiền đó lên giường, cất những túi tiền còn lại vào trong hộp giấy, đóng nắp lại rồi trả về chỗ cũ. Lúc đặt hộp giấy vào, cô nghĩ có gì không ổn lắm, bèn lại lôi hộp giấy ra, đặt tất cả các túi tiền lên trên giường. Cô lấy ra từ mỗi túi một vạn tệ, tổng cộng là chín vạn tệ, sau đó đặt gọn gàng chín cái túi vào trong hộp, đóng nắp rồi lại đẩy vào gầm giường. Làm xong những việc này, Quỳnh Hoa dùng một tờ báo cũ gói cẩn thận số tiền đó lại, đặt lên hành lang ngoài cửa phòng rồi quay vào phòng quét sạch bụi bặm và vụn giấy vương trên giường, sau đó lại lấy khăn ướt lau một lượt dưới đất, không để lại bất cứ dấu vết gì chứng tỏ từng có người bước vào nơi đây. Cô quét dọn xong lại đóng cửa lại, thử chiếc chìa khóa vừa mới đánh. Cái chìa khóa rất có tác dụng, chứng tỏ tay nghề của người thợ khóa cũng không tồi. Trước khi rời khỏi phòng ngủ của Thẩm Thái Hồng, Quỳnh Hoa lại quay đầu lại nhìn kĩ căn phòng một lần nữa, xác định là không còn để lại dấu vết gì rồi mới nhẹ nhàng đóng cửa phòng, cầm túi tiền trên mặt đất lên và bỏ về phòng mình.

Sau khi về tới phòng mình, Quỳnh Hoa ôm chặt gói tiền trong tay, thần thờ đứng giữa phòng, cứ như thể cô sợ sẽ có người đột ngột lao ra và cướp mất tiền của cô. Số tiền trong lòng Quỳnh Hoa là tài sản lớn nhất mà cô từng có trong đời. Nếu cô không lấy trộm tiền thì cho dù có vất vả, khổ sở đến đâu, làm trâu làm ngựa cả đời cô cũng không thể nào kiếm được số tiền nhiều như thế, ngay cả nằm mơ, cô cũng chưa bao giờ mơ thấy có ngày này.

Giờ đã gần tới trưa, cô phải nhanh chóng rời khỏi nơi đây. Bất cứ người nào lần đầu tiên ăn trộm đều rất khó che giấu tâm trạng bất an của mình. Quỳnh Hoa sợ ngộ nhỡ buổi trưa người nhà họ Từ về, cô không biết mình có thể bình tĩnh được không. Cô phải tìm một nơi nào đó yên tĩnh để cho trái tim mình bình tĩnh lại, dần dần quen với việc phải đối mặt với hiện thực đáng sợ này, học cách che giấu bí mật của mình. Đây là những trải nghiệm tâm lí mà một người muốn trở thành kẻ trộm buộc phải trải qua.

Quỳnh Hoa tìm một cái túi vải rồi nhét chín vạn tệ đã được bọc trong báo vào đó. Cô giấu chiếc chìa khóa mới đánh xuống gối, vội vàng khóa cửa cẩn thận rồi rời khỏi nhà họ Từ. Quỳnh Hoa từ nhà họ Từ đi ra,

bước chân vô định trên con đường Bắc Kinh. Đường này đi thẳng tới tiểu khu mà Đại Xuân đang làm việc, nhưng lúc này Quỳnh Hoa lại không muốn tới chỗ anh, trước khi cô nói bí mật này ra cho Đại Xuân biết, cô cần phải nghĩ xem nên nói thế nào, nếu không chắc chắn mọi việc sẽ xôi hỏng bỏng không.

Cô men theo con đường Bắc Kinh, đi tới gần Chung Lầu, nơi đây có một nhà hàng KFC. Cô dừng chân trước cửa nhà hàng, ngó đầu vào bên trong. Ngày trước không phải cô chưa đi qua KFC mà lần nào đi qua cũng vội vàng vàng, như thể cái cửa hàng này không hề tồn tại. Đối với một người nghèo sống trong thành phố, họ chỉ có thể miễn cưỡng ăn cho no bụng, ăn một suất KFC quả là một khát vọng xa xỉ, đối với họ mà nói, KFC là một món ăn không tồn tại. Hôm nay Quỳnh Hoa do dự một lát trước cửa nhà hàng KFC, có nên vào đó ăn một lần hay không? Ăn một suất thật to? Quỳnh Hoa lúc này đang đói quặn cả ruột, cô nhìn những người đi ra đi vào cửa hàng, cuối cùng không cưỡng lại nổi sức cám dỗ của cái mùi gà rán, bèn đẩy cửa đi vào. Quỳnh Hoa cũng học theo người ta, xếp hàng gọi món. Khi nhân viên phục vụ hỏi cô muốn ăn gì, cô chẳng biết làm thế nào, chỉ nói:

- Ăn gì cũng được.

Nhân viên phục vụ lần đầu tiên gặp phải một người khách như vậy, bèn hỏi Quỳnh Hoa:

- Lấy cho chị một suất cơm với cánh gà nhé? Thích đồ uống gì? Băng tuyết? Có cần thêm khoai tây chiên không? Thêm hai cái bánh mì nhỏ nữa nhé?

Quỳnh Hoa gật đầu như cái máy, nhân viên nhanh chóng xếp đầy thức ăn vào một cái khay. Quỳnh Hoa trả tiền rồi tìm chỗ trống, bê khay tới ngồi. Cô cầm cái cánh gà rán lên gặm, rồi lại dùng thìa nhỏ xúc một miếng khoai tây, chậm rãi đưa vào miệng. Cô lại học theo người ta, đổ nước sốt cà chua ra một cái đĩa nhỏ rồi chấm khoai tây chiên vào đó, chậm rãi thưởng thức vị bùi của khoai tây và vị chua chua của nước tương. Khi đã ăn hết mấy món đó, Quỳnh Hoa mới vui vẻ ăn bánh mì và uống Coca. Coca có mùi của siro trị ho, Quỳnh Hoa cảm thấy như mình đang được uống thuốc. Cái bánh mì quá nhỏ, Quỳnh Hoa ăn có hai, ba miếng đã hết, sau đó cô hút một hơi hết cốc Coca. Ăn xong suất thức ăn, Quỳnh Hoa dùng khăn giấy lau miệng, cô không muốn đi khỏi đây ngay, cô cần phải ngồi trong này để suy ngẫm lại mọi điều. Qua cánh cửa kính trong suốt, cô lướt qua những người đi đường, trong đầu suy nghĩ xem làm thế nào để giải thích rõ cho Đại Xuân và Quế Hương nghe về hành vi của mình. Quỳnh Hoa phải tìm lí do biện hộ cho hành vi ăn trộm của mình.

Lí do đầu tiên mà Quỳnh Hoa nghĩ tới là cứu mạng cho thầy cô. Trong cuộc đời của con người, rốt cuộc thì tiền quan trọng hơn hay mạng sống quan trọng hơn? Danh tiếng của con người quan trọng hơn hay cứu người quan trọng hơn? Lí do thứ hai là cô học theo ti vi. Trên ti vi từng chiếu một bộ phim là “Hiệp đạo Nhất Chi Mai”, kể về một phi tặc đời Tống có tên là Nhất Chi Mai, chuyên đi cướp của nhà giàu chia cho dân nghèo. Hôm nay cô lấy trộm của nhà quan, tiền lấy được cũng chia cho người nghèo, cô chỉ khác Nhất Chi Mai ở chỗ người nghèo mà cô chia tiền không phải người ngoài mà chính là thầy cô. Lí do thứ ba là tiền của nhà quan từ đâu mà ra? Chẳng phải đều là tiền xương máu của nhân dân hay sao? Chỉ dựa vào số tiền lương cùn con của họ, đến bao giờ mới tiết kiệm đủ hàng trăm vạn tệ? Đảng và Chính phủ nói “Quyết định do dân, tiêu tiền vì dân”. Thầy cô cũng là dân, tiền của nhà quan cũng là tiền của dân, bây giờ lấy tiền nhà quan ra cứu mạng thầy cô, chẳng phải là phù hợp với phương châm “tiêu tiền vì dân” sao? Quỳnh Hoa tìm hết mọi lí do, muốn lấy cớ đó để thuyết phục bản thân và thuyết phục Đại Xuân. Quỳnh Hoa hi vọng Đại Xuân sẽ có cái nhìn thoáng hơn về cô trong việc lấy trộm tiền lần này. Tự cổ chí kim, lấy trộm đều là phạm tội, còn việc lấy trộm của Quỳnh Hoa thì sao? Đáp án là: Không hợp lí, nhưng hợp tình.

Quỳnh Hoa nghĩ lí do xong, định rời khỏi KFC. Tiếp theo cô biết đi đâu đây? Nhà nghiên cứu tội phạm học nói rằng, kẻ phạm tội thường có tâm lí muốn quay lại hiện trường vụ án, nhưng Quỳnh Hoa lại ngoại lệ. Bây giờ cô không thể về nhà họ Từ được, cứ trốn ở ngoài một lát rồi tính sau. Tiền kiếm được là tiền phi pháp, cô không dám gửi tiền vào ngân hàng, sợ ngộ nhỡ có ngày nào sự việc bại lộ, cơ quan công an sẽ dễ dàng phát hiện ra khoản tiền bất hợp pháp trong tài khoản, như vậy thì cô khó mà cãi được.

Quỳnh Hoa đi ra khỏi cửa hàng KFC, lượn hai vòng quanh quảng trường trước Chung Lầu rồi vô tình bước chân vào đường Trung Sơn. Khi đi qua một cửa hàng bán va li, trước cửa có đề biển “Đại hạ giá”. Tất cả các loại túi nam nữ trong cửa hàng đều chỉ bán hai mươi tệ một cái. Quỳnh Hoa cứ xách một cái túi vải trong tay cũng không hay lắm. Cô bèn vào cửa hàng mua một cái túi đeo vai kiểu của nữ. Sau khi mua túi xong, cô đi tới một siêu thị ở gần đó, vào nhà vệ sinh nhét chín vạn tệ vào túi. Quỳnh Hoa từ nhà vệ sinh

bước ra, lại đi ra đầu đường, chiếc túi đeo lệch trên vai, bây giờ tay cô không còn thấy nặng nề nữa, tiền đã an toàn nằm trong túi, bất giác cô thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn nhiều. Cô lại bước chân vô định về phía trước, không biết từ lúc nào đã bước tới trước cửa Trung tâm Bồi dưỡng và Hướng nghiệp. Quỳnh Hoa nghĩ thầm bây giờ đang không biết làm gì, hay là lên tầng tám của trung tâm để thăm Tiểu Triệu. Quỳnh Hoa tìm thấy Tiểu Triệu trong trung tâm, lúc đó cô cũng đang không có việc gì để làm. Hai người gặp nhau, Tiểu Triệu vẫn tỏ ra nhiệt tình với Quỳnh Hoa như trước, cô hỏi Quỳnh Hoa:

- Tiền lương hai tháng này gửi thẳng vào tài khoản ngân hàng của chị, chị nhận được rồi chứ?

Quỳnh Hoa nói:

- Nhận được cả rồi, cảm ơn cô! Như vậy tôi đỡ phải đi tới đây, tiện hơn nhiều.

Tiểu Triệu lại hỏi Quỳnh Hoa tình hình nhà họ Từ. Quỳnh Hoa chỉ kể cho cô nghe những chuyện không quan trọng lắm. Những chuyện liên quan tới Vương Hân Đông và chuyện cô lấy trộm tiền ngày hôm nay, cô không hé răng nửa lời. Lúc này cô đã không cảm thấy che giấu sự thực có điều gì không đúng nữa. Có ai mà không có bí mật riêng tư? Cô và Tiểu Triệu nói chuyện với nhau hơn nửa tiếng đồng hồ, cảm thấy tâm trạng mình thư thái hơn nhiều. Cô nghĩ, hóa ra giấu bí mật trong lòng mình, không nói cho người khác biết cũng không khó khăn như cô tưởng tượng. Cô đã tự tin hơn về mình khi nghĩ tới việc đối diện với người nhà họ Từ sau này.

Quỳnh Hoa lại đi thăm mấy giáo viên từng dạy cô ở lớp gia chánh ngày trước. Cô dùng thời gian của cả một buổi chiều để trải qua giai đoạn thích nghi tâm lý khó khăn nhất sau khi đi ăn trộm, tâm trạng bất an, hoảng hốt của cô dần bình tĩnh lại, thoát khỏi cảm giác tội lỗi đang giày vò trong lòng cô. Một người muốn trở thành người tốt, phải dùng thời gian suốt cả cuộc đời, nhưng để trở thành người xấu thì chỉ cần vài chục phút, cũng giống như con thuyền trôi xuôi dòng nước, không hề phí sức.

Quỳnh Hoa tranh thủ trước khi Đại Xuân tan ca để tới tiểu khu phía đông. Hôm nay cô đã có tiền giặt lưng, cô muốn mời thầy cô, Kim Hoa, Đại Xuân và Quế Hương tới nhà hàng cao cấp ăn một lần cho biết. Con người sống suốt một đời, ít nhất cũng phải có một lần được thưởng thức cao lương mỹ vị. Quỳnh Hoa tìm thấy Đại Xuân ở cổng tiểu khu, bèn nói với anh ý định của mình. Đại Xuân ngạc nhiên:

- Quỳnh Hoa, hôm nay em điên rồi hả? Chúng ta còn đang buồn rầu vì chuyện tiền nong, vậy mà em còn mời mọi người đi ăn cơm nhà hàng. Em mới đi cướp ngân hàng về sao?

- Em không đi cướp ngân hàng, nhưng luôn cảm thấy chúng ta sống thấp hèn quá. Em thấy những người làm quan, buôn bán, có ai là không ngày nào không ăn uống? Bao nhiêu thức ăn còn thừa đều mang nuôi lợn. Tại sao ngày nào em cũng chỉ được ăn cà rốt, rau xanh? Thầy em bị bệnh cần tới mấy chục vạn, chúng ta ăn một bữa thì càng ít thêm một chút tiền, nhưng không ăn cơm thì tiền cũng vẫn không đủ. Ăn hay không ăn cũng như thế. Tội gì chúng ta không đi ăn một bữa? Anh Đại Xuân, em nói có đúng không?

Đại Xuân thấy Quỳnh Hoa cứ kiên quyết như vậy thì cũng không phản đối nữa. Anh biết Quỳnh Hoa từ nhỏ tính tình ương ngạnh, việc gì cô cho là đúng thì cô không nghe lời ai nữa, vả lại tiền là của Quỳnh Hoa, cô muốn tiêu thế nào là quyền của cô, chỉ đành nói:

- Em cứ kiên quyết như vậy thì hôm nay anh nghe lời em. Nói thật lòng, Quế Hương đi theo anh tới ngày hôm nay, anh vẫn chưa bao giờ mời cô ấy ăn được một bữa cơm ra hồn. Tiền cơm hôm nay của anh với Quế Hương, anh tự trả, coi như là anh mời Quế Hương.

Quỳnh Hoa nghe Đại Xuân nói như vậy, tỏ ra không vui:

- Anh nói gì thế? Hôm nay em mời người nhà họ Ngô ăn cơm. Chẳng nhẽ Quế Hương không phải người họ Ngô sao? Đừng nói nhiều nữa! Chúng ta mau đi tìm Quế Hương, tới nhà hàng sớm để còn kiếm được chỗ ngồi tốt.

Đại Xuân không nói lại được với Quỳnh Hoa, bèn lẳng lặng đi theo cô. Quỳnh Hoa gọi Quế Hương rồi lại tới nhà nghỉ đón Ngô Giải Phóng và Kim Hoa, năm người lên taxi đi thẳng tới nhà hàng Tùng Hạc Lâu. Họ gọi rất nhiều món ăn ngon và cao cấp mà bình thường chỉ mới nghe tên chứ chưa được ăn bao giờ. Đại

Xuân còn gọi thêm một chai rượu Mao Đài. Ba cô gái và Ngô Giải Phóng thì uống nước ép dưa hấu. Khi người ta mang nước ép dưa hấu lên, Ngô Giải Phóng ngạc nhiên:

- Mùa này người ta mới bắt đầu trồng dưa, lấy đâu ra dưa hấu để ép?

Đại Xuân nói:

- Bây giờ hoa quả trồng được quanh năm. Chỉ cần có tiền thì muốn ăn cái gì cũng có. Không cần phải theo mùa nữa.

Ngô Giải Phóng thở dài:

- Thế giới bây giờ đúng là thay đổi thật rồi, thay đổi nhiều tới mức không thể nhận ra được nữa.

Ngô Giải Phóng từ sau khi được lọc máu, tinh thần đã khá hơn rất nhiều. Ông chỉ cần có thể kiên trì quá trình này, trong khoảng năm tới mười năm, ngoài việc không được làm các công việc nặng nhọc thì việc ăn uống và sinh hoạt cũng không có gì khác với người bình thường. Hôm nay Ngô Giải Phóng đã thấy ngon miệng hơn hôm qua rất nhiều, đó một phần là vì sức khỏe đã hồi phục, nhưng chủ yếu là vì các món ăn hôm nay quá hấp dẫn. Đây là bữa ăn linh đình nhất mà ông từng được ăn, ông nghĩ, có lẽ cả đời mình sẽ không có lần thứ hai nữa.

Sau bữa cơm, Quỳnh Hoa lấy tiền trong túi ra thanh toán. Toàn bộ xấp tiền trong túi lúc này tuyệt đối không thể để bị lộ. Quỳnh Hoa cùng mọi người vẫy taxi về khu biệt thự của Đại Xuân. Cô đưa thầy cô và Kim Hoa về nhà nghỉ xong lại tới nhà Đại Xuân, bây giờ đã tới lúc cô nói mọi chuyện rõ ràng cho Đại Xuân nghe.

Đại Xuân bảo Quỳnh Hoa vào phòng ngồi chơi, Quế Hương pha cho Quỳnh Hoa một li trà hoa, Quỳnh Hoa uống một ngụm trà rồi nói:

- Anh Đại Xuân, chuyện mà hôm nay em nói với anh, cho dù anh có bị chặt đầu cũng không được nói ra nhé. Anh đồng ý với em thì em mới dám nói. Ngoài ra, cho dù việc này em làm đúng hay sai, anh chị cũng đừng trách em, dù sao em cũng đã làm rồi, chắc chắn sẽ không hối hận.

Đại Xuân thấy thái độ của Quỳnh Hoa vô cùng trịnh trọng thì đoán chắc là cô đã gây ra tai họa gì đó. Nếu đã gây họa rồi thì cho dù trách cứ cũng đã muộn:

- Em cứ nói đi, rốt cuộc thì xảy ra chuyện gì? Em nói đi, anh không trách em đâu.

Đã có lời hứa của Đại Xuân, Quỳnh Hoa bèn kể rành mạch chuyện cô ăn trộm tiền của nhà Từ Văn Tuấn cho Đại Xuân và Quế Hương nghe. Nói xong, cô lấy ra xấp tiền chín vạn tệ từ trong túi, đặt lên bàn.

Khi Đại Xuân nghe Quỳnh Hoa kể xong, anh không dám tin là Quỳnh Hoa lại dám đi ăn trộm, nhà họ Ngô từ trên xuống dưới, chưa bao giờ có ai làm cái chuyện trộm gà trộm chó. Khi Quỳnh Hoa đặt số tiền lên bàn, chứng tỏ tất cả những gì cô kể là sự thật, Đại Xuân kinh ngạc: Sao Quỳnh Hoa thay đổi nhanh như vậy? Nhanh tới mức khó tin. Anh máy móc nói:

- Quỳnh Hoa, em gây ra họa lớn rồi. Em có biết lấy trộm là phạm pháp không? Em sẽ phải ngồi tù đấy! Như vậy có đáng không? Nhân lúc nhà chủ còn chưa phát hiện, em mau cất tiền về đi, bây giờ quay đầu vẫn còn kịp, đừng đã sai lại càng sai hơn!

- Nói không chừng bây giờ nhà chủ đã phát hiện ra rồi, làm sao mà mang về được? Em không mang về, chưa biết chừng nhà chủ còn không nghi ngờ là em lấy, em mang về thì chắc chắn là em lấy rồi còn gì. - Khi nói chuyện, Quỳnh Hoa cố gắng không dùng tới chữ “trộm” mà chỉ dùng chữ “lấy”, cứ như thể chữ “lấy” đó sẽ có thể giảm bớt tội trạng cho cô.

Đại Xuân nói:

- Chắc là nhà chủ của em vẫn chưa phát hiện ra là bị mất tiền đâu. Giả sử họ phát hiện ra rồi thì em đã không được yên ổn mà ngồi ở đây. Bọn họ làm quan lớn, chỉ cần một câu nói thôi là cơ quan công an sẽ lập tức vào cuộc, khi đó em còn ngồi đây được không? Nhà chủ của em quyền cao chức trọng, muốn điều tra ra ai ăn trộm tiền lại chẳng phải là việc đơn giản lắm sao? Em phải nghĩ cho thật kỹ, không phải anh làm anh

mà không phân tích cho em lợi hại. Thế giới này cái gì cũng có thể bán được, nhưng không ai bán thuốc hối hận cả.

Những lời nói chân thành của Đại Xuân không thể lung lay được quyết định của Quỳnh Hoa, cô lòi hết những lí do mà mình đã nghĩ lúc chiều ra. Đại Xuân nghe xong, cảm thấy vừa tức vừa buồn cười:

- Những điều em vừa nói cũng chỉ có thể nói với anh được thôi, ra tòa rồi quan tòa sẽ nghe em sao? Em vẫn còn nhỏ tuổi, chưa hiểu chuyện, những gì ti vi chiếu mà em cũng tin sao? “Nhất Chi Mai” là người của triều đại nào rồi? Bây giờ vẫn còn đang là triều Tống hả? Cứ cho là em cướp của nhà giàu chia cho người nghèo thì em nói xem, có thể giữ hết số tiền cướp lại cho mình như em không?

Lúc này tính bướng của Quỳnh Hoa lại trỗi dậy:

- Em không quan tâm nhiều như thế, em chỉ biết có hai điều. Một là thầy em không có số tiền này thì không sống được; hai là tiền của họ cũng không phải là tiền sạch sẽ, cùng lắm em chỉ không sạch sẽ như họ mà thôi.

Quế Hương nghe hai anh em nói chuyện với nhau, cảm thấy Đại Xuân nói đều có lí, còn Quỳnh Hoa nói đều là biện hộ, là cãi cùn, nhưng khi Quỳnh Hoa nói số tiền của họ toàn là tiền không sạch sẽ thì cô bắt đầu nghiêng về phía Quỳnh Hoa:

- Quỳnh Hoa nói cũng không phải là không có lí. Bây giờ khám bệnh đắt đỏ lắm, tiền lương của chúng ta lại thấp, đó là vì chúng ta gây ra hay sao? Những người làm quan chỉ mong mình sống sung sướng, chỉ mong mình có thành tích, có ai quan tâm tới chúng ta không? Chú Giải Phóng mắc bệnh, các ông quan ngồi trên cao có cứu chú ấy không? Chẳng phải trên ti vi vẫn thường kêu gọi lá lành đùm lá rách đó sao. Những ông quan tham ô hàng nghìn, hàng vạn triệu tệ, anh có thấy ai đưa tay ra giúp đỡ người nghèo bao giờ không? Anh từng thấy họ giúp đỡ nhân dân bách tính chúng ta không? Lấy trộm tiền của họ cho họ đáng đời!

Đại Xuân vừa mới nói một chút đạo lí làm người thì mấy câu nói của Quế Hương đã đánh đổ hết cả. Quỳnh Hoa vốn dĩ đã kiên quyết với cách làm của mình, nghe Quế Hương nói xong, cô càng cảm thấy lần này mình làm như vậy là đúng. Cô nhớ lại hồi học tiểu học, cô từng được học một bài hát, trong đó có câu: “Chưa bao giờ có Chúa cứu thế. Tất cả đều dựa vào chính chúng ta”. Có chẳng phải đang cứu chính bản thân mình sao? Cô cho rằng bây giờ mình đã không còn đường lùi nữa rồi:

- Anh Đại Xuân, anh nghe em nói. Bây giờ em mà mang tiền quay về là việc không thể rồi. Vừa nãy chẳng phải anh nói họ vẫn chưa phát hiện ra tiền bị mất sao? Chúng ta đi được bước nào hay bước nấy. Em ăn trộm tiền chỉ vì muốn cứu mạng thầy em. Cho dù nói gì, ăn trộm cũng là không đúng, nhưng em thấy thầy chết mà không cứu, gương mặt lên nhìn thầy em cứ thế chết đi thì em sống trên đời này còn ý nghĩa gì nữa.

Đại Xuân nghe Quỳnh Hoa nói có ý chết ý sống, anh biết giờ mình nói gì cũng không còn tác dụng nữa. Xem ra anh không còn hi vọng gì để thuyết phục được Quỳnh Hoa nữa rồi:

- Quỳnh Hoa, em cũng nghe anh nói một câu. Thay thận phải mất tới ba, bốn mươi vạn tệ, số tiền bây giờ của em cũng không đủ, anh thấy hay là em cứ mang tiền về trả đi!

Câu trả lời của Quỳnh Hoa không những khiến Đại Xuân kinh ngạc mà Quế Hương cũng phải tròn hai mắt:

- Em biết chỉ có chín vạn tệ không đủ, số tiền còn lại em sẽ “lấy” tiếp, em đã đánh một chiếc chìa khóa phòng khác rồi.

Đại Xuân thất bại một cách triệt để, anh thực sự không dám tin vào tai của mình:

- Em vẫn còn định lấy trộm nữa hả?

- Lấy một lần cũng là lấy, hai lần cũng là lấy. Đã gương cung lên rồi thì không còn đường quay lại nữa. Số tiền lấy được đủ cho thầy em chữa bệnh thì em sẽ không lấy nữa. Số tiền này cứ để ở chỗ anh chị, đừng mang gửi ngân hàng, lúc nào cần thì bỏ ra dùng.

Đại Xuân không còn cách nào khác, đành nhận tiền rồi giấu vào cái thùng cũ kĩ của mình. Quỳnh Hoa đã ra về, hai vợ chồng Đại Xuân nói chuyện cả đêm về việc của Quỳnh Hoa, nhưng cũng không nghĩ ra được cách nào hay hơn.

14. Chương 14: “cô Lên Giường Với Tôi, Tôi Cho Cô Tiền Chữa Bệnh Cho Cha”

Quỳnh Hoa về tới nhà họ Từ đã là nửa đêm, cô vội vã về thẳng phòng của mình. Khi cô đặt mình xuống cái giường nhỏ mới phát hiện ra toàn thân mình vô cùng mệt mỏi. Đó là phản ứng sinh lý thường thấy ở những người đã trải qua một khoảng thời gian căng thẳng về tâm lý. Mặc dù Quỳnh Hoa muốn ngủ một giấc thật ngon, nhưng cô không thấy buồn ngủ chút nào, hai mắt mở lớn nhìn chăm chăm lên trần nhà. Cô nhớ lại toàn bộ quá trình lấy trộm tiền hôm nay của mình, cảm thấy buồn rầu, không còn chí khí như khi nãy ở nhà Đại Xuân. Bây giờ sau khi đã bình tĩnh lại, cô thực sự cảm thấy sợ. Cô sợ sau này ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, không những không tiếp tục trị được bệnh cho thầy cô mà nếu thầy cô biết chân tướng sự việc, không biết có mắc thêm bệnh gì nữa không. Bệnh cũ chưa khỏi lại thêm bệnh mới, chẳng phải càng thêm nguy hiểm hay sao? Trong những lo lắng bồn bễ, Quỳnh Hoa thiếp đi lúc nào không hay.

Hôm sau là chủ nhật, Quỳnh Hoa tỉnh dậy lúc 6 giờ sáng theo thói quen. Cô uể oải mặc quần áo, trong lòng vẫn thấy run run, hôm nay lần đầu tiên gặp người nhà họ Từ, liệu cô có tỏ ra bình thường được không? Người ngủ dậy sớm nhất của nhà họ Từ là Thẩm Thái Hồng, bởi vì bà không biết hôm qua Quỳnh Hoa có về hay không nên định xuống bếp chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà. Thẩm Thái Hồng đi tới cửa phòng bếp, thấy Quỳnh Hoa đang bận rộn trong đó.

Thẩm Thái Hồng bước vào, Quỳnh Hoa theo thói quen, cất tiếng chào bà:

- Chào dì Thẩm!

Thẩm Thái Hồng thấy Quỳnh Hoa đang chuẩn bị đồ ăn sáng, không cần mình phải làm nữa thì lên tiếng hỏi:

- Hôm qua cô về lúc nào? Sao tôi chẳng nghe thấy tiếng gì cả?

- Dạ, hôm qua lúc cháu về đã hơn 11 giờ, cháu sợ làm phiền mọi người nên lúc mở cửa, đi lại đều vô cùng nhẹ nhàng.

- Bệnh của bố cô, bác sĩ nói thế nào?

- Bác sĩ chẩn đoán là nhiễm độc nước tiểu. Bây giờ tiến hành điều trị lọc máu trước, nếu muốn giải quyết được vấn đề, có lẽ phải tiến hành thay thận.

- Thay thận là một cuộc phẫu thuật lớn, chi phí cao không nói, người bệnh cũng phải chịu đau đớn. Nhà cô đã bàn bạc với nhau kĩ chưa? Quyết định thay thận chưa?

- Dạ, vẫn chưa bàn bạc được. Thay thận phức tạp lắm, vừa phải tìm nguồn thận thích hợp, mà tiền cũng là vấn đề lớn.

Thẩm Thái Hồng an ủi vài câu:

- Cũng đúng. Cô làm bữa sáng đi! Hôm nay mọi người đều được nghỉ, bữa sáng làm muộn một chút cũng được.

Quỳnh Hoa lần đầu tiên mặt đối mặt với Thẩm Thái Hồng sau khi đã ăn trộm tiền, nhưng xem ra mọi chuyện nhẹ nhàng hơn cô tưởng. Quỳnh Hoa thở phào một hơi, trái tim vẫn treo lơ lửng từ nãy tới giờ đã trở về chỗ cũ. Ngày trước nhà họ Từ nhận tiền của các quan chức cấp dưới, tất cả đều để trong cái hộp giấy dưới gầm giường, họ bình thường không phải dùng tới số tiền này, chưa tới lúc cần dùng tiền thì họ không biết là tiền trong hộp nhiều lên hay ít đi, bởi vậy trước lúc này, Quỳnh Hoa tạm thời vẫn được an toàn. Cuộc sống nhà họ Từ vẫn tiếp diễn như cũ, như thể chưa từng có việc gì xảy ra, sự sợ hãi của Quỳnh Hoa cũng dần dần trôi qua.

Từ Thẩm Bình bình thường rất ít khi ở nhà ngày chủ nhật. Hôm nay sau khi dùng bữa sáng xong, anh ngồi bên cạnh nhìn Quỳnh Hoa thu dọn bát đĩa. Quỳnh Hoa cảm thấy hôm nay Từ Thẩm Bình hình như hơi bất thường. Từ Thẩm Bình chờ Quỳnh Hoa dọn dẹp nhà bếp sạch sẽ xong, mới nói với cô:

- Căn nhà tôi mới mua trang trí xong rồi, phải làm vệ sinh cẩn thận. Hôm nay cô bớt chút thời gian giúp tôi được không? Tôi nói với mẹ tôi rồi, bữa trưa nay bà tự lo được.

Quỳnh Hoa nghĩ thầm, làm ở đâu, làm gì mà không giống nhau, bởi vậy gật đầu đồng ý. Từ Thẩm Bình bèn đưa Quỳnh Hoa lên ô tô, lái thẳng sang khu Mỹ Lô. Lái xe khoảng bốn mươi phút thì chiếc xe đậu lên thảm cỏ trước cửa một căn biệt thự độc lập rất đẹp. Từ Thẩm Bình đưa Quỳnh Hoa vào biệt thự. Trước mặt Quỳnh Hoa là một căn nhà mang đậm phong cách châu Âu, cao quý và sang trọng. Sau khi trang trí căn nhà xong, Từ Thẩm Bình đã mời nhân viên quét dọn của công ty dịch vụ tới quét dọn một lần, tất cả mọi vật dụng sinh hoạt trong phòng đều được sắp xếp gọn gàng, cái nào vào cái nấy. Bởi vì mấy ngày nay không có người tới nên mọi thứ trong căn nhà đều phủ một lớp bụi mờ. Từ Thẩm Bình đưa Quỳnh Hoa đi một lượt từ lối ra vào, phòng khách, phòng bếp ở dưới tầng một cho tới thư phòng và ban công ở trên tầng ba. Quỳnh Hoa như một người khách tham quan nhàn nhã, còn Từ Thẩm Bình là người giới thiệu. Xem xong mọi căn phòng của tòa biệt thự, Quỳnh Hoa bèn chuẩn bị bắt đầu công việc quét dọn. Cô lấy dụng cụ quét dọn và găng tay từ nhà kho ở dưới tầng một, bắt đầu quét dọn từ tầng dưới lên. Từ Thẩm Bình cầm một xô nước đi theo, thi thoảng lại giúp Quỳnh Hoa giặt giẻ lau, hai người làm việc với nhau rất ăn ý, không đến hai tiếng đồng hồ, công việc quét dọn đã hoàn thành.

Từ Thẩm Bình dùng siêu điện đun một ấm nước, pha một ấm trà Long Tỉnh, anh bảo Quỳnh Hoa ngồi xuống nghỉ ngơi một lát. Khi hai người uống trà, Từ Thẩm Bình hỏi Quỳnh Hoa:

- Nghe nói bố cô tới thành phố rồi hả?

- Vâng, tới để chữa bệnh.

- Đã khám chưa? Bị bệnh gì?

- Nhiễm độc nước tiểu. Bây giờ mỗi tuần làm lọc máu ba lần, tạm thời thì cũng chưa có vấn đề gì.

- Ồ. Trên báo cũng thường có những bài viết về bệnh nhiễm độc nước tiểu, phương pháp điều trị tốt nhất là thay thận. Bố cô có định thay thận không?

- Thay thận phải mất mấy chục vạn tệ. Chúng tôi người nhà quê lấy đâu ra nhiều tiền thế? Bây giờ đi đến đâu hay đến đó thôi.

Từ Thẩm Bình nhìn đồng hồ, thấy đã gần trưa:

- Không nói những chuyện không vui nữa. Chúng ta đi ăn cơm trước, ăn xong rồi về làm tiếp.

Quỳnh Hoa đi theo Từ Thẩm Bình, Từ Thẩm Bình lái xe đưa hai người tới khách sạn lớn trong thành phố ăn một bữa cơm rất thịnh soạn. Ăn cơm xong, hai người lại quay về căn biệt thự ở Mỹ Lô. Quỳnh Hoa về tới nơi đã bắt tay vào quét dọn tầng hai. Từ Thẩm Bình nói vừa ăn cơm xong đã làm việc là không khoa học, phải nghỉ ngơi một lát đã. Quỳnh Hoa không chịu:

- Tôi phải quét dọn cho nhanh để còn về nhà làm bữa tối.

Từ Thẩm Bình cười hỏi:

- Cô không về nhà ăn cơm thì bố mẹ tôi sẽ không có chỗ nào để ăn chắc? Họ không phải có chỗ nào để ăn hay không mà là có chịu đi ăn hay không. Những người muốn mời bố tôi ăn cơm còn đang xếp hàng chờ dài cổ, chỉ xem bố tôi có chịu nể mặt họ hay không mà thôi.

Đây là lần đầu tiên Quỳnh Hoa nghe nói người ta phải xếp hàng để mời một người đi ăn cơm. Cô nghĩ: Con người với con người đúng là khác nhau! Nhưng cô vẫn tiếp tục với công việc của mình, sợ lỡ thời gian về nhà làm cơm tối, Thẩm Thái Hồng sẽ không vui. Cô phải tranh thủ thời gian làm thật nhanh, không có thời gian quan tâm tới Từ Thẩm Bình nữa.

Từ Thẩm Bình gọi Quỳnh Hoa tới đây quét dọn hôm nay chỉ là một cái cớ. Anh ta đứng bên cạnh Quỳnh Hoa, nhìn cô chăm chú, khi Quỳnh Hoa cúi xuống để lau chùi đồ đạc, Từ Thẩm Bình cảm thấy cơ thể Quỳnh Hoa có một đường cong và sự gợi cảm chết người. Quỳnh Hoa bị ánh nhìn chăm chú của Từ Thẩm Bình làm cho không thoải mái. Thi thoảng cô quay lại nhìn anh ta một cái, thấy trong ánh mắt Từ Thẩm Bình có một ngọn lửa dục vọng đang bùng cháy, cô thấy căng thẳng và sợ hãi, thế là động tác trong tay lại càng trở nên nhanh hơn, cô muốn mau chóng hoàn thành công việc này, mau chóng rời khỏi nơi đây. Vì

tâm trạng căng thẳng nên trán cô lấm tấm mồ hôi. Từ Thắm Bình không để lỡ cơ hội, đưa cho Quỳnh Hoa một cái khăn. Đúng lúc Quỳnh Hoa đang lau mồ hôi thì Từ Thắm Bình ôm chặt lấy cô từ phía sau. Quỳnh Hoa bị Từ Thắm Bình ôm chặt thì hoảng hốt:

- Chủ nhiệm Từ, anh buông tay ra! Đừng như thế!

Quỳnh Hoa muốn thoát ra khỏi vòng tay của Từ Thắm Bình, nhưng Từ Thắm Bình ôm chặt lấy cô, hai tay như hai gọng kìm, siết chặt quanh eo cô. Cô đã cố hết sức mà vẫn không thoát ra được. Từ Thắm Bình ôm Quỳnh Hoa vào phòng ngủ, đẩy cô lên giường. Quỳnh Hoa van nài:

- Chủ nhiệm Từ, tôi không phải ôsin lên giường! Sau này tôi còn phải lấy chồng, xin anh đừng hại tôi!

Nhà triết học người Anh, Hobbes từng nói: “Dục vọng không bị giới hạn, đa số đều điên cuồng”. Từ Thắm Bình lúc này đã trở nên điên cuồng như một con thú hoang, những lời nói của Quỳnh Hoa không hề lọt vào tai anh ta. Trong lòng anh ta chỉ có một ý nghĩ, hôm nay anh ta nhất định phải chiếm đoạt được Quỳnh Hoa. Quỳnh Hoa giằng co tới kiệt cả sức, chỉ có những giọt nước mắt yếu đuối là lăn xả xuống, thấm ướt cả một mảng đệm. Từ Thắm Bình thấy Quỳnh Hoa không giằng co nữa bèn nói lỏng tay ra:

- Quỳnh Hoa, từ hôm em bước chân vào nhà tôi, tôi đã thích em rồi. Vừa này tôi không kiềm chế được bản thân, xin em đừng trách tôi. Nếu em muốn trách, chỉ có thể trách là vì em xinh đẹp, chỉ có thể trách em không nên tới đây làm thuê. Nếu em ngoan ngoãn nghe lời tôi, tiền cho bố em thay thận tôi sẽ lo. Tôi không muốn cưỡng bức em, dựa chín ép đều không ngọt. Em cứ tự nghĩ đi, chúng ta có thể thỏa thuận với nhau như thế được không?

Nhất thời Quỳnh Hoa không biết nói thế nào. Cô bắt đầu thầm tính toán, hôm nay nếu nghe lời Từ Thắm Bình thì tiền thay thận cho thầy cô đã có, cô không cần phải lấy trộm lần thứ hai. Hôm trước Kim Hoa nói có bán cả hai chị em cô đi cũng không được mấy chục vạn tệ, xem ra cô đã đánh giá thấp giá trị của em gái mình. Nhưng nếu hôm nay mình liều mình đưa thân, nếu để thầy cô biết được, liệu ông có chết vì tức không? Hôm nay không nghe lời Từ Thắm Bình, sau này miếng cơm manh áo của mình còn được đảm bảo nữa không? Từ Thắm Bình thấy Quỳnh Hoa không lên tiếng, tưởng rằng Quỳnh Hoa đã đồng ý. Đối với Quỳnh Hoa, anh không thể dùng phương pháp như đối với Nhan Lệ được. Nhan Lệ chỉ là một cô gái làng chơi, là vật để anh mua vui. Còn Quỳnh Hoa trước mắt anh là một “vật cứng” sống động! Quá trình chiếm hữu Quỳnh Hoa phải lãng mạn, nhẹ nhàng, không được quá mạnh bạo, thô lỗ. Anh bắt đầu hôn nhẹ lên mặt Quỳnh Hoa, anh hôn từ trán cô, sau đó hôn xuống mắt, xuống má. Nụ hôn của Từ Thắm Bình khiến cả người Quỳnh Hoa có cảm giác như bị lửa đốt, đây là lần đầu tiên cô có sự tiếp xúc thân mật với người khác giới, bởi vậy tâm trạng cô vô cùng hoang mang, cả người bắt đầu run rẩy. Từ Thắm Bình luồn sâu mười đầu ngón tay vào mái tóc dày của Quỳnh Hoa, tham lam ôm chặt lấy cô, ép cô vào người mình. Quỳnh Hoa nghiêng đầu đi, trốn tránh ánh mắt của Từ Thắm Bình. Quỳnh Hoa muốn đứng lên, nhưng lại bị Từ Thắm Bình giữ chặt. Từ Thắm Bình nắm chặt tay Quỳnh Hoa, càng nắm càng chặt. Quỳnh Hoa không dám ngẩng đầu lên, cũng không có cách nào để từ chối. Một tay Từ Thắm Bình bồng dưng đặt lên đầu gối của Quỳnh Hoa, rồi vuốt nhẹ lên trên. Quỳnh Hoa cảm thấy người mình nóng ran, cả thân dưới ngứa ngáy, cứng đờ người, không cử động được. Bàn tay Từ Thắm Bình chậm chậm đi lên, khi gần tới điểm cuối cùng, bàn tay đó khẽ do dự. Quỳnh Hoa nhắm chặt mắt, cô không nghĩ được điều gì nữa, thời gian dường như đã ngừng trôi. Từ Thắm Bình cởi từng chiếc áo của Quỳnh Hoa, như đang lột bỏ từng lớp vỏ bọc của một món quà. Khi Quỳnh Hoa hoàn toàn lồ lộ trước mặt anh, Từ Thắm Bình bật lên tiếng trầm trồ trước sự hoàn mỹ và thần kì của tạo hóa: làn da trắng như tuyết, thân hình nhỏ nhắn, cái cổ cao trắng ngần, hai cánh tay tròn lẳn, hai bầu vú đầy đặn, đôi chân thon dài, vòng eo nhỏ, tất cả đều hiện lên hoàn hảo trước mặt anh. Cơ thể Quỳnh Hoa được tạo thành bởi các đường cong hoàn hảo, trưởng thành và gợi cảm. Trán của Quỳnh Hoa rất đẹp, mịn màng và thông minh, nhìn nghiêng như một cái dấu hỏi; cả người cô trắng nõn nà, không có bất cứ vết sẹo nào, bàn tay vuốt lên đó mềm mại và mịn màng; cả cơ thể cô được bao bọc bởi làn da mỏng manh, săn chắc; đôi gò bồng đảo nhô cao cùng vòng eo thon nhỏ khiến người ta ngưỡng mộ tới mức đổ kị. Giả sử cơ thể cũng có biểu cảm thì đó chính là cảm giác thanh khiết, cao quý và kiêu ngạo.

Quỳnh Hoa lúc này cảm thấy chóng mặt, trời đất quay cuồng, lồng ngực tung tóe, một cảm giác bị sỉ nhục chưa từng có khiến cô không dám nhìn thẳng vào mắt người đối diện. Trong Quỳnh Hoa lúc này tràn đầy cảm giác sợ hãi, cô không biết tại sao một việc như thế này lại xảy ra với cô? Cô muốn có người lại, nhưng

lại bị Từ Thắm Bình giữ chặt không thể cựa quậy. Quỳnh Hoa nắm chặt tay, nín thở, hai bàn chân không ngừng cọ vào nhau. Cô muốn hét lên thật to, nhưng lí trí nói với cô rằng làm như vậy sẽ không đem lại tác dụng gì. Cô cảm thấy cả người mình nóng bừng, cô thè lưỡi ra liếm bờ môi khô ráp. Cô cố gắng co thân dưới lại, chống lại sự kích thích ở nơi đó. Tư duy Quỳnh Hoa đang chơi vơi giữa một bên là lí trí và một bên là dục vọng: “Anh ta muốn tìm cái gì? Anh ta sẽ làm gì với mình?”

- Tôi... - Quỳnh Hoa vừa định mở miệng ra nói thì đã bị Từ Thắm Bình áp chặt bờ môi mình vào, hôn một cách cuồng bạo. Đây là lần đầu tiên có một cái lưỡi của đàn ông xuất hiện trong miệng Quỳnh Hoa. Đây là lần đầu tiên có một người đàn ông trưởng thành công khai nói rằng anh ta thích cô. Hai tay Quỳnh Hoa máy móc bấu chặt lấy vai của Từ Thắm Bình, đầu óc cô nặng nề như vừa bị đánh một cái, trong lòng như bị một ngọn lửa lớn thiêu đốt. Không biết vì sao, thân dưới của cô cứng lên, cứ như thể đã nhịn tiểu lâu ngày. Cô khép chặt hai đùi, run rẩy. Cô nhắm chặt mắt, ngoan ngoãn chấp nhận nụ hôn của Từ Thắm Bình.

- Không... không như thế... có được không? - Quỳnh Hoa nói nhỏ. Những lời nói của cô còn chưa dứt đã cảm thấy hai chân bị Từ Thắm Bình dùng sức tách ra, ngay sau đó là một cảm giác đau đớn tưởng chừng như có thể chết đi. Nước mắt Quỳnh Hoa lại một lần nữa trào ra. - Đừng, tôi đau. - Quỳnh Hoa cố nén tiếng kêu đau đớn. Từ Thắm Bình nói:

- Quỳnh Hoa, anh xin lỗi, anh không dừng lại được!

Mười mấy phút sau, từ dưới cơ thể của Từ Thắm Bình, Quỳnh Hoa đã đi hết quãng đời làm con gái, chuyển sang cuộc sống của một người đàn bà.

Từ Thắm Bình sau khi đã thỏa mãn dục vọng, bèn buông Quỳnh Hoa ra. Quỳnh Hoa ngồi dậy khỏi giường, mái tóc dài mềm mại giờ rối tung, che kín đôi bầu ngực lồ lộ. Cô ngồi ở mép giường khóc rầm rức.

Lúc này Từ Thắm Bình đưa áo cho Quỳnh Hoa:

- Em mặc quần áo vào trước đi, có chuyện gì thì lát nói sau.

Bản thân anh cũng bắt đầu mặc quần áo, sau khi hai người đã mặc quần áo chỉnh tề, Từ Thắm Bình bế Quỳnh Hoa sang phòng khách ngồi xuống, rót trà cho cô:

- Quỳnh Hoa, bây giờ tất cả đều đã qua rồi, cho dù có hối hận cũng vô dụng thôi. Giờ em có muốn nói gì không?

Quỳnh Hoa lúc này vẫn còn nghẹn ngào:

- Tôi hận anh. Anh chiếm đoạt tôi, hủy hoại sự trong sạch của tôi. Sau này tôi còn làm người sao được nữa?

Từ Thắm Bình sợ Quỳnh Hoa đang mất cân bằng tâm lí, bèn nịnh:

- Chuyện hôm nay chỉ cần em không nói, anh không nói, làm sao có ai biết được. Nếu em thực sự thấy quan trọng như vậy, bỏ ra vài trăm tệ vá lại màng trinh là xong, có gì đâu mà phải âm ỉ lên? Chuyện quan trọng là anh đã đồng ý giúp bố em chữa bệnh. Những lời anh đã nói ra hôm nay, chắc chắn anh sẽ thực hiện được, điều này thì em cứ yên tâm đi. Tiền chữa bệnh cho bố em có nhiều đến đâu, anh cũng lo được.

Quỳnh Hoa thấy việc đã rồi, Từ Thắm Bình lại đảm bảo nhiều lần nên không khóc nữa. Từ Thắm Bình lại dặn dò Quỳnh Hoa:

- Chuyện ngày hôm nay chỉ có hai ta biết thôi nhé. Em về nhà không được nói với ai, kể cả bố em, nếu không anh sẽ không thực hiện lời hứa của mình đâu.

- Việc xấu xa như thế này tránh còn không được, làm gì còn mặt mũi nào nói cho người khác nghe?

Từ Thắm Bình lên phòng ngủ ở trên lầu lấy một vạt tệ đưa cho Quỳnh Hoa:

- Số tiền này em cầm trước đã. Chỉ cần sau này em ngoan ngoãn như hôm nay, anh sẽ tiếp tục cho em tiền. Như vậy tiền chữa bệnh cho bố em đã có, em thấy như thế được không?

Quỳnh Hoa nhận tiền nhưng không lên tiếng. Từ Thắm Bình giúp Quỳnh Hoa lau khô những giọt nước mắt còn đọng trên má rồi đưa cô về nhà.

Vương Hân Đông sau khi ở chỗ Ngũ Lệ về, vội vàng liên lạc với Chương Kiến Quốc, đòi gấp mặt gấp. Lúc này Chương Kiến Quốc đang cùng Từ Thắm Bình thảo luận về cuộc họp kêu gọi cổ đông tổ chức vào ngày mai, đã có mười mấy tập đoàn và doanh nghiệp tỏ ra rất hứng thú với hạng mục công trình đường cao tốc lần này. Cuộc họp kêu gọi cổ đông này sẽ xác nhận số cổ phần được mua, thời gian góp vốn và các vấn đề cụ thể khác của các công ty, căn cứ vào nguyên tắc “mạnh được yếu thua”, cuối cùng sẽ xác định công ty nào được góp cổ phần rồi thành lập hội đồng cổ đông lâm thời. Việc này không thể kéo dài được nữa, việc của Vương Hân Đông cho dù có gấp đến đâu cũng phải chờ Chương Kiến Quốc chuẩn bị xong xuôi cho cuộc họp ngày mai rồi mới giải quyết được. Vương Hân Đông thấy vậy cũng chẳng còn cách nào khác, trong lúc rảnh rỗi bèn giải quyết luôn chuyện của Ngũ Lệ, như thế vừa chứng tỏ được sự chân thành của mình, thực hiện lời hứa với Ngũ Lệ, cũng là vì giúp cho bản thân sớm có một căn nhà mới để đi đi về về. Năm giai nhân mà Vương Hân Đông có trong tay (không bao gồm những người thi thoảng vẫn có quan hệ lén lút) đều có tổ ấm riêng, không ai qua lại với ai. Nhan Lệ và Châu Lệ mặc dù quen biết nhau, nhưng cả hai đều không biết sự thật, hơn nữa cả hai đều nhận được nhiều giúp đỡ về vật chất nên ai cũng vui vẻ, không quan tâm nhiều. Đó chính là chỗ “cao minh” của Vương Hân Đông khi đối phó với đàn bà. Có điều ngày nào Vương Hân Đông cũng phải chạy qua chạy lại giữa sáu người phụ nữ (bao gồm cả vợ mình) mà không để lộ ra sơ sót nào thì quả thật là giỏi, không những tốn công tốn sức mà riêng việc sắp xếp thời gian cũng đã là cả một vấn đề.

Vương Hân Đông gọi điện cho trung tâm môi giới nhà đất, nói với họ về yêu cầu và tiêu chuẩn thuê nhà của ông, họ lập tức cung cấp thông tin mấy căn nhà để ông lựa chọn. Có thể tâm lý có mối nói cũ đang tác oai tác quái trong đầu Vương Hân Đông nên ông chọn một căn nhà ở gần Ngân hàng Viêm Hoàng nhất, như vậy ông có thể tới thăm Ngũ Lệ bất cứ lúc nào. Sau khi đã chọn nhà xong, Vương Hân Đông lập tức gọi điện cho Ngũ Lệ, bảo cô đưa em gái (trong lòng Vương Hân Đông đã mặc nhận đó là Lục Lệ) tới tiểu khu Đào Viên xem nhà, đó là một căn nhà hai tầng với 4 phòng ngủ, 2 phòng khách, 1 phòng bếp và 2 nhà vệ sinh, nếu họ thấy vừa ý thì thông báo cho ông, ông sẽ lập tức bỏ tiền ra thuê, tiền thuê tạm thời là một năm, nếu họ không thích thì có thể chọn một căn nhà khác. Vương Hân Đông giao quyền quyết định thuê nhà cho Ngũ Lệ là vì muốn để cô vui lòng, cũng là một điểm rất tinh tế của ông khi đối phó với đàn bà. Thực ra trong lòng ông hiểu rất rõ, chắc chắn hai chị em Ngũ Lệ sẽ thích căn nhà đó, bởi vì số tiền thuê 6000 tệ một tháng đã chứng minh được tất cả. Vương Hân Đông biết rõ rằng tiền thuê căn nhà này không rẻ, nhưng cái ông cần là Ngũ Lệ, cái Ngũ Lệ cần là nhà, bởi vậy chỉ còn cách làm như vậy mà thôi.

Vương Hân Đông không ra khỏi ngân hàng nửa bước nhưng việc thuê nhà cho Ngũ Lệ đã giải quyết xong. Ông thở phào nhẹ nhõm, uống một ngụm trà rồi lại châm một điếu thuốc, lúc này ông cần bình tĩnh lại để tính toán xem bước tiếp theo ông và Chương Kiến Quốc nên hành động như thế nào. Có người nói tham quan ô lại kiếm được tiền dễ, nhưng cũng có lúc họ cảm thấy sợ hãi và đau đầu.

Thời gian còn lại của buổi sáng, Vương Hân Đông dùng để lên kế hoạch “phát tài” cho mình và Chương Kiến Quốc. Phương án sách lược của Vương Hân Đông hôm nay có hai phần, phần thứ nhất là việc vay vốn của Ngũ Văn Hổ. Ông không còn cách nào khác là cho Ngũ Văn Hổ vay vốn, khoản tiền này không cho vay không được, nếu không giấc mơ về cái chức cục phó Cục Giao thông của ông sẽ khó có thể thành sự thật, vấn đề thứ hai là làm thế nào để gỡ thủ đoạn ra trong việc xin phê chuẩn cho vay khoản vốn này, để đơn xin vay vốn được tổng ngân hàng chấp nhận. Tiếp theo đó là làm thế nào để nói với Chương Kiến Quốc rằng khoản phí bảo lãnh cho vốn vay của Ngũ Văn Hổ chỉ có 6%. Thứ nhất, tiền phí ít quá thì trong lòng họ không vui; thứ hai là nếu thu nhiều quá thì sợ Ngũ Văn Hổ nói xấu ông trước mặt Ngũ Văn Long, Ngũ Văn Long mà gây khó dễ thì người thiệt hại cuối cùng chỉ là ông, bởi vậy lúc nói chuyện với Chương Kiến Quốc, chỉ có thể nói qua loa cho xong. Còn về việc làm thế nào để lừa tổng ngân hàng thì không phải là việc khó đối với Vương Hân Đông, về việc làm giả chứng từ, có thể nói ông đã vô cùng thành thực, đơn giản tới mức chỉ cần tìm một người chuyên làm giả giấy tờ làm giúp một tờ giấy chứng nhận sử dụng đất là được. Trong tài liệu vay vốn gửi lên tổng ngân hàng chỉ yêu cầu bản phô tô của giấy chứng nhận quyền sử dụng đất, người của tổng ngân hàng vừa không nhìn kĩ, mà cũng không buồn quan tâm xem nó là thật hay giả, việc này thì hoàn toàn có thể yên tâm.

Phần thứ hai nằm trong kế hoạch của Vương Hân Đông là dự án vay vốn của công ty đường cao tốc. Kế hoạch của ông là: Bước thứ nhất bảo Chương Kiến Quốc nâng cao tiền đảm bảo công trình của chủ thầu công trình đường cao tốc thành phố, ép họ phải gặp khó khăn với tiền vốn lưu động, một khi nhà thầu đã thiếu vốn, đương nhiên sẽ phải tìm ngân hàng để vay vốn, có khoản vay vốn của nhà thầu thì đương nhiên sẽ có cơ hội làm ăn cho công ty bảo lãnh. Thế này gọi là tự tạo thời cơ. Bước thứ hai là nhân cơ hội đó nâng cao mức phí bảo lãnh, như vậy không sợ nhà thầu không ngoan ngoãn nghe lời nữa. Nếu trong số họ có ai có gan dám mặc cả, toàn bộ công trình mà họ thầu sẽ bị đóng băng. Bước thứ ba là trong cuộc họp kêu gọi cổ đông ngày mai, nói Chương Kiến Quốc yêu cầu các cổ đông phải góp vốn ngay lập tức, những doanh nghiệp nhất thời không thể lấy ra được một khoản tiền lớn tất nhiên sẽ phải tìm tới ngân hàng vay vốn, như thế chẳng phải công ty bảo lãnh lại có mối làm ăn? Nghĩ tới điều cuối cùng này, Vương Hân Đông mỉm cười đắc ý, đứng lên đi vài bước quanh phòng làm việc, vừa đi vừa nhả khói thuốc, nhìn từng vòng khói từ miệng mình bay ra, lúc đầu là những vòng nhỏ, rồi lớn dần lên, lớn dần lên. Ông cảm thấy khói thuốc cũng giống như kế hoạch của ông, sẽ từng bước tóm chặt một lũ nhà thầu, doanh nghiệp và cả Ngũ Văn Hổ vào trong đó.

Vào lúc Vương Hân Đông đang say mê với viễn cảnh tươi đẹp của mình thì điện thoại của Ngũ Lệ gọi tới. Cô nói cô và em gái đã cùng nhau đến thăm căn nhà đó, hai chị em đều rất thích nói ông nhanh chóng kí hợp đồng thuê nhà. Vương Hân Đông lập tức gọi điện thoại cho trung tâm môi giới nhà đất, trung tâm hứa ngày mai sẽ hoàn thành mọi thủ tục thuê nhà, nhưng chi phí môi giới là một tháng tiền thuê căn nhà. Vương Hân Đông vốn dĩ không bao giờ keo kiệt trong chuyện tiền nong nên đồng ý ngay với yêu cầu của họ. Ông xin số tài khoản ngân hàng của trung tâm rồi sau vài cú click chuột trên máy tính, số tiền 7,8 vạn tệ đã được chuyển vào tài khoản của trung tâm. Gửi tiền xong, Vương Hân Đông gọi điện nói với Ngũ Lệ: Tiền đã được chuyển tới trung tâm môi giới, tổng cộng là 7,8 vạn tệ, bao gồm một năm tiền thuê nhà và 6000 tệ tiền phí môi giới, nói Ngũ Lệ mua một chai rượu ngon và mấy món nhắm, tối nay ông sẽ tới với hai chị em. Ngũ Lệ nhanh nhẹn đồng ý. Gọi điện thoại xong, Vương Hân Đông giống như một vị tướng quân vừa đánh thắng trận, vui vẻ cười lớn, không hề che giấu sự thích thú của mình khi đã nắm được cả đôi chị em song sinh trong tay.

Chương Kiến Quốc và Từ Thẩm Bình thảo luận với nhau suốt cả buổi sáng, cuối cùng cũng đã giải quyết xong các vấn đề có liên quan tới cuộc họp ngày mai. Chương Kiến Quốc giao cho Từ Thẩm Bình hai việc buộc phải hoàn thành trong buổi chiều: Thứ nhất là gọi điện thoại cho những đơn vị, doanh nghiệp của thành phố để thông báo cho họ về thời gian và địa điểm tổ chức cuộc họp của ngày mai, thứ hai là Từ Thẩm Bình sẽ đại diện cho Cục Giao thông, tiếp đón những đại diện doanh nghiệp ở tỉnh ngoài tới tham gia cuộc họp kêu gọi cổ đông lần này, sắp xếp cho họ chỗ ăn chỗ ở. Tối hôm đó, Chương Kiến Quốc sẽ đích thân thiết tiệc mời tất cả các đại diện cổ đông. Sau khi sắp xếp xong công việc buổi chiều, Chương Kiến Quốc gọi điện thoại hẹn Vương Hân Đông hai giờ chiều gặp nhau ở phòng kín trên tầng 10 của khách sạn Giả Nhật.

1 giờ chiều, Chương Kiến Quốc đã tới tầng 10 của khách sạn Giả Nhật. Thường Di Nhân rảnh rỗi nên có thói quen ngủ trưa. Chương Kiến Quốc lấy chìa khóa mở cửa đi vào, cô mới tỉnh dậy vì tiếng động. Cô không biết cục trưởng tới phòng mình vào buổi trưa, lú lú bập bập. Chương Kiến Quốc thấy vậy vội vàng giữ vai Thường Di Nhân lại, ra hiệu cho cô không cần phải dậy:

- Gần đây anh có nhiều việc ở cục phải xử lí, bận tới mức không thoát ra được, nhưng trong lòng anh lúc nào cũng nhớ tới em, lúc nào cũng muốn được cùng em ân ái. Hai giờ chiều nay anh hẹn giám đốc Vương ở đây nói chuyện, vừa vận tạo thêm cơ hội cho chúng ta, bởi vì anh muốn dành cho em một ngạc nhiên nho nhỏ nên mới tới mà không gọi điện thoại trước.

Chương Kiến Quốc vừa nói vừa cởi quần áo, cởi quần áo xong bèn chui vào chăn của Thường Di Nhân. Thường Di Nhân và Chương Kiến Quốc là người tình đã lâu năm, thêm vào đó là cô cũng cô đơn đã nhiều ngày, sinh lí cũng có những nhu cầu bình thường, bởi vậy rất ngoan ngoãn phối hợp với ông. Hai người ôm ấp nhau một hồi, sau đó bắt đầu làm cái việc mà cả hai đều không ai thấy xấu hổ.

Chương Kiến Quốc không dám làm lỡ việc của buổi chiều, nửa tiếng đồng hồ sau đã vội vàng ngồi dậy mặc quần áo. Thường Di Nhân cũng vội vàng dậy theo, tiện tay chỉnh lại ga giường, rồi lại vào nhà vệ sinh trang điểm lại gọn gàng, sau đó mới đi ra cùng Chương Kiến Quốc. Chương Kiến Quốc thấy trên mặt Thường Di

Nhân vẫn còn vết đỏ, bèn nói:

- Em ngồi xuống uống trà, nghỉ ngơi một lát. Chờ vết đỏ trên mặt bớt rồi thì sang chỗ Nhan Lệ ngồi, Nhan Lệ “cáo” lăm, đừng để cô ta có chuyện để nói trước mặt Vương Hân Đông. Vương Hân Đông hai giờ sẽ tới, anh và ông ta bàn chuyện xong sẽ đi, lúc nào đi anh sẽ gọi điện cho em.

Thường Di Nhân nghe Chương Kiến Quốc nói thế, trong lòng không vui:

- Nhan Lệ mà cũng có tư cách để nói chuyện của người khác sao? Cô ta chẳng nhìn lại mình xem, lúc đầu thì đi theo Vương Hân Đông, nhưng rồi Vương Hân Đông lại vứt cô ta cho Từ Thẩm Bình như vứt một đôi giày rách, tiện nhân!

Cô uống mấy ngụm trà rồi giận dỗi bỏ xuống lầu, xem ra chắc chắn hôm nay cô sẽ không tới chỗ Nhan Lệ rồi.

Thường Di Nhân vừa mới đi thì Vương Hân Đông đã tới. Chương Kiến Quốc đã pha sẵn một ấm trà Long Tỉnh ngồi chờ, Vương Hân Đông vừa ngồi xuống, hai người lập tức nói vào chủ đề chính. Trước tiên Chương Kiến Quốc thông báo cho Vương Hân Đông về tình hình chuẩn bị cuộc họp kêu gọi cổ đông lần thứ nhất của Cục Giao thông được tổ chức vào ngày mai, Vương Hân Đông cũng nói sơ qua cho Chương Kiến Quốc nghe về việc hôm qua mình gặp Ngũ Văn Hổ như thế nào. Hai người đối diện với hai cơ hội lớn trong cuộc đời, lúc này cảm thấy rất hưng phấn, tràn đầy nhiệt tình, quyết tâm không để cho cơ hội phát tài lần này trượt khỏi tay.

Chương Kiến Quốc chờ Vương Hân Đông nói xong bèn hỏi:

- Khoản vay vốn của Ngũ Văn Hổ anh định giải quyết như thế nào? Việc này có mối quan hệ trực tiếp tới việc điều động công tác của anh đấy!

- Ngũ Văn Hổ ép tôi làm việc này cũng là vì lấy chuyện điều động ra uy hiếp tôi. Có điều ai chơi ai thì phải xem ai là người cười đến cuối cùng đã. Tôi không quan tâm có việc điều động công tác hay không, cho dù về phương diện nào thì đây cũng là cơ hội cuối cùng của hai chúng ta trước khi tôi rời khỏi Ngân hàng Viêm Hoàng.

Sau đó Vương Hân Đông trình bày kế hoạch làm giả giấy tờ của mình, Chương Kiến Quốc vừa nghe vừa gật gù khen hay, ông hỏi Vương Hân Đông:

- Việc thu phí bảo lãnh cho Ngũ Văn Hổ, anh thấy bao nhiêu là hợp lí? Mảnh đất mà Ngũ Văn Hổ lấy được rất có giá, nếu rẻ quá thì bằng cho không hần ta. 12% có được không?

Trước đó Vương Hân Đông đã đồng ý với Ngũ Văn Hổ là tiền bảo lãnh chỉ là 6%, bởi vậy nói:

- Nể tình Ngũ Văn Long nên bớt đi một chút! Tôi thấy khoảng 6% là được rồi, đòi nhiều quá là không nể mặt Ngũ Văn Long, mọi người đều không vui. Huống hồ sau này chúng ta còn có lúc phải nhờ vả ông ta, anh nói có phải không?

Chương Kiến Quốc nghĩ, việc vay vốn toàn bộ đều phải nhờ Vương Hân Đông, ý kiến của ông ta vô cùng quan trọng, không cần vì một việc nhỏ như thế này mà tranh luận mãi không thôi, hơn nữa 6% của 300 triệu mà Ngũ Văn Hổ vay tính ra cũng là 18 triệu, cũng đủ để hai người chia nhau rồi:

- Nếu anh cảm thấy 6% hợp lí thì cứ lấy 6% vậy. Ngũ Văn Long và Ngũ Văn Hổ lần này nhận ơn huệ của anh rồi! Một câu nói của anh đã giúp họ bớt được 18 triệu.

Wương Hân Đông đương nhiên nhận ra ý của Chương Kiến Quốc trong câu nói đó, không phải Ngũ Văn Long nhận ơn huệ của tôi mà là tôi nhận ơn huệ của cục trưởng anh. Ông chỉ nói:

- Chúng ta có tiền cùng kiếm mà!

Wương Hân Đông nói xong, bật cười hai tiếng, sau đó hỏi Chương Kiến Quốc:

- Đối với việc xây dựng đường cao tốc thành phố, công ty anh định thế nào?

- Công ty Kiến thiết đường cao tốc tôi giao toàn bộ cho Từ Thắm Bình lo liệu. Sau khi công ty thành lập, tôi định để cho cậu ta làm tổng giám đốc.

- Chức vụ chủ tịch hội đồng quản trị, anh có kế hoạch gì?

- Hiện nay công ty vẫn còn đang trù bị, bao giờ công ty chính thức đi vào hoạt động rồi tùy cơ hành sự! Anh có ý gì không?

Vương Hân Đông không để lỡ thời cơ, lập tức nêu ra kế hoạch của mình:

- Bây giờ làm việc gì cũng đề cao ý thức vượt trội. Trong việc trù bị cho Công ty Kiến thiết đường cao tốc thành phố, tôi phát hiện ra một cơ hội làm ăn... - Sau đó ông trình bày cho Chương Kiến Quốc nghe tỉ mỉ về kế hoạch mà mình đã nghĩ ra, Chương Kiến Quốc nghe xong, luôn miệng khen hay, thì thoảng lại thêm vào một chữ “được”. Hai người thảo luận gần một tiếng đồng hồ, hoàn thiện thêm nhiều chi tiết trong kế hoạch của Vương Hân Đông. Sau khi hai người cho rằng kế hoạch này có thể thực hiện được bèn kết thúc cuộc “họp” ngày hôm nay, sau đó họ quay về làm phần việc của mình. Hai tiếng đồng hồ ngắn ngủi này, họ để lại trong phòng Thường Di Nhân một gát tàn đầy đầu lọc thuốc lá, đồng thời cũng tìm ra cho mình cơ hội kiếm được hàng mấy chục triệu tệ. Từ trên người họ, người ta có thể hiểu được câu danh ngôn mà Henry Luce từng nói: “Thương nhân chắc chắn được coi là nghề nghiệp vĩ đại nhất”.

Vương Hân Đông từ khách sạn Giả Nhật đi ra, về thẳng Ngân hàng Viêm Hoàng, ông gọi điện thoại cho Ngũ Văn Hổ, bảo ông ta nhanh chóng chuẩn bị tài liệu xin vay vốn và gửi tới ngân hàng. Đương nhiên ông cũng không quên nhắc nhở:

- Giấy chứng nhận quyền sử dụng đất giả phải tìm người nào có tay nghề tốt, đừng làm sai lệch quá, nếu không không qua được thì ông đừng trách tôi không giúp đỡ.

Ngũ Văn Hổ luôn miệng đồng ý, đảm bảo sẽ không làm hỏng chuyện.

Vương Hân Đông cúp điện thoại, nhìn đồng hồ đã là hơn năm giờ, đã tới lúc ông phải đi tới chỗ của Ngũ Lệ. Trước tiên ông gọi điện thoại cho Ngũ Lệ, xác định là hai chị em đã chuẩn bị đầy đủ cơm rượu, đang chờ ông tới rồi mới vui vẻ lái xe tới điểm hẹn.

Tiểu khu Đào Viên là một trong những khu biệt thự cao cấp của thành phố, giá tiền của một căn nhà ở đây, mỗi mét vuông phải tới 1,6 vạn tệ. Những người có nhà trong khu này đều là các nhà kinh doanh hoặc quan chức chính phủ, có thu nhập không thấp. Tiểu khu này nằm ở giữa trung tâm nhưng cây cối tươi tốt, mát mẻ, không khí trong lành và yên tĩnh, đúng là một nơi ở tốt.

Vương Hân Đông lái xe vào thẳng tiểu khu Đào Viên, đậu xe dưới tầng hầm rồi vào thang máy đi lên tầng 12A. Tầng 12A là tầng thứ 13 của tòa nhà. Các nhà kinh doanh vì du nhập quan niệm văn hóa “số 13 là một con số không may mắn” của người phương Tây nên đổi tầng 13 thành 12A, chứng tỏ rằng mình hòa nhập với thế giới.

Vương Hân Đông gõ cửa phòng 12A01, hai chị em Ngũ Lệ như hai con bướm, nhào ra đón ông. Hai chị em đều mặc áo len bó sát người cùng một cái quần bò màu xanh, đường cong của hai người lộ rõ sau làn áo, tràn đầy sức sống và sự quyến rũ. Chỉ có điều chiếc áo len của Ngũ Lệ màu ngọc bích, còn của Lục Lệ là màu xanh lục.

Vương Hân Đông còn chưa kịp đóng cửa đã ôm chầm lấy hai chị em. Hai người giả vờ đẩy ông ra nhưng ngay sau đó lại như hai con chim, bám chặt lấy ông. Vương Hân Đông ôm họ đi vào phòng khách, dùng chân đóng cửa lại, ông không nhìn nổi lại hôn lên má hai chị em, hai chị em cũng đáp lại tình cảm của Vương Hân Đông bằng hai nụ hôn thật kêu. Cách làm của họ rất phù hợp với câu nói của người xưa: Có đi có lại mới toại lòng nhau.

Ba người ôm nhau đi vào phòng khách rồi phòng ăn. Trên chiếc bàn hình chữ nhật dài đã bày đầy thức ăn, chắc chắn là Ngũ Lệ đã chuẩn bị rất công phu cho bữa tiệc này. Người thành phố này rất thích ăn thịt vịt, mỗi năm họ phải tiêu thụ tới hàng triệu con vịt. Bởi vậy trong các bữa ăn, ít khi thiếu được mấy món như vịt rang muối, đầu vịt... Ngoài ra còn nhiều món nữa như cá sốt chua ngọt, thịt anh đào, xương sườn Vô Tích, tôm chiên giòn, kim chi... Một chai rượu nho Trương Dự được cất trong hầm mười năm đã mở nắp, ba

cái ly để cao cùng dụng cụ ăn được đặt ngay ngắn trên bàn. Vương Hãn Đông vừa nhìn đã biết chắc chắn Ngũ Lệ là người đảm đang, biết thu vén nhà cửa.

Hai chị em thoát ra khỏi vòng tay của Vương Hãn Đông, mời ông về chỗ ngồi. Ngũ Lệ rót rượu cho ba người rồi bắt đầu nâng ly chúc mừng. Trước tiên họ ôn lại kiểu “ba vòng”, bởi vì hai chị em đều mặc áo len nên tạm thời không thể chúc rượu kiểu “xuyên tâm liên” được. Hai chị em đều lần lượt cùng Vương Hãn Đông “Coca cola”.

Rượu nho Trương Dự ủ mười năm quả là rượu ngon. Rượu ngon cũng giống như tình yêu, đều khiến người ta ngây ngất. Rượu ngon cùng với tình yêu đẹp mới là sự hưởng thụ hoàn hảo. Nhưng lúc này rượu ngon như bạn đồng hành với dự vọng, chỉ đóng vai trò là người “môi giới tình dục”, quả là oan uổng cho chai rượu!

Sau ba tuần rượu, mọi người cùng dùng thức ăn. Ngũ Lệ cầm một cái đầu vịt đưa lên miệng ăn nhỏ nhẹ. Ngũ Lệ là con gái Đông Bắc, tới thành phố này đã nhiều năm, thích nhất là ăn đầu vịt khi uống rượu. Cô nói:

- Uống rượu và ăn đầu vịt là hợp nhất, lúc này đầu vịt có một mùi vị rất đặc biệt. Mùi vị này không nói được thành lời, chỉ có người ăn mới cảm nhận được.

Vương Hãn Đông thấy Ngũ Lệ hiểu nhiều về văn hóa ẩm thực, bèn nổi hứng:

- Tôi ra một vế đối trên cho Ngũ Lệ, chủ đề là em ăn đầu vịt. Nghe kĩ nhé: “Nha đầu khang nha đầu, nha đầu hiêm nha đầu hàm”.(1)

Vương Hãn Đông đã đánh giá quá cao tài trí của Ngũ Lệ. Những người thông hiểu văn hóa ẩm thực chưa chắc đã giỏi các văn hóa khác, huống hồ Ngũ Lệ chỉ là một cô gái ham ăn, nói rằng cô hiểu văn hóa ẩm thực e vẫn còn quá sớm. Ngũ Lệ nghĩ một hồi lâu nhưng không tìm ra đáp án.

Lục Lệ ngồi cạnh chờ đợi sốt cả ruột, bèn hỏi:

- Giám đốc Vương đừng đùa nữa, vế dưới là gì?

Vương Hãn Đông chậm rãi nói:

- Vế dưới là “Đồng tử đả đồng tử, đồng tử lạc đồng tử lạc”(2). Thành phố mình đi đâu cũng thấy trồng cây ngô đồng, hai em không nghĩ ra hả?

Vương Hãn Đông nói tiếp:

- Câu đối trên các em không hiểu, vậy thì tôi kể cho các em một chuyện. - Ông ho một tiếng, lắc đầu nói. - Ngày xưa có một thái giám... - một lúc lâu vẫn không nói tiếp.

Hai chị em tò mò nhìn ông, Ngũ Lệ hỏi dồn:

- Ông nói mau đi, dưới là gì?

- Không có gì. - Vương Hãn Đông mở lớn mắt, quan sát phản ứng của hai chị em.

Lúc này hai chị em mới vỡ lẽ ra, bật cười lớn. Ngũ Lệ đi tới trước mặt Vương Hãn Đông, cười cười:

- Ông xấu thật!

Vương Hãn Đông cười rung cả người:

- Bên dưới thái giám không có gì, việc gì em phải lo? Có phải là tôi không có gì đâu.

- Bên dưới ông mà không có gì là tốt nhất. Bọn đàn bà chúng em đỡ phải chịu khổ.

- Đàn bà chịu khổ? Đàn ông kiếm tiền, đàn bà tiêu tiền mà còn chịu khổ? Làm đàn ông có dễ không?

Lục Lệ chen vào:

- Đàn ông trong thiên hạ nuôi vợ nuôi con không dễ gì, nhưng đàn ông làm quan lại là chuyện khác.

Vương Hãn Đông hỏi ngược lại:

- Tại sao?

- Đàn ông làm quan đều thuộc tầng lớp cao trong xã hội, được hưởng nhiều ưu đãi: tiền lương cao, được ở nhà rẻ như cho không, dùng xe nhà nước do nhà nước trả tiền, ăn uống đều có người chi trả, ai mà không muốn được ở trong cái giai cấp này chứ?

Vương Hãn Đông nhất thời không tìm ra lí do để phản bác lại Lục Lệ, đành nói lảng:

- Tôi không nói với em nữa, uống rượu đi. Đàn bà cũng có hai cái miệng! Một cái ăn cơm, một cái ăn người, mau uống rượu đi rồi tôi cho các em ăn người. Tôi tự mình đưa dê vào miệng cạp đấy nhé!

Ba người lại uống hết số rượu trong ly. Vương Hãn Đông là người đầu tiên vào nhà vệ sinh tắm gội, hai chị em đi sát theo sau. Sau khi tắm xong, ba người ôm nhau lên giường...

Ba người lăn lộn trên giường khiến trời đất tối tăm, “quỷ khóc thần sầu”, quả thật như một bãi chiến trường. Vương Hãn Đông lần lượt “chinh chiến” với hai chị em, cuối cùng trở tay không kịp, phải chấp nhận bại trận. Ông như một con lợn béo sắp chết, nằm trên giường thở dốc. Ngũ Lệ vẫn còn chưa thỏa cơn dục vọng, vẫn muốn tiếp tục nhưng Vương Hãn Đông không thể chống đỡ nổi nữa, chỉ đành giương cờ trắng đầu hàng:

- Hôm nay không được nữa rồi! Hai em định giết chết tôi sao! Ngày mai tôi một đổi một với hai em, để xem tôi “tiêu diệt” hai em như thế nào!

Ngũ Lệ nói lại:

- Giám đốc Vương là con vẹt ba cân nhưng có tới hai cân miệng.

- Thế là ý gì?

Ngũ Lệ cười lớn:

- Là già mồm.

Lục Lệ cũng phụ họa theo:

- Em thấy giám đốc Vương là Quan Công bán đậu phụ, người cứng nhưng hàng không cứng!

Đây là lần đầu tiên trong đời, Vương Hãn Đông bị đàn bà đánh bại ở trên giường.

15. Chương 15: Ôsin Lên Giường Và Nhân Viên Kế Toán

Tối hôm sau khi nhận được điện thoại của Vương Hãn Đông, Ngũ Văn Hổ hẹn Vương Hãn Đông tới phòng sauna của hộp đêm Đại Hào Hoa. Ngũ Văn Hổ vốn định mời Vương Hãn Đông tới Tùng Hạc Lầu ăn cơm, nhưng tối hôm đó Vương Hãn Đông đã nhận lời mời một bữa cơm khác, Vương Hãn Đông chỉ có một cái miệng, không thể nào phân đôi ra được, đây cũng là một trong những cái khó mà những kẻ làm quan như Vương Hãn Đông và Ngũ Văn Hổ thường gặp phải, bởi vậy Ngũ Văn Hổ chuyển bữa cơm thành đi tắm sauna.

Bữa tiệc của Vương Hãn Đông vừa kết thúc, không dám chậm trễ giây phút nào, ông lập tức lái xe tới hộp đêm Đại Hào Hoa. Lúc này Vương Hãn Đông đã không còn là Vương Hãn Đông mà Ngũ Văn Hổ gặp lần đầu tiên nữa. Lần đó ông ta cố tình “thả con săn sắt, bắt con cá rô”, lần này là đôi bên cùng lợi dụng lẫn nhau. Cuộc nói chuyện hôm nay của ông với Ngũ Văn Hổ không có ưu thế tuyệt đối, thậm chí trong việc điều động công tác của mình, ông còn cần tới sự giúp đỡ của Ngũ Văn Hổ, bởi vậy lần này gặp mặt này, ông không dám tỏ ra coi thường. Ngày trước khi đi đàm phán công việc, Vương Hãn Đông thường đưa theo Châu Lệ đi, một là tiện cho hai người bí mật hẹn hò, hai là nhờ Châu Lệ giúp đỡ Vương Hãn Đông tài liệu công việc, nhất cử lưỡng tiện. Hôm nay tình hình đặc biệt, bởi vậy Vương Hãn Đông dặn dò hai chị em Ngũ Lệ chuẩn bị, rất có thể hôm nay hai cô gái sẽ phải tới hộp đêm Đại Hào Hoa phục vụ ông và Ngũ Văn Hổ, bởi vậy nếu đưa theo Châu Lệ đi thì rõ ràng là không hợp lí lắm.

Vương Hân Đông vừa tới hộp đêm Đại Hào Hoa đã đi thẳng lên phòng chờ của khách quý mà Ngũ Văn Hổ đã đặt trước. Hai người trước khi đi tắm, có chuyện gì cần nói thì nên nói hết, chuyện gì cần mặc cả cũng nên mặc cả xong xuôi, nếu không lát nữa tắm xong, đầu óc của cả hai đều không tỉnh táo, sẽ khó làm việc.

Vương Hân Đông vừa bước vào phòng nghỉ đã thấy Ngũ Văn Hổ trong đó. Nhìn dáng vẻ thấp thỏm không yên của ông ta, chắc là đã chờ ở đây một thời gian dài, thậm chí còn có vẻ sốt ruột. Vương Hân Đông vội vã bước tới, nắm tay thật chặt, luôn miệng xin lỗi Ngũ Văn Hổ:

- Xin lỗi, thật là xin lỗi. Chúng tôi đều là những người phạm phu tục tử, cả ngày quanh quẩn với mấy chuyện cỏn con, cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi. Để giám đốc Ngũ chờ lâu quá!

Ngũ Văn Hổ thấy Vương Hân Đông tới, hai hàng lông mày đang nhăn tít lập tức dần ra. Ông ta vẫn sợ Vương Hân Đông hôm nay thất hẹn, định giữ trò gì mới. Giờ chúng ta đang sống trong thời đại mà kế hoạch không nhanh bằng thay đổi, kì tích nào cũng có thể xuất hiện. Ông thấy cuối cùng Vương Hân Đông cũng đã tới, trái tim sắp nhảy ra ngoài giờ yên vị trở về trong lồng ngực:

- Giám đốc Vương không cần khách sáo. Tôi cũng vừa tới không lâu, còn ngồi chưa ấm chỗ.

Vương Hân Đông thấy Ngũ Văn Hổ nói dối thì cũng thuận theo đà, ngồi xuống đối diện với Ngũ Văn Hổ:

- Nếu mọi người đều vừa mới tới thì chúng ta tranh thủ thời gian đi vào chủ đề chính. Ông mang đơn xin vay vốn tới chưa?

- Thứ quan trọng như vậy làm sao mà quên được? Đây, ngay cả giấy chứng nhận quyền sử dụng đất cũng làm xong rồi. Ông thấy trình độ làm thế nào?

Vương Hân Đông nhận tập tài liệu trong tay Ngũ Văn Hổ. Trước tiên ông rút tờ giấy chứng nhận quyền sử dụng đất giả trong đó ra xem kĩ:

- Làm tốt lắm, trông như thật vậy. Không ngờ bọn làm giả giấy tờ bây giờ lại có kĩ thuật cao như thế.

Ngũ Văn Hổ thấy Vương Hân Đông khen ngợi, hòn đá trong lòng nhẹ nhàng được đặt xuống, ông ta vốn sợ Vương Hân Đông dùng tờ giấy chứng nhận giả này để khó dễ cho mình, như vậy thì mọi chuyện sau đó đều gặp khó khăn. Mặc dù Ngũ Văn Long có sức uy hiếp rất lớn với Vương Hân Đông nhưng núi cao còn có núi cao hơn, nếu Vương Hân Đông tìm được một cái bệ còn chắc hơn cả Ngũ Văn Long thì ngay cả Ngũ Văn Long ông ta cũng không coi vào đâu, đừng nói tới một người buôn bán bất động sản như Ngũ Văn Hổ:

- Ông xem các tài liệu khác thế nào?

- Chỉ cần tờ giấy này lừa được người khác thì những tài liệu khác không cần phải quan tâm, chúng ta chủ yếu là nắm được phương hướng, thế là được rồi. Những chuyện cỏn con giao cho cấp dưới xử lí, không thì nuôi bọn họ làm quái gì?

Phong độ lãnh đạo của Vương Hân Đông quả thực khiến Ngũ Văn Hổ khâm phục:

- Cũng đúng! Cũng đúng!

- Vấn đề chúng ta cần bàn bạc là giả sử khoản vay vốn của ông được trên tổng phê chuẩn, đơn vị bảo lãnh hợp pháp theo quy định, tôi đã tìm giúp ông rồi, đơn vị này vốn có uy tín với ngân hàng chúng tôi, chỉ có điều... - Vương Hân Đông cố tình nói được một nửa rồi dừng lại.

Ngũ Văn Hổ sốt ruột:

- Có điều cái gì?

- Chỉ có điều... phí bảo lãnh mà chúng ta thỏa thuận ban đầu thấp quá, người ta không đồng ý, bởi vì sau khi xem xét tình hình vay vốn của ông, cho rằng vụ này nguy hiểm cao.

- Họ đòi bao nhiêu?

- Giá cuối cùng là 8% tổng số tiền vay.

Ngũ Văn Hổ vốn chắc chắn là tiền phí bảo lãnh chỉ có 6%, giờ nghe nói nâng lên thành 8% thì tỏ vẻ không vui:

- Lần trước chúng ta đã thỏa thuận là 6%, sao bây giờ lại là 8%? Ông cố tình lên giá phải không?

Vương Hãn Đông chậm rãi nói:

- Ông đừng sốt ruột, tôi còn chưa nói xong. Vốn dĩ người ta đòi 8%, nhưng tôi ở giữa làm công tác tư tưởng, mới miễn cưỡng đồng ý với giá 6%, nhưng vẫn còn phải nghiên cứu thêm mới quyết định được, như vậy rất có thể sẽ giúp ông tiết kiệm được 2%. Tôi dùng 2% này làm điều kiện trao đổi, yêu cầu bí thư Ngũ Văn Long trong cuộc họp thường ủy của thị ủy, phối hợp với Đảng ủy Cục Giao thông, điều tôi tới Cục Giao thông làm việc. Ông nghe cho rõ, đây là điều kiện cần và đủ cho khoản vốn vay này.

Ngũ Văn Hổ nghe rất rõ ràng từng lời nói của Vương Hãn Đông. Các tế bào trong đầu ông chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã hoàn thành bốn phép tính: 2% của 300 triệu là 6 triệu. Vương Hãn Đông dùng cái giá 6 triệu để được điều vào Cục Giao thông, có phải ông ta uống nhầm thuốc chuột không? Cái chức cục trưởng Cục Giao thông cũng chẳng đáng ngần ấy tiền. Có điều sự việc tới nước này, chỉ cần khoản vốn vay của mình được duyệt, những việc khác kệ cha nó:

- Giám đốc Vương cứ yên tâm đi, việc nhỏ này tôi có thể thay mặt anh trai đồng ý với ông, lát nữa tôi sẽ về nói với anh tôi.

Vương Hãn Đông thấy Ngũ Văn Hổ đã đồng ý bèn thu dọn đồng tài liệu xin vay vốn:

- Giám đốc Ngũ, giờ đi tắm được rồi chứ?

- Đi tắm thôi, đây là tiết mục đặc biệt của ngày hôm nay, sao tôi có thể quên được? Chúng ta đi luôn chứ?

Vương Hãn Đông nói:

- Chờ một lát, tôi gọi hai cục cưng của tôi tới.

- Hai cục cưng nào?

- Chờ lát nữa họ tới ông sẽ biết, hai người họ cũng không lạ lắm gì với ông. - Vương Hãn Đông nói xong bèn gọi điện thoại cho Ngũ Lệ, ra lệnh cho hai cô lập tức tới hộp đêm Đại Hào Hoa.

Từ sau khi lừa được Ngũ Lệ và Lục Lệ ở chỗ Ngũ Văn Hổ về, Vương Hãn Đông hứa sẽ cho hai chị em mỗi người 1 vạn tệ hằng tháng. Hai chị em vô cùng vui mừng, từ giây phút đó, hai cô rất nghe lời Vương Hãn Đông, luôn ngoan ngoãn như hai chú cún con, đi theo ông. Hai chị em nhận được điện thoại của Vương Hãn Đông, lập tức ra khỏi nhà, nhảy lên một chiếc taxi rồi đi thẳng tới hộp đêm Đại Hào Hoa.

Mười phút sau, hai chị em Ngũ Lệ đã tới. Khi hai chị em xuất hiện trong phòng nghỉ của khách VIP, tâm trạng của Ngũ Văn Hổ vô cùng phức tạp: Mấy ngày trước hai chị em chỉ là vũ khí để ông ta đánh bại Vương Hãn Đông, vậy mà trong chớp mắt, vũ khí đã bị Vương Hãn Đông tước mất; vốn dĩ hôm nay ông định chủ động tìm người tới phục vụ, nhưng lại để Vương Hãn Đông từ khách biến thành chủ, cướp mất quyền chủ động, cướp mất thể diện của ông. Ông trầm nghĩ, mặc dù mình có anh trai làm bí thư thị ủy, nhưng trước mặt Vương Hãn Đông, ông vẫn không thể nào so sánh được.

Ngũ Văn Hổ còn đang trù trừ thì hai chị em Ngũ Lệ do thói quen nghề nghiệp, đã chủ động mỗi người cặp một tay khách, Ngũ Lệ hỏi:

- Bây giờ đi tắm trước hả?

Ngũ Văn Hổ cười với Ngũ Lệ:

- Cô không chờ được nữa hả?

Ông đi trước dẫn đường, ba người theo sau, vào phòng tắm VIP. Ngũ Văn Hổ đặt trước hai phòng tắm, nhân viên đứng ở hai bên phòng tắm cúi lưng mở cửa cho họ, mời vào. Trước khi bước vào, Vương Hãn Đông còn không quên quay lại trêu đùa Ngũ Văn Hổ vài câu:

- Ông Ngũ, nhiệt độ của sauna đừng để cao quá, cẩn thận kéo bị thương.

Vương Hãn Đông luôn rất tin tưởng vào chính sách “thuận tôi thì sống”: Bất cứ người nào nghe theo lời ông đều được ông đối xử rất tử tế. Hôm nay Ngũ Văn Hổ tỏ ra ngoan ngoãn, ông bèn mượn hoa hiên Phật, nhường người đàn bà mà Ngũ Văn Hổ từng bao cho ông ta sử dụng, coi như là phần thưởng cho Ngũ Văn

Hồ. Việc này cũng giống như sau khi thuần dưỡng được một con thú hoang, thưởng cho nó một món ăn ngon lành để cổ vũ nó.

Vương Hân Đông và Ngũ Lệ đi vào khu nghỉ ngơi bên ngoài phòng VIP, nhanh chóng cởi quần áo rồi hai người ôm nhau đi vào phòng xông hơi. Vương Hân Đông đặt nhiệt độ xông hơi là 800C, cùng Ngũ Lệ ngồi trên một chiếc ghế băng dài, một lớp khói mỏng của hơi nước bao vây lấy cơ thể họ. Trong khoảng không gian mờ mờ ảo ảo, hai người cùng vuốt ve mọi bộ phận trên cơ thể nhau. Nhu cầu sinh lí và tâm lí của hai người dần dần trỗi dậy. Vương Hân Đông để xác định người ngồi trước mặt mình là Ngũ Lệ, còn sờ vào phía sau tai trái của cô, quả nhiên có một nốt ruồi, lần này thì ông đã yên tâm, hôm nay ông có cơ hội đầu tay đôi với cô, để xem ai sẽ thắng ai.

Vì muốn không khí trong phòng xông hơi vui vẻ hơn một chút, Vương Hân Đông mở lời:

- Ngũ Lệ, em làm việc mấy năm rồi?

Vì giữ thể diện cho Ngũ Lệ nên Vương Hân Đông cố tình nói “làm gái” thành “làm việc”, khiến một chủ đề vốn dĩ rất nhạy cảm trở nên vô cùng bình thường.

Ngũ Lệ hỏi ngược lại:

- Ông hỏi để làm gì? Ông là mẹ của em hả? Việc gì phải hỏi rõ thế!

- Sao tôi có thể là mẹ của em được?

- Chẳng phải người ta vẫn có câu nói: Tài chính là cha, ngân hàng là mẹ, công thương thuế vụ hai con sói, giáo dục là con đũa lớn. Ông là giám đốc ngân hàng, có thể làm mẹ, nhưng không thể làm mẹ em! - Ngũ Lệ rất đắc ý với câu nói của mình, bật cười.

- Xem em vui chưa kìa, em có thích cuộc sống hiện nay không?

- Thích thì cũng không phải. Có cách để nuôi sống bản thân thì làm gì có người đàn bà nào muốn làm nghề này. Bọn em phải tranh thủ bây giờ vẫn còn trẻ, dùng thân xác mình kiếm lấy vài đồng tiền, tới lúc hoa tàn thì có muốn kiếm tiền cũng không được. Chờ sau khi có một khoản tiền nhất định, bọn em sẽ không làm nữa. Bọn em không trộm không cướp, dù sao cũng còn hơn bọn tham quan.

Nghe Ngũ Lệ nói cô còn tốt hơn bọn tham quan, mặc dù trên trán Vương Hân Đông không có hai chữ “tham quan” nhưng vẫn cảm thấy khó chịu, bởi vậy ông không còn hứng nói chuyện nữa.

Vương Hân Đông ở trong phòng xông hơi 15 phút, cảm thấy ngực mình từng tức, bèn kéo Ngũ Lệ đi ra. Hai người vào phòng tắm nước lạnh để rửa sạch mình, sau đó Ngũ Lệ giúp Vương Hân Đông “xoa dầu”. Ngũ Lệ bảo Vương Hân Đông nằm xuống mặt đất, đổ sữa tắm lên người ông rồi dùng cơ thể lỏng lẻo của mình để xoa bóp toàn thân cho Vương Hân Đông. Hai chân Vương Hân Đông nửa khép nửa hở, cơ thể thả lỏng, lòng vui phơi phới hưởng thụ cảm giác thoải mái này! Cơ thể mềm mại, mịn màng của Ngũ Lệ không ngừng trượt qua trượt lại trên mọi bộ phận của Vương Hân Đông, kích thích mạnh mẽ trung khu thần kinh trong đại não của ông. Sau vài phút xoa bóp, Vương Hân Đông không thể đè nén được dục vọng của mình nữa, lật người lại nằm đè lên Ngũ Lệ...

Lần này Vương Hân Đông đã chiến thắng hoàn toàn trong trận chiến giường chiếu, báo “mối thù” của lần trước.

Từ sau khi chiếm đoạt được Quỳnh Hoa ở căn nhà bên Mỹ Lô, tuần nào Từ Thắm Bình cũng lấy cớ là dọn dẹp vệ sinh để đưa Quỳnh Hoa tới đó một lần. Quỳnh Hoa thì sau khi thất tiết với Từ Thắm Bình, cũng không còn ý định từ chối nữa. Mỗi lần cơ thể Quỳnh Hoa bị đè xuống dưới người của Từ Thắm Bình, thứ đầu tiên mà cô nghĩ tới là căn bệnh của thầy cô, Ngô Giải Phóng. Từ Thắm Bình cũng thực hiện đúng lời hứa với Quỳnh Hoa, đồng ý trả toàn bộ chi phí thay thận cho Ngô Giải Phóng, Quỳnh Hoa cảm thấy vì thầy cô, cô hy sinh như vậy cũng đáng. Rồi cô lại nghĩ, mình đã là người đàn bà của Từ Thắm Bình, chỉ cần có lần thứ nhất thì mười lần hay một trăm lần cũng chẳng có gì khác nhau. Vả lại cái cơ thể vô dụng của cô, sau vài lần có kinh nghiệm tình dục, bắt đầu cảm thấy có khoái cảm, có lúc bất giác còn nghĩ tới chuyện đó, cô cảm hận bản thân vì chuyện này, lúc nào cũng có một cảm giác nhục nhã giày vò trái tim cô.

Ngày nào Quỳnh Hoa cũng ở nhà Từ Văn Tuấn làm hết công việc này tới công việc khác. Mỗi lần cô gặp Từ Thắm Bình ở nhà đều cố ý tránh ánh mắt của anh ta, cứ như thể làm vậy sẽ có thể giảm bớt được gánh nặng tâm lý cho cô vậy. Hôm nay Từ Thắm Bình rất vui, quyết định cho anh nhậm chức tổng giám đốc Công ty Kiến thiết đường cao tốc đã có, việc phê chuẩn lần này không gặp mấy trở ngại. Anh không biết đó là nhờ công lao của Thắm Thái Hồng. Người ta đều nói, thương con cái nhất là cha mẹ, Thắm Thái Hồng với địa vị là phu nhân bộ trưởng Bộ Tổ chức, đã ở đằng sau giúp Từ Thắm Bình lo lót cho những người ở hội đồng nhân dân. Việc này Từ Thắm Bình làm sao mà biết được? Bữa trưa lúc ăn cơm, Từ Thắm Bình nói với Thắm Thái Hồng là chiều nay anh phải đưa Quỳnh Hoa sang Mỹ Lô làm vệ sinh. Thắm Thái Hồng nghe thấy vậy, tỏ ra nghi ngờ:

- Chẳng phải mấy ngày trước mới quét dọn sao? Lại làm cái gì hử? Bình thường con ít ở bên đó, việc gì phải sạch sẽ như thế?

Từ Thắm Bình nói:

- Bây giờ cả thành phố đều là các công trình, ngày nào cũng đào đất, xây nhà, bụi trong không khí nhiều vô kể, có ngày nào mà không vượt quá tiêu chuẩn cho phép? Một ngày không quét dọn, bụi đã bám đầy phòng.

Nghe con trai nói như vậy, Thắm Thái Hồng nghĩ, Quỳnh Hoa không sang quét dọn bên Mỹ Lô, buổi chiều ở nhà cũng chẳng phải làm gì, thuê ôsin về mà không dùng thì thật là lãng phí, bởi vậy bà cũng không phản đối nữa.

Ăn cơm trưa xong, hai vợ chồng Từ Văn Tuấn về phòng nghỉ ngơi. Quỳnh Hoa lén chui vào phòng khách, cô phải gọi điện cho Kim Hoa, hỏi thăm tình hình của thầy cô xem hôm nay có chuyện gì không.

Ngô Giải Phóng và Kim Hoa một tháng trước đã chuyển ra khỏi nhà nghỉ, tới thuê nhà một người nông dân mà đồng nghiệp của Đại Xuân giới thiệu. Căn nhà đó có ba gian, gian giữa là gian thờ, hai bên là phòng ngủ. Ở đó còn có một cái bếp nhỏ và một cái nhà vệ sinh đơn giản. Tiền thuê nhà mỗi tháng là 600 tệ, đắt gấp hai lần so với mức 300 tệ mà họ dự tính trước đó, nhưng căn nhà có tới ba gian nên cũng coi như là vẫn rẻ. Để thuận tiện cho việc liên lạc, Quỳnh Hoa mua cho Kim Hoa một cái điện thoại di động. Đây là món đồ hiện đại nhất với một người nông dân lần đầu lên thành phố.

Sau khi có 9 vạn tệ mà Quỳnh Hoa đưa cho Đại Xuân giữ, Đại Xuân thì thoảng lại tới thăm chú Ngô Giải Phóng, nhân tiện mang cho ông một ít tiền để ông dùng vào cuộc sống hằng ngày và tiến hành kiểm tra, lọc máu... Đại Xuân không dám đưa hết tiền cho họ, sợ họ nghi ngờ rồi gây ra nhiều phiền phức không cần thiết. Ngô Giải Phóng sau một tháng được tiến hành lọc máu, các chỉ số sinh hóa đều khôi phục lại mức bình thường, nếu ông phải tiến hành thay thận thì bây giờ đã có đủ điều kiện sức khỏe cần thiết. Việc ăn uống của Ngô Giải Phóng do một tay Kim Hoa tận tâm lo liệu: một ngày ba bữa cơm đầy đủ, có chay có mặn, sau bữa cơm còn có chút hoa quả ăn tráng miệng. Cuộc sống của ông bây giờ sung sướng hơn hồi ở quê hàng trăm lần. Ngô Giải Phóng không thể ngờ được rằng mình trong họa có phúc: Vì ông lâm bệnh nặng mà được sống những ngày tháng hạnh phúc nhất trong cuộc đời mình.

Lúc Quỳnh Hoa đang ở trong phòng khách nói chuyện điện thoại với Kim Hoa thì Từ Thắm Bình đi vào giục Quỳnh Hoa mau dập điện thoại, nói anh ta ra ngoài xe chờ cô. Quỳnh Hoa lúc này đã dám công khai sử dụng điện thoại nhà họ Từ là vì có một lần vô tình nghe Thắm Thái Hồng nói tiền điện thoại nhà họ Từ do thị ủy thanh toán, Quỳnh Hoa đoán cho dù Thắm Thái Hồng có phát hiện ra cô dùng điện thoại thì bà cũng sẽ không tính toán gì với cô.

Quỳnh Hoa sợ Từ Thắm Bình chờ trong xe lâu quá nên vội vàng dặn dò Kim Hoa vài câu rồi cúp điện thoại. Cô với Kim Hoa cũng không có nhiều chuyện phải nói, chỉ cần biết thầy cô vẫn bình an vô sự là cô yên tâm rồi. Cô đi ra khỏi nhà, leo lên chiếc xe của Từ Thắm Bình.

Từ Thắm Bình nhanh nhẹn lái xe đưa Quỳnh Hoa tới căn nhà ở Mỹ Lô. Trong lúc lái xe, thi thoảng Từ Thắm Bình còn vui vẻ nhắc tới việc mình được làm tổng giám đốc Công ty Kiến thiết đường cao tốc thành phố. Từ Thắm Bình nghĩ, chỉ cần anh có được vị trí này, việc nhận hối lộ của các nhà thầu qua phương thức bán tranh giả đã có cơ hội được thực hiện. Đây là kinh nghiệm mà anh học được từ bố mình: Nếu chỉ nhận tiền mà không làm việc thì mình không chỉ bị tổn thất “chữ tín trong thương nghiệp” mà còn có nguy cơ bị người khác báo thù.

Bỗng dưng hôm nay anh ta muốn đưa Quỳnh Hoa tới Mỹ Lô là vì muốn mượn thân thể của Quỳnh Hoa để giải tỏa cảm giác hưng phấn tốt cùng, để chúc mừng sự thắng tiến của mình. Suy nghĩ này của anh ta gần giống như suy nghĩ của một người điên. Từ Thắm Bình dẫn Quỳnh Hoa vào nhà, hai người còn không kịp đi tắm, Từ Thắm Bình đã bế Quỳnh Hoa lên giường, vội vã lột sạch quần áo của cô ra. Lần này Quỳnh Hoa không còn tỏ ra bị động như những lần trước mà chủ động phối hợp với Từ Thắm Bình, điều này vừa khiến Từ Thắm Bình được đáp ứng đầy đủ về mặt dục vọng, mà lại cảm thấy vô cùng bất ngờ. Nguyên nhân thực sự khiến Quỳnh Hoa tỏ ra khác thường là điều mà Từ Thắm Bình không thể nào đoán được. Ngoài việc hôm nay Quỳnh Hoa bị sự thúc giục của bản năng, nguyên nhân quan trọng hơn là hôm nay cô phải xòe bài với Từ Thắm Bình, trước khi xòe bài, cô cố gắng để Từ Thắm Bình có tâm trạng tốt nhất.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Từ Thắm Bình như một con chó già chết, nằm ngửa trên giường. Quỳnh Hoa ngồi dậy vào nhà vệ sinh, cô dùng nước nóng và xà phòng cọ sạch từng thớ thịt trên thân thể, cô muốn gột rửa sạch sẽ mùi của Từ Thắm Bình và những thứ bẩn thỉu anh để lại trên người cô. Sau đó cô quay vào phòng, nhanh chóng mặc quần áo, để phòng Từ Thắm Bình lại có ý định “đánh hiệp hai”.

Quỳnh Hoa đã mặc quần áo xong mà Từ Thắm Bình vẫn còn lười biếng nằm trên giường, không chịu dậy. Quỳnh Hoa quay người đi vào nhà bếp, đun một ấm cà phê Braxin. Cô đặt hai tách cà phê vào khay rồi mang vào phòng ngủ. Từ Thắm Bình thấy Quỳnh Hoa hôm nay có phong thái như một bà chủ trong gia đình, những nghi hoặc ban nãy trở thành sự kinh ngạc. Khi Quỳnh Hoa đưa cà phê cho anh, anh máy móc nói:

- Cảm ơn.

Ngày trước Quỳnh Hoa đã từng phục vụ Từ Thắm Bình không biết bao nhiêu lần, nhưng Từ Thắm Bình chỉ coi đó là chuyện đương nhiên, chưa bao giờ nói một nửa chữ “cảm ơn”. Hôm nay là lần đầu tiên Quỳnh Hoa nghe Từ Thắm Bình nói với mình tiếng này, nhưng trong lòng cô không hề thấy ấm áp hơn chút nào.

Quỳnh Hoa cũng cầm một tách cà phê rồi ngồi bên mép giường. Từ Thắm Bình vẫn trần truồng nằm trên giường. Quỳnh Hoa kéo cái chăn lên che kín thân dưới của anh ta, che đi cái phần mà cô kinh hãi và buồn nôn nhất. Cô thấy Từ Thắm Bình đã dần dần bình tĩnh hơn, bèn nhẹ nhàng nói:

- Tổng giám đốc Từ, trước khi tới đây, tôi đã nói chuyện với chị tôi. Các chỉ số sinh hóa của thầy tôi bây giờ bình thường rồi, bác sĩ nói có thể chuẩn bị tiến hành thay thận được. Vấn đề chủ yếu của nhà tôi bây giờ là tiền. Ngày trước anh đã hứa với tôi, tiền thay thận cho thầy tôi...

Quỳnh Hoa còn chưa nói xong, Từ Thắm Bình đã hiểu, hôm nay Quỳnh Hoa chủ động phối hợp với anh trong chuyện gối chăn, chăm sóc cho anh chu đáo là vì muốn làm một bước đệm cho yêu cầu của mình:

- Em không cần phải nói nữa. Chỉ cần sau này mỗi lần em đều có biểu hiện tốt như hôm nay thì những việc tôi từng hứa với em chắc chắn sẽ thực hiện bằng được. Bố em thay thận tổng cộng cần bao nhiêu tiền?

- Bác sĩ nói ít nhất cũng phải bốn mươi vạn.

Từ Thắm Bình đưa tách cà phê không cho Quỳnh Hoa:

- Tôi cũng phải dậy thôi, chiều nay công ty vẫn còn nhiều việc chờ tôi xử lí. Thế này vậy, ở đây tôi có hai mươi vạn tiền mặt, em cầm lấy trước, hai mươi vạn còn lại mấy ngày nữa tôi đưa cho em.

Quỳnh Hoa nhặt quần áo mà vừa nãy Từ Thắm Bình ném bừa trên mặt đất lên đưa cho anh, Từ Thắm Bình nhận quần áo mặc vào. Anh mở cái tủ ở đầu giường, từ một cái két bảo hiểm được giấu khéo léo trong đó, lấy ra hai xấp tiền 100 tệ có dấu niêm phong của ngân hàng, mỗi xấp là 10 vạn tệ:

- Chỗ này là 20 vạn, em cầm lấy. Lát nữa tôi phải đi làm, em ở lại dọn dẹp vệ sinh rồi tự đón xe về nhà. Bây giờ cướp giật ngoài đường đáng sợ lắm, đừng để bọn chúng cướp mất tiền.

Nói xong anh hôn Quỳnh Hoa rồi sờ soạng lên người cô một vòng rồi mới lái xe bỏ đi.

Quỳnh Hoa làm theo lời dẫn dò của Từ Thắm Bình, dọn dẹp sạch sẽ căn nhà. Sau khi làm xong mọi việc, cô lại quay về phòng, sắp xếp lại cái giường đã bị Từ Thắm Bình làm cho xô lệch. Cô cầm 20 vạn tệ trên giường lên, tìm một cái túi ni lông bọc lại. Cô cầm cái túi nặng nặng đứng trước giường, đôi mắt nhìn chăm chú vào cái giường, rồi hai khóe mắt bắt đầu ươn ướt, những giọt nước mắt cảm lạnh từ từ chảy ra. Quỳnh

Hoa không hiểu, những giọt nước mắt của mình là do vui mừng, đau đớn hay tủi nhục. Lúc này, thời gian dường như ngưng đọng, Quỳnh Hoa để mặc cho nước mắt chảy tràn trên mặt, rơi cả xuống đất. Không biết bao lâu đã trôi qua, Quỳnh Hoa ngừng khóc, cố gắng tìm ra lí do gì đó để giải tỏa nỗi đau đớn trong lòng. Chỉ có hai lí do để cô an ủi tâm hồn đang bị tổn thương tới cùng cực: thứ nhất là cô đã có số tiền này, mạng sống của thầy cô đã có hi vọng giữ được; thứ hai là số tiền mà cô đang cầm trên tay là dùng thân thể của cô để “kiếm” được, khác hoàn toàn với số tiền mà lần trước cô “lấy” của nhà họ Từ (tới lúc này Quỳnh Hoa vẫn không chịu dùng chữ “trộm”).

Quỳnh Hoa chỉ có trình độ văn hóa tiểu học, cô chỉ biết liên hệ 20 vạn tệ có trong tay với căn bệnh của thầy cô. Còn về bản chất đồng tiền, cô không thể nào nhận ra có cái gì khác biệt.

Tổng giám đốc Từ Thẩm Bình của Công ty Kiến thiết đường cao tốc vừa mới bước vào phòng tổng giám đốc của mình ở Cục Giao thông, ngồi còn chưa ấm chỗ thì chủ tịch hội đồng quản trị Chương Kiến Quốc đã gọi điện thoại nói là có việc khẩn cấp muốn gặp anh. Từ Thẩm Bình không dám chậm trễ, vội vàng chạy sang phòng làm việc của cục trưởng kiêm chủ tịch hội đồng quản trị ngay gần đó.

Chương Kiến Quốc vội vàng tìm Từ Thẩm Bình nói chuyện là vì muốn bàn bạc với anh về danh sách các cổ đông đã được chọn, đồng thời nêu ra yêu cầu là tiền vốn của các cổ đông phải nhanh chóng được chuyển tới. Cuộc họp cổ đông lâm thời lần thứ nhất vừa mới kết thúc, Chương Kiến Quốc đã tích cực làm việc, đó là vì Vương Hân Đông cũng đã mấy lần gọi điện hối thúc ông. Vương Hân Đông nói: Bây giờ thời gian ông ta còn ở Ngân hàng Viêm Hoàng không nhiều nữa, nếu không tranh thủ thời gian, kế hoạch bảo lãnh vay vốn của họ rất có khả năng bị phá sản. Còn một nguyên nhân quan trọng khác khiến Chương Kiến Quốc tích cực khác thường là vì thị ủy và ủy ban nhân dân thành phố rất coi trọng công trình đường cao tốc này. Đầu năm, ủy ban thành phố từng liệt kê việc xây dựng công trình đường cao tốc là một trong mười việc lớn của thành phố trong năm mà thành phố công khai hứa sẽ hoàn thành trong năm nay, bởi vậy công trình này không những là vấn đề phát triển kinh tế của giao thông thành phố mà còn là công trình thể hiện thành tích của thành phố. Công trình thành tích thì đương nhiên thuộc về phạm trù chính trị. Công tác kinh tế một khi đã dính liền với chính trị thì ai làm hỏng đều sẽ phải gánh vác trách nhiệm to lớn. Do việc này có mối liên quan mật thiết tới chiếc mũ ô sa trên đầu mình nên Chương Kiến Quốc cho dù có to gan lớn mật đến đâu cũng không dám coi nhẹ.

Chương Kiến Quốc ra hiệu cho Từ Thẩm Bình ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bàn làm việc của ông. Từ Thẩm Bình không hiểu vì sao Chương Kiến Quốc lại gọi mình gấp như vậy:

- Cục trưởng Chương, có chuyện gì quan trọng cần tôi xử lí sao?

- Công trình đường cao tốc là công trình trọng điểm của thành phố, bất cứ những việc gì liên quan tới công trình này đều cần phải tranh thủ thời gian làm thật nhanh. Chủ tịch Mao từng nói: “Bắt mà không chặt, cũng bằng không bắt”. Giờ đại hội cổ đông lâm thời đã họp rồi, việc đầu tiên là nhanh chóng xác định số cổ phần của các cổ đông. Nếu tổng số cổ phần đặt mua vượt quá cổ phần bán thì phân phối theo tỉ lệ. Các cổ đông tham gia lần này hoặc ít hoặc nhiều đều có vài mối quan hệ, đặc tội với ai cũng không được. Những người này thính mũi lắm, không biết đánh được hơi ở đâu mà nói là Công ty Kiến thiết đường cao tốc sắp tới rất có thể phát hành cổ phiếu, mọi người đều thông qua mọi mối quan hệ để tìm tới đây, hi vọng mua được thêm một ít cổ phần. Bây giờ chẳng có ai là gốc cả, chỉ cần cổ phiếu của công ty lên sàn thì giá cổ phiếu lập tức tăng lên chóng mặt.

Từ Thẩm Bình nghiêm túc lắng nghe chỉ đạo của cấp trên:

- Công việc phân phối cổ phần cho các cổ đông tôi đang tiến hành rồi, muộn nhất là trưa mai sẽ có phương án cụ thể. Việc này cần phải cân bằng các mối quan hệ.

Chương Kiến Quốc nói tiếp:

- Việc thứ hai là vấn đề tiền vốn. Tiền vốn góp đầy đủ thì công trình có thể triển khai toàn diện. Tiền vốn mà sở tài chính thành phố cho công ty có thể dùng tạm để chi phí cho giai đoạn giải phóng mặt bằng, như vậy có thể bắt tay vào làm việc trước, ít nhất thì cũng để cho thành phố và tỉnh thấy chúng ta đã làm việc. Tiền vốn góp của các cổ đông phải yêu cầu được chuyển tới trong một lần, không được kéo dài. Các

cổ đông có vấn đề về tiền vốn thì bảo họ vay vốn ngân hàng. Bên ngân hàng thì tôi đã nói chuyện với giám đốc Vương của Ngân hàng Viêm Hoàng rồi, không có gì khó khăn đâu. Giám đốc Vương tỏ ý rất ủng hộ công trình trọng điểm của quốc gia, việc vay vốn ngân hàng sẽ được ưu tiên nhiều.

Người nói người nghe, kẻ tung người hứng. Chương Kiến Quốc đã nói như vậy, Từ Thắm Bình cuối cùng cũng hiểu được ý ông ta. Đường cao tốc đã có khoản vốn đệm của Sở Tài chính thành phố, tiền vốn của các cổ đông chậm vài ngày thì đã làm sao? Việc gì mà phải gấp gáp như vậy? Từ sau khi Thường Di Nhân từ chức ở Cục Giao thông, Từ Thắm Bình có nghe được rất nhiều lời đồn đại trong nội bộ Cục Giao thông. Khi đó anh cũng thấy khó hiểu, Thường Di Nhân và Chương Kiến Quốc có mối quan hệ vô cùng thân mật, sao cô nói đi là đi ngay được? Sau đó nghe nói Thường Di Nhân vào làm cho một công ty bảo lãnh đầu tư, hơn nữa còn làm chủ tịch hội đồng quản trị. Lúc này Từ Thắm Bình mới hiểu ra nguyên do. Bây giờ Chương Kiến Quốc ép các cổ đông phải tới Ngân hàng Viêm Hoàng vay vốn, nếu liên tưởng tới mối quan hệ riêng tư không rõ ràng giữa Chương Kiến Quốc với Vương Hân Đông thì việc này không còn khó hiểu nữa. Nhưng Từ Thắm Bình vẫn giả vờ không hiểu:

- Vốn góp của các cổ đông phải nhanh chóng đến đủ. Chỉ cần công trình khởi công thì tiền vốn sau đó cần rất lớn, không thể để vấn đề vốn góp làm chậm tiến độ công trình được. Điểm này xin cục trưởng cứ yên tâm, tôi sẽ đốc thúc họ góp vốn đầy đủ hết trong một lần.

Chương Kiến Quốc rất hài lòng với câu trả lời của Từ Thắm Bình, ông lại nói:

- Việc thứ ba là việc gọi thầu của công trình này phải nhanh chóng tiến hành. Cậu là tổng giám đốc của công ty, việc gọi thầu, mở thầu và đánh giá thầu đều phải đích thân phụ trách. Ngoài công trình đường cao tốc, các việc khác trong cục cậu cũng không thể không quản lí. Việc gọi thầu đã giao cho cậu rồi thì cậu cứ theo luật pháp của nhà nước mà làm, tôi cũng không có thời gian để hỏi nhiều thêm về vấn đề này.

Từ Thắm Bình lúc này mới hoàn toàn hiểu hết ý đồ của Chương Kiến Quốc trong buổi nói chuyện ngày hôm nay, ông ta đang tiến hành việc phân chia lợi ích với anh: Chương Kiến Quốc được tiền ở công ty bảo lãnh, còn phần béo bở trong việc gọi thầu nhường lại cho anh. Chương Kiến Quốc đã vạch ra một đường giới hạn rất rõ ràng giữa ông ta và anh, nước sông không phạm tới nước giếng, có tiền mọi người cùng kiếm. Từ Thắm Bình cũng không cảm thấy có gì không hài lòng với việc phân chia lợi ích này, chỉ có điều từ nay về sau anh phải có cái nhìn khác về Chương Kiến Quốc. Bây giờ hình ảnh Chương Kiến Quốc trong lòng anh đã thông minh hơn Chương Kiến Quốc của ngày trước rất nhiều.

Từ Thắm Bình nghe Chương Kiến Quốc dặn dò mọi việc xong xuôi, quay về nghiêm túc chấp hành. Từ Thắm Bình vừa rời khỏi phòng làm việc, Chương Kiến Quốc lập tức gọi điện cho Vương Hân Đông, bảo ông ta chuẩn bị việc cho các cổ đông vay vốn.

Từ Thắm Bình về tới phòng mình, vừa ngồi xuống không lâu thì nhận được điện thoại của một người lạ. Người kia nói mình là ông chủ của một công ty xây dựng, do một người bạn giới thiệu nên được biết phòng tranh của tổng giám đốc Từ chuyên bán tranh thật của những người nổi tiếng, ông ta muốn mua một bức, bởi vậy muốn tới thăm trước, mong tổng giám đốc Từ bớt chút thời gian...

Vốn tính thận trọng, Từ Thắm Bình hỏi rõ họ tên của người bạn kia, người này đúng là một thời gian trước đã từng mua mấy bức tranh ở chỗ Nhan Lệ, bởi vậy anh đồng ý tối nay gặp người đó tại phòng tranh “Vườn nghệ thuật”. Sau khi đã hẹn giờ, Từ Thắm Bình gọi điện thoại thông báo cho Nhan Lệ, ăn cơm tối xong hãy ngoan ngoãn ngồi ở phòng tranh chờ anh, đừng có tới quán bar chơi bởi nữa, bảy rưỡi tối nay có việc cần làm.

Nhan Lệ vô cùng vui vẻ chấp hành mệnh lệnh này của Từ Thắm Bình, hôm nay cô lại có thêm cơ hội để hẹn hò với Từ Thắm Bình. Từ sau khi Từ Thắm Bình chiếm đoạt được Quỳnh Hoa, số lần anh hẹn hò với Nhan Lệ đang từ một tuần bốn lần giảm xuống còn một tuần ba lần, sau đó lại giảm xuống mỗi tuần còn một, hai lần. Nhan Lệ vốn quen với thói trăng hoa, làm sao có thể hài lòng với mấy lời lả lơi cợt ghẹo ở quán bar, nhưng nếu bảo cô thực sự đi tìm một người nào khác để “giải khuây” thì hiện giờ cô vẫn chưa có cái gan đó. Cô sợ ngộ nhỡ để Từ Thắm Bình phát hiện ra, hình thức phạt nhẹ nhất là quét cô ra khỏi cửa. Nếu cô bị đuổi đi thì biết tìm đâu ra một người đàn ông như Từ Thắm Bình nữa?

Bảy rưỡi tối, Từ Thắm Bình đến phòng tranh rất đúng giờ, nhưng ông chủ kinh doanh đất đai đó còn đến sớm hơn anh. Nhan Lệ đã pha trà cho ông ta, đang ngồi nói với ông ta mọi chuyện trên trời dưới đất. Từ Thắm Bình biết trong đầu Nhan Lệ, ngoài những câu chuyện rẻ tiền ra thì chẳng còn gì hơn. Anh thấy khuôn mặt cười rưng rưng của ông chủ đó, chẳng cần hỏi cũng biết hai người vừa nói chuyện gì với nhau. Hai người thấy Từ Thắm Bình tới vội vàng đứng lên chào. Ông chủ đất đai chủ động giới thiệu:

- Tôi họ Hoàng, chính là người lúc chiều đã gọi điện thoại cho anh. Anh là tổng giám đốc Từ hả?

Nhìn dáng vóc của ông chủ này đâu giống với người có tế bào nghệ thuật? Từ Thắm Bình không khách sáo, xua tay:

- Có chuyện gì chúng ta ngồi xuống rồi nói.

Từ Thắm Bình và ông chủ Hoàng ngồi xuống, Nhan Lệ rót một chén trà cho Từ Thắm Bình. Từ Thắm Bình nhắc chén trà lên uống một ngụm:

- Ông chủ Hoàng, ông có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi! Ở đây không có người ngoài. Cô ấy là giám đốc Nhan của phòng tranh này, nhìn hai người có vẻ đã quen nhau rồi, chắc tôi không cần giới thiệu nữa.

Anh nói xong quay sang lườm Nhan Lệ một cái. Giây phút ánh mắt Nhan Lệ chạm phải ánh mắt Từ Thắm Bình, cô như bị điện giật, vội vàng quay đầu đi.

Ông chủ Hoàng vô tư nói:

- Vừa nãy chúng tôi nói chuyện hợp nhau lắm, cứ như quen nhau đã lâu vậy, chắc vì tôi có duyên tiền kiếp với cô ấy.

Từ Thắm Bình nghe nói vậy, cau mày:

- Hôm nay ông tới để bàn chuyện làm ăn, hai người có duyên hay không thì sau này hãy nói. Việc làm ăn hôm nay cũng phải nhờ vào chữ “duyên”, nếu tôi và ông không có duyên thì việc làm ăn cũng không thành. Chẳng phải ông định mua tranh sao? Tới một lúc lâu, chắc cũng đã xem tranh rồi chứ! - Anh chỉ một vòng mấy bức tranh treo trên tường, lại hỏi. - Ông thích bức tranh nào?

Ông chủ Hoàng đúng là đã tới một lúc lâu, nhưng ông ta chỉ mãi nhìn Nhan Lệ mà không kịp xem qua một bức tranh nào. Thấy Từ Thắm Bình hỏi vậy, ông ta chỉ chỉ bừa một bức:

- Bức tranh ở giữa đó. Tôi muốn mua một bức tranh khoảng tầm mười vạn tệ.

Đi khắp các phòng tranh ở Trung Quốc cũng không tìm thấy ai mua tranh như ông chủ Hoàng. Từ Thắm Bình thấy mình gặp phải một gã ngốc chính hiệu, không biết nên trả lời như thế nào. Ông chủ Hoàng rõ ràng là một người thô lỗ, làm sao có thể học được cách nói chuyện nho nhã của người nghệ sĩ?

Nhan Lệ không biết gì nên chỉ giở mấy chiêu mà người buôn bán hay dùng:

- Ông chủ Hoàng đúng là có mắt nhìn! Bức tranh này là bức tranh đẹp nhất của phòng tranh chúng tôi. Hơn nữa ông cũng rất hiểu về thị trường hội họa, giá thấp nhất của bức tranh này vừa vặn mười vạn tệ, thiếu một xu cũng không bán. Xem ra hôm nay chúng ta đúng là có duyên thật. Chúng tôi sẽ bán bức tranh này với giá mười vạn tệ cho ông.

Nhan Lệ đi tới bên tường, tháo bức tranh treo ở giữa xuống rồi cuộn lại, đặt vào hộp. Từ Thắm Bình thấy việc đã như vậy, không nói gì nữa, chỉ ngồi yên nhìn Nhan Lệ và ông chủ Hoàng tay giao tranh, tay giao tiền. Ông chủ Hoàng lấy tiền từ chiếc cặp mang theo bên mình đưa cho Nhan Lệ:

- Đây là mười vạn, cô đếm lại xem sao.

Nhan Lệ nhận tiền rồi đếm lại. Cô đếm tiền rất cẩn thận, khiến Từ Thắm Bình nhìn thấy cũng phải bực mình vì lâu.

Từ Thắm Bình thấy vụ giao dịch đã kết thúc, bèn đứng lên trước:

- Ông chủ Hoàng, ông mua được tranh, giám đốc Nhan cũng bán được tranh, mọi người đều vui vẻ. Chúng ta đi thôi! Ông định đi đâu? Tôi có xe, nhân tiện đưa ông đi một đoạn.

Ông chủ Hoàng là một người thô lỗ, không biết kiểu cách nhưng cũng không lạ gì mấy kiểu nói xã giao thế này:

- Vậy thì phiền tổng giám đốc Từ rồi, giúp tôi tiết kiệm được mấy chục tệ tiền taxi.

Ông ta vui vẻ cầm tranh lên rồi đi theo Từ Thắm Bình. Trước khi đi tới cửa, ông ta còn quay đầu lại nhìn Nhan Lệ một cái.

Từ Thắm Bình lái xe đi trên con đường rộng rãi của thành phố, ông chủ Hoàng ngồi ở ghế lái phụ. Từ Thắm Bình hỏi:

- Ông chủ Hoàng, ông làm bên xây dựng, mua tranh là để sưu tầm hay để đầu tư?

Ông chủ Hoàng cười đau khổ:

- Tôi là người kinh doanh thô lỗ, có hiểu gì về tranh đâu, làm gì có chuyện sưu tầm hay đầu tư? Bức tranh này mua là để tặng cho tổng giám đốc Từ, hi vọng anh giúp đỡ tôi trong công trình đường cao tốc, không còn ý gì khác cả.

Từ Thắm Bình nói:

- Tất cả các công trình kiến thiết của dự án đường cao tốc lần này đều tổ chức đấu thầu, những việc này được tiến hành công khai, cạnh tranh công bằng, không thể giả trò được. Tấm lòng của ông thì tôi xin nhận, nhưng bức tranh này tôi không nhận được.

Xe đi tới ngã tư đường, đúng lúc gặp đèn đỏ, Từ Thắm Bình bèn dừng xe lại. Ông chủ Hoàng nhân cơ hội đó nhét bức tranh vào lòng Từ Thắm Bình rồi mở cửa xe bước xuống. Lúc chuẩn bị đi, ông ta còn không ngừng nói:

- Cảm ơn anh Từ đã tiễn tôi một đoạn. Không làm phiền anh nữa, đoạn đường còn lại tôi ngồi taxi về.

Từ Thắm Bình kinh ngạc tới không kịp phản ứng trước hành động của ông chủ Hoàng, còn chưa kịp định thần lại thì ông ta đã biến mất không để lại dấu vết. Từ Thắm Bình đành đóng cửa xe rồi lái xe quay về phòng tranh. Lúc này Nhan Lệ vừa mới đếm xong số tiền mười vạn tệ một lần nữa. Số tiền không nhiều không ít, vừa đúng mười vạn tệ đặt ngay ngắn trên bàn. Nhan Lệ thấy Từ Thắm Bình cầm bức tranh mà ông chủ Hoàng vừa mua về, kinh ngạc hỏi:

- Sao anh lại mang tranh về?

Từ Thắm Bình đưa bức tranh cho Nhan Lệ:

- Treo bức tranh này vào chỗ cũ. Ông chủ Hoàng đúng là đồ nhà quê, ra khỏi cửa nghĩ lại, chê bức tranh đắt quá không lấy nữa. Loại người thô lỗ này chúng ta không tính toán làm gì, mai trả tiền lại cho ông ta. Lát nữa anh sẽ mang mười vạn tệ này về.

Nhan Lệ càng ngạc nhiên hơn:

- Ông chủ Hoàng đâu? Sao ông ta không tự tới đây lấy tiền?

- Ông ta sợ em. Em là chủ phòng tranh, ngộ nhỡ em không chịu trả tiền thì chẳng phải hai người sẽ nảy sinh mâu thuẫn sao?

Nhan Lệ chỉ biết ăn với chơi, hoàn toàn không biết mình chỉ là một con rối cho Từ Thắm Bình giật dây, mặc dù trên danh nghĩa là giám đốc phòng tranh nhưng bất quá cô chỉ là một trợ lý ở đây, cô âm thầm đoán được tranh chỉ là công cụ để Từ Thắm Bình nhận hối lộ, nhưng cô là người đàn bà biết điều, những ngày tháng ở chốn trăng hoa dạy cô biết tiến biết lùi, việc gì không liên quan tới mình thì tốt nhất là không quan tâm, chỉ cần tiền lương hàng tháng tới tay cô đều đặn thì mặc kệ việc buôn bán của phòng tranh ra sao! Hôm nay ông chủ Hoàng trả tranh lại, việc buôn bán của đôi bên đều chẳng có chút tổn thất nào, chỉ có Giả Tác Nhân, người làm tranh giả là mất đi một món hời.

Nhan Lệ nghĩ lại nguyên nhân Từ Thắm Bình vừa nói cũng không phải là không có lí, nên không hỏi nhiều nữa, đưa cho Từ Thắm Bình mười vạn tệ ban nãy. Từ Thắm Bình cầm tiền rồi ra về.

Từ Thắm Bình về tới nhà mới hơn chín giờ tối, cả nhà vẫn còn chưa đi ngủ. Nghe thấy tiếng còi xe ngoài cổng, Quỳnh Hoa vội chạy ra mở cổng cho Từ Thắm Bình. Từ Thắm Bình đổ xe trong sân xong bèn gọi Quỳnh Hoa vào trong xe, đưa mười vạn cho cô:

- Đây là mười vạn, mười vạn còn lại mấy ngày nữa anh đưa em nốt.

Quỳnh Hoa nhận tiền, nhỏ giọng cảm ơn Từ Thắm Bình:

- Tôi thay mặt cả nhà, cảm ơn tổng giám đốc Từ!

Từ Thắm Bình mỉm cười đều đặn:

- Em chỉ nói một câu cảm ơn là xong rồi hả?

Nói rồi anh ta ôm chặt lấy Quỳnh Hoa, hôn điên cuồng lên khắp mặt và người cô...

Mấy tháng nay, công việc của hai vợ chồng Từ Văn Tuấn cũng vô cùng thuận lợi. Từ Văn Tuấn lại dùng chữ tín của mình để “kinh doanh” được thêm vài vụ nữa, kết quả là bên cạnh cái hộp giấy lớn dưới gầm giường hai vợ chồng ông lại có thêm một cái hộp giấy nữa. Từ Thắm Bình gần đây cũng bắt đầu có thu nhập từ việc bán tranh ở phòng tranh, mấy lần cũng mang tiền về nhà, không những đã bù được hơn sáu mươi vạn anh lấy đi khi mua căn nhà ở Mỹ Lô mà còn kiếm thêm được hai mấy vạn nữa, tất cả số tiền này đều được Thắm Thái Hồng cất vào cái hòm giấy thứ hai.

Mấy tuần trước khi Quỳnh Hoa vào phòng quét dọn cho Thắm Thái Hồng, phát hiện ra có thêm một hòm giấy nữa. Trong lòng cô lập tức hiểu ra bí mật trong chiếc hòm giấy, nhưng vì Thắm Thái Hồng đứng bên cạnh quan sát như thể đang quan sát chiến thuật chơi bóng của một vận động viên bóng rổ nên cô không dám làm gì, chỉ chờ sau này có cơ hội vào thăm dò xem sao. Cũng may Thắm Thái Hồng không biết cô lên đánh thêm một chiếc chìa khóa phòng ngủ của bà ta, cô nghĩ ngày mai chờ họ đi làm hết, cô vào xem cũng không muộn.

Tám giờ sáng ngày hôm sau, cả nhà họ Từ đã đi làm hết. Quỳnh Hoa bèn đóng chặt cửa trong cửa ngoài, bấm mở cửa phòng Thắm Thái Hồng một lần nữa. Cô lôi cái hòm giấy to dưới gầm giường ra, phát hiện trong đó đã có thêm mấy cái túi giấy nhỏ nữa, khiến cái thùng giấy đầy ắp những túi. Quỳnh Hoa tìm giấy và bút, ghi lại ngày tháng hôm đó, sau đó lần lượt lấy tiền trong các túi ra, đếm số tiền trong đó, bên trong toàn là xấp tiền 1 vạn tệ, chỉ cần ghi lại họ tên và số tiền trong mỗi túi là được. Quỳnh Hoa lần trước đã lấy 9 vạn tệ trong thùng tiền này nên khi viết lại, cô nhớ trừ số tiền đó đi để đảm bảo là việc thống kê của mình chính xác. Quỳnh Hoa đếm hết số tiền trong hòm giấy thứ nhất lại lôi hòm giấy thứ hai ra đếm lại một lần nữa, ghi đầy đủ tên tuổi và số tiền vào sổ, không sót chữ nào. Giờ đây Quỳnh Hoa ngoài công việc ôsin nhà họ Từ, còn kiêm luôn cả kế toán cho nhà họ.

Từ ngày hôm đó, cách mấy ngày Quỳnh Hoa lại vào phòng Thắm Thái Hồng kiểm tra số tiền trong hòm giấy một lần. Nếu có sự thay đổi thì cô sẽ ghi lại ngày tháng và sự thay đổi vào trong sổ tay. Động cơ để Quỳnh Hoa làm như vậy lúc đầu là vì hiếu kỳ, nhưng sau đó là vì mưu kế. Ôsin không phải là người trong xã hội thượng lưu, các ôsin đều có căn bệnh chung là thăm dò, thậm chí là theo dõi các bí mật của nhà chủ. Lúc đầu, Quỳnh Hoa chỉ muốn tìm hiểu nhà họ Từ vì sao lại giàu có như vậy, giàu có đến mức nào, nhưng sau việc đó, cô suy nghĩ kĩ hơn, tại sao tiền của nhà họ Từ không gửi vào ngân hàng mà lại giấu dưới gầm giường? Mặc dù tỉ lệ lãi suất của ngân hàng rất thấp, nhưng ít thì cũng là tiền! Gửi tiền vào ngân hàng đương nhiên là tốt hơn để tiền ở nhà. Quỳnh Hoa không hiểu thế nào là lạm phát. Lãi suất thấp của ngân hàng hiện nay rồi trừ đi tiền thuế lợi tức không thể nào đuổi kịp tốc độ lạm phát. Tiền lãi gửi ở ngân hàng trên thực tế là con số âm, nhân dân gửi tiền vào ngân hàng, tiền càng ngày càng ít, gửi càng lâu thì tổn thất càng nhiều.

Quỳnh Hoa lại suy nghĩ kĩ càng một hồi nữa, người nhà họ Từ ai cũng thông minh, đảm đang, chắc chắn không thể không hiểu đạo lý gửi tiền ngân hàng lấy lãi, vậy cách giải thích duy nhất còn hợp lý đó là nhà họ Từ không phải không muốn gửi tiền vào ngân hàng mà là không dám gửi. Nguyên nhân duy nhất khiến họ không dám gửi tiền ngân hàng là vì những đồng tiền này có lai lịch không rõ ràng, tiền của họ là “tiền đen”. Quỳnh Hoa nghĩ ra lý do này cũng hiểu ngay nguyên nhân khiến Vương Hân Đông phát cho cô tiền lương và cả tiền thưởng cao như vậy: Giám đốc Vương muốn nắm thóp của nhà họ Từ. Điều Quỳnh Hoa

không hiểu là giám đốc Vương và nhà họ Từ bề ngoài có vẻ rất thân thiết, tại sao lại còn phải giở trò này ra? Quỳnh Hoa không hiểu biết nhiều về chốn quan trường, quan trường như chiến trường, những trò đấu đá nhau ở chốn này, làm sao cô hiểu được?

Quỳnh Hoa từ sau khi lên giường với Từ Thẩm Bình, làm ôsin lên giường, vì lời hứa của Từ Thẩm Bình đối với cô nên tiền chữa bệnh cho thầy đã có, từ đó cô lên giường để “kiếm” tiền, không còn cần phải lén lút “lấy” tiền dưới gầm giường nữa. Quỳnh Hoa ghi lại tiền của nhà họ Từ vì cô cho rằng nó là một vũ khí để cô đấu với họ, chỉ cần Từ Thẩm Bình không thực hiện đúng lời hứa của mình, vậy thì hãy chờ mà xem! Dù sao Quỳnh Hoa cũng là một cô gái xuất thân từ nông thôn, cô không dày dạn kinh nghiệm như Vương Hân Đông, những vũ khí có sức sát thương lớn như vậy không thích hợp cho cô sử dụng. Nếu có một ngày nào đó cô dám dùng quyển sổ này để uy hiếp nhà họ Từ, vậy thì chính là đang tự đào huyệt để chôn mình.

Vào buổi chiều hôm sau khi Từ Thẩm Bình lại đưa cho Quỳnh Hoa mười vạn tệ, Quỳnh Hoa đang ở trong phòng bếp làm bữa tối thì Thẩm Thái Hồng về. Việc đầu tiên mà Thẩm Thái Hồng làm khi về nhà là: Thay giày ngoài cửa, sau đó đi đôi dép lê đi quan sát tình hình vệ sinh ở phòng khách và phòng ngủ, khi đi ngang cửa phòng của Quỳnh Hoa, nhân tiện liếc qua đó một cái, sau đó bước vào phòng bếp, kiểm tra việc chuẩn bị cơm tối, cuối cùng về phòng mình ở trên lầu. Hôm nay Thẩm Thái Hồng sau khi kiểm tra phòng bếp xong, không hề có ý bỏ đi. Tối qua Từ Thẩm Bình về nhà khá sớm, khi đó bà với Từ Văn Tuấn còn chưa ngủ. Bà nghe rõ có tiếng còi xe của Từ Thẩm Bình và tiếng Quỳnh Hoa ra mở cửa, nhưng nửa tiếng đồng hồ sau mới nghe thấy tiếng Từ Thẩm Bình lên lầu, bà đoán có chuyện gì đó mờ ám xảy ra. Mỗi quan hệ không rõ ràng giữa Từ Thẩm Bình với Nhan Lệ là do một lần Từ Thẩm Bình nhắc tới chuyện ở phòng tranh, lỡ miệng nói ra, Thẩm Thái Hồng không tính toán nhiều. Bà nghĩ con trai mình còn nhỏ, đang vào lúc khí huyết phương cương, không để cho anh có con đường phát tiết nhu cầu của mình một cách bình thường sẽ có hại cho sức khỏe, thà rằng cứ để anh học ở Nhan Lệ một vài kinh nghiệm, để sau này kết hôn không thành một gã ngốc. Vả lại hai người còn có những mối quan hệ giao dịch bí mật, họ có tình thần hợp tác thì mới có thể hoàn thành tốt công việc. Mỗi quan hệ thân mật giữa chủ tịch hội đồng quản trị và tổng giám đốc phòng tranh sẽ có lợi cho sự phát triển của nó. Bởi vậy bà mắt nhắm mắt mở trước mối quan hệ giữa Từ Thẩm Bình và Nhan Lệ. Tối qua Từ Thẩm Bình với Quỳnh Hoa nam thanh nữ tú ở ngoài vườn với nhau suốt nửa tiếng đồng hồ. Quỳnh Hoa là một con “yêu tinh” xinh đẹp, xinh đẹp tới nỗi ngay cả bà cũng phải ghen tức, ánh mắt con trai bà gần đây khi nhìn Quỳnh Hoa cũng tỏ ra say mê, bà cho rằng hành vi của hai người tối hôm qua đều rất đáng nghi, bà không thể coi nhẹ việc này được, cần phải điều tra sâu hơn. Thẩm Thái Hồng cho rằng Từ Thẩm Bình có một Nhan Lệ để chơi đã là đủ lắm rồi, chơi gái không thể thành nghiện được! Con trai mình là cán bộ cấp phó cục, không thể tạo scandal với ôsin trong nhà. Đó cũng là tấm lòng và sự quan tâm của người mẹ đối với con trai mình.

Thẩm Thái Hồng biết Quỳnh Hoa rất sợ mình nên lựa chọn cô làm “đối tượng” để điều tra, như vậy sẽ dễ dàng hơn. Nếu không hỏi ra chuyện gì từ Quỳnh Hoa thì cùng Từ Văn Tuấn “thăm vấn” con trai mình cũng chưa muộn. Bà hỏi Quỳnh Hoa:

- Tối hôm qua, tổng giám đốc Từ về nhà một lúc lâu mà tôi không thấy bóng dáng nó đâu. Cô đi mở cửa cho nó, có phải hai người làm gì trong vườn không?

Quỳnh Hoa đang xào rau, câu hỏi của Thẩm Thái Hồng đột ngột quá khiến cô không có chút chuẩn bị nào về tâm lý. Cũng may cô thông minh lanh lợi, bèn đảo nhanh rau trong nồi, tắt bếp ga đi rồi mới quay đầu lại nói với Thẩm Thái Hồng:

- Tối qua sau khi tổng giám đốc Từ về nhà, anh ấy nói xe bẩn quá, phải dùng vòi nước để rửa qua xe, bao giờ có thời gian mới đi rửa sạch sẽ được. Cháu nói dùng vòi nước rửa xe gây tiếng động lớn, sẽ ảnh hưởng tới sự nghỉ ngơi của ông bà, khuyên anh ấy dùng giẻ ướt để lau. Anh ấy thấy cháu nói có lý nên dùng giẻ ướt. Cháu thấy một mình anh ấy rửa khổ quá, lại lâu, cháu làm ôsin, giúp đỡ anh ấy cũng là nên làm, bởi vậy giúp anh ấy cùng rửa.

Câu chuyện Quỳnh Hoa kể có đầu có cuối, quả thật có thể lừa được Thẩm Thái Hồng. Thẩm Thái Hồng đã có được đáp án “thật sự” buổi tối hôm qua, cũng không cần phải hỏi nhiều Từ Thẩm Bình làm gì. Bà đã hết hứng thú ở lại trong phòng bếp nên quay người đi lên lầu. Quỳnh Hoa hôm nay thật khác thường, trước mặt Thẩm Thái Hồng mà cô luôn sợ hãi lại có thể bịa ra được một câu chuyện như thật mà không

hề đổ mặt. Hôm nay cô đã chiếm thế chủ động khi nói chuyện với Thẩm Thái Hồng. Sự thực này có thể chứng minh được rằng, chỉ mấy tháng làm ôsin nhưng Quỳnh Hoa đã tự học được môn “xã hội đương đại học”, thu được những tiến bộ đáng kinh ngạc.

16. Chương 16: Kiểm Đủ Tiền Chữa Bệnh Cho Cha

Những ngày tháng còn được ở lại Ngân hàng Viêm Hoàng của Vương Hân Đông đang ngày càng ít, ông liệt kê ra những việc mình phải hoàn thành trước khi rời khỏi đây. Việc đầu tiên là khoản vốn vay của Ngũ Văn Hổ. Việc thứ hai là bảo lãnh vay vốn cho các nhà thầu và cổ đông của Công ty Kiến thiết đường cao tốc. Việc thứ ba là vấn đề sắp xếp công việc cho chính mình. Trong ba việc này, việc thứ ba là việc quan trọng nhất, nhưng lại không thể quá vội vàng, nếu hai việc trước chưa hoàn thành đã bắt ông rời nhiệm sở thì cả ông và Chương Kiến Quốc đều không cam lòng.

Việc vay vốn của Ngũ Văn Hổ tiến hành rất thuận lợi, tính tích cực của ông ta vượt ra ngoài tưởng tượng của Vương Hân Đông. Nhưng nóng ruột quá chẳng có tác dụng gì, chiều hôm sau khi Ngũ Văn Hổ mời Vương Hân Đông đi sauna, vừa mới tới giờ làm, ông ta đã gọi điện thoại cho Vương Hân Đông:

- Giám đốc Vương, thủ tục vay vốn của tôi khi nào thì làm được? Vương Hân Đông cố tình úp úp mở mở trong điện thoại:

- Tôi đang liên hệ với công ty bảo lãnh, sợ nhờ họ có thay đổi gì đột xuất trong việc phí bảo lãnh, lại nảy sinh ra nhiều rắc rối không cần thiết. Tôi đoán bây giờ không có vấn đề gì to tát đâu. Có điều trong số những tài liệu vay vốn mà hôm qua tôi mang về, đơn xin vay vốn vẫn cần phải sửa lại. Bây giờ ông qua chỗ tôi một lát, nhân tiện mang dấu của công ty tới đây.

Ngũ Văn Hổ vừa nghe Vương Hân Đông nói tới những rắc rối thì trong lòng đã hoảng hốt: Đoán là không có vấn đề gì to tát, là đoán? Ngộ nhờ cái “đoán” đó thành sự thật thì sao? Không có vấn đề “to tát”, nhưng có vấn đề “nhỏ” thì sao, chẳng phải cũng sẽ gây cản trở cho việc vay vốn sao? Ngũ Văn Hổ không dám chậm trễ, lập tức lái xe tới Ngân hàng Viêm Hoàng “tấn kiến” giám đốc Vương.

Ngũ Văn Hổ vừa mới tới phòng làm việc của Vương Hân Đông ở ngân hàng đã vội vàng hỏi:

- Chúng ta nói chuyện ở đây hay đi chỗ khác?

- Người khác thì khách tùy chủ, tôi thì chủ tùy khách. Ông thấy nói chuyện ở đâu thì được?

- Thôi cứ tới Đại Hào Hoa đi. Hết đêm Đại Hào Hoa chỉ đông khách vào buổi tối thôi, bây giờ vắng khách lắm, ở chỗ ông thì thoải mái có người tới làm phiền, nói chuyện không tiện lắm.

Vương Hân Đông nghe lời Ngũ Văn Hổ, hai người lái xe tới hộp đêm Đại Hào Hoa. Tới nơi, Ngũ Văn Hổ bỗng đứng trở thành chủ, còn Vương Hân Đông lại biến thành khách. Ngũ Văn Hổ thuê riêng một phòng kín trên tầng hai của hộp đêm Đại Hào Hoa, ông ta gọi hai ấm trà Long Tỉnh Phúc Kiến, mỗi người uống một ấm của mình cho tự nhiên. Ngũ Văn Hổ lại gọi một đĩa hoa quả lớn gồm có kiwi, nho Úc, dưa Mỹ... Hai người chờ nhân viên phục vụ mang mọi thứ lên đầy đủ rồi, Vương Hân Đông mới lên tiếng trước:

- Giám đốc Ngũ, hôm nay tôi có tin tốt lành muốn nói với ông, không biết ông có tin tốt lành nào muốn nói với tôi không?

Ngũ Văn Hổ hôm qua sau khi cùng Vương Hân Đông đi sauna về tới nhà, mặc dù bị Lục Lệ hành hạ cho xương cốt mỗi nhừ nhưng vẫn gọi điện thoại cho Ngũ Văn Long, kể cho ông ta về ý muốn của Vương Hân Đông. Ngũ Văn Long nghe điều kiện mà Vương Hân Đông đặt ra, cái giá cũng không phải quá cao, nên ngay trong điện thoại đã vui vẻ đồng ý với em trai:

- Chỉ cần Vương Hân Đông có thể cho vay vốn thì việc nhỏ này em cứ đồng ý với ông ta.

Ngũ Văn Hổ nghĩ, có lời đảm bảo của anh mình ngày hôm qua thì câu hỏi của Vương Hân Đông ngày hôm nay cũng không còn khó khăn với ông nữa:

- Giám đốc Vương, hôm nay tôi cũng có một tin tốt lành muốn nói với ông. Ông nói trước hay tôi nói trước?

- Vậy thì ông nói trước đi!

- Hôm qua về nhà tôi đã nói với anh tôi về yêu cầu của ông, đáp án của anh ấy chỉ có ba chữ “Không vấn đề”. Giờ tới lượt ông nói đi.

- Tin tức tốt lành của tôi là: Phí bảo lãnh của công ty đã ổn thỏa rồi, không có gì thay đổi nữa.

- Được! Công ty bảo lãnh bao giờ sẽ làm thủ tục bảo lãnh cho tôi?

Vương Hân Đông cố ý do dự một lát:

- Ông không cần phải vội, lát nữa chỉ cần tôi gọi một cú điện thoại là người của công ty lập tức tới. Bây giờ các ông còn vài vấn đề cụ thể nữa cần giải quyết.

- Chúng tôi còn những vấn đề gì?

- Thứ nhất là công ty ông cần phải mở một tài khoản vay vốn ở ngân hàng chúng tôi. Không có tài khoản thì vốn vay để vào đâu? Có điều vấn đề này rất đơn giản, ông mang theo con dấu của công ty, lát nữa chúng ta quay về ngân hàng sẽ làm luôn. Vấn đề thứ hai hơi phức tạp một chút. Công ty bất động sản muốn vay vốn buộc phải có khoản vốn tự có là ba mươi phần trăm trở lên, bây giờ các ông đang có bao nhiêu tiền? - Vương Hân Đông vô tình khiến Ngũ Văn Hổ chột dạ.

Ngũ Văn Hổ không dám dối trá:

- Không dám giấu ông, hiện nay công ty tôi không có tiền.

Vương Hân Đông cố ý kéo dài giọng:

- Công ty các ông không có tiền? Vậy thì khó giải quyết đây!

Ngũ Văn Hổ sốt ruột:

- Sao lại khó giải quyết?

- Nếu khoản vốn tự có không đủ ít nhất ba mươi phần trăm thì ông không có đủ điều kiện cần thiết để vay vốn, chẳng phải là sẽ khó giải quyết sao?

- Bây giờ người ta vẫn thường nói khó khăn không nhiều bằng biện pháp, tôi tin chắc chắn giám đốc Vương có cao kiến gì đó, ông góp ý cho tôi đi!

- Trên đời này không có ngọn núi nào không trèo qua được. Cách thì vẫn có, có điều cách này là vạn bất đắc dĩ, tôi vì ông mà phải chịu nguy hiểm rất lớn, bởi vậy cần phải xem tôi có đáng để làm như vậy hay không.

- Cho dù là cách nào, chỉ cần có thể giải quyết được thì đều đáng làm thử. Còn việc ông phải chịu mạo hiểm, tôi sẽ đền bù ông xứng đáng. Ông ra giá đi! Chỉ cần ông nói ra một con số, chắc chắn tôi sẽ không nói hai lời. - Ngũ Văn Hổ là một người lặn lội trên thương trường đã nhiều năm, luôn tin tưởng câu nói “có tiền có thể xui ma khiến quỷ”, bởi vậy khi nói chuyện, ông ta không thể rời được chữ “tiền”.

- Ông là em trai của bí thư Ngũ Văn Long. Lần này tôi có thể nghĩ cách cho ông, nhưng là vì nể mặt ông ấy, lần giúp đỡ này không liên quan gì tới tiền. Tôi giúp anh em ông làm xong việc này, bí thư Ngũ đừng qua cầu rút ván. Sự thật mất lòng, tôi cứ nói chuyện, việc cho vay và thu hồi khoản vay của ngân hàng chỉ dựa vào vài cú click chuột, trong chớp mắt là có thể hoàn thành được.

Ngũ Văn Hổ chỉ cần giải quyết được khoản vốn vay, cho dù bây giờ bắt ông ta phải gọi Vương Hân Đông là bố, ông ta cũng cam lòng:

- Dạ vâng, dạ vâng. Ông nói xem, thao tác cụ thể như thế nào?

Cách mà Vương Hân Đông đưa ra khiến Ngũ Văn Hổ giật mình:

- Tôi làm cho ông một hóa đơn gửi tiền ngân hàng giả trị giá 100 triệu, tờ hóa đơn giả này chỉ dùng để phô tô, sau đó sẽ hủy luôn. Dùng hóa đơn phô tô kẹp trong hồ sơ xin vay vốn của ông rồi gửi lên tổng ngân hàng phê chuẩn, như vậy có thể an toàn lừa được mọi người.

Lời nói của Vương Hân Đông vừa dứt, Ngũ Văn Hổ đã vỗ tay khen hay:

- Hay! Đúng là cách hay! Ông đi một nước cờ tuyệt diệu. Giám đốc Vương, cứ làm như thế nhé! Tôi biết là không có việc gì làm khó được giám đốc Vương mà.

Vương Hân Đông rất thích câu nịnh của Ngũ Văn Hổ, nhưng ông ta không hề quên mục đích chính của mình khi đến đây:

- Tôi làm như vậy thì việc của tôi ở chỗ bí thư Ngũ sẽ không có vấn đề gì chứ?

- Chuyện của ông chưa bao giờ có vấn đề gì cả, bây giờ đương nhiên lại càng không có vấn đề được, anh tôi đã đích thân đảm bảo với tôi tối hôm qua rồi. Ông cứ yên tâm đi! Tập trung toàn bộ sức lực vào việc giúp tôi vay vốn. Việc của ông tôi bao thầu, nếu không làm được ông cứ tìm tôi tính sổ! - Ngũ Văn Long nói xong bèn vỗ ngực mình để nâng cao sức thuyết phục trong lời nói.

- Hôm nay tôi tin ông một lần, sau khi về tới ngân hàng, tôi sẽ lập tức bắt tay vào việc của ông. Mọi việc trên đời này nói lạ thì cũng lạ, có những việc tưởng chừng rất đơn giản nhưng khi làm thì lại vô cùng khó khăn; có những việc nhìn tưởng chừng khó khăn nhưng thực tế lại vô cùng đơn giản, chỉ mất vài phút đã có thể giải quyết xong. Ông nói có phải thế không?

Câu nói của Vương Hân Đông quả là nhiều hàm ý. Đương nhiên lúc này Ngũ Văn Hổ cũng cảm thấy như vậy. Hai người nói chuyện với nhau một lúc lâu, quên cả uống trà. Lúc này Vương Hân Đông mới nhắc tách trà lên uống một ngụm:

- Trà nguội mất rồi, ông cũng uống đi, uống xong rồi về, tranh thủ thời gian làm việc. Hôm nay người chưa về, trà đã nguội. Giám đốc Ngũ, ông đừng có như vậy nhé!

Thi thoảng Vương Hân Đông lại nói kích Ngũ Văn Hổ, Ngũ Văn Hổ chỉ đáp:

- Giám đốc Vương, những lời Ngũ Văn Hổ tôi đã nói thì như cốc nước đã hắt đi, muốn thu về cũng không được. Nếu tôi lừa ông, tôi sẽ chết không toàn thây.

Thấy Ngũ Văn Hổ thề độc, Vương Hân Đông vội vàng nói:

- Giám đốc Ngũ, nặng lời rồi! Sao tôi lại không tin anh em ông chứ? Anh trai ông đường đường là bí thư thị ủy, nhất ngôn cửu đỉnh, đâu có nói lời rồi nuốt lời. - Trong lúc nói, Vương Hân Đông lại kéo Ngũ Văn Long vào. - Bây giờ còn một việc quan trọng hơn, đó là vấn đề bảo lãnh khoản vốn vay cho công ty ông. Tôi sẽ lập tức gọi điện thoại mời giám đốc của công ty bảo lãnh tới đây.

Vương Hân Đông lập tức rút điện thoại ra gọi điện cho Châu Lệ, bảo cô mang hợp đồng bảo lãnh, nhanh chóng tới tầng hai của hộp đêm Đại Hào Hoa. Trong lúc chờ Châu Lệ tới, Ngũ Văn Hổ hỏi Vương Hân Đông:

- Người của công ty bảo lãnh sắp tới rồi, có cần gọi thêm ẩm trà Long Tỉnh nữa không?

- Không cần đâu. Kí hợp đồng cũng mất không lâu thời gian, gọi phục vụ mang thêm cái chén là được rồi.

Ngũ Văn Hổ ấn chuông gọi phục vụ mang thêm bộ chén đĩa. Hai người vừa ngồi chờ vừa ăn hoa quả để giết thời gian, thi thoảng lại nói vài câu vô thưởng vô phạt.

Mười phút sau, Châu Lệ vội vàng chạy vào. Một người phụ nữ trẻ trung, xinh đẹp bước vào căn phòng khiến Ngũ Văn Hổ giật mình: Những người phụ nữ xung quanh Vương Hân Đông đều là yêu quái cả sao? Ngũ Văn Hổ vô cùng ngưỡng mộ diễm phúc mà Vương Hân Đông có.

Ngũ Văn Hổ thấy Châu Lệ bước vào, vội vàng đứng lên chào theo phép lịch sự. Vương Hân Đông ngồi ở đó giới thiệu:

- Đây là tổng giám đốc Châu của Công ty bảo lãnh đầu tư Tam Giang. Vị này là giám đốc Ngũ của công ty phát triển nhà đất, là em trai của bí thư Ngũ. - Châu Lệ và Ngũ Văn Hổ cùng nói mấy câu khách sáo đại loại như “Nghe tên đã lâu, xin lỗi, cảm ơn” rồi vào chỗ ngồi. Ngũ Văn Hổ rót cho Châu Lệ một tách trà:

- Cô Châu tuổi trẻ tài cao, quả là khâm phục!

Châu Lệ đáp lời:

- Nghe tiếng tổng giám đốc Ngũ đã lâu.

Vương Hân Đông không thích những câu nói khách sáo này:

- Chúng ta mau vào chủ đề chính đi! Giám đốc Châu, cô đưa hợp đồng cho giám đốc Ngũ xem đi.

Châu Lệ đưa hợp đồng cho Ngũ Văn Hổ. Ngũ Văn Hổ xem lướt qua rồi bỏ xuống. Đây là một hợp đồng theo hình thức, cũng không có gì phải xem nhiều. Ông chỉ quan tâm tới hai chỗ quan trọng nhất là khoản tiền bảo lãnh và chi phí bảo lãnh mà thôi:

- Tôi không có ý kiến gì về bản hợp đồng này cả. Chúng ta kí thôi!

Châu Lệ và Ngũ Văn Hổ lần lượt kí tên và đóng dấu lên bản hợp đồng. Hợp đồng gồm có sáu phần, hai bên kí hợp đồng và ngân hàng, mỗi bên hai phần. Việc kí hợp đồng chỉ diễn ra trong vòng ba phút. Thông thường thì kí một hợp đồng lớn trị giá tới 300 triệu nhân dân tệ như thế này, chắc chắn sẽ phải chuẩn bị rất nhiều công đoạn, như tiến hành thẩm tra, trao đổi, bàn bạc rồi tiến hành lễ kí kết chính thức... Nhưng việc kí kết bản hợp đồng quan trọng ngày hôm nay không có khách quý, không có hoa tươi, không có tiếng vỗ tay, chỉ âm thầm được thực hiện trong hộp đêm Đại Hào Hoa.

Sau khi kí xong hợp đồng, cả ba người đều thở phào nhẹ nhõm. Hôm nay Vương Hân Đông là người thắng lớn nhất, ông ta vừa tìm được chỗ dựa lớn là Ngũ Văn Long, lại kiếm thêm được một món hời. Ngũ Văn Hổ hôm nay vừa được một khoản vốn vay lớn, thu hoạch cũng không phải là ít, bây giờ ông ta đã có đủ tất cả, chỉ còn thiếu một ngọn gió đông, mọi người đều đang chờ văn bản phê chuẩn trên tổng ngân hàng gửi xuống.

Quỳnh Hoa sau khi đã có ba mươi vạn mà Từ Thẩm Bình cho đã lập tức bắt tay vào việc chuẩn bị thay thận cho thầy, chỉ cần chờ mười vạn tệ nữa là phẫu thuật thay thận có thể tiến hành. Nhưng bao giờ có nốt mười vạn cuối cùng thì Từ Thẩm Bình không hề đưa ra thời gian cụ thể. Quỳnh Hoa rất muốn nhanh chóng cho thầy làm phẫu thuật, tuần nào cũng phải tới bệnh viện ba lần lọc máu không những phiền phức mà lần nào cũng như bắt thầy cô phải chịu cực hình. Mặc dù lọc máu không bị đau đớn như nhiều cách chữa trị khác, nhưng mỗi lần trở về, Ngô Giải Phóng đều cảm thấy khó chịu trong người, nghỉ ngơi một, hai tiếng đồng hồ sau mới cảm thấy đỡ hơn. Các công việc chuẩn bị cho việc thay thận của Ngô Giải Phóng đã bắt đầu, trước tiên là tìm nguồn thận thích hợp. Bác sĩ nói pháp luật nước Trung Quốc không cho người ta thực hiện các vụ mua bán cơ quan nội tạng, bởi vậy mặc dù việc tìm nguồn thận thích hợp rất quan trọng nhưng vẫn phải bình tĩnh chờ cơ hội, cho dù có tìm được nguồn cũng chưa chắc đã thành công, không ai biết trước được điều gì. Lúc này Quỳnh Hoa mới hiểu, thay thận không chỉ là vấn đề tiền nong, trong chuyện này, không có tiền thì không được, nhưng có tiền cũng chưa chắc đã được.

Ngoài việc tìm nguồn thận để thay, Quỳnh Hoa còn phải đối mặt với một khó khăn lớn nữa: Cô nên giải thích thế nào về khoản tiền lớn để tiến hành thay thận. Đại Xuân và Quế Hương đã biết tiền này là do cô “lấy” của nhà chủ. Bây giờ chữ “lấy” đó đã biến thành chữ “kiếm”, nhưng trong tâm lí của tất cả những người nhà họ Ngô vốn xuất thân từ nông thôn, thì “kiếm” tiền còn là việc đáng bị sỉ nhục hơn cả “lấy” tiền. Cho dù thế nào, cô cũng không thể để họ biết sự thật cô làm ôsin lên giường, ít nhất thì cũng không được để Ngô Giải Phóng biết. Với tính cách của Ngô Giải Phóng, cho dù có chết, ông cũng không thêm dùng những đồng tiền bẩn thỉu mà con gái ông kiếm về để trị bệnh.

Quỳnh Hoa nghĩ hàng chục lí do, nhưng không có cái nào khiến cô thấy hài lòng, cho dù muốn thuyết phục bản thân cũng còn khó, đừng nói chi người khác. Lúc đầu cô định nói là mình trúng xổ số, nhưng một cô gái làm thuê mà trúng xổ số ngàn ấy tiền, chắc chắn sẽ là tin chấn động cả thành phố, làm sao có thể giấu được. Khi đó họ càng hỏi nhiều thì lời nói dối của cô càng dễ bị phát giác. Nếu cô trúng xổ số chỉ là một tin giả, vậy thì người trên thế giới này sẽ biết hết, tới lúc đó thì biết làm thế nào? Cô lại nghĩ, đi đường nhặt được một khoản tiền lớn. Như vậy cũng không được. Trong lòng những người dân thôn dã thuần phác, nhặt được đồ của người khác không trả cho người ta thì cũng chẳng khác gì đi trộm, đi cướp. Quỳnh Hoa từ nhỏ đã nhận được sự giáo dục truyền thống, cô cũng đã từng được học bài “Nhặt được của rơi, trả người đánh mất”, một đồng tiền cũng phải giao lại cho cảnh sát, bốn mươi vạn tệ mà không giao (Quỳnh Hoa vẫn chưa biết rằng trong luật pháp còn có điều luật có liên quan tới việc “Được lợi không hợp pháp”)? Điều này rõ ràng là không cần nói cũng biết. Quỳnh Hoa nghĩ mãi mà không nghĩ ra được kế sách nào vẹn toàn. Cô

nhìn đồng hồ treo tường, đã tới thời gian làm bữa tối, cô bèn vào bếp nhặt rau, rửa rau. Quỳnh Hoa vừa làm vừa suy nghĩ. Trí tuệ tới từ sự suy nghĩ, Quỳnh Hoa nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra một cách hay.

Nhà họ Từ rất quan tâm tới chế độ dinh dưỡng của các bữa ăn, tuần nào cũng được lên một thực đơn cố định, trong đó có một ngày phải ăn canh ba ba hoặc canh rùa đen. Quỳnh Hoa khi rửa rau ở trong bếp, nhìn thấy thực đơn ngày mai cần chuẩn bị là rùa đen. Quỳnh Hoa nhìn chữ “rùa đen” bỗng nhớ ra “con rùa vàng”, Quỳnh Hoa biết cái gì là “con rùa vàng”, tất cả là nhờ cô thường xuyên xem ti vi. Có một hôm Quỳnh Hoa nghe trong phim có một câu thoại, nhân vật nữ chính nói cô ta câu được một “con rùa vàng”. Khi đó Quỳnh Hoa không biết tại sao lại gọi như vậy, sau đó khi tới Mỹ Lô làm vệ sinh, cô có hỏi Từ Thắm Bình, Từ Thắm Bình cười nhạo cô ngay cả từ đơn giản như thế mà cũng không biết, “con rùa vàng” chính là một ông con rể có rất, rất nhiều tiền. Sau khi nghĩ ra “con rùa vàng”, tư duy của Quỳnh Hoa cũng trở nên rõ ràng hơn: Mình chỉ cần nói mình tìm được một người bạn trai rất giàu, số tiền này là do anh ấy cho mình, chẳng phải thế là được sao? Lúc này cô cũng ngạc nhiên với chính mình, tại sao một vấn đề phức tạp như vậy mà cô có thể giải quyết chỉ trong chớp mắt? Trong lòng cô rất vui, bèn lẩm nhẩm một bài hát mà mình được học từ khi còn nhỏ: “Em đi đường nhặt được một đồng tiền, bèn mang tới cho chú cảnh sát”...

Có điều cô gái Quỳnh Hoa hai mươi tuổi đã không còn là một Quỳnh Hoa vô tư, vui vẻ nữa rồi. Cô “lấy” chín vạn tệ dưới gầm giường, rồi lại “kiếm” ba mươi vạn tệ trên giường, bây giờ cô còn tư cách để hát câu đó sao?

Quỳnh Hoa vừa mới hát được hai câu đầu, bỗng dưng cảm thấy khó chịu, trong dạ dày có cái gì đó chua chua. Cô lập tức nôn ra ngoài, nhưng nôn rất lâu mà không thấy có gì trôi ra. Cô lại vội vàng uống một cốc nước trắng, tạ ơn trời đất là tới lúc này cô đã cảm thấy đỡ hơn. Chờ một lúc sau khi cảm giác buồn nôn qua đi, cô lại tiếp tục làm bữa tối.

Tối hôm đó, Từ Thắm Bình không về nhà ăn cơm, anh và Nhan Lệ dùng Buffet tại khách sạn Cổ Đô, mỗi người hết 78 tệ. Nhan Lệ rất thích các món hải sản ở quán ăn Buffet của khách sạn Cổ Đô, lần nào tới đây cô cũng chỉ chăm chăm tới những món hải sản, ngoài mấy món này ra, tất cả những món khác đều không được cô chú ý tới, nếu không ăn tới lúc hết sạch thức ăn thì cô chắc chắn không chịu buông đũa. Hôm nay Từ Thắm Bình tới khách sạn Cổ Đô tìm Nhan Lệ là vì muốn lấy của Nhan Lệ mười vạn tệ để đưa cho Quỳnh Hoa, như vậy anh đã hoàn thành lời hứa của mình với Quỳnh Hoa.

Từ Thắm Bình lần nào lấy tiền cũng nói là để mua tác phẩm mới, nhưng Nhan Lệ chỉ thấy Từ Thắm Bình mang tiền đi mà không bao giờ thấy anh mang tác phẩm mới về. Nhan Lệ tất nhiên là không thể phản đối hay hỏi nhiều về chuyện của ông chủ. Có một lần cô gọi điện thoại cho Vương Hân Đông và nhắc tới chuyện này, Vương Hân Đông lúc đó cảnh cáo cô:

- Em đừng nhiều chuyện. Chuyện của Từ Thắm Bình không liên quan gì tới em. Em cứ hưởng thụ cuộc sống sung sướng của mình đi, hãy giữ chặt cái mồm của mình, nếu không em sẽ không được sống sung sướng nữa đâu.

Nhan Lệ đã làm việc ở hộp đêm Đại Hào Hoa mấy năm, cảnh tượng đáng sợ nào cô cũng đã trải qua, bởi vậy không thể nào bỏ ngoài tai những lời cảnh cáo của Vương Hân Đông, càng không dám tỏ ra coi thường. Từ đó, ngoài những lúc ở trên giường ra, những việc khác của Từ Thắm Bình, cô luôn giả câm giả điếc.

Từ Thắm Bình và Nhan Lệ dùng cơm tối xong, cô đâu chịu dễ dàng thả cho anh về luôn? Từ Thắm Bình cũng đâu phải loại người có mồi ngon ngay trước mắt mà còn buông tay? Hai người về phòng kịch chiến trên giường mấy trận, bắt phân thắng bại, cuối cùng đành “bắt tay giảng hòa”.

Từ Thắm Bình về tới nhà đã là nửa đêm. Anh dùng chìa khóa riêng mở cánh cổng nhỏ, vào trong sân rồi mới mở cổng lớn rồi đánh ô tô vào. Anh dùng xe cẩn thận, đóng kĩ hai cửa, cố ý giậm mạnh bước chân lên lầu. Từ Thắm Bình giả chiều này là vì Quỳnh Hoa đã nói với anh về việc Thắm Thái Hồng “tra khảo” cô:

- Di Thắm hỏi hôm đó chúng ta làm gì trong sân, tôi nói với di là đang rửa xe...

Từ Thắm Bình biết, mẹ anh không cho phép anh và Quỳnh Hoa nảy sinh bất cứ hành vi không đoan chính nào. Hôm nay anh phải vào phòng Quỳnh Hoa đưa cho cô mười vạn tệ, anh cố ý gây ra tiếng động để chứng

tỏ cho mẹ anh biết là anh đã về phòng, rồi sau đó lại nhẹ nhàng đi xuống lầu.

Anh cởi áo khoác và giày ra, đi chân trần xuống căn phòng của ôsin ở dưới tầng 1, anh gõ cửa nhẹ nhẹ. Quỳnh Hoa đang ngủ, bị tiếng gõ cửa làm thức giấc, cô hỏi nhỏ:

- Ai thế?

Từ Thắm Bình cũng thì thào đáp:

- Là anh đây, Từ Thắm Bình.

Quỳnh Hoa cảm thấy rất ngạc nhiên, nửa đêm canh ba, Từ Thắm Bình còn định làm gì? Cô ra mở cửa cho Từ Thắm Bình trong bộ dạng ngái ngủ. Từ Thắm Bình chui ngay vào trong phòng, tiện tay đóng cửa lại rồi ôm Quỳnh Hoa vào lòng, tay kia gỡ xấp tiền lên:

- Quỳnh Hoa, anh vừa mang mười vạn tệ về. Ban ngày đưa cho em không tiện lắm, bởi vậy bây giờ đành len lén mang vào đây.

Quỳnh Hoa thoát ra khỏi vòng tay của Từ Thắm Bình, nhận tiền rồi đặt lên bàn:

- Cảm ơn anh Từ. Hôm nay tôi không khỏe lắm, những việc khác mai nói được không? Nếu để đi Thắm biết là nửa đêm anh còn ở trong phòng tôi, tôi sẽ không được ở đây nữa.

Điều mà Quỳnh Hoa lo lắng cũng là điều Từ Thắm Bình sợ hãi. Vì nửa tiếng trước anh vừa bị Nhan Lệ hành hạ tới kiệt sức, giờ cũng không có chút dục vọng nào, bởi vậy anh đành lẳng lặng đi ra khỏi phòng của Quỳnh Hoa.

Việc đầu tiên mà Quỳnh Hoa làm vào buổi sáng hôm sau chính là giấu mười vạn tệ mà Từ Thắm Bình đưa cho. Cô học theo cách của Thắm Thái Hồng, cũng đặt một cái hộp giấy nhỏ dưới gầm giường. Cô kéo cái hộp giấy ra, mở nắp, ba mươi vạn mà Từ Thắm Bình đưa lúc trước đang lặng lẽ nằm trong hộp, thêm vào mười vạn tệ ngày hôm nay, vậy là cái hòm giấy đã sắp đầy, điều này dường như muốn ám chỉ với Quỳnh Hoa rằng: Tiền thay thân cho cha đã đủ rồi. Quỳnh Hoa nhìn số tiền trong cái hòm giấy, trong lòng vô cùng phức tạp: Thấy mình được cứu rồi! Nhưng cô cũng trở nên sa đọa hơn! Một giọt nước mắt nhỏ xíu hiện dần lên từ đáy mắt. Cô không biết đây là những giọt nước mắt vui mừng hay đau khổ.

Quỳnh Hoa nghe thấy tiếng động ở trên lầu, biết là vợ chồng Từ Văn Tuấn đã dậy. Cô vội vàng giấu cái hộp giấy vào gầm giường, mở cửa đi ra nhà bếp, chuẩn bị đồ ăn sáng cho mọi người. Khi họ dùng bữa sáng, Quỳnh Hoa nói với Thắm Thái Hồng:

- Ngày mai là thứ bảy, cháu xin nghỉ một ngày để đi thăm thầy cháu. Hôm nay cháu sẽ chuẩn bị đầy đủ rau quả và thức ăn cho ngày mai, để vào tủ lạnh.

Bởi vì mỗi tháng đều có một ngày nghỉ theo đúng quy định nên Thắm Thái Hồng vui vẻ đồng ý. Quỳnh Hoa chờ cả nhà họ đều đã đi làm rồi mới trở về phòng mình, lôi cái hộp giấy dưới gầm giường ra. Vì tiền đã có đủ, cô muốn mang số tiền này ra khỏi nhà họ Từ. Cô làm như vậy, thứ nhất là vì có tật giật mình, sợ bị Thắm Thái Hồng tình cờ phát hiện ra một khoản tiền lớn trong phòng mình, tới lúc đó không nói rõ được thì sẽ gặp chuyện lớn. Thứ hai là để tiền ở chỗ khác, lúc cần dùng tới sẽ thuận tiện hơn, không cần lén lút lút lút về nhà lấy tiền như một kẻ trộm. Quỳnh Hoa “có tật giật mình” nhưng lại không chịu “như một kẻ trộm”, đó chính là chỗ đáng yêu và ngây thơ của cô.

Quỳnh Hoa sợ ngày mai chuyển số tiền này đi sẽ không thoát được cặp mắt dò xét của Thắm Thái Hồng, cô nghĩ hôm nay cứ làm trước một bước. Chờ mọi người đi hết, Quỳnh Hoa tìm mấy tờ báo cũ gói cẩn thận cái hộp giấy nhỏ, sau đó lại dùng dây ni lông buộc chặt, số dây còn thừa để làm quai xách. Quỳnh Hoa ra bến xe buýt trước cửa nhà, đi thẳng tới khu biệt thự phía đông. Lần này trước khi đi, Quỳnh Hoa không gọi điện cho Đại Xuân, thứ nhất là mục đích chuyến đi không thể nói rõ trong điện thoại; thứ hai là Quế Hương cả ngày làm lao công trong tiểu khu, muốn tìm thấy chị cũng dễ, bởi vậy cô không gọi điện trước cũng không sao.

Đúng như Quỳnh Hoa dự đoán, cô vừa xuống xe buýt, đi vào tiểu khu đã gặp ngay Quế Hương đang bận rộn làm việc. Quế Hương thấy Quỳnh Hoa tới thì vui lắm, bỏ việc rồi đưa Quỳnh Hoa xuống căn nhà nhỏ

của họ dưới tầng hầm. Vào phòng, Quỳnh Hoa đặt cái hộp giấy vào một góc nhỏ trong phòng, nói với Quế Hương:

- Hôm nay em tới chẳng có chuyện gì quan trọng, chỉ có cái hộp giấy nhỏ gửi chỗ anh chị. Lát nữa em còn phải về làm bữa trưa, không thì ông bà chủ lại mắng.

Quỳnh Hoa gửi hộp tiền ở đây thì rất yên tâm. Người nhà quê mặc dù rất tò mò nhưng lại rất cổ hủ, họ không bao giờ tùy tiện động vào đồ mà người khác đã gửi.

Quế Hương thấy Quỳnh Hoa chỉ vì một việc nhỏ này mà tới nên không giữ cô lại:

- Vậy em mau về làm bữa trưa đi, chị cũng không dám giữ em lại. Hôm nào có thời gian thì tới đây, cả nhà mình phải sum họp một bữa.

- Ngày mai em được nghỉ, trưa em sẽ tới mời chị với anh Đại Xuân ăn cơm.

Quế Hương nói khi Đại Xuân tan ca quay về, cô sẽ nói lại với anh về ý của Quỳnh Hoa. Quỳnh Hoa và Quế Hương tạm biệt nhau, vội vàng vàng đi làm việc của mình.

Hôm sau là thứ bảy, các bệnh viện lớn nhỏ trong thành phố vẫn mở cửa như bình thường. Sáng sớm, Quỳnh Hoa đã vội vàng đi ra khỏi nhà họ Từ, không ăn sáng cùng với họ mà ăn mấy thứ linh tinh dọc đường, sau đó tới Bệnh viện Nhân dân thành phố. Quỳnh Hoa từ sau hôm bị nôn, cứ tưởng rằng do mình không khỏe, khi nào khỏi rồi sẽ tự hết, nhưng liên tiếp mấy ngày liền cô vẫn thấy có triệu chứng này, bởi vậy tới bệnh viện khám xem sao, nhờ có bệnh gì còn phát hiện ra sớm.

Quỳnh Hoa hỏi thăm bác sĩ ở bàn tư vấn: Bị nôn thì nên tới khoa tiêu hóa. Quỳnh Hoa nghe theo sự hướng dẫn của bác sĩ bệnh viện, xếp phiếu xin khám ở khoa tiêu hóa. Bây giờ áp lực cạnh tranh trong xã hội rất lớn, bởi vậy những người mắc các bệnh liên quan tới đường tiêu hóa vô cùng nhiều. Quỳnh Hoa chờ trước cửa phòng của khoa tiêu hóa hơn một tiếng đồng hồ mới tới lượt mình được khám. Người khám bệnh cho Quỳnh Hoa là một nữ bác sĩ không còn trẻ lắm. Quỳnh Hoa kể triệu chứng bệnh của mình xong, bác sĩ bảo cô nằm xuống giường, dùng tay bóp bụng cô, rồi dịch dần lên phía trên. Bác sĩ kiểm tra xong, hỏi Quỳnh Hoa:

- Gần đây kinh nguyệt có bình thường không?

Nghe bác sĩ hỏi vậy, Quỳnh Hoa mới nhớ ra, lẽ ra mấy ngày này phải có rồi, nhưng mà không thấy gì. Kinh nguyệt của Quỳnh Hoa trước nay vốn không theo quy luật, có tháng đến sớm vài ngày, có tháng lại đến muộn vài ngày, bởi vậy cô cũng không chú ý lắm:

- Lẽ ra mấy hôm nay phải có, nhưng mà không thấy.

Bác sĩ nhanh chóng viết cho Quỳnh Hoa một giấy giới thiệu xét nghiệm:

- Cô đi xét nghiệm đã, xét nghiệm nước tiểu.

Quỳnh Hoa khó hiểu:

- Dạ dày không thấy khó chịu, sao lại phải xét nghiệm nước tiểu?

Bác sĩ một buổi sáng phải khám cho mười mấy người, không có thời gian để giải thích nhiều cho Quỳnh Hoa:

- Cô đừng có đứng ở đó nữa, bảo đi xét nghiệm nước tiểu thì cứ đi đi. Người bệnh tiếp theo.

Quỳnh Hoa thấp thỏm cầm tờ giấy xét nghiệm, tới phòng xét nghiệm lấy một cái cốc rồi đi vào nhà vệ sinh nữ.

Quỳnh Hoa mang cốc đựng nước tiểu tới phòng xét nghiệm, sau đó ngồi ngoài chờ đợi. Nửa tiếng đồng hồ sau, kết quả xét nghiệm đã có. Trên giấy xét nghiệm đóng một cái dấu màu xanh: Mang thai sớm, dương tính. Quỳnh Hoa chỉ biết mang thai là mang thai, không biết mang thai với mang thai sớm có giống nhau không? Lại còn dương tính có nghĩa là gì? Những cái này đành phải đi hỏi bác sĩ.

Quỳnh Hoa cầm giấy xét nghiệm quay lại phòng khám vừa nãy. Bác sĩ nhận tờ giấy, xem một lát rồi nói:

- Bệnh này của cô không khám ở đây. Giờ cô xếp số tới khám ở khoa phụ sản.

Quỳnh Hoa lập tức thấy khó hiểu:

- Sao cơ?

- Cái gì mà sao cơ? Trên giấy xét nghiệm ghi rõ cô có thai rồi. Cô không bị bệnh tiêu hóa. Hiểu không hả?

Quỳnh Hoa sững sờ đứng im, dường như cả bầu trời đã sụp xuống. Cho tới lúc một người khác đi vào phòng khám và đụng phải cô, cô mới hoàn hồn.

Quỳnh Hoa thất thủ bước ra khỏi phòng khám, cho tới khi đi tới quảng trường trước bệnh viện, ngồi bệt xuống bậc cấp. Tâm trạng cô rối như tơ vò, cô cần thời gian để đầu óc bình tĩnh trở lại. Giờ cô không muốn đi khám ở khoa phụ sản nữa, nếu thực sự mang thai, vậy thì cô không cần phải tìm bác sĩ phụ khoa, trừ phi cô muốn phá bỏ nó. Cô tự hỏi lòng mình, tính tới ngày hôm nay, cô chỉ ngủ với mỗi Từ Thẩm Bình, cha của đứa bé này chắc chắn là anh ta, có nên nói với anh ta chuyện cô đã mang thai không? Nếu bỏ đứa bé này đi, có cần bàn bạc với anh ta không? Đối với một loạt những câu hỏi này, Quỳnh Hoa không biết phải trả lời thế nào. Cô lại đi vào đại sảnh của bệnh viện, nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, đã không còn sớm nữa, cô đã hứa là trưa nay sẽ mời Đại Xuân và Quế Hương ăn cơm, bây giờ cô phải đi tới chỗ họ đã.

Trên chuyến xe buýt đi tới chỗ Đại Xuân, Quỳnh Hoa luôn nghĩ: Mục đích ban đầu cô muốn mời Đại Xuân và Quế Hương ăn cơm là vì cô muốn kể cho họ nghe câu chuyện về một “con rùa vàng”. Nếu họ tin lời cô thì cô có thể yên tâm đưa số tiền trong cái hộp giấy cho Đại Xuân giữ. Mấy ngày nữa Đại Xuân sẽ kể câu chuyện “con rùa vàng” cho thầy cô và Kim Hoa nghe, chắc chắn hai người họ sẽ tin lời Đại Xuân nói. Bây giờ lại xảy ra chuyện này, khiến kế hoạch ban đầu của cô rối loạn hết cả. Hôm nay cô biết nói với Đại Xuân và Quế Hương thế nào đây?

Xe dừng trước cổng tiểu khu, Quỳnh Hoa xuống xe. Cô không đi thẳng tới chỗ Đại Xuân mà men theo con đường gần đó, đi tới một bãi cỏ ở cạnh hồ Đông rồi ngồi xuống. Cô nghĩ trước tiên phải cân nhắc xem nên nói những cái gì rồi mới tới gặp họ.

Mặt hồ phẳng lặng như một tấm gương, in bóng trời xanh, mây trắng. Cách đó không xa, ngọn núi Đông xanh ngắt. Quỳnh Hoa không có tâm trạng nào để thưởng thức cảnh đẹp này, chỉ chìm đắm vào những suy tư của riêng mình. Lúc này, cô ao ước biết bao có một vị tiên nào đó đột nhiên hiện ra và chỉ dẫn cho cô những bước tiếp theo, hoặc có một chàng hoàng tử bạch mã nào đó xuất hiện và đưa cô ra khỏi tình cảnh này. Nhưng giờ đã là giữa trưa, ngoài những cơn gió nhẹ thì thoảng làm mặt hồ gợn sóng lăn tăn, xung quanh cô không một bóng người. Sau một hồi suy nghĩ, cô quyết định làm người thật thà, có gì nói nấy, cứ nói thật mọi việc với Đại Xuân, nhưng yêu cầu anh không được nói chuyện này với Kim Hoa và thầy cô, Ngô Giải Phóng.

Quỳnh Hoa giống như một tên tội phạm đã quyết định ra tự thú, sau khi đã hạ quyết tâm, linh hồn cô như được cứu rỗi, áp lực tâm lý cũng nhẹ nhàng hơn. Thậm chí cô còn có cảm giác mong muốn mau chóng được ăn cơm cùng Đại Xuân và Quế Hương.

Quỳnh Hoa tìm Đại Xuân và Quế Hương, ba người cùng tới một tiệm cơm do một người nhà quê lên thành phố mở. Đó là một quán ăn của đôi vợ chồng người Giang Nam mở ra, người đầu bếp là ông chồng, chạy bàn là bà vợ, chỉ có điều họ mặc quần áo nông dân, nhưng lại đội cái mũ trắng cao cao của đầu bếp, cách ăn mặc không ra tây, chẳng ra ta này khiến người khác nhìn vào phải bật cười.

Giờ cơm trưa nên quán cơm rất đông khách, bọn Quỳnh Hoa tìm được một chỗ khá yên tĩnh rồi ngồi xuống. Quế Hương thấy rất tò mò khi Quỳnh Hoa tìm được một chỗ như thế này:

- Quỳnh Hoa, sao em biết ở đây có một quán cơm? Quỳnh Hoa nói:

- Tiết mục “Âm thực” trên ti vi có nói tới quán cơm này. Em rất hay xem chương trình đó để học nấu ăn.

Nhân viên phục vụ của quán cơm mang trà lên mời mọi người. Trong lúc chờ thức ăn, Quỳnh Hoa nói:

- Hôm nay em có một chuyện vô cùng quan trọng cần phải nói. Khi em nói, anh chị đừng hỏi gì cả, có chuyện gì thì chờ em nói xong hãy hỏi.

Quỳnh Hoa vừa nói đã tỏ ra quá thẳng thắn khiến Đại Xuân cảm thấy không bình thường, chắc chắn là Quỳnh Hoa đã xảy ra chuyện gì đó bất thường. Anh bắt đầu cảm thấy bất an:

- Quỳnh Hoa, em làm sao thế?

- Anh chị đừng sốt ruột! Để em từ từ nói!

Quỳnh Hoa cúi thấp đầu kể hết cho Đại Xuân và Quế Hương nghe những việc xảy ra ở nhà họ Từ. Từ “lấy” tiền cho tới “kiếm” tiền, không giấu giếm điều gì. Chỉ có điều khi nói tới kết quả kiểm tra ở bệnh viện ngày hôm nay, cô ngập ngừng một hồi lâu mới nói nên lời. Đối với một cô gái ở nhà quê ra tỉnh như Quỳnh Hoa, chưa có chồng mà đã mang thai dù sao cũng là một việc vô cùng nhục nhã.

Quỳnh Hoa nói xong mới chậm chạp ngẩng đầu lên, chỉ thấy sắc mặt Đại Xuân tái xanh, Quế Hương thì kinh ngạc tới mức quên cả ngậm miệng lại. Mọi người ngồi một lúc lâu, không ai nói với nhau câu nào, cứ như thể không khí đã ngưng đọng, thời gian đã ngừng trôi.

Nhân viên mang thức ăn lên phá vỡ sự im lặng của bàn ăn. Đại Xuân nói:

- Chúng ta ăn cơm trước, ăn xong rồi nói sau.

Ba người cầm cúi ăn cơm. Thức ăn ở đây đã không còn sức hấp dẫn gì với họ. Lúc này tâm trạng của cả ba người đều vô cùng tồi tệ, cho dù thức ăn có ngon, có thơm đến đâu đi nữa thì cũng không thể kích thích được dạ dày của họ. Quỳnh Hoa chỉ lừa vội mấy miếng cơm vào miệng rồi buông bát đĩa, sau đó tới Quế Hương, Đại Xuân cũng chỉ ăn có nửa bát. Thức ăn vẫn còn ê hê. Khi Quỳnh Hoa gọi nhân viên lên tính tiền, đây là lần đầu tiên người ta thấy thức ăn còn nhiều như thế, bèn hỏi:

- Đồ ăn hôm nay không hợp với khẩu vị của quý khách sao? Thức ăn còn thừa có cần mang về không?

Đại Xuân buồn bã đáp:

- Anh thu tiền là được rồi, nói nhiều quá. Đồ ăn còn thừa mang nuôi lợn hết, chúng tôi không cần.

Nhân viên bị mắng không dám nói gì thêm, vội vã thu tiền, dọn thức ăn và “biển”.

Quỳnh Hoa cùng hai người kia trở về tiểu khu. Đại Xuân vào phòng bảo vệ xin phép chiều nay tới muộn một chút, sau đó đưa Quỳnh Hoa và Quế Hương tới bên hồ Đông.

Đại Xuân, Quỳnh Hoa và Quế Hương cùng tìm một chỗ sạch sẽ trên thảm cỏ ven hồ Đông rồi ngồi xuống. Quỳnh Hoa cúi thấp đầu, Quế Hương nhìn Quỳnh Hoa, Đại Xuân thì nhìn chăm chăm ra mặt hồ, không ai muốn là người đầu tiên lên tiếng. Ba người chìm vào sự lạnh lẽo vô bờ, cuối cùng vẫn là Đại Xuân nói trước:

- Quỳnh Hoa, sự việc đã tới nước này, anh nói cái gì cũng là thừa. Em nói xem, sau này em định thế nào?

- Bây giờ em cũng không biết phải làm thế nào! Nếu không mang thai thì em đã tính toán xong xuôi rồi: Trong cái hộp giấy nhỏ mà hôm qua em mang tới có bốn mươi vạn tệ, đủ cho thầy em thay thận. Em bịa một câu chuyện, chỉ nói là đã có đối tượng, là một ông chủ lớn, số tiền này là anh ấy cho, coi như là chút thành ý để giúp cha vợ tương lai trị bệnh, hi vọng ông được sống mấy năm tuổi già nhàn hạ và hạnh phúc. Câu chuyện này anh chị cũng biết là giả, nhưng nếu nói với thầy em và Kim Hoa như thế, chắc chắn họ sẽ tin. Nếu thầy em mà biết tiền chữa bệnh là do em “kiếm” được, chắc chắn thầy em sẽ chết vì tức mất thôi. Tính thầy em em biết, thà chết chứ không dùng đồng tiền bẩn thỉu để thay thận, nếu thế thì chính là em hại chết thầy em. Thầy em mà chết rồi, em cũng không muốn sống nữa. Hôm nay phát hiện ra mình mang thai, chưa bao giờ gặp tình cảnh này nên em cũng không biết làm thế nào.

Quế Hương là phụ nữ, dầu sao cũng cảm thông sâu sắc:

- Lần đầu tiên em gặp phải chuyện này, vậy em định có lần thứ hai sao? Có một lần đã đủ lắm rồi, đừng để có lần sau. Chẳng phải em mang thai đứa con nhà họ Từ sao? Thằng nhóc đó vẫn chưa có vợ phải không? Vậy thì bảo nó lấy em. Bây giờ chưa chồng đã có thai không phải là chuyện gì mới mẻ cả, không cần phải lo.

Đại Xuân trong lòng vẫn còn lửa giận, Quế Hương nói như vậy khiến anh càng giận dữ hơn:

- Quế Hương, em chưa hiểu rõ sự việc thì đừng có nói bừa. Thằng nhóc nhà họ Từ liệu có tình cảm thật với Quỳnh Hoa không? Anh thấy nó chỉ là hạng háo sắc, thích chơi gái mà thôi. Em mở to mắt ra mà nhìn, nhà họ Từ là người như thế nào? Chúng ta là người như thế nào? Có giống nhau không? Người ta vẫn nói: Môn đăng hộ đối. Anh thấy Quỳnh Hoa chỉ có thể chịu nhục, phá cái thai đi, cũng không làm ôsin nữa. Ít nhiều gì thì Quỳnh Hoa cũng đã lấy tiền nhà họ, mọi người hòa nhau, chẳng ai nợ nần ai nữa.

Quế Hương vẫn cho rằng Từ Thẩm Bình nên lấy Quỳnh Hoa:

- Vậy cứ bỏ qua cho thằng nhóc đó sao? Nó ngủ với con gái người ta rồi, tưởng ném ra mấy đồng tiền thôi là xong hả? Em thấy cứ để Quỳnh Hoa sinh con ra, tới lúc đó nhà họ Từ không muốn nhận cháu cũng không được. Bây giờ trên pháp luật có quy định, trẻ con cho dù là sinh sau khi kết hôn hay là con riêng, đều được hưởng quyền lợi như nhau. Nhà họ Từ chẳng phải có nhiều tiền lắm sao? Quỳnh Hoa cứ nuôi con cho lớn rồi tới nhà họ đòi chia tài sản.

Đại Xuân dở khóc dở cười trước ý kiến của Quế Hương:

- Quế Hương, em nói nghe thì dễ lắm, nhưng Quỳnh Hoa vẫn còn là một đứa trẻ con, bắt nó phải nuôi một đứa trẻ bé hơn, có dễ dàng không? Muốn chia tài sản thì ít nhất cũng phải chờ đứa bé lớn lên, phải mất mười mấy năm nữa! Lại còn phải chờ người nhà họ Từ chết rồi thì mới thừa kế được! Thế thì phải chờ tới năm nào tháng nào? Nếu tới lúc đó nhà họ Từ không chịu thì biết làm sao?

Quế Hương đã xem trên ti vi mấy vụ giám định ADN. Chẳng hiểu người bây giờ làm sao nữa, hở một chút là lôi những mâu thuẫn gia đình lên ti vi, hở một chút là mang đi giám định huyết thống, đúng là loạn cả, Quế Hương cũng nhiễm chút tuyên truyền pháp luật trên ti vi, biết rằng con riêng và con chung có quyền lợi như nhau đã là một bước tiến bộ lớn, cô còn biết cả việc “giám định ADN”, thêm cả bằng chứng khoa học, thế là càng tỏ ra tự đắc:

- Tới lúc đó không sợ nhà họ Từ không chịu nhận, họ mà dám giở trò, chúng ta kiện ra tòa và yêu cầu đi xét nghiệm ADN.

Kiến thức pháp luật của Quế Hương dù sao cũng chỉ có hạn, cô không biết là việc xét nghiệm ADN là do cơ quan pháp y và cơ quan y tế thực hiện. Đại Xuân thấy Quế Hương càng nói càng hăng, càng nói càng phi thực tế:

- Em đừng có nói mấy câu vô dụng. Vấn đề trước mắt là lúc nào đi phá thai. Con gái chưa chồng đã có con, về quê thì biết để mặt mũi vào đâu?

- Sao em lại nói linh tinh? Câu nào em nói vô dụng hả?

Quỳnh Hoa ngồi im không lên tiếng, để mặc hai vợ chồng Đại Xuân tranh luận gay gắt với nhau. Đại Xuân vẫn nhớ chiều nay mình phải đi làm, không muốn tranh cãi với Quế Hương nữa, bởi vậy anh quay sang hỏi Quỳnh Hoa:

- Quỳnh Hoa, em nghĩ thế nào?

- Em nghĩ anh Đại Xuân nói đúng. Cho dù thế nào thì con gái chưa chồng đã sinh con đều là chuyện rất mất mặt. Nhưng đứa trẻ trong bụng em cũng có phần của nhà họ Từ, em muốn nói cho họ về việc đứa bé này. Nếu họ không chịu nhận thì em phá nó đi.

Đại Xuân nói:

- Chẳng cần hỏi cũng biết, chắc chắn nhà đó không chịu nhận đâu. Nhưng em cứ hỏi đi cũng được, chúng ta nói cho họ biết là đã cạn nhân nghĩa, nếu em thực sự phá cái thai đi thì họ cũng không nói được gì. Có điều có một vấn đề mà em phải cẩn thận. Mặc dù nhà họ Từ là quan lớn trong thành phố, với mức lương của họ thì chắc chắn không thể có nhiều tiền như thế. Người không có tiền không giàu, ngựa không có cỏ không béo. Những đồng tiền không rõ lai lịch của nhà họ Từ càng nhiều thì sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện. Em dùng tiền của họ, cũng là đồng phạm. Anh thấy chờ bệnh của thầy em ổn định rồi thì bỏ nhà đó đi. Nhà họ Từ là chốn thị phi, không thể ở lâu được!

Quỳnh Hoa gật đầu đồng ý. Cô lại dặn dò Đại Xuân và Quế Hương tuyệt đối không được hé ra nửa lời về việc này với Kim Hoa và Ngô Giải Phóng, ngoài ra tiền trong cái hộp giấy phải cất cẩn thận, không được để mất. Đại Xuân đồng ý với cả hai yêu cầu này của Quỳnh Hoa. Ba người sau khi đã phân tích việc mang thai ngoài ý muốn của Quỳnh Hoa, tạm thời cũng chỉ đưa ra được biện pháp giải quyết này. Xong việc, cả ba chia tay nhau ở hồ Đông, Đại Xuân và Quế Hương về tiểu khu, còn Quỳnh Hoa vào siêu thị đối diện tiểu khu mua một ít hoa quả, thức ăn và một cái thắt lưng, tới thăm thầy cô, Ngô Giải Phóng.

Khi Quỳnh Hoa tới căn nhà trọ đã thuê cho Ngô Giải Phóng mấy tháng trước, thấy Kim Hoa đang ngồi ngoài sân giặt quần áo. Cô nhìn thấy em gái tới, vội vã đứng lên rồi đỡ mấy túi đồ trong tay Quỳnh Hoa, dẫn Quỳnh Hoa vào nhà. Quỳnh Hoa vừa vào tới nhà đã gọi “thầy”. Ngô Giải Phóng lúc này đang xem tivi, mặc dù cái tivi hơi cũ, hơi nhỏ nhưng vẫn có màu, Ngô Giải Phóng vô cùng thỏa mãn. Ngày xưa còn ở thôn Hạo Sơn, ông chỉ hút thuốc lào, nhưng giờ đã chuyển sang hút thuốc lá. Ông rất thích thuốc lá hiệu “Đại Tiền Môn”, không phải thuốc này thì ông kiên quyết không hút. Lí do ông đưa ra vô cùng đơn giản, thứ nhất là giá cả phải chăng, một bao thuốc mới có 1,8 tệ; thứ hai là cũng hợp khẩu vị của ông. Chỉ cần hai lí do này, cho dù đặt thuốc lá “Trung Hoa” bên cạnh Ngô Giải Phóng, ông cũng không thèm động tới. Một sự thay đổi nữa của Ngô Giải Phóng từ khi vào thành phố là có sự tiến bộ về quan niệm. Việc Quỳnh Hoa nhuộm tóc màu nâu, ông nhìn lâu rồi cũng không thấy ngứa mắt nữa. Rồi đi trên đường nhìn thấy những cô gái chỉ mặc một cái váy ngắn, nhiều lúc lộ cả mông ra, nhưng ông nhìn nhiều cũng quen. Một chức năng rất quan trọng của thành phố lớn, chính là giúp anh em nông dân thay đổi quan niệm một cách nhanh chóng, đẩy nhanh tiến trình hiện đại hóa nông thôn.

Kim Hoa đặt túi đồ Quỳnh Hoa mang tới lên chiếc bàn vuông ở giữa nhà, sau đó mang cho Quỳnh Hoa một chiếc ghế, kéo em gái ngồi xuống. Không cần Kim Hoa nói, Quỳnh Hoa cũng nhận ra tình trạng sức khỏe của thầy cô dạo này khá tốt, tâm trạng cũng thoải mái, bởi vậy những câu thăm hỏi thông thường có lẽ là không cần nữa. Ngô Giải Phóng thấy con gái út tới chơi thì mừng lắm. Người con mà ông thương yêu nhất chính là Cùng Hoa, nhưng bây giờ cô đã không còn là một con nhóc quê mùa quanh năm sống ở thôn Hạo Sơn nghèo khó nữa rồi, mà cô đã thành một người thành phố với cách ăn mặc hoàn toàn khác, từ trong thâm tâm của mình, ông cảm thấy rất hạnh phúc về Quỳnh Hoa. Quỳnh Hoa nói:

- Thầy, con có một tin vui muốn nói với thầy, không, phải là hai tin vui. Thầy muốn nghe tin nào trước?

Cho dù là người lớn tuổi đến đâu thì đứng trước mặt cha mẹ vẫn chỉ là trẻ con. Không ai hiểu con bằng tấm lòng cha mẹ, Ngô Giải Phóng cũng vậy. Tính cách nghịch ngợm hồi nhỏ của Quỳnh Hoa lúc này lại lộ ra. Ông nói:

- Nói tin tốt hơn trước, còn tin tốt vừa vừa thì nói sau.

Quỳnh Hoa bắt đầu làm nũng:

- Nhưng người ta không thích! Người ta thích nói tin tốt vừa vừa trước.

Kim Hoa cũng bật cười trước hành động của em gái:

- Chẳng phải nói là để cho thầy chọn sao? Sao giờ lại nuốt lời hả?

- Em thích nói tin tốt vừa vừa thì sẽ nói tin đó trước. Kim Hoa, chị nghe nhé, tin tốt này là em mua cho thầy một... - Quỳnh Hoa cố ý dừng lại không nói tiếp.

Kim Hoa sốt ruột:

- Thuốc lá? Cùng Hoa, đừng giả vờ nữa, em mua cho thầy cái gì?

- Không phải là thuốc lá, mà mua cho thầy một sợi dây lưng. - Quỳnh Hoa lấy ra một chiếc dây lưng từ chiếc túi khoác theo bên mình, đưa cho Ngô Giải Phóng.

Ngô Giải Phóng nhận cái thắt lưng, cười hạnh phúc. Ngày trước ông chỉ thấy các cán bộ xã đeo thắt lưng, ngay cả trưởng thôn Hạo Sơn cũng làm gì có thắt lưng mà đeo, chỉ dùng một sợi dây màu đỏ để buộc quần. Ngô Giải Phóng đặt cái thắt lưng vào lưng mình đo thử, đóng khóa lại, sau đó ném sợi vải đen mà mình đã đeo nhiều năm đi.

Quỳnh Hoa lại lấy ra một lọ sữa rửa mặt, đưa cho Kim Hoa. Cái này là mấy ngày trước cô ra phố, đặc biệt mua cho Kim Hoa. Lúc mọi người đang hân hoan vì nhận được quà thì Quỳnh Hoa nói:

- Bây giờ con nói tin tốt lành. Tin tốt là tiền thay thận cho thầy đã có hi vọng rồi.

Quỳnh Hoa hôm nay chỉ nói là “đã có hi vọng” là vì muốn thăm dò trước, vì sợ tới lúc Ngô Giải Phóng phải thay thận mà lại có việc gì đột ngột xảy ra thì khó mà giấu được ông.

Kim Hoa hỏi:

- Hi vọng gì?

- Em có một người bạn rất giàu, anh ấy đồng ý giúp đỡ.

Ngô Giải Phóng không mấy tin tưởng vào những việc may mắn tới quá dễ dàng:

- Người này như thế nào? Sao anh ta lại giúp chúng ta? Giúp cái gì?

- Bây giờ chỉ là có khả năng thôi, con có nói là chắc chắn người ta sẽ giúp đâu. Có chút hi vọng thì dù sao cũng hơn là không có hi vọng.

Kim Hoa dựa vào trục giác của phụ nữ, lại hỏi:

- Người giàu có này có phải bạn trai của em không? Anh ta muốn cưới em hả?

Quỳnh Hoa chỉ đành tiếp tục diễn kịch:

- Bây giờ vẫn chưa thể coi là bạn trai được, chỉ có điều quan hệ đôi bên khá tốt. Em cũng cảm thấy anh ấy có ý đó. Em nói tới chuyện của thầy, anh ấy bảo sẽ cố gắng giúp đỡ. Chỉ thế thôi.

Nghe nói Quỳnh Hoa có bạn trai, Ngô Giải Phóng đương nhiên là rất vui:

- Nếu đã có ý đó rồi thì hôm nay đưa đến đây cho thầy xem mặt.

Ngô Giải Phóng lại ra cho Quỳnh Hoa một câu hỏi khó: Tiền thì đúng là cô đã có, nhưng cô biết đi đâu tìm người bạn trai do chính mình hư cấu nên đây?

17. Chương 17: Ôsin Mang Thai

Sau khi làm xong thủ tục bảo lãnh vay vốn cho Ngũ Văn Hổ, Vương Hân Đông chỉ còn chờ tổng ngân hàng phê duyệt cho vay là mọi việc coi như hoàn thành. Việc thứ hai mà ông cần phải làm cũng vô cùng thuận lợi. Yêu cầu các cổ đông phải góp đủ vốn trong một lần của Từ Thắm Bình cũng không gây ra quá nhiều xáo động trong lòng các cổ đông. Họ đều nhờ các mối quan hệ của mình để trong một thời gian ngắn, gom đủ tiền vốn. Các cổ đông có thực lực kinh tế thì đương nhiên không có vấn đề gì; những cổ đông không có tiền mặt thì làm theo cách vay vốn mà Từ Thắm Bình đã chỉ ra, tới tìm Vương Hân Đông. Công ty bảo lãnh đầu tư Tam Giang mà Vương Hân Đông và Chương Kiến Quốc mở ra đương nhiên là “tiền vào như nước”. Những cổ đông này cũng có những điểm giống như những con lợn sống sẵn sàng đưa đầu vào lò mổ: Dưới sự truy cản của những chiếc gậy, bọn lợn tự đưa mình vào sọt thòng lọng hoặc con dao của người mổ lợn, ngoan ngoãn nằm chờ bị chọc tiết, lột da và phanh thây.

“Mảnh đất” màu mỡ trong việc gọi thầu, xét thầu mà Chương Kiến Quốc để lại cho Từ Thắm Bình quả thật là đem lại thu hoạch vô cùng phong phú. Việc gọi thầu một dự án xây dựng đường cao tốc lớn như vậy đương nhiên phải là việc thu hút được sự quan tâm của các nhà thầu lớn nhỏ trong cả thành phố, có ai mà không hi vọng mình kiếm được một miếng bánh nhỏ trong đây, phòng làm việc của Từ Thắm Bình vì vậy mà lúc nào cũng như siêu thị, người ra vào tấp nập.

Công trình xây dựng đường cao tốc mà Từ Thắm Bình đích thân chỉ huy đúng là một mảnh đất hái ra tiền. Khi tình hình kinh tế của Từ Thắm Bình phát triển rất khả quan, anh ta vẫn còn chìm đắm trong men say của hạnh phúc thì cái tin Quỳnh Hoa mang thai đã dội thẳng vào đầu anh ta một gáo nước lạnh. Tối thứ

bảy, sau khi Quỳnh Hoa về tới nhà họ Từ, những nụ cười vui vẻ ở chỗ cha cô không còn hiện lên trên mặt nữa. Cô đi thẳng vào phòng mình, vừa chờ Từ Thắm Bình về, vừa nghĩ xem tối nay khi gặp Từ Thắm Bình, nên nói thế nào với anh? Quế Hương nói phải bắt Từ Thắm Bình cưới cô, nhưng liệu cô có thể với được tới nhà họ Từ không? Nếu Từ Thắm Bình thực sự yêu cô, vậy anh ta sẽ đồng ý cưới cô, đồng ý có con với cô. Nhưng ngộ nhỡ anh ta thực sự giống như Đại Xuân nói, chỉ là phường háo sắc, thích chơi gái, vậy cô phải làm thế nào? Bỏ đứa bé đi? Từ nay tránh xa nhà họ Từ? Sau khi đi khỏi nhà họ Từ, cô biết đi đâu? Lại tìm một nhà khác làm ôsin? Công việc này của cô là do giám đốc Vương sắp xếp, cô bỏ khỏi nhà họ Từ, ông ta có đồng ý không? Ông ta sẽ nhìn mình như thế nào? Nhà họ Từ có nói thẳng với ông ta sự thật không? Rồi còn căn bệnh của thầy phải điều trị ở những bệnh viện lớn, mình rời khỏi nhà họ Từ rồi, thầy có còn chịu ở lại chữa bệnh không?... Những câu hỏi ở trước mặt Quỳnh Hoa quả thực là quá nhiều, mà tất cả đáp án của các câu hỏi đều ở chỗ Từ Thắm Bình. Quỳnh Hoa chờ mãi tới mười hai giờ mà không nghe thấy có chút động tĩnh nào ở cánh cổng lớn. Hôm nay Từ Thắm Bình không về nhà.

Hôm sau là chủ nhật. Từ Thắm Bình lại đưa Quỳnh Hoa tới căn biệt thự bên Mỹ Lô quét dọn. Bởi vì chuyện này đã thành thông lệ nên Thắm Thái Hồng cũng không nghĩ ngợi gì nhiều. Ăn cơm trưa xong, Quỳnh Hoa dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ rồi hai người lái xe đi.

Quỳnh Hoa vừa bước vào phòng khách của căn biệt thự đã ngồi ngay lên ghế sa lông. Từ Thắm Bình cũng vội vàng ngồi sát cạnh Quỳnh Hoa, khoác một cánh tay lên vai cô. Quỳnh Hoa khẽ nghiêng người, hất tay Từ Thắm Bình xuống. Từ Thắm Bình bất ngờ trước hành động khác thường của cô:

- Quỳnh Hoa, hôm nay em uống nhầm thuốc hả? Làm sao thế?
- Tôi không uống nhầm thuốc, hôm nay tôi có việc quan trọng phải nói với anh. Chờ tôi nói xong, tiếp theo nên làm thế nào, tôi nghe anh cả.
- Có chuyện gì mà nghiêm túc vậy? Ai bắt nạt em hả?
- Chẳng ai bắt nạt tôi cả. Chuyện hôm nay tôi muốn nói có liên quan tới anh.
- Chuyện của hai chúng ta? Chẳng phải tiền thay thận cho cha em đã đủ rồi sao? Còn chuyện gì nữa?
- Không phải chuyện tiền nong, mà tôi mang thai rồi. Anh sắp làm cha rồi, anh có vui không?

Cái tin Quỳnh Hoa mang thai hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Từ Thắm Bình. Anh trách bản thân mình quá hồ đồ, đây là chuyện hoàn toàn có thể phòng tránh trước được, anh vì mãi vui mà lại quên mất nó. Anh vốn dĩ chỉ định làm tình nhân của Quỳnh Hoa chứ không định làm chồng của cô. Bây giờ đương nhiên là anh không muốn làm cha của đứa trẻ trong bụng cô, thậm chí anh còn không dám tin những điều Quỳnh Hoa nói là thật:

- Em thực sự mang thai sao?
- Tôi tới bệnh viện kiểm tra rồi. Bác sĩ nói mà lại sai được sao? Bây giờ tôi chờ một câu nói của anh, anh có cần đứa trẻ trong bụng tôi không? Anh nói xem làm thế nào?
- Em thực sự nghe theo lời anh sao? Anh bảo làm thế nào em sẽ làm như thế? Quỳnh Hoa, gánh nặng công việc của anh bây giờ rất lớn, hiện nay không có tinh thần lo tới việc hôn nhân đại sự chứ đừng nói là chăm sóc trẻ con. Đứa trẻ này hay là bỏ đi. Em tới bệnh viện phá thai. Chúng ta vẫn còn trẻ, sau này muốn có con vẫn còn cơ hội.
- Anh thực sự không muốn có đứa con này? Anh tưởng rằng tôi bỏ nó đi thì sau này vẫn còn cơ hội sao? Việc bỏ đứa con đi, tôi có thể suy nghĩ lại, nhưng sau này chúng ta vẫn còn cơ hội thì không thể nào. Ngay cả con của mình cũng không cần, anh có thực sự yêu tôi không? - Quỳnh Hoa nói xong, bắt đầu nghẹn ngào.

Từ Thắm Bình thấy Quỳnh Hoa khóc bèn khuyên cô:

- Em còn chuyện gì cần nói thì cứ nói ra hết đi, khóc đâu có giải quyết được vấn đề. Chẳng phải em đã đồng ý sẽ bỏ cái thai đi rồi sao? Ý kiến của hai chúng ta thống nhất với nhau, chẳng phải rất tốt sao? Em không nỡ bỏ con đi hả? Em khóc vì một đứa trẻ còn chưa chào đời? Vậy thì không đáng chút nào. Em vừa mới

mang thai, đứa bé vẫn chưa thành hình, mới chỉ là một cục thịt nhỏ xíu, có gì đâu mà tiếc. Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa. Hôm nay không làm vệ sinh nữa. Em còn chuyện gì cần nói thì cứ nói hết ra đi.

Đúng là lúc này Quỳnh Hoa có chuyện cần nói. Cô xem các chương trình ti vi, cũng học được không ít điều:

- Tôi không khóc vì đứa trẻ, mà khóc vì chính mình. Anh chưa kết hôn, không có vợ, vậy mà ở cùng tôi lại phải lén lút lút lút. Yêu nhau chẳng ra yêu nhau, sống chung chẳng ra sống chung. Anh không có vợ lớn, tôi muốn làm vợ bé cũng không làm được. Tôi bị anh chiếm đoạt, tôi là cái gì hả? Hôm nay anh phải nói rõ cho tôi. Tôi có phải là vợ bé của anh không, các bà vợ bé trong ti vi đều ở nhà do đàn ông mua cho, lái xe do đàn ông mua cho, anh cũng sắp mua nhà, mua xe cho tôi phải không?

Từ Thẩm Bình lúc này thấy thật hận cái ti vi, tại sao họ không tiến hành giáo dục và tuyên truyền những cái hay mà cứ chiếu những cảnh liên quan tới vợ lớn vợ bé như thế:

- Em đừng có nói những chuyện xa xôi như thế! Em muốn kết hôn với anh là chuyện không thể! Nguyên nhân thì vừa nãy anh nói rồi, anh bây giờ không muốn kết hôn. Anh vẫn chưa chuẩn bị tâm lý cho việc kết hôn, hiện nay anh chỉ muốn tập trung vào sự nghiệp, không muốn bị gia đình làm liên lụy. Trong mối quan hệ của chúng ta, em muốn hiểu thế nào cũng được. Chúng ta không phải là sống chung, cho là người yêu cũng được! Người yêu bây giờ nảy sinh quan hệ tình dục là việc rất bình thường, chẳng có gì là lạ cả. Em còn nói em muốn làm vợ bé mà không làm được, làm gì có người đàn ông nào mới ngủ với em một lần đã cho em bốn mươi vạn tệ? Em tìm một người cho anh xem nào! Con người thì phải biết đủ, đừng có được đằng chân lân đằng đầu. Nếu không có anh, cha em có được cứu không?

Từ Thẩm Bình nói một tràng, đánh mạnh vào trái tim yếu đuối của Quỳnh Hoa. Giờ thì cô đã hiểu, những lời nói ngọt ngào mà Từ Thẩm Bình rót vào tai cô lúc trước, chỉ có một nửa là sự thật. Anh ta nói thật lòng thích cô, thật lòng yêu cô. Câu trước là thật, câu sau là giả. Từ Thẩm Bình thích sự trẻ trung của cô, thích sự xinh đẹp của cô, thích cơ thể cô, thích sự dịu dàng của cô. Thích và yêu có sự khác biệt nhau về bản chất. Thích là vạch xuất phát trên con đường tình yêu rất dài, còn yêu là đích đến của thích, chỉ khi thích đã đến đích mới có thể biến thích thành yêu. Từ Thẩm Bình chỉ đứng ở vạch xuất phát, anh ta không có dũng khí chạy tới đích, thậm chí chưa bao giờ có ý định chạy tới đích. Bởi vậy anh ta nói “thật lòng yêu Quỳnh Hoa” chỉ là nói dối. Một người đàn ông hoặc một người đàn bà, nếu chỉ thích đối phương thì tốt nhất là không nên dễ dàng nói ra tiếng yêu, bởi vì không biết sức khỏe và nghị lực của mình có thể chạy tới cái đích cuối cùng của tình yêu hay không.

Câu nói cuối cùng của Từ Thẩm Bình khiến Quỳnh Hoa nổi giận:

- Bốn mươi vạn đó thầy tôi vẫn chưa dùng, nếu anh thấy tiếc thì bây giờ có thể mang về! Anh thực sự tưởng rằng bốn mươi vạn đó là tiền của anh sao? Lương mỗi tháng của anh được mấy đồng tiền? - Quỳnh Hoa dùng tay chỉ về phía trước. - Anh dùng tiền lương có mua được căn nhà như thế này không? Có lấy ra được bốn mươi vạn cho tôi không? Nói thẳng ra tiền mà anh cho tôi cũng chẳng phải là tiền do anh kiếm được.

Câu nói của Quỳnh Hoa khiến Từ Thẩm Bình kinh ngạc. Nếu Quỳnh Hoa cứ tiếp tục nói với anh xoay quanh chuyện tiền nong thì không biết cô còn nói ra câu nói đáng sợ nào nữa. Buổi nói chuyện ngày hôm nay tốt nhất là nên dừng tại đây:

- Quỳnh Hoa, hôm nay chúng ta đều không được bình tĩnh, khi nói chuyện đều tỏ ra kích động. Anh thấy hay là thế này, hôm nay chúng ta không nói tới chuyện tiền nong, cũng không nói tới chuyện danh phận, chỉ nói tới tình cảm. Cho dù nói thế nào thì chúng ta cũng đã ở cùng nhau được mấy tháng, cũng đã có lúc cả hai cùng vui vẻ. Bây giờ em mang thai rồi, đây là một việc nằm ngoài dự kiến của cả hai. Nhân lúc này cái thai trong bụng còn nhỏ, việc phá thai còn tương đối dễ dàng, em đi bỏ nó đi, mọi chi phí anh sẽ gánh chịu hết, anh còn cho em thêm một số tiền để bồi dưỡng. Những vấn đề còn lại sau khi làm phẫu thuật, sức khỏe ổn định rồi chúng ta lại bàn bạc sau. Em thấy có được không?

Quỳnh Hoa vốn có tính hảo ngọt. Thấy thái độ của Từ Thẩm Bình đã nhẹ nhàng trở lại, trái tim cô cũng mềm ra, ít nhiều gì thì hai người cũng từng có quan hệ xác thịt, cũng có những lúc ngọt ngào bên nhau, hôm nay nếu cứ cãi nhau thì cũng chẳng đem lại kết quả gì. Nhưng hôm nay cô đã nói được hết những điều dồn nén trong lòng, tâm trạng cũng đã thoải mái hơn:

- Cứ vậy đi, giờ chúng ta về nhà. Từ nay về sau tôi không tới đây nữa! Buổi tối anh cũng không được gõ cửa phòng tôi!

Từ Thắm Bình và Quỳnh Hoa về tới căn nhà trên đường Bắc Kinh mới có hơn ba giờ. Thắm Thái Hồng thấy hai người về sớm thì rất ngạc nhiên, ngày trước khi tới làm vệ sinh ở bên Mỹ Lô, chưa tới giờ cơm tối thì chưa thấy bóng dáng hai người đâu. Có một lần cả hai đã muộn mà vẫn chưa về nhà, bà không trông mong gì Quỳnh Hoa sẽ về làm bữa tối, bèn cùng Từ Văn Tuấn tới một nhà hàng 5 sao, “ăn tạm” một bữa tối vô cùng thịnh soạn.

Hôm nay khi Quỳnh Hoa và Từ Thắm Bình về tới nhà, sắc mặt của hai người đều có vẻ không vui, không cười cười nói nói như dạo trước nữa. Từ Thắm Bình trước đây vốn lo lắng hai người quá thân mật với nhau, thấy họ cười nói thì sợ con trai mình bám lấy vấy cô ôsin. Nhưng hôm nay thấy hai người đều tỏ ra lạnh lùng, Thắm Thái Hồng lại càng sợ hãi hơn. Bà cảm thấy giữa họ hình như đã xảy ra chuyện gì rất lớn.

Về tới nhà, Quỳnh Hoa lập tức vào bếp chuẩn bị bữa tối. Thắm Thái Hồng đang định nói chuyện riêng với con trai thì còn chưa kịp mở miệng, Từ Thắm Bình đã kéo bà vào thẳng thư phòng của Từ Văn Tuấn. Khi đó, Từ Văn Tuấn đang xem tin tức trên tivi.

Thấy con trai kéo Thắm Thái Hồng đi vào, Từ Văn Tuấn không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, bèn hỏi:

- Có chuyện gì thế? Làm gì mà hốt hoảng thế?

Thắm Thái Hồng nói:

- Em cũng không biết là có chuyện gì, con trai anh lời tuột em vào đây, có chuyện gì thì anh hỏi nó đi.

Từ Thắm Bình ấp úng nói:

- Quỳnh Hoa có thai rồi.

Từ Văn Tuấn hỏi Từ Thắm Bình:

- Chuyện gì?

Thắm Thái Hồng nói:

- Việc rõ ràng như thế mà còn hỏi sao? Đây là việc tốt do cậu con trai bảo bối của anh làm. Bây giờ Quỳnh Hoa thế nào?

Từ Thắm Bình trả lời:

- Con bảo cô ấy bỏ đứa bé đi. Cô ấy cũng đồng ý rồi.

Thắm Thái Hồng làm ra vẻ Gia Cát Lượng:

- Vương Hân Đông đưa con yêu tinh này tới nhà chúng ta, em vừa nhìn đã biết cô ta không vừa mà. Thắm Bình, con cũng thật là vô dụng, ít nhiều gì con cũng là một cán bộ cấp phó cục, vậy mà còn ngủ với ôsin, việc này mà lọt ra ngoài thì chẳng phải sẽ thành chuyện cười cho cả thành phố này sao? Từ Thắm Bình, nếu biết sớm có kết quả ngày hôm nay thì đã không mua căn nhà đó rồi!

Từ Văn Tuấn ngắt ngang lời can nhảm của Thắm Thái Hồng:

- Em đừng nói những chuyện ngoài lề. Thắm Bình, con định xử lý chuyện này thế nào?

Từ Thắm Bình nói:

- Việc Quỳnh Hoa phá thai rất đơn giản, cùng lắm thì cho chút tiền, bảo cô ấy nghỉ ngơi một tuần, mua ít đồ bổ dưỡng là được rồi. Nhưng hôm nay nghe Quỳnh Hoa nói thì con cảm thấy sự việc không đơn giản như thế, nói không chừng sau lưng Quỳnh Hoa còn có người nào đó sai khiến.

Thắm Thái Hồng sốt ruột:

- Con nói thế là có ý gì?

Từ Thắm Bình bèn kể lại hết những lời mà lúc chiều Quỳnh Hoa nói. Từ Thắm Bình còn chưa nói xong, Thắm Thái Hồng đã muốn nhảy lên:

- Thẩm Bình, con đúng là điên rồi! Lên giường với một con ôsin, có đáng phải bỏ ra bốn mươi vạn không? Làm gì có ai ngu như con? Nó dùng cách nào để bỏ bùa mê thuốc lú cho con hả? Con nói đi chứ!

Từ Thẩm Bình biện minh cho Thẩm Thái Hồng:

- Bốn mươi vạn không phải là do Quỳnh Hoa đòi. Bố cô ấy phải thay thận, con thấy cô ấy đáng thương nên mới chủ động cho.

Thẩm Thái Hồng nghe con trai nói như vậy, lại càng lớn giọng hơn:

- Nó đáng thương? Những người đáng thương còn nằm đầy trong bệnh viện, con cũng tới giúp đỡ họ hả? Cũng mang tiền cho họ hả? Mẹ thấy có cho con cả một ngọn núi vàng mang đi cũng không đủ! Con đừng tìm lí do nữa. Quỳnh Hoa không lên giường với con thì con có thương nó không? Con có biết không, tất cả những kẻ đáng thương đều có chỗ đáng hận!

Câu nói của Thẩm Thái Hồng đều xoay quanh chữ “tiền”. Từ Văn Tuấn nhìn nhận sự việc sâu sắc hơn:

- Đừng nói tới bốn mươi vạn nữa. Việc quan trọng bây giờ là phải làm rõ tình hình, việc này còn quan trọng hơn tiền, phải tìm hiểu xem vì sao Quỳnh Hoa lại nghi ngờ chúng ta, chỉ dựa vào sự suy đoán, hay vì cô ta phát hiện ra cái gì. Nếu trong tay cô ta có bất cứ chứng cứ nào thì sau này chúng ta sẽ gặp nhiều phiền phức, cô ta sẽ trở thành một quả bom hẹn giờ trong nhà mình, không biết ngày nào sẽ phát nổ.

Nghe Từ Văn Tuấn phân tích như vậy, Thẩm Thái Hồng càng lo lắng hơn:

- Kiếp trước tôi gây ra nghiệp chướng gì mà lại đẻ ra một đứa con trai phá gia chi tử như thế này? Sau này nhà mình thực sự xảy ra chuyện gì thì đúng là báo ứng từ kiếp trước! Tất cả là do con đi Quỳnh Hoa gây ra, để xem tôi có tìm Vương Hân Đông để tính sổ hay không!

Những câu nói bừa của Thẩm Thái Hồng khiến Từ Văn Tuấn nổi giận:

- Em nói linh tinh như thế thì có thể giải quyết được vấn đề sao? Tìm Vương Hân Đông tính sổ? Có phải là Vương Hân Đông bảo con trai em ngủ với ôsin không? Nếu để Vương Hân Đông biết được chuyện này thì sẽ càng tệ hơn. Đúng là đàn bà nông nổi!

Bị Từ Văn Tuấn mắng, Thẩm Thái Hồng cảm thấy rất ấm ức:

- Em đàn bà nông nổi, còn đàn ông các anh sâu sắc ở đâu? Anh có nghĩ ra cách giải quyết không hả?

Từ Văn Tuấn là cán bộ cao cấp, đương nhiên là có tài năng và khí phách của một người lãnh đạo:

- Thẩm Bình, con nghe đây. Thứ nhất, con phải cố gắng giữ chặt Quỳnh Hoa, sắp xếp việc phá thai cho cô ta. Nếu cô ta đúng là một quả bom hẹn giờ, không nổ thì tốt, cho dù có nổ cũng phải nổ muộn một chút. Như vậy chúng ta có thể tranh thủ thời gian, có thời gian thì sẽ có cơ hội vặn hỏi cục diện này, ít nhất thì cũng nghĩ ra cách để giải quyết hậu quả. Thứ hai, con đối với Quỳnh Hoa nịnh được thì nịnh, lừa được thì lừa, tìm hiểu xem Quỳnh Hoa biết những cái gì. Thứ ba, nghĩ cách điều tra xem sau lưng Quỳnh Hoa có ai chỉ bảo cô ta không. Nếu thực sự có thì điều tra xem là ai. Thứ tư, nhân cơ hội Quỳnh Hoa đi phá thai thì bảo cô ta rời khỏi nhà mình. Sau khi cô ta phá thai xong, bảo Vương Hân Đông tìm nơi nào đó cho cô ta ổn định lại, không được bước chân vào nhà mình thêm một bước nào nữa. Thứ năm, con không được tỏ ra không thân thiện với Vương Hân Đông. Quỳnh Hoa là do Vương Hân Đông đưa tới, nếu Quỳnh Hoa làm việc cho ông ta thì phiền phức của chúng ta không nhỏ đâu. Vương Hân Đông là kẻ xảo quyệt, khó đối phó hơn Quỳnh Hoa nhiều, hai tay không địch được bốn tay, chúng ta không nên gây thù chuốc oán quá nhiều. Nhất là điểm cuối cùng, hai mẹ con đã rõ chưa?

Chiến lược của người bố vừa rõ ràng vừa cụ thể, khiến Từ Thẩm Bình không thể không khâm phục:

- Con hiểu rồi, con sẽ làm ngay.

Khi ba người nhà họ Từ vẫn còn đang tranh luận ở trên lầu thì Quỳnh Hoa đã làm xong cơm tối. Cô sắp xếp bốn đĩa thức ăn và một bát canh lên bàn, ba bộ bát đĩa cũng được đặt ngay ngắn, còn việc dọn dẹp nhà ăn cơm hay không, Quỳnh Hoa không quan tâm. Cô đã không còn hứng thú quan tâm tới cái bụng của họ nữa rồi.

Tối nay Quỳnh Hoa không muốn ăn. Phản ứng thai nghén thời kì đầu thi thoảng lại giày vò cô, nhất là khi ngửi thấy mùi dầu mỡ trong nhà bếp càng khiến dạ dày cô cuộn lên từng cơn khó chịu, cô muốn nôn nhưng lại không nôn ra được, thi thoảng chỉ ra một chút nước chua chua. Bởi vậy người ta nói phụ nữ sinh con giống như người đi tới Quỷ Môn Quan. Quỳnh Hoa coi như đã được trải nghiệm một chút về việc này.

Quỳnh Hoa trở về căn phòng nhỏ của mình, nửa nằm nửa ngồi trên giường. Vừa nãy cô nghe thấy tiếng tranh cãi nhỏ nhỏ trên lầu, chắc chắn là nhà họ Từ đang bàn bạc về chuyện mang thai của cô. Cho dù cuộc tranh luận của họ có kết quả thế nào thì chắc chắn cũng sẽ bất lợi cho bản thân. Bố mẹ bảo vệ con cái là lẽ đương nhiên, chắc chắn họ sẽ nghiêng về phía Từ Thắm Bình. Một khi con người đã không còn lương tâm thì thế giới này sẽ mất đi sự công bằng. Bây giờ Quỳnh Hoa chẳng muốn nghĩ gì cả, có nghĩ cũng vô ích, cô giống như một gã tội phạm đang chờ bị người ta phán quyết. Thời gian chờ đợi dài đằng đẳng và thật đau khổ. Quỳnh Hoa nghe thấy tiếng bước chân họ đi xuống lầu, rồi nghe thấy tiếng bát đĩa chạm nhau khi họ dùng cơm, sau đó mọi thứ lại trở nên yên lặng.

Từ Thắm Bình không tới tìm cô! Bản năng của Quỳnh Hoa lúc này khiến cô cảm thấy sợ hãi nếu Từ Thắm Bình tìm cô, nhưng cô không thấy Từ Thắm Bình tới, lại cảm thấy thất vọng. Cô quên mất lúc chiều mình từng giao hẹn với Từ Thắm Bình là không cho anh ta tới phòng cô vào buổi tối. Không biết bao lâu đã trôi qua, Quỳnh Hoa mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, Quỳnh Hoa cố ý dậy muộn, hôm nay cô giận dữ, không thèm làm bữa sáng cho nhà đó, nếu hôm nay Từ Thắm Bình không nói rõ ràng với cô, bữa trưa cô cũng sẽ bãi công. Khoảng bảy giờ, Từ Thắm Bình tới gõ cửa phòng Quỳnh Hoa, Quỳnh Hoa cố ý không lên tiếng. Tiếng gõ cửa của Từ Thắm Bình càng lúc càng lớn, càng lúc càng dồn dập, Quỳnh Hoa bèn ngồi dậy ra mở cửa.

Từ Thắm Bình bước vào phòng đóng ngay cửa lại, Quỳnh Hoa lại mở cửa ra:

- Anh có chuyện gì thì mở cửa ra rồi nói, không cần phải lén lút lút lút. Anh nói mau đi, nếu không có gì để nói thì đi ra ngoài.

Thái độ của Từ Thắm Bình hôm nay rất hòa nhã, anh ghi nhớ lời dạy bảo của bố, không chấp nhất thái độ thù địch của Quỳnh Hoa đối với mình:

- Quỳnh Hoa, có chuyện gì chúng ta nói với nhau, việc gì phải nóng nảy như thế. Em vẫn chưa ăn sáng phải không? Chúng ta ra ngoài ăn nhé?

- Anh có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi! Hôm qua ba người nhà anh ở trên lầu thì thầm to nhỏ một hồi lâu, chắc chắn là đã nghĩ ra cách gì đó đối phó với tôi?

- Em đừng có nói khó nghe như vậy mà. Hôm qua cả nhà anh đã cùng thương lượng với nhau, trước tiên giải quyết vấn đề phá thai của em, những chuyện khác để sau hãy nói. Chiều qua chẳng phải anh cũng đã nói như thế sao?

- Đúng là chiều qua anh có nói thế. Khi đó tôi chỉ nói là có thể suy nghĩ, tôi có nói là đồng ý chưa? Chỉ cần tôi không đồng ý thì cho dù anh nói hôm qua hay hôm nay, cũng chẳng có tác dụng gì. - Tính bướng bỉnh của Quỳnh Hoa lại nổi dậy.

Từ Thắm Bình cố gắng kìm nén cơn tức giận:

- Em vẫn còn chưa kết hôn, nếu giờ sinh con ra thì sau này làm sao em lấy chồng được nữa? Em ôm theo một đứa trẻ lại lịch bất minh, có người đàn ông nào sẽ chịu lấy em sao? Em đừng có chấp nữa, nghe lời anh, phá đứa con đi, sau đó nếu em có chuyện gì cần giải quyết thì sẽ đơn giản hơn. Mẹ anh đã giúp em liên hệ với bệnh viện và khách sạn rồi, tìm một bệnh viện có tiếng tăm làm tiểu phẫu. Tiểu phẫu xong, để em ở khách sạn nghỉ ngơi một tuần. Sự việc này sẽ nhanh chóng qua đi, không phức tạp như em tưởng tượng đâu.

Câu nói của Từ Thắm Bình đánh trúng vào điểm yếu của Quỳnh Hoa. Thế diện và một mái ấm gia đình là vấn đề quan trọng nhất với người con gái, Quỳnh Hoa không thể không quan tâm tới việc này được. Cô tự tìm cho mình một cái cớ hợp lí:

- Anh đi làm trước đi! Để tôi suy nghĩ kĩ đã.

Từ Thắm Bình đã đi, Quỳnh Hoa bước ra khỏi căn phòng nhỏ, làm vệ sinh cá nhân xong rồi đi vào nhà bếp. Cô lấy hết những món đồ ngon trong tủ lạnh ra, làm cho mình các món mà mình thích ăn nhất. Từ sau khi bước vào cổng nhà họ Từ, cô chỉ được ăn cơm sau khi ba người nhà họ đã ăn xong. Hôm nay là lần đầu tiên Quỳnh Hoa dám đường đường chính chính ăn một bữa cơm thật thịnh soạn. Ăn cơm xong, cô để nguyên đồ ăn thừa trên bàn, vứt bát đĩa bẩn vào bồn, cô cố ý làm như vậy cho hả giận.

Quỳnh Hoa đã ăn uống no say, bèn vào phòng khách gọi điện thoại cho Đại Xuân. Cô muốn trước khi trả lời chính thức cho Từ Thắm Bình thì lắng nghe ý kiến của Đại Xuân trước. Hôm qua, Đại Xuân cho rằng nên phá đứa bé đi, rời khỏi nhà họ Từ nhưng Quế Hương lại bảo giữ đứa bé lại, sinh nó ra để tóm lấy nhà họ Từ (sau này sẽ về đòi chia tài sản), cách này cũng không phải không được. Trong điện thoại, Đại Xuân nói rất đơn giản:

- Quỳnh Hoa, quyết định cuối cùng vẫn là do em. Có điều lời của Quế Hương em đừng có nghe, cô ấy không hiểu biết nhiều. Em chỉ cần nghĩ, cuộc sống cả đời em quan trọng, hay cơn giận dữ tức thời này quan trọng hơn? Việc mà Quế Hương nói giữ đứa trẻ lại để đòi chia tài sản, em cứ coi như là nói đùa, đừng có ngốc nghếch mà làm theo!

Những câu nói chân tình của Đại Xuân giúp Quỳnh Hoa đưa ra quyết định cuối cùng: Nếu nhà họ Từ đã không cần đứa trẻ này thì mình cũng không cần nữa! Coi như mình mắc tội với đứa bé, đi phá nó đi!

Đã gần trưa nhưng Quỳnh Hoa vẫn không đi làm cơm trưa. Bởi vì cô đã bắt đầu bãi công từ sáng, nhà họ Từ trưa nay chắc chắn sẽ không về nhà ăn cơm. Ngày nào cô cũng đã làm việc quen rồi, hôm nay không có việc gì làm đâm ra chán, chỉ biết ngồi ở phòng khách xem ti vi giết thời gian. Đài truyền hình chắc là phát diên vì kiếm tiền nên ngoài mấy tin tức ngắn, các tiết mục khác đều thêm vào rất nhiều quảng cáo. Quỳnh Hoa ghét nhất là các quảng cáo trên ti vi, đúng vào lúc nhân vật nữ chính của một bộ phim truyền hình đang khóc lóc vô cùng đau đớn thì bỗng dưng chen vào một tiết mục quảng cáo, mấy đứa con gái ngu ngốc nhảy nhảy nhót nhót, chẳng hiểu là đang làm gì? Quỳnh Hoa xem ti vi một lúc, chán quá lại tắt đi.

Đúng lúc này thì điện thoại đổ chuông. Quỳnh Hoa nhấc điện thoại lên, là Từ Thắm Bình gọi về:

- Quỳnh Hoa, mẹ anh đã tìm bệnh viện cho em rồi, là một bác sĩ chủ nhiệm khoa, hẹn hai giờ chiều nay sẽ làm phẫu thuật cho em. Em ở nhà chờ, tới lúc đó anh lái xe về đón em. Còn khách sạn cũng đã đặt rồi, một khách sạn ở ngoại ô thành phố. Làm phẫu thuật xong chúng ta sẽ tới thẳng khách sạn, em nhớ mang theo quần áo để thay giặt, đỡ phải chạy về nhà lần nữa.

Quỳnh Hoa lúc này đã có sự chuẩn bị tâm lý:

- Cứ làm như vậy đi.

Cô nói xong cúp ngay điện thoại, đứng thẩn thờ ở giữa nhà, giống như phạm nhân đang chờ giờ hành quyết, yên lặng chờ đợi giờ phút cuối cùng đã tới.

Hơn một giờ chiều, Từ Thắm Bình về nhà đón Quỳnh Hoa. Quỳnh Hoa đặt túi quần áo đã chuẩn bị trước vào cốp xe, ngồi ở hàng ghế sau. Từ Thắm Bình lái xe đưa Quỳnh Hoa tới Bệnh viện Sức khỏe bà mẹ trẻ em thành phố, tới nơi, Quỳnh Hoa không cần phải chờ đợi, đã được đưa thẳng vào phòng phẫu thuật. Trong phòng, sáu chiếc giường phẫu thuật đều được bày ra, trông như những sạp thịt ở chợ. Quỳnh Hoa nhìn thấy những dụng cụ phẫu thuật bằng thép không gỉ, phát ra thứ ánh sáng lạnh lẽo. Cô nhìn khuôn mặt đau đớn của mấy cô gái trẻ tuổi vừa làm phẫu thuật xong, phát hiện ra việc này không hề nhẹ nhàng và đơn giản như Từ Thắm Bình đã nói. Trên hàng ghế chờ ngoài, những cô gái dày dạn kinh nghiệm và những cô gái trẻ măng mới bước vào đời đều đang thấp thỏm chờ đợi sự đau khổ sắp tới.

Quỳnh Hoa nghe theo lời bác sĩ, nằm lên bàn. Cô cảm thấy chất thép lạnh lẽo đang thọc vào thân dưới của cô. Cái thứ trông giống như mỏ vịt này tách dần âm hộ của cô ra, sau đó dụng cụ nạo thai bắt đầu chuyển động trong cơ thể cô, cô còn nghe rõ tiếng chạy rì rì của chiếc máy hút dẫn lưu... Thời gian trôi qua thật chậm chạp, Quỳnh Hoa cảm thấy vô cùng lâu, khi cô đã ngồi dậy, đi ra hành lang ngoài phòng, nhìn lên cái đồng hồ treo tường mới biết việc đó chỉ kéo dài có mười mấy phút.

Trong lúc đó, Từ Thắm Bình vẫn đứng chờ ở ngoài Khoa phụ sản. Trước cửa phòng của Khoa phụ sản có một tấm biển “Nam giới dừng bước”. Sau khi Quỳnh Hoa làm phẫu thuật xong, Từ Thắm Bình lập tức đưa cô tới khách sạn đã thuê trước ở ngoại ô thành phố.

Khách sạn này nằm ở một nơi phong cảnh hữu tình. Mặc dù không tráng lệ bằng khách sạn Bắc Kinh, nhưng phong cảnh nơi này lại đẹp hơn ở đó rất nhiều. Bên ngoài khách sạn là “Núi sâu không cả dấu mòn/Vết người mùa cũ biết còn quanh đây”, xung quanh hoa tươi đua nở, chim ca vượn hót, đúng là một nơi vô cùng tốt để nghỉ ngơi, an dưỡng.

Từ Thắm Bình sắp xếp cho Quỳnh Hoa ở trong một căn phòng đơn trên tầng tám. Căn phòng không lớn lắm, nhưng vô cùng sang trọng, còn sang trọng hơn cả nhà họ Từ. Đây là lần đầu tiên Quỳnh Hoa được vào một khách sạn cao cấp như vậy, nhưng cô không hề cảm thấy chút hưng phấn nào mà vẫn chìm trong nỗi đau khổ tột cùng. Ngoài cảm giác đau khổ về xác thịt, cô còn cảm thấy nỗi đau khổ trong tâm hồn mình. Vết thương của cuộc phẫu thuật rồi cũng có lúc lành, nhưng vết thương trong tâm hồn tới khi nào mới lành được đây?

Từ Thắm Bình trước khi đi còn đưa cho Quỳnh Hoa 2000 tệ, nói với cô:

- Chút tiền này em cứ cầm lấy, thích ăn cái gì thì mua. Tiền ở khách sạn và tiền ăn hàng ngày anh sẽ thanh toán với người ta, những việc này em không cần phải lo. Việc ăn uống anh cũng dặn dò khách sạn rồi, em không cần phải xuống lầu, nhân viên khách sạn sẽ mang thẳng lên cho em. Em muốn ăn gì hoặc không hài lòng với thức ăn gì thì nói với nhân viên, họ sẽ phục vụ tới khi em hài lòng thì thôi. Đây là khách sạn năm sao, phục vụ tốt lắm, em cứ yên tâm đi. Việc sắp xếp như thế, em đã hài lòng chưa? Có điều trước khi đi anh vẫn còn một việc không hiểu lắm, hôm qua em bảo tiền anh cho em không phải là tiền của anh. Thế là có ý gì?

Quỳnh Hoa lúc này chẳng có hơi sức mà trả lời:

- Chẳng có ý gì, tại tôi tức nên nói thế thôi.

Từ Thắm Bình thấy Quỳnh Hoa không chịu nói thật, trong lòng càng tỏ ra nghi ngờ, dự cảm như có phiền phức gì sắp tới. Để đề phòng hậu họa, chắc chắn anh phải ra tay nhanh gọn, càng kéo dài lâu càng nguy hiểm:

- Bây giờ em không muốn nói cũng không sao cả, tới lúc nào muốn thì nói cũng được. Em có thể ở đây một tuần, tới lúc đó giám đốc Vương sẽ tới đón em.

Quỳnh Hoa nghe thấy câu cuối cùng, biết là nhà họ Từ đã chính thức đuổi cô ra khỏi cửa.

18. Chương 18: Hội Nghị Ba Người Họ Từ

Trong ba công việc cấp bách phải làm mà Vương Hân Đông đặt ra, đã có hai việc đi vào giai đoạn thực thi. Sau khi ký kết hợp đồng bảo lãnh cho Ngũ Văn Hổ, ông ta và Chương Kiến Quốc đều kiểm được một khoản tiền kha khá. Vì tiền vào quá nhiều, chính ông cũng không biết hiện nay hai người có bao nhiêu tiền. Không hiểu rõ tình hình tài chính của chính mình là một hiện tượng phổ biến trong giới tham quan ngày nay, cũng giống như với một người đàn bà coi tiền là sinh mạng như Thắm Thái Hồng, bà cũng chỉ biết gói cẩn thận số tiền mà Từ Văn Tuấn và Từ Thắm Bình mang về, bên ngoài viết bao nhiêu tiền, tên người biếu rồi cất vào hòm, bình thường bà chỉ đếm các con số bên ngoài chứ ít khi đếm cụ thể số tiền bên trong. Đó cũng là lí do vì sao sau khi Quỳnh Hoa đã “lấy” đi chín vạn tệ khá lâu mà Thắm Thái Hồng vẫn không phát hiện ra. Số tiền của bọn tham quan cuối cùng vẫn phải do viện kiểm sát đếm giúp họ.

Vì hai việc trước đó đã cơ bản hoàn thành, bây giờ Vương Hân Đông cần phải nghĩ tới việc thứ ba, trước khi kết thúc nhiệm kì ở đây, ông cần tranh thủ thời gian để chen chân được vào Cục Giao thông. Trong mối quan hệ tam giác giữa Vương Hân Đông, Chương Kiến Quốc và Từ Thắm Bình, phía Chương Kiến Quốc đã đồng ý cho ông vào Cục Giao thông, việc tiếp theo phải làm là lợi dụng sức mạnh của Từ Thắm Bình, qua được cửa ải của Từ Văn Tuấn. Vương Hân Đông biết rất rõ câu nói truyền miệng trong xã hội: “Vừa chạy vừa biếu, đề bạt trọng dụng; chỉ chạy không biếu, đứng nguyên chỗ cũ; không chạy không biếu, giữ anh làm chi”. Bởi vậy muốn qua được cửa ải của Từ Văn Tuấn, việc biếu tiền là không có gì phải nghi ngờ. Nhưng cho dù bây giờ có người muốn bỏ tiền ra để mua một chức quan chơi thì cũng không phải ai cũng có khả

năng mang tiền đi biếu. Nếu anh không có cửa để biếu tiền thì cũng giống như hương tốt không tìm được Phật hay, muốn biếu cũng không biếu được. Chương Kiến Quốc lần trước mua được cái ghế cục trưởng là đi theo con đường của Từ Thấm Bình, lần này Vương Hân Đông cảm thấy con đường cũ vẫn an toàn hơn, không cần phải đi tìm đường khác làm gì. Vấn đề tiếp theo mà ông phải suy nghĩ là biếu Từ Văn Tuấn bao nhiêu tiền thì vừa. Vương Hân Đông không phải là người không nỡ tiêu tiền, nhưng tiền mang biếu nhiều hay ít cũng rất quan trọng. Cổ nhân có câu “Công bất cái chủ”. Chương Kiến Quốc làm cục trưởng chỉ biếu có 200 vạn. Quyền lực của cục phó không bằng một nửa của cục trưởng, ít nhất cũng phải giảm giá năm mươi phần trăm, năm mươi phần trăm của 200 vạn là 100 vạn, vậy ít hơn 100 vạn một chút, biếu Từ Văn Tuấn 88 vạn là đủ! Và lại tám là “bát”, tức là “phát”, cũng là con số may mắn. Tự cổ chí kim, sống như thế nào cũng cần phải học, ở Trung Quốc, mang tiền đi hối lộ cũng là một phần rất quan trọng tạo nên triết học trong cuộc sống.

Vương Hân Đông thực hiện bước hành động thứ nhất, trước tiên ông ra lệnh cho phòng tổ chức của Ngân hàng Viêm Hoàng gửi cho Phòng Tổ chức của Cục Giao thông thành phố một lá đơn xin chuyển công tác, ông dùng quyền lực của mình để giới thiệu chính mình. Phản ứng của Phòng Tổ chức bên Cục Giao thông đương nhiên là nằm trong tầm kiểm soát của ông. Chương Kiến Quốc là người đứng đầu đảng ủy Cục Giao thông, chỉ cần ông ta gật đầu thì tất cả đều sẽ OK. Sau đó, Đảng ủy Cục Giao thông sẽ gửi báo cáo lên Bộ Tổ chức và ủy ban thành phố, tỏ ý muốn nhận một nhân tài như Vương Hân Đông vào cục. Tới lúc này thì Vương Hân Đông sẽ cho Từ Thấm Bình ra tay.

Vương Hân Đông phải nhanh chóng chuẩn bị việc gặp gỡ Từ Thấm Bình. Trước khi nói chuyện với Từ Thấm Bình, ông cần lên kế hoạch thật tỉ mỉ. Ông hiểu rất rõ, Từ Thấm Bình chắc chắn sẽ không vui với việc điều động ông tới Cục Giao thông, một núi đầu thể có hai hổ? Mỗi quan hệ giữa ông với Từ Thấm Bình từ trước tới nay vừa là liên kết, vừa là tranh đấu ngầm ngấm. Khi mục tiêu, lợi ích của hai người là một thì họ sẽ kết hợp với nhau, còn khi lợi ích cá nhân của đôi bên xảy ra xung đột thì họ sẽ bước vào sự cạnh tranh, việc này cũng không khác gì so với lợi ích của các quốc gia trên thế giới. Bởi vậy lần này, Vương Hân Đông phải áp dụng “Củ cà rốt và cây gậy” với Từ Thấm Bình: Vừa phải dùng lợi ích để mê hoặc, nhưng cũng phải biết uy hiếp đối phương. Mê hoặc rất đơn giản, chỉ là bỏ ra chút tiền, chút tiền nhỏ này Vương Hân Đông chẳng tính toán làm gì, cùng lắm cũng chỉ mất tám chục vạn. Có gì đâu mà phải lẩn tránh! Nhưng uy hiếp thì lại khác, uy hiếp quá ít thì không có tác dụng, nhưng nếu uy hiếp lớn thì hai bên lại trở mặt với nhau, đến lúc đó lưỡng bại câu thương, nói không chừng còn làm hỏng việc lớn của mình. Uy hiếp và mê hoặc là một môn nghệ thuật vô cùng tinh vi trên chốn quan trường, cũng giống như người Mỹ phóng tàu vũ trụ lên không gian, phải có những tính toán vô cùng tỉ mỉ.

Vương Hân Đông dám uy hiếp Từ Thấm Bình là vì trong tay ông đã có hai lá bài, lá bài thứ nhất là Nhan Lệ, lá bài thứ hai là Quỳnh Hoa. Nhan Lệ đã ghi lại mọi cuộc giao dịch và mọi hóa đơn với khách hàng của phòng tranh, ngay cả vụ giao dịch không thành công với ông chủ Hoàng cũng đã được ghi vào, bên cạnh có chú thích tỉ mỉ. Thái độ làm việc nghiêm túc của Nhan Lệ khiến Vương Hân Đông vô cùng hài lòng, tháng đó, tiền lương của Nhan Lệ lập tức tăng gấp đôi. Biểu hiện của Quỳnh Hoa không bằng Nhan Lệ, lúc đầu còn báo cáo với ông chuyện Từ Văn Tuấn và Thấm Thái Hồng giấu tiền dưới gầm giường, sau đó thì có báo cáo về mấy vụ làm ăn “kín” ở nhà họ Từ. Nhưng sau đó Quỳnh Hoa không có tình hình gì mới để báo với Vương Hân Đông nữa. Trong điện thoại, Vương Hân Đông hỏi Quỳnh Hoa nguyên nhân là gì, cô chỉ nói là vì nhà họ Từ chẳng có chuyện gì cần nói. Vương Hân Đông sống chết cũng không chịu tin lời Quỳnh Hoa nói, làm gì có chuyện Từ Văn Tuấn không nhận tiền hối lộ nữa? Chẳng nhẽ ông ta thấy đã đủ nên rút lui. Mà hổ phụ sinh hổ tử. Chỉ nhìn Từ Thấm Bình bây giờ suốt ngày bận rộn ông cũng có thể đoán được, chắc chắn Từ Văn Tuấn không chịu buông tha miếng mồi đã dâng lên tới miệng. Quỳnh Hoa không chịu nói chắc chắn là vì nguyên nhân khác. Ông phân tích khả năng Quỳnh Hoa nghiêng về phía Từ Văn Tuấn là không lớn. Giả sử như thực sự là như vậy thì chắc chắn Từ Văn Tuấn đã chơi bài giữa với ông, chứ không để ông sống sung sướng như bây giờ.

Vương Hân Đông cảm thấy khó hiểu với sự thay đổi đột ngột của Quỳnh Hoa. Nhưng ông quên mất rằng “trò giỏi hơn thầy” là chuyện không hiếm. Sự thông minh của Quỳnh Hoa nằm ngoài dự kiến của Vương Hân Đông. Quỳnh Hoa lúc đầu không hiểu Vương Hân Đông bắt cô báo cáo tình hình ở nhà họ Từ là có tác dụng gì, hơn nữa hàng tháng ông còn thêm tiền thưởng cho cô. Sau đó Quỳnh Hoa xem trên phim có một thủ đoạn phạm tội tống tiền, Quỳnh Hoa đoán chắc Vương Hân Đông muốn dùng những tài liệu đen này để tống tiền nhà họ Từ. Có phải bởi vì nhà họ Từ có nhiều tiền hơn ông ta không? Quỳnh Hoa hiểu

tác dụng của tài liệu đen, thế là cô lén thu thập những tài liệu này, không còn báo cáo cho Vương Hân Đông nữa. Những tài liệu này có tác dụng gì? Nên dùng vào lúc nào? Tạm thời Quỳnh Hoa vẫn chưa có một khái niệm rõ ràng, nhưng Quỳnh Hoa nghĩ, ngày nào đó nếu Từ Thắm Bình phụ bạc mình, cô sẽ dùng những tài liệu này để uy hiếp anh ta. Vương Hân Đông cũng không còn cách nào với Quỳnh Hoa, chỉ đành giảm tiền thưởng hàng tháng từ 1000 tệ xuống còn 500 tệ, coi như một hình thức trừng phạt Quỳnh Hoa. Điều khiến Vương Hân Đông sau này phải ngạc nhiên chính là Quỳnh Hoa không còn quan tâm tới số tiền 500 tệ mà ông cho thêm nữa.

Số tài liệu về cha con Từ Thắm Bình mà Vương Hân Đông đang có trong tay cũng đã đủ để ông sử dụng. Mục đích của ông chỉ là mang số tài liệu đen này ra “rung cây dọa khỉ” chứ không thực sự muốn phản bội lại cha con họ. Ông chỉ hi vọng trong chuyện ông vào Cục Giao thông, họ không những không được phá hoại từ bên trong mà ngược lại, còn phải giúp đỡ ông một tay. Trong thời gian sắp tới, ông còn cần tới sự giúp sức và bảo vệ của Từ Văn Tuấn, bởi vậy sự uy hiếp của Vương Hân Đông cùng lắm cũng chỉ được coi là sự đòi hỏi của một gã nô bộc với chủ nhân của mình.

Wương Hân Đông suy nghĩ chu đáo những việc cần suy nghĩ, sau đó gọi điện hẹn gặp Từ Thắm Bình. Lần trước sau khi Ngũ Văn Hổ mời ông đi xông hơi, Vương Hân Đông vẫn ghi nhớ trong lòng sự khoát lác của việc này, bởi vậy nhân cơ hội mời Từ Thắm Bình, muốn được thưởng thức thêm một lần nữa. Vương Hân Đông gọi điện thoại cho Từ Thắm Bình, hẹn sáu giờ tối nay cùng nhau dùng cơm ở khách sạn Cổ Đô, ăn cơm xong thì cùng đi xông hơi, Từ Thắm Bình trong điện thoại đồng ý đi ăn cơm, nhưng xông hơi thì từ chối vì anh không chịu được nhiệt độ cao trong phòng xông hơi. Vương Hân Đông thở dài:

- Cậu đúng là có phúc mà không biết hưởng!

Wương Hân Đông lại gọi điện thoại cho Nhan Lệ, dặn cô đặt một phòng trên nhà hàng ở tầng hai của khách sạn Cổ Đô, ăn món gì Nhan Lệ tự chọn, đơn giản thôi, cứ đặt món ăn trước, khi nào ông và Từ Thắm Bình tới thì dọn thức ăn lên. Lịch trình của họ hôm nay khá kín, vừa phải ăn cơm, vừa phải bàn công việc, cuối cùng Từ Thắm Bình còn phải... Từ Thắm Bình còn phải làm gì có lẽ không cần ông nói, Nhan Lệ cũng hiểu. Nhan Lệ là một người thờ cả hai vua, ngoan ngoãn nghe lời Vương Hân Đông đi làm việc.

Sau khi đã sắp xếp thỏa đáng hoạt động trong buổi tối của mình, Vương Hân Đông thở phào nhẹ nhõm, châm một điếu thuốc Trung Hoa, thưởng thức niềm vui khi rút một hơi thuốc thật dài. Đúng lúc này thì có một vị khách không mời mà đến. Thực ra vị khách này không xa lạ gì với Vương Hân Đông, chính là chiến hữu cũ của ông khi còn trong quân ngũ, Hàn Diệu Tiến. Hai người họ từ sau khi rời quân ngũ và chuyển nghề, Vương Hân Đông vào hệ thống ngân hàng, Hàn Diệu Tiến thì vào công an, từ đó rất ít qua lại với nhau. Không lâu sau, Hàn Diệu Tiến lại được điều tới Viện Kiểm sát thành phố. Trong thời gian làm ở đây, Hàn Diệu Tiến đã xử lý được mấy vụ án lớn, những vụ án đó gây chấn động cả Trung Quốc, công lao rất to lớn, được các lãnh đạo Viện Kiểm sát nhân dân tối cao, lãnh đạo Đảng Trung ương vô cùng biểu dương. Từ đó, ông ta thuận lợi ngồi lên cái ghế cục phó Cục Chống tham nhũng thành phố.

Sự xuất hiện của Hàn Diệu Tiến khiến Vương Hân Đông thoáng ngạc nhiên. Tham quan gặp cục phó Cục Chống tham nhũng cũng giống như một người bán rong không giấy phép gặp phải nhân viên của đội quản lý thị trường, trong lòng hơi sợ. Nhưng Vương Hân Đông nhanh chóng trấn tĩnh lại:

- Diệu Tiến hả! Từ sau khi anh làm cục trưởng, chẳng mấy khi tôi được gặp anh. Hôm nay ngọn gió nào đưa anh tới đây? Ngồi đi!

Hàn Diệu Tiến cười nói:

- Hôm nay trời nắng, gió nhẹ, còn cơn gió nào thổi người ta tới chỗ anh được chứ? Hôm nay tôi làm việc bên ngoài, tình cờ đi qua cửa ngân hàng anh, nhân cơ hội này tới thăm bạn cũ xem sao. Đúng là lâu rồi không gặp, gần đây anh mập hơn rồi đấy, chú ý ăn ít đi! Đừng có ăn nhiều quá, không có lợi cho sức khỏe!

- Bây giờ việc chống tham nhũng, hối lộ đang vô cùng cấp bách, ai còn dám ăn nhiều. Hôm nay anh tới đây không phải định điều tra tôi ăn bao nhiêu đấy chứ? Chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện với nhau nhé?

- Chúng ta tìm chỗ nào yên tĩnh nói chuyện cũng được. Hôm nay đúng như anh đoán, tôi không có việc thì đâu dám cầu chân Phật, đúng là có việc muốn nhờ đồng đội cũ đóng góp ý kiến, có thể như vậy sẽ giúp được tôi một tay.

Vương Hân Đông đưa Hàn Diệu Tiến tới quán trà gần ngân hàng, hai người vào một gian phòng riêng, vừa uống trà vừa trò chuyện. Vương Hân Đông vốn là người giỏi khoa ăn nói, bèn mở miệng trước:

- Anh mấy năm nay làm ở Cục Chống tham nhũng cũng giỏi lắm, liên tiếp phá được mấy vụ án lớn, nổi tiếng cả nước. Hôm nào đó tôi phải chúc mừng anh, được không?

Câu nói của Vương Hân Đông vô tình đánh trúng vào chỗ đau của Hàn Diệu Tiến:

- Có gì mà nổi tiếng? Bài viết trên báo có thể cắt ra ăn được không? Một tờ giấy khen có coi là tiền mang tiêu được không? Tôi vốn tưởng rằng phá xong mấy vụ án này, sẽ có gì đó “tiền bộ”. Nhưng mấy tháng đã qua đi mà cấp trên chẳng có chút động tĩnh nào, cũng không biết là vì thành ý của tôi chưa tới lãnh đạo hay sao mà tới giờ vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Ngược lại, mấy kẻ bắt tài vô dụng thì lại cứ tăng tăng mà tiến, anh nói có tức không?

- Cổ nhân nói: “Sức gió thêm sức đẩy, lên được tới trời xanh”. Anh không có “sức đẩy” thì làm sao mà “lên trời xanh” được? Anh chưa nghĩ cách gì sao?

Hàn Diệu Tiến nói:

- Cách thì cũng nghĩ, nhưng không nghĩ ra được. Khoảng mấy tháng trước, tôi mời vợ Từ Văn Tuấn là Thẩm Thái Hồng ăn một bữa cơm. Trong lúc ăn, mọi người đều nói chuyện rất vui vẻ, nhưng sau khi ra về, Thẩm Thái Hồng chẳng nói năng gì nữa. Bây giờ tôi có muốn đốt hương, nhưng cũng phải tìm được chùa miếu đã chứ; tôi muốn treo cao thì cũng phải tìm một cái thang. Bởi vậy muốn “tiền bộ” thì phải tìm người ở trong bắc giúp cây cầu. Mọi người ở ngoài đều nói Vương Hân Đông anh là người tài giỏi, quen biết nhiều, lại thông minh, hôm nay tôi tới gặp anh, anh có gì cứ nói thật, nếu giúp được thì giúp, không giúp được cũng đừng giấu giếm tôi.

Vương Hân Đông lúc này đã hoàn toàn yên tâm:

- Anh là cục trưởng Cục Chống tham nhũng, làm việc này anh không sợ sao?

- Trong các vụ án mà tôi từng điều tra, tất cả những kẻ nghi ngờ phạm tội, không có ai là không ném tiền ra ngoài để lôi kéo thêm quan hệ. Có quan hệ rồi thì sẽ kiếm được nhiều tiền hơn, dùng nhiều tiền hơn để lôi kéo những mối quan hệ lớn hơn. Như vậy cũng là hợp lẽ thường, khi đó tiền tài sẽ giống như quả bóng tuyết, càng lăn càng lớn, đây chính là một trong những bí quyết để phát tài. Thả con săn sắt bắt con cá rô, giờ tôi chỉ còn đường này để đi thôi. Ngày trước từng thịnh hành một bài hát, trong đó có câu như thế này: “Chỉ có giải phóng toàn nhân loại, mới có thể giải phóng cho chúng ta”. Nếu thay đổi một chút lời bài hát này thì là: “Chỉ có loại bỏ sự hủ bại của người khác, thì mới tới lượt chúng ta”. Anh nói có đúng không?

Từ những câu nói của Hàn Diệu Tiến, Vương Hân Đông vốn quen với việc tham ô, hối lộ bỗng giật mình:

- Anh nói rõ ràng như vậy, tôi không thể không giúp anh. Trước tiên tôi nói với anh chùa nào nên đốt hương. Đó chính là chỗ Từ Văn Tuấn, anh chỉ cần làm tốt công tác với Từ Văn Tuấn thì sự “tiền bộ” của anh sẽ nhanh chóng thôi.

- Tôi cũng từng nghĩ như thế, nhưng sau lần trước gặp Thẩm Thái Hồng, tôi không dám thử thêm lần nữa. Sợ nhờ làm sự việc căng thẳng lên thì những việc sau đó sẽ khó làm. Bên ngoài đồn đại rằng anh với con trai của Từ Văn Tuấn là Từ Thẩm Bình và Chương Kiến Quốc là mối quan hệ tam giác. Có đúng như thế không? Nếu đúng là như vậy thì hôm nay coi như tôi không uống công tới đây.

- Anh đừng có tin người ta nói cái gì mà mối quan hệ tam giác. Quan hệ ba người chúng tôi đúng là không tệ, nhưng không đến nổi vững chắc như họ nói. Giờ thế này đã, chuyện của anh tôi nói với Từ Thẩm Bình trước xem thế nào, làm được hay không, anh chỉ đành nghe theo số trời thôi. Anh định dùng bao nhiêu tiền để thấp hương?

- Không giấu anh, nói tới tiền thì đúng là ngượng thật. Mấy năm trước tôi cũng kiếm được chút tiền. Sở dĩ tôi không dám kiếm nhiều là vì sức mạnh chống tham nhũng trên cả nước mỗi ngày một lớn hơn, năm nào cũng có không ít quan chức cao cấp bị bắt. Tôi sợ nhờ gây ra chuyện gì thì mọi cố gắng trước đó đều thành công cốc. Nhưng số tiền ít ỏi đó tôi đổ cả vào cổ phiếu. Thị trường cổ phiếu dạo này xuống dốc không phanh, từ 2200 điểm giờ còn có 1300 điểm. Hứa Tiểu Niên của công ty Trung Kim còn nói có khả năng còn tụt xuống 1000 điểm. Số tiền tôi đầu tư vào cổ phiếu đã lỗ gần hết rồi, bây giờ có bán toàn bộ cổ phiếu đi

thì cũng chỉ được khoảng 15 vạn. (Sau đó sự thực đã chứng minh, thị trường cổ phiếu giảm xuống tới 998 điểm mới ổn định lại, lời dự đoán của Hứa Tiểu Niên đã đúng. Đó là thần toán hay là âm mưu? Là ông trời hay do con người? Tối nay người ta vẫn còn nhiều lời đồn đại xung quanh chuyện này, nhưng vẫn chưa ai có đáp án chính xác).

Vương Hân Đông nghe Hàn Diệu Tiến kể về chuyện không may của mình thì vô cùng thông cảm:

- 15 vạn thì 15 vạn! Anh về nhà bán hết cổ phiếu đi, đổi sang tiền mặt, cứ để tạm đó đã. 15 vạn đúng là hơi ít một chút, tôi cho anh thêm 15 vạn nữa cho thành 30 vạn, con số này chắc là cũng được rồi.
- Anh cho tôi vay 15 vạn, tôi thực sự rất cảm kích. Chắc chắn tôi sẽ nghĩ cách để nhanh chóng trả 15 vạn cho anh.
- Anh nói thế là khách khí rồi. Tôi với anh mà còn thế sao? Đều là đồng đội cũ, chút tiền này mà còn nói là trả với không trả, khiến người ta cười cho? Chỉ cần sau khi xong việc, anh đừng quên tôi là được.

Hàn Diệu Tiến chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành tâm nguyện của mình, đương nhiên là gật đầu đồng ý:

- Chắc chắn là tôi sẽ không quên anh đâu.
- Được, việc của anh tôi nói làm là sẽ làm. Tối nay tôi mời Từ Thắm Bình ăn cơm, việc của anh tôi sẽ nói với cậu ấy. Tôi làm việc cho anh nhanh như chớp, anh thấy thế nào?
- Tôi không có gì để nói cả! Có điều tiền của tôi vẫn phải chờ bán hết cổ phiếu mới được, bây giờ làm việc gì cũng phải giao tiền mặt, không thích nợ nần. Tối nay anh nói chuyện với Từ Thắm Bình, tôi không có tiền thì làm thế nào?
- Việc này anh không cần phải lo! Bây giờ anh không có tiền chứ chẳng nhẽ tôi lại không có tiền à? Tôi sẽ bù ra giúp anh!

Hàn Diệu Tiến vô cùng cảm kích hành động “nghĩa hiệp” của Vương Hân Đông:

- Anh đúng là Bồ tát đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn.
- Trên “giang hồ” có một câu nói như thế này: Giết người phải thấy máu, giúp người giúp tới cùng. Anh là một vị Phật lớn, tôi đương nhiên phải tiễn Phật sang tận Tây Thiên rồi.

Trong vụ giao dịch mua quan của Hàn Diệu Tiến, Vương Hân Đông lại phát minh ra được một hình thức kinh doanh mới là làm người môi giới. Đây đúng là một phát minh vĩ đại, chỉ đáng tiếc là phát minh này không được ghi vào sử sách.

Tiến Hàn Diệu Tiến về xong, Vương Hân Đông chuẩn bị cho buổi gặp mặt với Từ Thắm Bình tối nay, vậy là ông sẽ lại thêm một nhiệm vụ mới.

Sáu giờ tối, Vương Hân Đông tới khách sạn Cổ Đô trước giờ hẹn. Ông không lên lầu tìm Nhan Lệ mà tới thẳng phòng riêng Nhan Lệ đã đặt. Ông gọi điện thoại bảo Nhan Lệ tới phòng đó, hỏi cô về tình hình đặt bàn. Ông nói với Nhan Lệ:

- Tối nay tôi mời Từ Thắm Bình ăn cơm, chủ yếu là để bàn mấy vấn đề quan trọng. Nếu em có mặt ở đây thì không tiện lắm. Hôm nay em tự đi ăn, ăn gì cũng được, muốn ăn Buffet thì ăn. Ăn xong đừng có đi đâu, có khi Từ Thắm Bình có việc cần tìm em.

Sau khi Nhan Lệ ra về, Vương Hân Đông châm điếu thuốc, vừa hút vừa uống trà, lặng lẽ chờ Từ Thắm Bình tới.

Sáu rưỡi, Từ Thắm Bình đến phòng ăn đúng giờ, thấy Vương Hân Đông đang ung dung ngồi một mình ở đó, bèn hỏi:

- Nhan Lệ đâu?

Vương Hân Đông cười:

- Cậu vừa tới đã quan tâm đến Nhan Lệ. Cuộc trò chuyện của chúng ta hôm nay rất quan trọng, càng ít người biết càng tốt, bởi vậy anh bảo cô ấy đi rồi. Nếu cậu có việc gì cần tìm cô ấy thì lát nữa nói chuyện xong tới phòng tranh tìm. Anh đã dặn cô ấy không được đi lung tung, ở phòng tranh chờ cậu rồi.

Vương Hãn Đông là người lắm mưu nhiều kế, gần như đã sắp xếp xong hết cho Từ Thắm Bình. Từ Thắm Bình ngồi vào bàn, không hỏi thêm về chuyện Nhan Lệ nữa:

- Chúng ta ăn cơm trước hay nói chuyện trước?

- Tiến hành cả hai, vừa ăn vừa nói. - Vương Hãn Đông dặn nhân viên mang thức ăn lên.

Thức ăn đã mang lên đầy đủ, Vương Hãn Đông bèn đứng dậy đóng cửa lại:

- Cậu uống rượu trước đi. Hôm nay cậu với anh không cần phải khách sáo, muốn ăn thì ăn, muốn uống thì uống, việc cần bàn với nhau hôm nay mới là tiết mục chính.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, bắt đầu đi vào chủ đề chính. Từ Thắm Bình hỏi Vương Hãn Đông:

- Tối nay anh hẹn em tới đây rốt cuộc là vì chuyện quốc gia đại sự gì?

- Quốc gia đại sự thì không có, nhưng có chút việc nhỏ của cá nhân.

Vương Hãn Đông nhắc tới việc cá nhân khiến Từ Thắm Bình nghĩ tới Quỳnh Hoa đang ở khách sạn đẳng ngoại ô. Chẳng nhẽ Vương Hãn Đông đã nghe ngóng được điều gì? Anh tỏ ra nhạy cảm:

- Chuyện cá nhân của ai?

- Của anh! Nhiệm kỳ của anh ở Ngân hàng Viêm Hoàng sắp hết rồi, rất có thể tiếp theo sẽ bị điều tới một ngân hàng ở vùng Tây Bắc làm giám đốc. Nếu anh không muốn đi Tây Bắc thì chỉ có một con đường, đó là tìm một chỗ đặt chân mới trong thành phố này. Anh nghĩ trước nghĩ sau, phải tìm được một nơi hội tụ đủ các yếu tố thiên thời, địa lợi, nhân hòa, ngoài Cục Giao thông ra thì không tìm ra đơn vị nào thứ hai phù hợp hơn trong thành phố này. Cậu nói có đúng không? Anh cũng đã trao đổi với cục trưởng Chương về ý này rồi, ông ấy rất tán thành. Với mối thâm giao giữa anh và cậu mấy năm nay, anh nghĩ chắc cậu cũng không phản đối. Chỉ cần hai ta đoàn kết với nhau, cùng hợp lực với nhau trong Cục Giao thông, thêm vào đó là sức mạnh của cục trưởng Chương thì mọi việc từ lớn tới bé của Cục Giao thông chắc chắn sẽ được giải quyết gọn gàng. Cậu nói có đúng không?

Từ Thắm Bình trong thâm tâm không muốn Vương Hãn Đông tới Cục Giao thông. Vì việc này gây ra uy hiếp rất lớn tới cái ghế cục trưởng mà anh ta đang nhắm tới, nhưng lời nói của Vương Hãn Đông vô cùng mềm mỏng, khiến anh không biết phải đối phó như thế nào. Trước tiên Vương Hãn Đông dùng Chương Kiến Quốc để dọa anh. Căn cứ theo nguyên tắc tổ chức thì Từ Thắm Bình buộc phải phục tùng Chương Kiến Quốc. Mặc dù Chương Kiến Quốc đã đồng ý với yêu cầu của Vương Hãn Đông, nhưng ông ta cũng chưa bao giờ nói thẳng với Từ Thắm Bình về việc sẽ điều Vương Hãn Đông về Cục Giao thông. Bởi vậy Vương Hãn Đông đem Chương Kiến Quốc ra để uy hiếp, nói là đã đồng ý về nguyên tắc, để lại không gian chính trị riêng cho Chương Kiến Quốc và Từ Thắm Bình, để tránh cả hai người đều mất thể diện.

Từ Thắm Bình lúc này tiến thoái lưỡng nan, anh chỉ đành lấy ủy ban thành phố và thị ủy ra làm tấm bia chắn:

- Giám đốc Vương, cục trưởng Chương đã đồng ý cho anh tới Cục Giao thông, làm sao em dám phản đối? Em cũng tán thành cả hai tay. Có điều anh là cán bộ cấp phó cục, điều tới Cục Giao thông cũng chỉ được làm phó cục trưởng. Việc điều động của anh làm sao có thể bàn bạc trong nhà hàng như thế này được. Quan trọng là phía thị ủy và ủy ban thành phố, rồi cả hội đồng nhân dân nữa.

- Cậu nói không sai. Đây chính là nguyên nhân ngày hôm nay anh tới tìm cậu để thương lượng. Thị ủy ai quản lý cán bộ? Phòng tổ chức của thị ủy. Ai quản lý phòng tổ chức của thị ủy? Bộ tổ chức. Ai quản lý bộ tổ chức? Chính là bố cậu, bộ trưởng Từ. Ai lãnh đạo ủy ban thành phố và hội đồng nhân dân? Thị ủy. Từ logic này không khó để nhận ra, bố cậu là nhân vật quan trọng nhất trong mọi ban ngành. Chỉ cần bộ trưởng Từ đồng ý thì những cơ quan khác chỉ là hình thức thôi. Chỉ cần giữa đường không có chướng ngại nào bất ngờ thì việc điều động của anh không có vấn đề gì cả. Nhớ lại lúc đó khi đưa cục trưởng Chương lên cái ghế chính, khó khăn còn nhiều hơn, chẳng phải vẫn làm ổn thỏa hay sao?

Những câu nói của Vương Hãn Đông khiến Từ Thắm Bình phải á khẩu, anh ta chỉ còn cách dùng kể hoãn binh:

- Việc điều động của anh là một việc lớn, không đơn giản như việc sắp xếp công việc cho một nhân viên bình thường. Giờ thời thế mỗi giây mỗi khác, tình thế lúc này đã khác với thời gian trước rồi, làm việc gì cũng phải lo nghĩ đủ đường. Hiện nay em vẫn chưa rõ lắm thái độ của bố mẹ, để em về nhà bàn bạc lại với bố rồi chúng ta thảo luận cụ thể hơn, được không?

Từ Thắm Bình lấy tiền làm lùi, Vương Hãn Đông cũng tỏ ra nhượng bộ:

- Cậu về bàn bạc lại là chuyện đương nhiên. Nhân tiện cậu đưa cái này cho cục trưởng Thắm. Nó có tác dụng gì thì chắc anh không cần phải nói nữa.

Vương Hãn Đông đưa cho Từ Thắm Bình một tấm séc tiền mặt không ghi tên. Từ Thắm Bình nhận tấm séc, số tiền mặt là 88 vạn. Từ Thắm Bình đẩy tấm séc lại:

- Cái này cứ để ở chỗ anh trước đã. Chờ em về có đáp án chính xác xong thì anh đưa em cũng không muộn.

Vương Hãn Đông lại đẩy tấm séc về phía Từ Thắm Bình:

- Cậu cứ cầm séc trước đi. Sự việc không thuận lợi thì cậu trả lại anh cũng được.

Từ Thắm Bình thấy Vương Hãn Đông kiên quyết bắt mình nhận tấm séc, bèn cầm lên đút vào cái túi nhỏ bên cạnh. Khi Từ Thắm Bình định kéo khóa đóng cái túi lại thì Vương Hãn Đông lại nói:

- Cậu chờ một chút. Ở đây còn tấm séc nữa, cậu cũng mang về luôn đi.

Từ Thắm Bình nhận lấy, lại là một tấm séc tiền mặt chưa ghi tên, trên đó là con số 30 vạn. Từ Thắm Bình tỏ ra khó hiểu:

- Anh lại định đóng vở kịch gì vậy?

- Tấm séc này là Hàn Diệu Tiến nhờ anh giao lại. Ông ấy từng mời cục trưởng Thắm ăn cơm, có ý gì thì anh cũng không rõ lắm. Anh đoán chắc là cục trưởng Thắm sẽ hiểu nguyên do trong đó, hai chuyện này cậu về nhà nói lại với bộ trưởng Từ, dù sao cũng cùng một công.

Từ Thắm Bình cũng không muốn nói nhiều nên nhanh nhẹn cất tấm séc thứ hai đi. Anh tưởng rằng chuyện ngày hôm nay cũng hòm hòm rồi, đang định nhân tiện nói cho Vương Hãn Đông nghe chuyện đuổi việc Quỳnh Hoa để bảo Vương Hãn Đông đưa Quỳnh Hoa đi. Còn chưa kịp mở miệng, Vương Hãn Đông đã hỏi tới Quỳnh Hoa trước:

- Biểu hiện của Quỳnh Hoa ở nhà cậu thế nào?

Từ Thắm Bình không muốn vạch áo cho người xem lưng ngay trước mặt Vương Hãn Đông, bèn nói dối:

- Quỳnh Hoa càng ngày càng chẳng ra sao cả, bố em rất không hài lòng về cô ta. Cô ta khiến cả nhà em đều không vui vẻ. Mấy hôm nay bị ốm, mẹ em đưa cô ta đi khám bệnh, khám xong cho cô ta ở khách sạn ngoài ngoại ô vài hôm. Mấy hôm nữa anh tới đón cô ta đi, không cần quay lại nhà em nữa.

Lời đánh giá của Từ Thắm Bình dành cho Quỳnh Hoa khác hoàn toàn với ấn tượng của Vương Hãn Đông về cô. Ông nghĩ chắc chắn trong đó có vấn đề gì, nhưng bây giờ không phải là thời cơ thích hợp để hỏi tới chuyện này. Vương Hãn Đông muốn nhân cơ hội này để tạo thêm cho Từ Thắm Bình chút áp lực:

- Mồm miệng của Quỳnh Hoa không tốt lắm! Đàn bà đa số đều lắm lời, thích nói này nói nọ, nói nhiều thì tất sẽ gây ra chuyện. Một lần anh gọi điện cho cô ta, hỏi xem cô ta tình hình làm việc ở nhà cậu thế nào. Vô tình, Quỳnh Hoa nhắc tới tên mấy vị cán bộ cấp dưới từng tới nhà cậu chơi, trông như thế nào, nói những gì. Nói rõ ràng rành mạch lắm, cứ như là kể chuyện. Đó có thể là thói quen xấu của người nhà quê, cô ta cảm thấy kể những chuyện này rất thú vị, không có chuyện gì thì lôi ra để nói, nhưng nhiều lúc người nói vô tình, người nghe hữu ý. Cũng may cô ta chỉ nói với anh, những việc này nếu thực sự để lọt tới tai người ngoài thì quả là không hay lắm.

Vì lợi ích của mình mà Vương Hãn Đông không do dự bán đứng Quỳnh Hoa. Ông ta nói xong dừng lại một lát để quan sát phản ứng của Từ Thắm Bình, chỉ thấy sắc mặt Từ Thắm Bình lúc này vô cùng tức giận. Ông ta lại giả vờ khuyên nhủ Từ Thắm Bình:

- Quỳnh Hoa là con gái nhà quê, văn hóa kém, không biết trời cao đất dày, không hiểu kỉ luật chính trị, bởi vậy mới nói những lời không nên nói; nhưng cô ta cũng chỉ là người làm thuê, không hiểu thế sự, bởi vậy cũng tha thứ được, đừng tính toán với cô ta làm gì. Chuyện nhỏ này, cậu đừng để bụng. Cũng may cô ta chỉ nói với mình anh thôi, khi đó anh đã dặn dò là không được nói với ai về chuyện này nữa, bởi vậy chỉ có mình anh biết chuyện. Chỉ cần anh không nói thì cũng chẳng làm sao cả. Hơn nữa cô ta là do anh giới thiệu tới gia đình cậu, đứng trên góc độ này mà nói thì sai lầm của Quỳnh Hoa cũng có một phần trách nhiệm của anh. Có điều chúng ta cũng không thể trách cứ hoàn toàn người ta được, nên khoan dung hơn một chút. Nhà văn Hugo của Pháp từng nói: “Khoan dung là liều thuốc cam lộ tươi mát, tưới ướt tâm hồn cần cỗi; khoan dung là một lò lửa ấm áp, làm ấm trái tim lạnh lẽo của bạn...”. Cậu thấy câu nói này của Hugo có sâu sắc không?

Đoạn văn trích dẫn mà Vương Hãn Đông nêu ra còn có chút gì đó trào lộng. Câu nói này không những không thể dập tắt lửa giận trong lòng Từ Thắm Bình mà còn đẩy lên trong lòng anh sự thù hận đối với Quỳnh Hoa, chỉ hận là không thể lấy dao chém đôi cô ra:

- Khoan dung là một đức tính tốt, nhưng còn phải xem việc gì cần khoan dung, việc gì không thể khoan dung...

- Quỳnh Hoa thuộc vào loại nào?

Từ Thắm Bình lạnh lùng nói:

- Bây giờ còn chưa biết.

- Suy nghĩ của cậu bây giờ hơi quá khích. Cậu cứ bình tĩnh lại, sau đó hãy nghĩ xem mình nên làm thế nào!
- Vương Hãn Đông nói xong bèn gọi nhân viên lên thanh toán. Sau đó hai người chia tay nhau ở cửa phòng.

Hôm nay Từ Thắm Bình thua trận trước Vương Hãn Đông, suốt cả buổi tối, bị Vương Hãn Đông xỏ mũi dắt đi. Anh càng nghĩ càng tức, từ phòng ăn đi ra, vội vàng lên lầu tìm Nhan Lệ. Anh trút toàn bộ những uất hận dồn nén trong lòng lên thân xác Nhan Lệ.

Tiền và tình dục là hai thứ có ma lực lớn nhất trong cuộc đời. Những người say mê quyền lực sau khi đã dùng tiền để mua quyền lực, chạy một vòng rồi lại quay về với chữ “tiền”. Các tham quan chỉ cần có tiền là sẽ vô tình dính vào “tình dục”. Tình dục chính là một con đường hữu hiệu để giải tỏa tâm trạng.

Từ Thắm Bình từ chỗ Nhan Lệ bước ra, tâm trạng đã tốt hơn rất nhiều, tự mình lái xe về nhà. Khi ánh mắt của anh dừng lại trên chiếc túi nhỏ đặt trong ô tô, vừa nghĩ tới trong đó có một trăm mười tám vạn tệ là tâm trạng lại càng tốt hơn. Một trăm mười tám, phát phát phát! Đúng là một con số đẹp! Đương nhiên “phát phát phát” cũng có khả năng chia thành mấy loại, một loạt là “phát tài” rồi lại muốn “phát” tiếp, tham lam vô cùng tận; một loại khác là hai bàn tay trắng bước chân vào xã hội, lúc nào cũng nghĩ cách để “phát tài phát lộc”. Từ Thắm Bình thuộc vào loại thứ nhất.

Từ Thắm Bình về tới nhà, bố mẹ anh đều đã đi ngủ, vì không muốn làm phiền họ nên có việc gì để trưa mai nói cũng được. Anh về phòng của mình, tắm rửa qua loa rồi đi ngủ. Hôm nay Nhan Lệ có mấy động tác mới ở trên giường, khiến toàn thân anh mệt mỏi, chắc anh cần phải cấm dục mấy ngày để tu thân dưỡng tính, lúc đó thể lực mới khôi phục lại trạng thái bình thường.

Trưa ngày hôm sau, Từ Thắm Bình về nhà ăn trưa. Cô ôsin “cũ” họ mới gọi về đã sắp xếp thức ăn đầy đủ lên bàn. Sau khi Thắm Thái Hồng đuổi Quỳnh Hoa ra khỏi cửa lập tức gọi cô ôsin đã kết hôn ở quê lên, bởi vậy việc dọn dẹp trong ngoài nhà họ không bị chút ảnh hưởng nào.

Không lâu sau, Từ Văn Tuấn và Thắm Thái Hồng cũng về tới nhà. Ba người ngồi quanh bàn ăn. Từ Thắm Bình vì để phòng lại như Quỳnh Hoa lúc trước, chưa kịp ăn miếng nào đã đứng lên đóng cửa phòng ăn. Điều này khiến Thắm Thái Hồng vô cùng khó hiểu:

- Nhà mình từ trước tới giờ ăn cơm có bao giờ đóng cửa đâu, sao hôm nay con lại đóng vào?

Từ Thắm Bình không giải thích, ngồi xuống ghế:

- Mẹ, lát nữa con sẽ giải thích cho mẹ nghe thế nào là bức vách có tai. Bây giờ nói hai chuyện này trước đã...

Từ Thắm Bình bèn kể lại tỉ mỉ cuộc nói chuyện của mình với Vương Hân Đông tối qua cho bố mẹ nghe. Bộ trưởng Từ và cục trưởng Thắm ngồi bên chăm chú lắng nghe, từ đầu tới cuối không chen vào một câu nào. Cuối cùng Từ Thắm Bình nói:

- Số tiền này có lấy hay không phải xem việc này có làm được không. Vương Hân Đông là một con cáo già, nếu việc không làm được thì tranh thủ trả luôn tiền cho ông ta vẫn là thượng sách.

Từ Thắm Bình vừa nói xong, Thắm Thái Hồng đã không nhịn được:

- Tiền cầm vào tay rồi lại còn trả lại? Con có thù oán gì với tiền à? Con sợ cái gì? Giết người cùng lắm cũng chỉ đầu rơi xuống đất. Ngày trước chúng ta đã lấy bao nhiêu tiền như thế rồi, giết một người là tội chết, giết mười người cũng vẫn là tội chết, một người có thể chết hai lần sao? Số tiền này sao có thể buông ra được, có gì đâu mà phải bàn bạc, chẳng nhẽ mang trả lại Vương Hân Đông?

Từ Văn Tuấn nói:

- Vấn đề của Vương Hân Đông không chỉ đơn giản là vấn đề tiền bạc, cũng không phải là vấn đề có làm được hay không, mà là buộc phải làm giúp ông ta. Hai người nghĩ xem, vị trí của Thắm Bình ngày hôm nay đều có công của cả Vương Hân Đông và Chương Kiến Quốc; căn nhà bên Mỹ Lô của Thắm Bình cũng là do Vương Hân Đông mang lại. Chỉ từ mấy phương diện này mà nói thì chúng ta nợ người ta, bây giờ người ta bắt chúng ta phải trả lại, cũng là hợp lý thôi. Nếu xem xét từ góc độ khác, tức là xem xét trên bản tính lưu manh của Vương Hân Đông, nếu không đồng ý với yêu cầu của ông ta, ông ta sẽ trở mặt ngay. Những việc ông ta biết quá nhiều, tiền mà Chương Kiến Quốc cho chúng ta cũng là lấy từ tay ông ta, ông ta chịu bỏ qua cho mình không?

Nhưng Thắm Thái Hồng không đồng ý với phán đoán của Từ Văn Tuấn:

- Đúng là chúng ta nợ Vương Hân Đông một cái tình. Nhưng cái tình của ông ta cũng chỉ vì muốn nịnh nọt mình mà thôi, tự mang tình đến rồi bắt chúng ta phải nhận. Có trách thì trách ông ta. Bởi vậy chúng ta có trả nợ ông ta không cũng không quan trọng. Nếu Vương Hân Đông có gan dùng việc này để đối phó chúng ta, chẳng nhẽ ông ta không sợ chịu chung số phận sao?

Từ Văn Tuấn giảng giải cho Thắm Thái Hồng:

- Em nói như vậy chẳng khác nào cá cược với Vương Hân Đông. Vương Hân Đông là một con bạc chính trị, em có phải không? Vương Hân Đông dám hy sinh cánh tay mình, thậm chí là cùng đồng quy ư tận, em có dám không? Đối phó với bọn lưu manh chính trị, chúng ta không thể dùng tư duy logic thông thường để phán đoán hành vi lời nói của ông ta được. Chẳng phải chỉ là cho ông ta làm cái chức phó cục trưởng thôi sao? Việc gì mà phải tự đưa nhau vào thế lưỡng bại câu thương? Huống hồ lần này chúng ta cũng chẳng giúp không ông ta, cũng nhận một món tiền rồi. - Ông lại nói với Từ Thắm Bình. - Con nói với Chương Kiến Quốc, bảo Cục Giao thông nhanh chóng đưa báo cáo xin điều động Vương Hân Đông gửi lên Bộ Tổ chức.

Thắm Thái Hồng thấy chồng mình đã quyết thì cũng không nói ra nói vào nữa:

- Chuyện của Vương Hân Đông cứ làm như thế đi! Văn Tuấn, chuyện của Hàn Diệu Tiến anh định xử lý thế nào? Lần trước Hàn Diệu Tiến mời em ăn cơm, cũng đã nói tới chuyện này. Chẳng phải chúng ta từng bàn bạc với nhau sao? Sau đó bạn chuyện mua nhà cho Thắm Bình, rồi lại chuyện của mấy cán bộ cấp dưới, thế là quên mất chuyện của Hàn Diệu Tiến. Bây giờ người ta đã mang tiền đến rồi, nếu không làm cho ông ta thì chúng ta trả lại tiền đi?

Thắm Thái Hồng mở miệng ra là thấy tiền, ngay cả Từ Văn Tuấn cũng cảm thấy chán:

- Em là một cán bộ cấp cục, nhìn nhận vấn đề phải trên góc độ chính trị, không thể cả ngày chỉ biết xoay quanh một chữ tiền được. Việc của Hàn Diệu Tiến chắc chắn phải làm, cho dù ông ta không đưa tiền cũng phải làm. Trên bề mặt là chúng ta giúp Hàn Diệu Tiến nhưng khách quan mà nói, giúp Hàn Diệu Tiến đồng thời cũng là giúp chính mình. Bây giờ phong trào chống tham nhũng hồi lộ ngày càng mạnh mẽ, mọi hành

vi của chúng ta đều có nguy cơ bị bại lộ. Chúng ta giúp Hàn Diệu Tiên chính là để có thêm tai mắt ở viện kiểm sát; nhất cử nhất động của ủy ban kỉ luật thành phố và ủy ban kỉ luật trung ương, chúng ta đều nắm trong lòng bàn tay. Chẳng phải “Bình pháp Tôn Tử” đã nói “Biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng” sao?

Con mắt nhìn xa trông rộng của Từ Văn Tuấn khiến Thẩm Thái Hồng và Từ Thẩm Bình đều khâm phục. Sau khi thảo luận xong vấn đề của Vương Hân Đông và Hàn Diệu Tiên, Từ Thẩm Bình bèn đem chuyện của Quỳnh Hoa ra nói. Vừa nhắc tới Quỳnh Hoa, lửa giận trong lòng Thẩm Thái Hồng đã bốc lên:

- Con dĩ ranh này to gan thật, dám đối đầu với chúng ta! Lấy của nhà mình bao nhiêu tiền, bây giờ lại vong ân phụ nghĩa, còn bán đứng chúng ta. Lần này không thể tha cho nó được.

Từ Thẩm Bình cũng giận dữ:

- Quỳnh Hoa đúng là đáng hận. Chó cắn Lữ Động Tân, không biết tốt xấu gì cả. Con cũng chỉ hận là không thể chém chết con dĩ này.

Lúc này chỉ có Từ Văn Tuấn là vẫn giữ được sự bình tĩnh:

- Hai người đừng có chỉ nói miệng. Nói thì giải quyết được vấn đề gì sao? Hai người định tìm một tay anh chị nào đó giết Quỳnh Hoa thật sao? Giết người phải đền mạng đấy. Vì giết một con ôsin mà phải đền mạng thì quả là không đáng. Vấn đề quan trọng bây giờ là mất bò phải lo làm chuồng. Thẩm Bình, con đã tìm hiểu ra ai đứng đằng sau xui khiến Quỳnh Hoa chưa?

- Con không hỏi được gì chỗ cô ta cả, nhưng trong lúc nói chuyện với Vương Hân Đông thì có thể đoán được gần như chắc chắn là do hắn ta xúi giục.

- Nếu sau lưng Quỳnh Hoa chỉ có Vương Hân Đông thì việc này không đáng sợ. Nếu bố muốn tìm ra cái đuôi của ông ta chẳng nhẽ còn khó sao? Cho dù không nói tới vấn đề kinh tế, chỉ riêng việc ông ta ở ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, vung tiền bao gái cũng đủ để ông ta bị khai trừ Đảng tịch và chức vụ rồi. Phân tích một chút tâm lí hiện thời của Vương Hân Đông, ông ta vừa muốn bảo vệ lợi ích mà mình đang có, vừa muốn tranh thủ lợi ích lâu dài hơn. Chỉ khi hai điều này sắp mất đi thì ông ta mới như chó cùng dứt giậu, còn trước đó, chắc chắn ông ta không dám làm càn đâu. Ông ta lôi Quỳnh Hoa ra chỉ là vì muốn tạo thêm cho chúng ta chút áp lực, bảo đảm thêm cho việc của mình. Chúng ta không cần quan tâm tới Vương Hân Đông! Bây giờ ông ta vẫn có việc phải nhờ cậy mình, chúng ta vẫn có thể khống chế được. Vấn đề quan trọng bây giờ là phải giải quyết Quỳnh Hoa như thế nào. Thẩm Bình, con bảo Vương Hân Đông sắp xếp cho cô ta, bắt Vương Hân Đông phải khiến cô ta im miệng. Bảo Vương Hân Đông thuyết phục cô ta hãy biết điều, cô ta nhận tiền của chúng ta, chúng ta đã cho bố cô ta một con đường sống. Chỉ cần cô ta không gây phiền phức gì nữa thì chúng ta sẽ tha cho, nếu không hậu quả phải tự chịu! Nếu Quỳnh Hoa chịu nghe lời Vương Hân Đông thì cả hai bên đều bình yên vô sự. Chúng ta cứu một mạng người, còn hơn xây bảy tòa tháp, cũng coi như là làm việc thiện.

Câu nói của Từ Văn Tuấn đã kết thúc cuộc họp buổi trưa lần này. Ba người lùa vội bát cơm vào miệng, Từ Văn Tuấn thì quay về thư phòng, tiếp tục chuẩn bị bài diễn thuyết trong cuộc họp ngày mai. Hôm sau, trong cuộc họp của Bộ Tổ chức, chủ đề là truyền đạt, quán triệt, thực hiện tinh thần của Bộ Tổ chức trung ương.

Sau cuộc họp ba người của nhà họ Từ, Từ Văn Tuấn nghiêm túc thực hiện quyết định đã thông qua trong “cuộc họp” đó. Báo cáo xin điều Vương Hân Đông vào Cục Giao thông thành phố đã được gửi lên Bộ Tổ chức, bộ trưởng Từ nhanh chóng phê chuẩn báo cáo này. Ông đưa báo cáo điều động Vương Hân Đông vào cuộc họp diễn ra hàng tuần của Bộ Tổ chức, trực tiếp đưa cho mấy vị phó bộ trưởng kí tên. Sau khi đã kí tên tập thể, việc này lập tức được ghi vào kỉ yếu cuộc họp, sau đó gửi cho thường vụ thị ủy và hội đồng nhân dân phê chuẩn. Trong cuộc họp thường vụ thị ủy, Từ Văn Tuấn đã trình bày vô cùng thuyết phục mười hai lí do để điều động Vương Hân Đông tới Cục giao thông, các lí do đưa ra vô cùng rõ ràng, có tính chính sách, khiến việc điều động Vương Hân Đông trở thành một việc có liên quan tới việc chấn hưng nền kinh tế địa phương, chấp hành chính sách cán bộ của Đảng. Một nhân tài ưu tú như vậy liệu có thể để cho ông ta đi tới địa phương khác hay không? Dưới sự giới thiệu tích cực của Từ Văn Tuấn, việc điều động Vương Hân Đông sang Cục Giao thông làm phó cục trưởng nhanh chóng được thường vụ thị ủy thông qua.

Việc điều động này gặp một chút phiền phức phía hội đồng nhân dân thành phố. Người đem lại phiền phức cho Vương Hân Đông là chủ tịch hội đồng nhân dân, Chu Nghi Sơn. Chu Nghi Sơn vốn là bí thư thị ủy nhiệm kỳ trước, bởi vì tuổi đã cao nên bị đẩy khỏi cái ghế bí thư thị ủy, theo như thông lệ, sẽ được làm chủ tịch hội đồng nhân dân. Chu Nghi Sơn là người to béo, da đen, mắt híp. Bởi vì trên cổ ông ta có một cục thịt rất lớn nên bị người ta gọi lén là “Đầu heo”. Chu Nghi Sơn đặt báo cáo nhậm chức của Vương Hân Đông trên bàn làm việc suốt một tuần liền, không chịu ký. Vương Hân Đông nhờ bạn tới hội đồng nhân dân dò la tin tức, mới biết là quyết định nhậm chức của mình bị nghẽn lại ở chỗ Chu Nghi Sơn. Vương Hân Đông vò đầu bứt tai, vừa hận Chu Nghi Sơn mà lại không dám hận. Cuối cùng cũng là một người tương đối hiểu Chu Nghi Sơn mách nhỏ Vương Hân Đông vài điều, Vương Hân Đông như người tỉnh cơn mê. Ông ta lập tức làm theo lời của người bạn kia, nhờ mấy người trong giới quan trường bắc một cây cầu, cuối cùng cũng được gặp mặt Chu Nghi Sơn. Vương Hân Đông biếu Chu Nghi Sơn bốn cây thuốc lá Trung Hoa, thế là quyết định được ông ta phê chuẩn. Bốn cây thuốc lá Trung Hoa như thế nào mà lại có uy lực lớn đến thế? Vương Hân Đông không chịu tiết lộ đáp án chính xác. Ông ta chỉ tiết lộ một chút, đó là ông ta đã trả cho người môi giới mười vạn tệ. Đây là cái giá tuân thủ nghiêm ngặt bằng giá ngầm, hoàn toàn không có chút gì là lừa gạt.

Việc đề bạt Hàn Diệu Tiến thuận lợi hơn của Vương Hân Đông rất nhiều. Bởi vì Hàn Diệu Tiến là người có công đầu trong việc chống tham nhũng nên trong mắt người ngoài, việc ông ta được đề bạt trọng dụng là việc sớm muộn, nhờ sự giới thiệu của Từ Văn Tuấn, Hàn Diệu Tiến cuối cùng cũng được thăng chức lên làm phó viện trưởng Viện Kiểm sát nhân dân thành phố, Ủy viên Hội đồng Kiểm sát, cục trưởng Cục Chống tham nhũng. Khi tuyên bố quyết định nhậm chức của Hàn Diệu Tiến, Đảng ủy Viện kiểm sát nhân dân thành phố ngỡ ngàng như bò đội nón: Đảng ủy không hề tiến cử Hàn Diệu Tiến, thậm chí cũng chưa bao giờ thảo luận tới vấn đề này, sao bỗng dưng lại có quyết định này rơi xuống? Nhưng quyết định của thượng cấp, hạ cấp muốn cũng phải chấp hành, mà không muốn cũng vẫn phải chấp hành. Dù sao việc Hàn Diệu Tiến là phó viện trưởng Viện Kiểm sát cũng là một sự thực chắc như đinh đóng cột.

19. Chương 19: Kĩ Xảo Thành Công

Ba công việc cơ bản của Vương Hân Đông đều thành công mỹ mãn, lại còn nhân tiện hoàn thành được lời ủy thác của Hàn Diệu Tiến. Ông đã đặt cược danh dự của mình trong việc tiến thân của Hàn Diệu Tiến, bởi vậy lúc này âm thầm dương dương tự đắc.

Nghĩ trước nghĩ sau, mưu sâu kế hiểm luôn là phong cách làm việc của Vương Hân Đông. Từ Thẩm Bình dặn dò ông ta lo việc của Quỳnh Hoa, ông ta cũng cẩn thận tiến hành. Bởi vì chỉ vài ngày nữa, giám đốc mới của Ngân hàng Viêm Hoàng sẽ về nhậm chức, ông ta sẽ được tới Cục Giao thông làm phó cục trưởng. Nếu trước lúc này không thể sắp xếp thỏa đáng việc của Quỳnh Hoa, chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới mối quan hệ giữa ông và Từ Thẩm Bình, sau này hai người sẽ khó mà hợp tác hòa thuận với nhau.

Buổi sáng ngày thứ bảy sau khi Quỳnh Hoa phá thai, Vương Hân Đông lái xe tới đón cô. Trong một tuần Quỳnh Hoa ở khách sạn ngoại ô thành phố, cô được hưởng thụ trọn vẹn cuộc sống xa hoa ở một khách sạn năm sao. Điều này đối với một cô gái từ vùng quê nghèo lên thành phố mà nói, như vậy là quá đủ. Quỳnh Hoa ở khách sạn không có việc gì để làm, ban ngày thì đi dạo và ngắm cảnh trong công viên gần đó, hít thở không khí trong lành của vùng ngoại ô, ngày tháng trôi qua tự do tự tại và vô cùng nhàn nhã. Sức khỏe cô cũng đã hồi phục lại như ban đầu.

Wương Hân Đông tìm thấy Quỳnh Hoa trong vườn hoa của khách sạn. Quỳnh Hoa thấy Vương Hân Đông thì vô cùng kinh ngạc:

- Giám đốc Vương, tôi ở đây chán quá, hôm nay gặp ông đúng là may thật! Ông tới đây có việc gì hả?
- Tôi tới đây đúng là có việc, đó là tìm cô.
- Ông tìm tôi làm gì?

Vương Hân Đông cười nói:

- Tôi tìm cô còn có việc gì được? Đương nhiên là việc của cô rồi! Hôm nay tôi tới đón cô đi. Trong sáng nay phải làm thủ tục trả căn phòng mà tổng giám đốc Từ thuê cho cô. Chi phí tiền phòng cô không cần phải lo, cậu ấy sẽ thanh toán đầy đủ.

Quỳnh Hoa thấy người đến đón mình là Vương Hân Đông chứ không phải Từ Thẩm Bình cũng không quá ngạc nhiên. Cô đã biết nhưng còn giả vờ hỏi:

- Sao Tổng giám đốc Từ không tới đón tôi? Anh ấy không có thời gian hả?

- Tổng giám đốc Từ là người của công việc, hôm nay cậu ấy không có thời gian. Cậu ấy nhờ tôi thay mặt tới đón cô cũng là việc bình thường mà. Cô đừng có quên, cô là do ngân hàng chúng tôi phái tới nhà họ Từ.

- Điều này thì sao mà tôi quên được? Chúng ta đi đâu?

Vương Hân Đông đã biết sơ qua về tình hình bố Quỳnh Hoa qua lời kể của Từ Thẩm Bình:

- Chẳng phải bố cô phải làm phẫu thuật thay thận sao? Đây là một cuộc phẫu thuật lớn. Bộ trưởng Từ rất quan tâm, trong thời gian bố cô làm phẫu thuật, ông ấy cho phép cô về nhà chăm sóc bố cô. Khi nào bố cô hoàn toàn khỏe mạnh thì nghĩ tới việc cho cô đi làm lại.

- Nhà họ Từ cho tôi nghỉ dài ngày? Thật không?

- Đương nhiên là thật rồi. Trong khoảng thời gian cô ở nhà chăm sóc bố, ngân hàng vẫn trả lương và phát tiền thưởng bình thường cho cô. - Ngân hàng của Vương Hân Đông và công ty dịch vụ gia chánh đã kí hợp đồng thuê Quỳnh Hoa trong vòng một năm, ngân hàng cũng đã trả khoản tiền lương trong một năm, cho dù bây giờ ngân hàng muốn đuổi việc Quỳnh Hoa thì cũng không đòi được số tiền đã trả cho công ty dịch vụ gia chánh. Vương Hân Đông làm như vậy cũng là thuận theo lòng người.

Quỳnh Hoa tin những lời Vương Hân Đông nói về việc tiền lương và tiền thưởng vẫn được trả như cũ, nhưng cô không dám tin vào ý tốt của bộ trưởng Từ, nhất là cô không dám tin vào Thẩm Thái Hồng đứng sau lưng bộ trưởng Từ. Cô hiểu rất rõ, đây chỉ là một cái lí do dễ nghe khi họ muốn đuổi cô ra khỏi nhà:

- Tôi rất cảm ơn lòng tốt của bộ trưởng Từ! Giám đốc Vương, ông ở đây chờ tôi, để tôi lên lấy quần áo xuống rồi đi.

Quỳnh Hoa đi không lâu đã thấy quay lại. Trong tay cô là một cái túi nhỏ, leo lên xe của Vương Hân Đông. Vương Hân Đông cũng không vội phải rời khỏi khách sạn ngay, ông hỏi Quỳnh Hoa:

- Nghe nói chị cả cô, Kim Hoa cũng ở chỗ cha cô?

- Dạ vâng, chị ấy tới cùng với thầy tôi.

- Cô ấy cũng lên đây nhiều ngày rồi nhỉ! Chị cả cô ở nhà còn có bố mẹ chồng và con nhỏ, cũng phải để cô ấy về nhà chăm sóc họ, cô nói có phải không?

Quỳnh Hoa cảm thấy những lời Vương Hân Đông nói cũng có lí:

- Đúng là phải để chị ấy về nhà xem thế nào. Bây giờ tôi có thời gian để hầu hạ thầy tôi rồi, chị ấy cũng không cần phải ở lại đây nữa.

- Thế này đi, chúng ta tới nhà bộ trưởng Từ trước, cô mang theo đồ đạc của mình đi rồi tôi đưa cô tới chỗ bố cô. Cô thấy được không?

- Được!

- Có điều tôi có vài lời phải nói rõ với cô. Bắt đầu từ lúc này, bất cứ việc gì liên quan tới bất cứ ai của nhà họ Từ, cô đều không được hé răng với người khác nửa lời! Cô là người nhà quê, không hiểu chính trị, càng không hiểu kỉ luật chính trị. Bất cứ chuyện gì ở nhà cán bộ lãnh đạo, cho dù là việc to việc nhỏ cũng là cơ mật của Đảng và quốc gia. Nói linh tinh bên ngoài là tiết lộ bí mật. Tiết lộ bí mật sẽ bị Đảng và nhà nước xử lí, cô không gánh nổi đâu! Điều này cô đã hiểu chưa? Nếu cô tiết lộ bất cứ bí mật nào, mọi hậu quả cô đều phải tự gánh chịu, tới lúc đó chẳng ai giúp được cô đâu! Ngày trước cô không hiểu chuyện, nói ra những chuyện không nên nói, không ai tính toán gì với cô. Sau này sẽ khác, nếu cô còn phạm lỗi giống như

vậy, thì nghĩa là cô đã biết mình sai còn cố làm, tội càng nặng thêm! Tôi vì quý cô nên mới nói cho cô hiểu.
- Vương Hãn Đông vừa đánh vừa xoa, mục đích là để bịt chặt miệng Quỳnh Hoa.

Quỳnh Hoa “ừ” một tiếng. Cho dù lời Vương Hãn Đông nói là thật hay giả thì ít nhất Quỳnh Hoa cũng hiểu ra một việc, nếu đắc tội với đám người làm quan này thì cô sẽ chẳng có kết quả tốt đẹp gì.

Wương Hãn Đông nói xong những lời cần nói mới khởi động xe, lái ra khỏi khách sạn. Trước tiên họ tới nhà Từ Thẩm Bình, Quỳnh Hoa thấy ôsin cũ đã quay trở lại, biết là hôm nay, sau khi đi ra khỏi cánh cổng này, mình không bao giờ còn quay về được nữa. Dưới sự giám sát của cô ôsin đó, Quỳnh Hoa vào phòng để sắp xếp đồ đạc. Cô ôsin mới tới, chuyển vào phòng của Quỳnh Hoa ở. Đồ đạc của Quỳnh Hoa, cô ta để hết vào một cái thùng giấy. Cũng may Quỳnh Hoa không có nhiều đồ dùng cá nhân, việc thu dọn cũng tương đối đơn giản. Quỳnh Hoa bê cái thùng giấy lên ô tô của Vương Hãn Đông, Vương Hãn Đông đưa cô tới thẳng căn nhà nhỏ mà Ngô Giải Phóng ở. Quỳnh Hoa thấy thật may mắn vì khi rời nhà họ Từ tới khách sạn, cô đã mang cả cuốn sổ nhỏ có ghi các khoản “tiền đen” của nhà họ Từ, nếu không rất có thể đã bị cô ôsin đó phát hiện ra, từ lời cảnh cáo của Vương Hãn Đông vừa nãy có thể đoán ra, cô không thể gây thêm phiền phức gì nữa.

Sự quay về của Quỳnh Hoa khiến Ngô Giải Phóng vô cùng mừng rỡ. Quỳnh Hoa vì muốn giấu giếm nên chỉ nói với cha và Kim Hoa:

- Kim Hoa lên đây không ít ngày rồi, ở nhà còn bố mẹ chồng, còn con nhỏ, không về thăm nhà thì không yên tâm được. Nếu Kim Hoa về rồi thì thầy lại thiếu người chăm sóc. Con nói với nhà họ Từ rồi, xin nghỉ phép một thời gian, khi nào thầy làm xong phẫu thuật thì con lại quay về làm việc. Nhà người ta dù sao cũng là cán bộ cấp cao, thông tình đạt lý lắm. Bộ trưởng Từ nói con cái hiếu kính với cha mẹ là chuyện nên làm, bởi vậy cho con quay về.

Những câu nói dối của Quỳnh Hoa có đầu có cuối, bởi vậy cả Ngô Giải Phóng và Kim Hoa đều mắc lừa. Kim Hoa từ sau khi theo Ngô Giải Phóng lên đây, có nhiều lúc rất nhớ nhà, nhất là nhớ con trai, nhưng nhớ cũng chẳng làm thế nào được. Quỳnh Hoa vừa mới nhắc tới, nỗi nhớ nhà của cô lại trào dâng trong lòng:

- Chị cũng đi không ít ngày rồi, phải về nhà xem thế nào. Nhất là thằng Đường Lượng không nghe lời, thầy u của Tiểu Đường không thể nào trông được nó, không biết bây giờ thế nào rồi?

Quỳnh Hoa nói:

- Chị, chị yên tâm về thăm nhà đi. Thầy ở đây đã có em, không có việc gì đáng lo cả. Ngộ nhỡ có việc gì khó khăn thì còn Đại Xuân và Quế Hương!

Ngô Giải Phóng từ nhỏ đã cưng chiều Quỳnh Hoa hơn tất cả mọi người, trong hai cô con gái thì đương nhiên là ông thích có Quỳnh Hoa ở cạnh hơn. Nhưng ông cũng thấy vấn đề tiền bạc rất quan trọng, bây giờ điều duy nhất ông quan tâm là sợ Quỳnh Hoa vì phải quay về chăm sóc ông mà không kiếm được tiền:

- Con không đi làm thì tiền lương làm thế nào?

Quỳnh Hoa đã nói dối thì nói dối cho trót:

- Tiền lương vẫn phát như cũ, chỉ có tiền thưởng là có thể sẽ ít đi một chút.

Ngô Giải Phóng vốn là người rất biết hài lòng với cuộc sống:

- Con không đi làm mà vẫn được nhận lương là tốt quá rồi! Tiền thưởng không có cũng là phải, sao lại tính toán với nhà chủ tiền thưởng nhiều hay ít được?

Kim Hoa cũng nói:

- Thầy nói đúng đấy. Cùng Hoa, em đúng là gặp được người tốt rồi. Làm gì có ai không làm việc mà vẫn được trả tiền như em?

Quỳnh Hoa chỉ đành lấp liếm cho qua chuyện:

- Đúng thế, đúng thế.

Ngô Giải Phóng trong lúc cao hứng, bèn bảo Kim Hoa gọi điện cho Đại Xuân, nói với anh là Cùng Hoa đã về rồi. Quỳnh Hoa nói với Kim Hoa:

- Chị mời anh ấy và Quế Hương tới ăn cơm luôn! Bây giờ cũng quá trưa rồi, ăn cơm trưa thì chắc không kịp, chúng ta tìm quán ăn nào đó, hẹn họ tối nay tới ăn cơm.

Ngô Giải Phóng vừa nghe nói lại tới quán ăn, nụ cười lập tức sáng bừng trên khuôn mặt già nua. Ông nghĩ: “Cùng Hoa nhà mình đúng là giỏi thật. Mình thương nó nhất cũng không uống”.

Bởi vì tối nay đi ăn ngoài quán nên Kim Hoa chỉ làm vài món ăn đơn giản cho mọi người. Buổi chiều cô đi mua vé tàu hỏa, định ngày mai sẽ về luôn. Đây là lần đầu tiên Kim Hoa xa nhà, nỗi nhớ chồng con cồn cào, cô chỉ tiếc là mình không có cánh để bay ngay về với con trai và người thân.

Chập choạng tối, Quế Hương tới. Cô nói Đại Xuân phải trực buổi tối, bởi vậy không đi được. Quỳnh Hoa âm thầm cảm thấy hôm nay Đại Xuân cố ý tránh mặt cô, cô cảm thấy một nỗi thất vọng chưa từng có dâng lên trong lòng. Hôm nay Đại Xuân không tới ăn cơm không phải vì muốn tránh mặt Quỳnh Hoa mà vì muốn tránh mặt Ngô Giải Phóng. Trong lòng anh lúc nào cũng nặng như một hòn đá, không thể nào tỏ ra đứng đưng được, vì anh đã cùng Quỳnh Hoa lừa chú anh.

Quỳnh Hoa thấy Đại Xuân không tới được bèn cùng Kim Hoa, Quế Hương và Ngô Giải Phóng đón xe tới quán cơm. Vì thiếu Đại Xuân nên không khí trong bàn ăn luôn có vẻ gì đó trầm trầm, thiếu sự sôi nổi.

Cuối cùng thì Từ Thắm Bình cũng đã thoát được khỏi “ái ôsin”. Mặc dù phải mất một khoản tiền nhất định nhưng Từ Thắm Bình kiếm được tiền dễ dàng nên cũng không quan tâm lắm tới số tiền nhỏ nhoi này. Chỉ có Thắm Thái Hồng là vẫn cần nhằn mãi không thôi:

- Lần này mình bị thiệt nhiều quá, để cho con nhãi Quỳnh Hoa kiếm được một món hời.

Từ Thắm Bình không buồn nói gì. Từ Văn Tuấn thì giúp bà nâng cao nhận thức:

- Em phải học chút mưu lược, phải hiểu “việc nhỏ không nhịn, tắt hồng việc lớn”. Phải học chút phép biện chứng, có mất thì mới có được.

Thắm Thái Hồng cảm thấy trong vấn đề của Quỳnh Hoa, không ai đứng về phía bà thì chán nản im lặng.

Từ Thắm Bình, Vương Hân Đông và Chương Kiến Quốc đều đang lúc gặp thời. Vương Hân Đông được điều tới Cục Giao thông làm phó cục trưởng, chuyên phụ trách về tài vụ, hành chính và đảm bảo hậu cần. Mấy việc này đều là những việc hái ra tiền. Thực ra Vương Hân Đông cũng không quan tâm lắm tới món hời béo bở này mà chỉ quan tâm tới thực quyền bên trong, sau khi nắm được quyền quản lý tài chính của Cục Giao thông, công ty bảo lãnh của ông ta và Chương Kiến Quốc mới có việc để làm, mới có thể kiếm được nhiều tiền.

Dự án công trình đường cao tốc của Cục Giao thông thành phố đã chính thức khởi công. Nghi thức động thổ do Chương Kiến Quốc chủ trì, các lãnh đạo tỉnh, thành phố và địa phương đều tề tựu đông đủ trên thảm đỏ của công trình. Sao một tiếng pháo đình tai và tiếng chiêng trống âm ỉ, mười lăm vị lãnh đạo cùng cất dải băng màu đỏ mới tinh dài hàng chục mét, thành mười sáu đoạn. Lãnh đạo thành phố trong lúc phát biểu, ngoài việc nhắc tới những thành tựu to lớn của việc xây dựng đường quốc lộ toàn thành phố mấy năm gần đây, còn khẳng định rằng Cục Giao thông vì dồn sức phát triển việc xây dựng giao thông trong thành phố, nâng cao khả năng vận tải toàn thành phố, đóng góp không nhỏ vào việc thúc đẩy sự phát triển GDP của nơi này. Mặc dù các lãnh đạo thành phố biểu dương Cục Giao thông, nhưng trong lòng ai nghe thấy những lời này cũng hiểu, cái được gọi là Cục Giao thông thành phố bây giờ chẳng phải là thiên hạ của Chương Kiến Quốc, Vương Hân Đông và Từ Thắm Bình sao?

Vận sự khởi đầu nan. Sau khi nghi thức khởi công xây dựng đường cao tốc kết thúc, việc xây dựng đi vào giai đoạn thi công bình thường. Tổng giám đốc Từ Thắm Bình cũng có nhiều thời gian rỗi hơn, không những anh đã có thể bình tâm lại để tính toán “chiến lợi phẩm” thu được giai đoạn trước mà còn có thời gian để thả lỏng bản thân. Bỗng dưng anh nhớ ra chuyện Vương Hân Đông từng hẹn anh đi xông hơi, nhưng khi đó đã từ chối. Bây giờ vừa có tâm trạng, lại có thời gian, phải đi bù lần trước mới được. Thế là anh bước vào phòng làm việc của Vương Hân Đông.

Phòng làm việc của phó cục trưởng Cục Giao thông Vương Hân Đông không sang trọng như phòng làm việc của giám đốc Ngân hàng Viêm Hoàng Vương Hân Đông, nhưng mặc dù Trung ương quy định phòng làm việc của các cán bộ cấp cục không được vượt quá tiêu chuẩn 30m², vậy mà phòng của ông vẫn vượt quá tiêu chuẩn này rất nhiều lần.

Wương Hân Đông thấy Từ Thắm Bình bước vào, vội vàng mời ngồi, pha trà, mời thuốc. Được phó cục trưởng Vương đón tiếp cấp dưới theo kiểu này có lẽ chỉ có mình Từ Thắm Bình. Vương Hân Đông cười hỏi:

- Hôm nay cậu rảnh rồi vậy, sang phòng anh chơi có chuyện gì không?

Từ Thắm Bình cũng cười nói:

- Anh không cần phải trêu em, không có chuyện gì thì em không tới chỗ anh được sao?

- Chỗ anh sao cậu lại không tới được? Cậu muốn tới lúc nào thì tới. Chỗ anh cũng giống như hộp đêm Đại Hào Hoa, mở cửa cả ngày. - Vương Hân Đông nói một câu lấy lòng Từ Thắm Bình.

- Nếu chỗ anh là hộp đêm Đại Hào Hoa thì ngày nào em cũng tới. Chỉ sợ tới lúc đó anh lại bực mình! Có điều chúng ta cũng bận rộn suốt một thời gian dài rồi, mệt mỏi quá, anh bảo có nên thư giãn một chút không?

Wương Hân Đông vừa nghe thấy đề nghị của Từ Thắm Bình là lập tức có tinh thần hơn:

- Triết gia Bentham người Anh có một câu nói nổi tiếng: “Con người là cỗ máy theo đuổi sự vui vẻ!”. Cậu nói chúng ta đi đâu để thư giãn đây.

- Lần trước anh rủ em đi xông hơi mà không đi được. Hôm nay đi bù, được không?

- Lần trước không đi được hoàn toàn không phải lỗi do anh. Chẳng phải cậu nói hơi nước làm cậu chóng mặt sao?

- Mỗi lúc một khác mà! Hôm đó chóng mặt không có nghĩa là hôm nay cũng chóng mặt, cũng không có nghĩa là sau này sẽ chóng mặt!

- Vậy thì quyết định vậy đi. Chờ anh sắp xếp người xong xuôi đã, khoảng tám giờ tối, anh gọi điện thoại thì cậu qua nhé.

- Anh định sắp xếp người nào?

- Cái này mà cũng phải hỏi hử? Người tắm cùng và người xoa bóp chứ ai!

Từ Thắm Bình không biết gái mà cũng cần phải đặt trước, trong việc hưởng lạc thì đúng là Vương Hân Đông vẫn cao thủ hơn anh.

Trong lúc hai người hào hứng nói chuyện với nhau thì có người tới văn phòng của Từ Thắm Bình tìm anh, bởi vậy anh phải đứng lên đi về. Người tới là ai? Hóa ra là ông chủ Hoàng làm bên xây dựng. Ông chủ Hoàng đang ngồi, thấy Từ Thắm Bình bước vào lập tức đứng thẳng lên:

- Sếp Từ, anh còn nhớ tôi không?

Từ Thắm Bình làm sao có thể quên được ông chủ nhà quê này? Từ Thắm Bình chỉ đáp:

- Cũng có chút ấn tượng. Ông có phải ông chủ Hoàng chuyên làm về xây dựng không?

- Đúng vậy, đúng vậy. Trí nhớ của sếp Từ tốt thật, nhìn qua là không quên. Hôm tôi tới mua tranh, anh còn tiễn tôi một đoạn nữa. Tôi lúc nào cũng ghi nhớ trong tim.

Từ Thắm Bình sợ ông chủ Hoàng nhắc lại chuyện mua tranh trong phòng làm việc:

- Đó chỉ là chuyện nhỏ, ông nhớ làm gì? Hôm nay ông tới có chuyện gì không?

- Đúng là tôi có chút chuyện muốn nhờ anh giúp đỡ, nếu không có việc gì thì tôi đâu dám tùy tiện tới đây làm kinh động tới sếp Từ.

Từ Thắm Bình hỏi ông chủ Hoàng:

- Chuyện gì vậy? Ông cứ nói thẳng ra đi!

- Chút chuyện nhỏ của tôi chỉ là muốn tìm một công trình xây dựng nào đó để làm. Bây giờ công trình đường cao tốc đã bắt đầu, vậy mà tôi không kiếm được công trình nào cả, máy móc thiết bị hoen gỉ hết rồi, anh em dưới trưởng cũng sắp chết đói cả! Sếp Từ có giúp được không, cho chúng tôi chút việc để làm?

Ông chủ Hoàng vừa mới tới, Từ Thắm Bình đã có thể đoán ra mục đích của ông ta, có điều để cho ông ta tự nói trước thì Từ Thắm Bình mới có thể chiếm được thế chủ động trong nói chuyện:

- Ông chủ Hoàng, việc xây dựng đường cao tốc là một công trình hiện đại hóa trọng điểm quốc gia, tất cả các nhà thầu của công trình đều phải tuân thủ theo trình tự đấu thầu rất nghiêm ngặt, không phải ai muốn làm là có thể làm được luôn, ông không tham gia đấu thầu sao?

- Chúng tôi chỉ là một nhóm công trình nhỏ, không có giấy chứng nhận thi công, ngay cả tư cách mua phiếu tham dự thầu cũng không có, làm gì có cơ hội tham gia đấu thầu?

- Các ông không có giấy chứng nhận, lại không tham gia đấu thầu, tôi không thể vi phạm quy định của pháp luật được. Ông tìm tôi để giúp đỡ, tôi cũng muốn giúp nhưng thực sự lực bất tòng tâm, muốn giúp mà không giúp được, hi vọng ông hiểu cho chỗ khó khăn của tôi.

Từ Thắm Bình diễn một màn từ chối vô cùng đặc sắc cho ông chủ Hoàng xem, nhưng ông ta vẫn không chịu thua, bèn lộ rõ kinh nghiệm giang hồ của mình:

- Chính sách thì chết, chỉ có người là sống, chấp hành chính sách phải tuân thủ nguyên tắc, nhưng cũng phải có tính linh hoạt. Sếp Từ có thể linh hoạt một chút, giúp tôi một lần không?

- Linh hoạt thì cũng được, nhưng tiền đề là không vi phạm nguyên tắc. Chưa tham gia đấu thầu mà đã làm công trình là vi phạm pháp luật, tôi không có cái gan này. Ông chủ Hoàng có sao?

Mấy câu nói của Từ Thắm Bình đã dồn ông chủ Hoàng đi vào ngõ cụt:

- Sếp Từ thực sự khó xử thì tôi cũng không dám ép buộc. Có điều lần trước tôi đi nhờ xe ông, quên bức tranh trên xe. Sếp Từ có nhặt được không?

Từ Thắm Bình cười thầm trong bụng, ông chủ Hoàng sợ mình quên bức tranh đó, nên cố tình nhắc lại đây mà! Lần trước nếu không phải ông ta chạy quá nhanh thì anh đã trả bức tranh đó cho ông ta lâu rồi! Từ Thắm Bình giả vờ ngạc nhiên:

- Nếu không phải ông chủ Hoàng nhắc nhở thì suýt nữa tôi quên mất bức tranh đó. Hôm đó ông chạy nhanh hơn cả thỏ, nếu không tôi đã đuổi theo ông để trả bức tranh cho ông rồi. Thế này đi, tôi không để tranh ở phòng làm việc, hai giờ chiều mai ông tới đây lấy. Vậy nhé! Bây giờ tôi phải đi họp đã, ông có việc gì thì ngày mai hãy nói!

Từ Thắm Bình đã ra lời đuổi khách, ông chủ Hoàng chẳng còn cách nào khác, đành hậm hực bỏ về.

Từ Thắm Bình đuổi ông chủ Hoàng đi là đã phạm phải một sai lầm rất cơ bản. Trong xã hội cũ hiếm ác, các địa chủ là người nắm giữ công lí trong tay, bởi vậy “nghèo không đấu được với giàu”. Nhưng từ sau khi nước Trung Quốc mới được thành lập, người nghèo đã vươn lên làm chủ, bởi vậy “giàu không đấu với nghèo”, người nghèo “quần quá hóa liều” là điều mà những người giàu không thể nào nghĩ ra được. Ông chủ Hoàng mặc dù không phải là người nghèo nhưng so với Từ Thắm Bình, cũng được coi là “nghèo”, trong cuộc nói chuyện vừa rồi, có vẻ như Từ Thắm Bình đã chiến thắng, nhưng cuối cùng ai chết ai còn vẫn không thể biết trước được.

Kim Hoa đã về quê, Quỳnh Hoa thay Kim Hoa chăm sóc Ngô Giải Phóng, cô dồn toàn bộ sức lực của mình vào việc chuẩn bị phẫu thuật thay thận cho cha. Đã nhiều lần cô tới Bệnh viện Nhân dân thành phố để hỏi thăm các chuyên gia, kiên nhẫn chờ đợi nguồn thận hợp lí. Nhưng mấy lần đi mà vẫn công cốc.

Những người mắc bệnh trùng độc nước tiểu thời này quá nhiều, việc thay thận không còn là cái gì mới mẻ nữa. Các phóng viên ở những tờ báo nhỏ và các đài truyền hình nhỏ khi không có tin gì để viết thì có đăng mấy tin như bố vì con trai, vợ vì chồng, con gái vì mẹ mà hiến thận. Quỳnh Hoa xem những tin tức như

vậy, cũng có được gợi ý: Sao mình cứ phải chờ bệnh viện tìm một nguồn thận thích hợp? Mình hiến cho thầy một quả thận là được rồi! Quỳnh Hoa không nói suy nghĩ này cho cha cô biết mà tới hỏi bác sĩ ở bệnh viện trước.

Lại tới ngày đưa Ngô Giải Phóng tới bệnh viện lọc máu, Quỳnh Hoa và Ngô Giải Phóng cùng đón taxi đi. Sau khi sắp xếp cho cha vào phòng lọc máu, Quỳnh Hoa bèn xếp hàng lấy số của chuyên gia khoa nội tiết, định hỏi thăm thật tỉ mỉ ý định của mình. Người đón tiếp Quỳnh Hoa là chủ nhiệm Trương của khoa nội tiết. Chủ nhiệm Trương sau khi đã hỏi rõ nguyên nhân Quỳnh Hoa tới đây, bèn giải thích tỉ mỉ cho cô nghe những vấn đề có liên quan. Chủ nhiệm Trương nói:

- Con người có hai quả thận, bình thường mỗi quả thận sẽ có 25% là làm việc, 75% là nghỉ ngơi. Do đó, trên thực tế, con người chỉ cần có một quả thận khỏe mạnh là có thể đảm nhận toàn bộ chức năng của thận. Con cái có thể hiến thận cho cha mẹ (hiến CTP) là vì tỉ lệ gen giống nhau trong những người cùng huyết thống khá cao, tình hình sắp xếp của các tổ chức cũng tương đối giống nhau. Chỉ cần nguồn thận cung cấp khỏe mạnh, được kiểm tra cẩn thận, việc phẫu thuật tiến hành thuận lợi thì quá nửa số người được thay thận sẽ có thời gian sống thêm là 19,5 năm, cao hơn rất nhiều so với nhận nguồn thận từ người khác, chỉ có 12,5 năm. Đối với người hiến thận có quả thận phù hợp hợp toàn thì có thể chỉ cần sử dụng một nửa thuốc kháng chế miễn dịch là có thể không chế được phản ứng bài trừ; còn trong tình hình chỉ phù hợp một nửa thì phải cần tới hai phần ba liều lượng. Ví dụ về người được thay bởi nguồn thận chung huyết thống có thời gian sống lâu nhất là bốn mươi năm, đó là điều mà những người thay thận không chung huyết thống rất khó có thể đạt được.

Chủ nhiệm Trương lại giải thích, rất nhiều ông bố bà mẹ vì nghĩ rằng cuộc đời con cái mình sau này còn rất dài nên không chịu nhận thận từ họ, họ lo rằng sau khi con cái hiến thận cho mình sẽ có nguy hiểm về sức khỏe. Nhưng nghiên cứu gần đây nhất đã phát hiện ra rằng nguy cơ tử vong của người hiến thận rất thấp, chỉ khoảng 1/1000.

Những câu nói của chủ nhiệm Trương đều là những từ chuyên môn. Quỳnh Hoa nghe nửa hiểu nửa không, nhưng cô nhớ hai con số trong đó: Nếu hiến thận cùng huyết thống thì thời gian sống là 19,5 năm, còn nếu không cùng huyết thống thì chỉ sống được 12,5 năm. Cô nghĩ nếu cô hiến thận cho cha cô thì cha cô sẽ có thể sống thêm được 7 năm nữa. Quỳnh Hoa chỉ sử dụng phép trừ đơn giản nhất. Cô không có trình độ văn hóa cao, cũng không có khái niệm về thống kê, bởi vậy cô không hiểu triệt để về “thời gian sống trung bình”. Nhưng cô chỉ cần “bảy năm” là đã có đủ lí do, bởi vậy ngay lúc đó, Quỳnh Hoa đồng ý sẽ hiến thận cho cha mình.

Chủ nhiệm Trương lại tiến hành xét nghiệm máu và nhiều vấn đề liên quan khác cho Ngô Giải Phóng và Quỳnh Hoa.

Việc kiểm tra nhóm máu xem nguồn máu cung có phù hợp với nguồn máu cầu hay không cần phải tuân theo nguyên tắc sau: Nhóm máu O nhận nhóm máu O, nhóm máu B nhận nhóm máu B hoặc nhóm máu O, nhóm máu A nhận nhóm máu A hoặc nhóm máu O, nhóm máu AB thì có thể nhận nhóm máu A, B hoặc O. Nhưng để tránh khả năng có phản ứng bài trừ ở người ghép thận, để tỉ lệ chấp nhận thận mới cao hơn và giúp người bệnh sống lâu hơn, trước khi tiến hành ghép thận cần phải kiểm tra rất nhiều yếu tố khác như tế bào limphô, HLA, PRA...

Quỳnh Hoa chờ cha mình lọc máu xong bèn đưa ông tới phòng xét nghiệm lấy máu. Ngô Giải Phóng chỉ coi như là bệnh viện tiến hành kiểm tra sức khỏe nên không hỏi gì nhiều. Về tới nhà, Quỳnh Hoa kiên nhẫn chờ đợi kết quả xét nghiệm từ bệnh viện.

Có một buổi tối, Đại Xuân và Quế Hương tới thăm Ngô Giải Phóng. Khi Ngô Giải Phóng đang say mê với chương trình truyền hình trên tivi, Quỳnh Hoa lén nói cho Đại Xuân biết về quyết định hiến thận của mình. Đại Xuân lại một lần nữa tỏ ra kinh ngạc trước quyết định của Quỳnh Hoa. Cô em họ trước mặt anh càng ngày càng trở nên khó hiểu, mấy lần cô tự mình đưa ra quyết định đột ngột, sau khi làm xong việc rồi mới nói với mọi người. Nhưng cô có cha ở bên cạnh, Đại Xuân chỉ là một người họ hàng, anh có thể nói được gì? Quỳnh Hoa bắt Đại Xuân phải giữ bí mật, không được nói sự thật cho cha cô biết, hơn nữa sau khi có kết quả xét nghiệm của cô và cha cô, phải gửi bốn mươi vạn tệ đi làm chi phí phẫu thuật. Đại Xuân nói:

- Không cần phải nộp nhiều như thế. Nộp trước 20 vạn đi! Khi nào bệnh viện đòi thì trả tiếp. Bây giờ bệnh

viện thấy em có tiền, chắc chắn sẽ cắt cổ cho xem. Ở Cáp Nhĩ Tân có một bệnh nhân nằm viện hơn một tháng mà bệnh viện thu hơn 100 vạn tệ, vậy mà cuối cùng người đó vẫn chết.

Quỳnh Hoa thấy điều Đại Xuân lo lắng cũng có lí, bèn nói:

- Việc nộp tiền cho bệnh viện, anh thấy thế nào ổn thì làm.

Đại Xuân và Quế Hương ngồi thêm lúc nữa nói chuyện phiếm với Ngô Giải Phóng rồi ra về.

Một tuần sau, báo cáo xét nghiệm của bệnh viện đã có, mọi kết quả đều vô cùng lí tưởng. Biết được tin này, Quỳnh Hoa vui lắm, vậy là việc phẫu thuật thay thận cho cha cô đã có hi vọng, giờ chỉ còn chờ bệnh viện sắp xếp ngày lên bàn mổ nữa thôi.

Mấy ngày sau, bệnh viện thông báo cho Quỳnh Hoa, ngày kia cô và Ngô Giải Phóng vào viện trước, việc thay thận sẽ được tiến hành sau mấy ngày nữa, chủ yếu là trước khi phẫu thuật có một vài thủ tục kiểm tra sức khỏe cần hoàn thành. Quỳnh Hoa và Ngô Giải Phóng quyết định vào nằm viện theo đúng yêu cầu của bệnh viện. Trước khi nằm viện, cô lại bàn bạc với Đại Xuân, đương nhiên chỉ là mấy vấn đề cụ thể liên quan tới việc phẫu thuật. Thứ nhất là làm thế nào để giải thích cho cha cô về nguồn gốc khoản tiền mổ. Khi Kim Hoa vẫn còn ở đây, Quỳnh Hoa đã giấu đi khoản tiền này, cô nói là “có khả năng” có một “con rể quý” chịu giúp đỡ họ, bây giờ chỉ cần biến “có khả năng” thành “đã” thì chính là “đã” có một “con rể quý” chịu giúp đỡ họ. Chỉ cần không để cho bố biết con số khổng lồ của số tiền làm phẫu thuật thì chắc chắn ông sẽ không nghi ngờ gì. Vấn đề thứ hai là trước khi phẫu thuật có cần thông báo cho bốn chị em Kim Hoa ở quê hay không? Đại Xuân nói tạm thời không cần phải nói. Nếu họ biết cha và em gái phải làm phẫu thuật, chắc chắn sẽ kéo nhau lên đây, không những mất thời gian chăm sóc cho họ mà họ tới cũng chẳng giải quyết được việc gì, chỉ bằng chờ phẫu thuật thành công rồi mới nói cho họ biết. Vấn đề thứ ba là vấn đề chăm sóc cho Quỳnh Hoa và Ngô Giải Phóng sau khi phẫu thuật. Đại Xuân nói hôm phẫu thuật, anh và Quế Hương sẽ xin nghỉ để tới bệnh viện với họ, nếu phẫu thuật thuận lợi thì sẽ mời y tá ở bệnh viện chăm sóc cho hai người. Vấn đề gay go nhất hiện nay là làm thế nào để giải thích cho Ngô Giải Phóng hiểu tính cần thiết và cấp bách của việc làm phẫu thuật, và cả việc Quỳnh Hoa hiến thận cho ông nữa. Cuối cùng hai người thỏa thuận với nhau là nửa nói thật nửa nói dối, Quỳnh Hoa sẽ trực tiếp nói thẳng với cha cô. Không thay thận thì không giữ được tính mạng, nếu đã buộc phải thay thận thì thay muộn không bằng thay sớm. Còn việc Quỳnh Hoa hiến thận thì tạm thời cứ giấu đã, chỉ nói là bệnh viện đã tìm được nguồn thận phù hợp với Ngô Giải Phóng. Sự thật việc Quỳnh Hoa thay thận chờ sau khi phẫu thuật xong rồi nói, để tránh Ngô Giải Phóng vì không muốn nhận thận của cô mà làm lỡ thời gian làm phẫu thuật đã định. Ngô Giải Phóng nghe những lời nói đảm bảo của Quỳnh Hoa thì yên tâm đi vào bệnh viện.

Bệnh viện Nhân dân thành phố cũng rất coi trọng cuộc phẫu thuật lần này. Đối với các bác sĩ mà nói, việc tiến hành thay thận từ một cơ thể sống sang một cơ thể sống nguy hiểm hơn rất nhiều so với việc thay từ nguồn thận khác. Bởi vì đồng thời phải tiến hành phẫu thuật cho cả hai người, nếu lỡ phẫu thuật thất bại thì sẽ ảnh hưởng tới tính mạng của cả hai con người, bởi vậy bệnh viện phải “điều động” đích thân chủ nhiệm Triệu của khoa ngoại làm bác sĩ mổ chính.

Quỳnh Hoa càng coi trọng cuộc phẫu thuật lần này hơn bệnh viện, cô tìm chủ nhiệm Triệu, biểu ông một phong bì 5000 tệ. Chủ nhiệm Triệu không hề có ý từ chối, lập tức nhận ngay. Ông giữ lại cho mình 3000 tệ, số còn lại trước khi tiến hành phẫu thuật, ông đưa cho bác sĩ gây mê và y tá. Đây gần như đã trở thành một quy định ngầm trong bệnh viện.

Ngày thứ ba Quỳnh Hoa vào nằm viện, cô bị đẩy vào phòng mổ. 10 giờ sáng, thận của Quỳnh Hoa đã được tách ra khỏi các tổ chức mỡ xung quanh một cách thành công, động mạch thận và ống dẫn đái cũng được cắt đứt. Bác sĩ mang quả thận vẫn còn nóng hổi của Quỳnh Hoa đặt vào kho lạnh đã chuẩn bị trước, rồi nhanh chóng tiến hành rửa thận. Đồng thời, trong phòng mổ bên cạnh, nhóm chuyên gia ghép thận đã tiến hành lần lọc máu cuối cùng trước khi ghép thận cho Ngô Giải Phóng. Phòng mổ cũng đã chuẩn bị xong xuôi việc thay thận cho ông.

10 giờ 30, thận của Quỳnh Hoa được đặt vào cơ thể Ngô Giải Phóng, việc ghép thận bắt đầu.

11 giờ 50, các tĩnh mạch, động mạch và ống dẫn đái của thận ghép được nối hoàn chỉnh. Đã có tuần hoàn

máu ở thận mới ghép, nước tiểu trong bắt đầu chảy trong ống dẫn đái, các chức năng và trạng thái của thận mới đều rất tốt, phẫu thuật của Ngô Giải Phóng thành công mỹ mãn!

Ngô Giải Phóng và Quỳnh Hoa nằm trong Bệnh viện Nhân dân thành phố hai mấy ngày, cuối cùng cũng chờ được ngày xuất viện. Trước khi làm thủ tục xuất viện, bác sĩ khoa lâm sàng tiến hành lần kiểm tra cuối cùng, kết quả kiểm tra vô cùng khả quan, tình trạng hồi phục của Ngô Giải Phóng rất tốt. Nghe bác sĩ đánh giá về tình trạng sức khỏe của thầy mình, Quỳnh Hoa mừng lắm. Tất cả những việc cô làm cho thầy cô, cuối cùng cũng đã được đền đáp lại một cách xứng đáng.

Quỳnh Hoa theo bác sĩ điều trị chính tới phòng bác sĩ ở khoa nội tiết để nhận thông báo xuất viện. Bác sĩ lại dặn dò Quỳnh Hoa những điều cần chú ý sau khi cho Ngô Giải Phóng về. Bác sĩ nói:

- Từ giây phút cuộc phẫu thuật hoàn thành cho tới sau này, bất cứ lúc nào cũng có khả năng xuất hiện hiện tượng bài trừ. Bởi vậy sau khi đưa Ngô Giải Phóng về, cô cần tiếp tục cho ông ấy uống thuốc không chế miễn dịch.

Một ngày trước khi làm phẫu thuật, bệnh viện đã có phương án cho Ngô Giải Phóng sử dụng thuốc không chế miễn dịch. Năm đầu tiên sau khi phẫu thuật, Ngô Giải Phóng phải uống thuốc theo đúng đơn của bác sĩ, sau đó tình hình ra sao rồi mới có quyết định thay đổi liều lượng sau. Nếu phát hiện ra việc bài trừ không thể nào không chế được thì đành phải lấy thận đã thay ra, khôi phục việc điều trị thẩm tách, chờ lần ghép thận sau.

Những lời nói chuyên môn của bác sĩ khiến Quỳnh Hoa chỉ nghe hiểu một nửa. Ý chủ yếu là sau khi đưa cha cô về nhà, ngày nào cũng phải uống thuốc, nếu không quả thận mà cô hiến sẽ bị hoại tử, cha cô sẽ phải thay thận lần nữa. Nhưng thế nào là bài trừ thì cô không hiểu:

- Bác sĩ, sau khi về nhà, làm sao tôi biết được là thuốc có tác dụng hay không? Bài trừ hay không bài trừ?

- Sau khi đưa người bệnh về nhà, thứ nhất là phải quan sát cân nặng, trong một ngày mà tăng thêm một cân hoặc một tuần tăng thêm hai cân trở lên là không bình thường. Lượng nước tiểu ít hơn một lít cũng là không bình thường. Ngoài ra nếu phát hiện ra bị sốt cao trên 38,0, chân bên thay thận bị sưng, bệnh nhân cảm thấy sức khỏe không ổn định, mệt mỏi, tiểu tụy, bất an thì cũng phải chú ý. Một khi xuất hiện bất cứ triệu chứng nào mà tôi nói ở trên, cô cũng phải lập tức liên lạc với chúng tôi để kịp thời không chế và điều trị bệnh cho cha cô.

Quỳnh Hoa vẫn không yên tâm:

- Ngoài việc uống thuốc đúng giờ, thầy tôi còn phải chú ý những cái gì?

- Bệnh nhân về nhà cần rèn luyện sức khỏe, việc rèn luyện trước tiên bắt đầu từ việc vận động nhẹ, ví dụ mỗi ngày đi bộ hai mươi phút, mỗi tuần ba lần. Việc vận động có quy luật rất có lợi cho sức khỏe, có thể tăng cân, cải thiện chức năng tim mạch, tăng sức bền... Do dùng thuốc không chế miễn dịch nên người bệnh dễ bị ánh nắng làm tổn thương hơn người thường. Nếu đi dưới ánh nắng quá gay gắt có khả năng bị ung thư da cao, bởi vậy tránh tiếp xúc trực tiếp với ánh nắng gắt. Trong việc ăn uống cũng phải chú ý ăn liều lượng vừa phải các loại thực phẩm từ động vật như cá, gà, thịt bò, thịt nạc, tôm, sản phẩm làm từ sữa, các sản phẩm từ thực vật như sơn dược, cà rốt, củ cải, đỗ xanh, dưa hấu, bí đao, ngô. Tránh dùng các loại thức ăn ướp muối và có hàm lượng dầu mỡ cao, ít ăn thức ăn có chứa nhiều muối và canxi. Cố gắng tránh sử dụng các sản phẩm làm từ đậu.

Những lời dặn dò của bác sĩ được Quỳnh Hoa ghi lại cẩn thận trên một tờ giấy để về nhà làm theo như vậy. Sau đó, Quỳnh Hoa tìm cô y tá mà họ đã thuê trong thời gian làm việc để thanh toán tiền lương cho cô ta, cuối cùng, cô thanh toán tiền viện phí và làm thủ tục ra viện.

Quỳnh Hoa vốn tưởng rằng số tiền bốn mươi vạn mà Đại Xuân đã gửi cho bệnh viện, khi ra viện ít nhiều gì cũng còn lại một chút, nhưng nhân viên thu ngân của bệnh viện nói ra số tiền khiến Quỳnh Hoa giật nảy mình:

- Tiền điều trị của Ngô Giải Phóng và Ngô Quỳnh Hoa tổng cộng là bốn mươi bốn vạn bốn nghìn bốn trăm bốn mươi tệ bốn hào bốn xu! Trừ đi số tiền một vạn tệ đã nộp khi nhập viện, thêm vào đó là bốn mươi vạn

tệ được gửi trong hai lần, tổng cộng còn thiếu ba vạn bốn nghìn bốn trăm bốn mươi bốn tệ bốn hào bốn xu.

Quỳnh Hoa quả thật không dám tin vào tai mình:

- Tôi vẫn còn thiếu ba vạn bốn nghìn bốn trăm bốn mươi bốn tệ bốn hào bốn xu?

Nhân viên thu ngân ném trả lại một câu nói lạnh lùng:

- Không sai. Vẫn còn thiếu ba vạn bốn nghìn bốn trăm bốn mươi bốn tệ bốn hào bốn xu!

- Bệnh viện các chị tính toán chuẩn thế sao? Không sai chút nào so với chị nói hả?

- Những tính toán này đều được thực hiện trên máy tính. Người thì còn sai chứ máy sai làm sao được? Cô có mang tiền tới không? Mau thanh toán đi!

Quỳnh Hoa thầm cảm thấy may mắn: Nếu không phải lúc trước mình thông minh, “lấy” trước chín vạn tệ thì chỉ dựa vào bốn mươi vạn mà Từ Thẩm Bình đưa, hôm nay chắc chắn cô không thể bước ra khỏi cổng bệnh viện này.

Mấy ngày trước khi Đại Xuân tới thăm Quỳnh Hoa, đã mang theo cả tiền rồi đưa hết cho cô. Chín vạn tệ trừ đi chi phí lọc máu cho Ngô Giải Phóng thời gian vừa rồi, rồi chi phí ăn uống, sinh hoạt và một vạn tệ làm tiền bảo đảm ở bệnh viện, còn lại gần sáu vạn tệ. Quỳnh Hoa lấy ra ba vạn bốn nghìn năm trăm tệ từ cái túi xách đeo bên người đưa cho nhân viên thu ngân của bệnh viện, số tiền trong túi cô chỉ còn lại có hai vạn, số còn lại đều là tiền lẻ. Quỳnh Hoa không dám động vào số tiền thừa, vì theo như những lời dặn dò của bác sĩ vừa nãy, sau khi đưa cha cô về còn phải tiếp tục uống thuốc khổng chế miễn dịch, số tiền này phải dùng vào việc đó. Nếu không tiếp tục uống thuốc, thậm chí thay vào có thể bị hoại tử, như vậy thì chẳng phải là uống phí lần thay này sao?

Quỳnh Hoa thanh toán tiền viện phí xong, làm thủ tục cho hai người xuất viện. Cô về khu vực bệnh nhân tìm bác sĩ điều trị chính cho cha mình, nhờ ông kê một đơn thuốc khổng chế miễn dịch. Trước khi về nhà, cô phải mua thuốc mang về. Bác sĩ kê cho Ngô Giải Phóng liều dùng trong hai tháng. Quỳnh Hoa đi trả tiền thuốc, tổng cộng hết hơn một vạn ba nghìn tệ, điều này lại khiến Quỳnh Hoa thở dài: Thuốc trong hai tháng mất hơn một vạn ba nghìn tệ, vậy một năm mất hơn 6 vạn tệ? Uống hết số thuốc này thì tiền mua thuốc lần sau biết lấy ở đâu? Nhưng việc đã đến nước này, chỉ đành đi bước nào hay bước nấy thôi.

Quỳnh Hoa thu dọn đồ đạc cá nhân của hai người rồi đón taxi đưa cha về chỗ thuê trọ.

Đại Xuân gần tan ca thì nhận được điện thoại của Quỳnh Hoa, biết là cha con họ đã được xuất viện. Tối hôm đó, anh cùng Quế Hương tới thăm chú họ Ngô Giải Phóng. Cả nhà lại được đoàn tụ với nhau, mọi người đều rất vui vẻ. Quỳnh Hoa gọt táo và mang chuối ra mời họ ăn. Ngô Giải Phóng sau khi thay thận, tình trạng sức khỏe đã khá hơn rất nhiều. Ông chỉ muốn bệnh mau khỏi nên cũng không nghĩ gì tới việc thận của mình là do ai hiến, bởi vậy Quỳnh Hoa cũng đỡ phải giải thích vòng vo.

Ngô Giải Phóng nói với Đại Xuân:

- Lần này chú tới Quỷ Môn Quan đi một vòng. Cũng may nhờ có bạn của Cùng Hoa, nếu không có cậu ấy thì chú mất mạng rồi. - Nói tới đây ông mới như người sức tỉnh khỏi cơn mơ. - Cùng Hoa, sao lúc thấy mồ không thấy người bạn của con tới? Cậu ấy không tới thăm thầy sao? Cậu ấy làm cái gì? Sao lại bận thế?

Những câu hỏi liên tiếp của Ngô Giải Phóng khiến Quỳnh Hoa không biết phải trả lời như thế nào. Thấy lời nói dối tốt đẹp của hai người sắp bị lộ, Đại Xuân vội vàng giải nguy:

- Bạn của Cùng Hoa làm về khai thác vàng, bây giờ còn đang bận với mấy mỏ vàng ở Sơn Đông, bởi vậy không có thời gian tới bệnh viện thăm chú.

Ngô Giải Phóng vỡ lẽ ra:

- Thì ra là đào vàng à, chẳng trách lại lăm tiền như thế! Nhưng tiền của người ta đâu có cho không chứ! Cùng Hoa, con đồng ý cậu ấy rồi hả? Bao giờ đưa tới đây cho thầy gặp mặt?

Quỳnh Hoa không nói cho thầy cô biết về chi phí thực sự của cuộc phẫu thuật. Nếu Ngô Giải Phóng mà biết phải mất tới bốn mươi vạn thì có chết ông cũng không chịu làm phẫu thuật. Số tiền khổng lồ như vậy mà nói là do bạn bè giúp thì chắc chắn Ngô Giải Phóng cũng không thể nào tin được.

Yêu cầu được gặp “con rể quý” của Ngô Giải Phóng là hoàn toàn hợp lí, Quỳnh Hoa bèn tiện miệng đồng ý:

- Chờ khi nào anh ấy từ Sơn Đông về thì con đưa tới gặp thầy.

Ngô Giải Phóng nói:

- Thầy muốn xem Lôi Phong(1) đó như thế nào. Bây giờ cậu ấy với Cùng Hoa không thân không thích mà chịu giúp đỡ mình, nói gì thì nói cũng phải cảm ơn người ta.

Quế Hương nghe ông nhắc tới Lôi Phong thì cười:

- Bây giờ làm gì có nhiều Lôi Phong sống như thế! Chú cả ngày cứ ở nhà nên không biết, bây giờ đi xe buýt thì bị móc túi, đi tàu hỏa thì bị cướp, người làm quan thì tham ô của dân.

Ngô Giải Phóng không tin lời Quế Hương:

- Ai nói không có Lôi Phong sống? Chẳng phải chú đã gặp rồi sao? Dù sao trên đời này người tốt cũng nhiều, người xấu ít, nếu không thì loạn hết rồi.

Đại Xuân thấy hai người bắt đầu tranh luận với nhau thì vội vàng chuyển chủ đề:

- Cùng Hoa, em định để chú ở đây thêm một thời gian nữa hay đưa chú về thôn Hạo Sơn luôn.

Quỳnh Hoa hiểu rõ tâm sự của cha mình, ông thực sự tưởng rằng Quỳnh Hoa đã có được anh người yêu tốt, định bụng rằng quãng đời còn lại của mình sống dựa vào sự chăm sóc của Quỳnh Hoa. Làm sao cô có thể giải bày với cha tất cả? Lần này từ bệnh viện về, tiền trong túi cứ như bị cướp, số tiền ít ỏi còn lại nếu cứ sống trong thành phố thì không được. Họ chỉ còn cách quay về thôn Hạo Sơn:

- Thầy em muốn ở đây thêm một thời gian nữa cũng được, nhưng mà không khí thành phố ô nhiễm lắm, mùi nước máy cũng khó ngửi, không có lợi cho việc hồi phục sức khỏe sau khi mổ, em thấy cứ về thôn Hạo Sơn sẽ tốt hơn. Em cũng rời khỏi thôn một thời gian dài rồi, muốn về nhà xem thế nào, bởi vậy em đưa thầy về nhà trước, một thời gian nữa thì tính sau.

Ngô Giải Phóng lúc này nghe theo Quỳnh Hoa tất cả:

- Con thấy thế nào tốt thì làm như thế. Thầy cũng xa quê một thời gian rồi, cũng nhớ lắm, lại còn lâu không gặp Kim Hoa với Đường Lượng, thầy cũng nhớ chúng nó.

Quế Hương hỏi:

- Cùng Hoa, em không định quay về nữa hả?

Quỳnh Hoa đáp:

- Chắc chắn là em còn quay lại. Thuốc của thầy chỉ đủ uống hai tháng thôi. Hết thuốc rồi em còn phải quay lại lấy thuốc cho thầy.

“Thiếu quê hương, ta về đâu”, Quỳnh Hoa cũng rất nhớ thôn Hạo Sơn của mình. Ngày hôm sau, Quỳnh Hoa ra phố mua ít quà cho các chị và đám trẻ con ở nhà, đương nhiên cô không thể quên mua quà cho bác Thiên Minh và trưởng thôn Ngô. Khi mọi thứ đã chuẩn bị đầy đủ, cô trả tiền thuê nhà trọ rồi cùng Ngô Giải Phóng về thôn Hạo Sơn.

20. Chương 20: Hào Quang Cuối Cùng Của Cỗ Xe Ngựa

Cỗ xe ngựa của Chương Kiến Quốc, Từ Thảm Bình và Vương Hãn Đông thuận lợi tiến về phía trước, có vẻ mọi thứ đều thuận buồm xuôi gió, nhưng trong lòng ai cũng có cảm giác bất an. Cảm giác bất an này là vì

hoạt động chống tham nhũng, hối lộ trên trung ương càng ngày càng mạnh, tháng nào báo đài cũng đăng tin về một vị quan tham bị bắt. Những lúc như vậy, họ đều cảm thấy may mắn vì mình thoát nạn, nhưng cũng âm thầm sợ hãi nếu mình có một ngày như thế.

Khi cơn gió điều tra việc tham ô hối lộ của các quan chức cao cấp trong các tỉnh thành lan ra cả nước, Chương Kiến Quốc vì muốn phối hợp với phong trào chính trị này, cũng diễn một màn kịch: Ông chủ trì triệu tập một cuộc họp liên quan tới vấn đề các doanh nghiệp hối lộ trong phạm vi Cục Giao thông thành phố. Trong cuộc họp, ông phát biểu:

- Thực tiễn nói với chúng ta rằng, nhất định phải hiểu rõ tầm quan trọng và tính cấp bách của việc chỉnh đốn hành vi hối lộ trong các doanh nghiệp, tăng cường trách nhiệm chính trị, áp dụng các biện pháp có hiệu quả để việc chống tham nhũng, hối lộ hoạt động có hiệu quả.

Tham quan Chương Kiến Quốc rất có khả năng diễn kịch, ông ta từng biểu diễn một màn kịch nói có tên “Thâm tình và quyền lực”, khiến rất nhiều cán bộ trong Cục Giao thông thành phố đều nhớ mãi không quên. Trong một cuộc họp các cán bộ trung cấp, ông ta nói:

- Phải dùng tốt quyền lực có trong tay, phải nhớ rõ hai chữ “thận trọng”. Giả sử thành tích của chúng ta là 100 thì trừ đi 1 là phủ bại, công lao chỉ còn là 00. Một người làm việc cho dù tốt đến đâu nhưng không liêm chính thì tất cả công lao cũng đều đổ sông đổ biển.

Những câu nói của Chương Kiến Quốc quả thật là rất có sức lay động lòng người, chỉ tiếc rằng ông ta không biết liên hệ với chính bản thân mình. Là một người có nghệ thuật miệng lưỡi, khoảng cách từ những lời nói của ông ta cách lương tâm mình quá xa.

Nếu “khai quật” tới tận góc sâu tối nhất trong tâm hồn Chương Kiến Quốc, việc ông ta tham lam vô độ bắt nguồn từ sự mất cân bằng tâm lý của ông ta trong nền kinh tế thị trường. Người tới Cục Giao thông tìm ông ta hằng ngày rất nhiều, những người này đều lái những chiếc xe ô tô đắt tiền, xa xỉ, ở trong các khách sạn hạng sang, tiêu tiền như nước. Điều Chương Kiến Quốc không hiểu là, tại sao anh nhận từ tay tôi một công trình nào đó, vung tay đã kiếm được hàng ngàn vạn, vậy mà thu nhập cả năm của tôi cũng chỉ là vài chục vạn nhỏ nhoi, mới chỉ bằng một con số lẻ của anh? Mặc dù ông làm cục trưởng, ngày nào cũng được ngồi hưởng mặt về phía nam, được bọn thương nhân xun xoe nịnh nọt, nhưng trong lòng vẫn thấy không phục. Có điều phục hay không phục là một chuyện, có tuân thủ luật pháp hay không lại là chuyện khác, hai vấn đề này không liên quan gì tới nhau. Vậy mà Chương Kiến Quốc lại gộp chung hai vấn đề này, để từ đó gây ra một sai lầm to lớn.

Trong cơn bão chính trị, Vương Hân Đông vẫn một mình một đường. Mặc dù ông ta cũng có dự cảm về ngày tận thế của mình, nhưng trước khi ngày tận thế đó tới, ông ta vẫn không chịu từ bỏ việc hưởng thụ cuộc sống. Con người tại sao cứ phải tự làm khổ mình? Hôm nay ông ta lại tới căn nhà mà mình đã thuê mấy tháng trước, quần lấy hai chị em song sinh Ngũ Lệ và Lục Lệ. Ba người sau một hồi đấu tay đôi, rồi một chọi hai, một mỗi lần ra. Hai chị em luôn miệng khen ngợi khả năng bền bỉ của Vương Hân Đông trên cuộc chiến giường chiếu. Vương Hân Đông đắc ý nói:

- Anh chưa bao giờ phải dùng các loại thuốc xuân dược, bởi vậy những gì mà anh đem lại cho hai em đều là sản phẩm tự nhiên bảo vệ môi trường.

Người ngoài có thể nghe không hiểu những lời mà Vương Hân Đông nói, nhưng hai chị em đương nhiên hiểu sản phẩm mà ông cung cấp là gì, hai người nghe xong bèn bật cười lớn. Vương Hân Đông lại hỏi:

- Anh nói có đúng không?

Ngũ Lệ nói:

- Có bảo vệ môi trường hay không thì không thể do anh quyết định được! Phải chờ chi cục bảo vệ môi trường nghiệm thu, anh đã đi nghiệm thu chưa?

Lục Lệ cũng nói:

- Sản phẩm mà anh cung cấp? Bọn em thành người tiêu dùng rồi hả? Anh không thể nói thế được, hôm nay anh là người tiêu dùng, bọn em là sản phẩm tiêu dùng của anh!

Vương Hân Đông nói:

- Hai em việc gì phải tự hạ thấp mình như thế? Việc gì phải coi mình là đồ chơi?

Lục Lệ hỏi ngược lại:

- Chẳng nhẽ bọn em phải dương dương tự đắc, tự cao tự đại?

- Anh thấy tự cao tự đại thì không cần, nhưng đúng là cũng nên tự đắc một chút. Anh kể cho bọn em nghe vòng sinh vật về giới tự nhiên nhé. Trên đất liền, đàn dê thì ăn cỏ, hổ thì ăn dê. Dưới nước cá lớn ăn cá bé, cá bé ăn tôm tép. Đây là quy luật kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, hay là nguyên tắc “lựa chọn tự nhiên” mà Darwin nói để duy trì sự cân bằng sinh thái. Trong dây chuyền sinh vật của xã hội, nông dân và tầng lớp công nhân, bản nông trong thành phố thuộc vào tầng lớp thấp nhất. Các quan chức trong chính phủ, các nhà doanh nghiệp, cho dù thu nhập của họ chính đáng hay không chính đáng, tất cả đều lấy từ tầng lớp tận cùng của xã hội. Mà thu nhập của các em lại lấy từ bọn anh, bởi vậy bọn em ở tầng lớp cao cấp nhất trong dây chuyền sinh vật của xã hội, vậy không đáng để các em tự đắc sao? Bởi vậy các em không cần tính toán những lúc ở trên giường, em được nằm trên hay phải nằm dưới.

Những phân tích của Vương Hân Đông về kết cấu xã hội khiến hai chị em không còn nói được gì. Ngũ Lệ nói:

- Đúng là thế thật, theo như logic của anh thì bọn em cũng nên tự cao tự đại. Lí do để bọn em tự cao tự đại là: Bọn em đã cố gắng phát triển ngành nghề thứ ba của Trung Quốc, đó là một ngành nghề không có khói bụi, bảo vệ môi trường. Điểm đáng ngại duy nhất là bọn em không nộp thuế theo quy định, nhưng “quy định” này ở đâu nhỉ?

Ngũ Lệ nói xong làm mặt hề, Vương Hân Đông nghe vậy cười lớn:

- Câu nói của anh và em bổ sung cho nhau, kết hợp với nhau, quả là kín kẽ, lí thuyết này quả là hoàn hảo.

Sau một hồi nghỉ ngơi ba người lại bắt đầu vào trận chiến mới.

Trước khi trận bão chống tham nhũng quét tới thành phố này, cảm giác của Từ Thắm Bình có lẽ là nhạy cảm nhất, người bố là bộ trưởng Bộ Tổ chức của anh càng nhạy cảm hơn với mọi sự thay đổi trong cơn gió chính trị. Nguyên nhân khiến Từ Thắm Bình vẫn còn bình tĩnh là viện phó Viện Kiểm sát, cục trưởng Cục Chống tham nhũng Hàn Diệu Tiến đã đưa ra lời cảnh báo về việc này: Bầu trời nhà họ Từ vẫn còn trong xanh.

Từ Thắm Bình trong lúc sơ ý, đã để mất tất cả. Khi anh đang tắm mình trong ánh nắng mặt trời của một bầu trời trong xanh, từ trên trời bỗng xuất hiện một đám mây đen, che khuất mặt trời trên đầu anh. Đám mây đen này chính là ông chủ Hoàng. Ngày hôm sau khi ông chủ Hoàng bị Từ Thắm Bình đuổi ra khỏi phòng làm việc, ông ta đã tới Cục Giao thông để đòi lại bức tranh giả. Suy nghĩ của ông ta vốn dĩ rất đơn giản, là một người buôn bán nhỏ, tầm nhìn cũng rất hạn hẹp, họ chỉ thực hiện những vụ giao dịch bằng tiền mặt một tay giao hàng, một tay giao tiền. Bây giờ ông ta đã không kiếm được công trình nào từ dự án đường cao tốc, vậy thì phải đòi số tiền mà mình đã hối lộ về. Cho dù đòi bức tranh đó về, mình có dùng hay không thì cũng phải bỏ ra mười vạn tệ để mua, tìm một phòng tranh nào đó để bán, ít nhất còn lấy về được năm, sáu vạn tệ, như vậy tổn thất của mình sẽ được hạ xuống mức thấp nhất.

Ngày hôm ông chủ Hoàng lấy được bức tranh bèn mang tới Siêu thị đồ cổ Sơn Tây để bán. Đúng là số trời. Cửa hàng đầu tiên mà ông ta bước vào chính là phòng tranh giả cổ do Giả Tác Nhân mở. Hôm đó, Giả Tác Nhân đang ngồi chơi trong phòng tranh, một tay ôm ấm trà Tử Sa, tay kia kẹp điều thuốc lá, thưởng thức vị ngon của trà và thuốc thì ông ta cảm thấy hình như trước mặt mình có bóng người, mở mắt ra nhìn, đó là một người trông có vẻ nhà quê nhưng lại ra dáng ông chủ, chân tay đều ngắn, khuôn mặt thì giống như Vương Anh trong bộ phim “Thủy hử”. Giả Tác Nhân mừng thầm trong lòng: Ông ta biết loại người này không hiểu gì về hội họa, vào phòng tranh tất phải có nguyên do, hơn nữa đó là một người rất dễ bị người khác “chém”. Giả Tác Nhân lập tức đứng lên chào đón:

- Chào sếp, hôm nay sếp muốn xem tranh gì? Ở đây có tranh sơn thủy, tranh chân dung, tranh chim chóc, loại nào cũng có. Xin cứ xem tự nhiên!

Ông chủ Hoàng không xem tranh mà lôi bức tranh của mình ra:

- Ông chủ, không phải tôi đến mua tranh mà là có bức tranh này muốn bán. Trước cửa phòng tranh của ông có ghi “Mua tranh bằng tiền mặt” nên muốn vào hỏi xem.

Giả Tác Nhân vừa nghe ông chủ Hoàng nói muốn bán tranh, lập tức lấy lại tinh thần. Người nhà quê tới bán tranh, nói không chừng có thể vớ được món hời:

- Phòng tranh của chúng tôi có mua tranh. Ông mang tranh tới không? Đưa tôi xem nào.

Ông chủ Hoàng thận trọng trải bức tranh ra. Giả Tác Nhân vừa nhìn đã nhận ra ngay đây là “kiệt tác” của mình, bất giác há hốc miệng. Ông nghĩ thầm: “Có phải lão nhà quê này định chơi ông không? Mang tranh giả của mình tới bán lại cho mình?”. Nhưng ông vẫn không tỏ thái độ gì:

- Bức tranh của ông nhìn là biết tranh của người nổi tiếng. Nhưng là tranh thật hay tranh giả phải nhờ chuyên gia giám định thì mới biết được. Nếu ông muốn giám định thì phải trả tiền phí giám định.

- Phí giám định là bao nhiêu?

- Thấy ông không phải người trong nghề nên tôi lấy rẻ một chút, 1000 tệ.

Ông chủ Hoàng vì muốn nhanh chóng bán được bức tranh nên miễn cưỡng gật đầu:

- 1000 thì 1000. Ông mau gọi chuyên gia tới đây giám định đi.

Giả Tác Nhân lập tức bỏ ấm trà trong tay xuống, móc điện thoại di động ra gọi cho một họa sĩ mà ông ta thuê, bảo ông ta lập tức tới phòng tranh, sau đó còn nhỏ giọng dặn dò cái gì đó.

Trong thời gian chờ đợi “chuyên gia”, Giả Tác Nhân đã tranh thủ thu luôn 1000 lệ phí giám định của ông chủ Hoàng. Chưa đầy ba phút sau, “chuyên gia” đã tới, ông ta giả bộ nhìn qua bức tranh một lượt, sau đó lại gí sát mặt vào con dấu đóng trên bức tranh:

- Ông chủ, bức tranh này của ông là hàng fake rồi. Không đáng tiền.

Ông chủ Hoàng lo lắng:

- Thế nào là hàng fake? Đáng bao nhiêu tiền?

“Chuyên gia” nói:

- Hàng fake là hàng giả. Bức tranh này chỉ đáng hai trăm tệ thôi, đủ tiền thuê người vẽ.

Ông chủ Hoàng nghe “chuyên gia” nói vậy, suýt chút nữa thì ngất đi:

- Anh không nhìn nhầm chứ?

- Chúng tôi ngày nào cũng buôn bán tranh, nhầm làm sao được? Hàng thật thì không giả được, mà hàng giả thì không thật được. Hai người cứ nói chuyện đi, tôi đi đây. - Nói xong, “chuyên gia” quay gót bỏ đi.

Ông chủ Hoàng thất vọng hoàn toàn:

- Lần này thì xong rồi.

Ông thầm nghĩ, bây giờ mình phải lập tức tới phòng tranh “Vườn nghệ thuật” để đòi lại công bằng, nhưng lại không có bằng chứng thì sao đi được. Thế là ông nói với Giả Tác Nhân:

- Chuyên gia nói là hàng giả, vậy ông có thể cho tôi một tờ giấy giám định không?

Giả Tác Nhân cảm thấy ông chủ Hoàng này hơi buồn cười:

- Người ta chỉ cho giấy chứng nhận giám định khi bức tranh là thật thôi. Hàng fake mà cũng cần giấy giám định hả? Ông rồi hơi sao?

Ông chủ Hoàng nói:

- Tôi cần giấy giám định làm gì là việc của tôi. Ông nhận tiền phí giám định rồi thì phải viết giấy cho tôi. Nếu ông không chịu viết thì trả tiền lại cho tôi!

Miếng thịt đã nuốt vào rồi, làm gì có chuyện lại nhả ra, Giả Tác Nhân nghĩ cứ viết linh tinh mấy chữ vào giấy rồi đuổi lão nhà quê này đi:

- Nếu ông cứ đòi giấy giám định thì tôi viết cho ông. Có điều tờ giấy giám định này có tác dụng gì không thì tôi không dám bảo đảm đâu nhé.

Ông chủ Hoàng chỉ cần một chứng cứ để đòi lại công bằng với “Vườn nghệ thuật”, không mang lên tòa án làm gì nên cũng không cần quan tâm, chỉ cần có giấy giám định là được rồi:

- Ông viết giấy giám định thế nào là việc của ông. Tôi dùng thế nào là việc của tôi. Ông viết mau đi! Nếu không viết thì trả tôi tiền!

Ông chủ Hoàng vừa mới nhắc tới việc đòi tiền, Giả Tác Nhân vội vàng viết luôn một tờ giấy giám định cho ông ta, trên đó có kí tên của mình, còn đóng dấu của phòng tranh. Giả Tác Nhân vốn dĩ không có tư cách để viết giấy giám định, đó chỉ là một tờ giấy bỏ đi. Chuyên gia làm giả họ Giả viết một tờ giấy giám định giả để giám định một bức tranh làm giả, quả là việc buồn cười nhất trên thế gian này.

Ông chủ Hoàng cầm tờ giấy giám định rồi bỏ đi. Chính tờ giấy giám định giả tới mức không thể giả hơn của ông chủ Hoàng đã khiến “bức tường lửa” trong việc rửa tiền của Từ Thẩm Bình bị hỏng một lỗ nhỏ.

Từ siêu thị đồ cổ đi ra, ông chủ Hoàng nổi giận đùng đùng. Trước tiên ông chửi Giả Tác Nhân bất nhân, sau đó chửi Từ Thẩm Bình bất nghĩa, cuối cùng chửi bà chủ phòng tranh Nhan Lệ là một con đi. Ông ta quyết định đi tìm Nhan Lệ để tính sổ, đòi cả gốc lẫn lãi số tiền mười vạn tệ mà mình đã bỏ ra. Ông ta bắt taxi tới khách sạn Cổ Đô, đi thẳng lên phòng tranh, nhưng thấy phòng tranh đóng cửa im ỉm, gõ sắp thủng cả cửa mà không thấy bà chủ ra mở cửa, ngược lại lại thu hút sự chú ý của nhân viên phục vụ và bảo vệ khách sạn, họ hỏi han ông một hồi, xong lại mắng cho ông một trận. Ông chủ Hoàng có nỗi khổ mà không nói ra được, đành nghiêng răng nuốt vào trong! Ông chờ bảo vệ đi xuống, cố nén giận hỏi thêm phục vụ xem có phải phòng tranh đã chuyển đi hay không? Bà chủ của phòng tranh đi đâu rồi? Nhân viên phục vụ bảo ông tới quán bar ở tầng hai tìm thử xem, nói không chừng bà chủ đang ngồi uống rượu ở đó.

Ông chủ Hoàng không dám chậm trễ, vội vàng xuống lầu tìm quầy bar. Nhân viên phục vụ nói không sai, ông vừa bước vào quán bar đã thấy Nhan Lệ đang ngồi cạnh một thanh niên nhuộm tóc đỏ rực, nói nói cười cười. Ông chủ Hoàng không nói lời nào, đi thẳng tới nắm tay Nhan Lệ lôi ra ngoài. Nhan Lệ bị người ta kéo tay bất ngờ thì hét lên. Gã thanh niên bên cạnh cô lập tức đứng ra bảo vệ, đẩy mạnh ông chủ Hoàng một cái, mặt lộ nét hung dữ:

- Lão già nhà quê, ông bị mù hay uống nhầm thuốc hả? Dám giở trò ở đây sao? Mau cút đi! Ông còn dám ở đây, tôi tấn cho một trận bây giờ! Ông có tin hay không hả?

Ông chủ Hoàng thấy việc không hay, bèn biến nhanh khỏi quán bar. Dù sao “quân tử báo thù, mười năm không muộn”. Ông lại quay về phòng tranh, ngồi bệt xuống đất chờ đợi, chỉ cần phòng tranh của bọn mày không chuyển đi thì sớm muộn gì tao cũng bắt được con đàn bà này.

Bởi vì Từ Thẩm Bình đã cảnh cáo trước nên Nhan Lệ không dám đưa đàn ông về phòng tranh. Ông chủ Hoàng chờ mãi tới tám giờ tối mới thấy Nhan Lệ đã ăn uống no say lảo đảo bước lên lầu. Nhan Lệ thấy ông chủ Hoàng ngồi chờ trước cửa phòng tranh, giật nảy mình:

- Sao ông vẫn chưa đi? Rốt cuộc ông định làm gì?

Ông chủ Hoàng gơ bức tranh trong tay lên:

- Cô nói tôi muốn làm gì? Bức tranh lần trước cô bán cho tôi là một bức tranh giả! Tôi đã tìm người giám định rồi, chỉ đáng hai trăm tệ thôi. Cô thật là xấu xa! Một bức tranh đáng giá hai trăm tệ mà lấy của tôi những mười vạn. Cô bảo chuyện này nên giải quyết thế nào?

Nhan Lệ lúc này mới nhận ra người trước mặt chính là ông chủ Hoàng lần trước tới mua tranh. Cô tỏ ra khinh bỉ:

- Cái gì mà giải quyết với không giải quyết? Cần giải quyết chuyện gì? Tranh là hàng nghệ thuật, ông tưởng là ti vi hay tủ lạnh mà còn có chế độ bảo hành sao? Ông có hiểu quy định nghề nghiệp không hả? Mua

tranh phải nhìn rõ ngay lúc mua, thật hay giả do mình tự quyết định, một tay giao tiền, một tay giao hàng. Ra khỏi cửa rồi thì không ai nợ ai nữa. Ông bảo bức tranh này là do tôi bán cho ông, nếu tôi không nhận thì sao? Ông có hóa đơn không? Ông có chứng cứ gì chứng minh bức tranh này là của phòng tranh chúng tôi không? Cứ cho là ông từng tới phòng tranh này mua tranh, thì ai chứng minh được là ông mua bức này? Chẳng nhẽ ông không biết thay tranh thật bằng tranh giả rồi tới chỗ chúng tôi ăn vạ hay sao?

Ông chủ Hoàng nghẹn họng, gất lên:

- Sao tôi lại tráo tranh để lừa các cô chứ? Nói gì cũng phải có lương tâm, nếu tôi nói có lời nào là giả, cả nhà tôi không được chết toàn thân!

- Ông chết hay không chẳng liên quan gì tới tôi cả. Hôm nay tôi nói trắng ra với ông, ông mua phải tranh thật hay tranh giả là do mắt của ông cả, coi như đây là học phí để ông biết đường mà thông minh hơn một tí, lần sau đừng có mắc lừa nữa. Nếu ông không đi mau, tôi sẽ lập tức gọi điện thoại cho thằng nhóc ban này. Vừa nãy ông gặp rồi đấy, lúc đó thì đừng trách tôi không khách sáo!

Ông chủ Hoàng vừa nghe thấy gã thanh niên vừa rồi, cả người đã nổi gai ốc. Biết rằng hôm nay không cãi nhau được với Nhan Lệ, bởi vậy chỉ ném lại câu:

- Nếu cô không chịu thừa nhận thì cứ chờ xem, tôi sẽ tới hiệp hội người tiêu dùng tố cáo các người! Tới lúc đó thì gặp nhau trước tòa!

Nhan Lệ vì đã có Từ Thẩm Bình đứng sau lưng đỡ nên không sợ lời đe dọa của ông chủ Hoàng:

- Đúng là đồ ăn no dừng mỡ! Ông thích đi đâu tố cáo thì đi! Bà đây sẽ chờ ông!

Ông chủ Hoàng thất bại ra về. Nhan Lệ vui vẻ vì thắng lợi ban nãy, mở cửa vào phòng, cô xả nước vào bồn rồi thoải mái ngâm mình trong nước nóng.

Ông chủ Hoàng về tới nhà, giận dữ không thể nào chợp mắt nổi. Nếu để mười vạn tệ trước mặt Vương Hân Đông, ông ta không thèm chớp lấy một con mắt, nhưng đối với một ông chủ nhỏ như ông Hoàng thì mười vạn tệ là con số trên trời. Ngày hôm sau, ông ta tới hiệp hội tiêu dùng tố cáo thật. Đúng như Nhan Lệ nói, ông ta không có hóa đơn, không có người làm chứng, hiệp hội tiêu dùng cũng không biết làm thế nào để bảo vệ quyền lợi cho ông ta. Ông chủ Hoàng không chịu từ bỏ, lại tới một trung tâm tư vấn luật để tìm luật sư tư vấn. Luật sư nói nếu muốn kiện thì trước tiên phải tìm ra chứng cứ có lợi cho mình, bây giờ ông không có chút bằng chứng nào thì có kiện cũng sẽ thua, chỉ bằng không kiện còn hơn. Ông chủ Hoàng không kiện ra tòa được, lại mất hai trăm tệ cho một tiếng đồng hồ xin tư vấn. Sự việc đã đến nước này mà ông chủ Hoàng vẫn không chịu buông tha, chẳng nhẽ trên đời này không còn công lí nữa hay sao? Ông quyết định tìm tới phương tiện truyền thông. Chiêu này là điều mà Nhan Lệ không thể ngờ tới được. Thông tin đại chúng mặc dù không thể phán đoán ai đúng ai sai, nhưng sự việc đã lan ra cả xã hội, khiến tất cả mọi người đều biết, gây ra những phiền toái không nhỏ. Chiêu này của ông chủ Hoàng chắc chắn sẽ gây phiền phức cho Nhan Lệ, không, phải nói là gây phiền phức cho cả Từ Thẩm Bình nữa chứ.

Trong cơn phong ba về sự kiện tranh giả do ông chủ Hoàng gây ra, Từ Thẩm Bình và Nhan Lệ đều mắc phải một sai lầm lớn. Từ Thẩm Bình quên mất lời dạy bảo của bố mình: Vô công bất thọ lộc. Vốn dĩ khi ông chủ Hoàng tới đòi tranh, anh nên trả tiền cho ông ta, nhưng anh kiên quyết đeo cái mặt nạ giả của mình, bởi vậy mới khiến sự việc không thể kết thúc được. Anh ta không ngờ nổi sau đó ông chủ Hoàng lại gây ra chuyện. Sai lầm của Nhan Lệ là tự mình làm chủ, quên mất rằng mình chỉ là một con rối, một con rối muốn làm chủ nhà, không gây chuyện mới lạ. Nếu cô ta nói với Từ Thẩm Bình về chuyện ông chủ Hoàng tới tố cáo tranh giả thì với tính cách của Từ Thẩm Bình, chắc chắn anh ta sẽ không để ông chủ Hoàng làm lớn chuyện tới mức không thể nào dàn xếp được nữa.

Ông chủ Hoàng càng nghĩ càng giận, nếu con đường luật pháp không đi được, vậy thì tìm tới truyền thông là lựa chọn duy nhất. Cho dù có chuyện đó thật hay không, ít nhất cơ quan thông tin truyền thông cũng sẽ nêu ra quan điểm khác nhau của đôi bên, ông ta cũng có quyền nói chuyện bình đẳng chứ không cần phải sợ hãi một thằng oắt con nhuộm tóc vàng khè. Sau khi đã quyết định như vậy, trước tiên ông liên hệ với kênh Dân sinh của đài truyền hình. Kênh Dân sinh của đài truyền hình thành phố mới được mở trong năm nay, nổi tiếng với những tin tức như vôi chữa cháy bị đứt, nước chảy lênh láng khắp nơi. Tin mà ông chủ Hoàng đưa ra đương nhiên là quan trọng và thú vị hơn nhiều so với tin về cái vôi chữa cháy bị đứt, bởi vậy

chủ nhiệm kênh truyền hình Dân sinh lập tức phê chuẩn tin tức này, phái hai phóng viên trẻ đi phỏng vấn. Các phóng viên nghe ông chủ Hoàng kể về quá trình mình bị lừa gạt, hai người đều vô cùng phẫn nộ, kiên quyết đòi thay ông chủ Hoàng “chủ trì công đạo”. Nhưng sau khi xin tư vấn pháp luật của đài truyền hình, cảm thấy việc làm thế nào để khống chế mức độ của tin tức này thì có phần khó khăn: Họ chỉ nghe những lời ông chủ Hoàng nói, ông ta lại không đưa ra được chứng cứ nào, cũng không có nhân chứng có mặt lúc đó, một tin tức như vậy không phù hợp với quy định cơ bản trong ngành thông tin. Họ đành dẹp lời tố cáo của ông chủ Hoàng sang một bên, sau đó hai người giả danh làm khách hàng, tới “Vườn nghệ thuật” âm thầm phỏng vấn, thu thập chứng cứ, tìm hiểu lời nói của ông chủ Hoàng có phải là thật hay không.

Hai thanh niên tuổi đời rất trẻ nhưng tràn đầy nhiệt huyết mang máy ghi hình đi vào khách sạn Cổ Đô. Máy ghi hình được giấu trong cái cặp táp nhỏ, cặp táp lại được kẹp ở dưới nách. Ở phần trên cùng của cái cặp để hé một lỗ nhỏ bằng hạt đỗ xanh, đầu tiêu cự của máy được giấu ngay bên dưới cái lỗ nhỏ đó. Khi hai người đi tới phòng tranh, Nhan Lệ đang ngồi rồi việc. Cô ta thấy hai thanh niên trông có vẻ sành điệu bước vào, lập tức lấy lại tinh thần. Từ khuôn mặt non nớt của hai người có thể đoán, chắc họ là khách hàng của khách sạn tới phòng tranh tham quan, không có chủ đích mua tranh. Ngày trước những người tới mua tranh đều là người làm ăn buôn bán, Nhan Lệ làm gái ôm đã nhiều năm, liếc mắt là biết ai là ông chủ, ai không, hai người này rõ ràng là không có đặc điểm của những người kinh doanh. Nhưng đang lúc chán nản vì không có việc gì làm, đành đưa hai chàng trai trẻ này cũng thú vị.

Nhan Lệ chờ sau khi hai người bước hẳn vào trong mới đứng lên đón tiếp:

- Hai anh muốn mua tranh hả? Hai anh vào xem đi. Có bức tranh nào hai anh thích, em để giá ưu đãi cho.

Hai người đi một vòng khắp phòng tranh. Họ cố ý dừng lại trước mỗi bức tranh khoảng một phút để ghi hình rõ nét bức tranh đang treo trên tường để sau này tìm chuyên gia giám định thật giả. Sau khi hai người quay phim xong, bèn ngồi xuống nói chuyện với Nhan Lệ:

- Bà chủ, tranh của chị ở đây đều là hàng thật hả?

Nhan Lệ được người khác gọi là bà chủ thì thích lắm:

- Đương nhiên là hàng thật rồi. Cửa hàng bán tranh giả làm gì có tiền để thuê trong khách sạn Cổ Đô.

Sau đó Nhan Lệ ngồi xuống, chỉ tay lên mấy bức tranh, giới thiệu với hai anh chàng không hiểu gì về hội họa vài kiến thức cơ bản. Những gì mà Nhan Lệ nói chẳng qua chỉ là học mót được từ Từ Thẩm Bình, nhưng cũng khiến hai anh chàng mắt tròn mắt dẹt. Ba người nói chuyện một lúc sau hai người kết thúc cuộc phỏng vấn, về đài.

Hai phóng viên vừa về tới nơi đã mang băng vừa ghi lên được vào phòng cắt phim, trên chiếc máy biên tập kỹ thuật số, hình ảnh hiện lên không rõ nét lắm, nhìn một hồi lâu vẫn không nhận ra điều gì. Họ lại phái một chiếc xe tới bảo tàng thành phố đón một vị chuyên gia giám định tranh tới đài truyền hình, vị này nhìn vào hình ảnh mờ mờ trước mặt, cũng khó phân biệt được thật giả. Tới lúc này thì việc tố cáo của ông chủ Hoàng gặp phải khó khăn thực sự. Ngay sau đó, hai phóng viên báo cáo kết quả lên chủ nhiệm. Chủ nhiệm cho rằng cái kết quả chưa rõ ràng này không có giá trị tin tức, yêu cầu hai phóng viên thông báo cho Cục Quản lý hành chính công thương ở khu vực mà khách sạn Cổ Đô tọa lạc để họ tiến hành xử lý điều tra tiếp.

Người của Cục Quản lý hành chính công thương nhận được điện thoại của đài truyền hình, vừa nghe nói tới việc tố cáo của ông chủ Hoàng mà họ từng xử lý, mặc dù hơi bực mình, nhưng việc của truyền thông thì không thể coi nhẹ, bèn gọi điện thoại tới “Vườn nghệ thuật” để tìm hiểu tình hình. Trong điện thoại Nhan Lệ khẳng định chắc chắn rằng phòng tranh của mình luôn tuân thủ đúng pháp luật. Ông chủ Hoàng cũng chưa từng mua bức tranh nào của họ, ông ta chỉ đơn thuần là muốn gây sự. Đối với vụ việc này, Cục Quản lý cũng không muốn hỏi nhiều, bèn trả lời đài truyền hình rằng: Không có chứng cứ. Việc này coi như kết thúc. Nhưng dù sao trong hồ sơ của Cục Quản lý hành chính công thương đã xuất hiện cái tên “Vườn nghệ thuật”, điều này gây ra rất nhiều bất lợi sau này.

Nhan Lệ sau khi nhận được điện thoại của Cục Quản lý hành chính công thương, mặc dù cô ta đã chối bay chối biến, nhưng dù sao cũng vẫn có tật giật mình. Vì lo lắng nên cô ta thông báo lại cho Từ Thẩm Bình toàn bộ việc ông chủ Hoàng đi tố cáo rồi việc điều tra của Cục Quản lý.

Từ Thẩm Bình nhận được điện thoại của Nhan Lệ, cảm thấy sự việc có cái gì đó không ổn. Anh bắt đầu lo lắng chỉ vì một “tổ kiến hồng sứt toang đê vỡ”.

21. Chương 21: Sự Lừa Dối Cuối Cùng Của Ôsin

Quỳnh Hoa cùng Ngô Giải Phóng về thôn Hạo Sơn đã hơn một tháng. Tên của Quỳnh Hoa khi ở quê vẫn là Cùng Hoa. Cuộc sống của cô và thầy tuy đơn giản nhưng vui vẻ. Ngô Giải Phóng lại trở về với cuộc sống trước kia. Thuốc lá mà ông hay hút ở thành phố đã hết, ông lại tìm gói thuốc lòn mà mình vút lúc trước. Trước khi lên thành phố, ông đã bán hết gà trong nhà, bây giờ đã hết mùa nuôi gà con, ông muốn nuôi gà thì phải chờ tới mùa xuân năm sau mới có gà con để mua. Mỗi khi ông đi từ chuồng dê sang chuồng gà, nhìn cái chuồng trống trơn, trong lòng lại cảm thấy khó chịu. Nơi đây từng là “ngân hàng gà con” của ông. Bây giờ “ngân hàng” phá sản rồi, vị “tổng giám đốc ngân hàng” như ông làm sao mà vui cho nổi?

Cuộc sống hằng ngày của Ngô Giải Phóng đều do một tay Cùng Hoa lo liệu. Cùng Hoa theo lời dặn của bác sĩ, sắp xếp việc ăn uống, ngủ nghỉ cho ông. Để đảm bảo hằng ngày Ngô Giải Phóng nạp đủ lượng prôtêin vào người, trong căn nhà nhỏ rách nát thường xuyên có mùi thơm của thịt. Ở thôn Hạo Sơn, đây là cái mùi mà chỉ ngày tết hay giỗ chạp người ta mới ngửi thấy. Mấy con chó nhỏ nhà hàng xóm đều bị mùi hương quyến rũ mời gọi, lúc nào cũng quanh quẩn trước cửa nhà Cùng Hoa.

Sự thay đổi trong cuộc sống của nhà Ngô Giải Phóng khiến người trong thôn đều vô cùng ngưỡng mộ. Họ thậm chí trách mình: Sao nhà mình không sinh được đứa con gái giỏi giang như Cùng Hoa nhỉ? Trong mắt các bà dì, bà cô của thôn Hạo Sơn, Cùng Hoa trở thành thần tượng của họ. Cách ăn mặc của Cùng Hoa họ chỉ mới được nhìn thấy trong tivi. So với Cùng Hoa, thời trang của những người con gái thôn Hạo Sơn đương nhiên là lạc hậu, mà ngay cả đám con gái ở trong huyện cũng chưa chắc trông đã sành điệu bằng cô. Nhưng đằng sau những ánh mắt ngưỡng mộ lại ẩn chứa sự tò mò và đố kỵ của con gái: Rốt cuộc Cùng Hoa làm cái gì ở thành phố? Sao chớp mắt đã thấy phát lên rồi? Có phải cô ta làm cái việc “chỉ trẻ cạp quần” mà người thành phố vẫn nói không?

Để giải đáp thắc mắc trong lòng mình, họ thăm dò từ vợ của Ngô Thiên Minh, người thân thiết nhất với gia đình Cùng Hoa. Vợ Ngô Thiên Minh cũng không biết lí do vì sao. Bà nói:

- Tôi chỉ biết Cùng Hoa làm việc ở nhà thủ trưởng trung ương trong thành phố, những việc khác tôi cũng không biết.

Các bà các chị nghe nói Cùng Hoa làm việc ở nhà thủ trưởng trung ương thì không hỏi thêm nữa, bởi vì những câu hỏi tiếp theo ngay cả ông quan huyện cũng không dám hỏi.

Nhưng bên trong khuôn mặt vui vẻ của Cùng Hoa vẫn còn rất nhiều nỗi lo. Từ sau khi mua thuốc không chế miễn dịch cho Ngô Giải Phóng, số tiền còn lại trong túi cô chỉ còn bốn con số, sau đó cô lại phải chi tiền mua vé tàu về quê, tiền mua quà, rồi cả tiền sinh hoạt ở thôn Hạo Sơn hàng tháng. Trong đó bao gồm tiền mua thức ăn dinh dưỡng cho thầy, rồi lại cả tiền tiếp đón Kim Hoa, Ngân Hoa, Đào Hoa, Mai Hoa cùng các ông anh rể và các cháu đến chơi. Miệng ăn núi lở. Bây giờ số tiền còn trong người không kéo dài được lâu nữa. Cô đếm lại thuốc của thầy, số thuốc còn lại chỉ đủ dùng trong nửa tháng. Đã đến lúc cô phải mua thêm thuốc, nhưng tiền mua thuốc biết lấy ở đâu ra? Những ngày tháng ngày thơ ấu chỉ biết rong chơi của Cùng Hoa đã ra đi không trở lại nữa rồi, ngày xưa mọi gánh nặng đều do thầy cô lo liệu, bây giờ gánh nặng đó đã chuyển sang vai cô. Vì sự sống của thầy, cũng vì cuộc sống của mình, cô quyết định về thành phố một chuyến.

Ăn bữa tối xong, Cùng Hoa nói với Ngô Giải Phóng:

- Thầy, con về cũng không ít ngày rồi. Thuốc thầy uống đã sắp hết, mai con sẽ lên Bệnh viện Nhân dân thành phố mua thêm thuốc cho thầy. Sau khi con đi, thầy phải cẩn thận hơn, muốn ăn cái gì thì mua, đừng có tiếc tiền. Tối đến thì nghỉ cho sớm, đừng đi đánh bài nữa. Từ ngày mai thầy chỉ uống thuốc bằng nửa bây giờ, đó là bác sĩ dặn thế.

Cùng Hoa sợ mình không thể kiếm được tiền mua thuốc luôn nên nói dối là bác sĩ dặn như vậy, giảm liều lượng thuốc của cha xuống còn một nửa. Như vậy có thể duy trì được thêm một thời gian nữa, chờ tới khi cô quay về. Cô lại lấy hết số tiền trong túi ra, rút ra ba trăm tệ tiền đi đường, số còn lại đưa cả cho Ngô Giải Phóng:

- Thầy, chỗ tiền này thầy giữ lại mà tiêu.

Ngô Giải Phóng thấy Cùng Hoa để hết tiền lại cho ông, bèn hỏi:

- Sao con không giữ lại nhiều một chút? Con tới đó phải mua thuốc, chỗ tiền này có đủ không?

- Tài khoản ngân hàng trên thành phố của con vẫn còn tiền, số tiền này là đủ rồi. Ngày mai con sẽ đi qua nhà Kim Hoa, con dặn chị ấy mỗi tuần về thăm thầy một lần. Thầy thấy không khỏe thì nhờ thầy của anh Đại Xuân giúp đỡ, hôm qua con đã nhờ bác Thiên Minh rồi, bác ấy cũng nhận lời rồi. Thầy chỉ cần chăm sóc tốt cho mình là được, không cần lo lắng cho con. Hồi thầy ở thành phố cũng thấy rồi còn gì, con sống tốt lắm.

Ngô Giải Phóng đương nhiên là tin tưởng lời con gái cứng nói. Ông cất tiền đi, nhưng trong lòng vẫn hi vọng Cùng Hoa ở với mình thêm một thời gian nữa:

- Ngày mai con đi hả? Không ở thêm vài ngày nữa?

- Con đi sớm rồi về sớm mà!

Ngô Giải Phóng biết tính tình của Cùng Hoa, không nín kéo nữa:

- Nếu mai con định đi thì hôm nay nghỉ sớm đi!

Hôm sau Cùng Hoa đi. Ngô Giải Phóng cảm thấy trong lòng trống rỗng. Ông ngồi ở nhà bấm đốt ngón tay, chờ ngày Cùng Hoa trở về.

Cùng Hoa về tới cái thành phố từng lấy đi trái tim của cô. Trước tiên Cùng Hoa tới một cây rút tiền tự động để rút tiền. Vì lúc đó không cần dùng tới tiền trong tài khoản nên tiền lương ba tháng của cô vẫn còn nguyên. Cô lấy hết tiền có trong thẻ ra, rồi lại nhét chiếc thẻ vàng mà Vương Hân Đông làm cho cô vào máy, xem trong đó còn bao nhiêu tiền, trong thẻ chỉ có 500 tệ. Điều này chứng tỏ từ sau khi Cùng Hoa rời khỏi nhà họ Từ, Vương Hân Đông ngừng phát tiền thưởng cho cô. Trong lòng Cùng Hoa thầm chửi Vương Hân Đông đúng là tiểu nhân, chút tiền nhỏ xíu mà cũng tính toán với mình, nhưng người ta làm như vậy là không sai, Cùng Hoa cũng chẳng biết làm thế nào. Cô lấy hết tiền trong chiếc thẻ thứ hai ra. Bây giờ trong tay cô chỉ có 2900 tệ, đó là toàn bộ tài sản của cô. Nếu cô muốn bắt đầu ở thành phố này thì cô chỉ có 2900 tệ để khởi nghiệp.

Cùng Hoa cất tiền vào trong cái túi mang theo. Sau đó cô dùng chiếc điện thoại di động rẻ tiền lúc trước đã mua cho Kim Hoa, gọi điện cho Đại Xuân, nói với anh là cô đã quay lại, tối nay sẽ tới chỗ anh. Cô tìm một khách sạn rẻ nhất ở gần ga tàu hỏa để ở lại.

Buổi tối, Cùng Hoa ăn một hộp cơm năm tệ ở quán bên vỉa hè, sau đó đứng bầy giờ, đi tới căn phòng dưới tầng hầm của Đại Xuân. Hơn một tháng không gặp, Đại Xuân thấy hình như Cùng Hoa béo thêm một chút. Trước tiên Đại Xuân hỏi thăm Cùng Hoa về tình hình ở thôn Hạo Sơn, biết bố mẹ mình vẫn khỏe thì yên tâm hơn nhiều. Anh lại hỏi thăm tình hình của Ngô Giải Phóng và Kim Hoa, Cùng Hoa kể tường tận mọi việc cho anh nghe. Sau đó, đương nhiên anh sẽ hỏi mục đích Cùng Hoa lên thành phố, Cùng Hoa nói, thuốc của thầy cô chỉ còn dùng được trong nửa tháng nữa, nếu bây giờ uống hết thuốc mà không uống tiếp, thậm chí được thay sẽ xuất hiện phản ứng bài trừ, rất có khả năng bị hoại tử. Bởi vậy lần này cô phải nhanh chóng lên đây mua thuốc cho thầy, nhưng quan trọng là không biết kiếm đâu ra tiền mua thuốc. Theo như liều lượng dùng thuốc thấp nhất của thầy cô mà tính thì cũng phải dùng bằng một nửa hiện nay, tiền thuốc mỗi tháng phải cần khoảng 4000 tệ. Nếu chỉ phải uống trong một, hai tháng thì cô có thể cố gắng giặt gấu vá vai, nhưng thuốc này lại phải uống cả đời. Thầy cô sống một năm thì phải có 5 vạn tệ, 10 năm thì phải có 50 vạn tệ, nếu sống thêm 20 năm thì sao? Chẳng phải là 100 vạn tệ sao? Giả sử cô có thể bán thân để cứu cha, cô cũng sẵn lòng, nhưng có ai chịu bỏ ra 100 vạn tệ để mua cô về? Nói mãi nói mãi, những giọt nước mắt đau đớn của Cùng Hoa lại rơi ra.

Quế Hương nghe Cùng Hoa nói tới chỗ thương tâm cũng rầm rứt khóc theo. Cô thấy Cùng Hoa đau lòng tuyệt vọng, bèn đi lấy nước và khăn mặt, bảo Cùng Hoa rửa mặt trước. Đại Xuân lúc này cũng không biết phải làm thế nào. Anh thở dài:

- Hừm! Số của chúng ta nghèo thì thôi chẳng nói, chú lại sinh ra cái bệnh lạ! Chẳng phải người già đều nói người nghèo sống dai sao? Sao chú lại không được khỏe mạnh như người ta?

Quế Hương chờ Cùng Hoa rửa mặt xong bèn lau qua mặt mình:

- Anh nói thế thì có tác dụng gì? Cần nhằn vài câu thì bệnh đỡ hơn sao? Vấn đề bây giờ là tiền! Mọi người cùng nghĩ xem có thể kiếm được bao nhiêu tiền, tính xem đủ mua thuốc trong mấy tháng, đó mới là chuyện chính!

Đại Xuân quay sang lườm Quế Hương, nhưng anh cảm thấy cô nói cũng đúng, nên không phản đối lại. Ba người cùng rơi vào im lặng. Cuối cùng Đại Xuân không nhịn được nữa, phá vỡ không khí nặng nề:

- Cùng Hoa, lần này em mang theo bao nhiêu tiền?

- Lần này em không mang tiền đi, để hết tiền ở nhà cho thầy rồi. Tới thành phố, em rút hết tiền trong ngân hàng ra, tổng cộng được 2900 tệ, chẳng còn xu nào nữa.

Đại Xuân lại hỏi Quế Hương:

- Em thử nghĩ xem, bọn mình kiếm được thêm bao nhiêu tiền?

Quế Hương ngẩng đầu lên nhìn trần nhà nghĩ một hồi:

- Cùng lắm cũng chỉ có 2000 tệ. Đó là tiền em để dành để cuối năm về Quế Châu. Bây giờ cứu người quan trọng hơn, cứ lấy ra dùng tạm cũng được.

Đại Xuân tính thầm trong lòng:

- Cộng cả hai số tiền lại ít nhất cũng đủ mua thuốc dùng trong một tháng. Cứ đối phó với tháng này đã, sau đó lại nghĩ cách tiếp.

Quế Hương nói:

- Sau đó biết nghĩ cách gì? Anh thực sự có cách gì hay sao, sao không nói luôn bây giờ đi? Còn để sau này mới nói hả?

- Sao hôm nay em cứ thích nói ngang vậy? Ý của anh là chúng ta đi bước nào tính bước nấy. Bây giờ em có cách nào hay hơn sao?

- Không phải em có cách nào hay hơn mà em muốn anh nghĩ xem, nếu một tháng sau không nghĩ ra cách nào thì phải làm thế nào? Bây giờ không nghĩ, một tháng nữa thì quá muộn rồi!

Cùng Hoa thấy vợ chồng Đại Xuân vì chuyện của cha mình mà cãi nhau thì trong lòng lại càng buồn:

- Anh Đại Xuân, hai anh chị đừng nói nữa, Quế Hương nói có lí lắm. Nếu một tháng sau không có tiền mua thuốc vậy thì mua thuốc tháng này mang về cũng chẳng có ý nghĩa gì, cùng lắm chỉ đủ thầy em sống thêm được vài ngày, rồi cũng có ngày không thoát được cái chết.

Đại Xuân hỏi ngược lại Cùng Hoa:

- Theo ý của em thì không mua thuốc nữa hả?

- Lần này em quay lại đây là để mua thuốc. Sao lại không mua nữa?

- Tiền mua thuốc ở đâu ra?

- Em vẫn tới nhà họ Từ đòi tiền!

Đại Xuân vừa nghe Cùng Hoa nói vậy, sững sờ một lúc lâu không nói được gì:

- Cùng Hoa, em đang nói mơ hả? Nhà họ Từ đã đuổi em đi rồi, họ lại còn cho em tiền sao?

Cùng Hoa lấy ra một cuốn sổ ghi các khoản tiền đen của nhà họ Từ:

- Trong tay em có cái này, để xem họ có dám đưa tiền không?

Quế Hương hỏi:

- Cùng Hoa, quyển sổ đó là cái gì vậy?

- Khi còn ở nhà họ Từ, em đã lên ghi lại các khoản tiền đen của họ.

Đại Xuân kinh ngạc:

- Khoản đen của nhà họ Từ?

- Anh chị có biết tiền của nhà họ Từ từ đâu mà ra không? Họ ăn hối lộ của các quan cấp dưới. Em đã ghi hết tên những người biếu tiền và số tiền biếu vào quyển sổ nhỏ này. Nhà họ Từ mà không cho em tiền, em sẽ đi tố cáo họ!

Đại Xuân lần này thực sự lo lắng:

- Cùng Hoa, mau đưa quyển sổ đó cho anh! Để anh đốt nó đi! Em phải biết quyển sổ nhỏ này sẽ lấy mạng của em đấy!

Cùng Hoa vội vàng giấu quyển sổ vào trong túi, không chịu đưa cho Đại Xuân:

- Em xem họ có dám làm gì em không. Những kẻ làm quan đều sợ chết. Quyển sổ của em có thể lấy mạng của chúng, lại còn sợ chúng không trả tiền sao?

- Cùng Hoa, có phải em xem ti vi nhiều quá rồi không? Đây là thủ đoạn lừa gạt, tống tiền mà chỉ có những kẻ xấu mới làm. Em làm như vậy là phạm pháp, chắc chắn sẽ bị chặt đầu, ngồi tù đấy.

Đúng là Cùng Hoa đã xem quá nhiều phim truyền hình. Trên ti vi liên tục chiếu đi chiếu lại mấy bộ phim về các cô gái phạm tội như “Con nhện đỏ”, “Dấu hỏi đỏ”, từ những bộ phim đó, Cùng Hoa học được không ít điều:

- Cứ cho là em bị chặt đầu, ngồi tù thì em cũng phải để cho nhà họ Từ bị chặt đầu, ngồi tù trước! Em chỉ cần cứu được thầy em thì làm gì cũng không sợ!

Cùng Hoa từ nhỏ đã có tính ương bướng, chỉ cần việc gì cô cho là đúng thì không ai có thể khuyên ngăn cô được. Đại Xuân thấy Cùng Hoa đã quyết tâm thì nghĩ cứ để Cùng Hoa bình tĩnh lại rồi tính sau:

- Cùng Hoa, việc mà em định làm là một việc rất lớn, đừng có hành động lỗ mãng. Ngày mai bảo Quế Hương đưa trước cho em 2000 tệ, em tới bệnh viện mua thuốc cho chú đã. Khi nào ổn định thì chúng ta lại ngồi xuống bàn bạc tiếp. Em thấy được không?

Cùng Hoa vốn dĩ đã có một kế hoạch sơ lược còn việc làm thế nào để tới nhà họ Từ đòi tiền thì vẫn chưa có kế hoạch cụ thể. Cô thấy những lời Đại Xuân nói cũng rất có lí, sự việc này cần phải tính toán thật chi tiết:

- Em nghe lời anh, mai đi mua thuốc trước đã, mua xong thì chúng ta bàn bạc kĩ càng xem nên làm thế nào.

Cùng Hoa đã ra về. Đêm hôm đó, Đại Xuân, Quế Hương và cả Cùng Hoa đều không tài nào chợp mắt nổi.

Lúc trời tờ mờ sáng, Cùng Hoa mệt mỏi ngủ thiếp đi. Trưa hôm đó, cô bị tiếng huyền náo trong nhà trọ làm cho thức giấc. Cùng Hoa ngồi dậy ngó đầu ra ngoài nhìn, thì ra căn phòng sát vách có cảnh sát tới bắt kẻ xấu. Trước cửa nhà trọ có một đám người hiếu kì bu quanh. Cô hỏi thăm người khác mới biết hóa ra có một nam một nữ bị nghiện đang tiêm chích trong phòng. Cùng Hoa chẳng có tâm trạng nào đi tìm hiểu chuyện của người khác, thế là cô vào làm vệ sinh cá nhân rồi đi ra ngoài ăn cơm.

Cùng Hoa ăn một hộp cơm đơn giản rồi lại trở về nhà trọ. Lúc đầu Đại Xuân đã hẹn cô hôm nay đi lấy 2.000 tệ, nhưng cô không đi. Cô không muốn vì mình mà năm nay Quế Hương không về được quê. Vả lại thoát được lần này không thoát được lần sau, cứ cho là giải quyết được tiền thuốc một tháng thì những tháng sau phải làm thế nào? Bởi vậy cô quyết định rồi, cô sẽ “ra tay” với Từ Thẩm Bình. Đại Xuân nói làm như vậy là lừa gạt, là phạm pháp, nhưng bây giờ cô đã đi vào đường cùng, không thể nghĩ nhiều như vậy nữa. Cô bèn gọi điện thoại cho Từ Thẩm Bình.

Lúc đó Từ Thấm Bình đang quay cuồng trong một mớ bòng bong. Công trình xây dựng đường cao tốc tiến triển rất thuận lợi, nhưng bản thân anh ta lại có rất nhiều vấn đề. Những phiền phức này đều ra ông chủ Hoàng gây ra. Từ Thấm Bình đã quá sợ, đánh giá thấp ông chủ Hoàng. Sau mấy lần đụng phải đình nhon, ông chủ Hoàng nghĩ đi nghĩ lại, chỉ còn cách đi tố cáo ở ủy ban kiểm tra kỉ luật thành phố. Từ Thấm Bình chẳng phải là nhân viên nhà nước sao? Ông muốn xem ủy ban kiểm tra kỉ luật thành phố có bỏ mặc Từ Thấm Bình được không?

Ủy ban kiểm tra kỉ luật vô cùng chú trọng tới vấn đề mà ông chủ Hoàng phản ánh, đồng ý với ông là sẽ nghiêm túc điều tra và xử lí, ông chủ Hoàng có thể về nhà để chờ tin tức. Điều khiến ủy ban kiểm tra kỉ luật cảm thấy khó xử là trong suốt quá trình này, họ không có một bằng chứng thiết thực nào chứng tỏ Từ Thấm Bình có hành vi nhận hối lộ. Người bán tranh giả là phòng tranh, cùng lắm cũng chỉ là một người bạn không thân thiết lắm với Từ Thấm Bình, lỗi của Từ Thấm Bình là không nên giới thiệu ông chủ Hoàng tới “Vườn nghệ thuật”; nhưng ông chủ Hoàng thì khẳng định rằng Từ Thấm Bình với phòng tranh là một, bởi vậy cần tiến hành điều tra sâu rộng hơn. Vì việc này, ủy ban kiểm tra kỉ luật hẹn Từ Thấm Bình tới nói chuyện. Từ Thấm Bình trước mặt họ đương nhiên là một mực phủ nhận lời của ông chủ Hoàng. Sự việc tới nước này thì ủy ban phải tạm thả Từ Thấm Bình rồi tiếp tục điều tra mối quan hệ giữa Từ Thấm Bình và phòng tranh.

Từ Thấm Bình sau khi bị ủy ban kiểm tra kỉ luật gọi tới nói chuyện, Từ Văn Tuấn cảm thấy sự việc vô cùng nghiêm trọng, bèn ra lệnh cho Từ Thấm Bình lập tức đóng cửa phòng tranh, đuổi Nhan Lệ đi càng xa càng tốt. Sự việc vô cùng cấp bách, Từ Thấm Bình không dám chậm trễ, ngay sau hôm nói chuyện với bố, anh lập tức bảo Nhan Lệ tới phòng công thương thuế vụ làm thủ tục ngừng kinh doanh phòng tranh. Toàn bộ thủ tục này có thể được hoàn thành trong vòng ba, bốn ngày. Nhan Lệ trả phòng ở khách sạn Cổ Đô, khi trả phòng, phòng tranh còn phải bồi thường một khoản tiền lớn vì vi phạm hợp đồng. Vấn đề nhỏ này không đáng để cho Từ Thấm Bình tính toán. Từ Thấm Bình bảo Nhan Lệ cấp tốc xử lí những việc còn lại của phòng tranh, giống như tội phạm giết người chuẩn bị xóa dấu vết của hiện trường.

Mấy ngày sau, thủ tục ngừng kinh doanh của phòng tranh đã làm xong. Phòng tranh “Vườn nghệ thuật” biến mất không để lại dấu vết. Nhan Lệ tìm Từ Thấm Bình, hỏi anh sau này cô phải làm thế nào. Từ Thấm Bình nói:

- Bây giờ không cần phải giấu em nữa, em cũng đã nhìn thấy rồi, việc buôn bán của phòng tranh là bất hợp pháp. Bán tranh giả cũng là phạm tội lừa gạt. Sự việc đã như vậy thì anh cho em một khoản tiền, em cầm lấy tiền rồi về quê ở Tứ Xuyên, đừng quay lại đây một bước nào nữa. Như vậy mọi người đều có thể bình an vô sự. Em thấy thế nào?

Nhan Lệ quan tâm tới số tiền mà Từ Thấm Bình hứa sẽ cho cô:

- Anh định cho em bao nhiêu?

- Em muốn có bao nhiêu?

Nhan Lệ ra giá:

- Mười vạn.

- Được, mười vạn thì mười vạn. Em cầm tiền rồi rời khỏi thành phố này ngay hôm nay.

Nhan Lệ đồng ý với yêu cầu của Từ Thấm Bình. Cô cầm mười vạn tệ, từ đó vĩnh viễn biến mất trong mắt mọi người. Trước khi đi Nhan Lệ đã nghĩ gì? Cô nghĩ: “Đàn ông tốt như một cốc nước trắng, có lợi cho bản thân, nhưng khi uống lại không có mùi vị gì. Đàn ông xấu thì giống như một li rượu, cảm dỗ người ta vào chốn sa đọa. Mình phải học cách chống lại sự cám dỗ này”.

Vừa đuổi được Nhan Lệ đi thì Từ Thấm Bình lại nhận được điện thoại của Cùng Hoa, giọng nói của anh đầy sự tức giận:

- Làm sao? Cô còn tìm tôi làm gì? Chẳng phải vấn đề đã được giải quyết rồi sao? Cô lại định giở trò gì nữa? Nếu cô không biết điều thì đừng trách tôi không khách khí!

Cùng Hoa không thềm để ý tiếng hét của Từ Thấm Bình trong điện thoại:

- Tôi gọi điện thoại cho anh chẳng có việc gì khác, việc lúc trước đúng là đã kết thúc rồi, nhưng giờ tôi không muốn nó kết thúc nữa. Anh không cần phải hét lên như một con chó điên thế! Trong tay tôi có món đồ muốn bán cho anh, nếu anh không muốn lấy thì tôi giao cho viện kiểm sát!

Từ Thẩm Bình nghe Cùng Hoa chửi mình là một con chó điên, nếu là bình thường thì sao anh ta có thể để như vậy? Nhưng Cùng Hoa nói có món đồ mà cô có thể giao cho viện kiểm sát, anh hoang mang:

- Cái gì?

- Trong con mắt chó của anh, tôi chỉ là một con bé nhà quê, ngoài cái thân thể đàn bà ra thì chẳng có gì để lợi dụng cả! Nói thẳng cho anh biết, tôi có danh sách những khoản tiền đen của nhà anh!

- Cô nói thật sao?

- Ngày trước là anh lừa tôi, tôi đã lừa anh bao giờ chưa? Nếu anh không tin thì có cần tôi đọc vài điều trong điện thoại cho anh nghe không?

- Không cần! Không cần! Cô ra giá đi! Cô bán món đồ đó bao nhiêu tiền?

- Một trăm vạn!

- Một trăm vạn? Sao đắt vậy! Cô cần nhiều tiền như thế làm gì? Có thể bớt đi một chút không?

- Số tiền này tôi dùng làm gì không cần anh lo. Tôi không bớt một xu đâu! Tôi nói thật với anh, thầy tôi sau khi thay thận, tiền thuốc uống hàng năm là năm vạn. Nếu muốn thầy tôi sống thêm được hai mươi năm thì phải có một trăm vạn.

- Một trăm vạn không phải là một con số nhỏ. Việc này phải chờ tôi về nhà bàn bạc rồi trả lời cô sau được không? Bây giờ cô đang ở đâu? Làm thế nào để tôi liên lạc với cô?

- Tôi ở đâu anh không cần lo! Tôi vẫn còn biết bảo vệ bản thân, tôi sợ anh tìm tới tôi để giết người diệt khẩu. Anh về nhà bàn bạc lại cũng được, muộn nhất trưa ngày mai phải trả lời tôi. Trước mười hai giờ trưa mai, anh chờ điện thoại của tôi.

Cùng Hoa không chờ Từ Thẩm Bình nói thêm lời nào nữa, cúp ngay điện thoại. Cùng Hoa gọi điện thoại xong mới phát hiện trán mình lấm tấm mồ hôi. Cô tới nhà vệ sinh công cộng rửa mặt rồi về phòng nằm xuống giường nghỉ ngơi, cú điện thoại vừa nãy lấy của cô quá nhiều sức lực, cô chửi Từ Thẩm Bình là một con chó, vậy mà anh ta lại không nổi giận với cô. Nhưng lúc này cô có cảm giác vô cùng mệt mỏi, dường như cú điện thoại này đã rút hết toàn bộ sinh lực của cô. Cô cần phải ăn một bữa tối thật ngon để thưởng cho bản thân, sau đó ngủ một giấc dài. Cô cảm thấy quá mệt mỏi.

Sáng hôm sau có hai người vì Cùng Hoa mà thấp thỏm không yên. Người thứ nhất là Từ Thẩm Bình. Sau khi về tới nhà, cả nhà họ đã bàn bạc kĩ càng, mặc dù Thẩm Thái Hồng vô cùng không đồng ý nhưng cuối cùng Từ Văn Tuấn vẫn quyết định dùng một trăm vạn để mua lại cuốn sổ đen. Có hai lí do: Với tình hình trước mắt, những lời nói của Cùng Hoa vô cùng đáng tin. Lí do thứ hai càng chứng minh cho tính chính xác của lí do thứ nhất. Thẩm Thái Hồng vội vàng kiểm tra hộp giấy dưới gầm giường, phát hiện trong 9 cái túi giấy, mỗi túi thiếu một vạn tệ. Thẩm Thái Hồng giận dữ nghiến răng ken két, không ngờ trong nhà mình lại nuôi một tên trộm. Giặc nhà khó tránh! Từ Thẩm Bình khi đó từng đề nghị tìm một tay anh chị nào đó giải quyết Quỳnh Hoa. Từ Văn Tuấn cho rằng không được. Thứ nhất, sự việc bây giờ vẫn chưa tới mức không thể cứu vãn được. Quỳnh Hoa vì muốn kiếm đủ tiền cho bố chữa bệnh, chó cùng dứt giậu chứ không có ý đồ chính trị gì cả, bởi vậy không cần phải ra tay sát hại. Thứ hai, bây giờ Quỳnh Hoa đang ở đâu, họ cũng không biết rõ. Muốn tìm thấy cô trong cái thành phố lớn hàng triệu dân này, phải mất khá nhiều ngày. Nếu trước trưa mai mà không thể tìm được cô, Quỳnh Hoa sẽ nộp cuốn sổ đen lên viện kiểm sát, tới lúc đó thì họ có muốn làm gì cũng không được. Thứ ba, mặc dù họ có giải quyết Quỳnh Hoa, chỉ cần có người chết thì chắc chắn cơ quan công an sẽ tiến hành điều tra. Cho dù một kẻ giết người thông minh đến đâu cũng không thể nào không để lại một dấu vết gì tại hiện trường. Nửa đầu năm nay, toàn thành phố đã xảy ra 423 vụ án giết người, 405 vụ đã được giải quyết, tỉ lệ phá án là 95,74%. Bởi vậy những vụ án mạng thoát được lưới pháp luật vô cùng ít ỏi. Nếu chúng ta bị liên lụy vào vụ này thì đúng là lợi bất cập hại.

Những phân tích thâm thúy của Từ Văn Tuấn đã khiến Từ Thắm Bình từ bỏ ý định giết người và cũng đã cứu anh ta sau này.

Người khác cảm thấy thấp thỏm không yên chính là Đại Xuân. Vốn dĩ đã hẹn với Cùng Hoa ngày hôm sau cùng đi rút tiền, nhưng chờ mãi mà không thấy Cùng Hoa tới. Đại Xuân tưởng rằng Cùng Hoa bận việc gì nên tới muộn. Chẳng phải mọi người đã thống nhất là sẽ đi mua thuốc trước rồi tính toán bước tiếp theo sao? Đại Xuân gọi điện thoại cho Cùng Hoa, hỏi cô sao hôm nay không tới lấy tiền. Cùng Hoa nói cho Đại Xuân biết việc cô đã gọi điện thoại cho Từ Thắm Bình. Đại Xuân không thể ngờ được rằng Cùng Hoa lại hành động nhanh như vậy. Lần này thì cô đã gây ra tai họa lớn rồi! Nhà họ Từ có tiền có thế, Cùng Hoa làm sao có thể đấu lại được với họ? Anh lo lắng nói:

- Cùng Hoa, không phải anh trách em, nhưng việc lớn như vậy sao em không bàn bạc trước với anh? Hôm qua chẳng phải chúng ta đã nói là mua thuốc trước rồi tính sau sao? Sao em lại thay đổi ý định? Em lập tức đến chỗ anh đi, chúng ta cùng bàn xem nên làm thế nào.

Cùng Hoa trả lời Đại Xuân rằng, cô tới Bệnh viện Nhân dân thành phố mua thuốc trước, mua thuốc xong sẽ tới chỗ anh. Đại Xuân không còn cách nào khác, chỉ đành chờ Cùng Hoa tới rồi tính sau.

Cùng Hoa tới Bệnh viện Nhân dân thành phố mua thuốc, xong đã là hơn 11 giờ. Cô theo lời hẹn với Từ Thắm Bình ngày hôm qua, gọi điện thoại cho anh ta:

- Từ Thắm Bình, anh về nhà đã bàn bạc kĩ chưa? Có cần cuốn sổ đó không? Chuẩn bị tiền chưa?

Từ Thắm Bình nghe thấy chuỗi câu hỏi dồn dập của Quỳnh Hoa trong điện thoại, đúng như phán đoán của bố mình:

- Tôi với người nhà bàn bạc rồi, cuốn sổ đó chúng tôi sẽ mua theo giá mà cô đưa ra, một trăm vạn thì một trăm vạn! Có điều tôi phải nói trước, thứ nhất, cuốn sổ đó phải là thật, không được lừa tôi nữa, cũng không được có quyển thứ hai. Thứ hai, từ nay về sau cô đừng có giở trò nữa, tất cả kết thúc tại đây, nếu không đừng trách tôi tuyệt tình.

Giọng của Từ Thắm Bình tuy nhỏ nhưng đầy sự uy hiếp. Cùng Hoa chỉ là vì bất đắc dĩ, không còn đường nào khác nên phải đi nước cờ mạo hiểm này. Cô đương nhiên biết rằng chó cùng dứt giậu thì sẽ thế nào:

- Việc này anh cứ yên tâm đi, tôi đồng ý với yêu cầu của anh, tôi là người nhà quê, chỉ cần tính mạng của thầy tôi được đảm bảo thì tôi không nghĩ gì nữa đâu. Khi nào anh định đưa tiền cho tôi?

- Một trăm vạn tệ không phải là con số nhỏ, muốn chuẩn bị đủ phải có thời gian. Thế này đi, trong vòng hai ngày sẽ đưa cho cô. Nhưng cô phải đảm bảo trong hai ngày này, không đưa cuốn sổ cho bất cứ ai, kể cả chỉ cho người ta xem qua.

- Chỉ cần anh giữ chữ tín thì việc này tôi có thể đồng ý với anh. Hai ngày sau tôi sẽ gọi điện thoại cho anh.

Cùng Hoa tắt điện thoại, thở phào nhẹ nhõm: Hòn đá nặng nề đè lên tim cô trong thời gian này cuối cùng cũng đã được đặt xuống. Cô luôn lo Từ Thắm Bình sẽ không nghe theo yêu cầu của cô, cô không thể kiếm được tiền chữa bệnh cho thầy, bây giờ tất cả mọi việc đều đã được giải quyết, trong lòng cô thoáng một niềm vui của người chiến thắng. Cô phát hiện ra người nghèo chưa chắc đã là kẻ yếu vĩnh viễn, cũng có lúc cô có cơ hội để trở thành người chiến thắng.

Cùng Hoa đi tới chỗ Đại Xuân, lúc đó đã là hơn mười hai giờ. Lúc này hai vợ chồng Đại Xuân đang ngồi trong căn phòng nhỏ dưới tầng hầm sốt ruột chờ đợi, mặc dù đã quá thời gian ăn trưa nhưng hai người vẫn chưa động đũa, như hai khúc gỗ ngồi trên giường, lo lắng không biết lúc nào tai họa sẽ giáng xuống đầu Cùng Hoa. Khi Cùng Hoa thong thả bước chân vào căn phòng, Đại Xuân mới thở phào:

- Bây giờ là lúc nào rồi mà em vẫn còn cười được? Em đã gây ra một tai họa lớn rồi, em có biết không?

Cùng Hoa cảm thấy thật kì lạ, bản thân mình đánh thắng trận, tai họa từ đâu ra? Cô hỏi ngược lại Đại Xuân:

- Em gây ra tai họa gì?

- Em đi tổng tiền nhà họ Từ, còn không phải là gây họa lớn sao? Nhà họ Từ có quyền có thế, họ sợ em sao? Đừng có gây ông đập lưng ông, em làm như vậy họ sẽ tha cho em sao? Họ muốn giết em lại chẳng dễ như giết một con kiến? Bây giờ kẻ giết người trong xã hội đen nhiều lắm, một cánh tay, một cái chân được bao nhiêu tiền đều có giá rất rõ ràng. Lẽ nào em chưa nghe nói sao? Em không sợ họ thuê người giết em sao?

Cùng Hoa thấy sắc mặt nghiêm trọng của hai vợ chồng Đại Xuân thì cảm thấy ngày trước cô nghĩ vẫn đề đơn giản quá, lúc này trong lòng cô cũng thoáng chút sợ hãi, những hưng phấn vừa nãy vụt nhanh như mây khói:

- Em không nghĩ nhiều như thế. Người làm quan mà cũng giết người sao?

- Người làm quan cũng là người, cũng chẳng khác gì người bình thường chúng ta. Đạo trước trên báo cũng có đăng vụ án một ông phó cục trưởng Cục Dân chính giết chết ông cục trưởng? Phó cục trưởng chẳng phải cũng là quan sao?

Quế Hương lại nói chen vào:

- Em đòi người ta một trăm vạn, có ai mà nỡ bỏ ra một trăm vạn không? Họ không “xử” em mới lạ.

Quế Hương nói như vậy khiến Cùng Hoa bắt đầu cảm thấy hối hận:

- Trước khi tới đây em đã gọi điện thoại cho Từ Thẩm Bình, anh ta đồng ý bỏ ra một trăm vạn để mua quyền sở. Trong vòng hai ngày sẽ giao tiền. Lẽ nào anh ta lừa em?

Đại Xuân hỏi Cùng Hoa:

- Từ Thẩm Bình biết em ở đâu không?

- Em không nói cho anh ta biết. Quế Hương nói:

- Những người làm quan như nhà họ có nhiều tiền lắm, sao Từ Thẩm Bình phải chờ hai ngày mới đưa tiền? Chị nghĩ chắc họ muốn để em bình tĩnh lại trước, sau đó dùng hai ngày này để tìm chỗ ở của em, sau đó...

Quế Hương nói được một nửa thì dừng lại. Đại Xuân nói với Quế Hương:

- Em đừng có nói linh tinh! Toàn những điều không thực tế! Có điều người ta vẫn nói cẩn thận là hơn, Cùng Hoa, mấy ngày này em phải đặc biệt cẩn thận. Đừng ở nhà trọ nữa, em chuyển tới đây sống cùng bọn anh để bọn anh yên tâm hơn.

Cùng Hoa nhìn xung quanh, cô cảm thấy ở lại đây có nhiều bất tiện:

- Em ở nhà trọ rất tốt, chỉ có hai ngày, họ làm sao mà tìm thấy em được?

Đại Xuân dù sao cũng đã làm bảo vệ nhiều năm nên cũng biết hơn nhiều điều:

- Một người bình thường muốn tìm người khác trong cái thành phố rộng lớn này đúng là không dễ, nhưng nhà họ có tiền có thế thì vô cùng đơn giản. Bây giờ các nhà trọ lớn nhỏ trong thành phố đều có đăng kí tên khách trọ, đó là quy định của Cục Công an. Chỉ cần em đã đăng kí thì thông qua hệ thống máy tính của Cục công an, họ có thể tìm thấy em trong vòng một, hai phút. Nếu họ thực sự muốn tìm em thì chẳng phải là quá đơn giản hay sao?

Cùng Hoa nghe Đại Xuân nói vậy, càng căng thẳng hơn:

- Thế này đi, bây giờ em quay về thanh toán tiền cũng vẫn phải trả thêm một ngày tiền phòng nữa. Chi bằng em cứ ở thêm một buổi tối, trưa mai chuyển tới chỗ anh chị. Em cũng phải để phòng nhà họ Từ một chút. Em mang quyền sở đến tới để đây, cho dù Từ Thẩm Bình có thực sự tới tìm em thì trước khi anh ta lấy được quyền sở này cũng không dám làm gì em đâu. Anh chị thấy như vậy có được không?

Ý của Cùng Hoa là do cô xem ti vi nên học được, có thể thấy tác dụng của ti vi quả thật không hề nhỏ.

Đại Xuân nghe Cùng Hoa nói cũng có lí bèn đồng ý. Cùng Hoa nói:

- Mãi nói chuyện quá mà quên cả cơm nước, tại em làm khổ anh chị. Bữa trưa nay em mời cơm, chúng ta tới quán ăn nhỏ nào đó ăn tạm đã.

Mọi người bàn bạc với nhau một hồi lâu, Đại Xuân và Quế Hương cũng đã đói meo cả bụng, họ bèn cùng Cùng Hoa đi tới một quán ăn nhỏ dùng cơm trưa.

Từ Thắm Bình sau khi nhận được điện thoại của Cùng Hoa cứ nghĩ mãi những lời mà cô nói. Những gì Cùng Hoa nói không thể tin hết được. Có thể trong mấy ngày này Cùng Hoa sẽ không đem quyển sổ đó cho ai xem, nhưng việc cô không giữ lại một bản sao thì không ai có thể bảo đảm được. Thông thường những kẻ tổng tiền đều sẽ giữ lại bản sao, vừa là đảm bảo sự an toàn cho bản thân sau khi đã tổng tiền thành công lần thứ nhất, thứ hai là có thể dùng để tổng tiền lần thứ hai, thậm chí là thứ ba. Anh trách bố mình quá mềm lòng, lẽ ra không nên giữ Cùng Hoa lại. Từ Thắm Bình mặc dù đã có ý muốn giết người, nhưng bản thân mình lại không có cái khả năng này, anh ta lập tức nghĩ tới Vương Hân Đông. Vương Hân Đông quen cả người của xã hội đen, chắc chắn ông ta có thể giải quyết được Cùng Hoa, huống hồ Cùng Hoa là tai họa do ông ta mang tới, người cởi nút phải là người thắt nút. Nghĩ tới đây, Từ Thắm Bình lập tức đi tới phòng Vương Hân Đông cách đó vài bước chân. Vương Hân Đông đang nói chuyện với một cô gái nào đó. Ông ra hiệu bảo Từ Thắm Bình chờ mình một lát rồi chào cô gái ở đầu dãy bên kia:

- Giờ anh có chút chuyện gấp cần xử lí, lát nữa sẽ gọi lại cho em.

Ông cúp điện thoại, mời Từ Thắm Bình ngồi, đưa một miếng thuốc Đại Trung Hoa, trong lúc mời thuốc, phát hiện sắc mặt Từ Thắm Bình không bình thường:

- Tổng giám đốc Từ gặp chuyện gì khó khăn hả? Chuyện riêng hay chuyện công? Có thể nói ra không? Nếu có chỗ nào khó khăn chỉ cần Vương Hân Đông anh làm được thì cậu đừng ngại!

Từ Thắm Bình thấy Vương Hân Đông đã nhận ra tâm trạng của mình không bình thường, hơi giận chính bản thân mình, bước chân vào đời đã lâu mà không biết che giấu tâm trạng, cứ có chuyện gì là thể hiện hết ra ngoài. Anh lắp lẩm:

- Cũng không có việc gì quan trọng, có một chuyện nhỏ muốn nghe ý kiến của anh. Người khác đều nói cục trưởng Vương quen biết mọi loại người trong xã hội, có phải vậy không?

Wương Hân Đông cười cười hỏi:

- Cậu nghe ai nói vậy? Đúng là tin đồn nhảm! Vương Hân Đông anh đúng là có nhiều bạn bè. Bởi vì anh lúc nào cũng sẵn sàng giúp đỡ người khác nên không ít người vì việc này mà tỏ ra khâm phục anh, bởi vậy làm việc gì cũng rất nhanh nhẹn, thành ra tạo cho người khác sự hiểu lầm. Thực ra cậu hiểu rõ con người anh nhất, cậu nói có phải vậy không?

Wương Hân Đông nói như vậy là đang muốn khẳng định ngầm, nhưng Từ Thắm Bình lại thấy khó phản bác:

- Quen biết mọi loại người trong xã hội cũng là bản lĩnh, anh có phải không quan trọng. Hôm nay em muốn hỏi anh có quen biết người bạn nào trong giới xã hội đen không?

- Cậu hỏi việc này làm gì? Đang gặp khó khăn gì hả?

- Không phải em gặp khó khăn mà mọi người chúng ta đều có khó khăn!

- Thế nghĩa là sao?

Từ Thắm Bình bèn kể đầu đuôi việc Quỳnh Hoa tổng tiền gia đình anh một trăm vạn cho Vương Hân Đông nghe. Từ Thắm Bình nói tiếp:

- Một trăm vạn không có gì là lớn, nhưng em sợ hai điều, thứ nhất là sợ cô ta lòng tham không đáy, sẽ bám lấy nhà em không chịu buông. Chúng ta làm gì có thời gian và sức lực mà xoay quanh cô ta, vả lại việc này ngộ nhỡ lan ra ngoài, hậu quả sẽ không thể lường trước được. Điều thứ hai là cuốn sổ trong tay cô ta không biết ghi chép những gì. Cô ta là do cục trưởng Vương anh giới thiệu tới, việc anh làm chỉ sợ cô ta cũng đã ghi tỉ mỉ. Cô ta sẽ chờ lấy được tiền ở chỗ em rồi có thể sẽ tới lượt anh. Ngày trước chúng ta đều tưởng rằng cô ta là con gái nhà quê, không hiểu sự đời, bởi vậy không ai đề phòng cả. Tiếp theo đây cô ta sẽ tổng tiền ai? Điều này thì đúng là khó nói. Có điều chỉ từ việc trước mắt mà nói thì cô ta rất nguy hiểm. Anh nói có phải không?

Nghe Từ Thắm Bình nói vậy, trong lòng Vương Hân Đông cũng thầm kêu khổ: Đúng là thông minh nhất thế, hồ đồ nhất thời. Ông ta không thể ngờ được rằng một người lão làng như mình lại có thể phạm sai lầm này. Khi đó ông ta bảo Cùng Hoa ghi lại các khoản tiền là để có thể dùng nó uy hiếp nhà họ Từ, không ngờ sự “tiến bộ” của cô gái nhà quê này lại nhanh như thế. Bây giờ thì đúng là bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ đứng sau lưng! Lần này thì ông ta phải nghiêm túc tìm cách đối phó. Ông hỏi Từ Thắm Bình:

- Anh không tiếp xúc nhiều với Quỳnh Hoa, việc của anh chắc là cô ta cũng không biết nhiều, nhưng quan trọng là phải tìm hiểu xem cô ta biết những việc gì của nhà cậu. Bây giờ cậu định làm thế nào?

Wương Hân Đông cố tình giảm bớt sự nguy hiểm dành cho mình và nhấn mạnh vào tầm nguy hiểm mà nhà họ Từ đang phải đối mặt, ông ta muốn xem phản ứng của Từ Thắm Bình ra sao. Từ Thắm Bình nói:

- Bây giờ vấn đề khó khăn nhất là Quỳnh Hoa ở chỗ tối, mình ở chỗ sáng. Cô ta nắm được bao nhiêu việc chúng ta không biết rõ, bây giờ cô ta đang trốn ở đâu mình cũng không biết. Bởi vậy chúng ta phải tìm thấy cô ta trước, không chế cô ta rồi mới có kế hoạch tiếp theo.

Wương Hân Đông nói:

- Tìm và khống chế Quỳnh Hoa không khó. Cô ta cũng chỉ có hai nơi có thể đi thôi, một là nhà anh họ Đại Xuân, muốn tìm cô ta thì cứ đến đó, dễ như trở bàn tay; nơi thứ hai là nhà trọ, chỉ cần thông qua vài người bạn ở cục công an tra sổ đăng ký của các nhà trọ trên toàn thành phố là biết ngay. Có điều cách thứ hai không nên làm, nếu sau này định “xử” Quỳnh Hoa thì việc nhờ công an sẽ để lại dấu vết, hậu quả khôn lường.

- Nếu Quỳnh Hoa không ở chỗ anh họ thì chúng ta rất khó tìm cô ta.

- Cũng chưa chắc. Ở thành phố này, Quỳnh Hoa không quen biết ai cả, những ngày này chắc chắn cô ta sẽ đi tìm Ngô Đại Xuân, bởi vậy chỉ cần sai người theo dõi chặt Ngô Đại Xuân là có thể phát hiện ra Quỳnh Hoa. Chúng ta sai người âm thầm theo dõi, tìm ra chỗ cô ta ở không phải là việc khó. Điều khó là bước tiếp theo nên làm thế nào. Nếu tìm thấy người thì cậu định làm gì tiếp theo?

- Tốt nhất là giải quyết triệt để.

- Bộ trưởng Từ cũng có ý này hả? Làm như vậy sẽ khiến sự việc to hơn đấy, sau này rất khó dàn xếp ổn thỏa.

Từ Thắm Bình cảm thấy sự lo lắng của Vương Hân Đông không phải là không có lí:

- Bố em cũng không đồng ý với suy nghĩ của em. Ông cho rằng sự việc vẫn chưa tới mức không thể vãn hồi được, không cần phải áp dụng những hành động quá khích.

- Cậu phải nghĩ cho thật kĩ. Cung đã giương lên rồi không thu về được đâu, ngộ nhỡ suy nghĩ không chu đáo, đi sai một nước cờ thì sẽ sai cả bàn! Nếu cậu quyết định giải quyết triệt để thì anh có thể tìm Quỳnh Hoa giúp cậu, người cậu cần anh cũng có thể giới thiệu cho, nhưng toàn bộ quá trình cậu phải tự tiến hành, anh không tham gia vào!

Thái độ của Vương Hân Đông vô cùng rõ ràng, đó là muốn bảo vệ bản thân mình. Từ Thắm Bình chửi thầm con cáo già này, mấy phút trước còn nói là “bạn bè thì phải giúp đỡ nhau”, bây giờ đã định rút lui rồi. Nhưng sự rút lui của Vương Hân Đông lại nhắc nhở Từ Thắm Bình, ngay cả một con cáo già như Vương Hân Đông cũng không dám dính vào chuyện này, mình trước khi hành động phải suy nghĩ thật kĩ càng mới được:

- Em bảo là tìm người giải quyết Quỳnh Hoa cũng chỉ là nói chơi thôi, ngay cả anh cũng không có cái gan này, em càng không dám. Có điều tìm được Quỳnh Hoa vẫn là việc cấp bách hiện nay, có thể nhờ ai đó lấy được quyển sổ từ tay cô ta thì đối với anh, với em đều có lợi, mọi người đều bình yên vô sự, đây có lẽ chính là thượng sách!

Wương Hân Đông cảm thấy cái cách này của Từ Thắm Bình có thể thực hiện được, hơn nữa rủi ro cũng không cao:

- Chúng ta cứ tìm ra Quỳnh Hoa trước rồi tính sau, người thì dễ tìm rồi, nhưng quyển sổ đó có tìm được hay không thì khó nói lắm. Nếu Quỳnh Hoa đã quyết định tống tiền cậu thì cái cô ta cần là tiền, là cái mạng

của bố cô ta. Cô ta không dễ gì để cậu tìm thấy quyển sổ đâu. Cô ta sẽ không ngu đến nỗi luôn mang theo quyển sổ ở bên mình. Chắc chắn cô ta sẽ giấu ở nơi nào đó kín đáo. Bởi vậy cậu phải chuẩn bị thật chu đáo, trước tiên dùng tiền để mua, mua không được thì dùng cách khác cũng không muộn. Nếu trong vấn đề tiền mặt cậu tạm thời không lo liệu được thì nói với anh, anh sẽ giúp cậu giải quyết. Chúng ta cái gì cũng thiếu, chỉ có tiền là không. Chúng ta có thể sử dụng tài sản hiện có để tạo ra một môi trường vui vẻ, không bị người nghèo oán hận, không để mình rơi vào trạng thái bất an. Nếu chúng ta nhìn nhận vấn đề của Quỳnh Hoa trên một góc độ cao hơn, nhà từ thiện Carnegie có một câu danh ngôn: “Chết trong sự giàu có là một sự sỉ nhục”. Để Quỳnh Hoa dùng một cuốn sổ đen để bức chết chúng ta thì quả là nhục nhã! Carnegie lại nói: “Người giàu sống giữa một đồng tài sản, nhưng lại thấp thỏm không yên bởi dư luận và sự đố kỵ của người nghèo, cũng là một sự sỉ nhục”. Bởi vậy chúng ta không thể cứ sống trong tâm trạng thấp thỏm được!

Câu danh ngôn “Chết trong sự giàu có là một sự sỉ nhục” của Carnegie nếu hiểu một cách chính xác thì phải là: Triệu phú không chỉ có quyền lợi to lớn mà còn có nghĩa vụ to lớn, người giàu có nên chia sẻ tài sản của mình cho người khác khi còn sống. Những kẻ giàu có nhưng không làm từ thiện, sau khi chết đi sẽ không ai vì ông ta mà rơi lệ. Chết trong sự giàu có là một sự sỉ nhục cũng giống như những người giàu của Trung Quốc ngồi ôm khư khư tài sản của mình nhưng lúc nào cũng cảm thấy bất an vì dư luận và sự đố kỵ của người nghèo, đó cũng là một sự sỉ nhục. Vương Hân Đông đã tự ý thay đổi ý nghĩa của hai câu nói này.

Câu nói của Vương Hân Đông khiến Từ Thấm Bình càng thấy khó hiểu hơn. Vương Hân Đông đang muốn cổ vũ anh ta hay ngăn cản anh ta giết người? Nhưng nếu suy nghĩ kĩ hơn thì sẽ hiểu: Vương Hân Đông có thể bỏ tiền ra nhưng không muốn nhúng tay vào việc giết người. Ông ta chỉ lo Quỳnh Hoa biết được một số vụ câu kết của ông ta với người khác, muốn mượn đao giết người! Từ Thấm Bình thấy không thể trông chờ được gì ở Vương Hân Đông, phải suy nghĩ nước cờ khác để đi. Anh ta nói:

- Anh giúp em tìm người theo dõi, tìm ra chỗ ở của Quỳnh Hoa, nước cờ tiếp theo đi như thế nào chờ tìm được người rồi tính sau.

Wương Hân Đông hỏi:

- Trong tay cậu có ảnh của Quỳnh Hoa không? Như vậy sẽ thuận tiện hơn một chút, không lo bị nhầm mục tiêu.

Bỗng dưng Từ Thấm Bình nhớ ra khi Quỳnh Hoa tới biệt thự bên Mỹ Lô, anh ta từng chụp cho cô vài tấm ảnh ở trên giường, cũng may không phải ảnh khỏa thân nên bây giờ lấy ảnh ra cũng không có gì phiền phức:

- Ảnh thì em có. Để em về tìm xem rồi đưa cho anh.

Từ Thấm Bình ra khỏi phòng làm việc của Vương Hân Đông rồi hấp tấp quay về nhà lấy ảnh của Quỳnh Hoa. Có lẽ khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, anh ta mang ảnh của cô tới cho Vương Hân Đông. Từ Thấm Bình lần này cẩn thận hơn một chút, lấy kéo cắt nhỏ bức ảnh của Quỳnh Hoa, chỉ để lại một nửa thân trên và khuôn mặt của cô nên không ai nhận ra bức ảnh này được chụp ở đâu, tránh được những câu hỏi không cần thiết.

Từ Thấm Bình vừa đi khỏi, Vương Hân Đông lập tức gọi điện thoại cho Hồ Đại Đầu, một người bạn của ông ta trong giới xã hội đen. Lại khoảng một tiếng đồng hồ nữa, Vương Hân Đông gặp Hồ Đại Đầu trong một quán trà. Hồ Đại Đầu quả nhiên danh bất hư truyền, không những đầu to mà trên đầu còn không có một sợi tóc(1). Ngày nay những người cạo trọc đầu, ngoài một số người dẫn chương trình trên truyền hình muốn nổi tiếng thì chỉ có những người như Hồ Đại Đầu mà thôi. Hồ Đại Đầu mặc một bộ comple màu đen vô cùng chỉnh tề. Từ cách ăn mặc của ông ta có thể đoán ra, Hồ Đại Đầu là người có máu mặt trong giới xã hội đen, không phải là bọn cướp đường cướp chợ thông thường. Vương Hân Đông đưa ảnh của Quỳnh Hoa cho Hồ Đại Đầu, bảo ông ta in ra thành nhiều bản, đưa cho đệ tử, dặn bọn chúng theo dõi mấy nhà trọ nhỏ ở gần bến tàu hỏa và khu biệt thự phía đông, nhất định phải tìm ra chỗ ở của Quỳnh Hoa.

Hồ Đại Đầu liếc bức ảnh của Quỳnh Hoa một cái:

- Em này trông “ngon” thật, ngủ với em chắc là thích lắm.

Wương Hân Đông nhắc nhở Hồ Đại Đầu:

- Cô gái này khuôn mặt xinh đẹp nên mục tiêu tìm kiếm càng rõ ràng, như vậy các anh cũng dễ tìm hơn,

nhưng sau khi tìm thấy người không được làm bữa. Những người đàn bà qua tay Hồ Đại Đầu anh còn ít sao? Đâu thiếu một cô em này! Nếu anh làm hỏng việc thì tổn thất của anh không ít đâu. Hiểu chưa? Ở đây có một vạn tệ, coi như tiền đặt cọc. Khi nào tìm thấy người, tôi trả thêm một vạn nữa.

Hồ Đại Đầu cầm xấp tiền, vỗ vỗ vào lòng bàn tay mấy cái:

- Việc này thì ông yên tâm, việc mà Hồ Đại Đầu tôi nhận thì không bao giờ làm hỏng! Nếu không cục trưởng Vương lại chịu tìm tôi sao? Tôi còn ở trong cái giới này không?

Vương Hãn Đông biết rõ rằng Hồ Đại Đầu đang bốc phét, anh ta đã mấy lần thất thế, không biết ra vào đồn công an bao nhiêu lần:

- Tôi không quan tâm tới thành tích của anh lúc trước thế nào, lần này cho dù thế nào cũng phải làm việc cho cẩn thận, không thể coi thường được, bảo các anh em cố gắng hết sức, đừng làm hỏng việc.

Hồ Đại Đầu kiêu ngạo nói:

- Cục trưởng Vương cứ yên tâm đi, về nhà kê gối cao đầu mà ngủ, chắc chắn tôi sẽ tìm được người cho ông, nhưng tiền thì hơi ít. Việc này không như việc chặt đứt chân đũa nào đấy, chưa đầy mười phút là đã làm xong. Việc này là công việc tỉ mỉ, phải huy động nhiều anh em, ông thêm một vạn nữa được không?

Vương Hãn Đông thoải mái đồng ý:

- Được. Sau khi việc thành công tôi sẽ cho anh hai vạn. Có điều làm việc phải nhanh, trong vòng hai mươi tư giờ đồng hồ phải tìm được người cho tôi. Nếu quá thời gian này, anh có tìm thấy cũng vô dụng.

Hồ Đại Đầu cầm tiền rồi đứng lên:

- Được! Quyết định thế nhé!

Buổi trưa ngày thứ ba sau khi Cùng Hoa thuê trọ ở đây, nhân viên phục vụ của nhà trọ phải quét dọn phòng, nhưng căn phòng Cùng Hoa ở không thể nào mở nổi. Căn phòng đã bị khóa trái từ bên trong. Nhân viên gõ cửa nhưng bên trong không có động tĩnh gì. Cô nhân viên cảm thấy tình hình không bình thường, bèn đi gọi ông chủ. Ông chủ lập tức gọi điện tới 110, báo cảnh sát.

Năm phút sau, cảnh sát tới hiện trường. Mấy anh cảnh sát cùng hợp lực lại mới đẩy được cửa phòng ra. Cảnh sát ngăn những người không liên quan ở ngoài cửa lại, một viên cảnh sát vào trong xem xét tình hình. Vị cảnh sát này đi tới trước giường Cùng Hoa, nhưng cô vẫn ngủ rất ngon lành, cảnh sát gọi mấy tiếng mà không thấy cô có phản ứng gì. Anh ta đưa tay lên mũi cô sờ thử thì thấy đã tắt hơi. Cảnh sát 110 lập tức báo cáo lên phòng hình sự. Chưa đầy mười phút sau, mấy chiếc xe cảnh sát hình sự lập tức tới nhà trọ, phong tỏa hiện trường, tiến hành điều tra. Kết quả điều tra tại hiện trường khiến người ta kinh ngạc: Người chết có biểu hiện rất bình thường, quần áo chỉnh tề, không có bất cứ vết thương ngoài da nào, không có triệu chứng trúng độc, cũng không có dấu hiệu bị xâm hại tình dục, càng không có dấu vết của một cuộc vật lộn, cửa sổ đóng cẩn thận, các vật dụng của người chết không bị lục lọi, tiền và thẻ ngân hàng vẫn còn. Hiện trường này khiến các cảnh sát điều tra lão luyện cũng cảm thấy bất ngờ. Họ chỉ có thể chụp ảnh hiện trường, cho toàn bộ vật dụng của người chết vào một cái túi. Sau khi đã ghi chép hồ sơ cẩn thận, họ chuyển xác tới phòng khám nghiệm tử thi, hi vọng phát hiện được điều gì mới.

Sau khi cảnh sát bỏ đi, một đám phóng viên bu quanh nhà trọ, lại ghi hình, lại đặt câu hỏi. Ông chủ nhà trọ bắt đầu bực mình: Một cái nhà trọ rẻ tiền không nổi tiếng này, hôm qua bị cảnh sát tới bắt đôi nam nữ hút thuốc phiện, hôm nay lại có một cô gái trẻ chết ở đây. Mấy ngày liên đều được lên ti vi, mức độ nổi tiếng của nhà trọ ngày càng cao, nhưng sau này làm sao còn làm ăn được nữa?

Cảnh sát tiến hành giải phẫu tử thi của Cùng Hoa, nhưng không có phát hiện gì quan trọng. Điều này khiến cái chết của Cùng Hoa càng trở nên thần bí. Loại trừ khả năng bị trúng độc thực phẩm, bị thương và ngạt thở, họ bèn tiến hành xét nghiệm khả năng trúng độc Tha-li, trúng độc Sê-len, nhưng vẫn không có kết quả. Cuối cùng kết luận của bác sĩ khám nghiệm tử thi là: Do tiêm quá nhiều Insulin gây ra nghẽn cơ tim. Mục

tiêu đầu tiên của cảnh sát là xác định thân phận của nạn nhân, họ bèn tập trung vào những di vật còn lại của cô.

Điện thoại trong phòng trực ban của Đại Xuân đổ chuông, đúng lúc anh đang có mặt ở đó. Đại Xuân nhận được điện thoại của cảnh sát, lập tức đi tìm Quế Hương, hai người đón taxi tới Phòng Hình sự của Cục Công an. Tại trung tâm giám định pháp y của Cục Công an, họ gặp được Cùng Hoa. Quế Hương nhìn thấy thi thể Cùng Hoa nằm trên cái bàn mổ lạnh lẽo, nhất thời không chịu được, ngã lăn ra đất. Đại Xuân là một chàng trai mạnh mẽ nhưng cũng không kiềm được những giọt nước mắt đau thương. Họ muốn nhìn Cùng Hoa lâu thêm một chút, nhưng không thể chịu nổi cú sốc đau đớn này, Đại Xuân ôm Quế Hương đi ra khỏi phòng giải phẫu.

Cảnh sát sau khi đã xác định được thân phận của nạn nhân, bèn tiến hành hỏi cung Đại Xuân rất tường tận. Đại Xuân kể hết cho cảnh sát nghe tình hình của Cùng Hoa sau khi tới thành phố này. Anh còn kể cả chuyện khi Cùng Hoa còn làm ôsin, đã ghi chép các khoản tiền đen của nhà chủ, rồi chuyện Từ Thắm Bình cưỡng hiếp Cùng Hoa, khiến Cùng Hoa mang thai, phải đi phá thai, cuối cùng kể chuyện Cùng Hoa uy hiếp Từ Thắm Bình để kiếm tiền mua thuốc cho bố Ngô Giải Phóng. Cảnh sát ghi chép lại tường tận mọi lời khai của Đại Xuân, sau đó bảo anh kí tên, điểm chỉ. Họ nói với Đại Xuân rằng sau khi vụ án của Cùng Hoa kết thúc, anh có thể đến nhận thi thể cô về để lo liệu hậu sự.

Cảnh sát đã tìm ra rất nhiều đầu mối trong lời khai của Đại Xuân, xác định rằng thủ phạm đáng nghi nhất chính là Từ Thắm Bình, nhưng kết quả điều tra sau đó lại cho thấy Từ Thắm Bình không có khả năng là kẻ phạm tội. Từ Thắm Bình không phải là hung thủ. Vậy rốt cuộc là ai đã tiêm Insulin vào người Cùng Hoa, việc này nhất thời thật khó xác định. Bởi vì Insulin là thuốc không bị cấm, mọi người đều dễ dàng mua được, mọi người ra vào nhà trọ rất phức tạp, phải thẩm vấn hết mọi người mới có cơ may tìm ra hung thủ. Việc tìm ra hung thủ để chịu tội trước pháp luật là nội dung của cuốn tiểu thuyết phá án sau này, nhưng cuốn sổ nhỏ mà Cùng Hoa để lại có đề cập đến nhiều quan chức lãnh đạo của thành phố nên được đưa thẳng tới Viện Kiểm sát nhân dân Tối cao. Do đây là một vụ án nghiêm trọng, Viện Kiểm sát nhân dân Tối cao và Ủy ban Kỷ luật trung ương lập tức tổ chức một tổ chuyên án để điều tra thu thập chứng cứ. Cùng với sự phối hợp của ủy ban nhân dân thành phố và ủy ban kỷ luật thành phố, một đường dây tham quan mà bộ trưởng Từ Văn Tuấn là người đứng đầu đã bị sa lưới pháp luật. Các tham quan của Trung Quốc giống như hóa thạch khủng long, vừa đào đã được một ổ. Bắt đầu từ Từ Văn Tuấn, Chương Kiến Quốc, Từ Thắm Bình, Thắm Thái Hồng, Vương Hân Đông, Hàn Diệu Tiến, Lưu Liên Sinh, tất cả đều bị “song quy”(2). Bởi vì vụ án vẫn còn đang tiếp tục được điều tra nên không biết tình hình cụ thể tiếp theo ra sao. Nghe nói trong thời gian bị “song quy”, Vương Hân Đông đã tố cáo tội trạng của Từ Văn Tuấn để tranh thủ sự khoan hồng của pháp luật. Chứng cứ của ông ta là do Cùng Hoa và Nhan Lệ cung cấp. Vậy hiệu quả của việc tố cáo này như thế nào? Tạm thời vẫn không thể biết được, tất cả các câu đố phải chờ sự công khai tuyên án cuối cùng.

Không lâu sau khi Từ Văn Tuấn bị “song quy” thì thị ủy triệu tập một cuộc họp các lãnh đạo thành phố, trong cuộc họp đã tuyên bố chấp hành “Quyết định khai trừ Đảng tịch và chức vụ đối với Từ Văn Tuấn”. Tham gia hội nghị gồm có các quan chức cấp thành phố hiện nay và những người đã về hưu. Bí thư thị ủy đã phát biểu trong cuộc họp:

- Nghiêm túc điều tra việc nhận hối lộ của Từ Văn Tuấn chứng tỏ thành phố chúng ta đang đi sâu vào việc chống tham nhũng, hối lộ, thực hiện tôn chỉ Đảng cộng sản Trung Quốc phục vụ cho lợi ích của nhân dân, phản ánh quyết tâm luôn giữ mình trong sạch của các Đảng viên. Các cán bộ Đảng toàn thành phố phải lấy đó làm bài học. Bất cứ cán bộ nào, cho dù chức vụ cao hay thấp, xuất thân thế nào, từng có công lao với nhà nước ra sao, chỉ cần thể giới quan, nhân sinh quan và giá trị quan bị sai lệch, có tư tưởng làm việc vì danh lợi, địa vị, tiền bạc, sắc đẹp đều sẽ không thể chống lại cám dỗ từ quyền lực và nền kinh tế thị trường, đều trở thành sâu mọt trong bộ máy nhà nước, đều không tránh khỏi bị sa vào vũng bùn tha hóa. Chúng ta cần thống nhất tư tưởng, chấp hành quyết định của Trung ương Đảng, nâng cao tính tự giác của các cán bộ trong việc chống tham nhũng, hối lộ, duy trì sự ổn định trong đội ngũ cán bộ chúng ta, duy trì đại cục phát triển cải cách của toàn thành phố. Để toàn thể các cán bộ, người nhà cán bộ và những người làm việc xung quanh chúng ta nhận rõ con đường cần phải đi, nhận rõ cái được cái mất, từ đó gióng lên một hồi chuông cảnh tỉnh mọi người, phải làm quan thanh liêm, hoàn thành nhiệm vụ là nô bộc của nhân dân. Các cán bộ lãnh đạo cấp thành phố cần phải đi đầu trong việc tự giác, giữ lời hứa, là tấm gương chống tham

những, hồi lộ cho mọi người noi theo.
HẾT.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/osin-nha-bo-truong>